Cuprinsul revistelor din anul 1931

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1931
OCROTIREA CELOR NEEGOIŞTI - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1931
BUNĂTĂŢI PENTRU SERVUL SĂU - *PAG. 25*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1931
TEMPLUL SĂU - PARTEA 1-A - *PAG. 47*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1931
TEMPLUL SĂU - PARTEA A 2-A - *PAG. 69*

Revista nr. 5 – 1 martie 1931
TEMPLUL SĂU - PARTEA A 3-A - *PAG. 91*

Revista nr. 6 – 15 martie 1931
IUBIREA CELOR ALEŞI - *PAG. 113*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1931
POPORUL SĂU FAVORIZAT - *PAG. 135*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1931
ÎMPROSPĂTAREA POPORULUI SĂU - *PAG. 159*

Revista nr. 9 – 1 mai 1931
ÎNCURAJAREA CREDINCIOŞILOR - *PAG. 181*

Revista nr. 10 – 15 mai 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA 1-A - *PAG. 203*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA A 2-A - *PAG. 223*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA A 3-A - *PAG. 245*

Cuprins

Revista nr. 13 – 1 iulie 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA A 4-A - *PAG. 269*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA A 5-A - *PAG. 291*

Revista nr. 15 – 1 august 1931
ESTERA ŞI MARDOHEU - PARTEA A 6-A - *PAG. 313*

Revista nr. 16 – 15 august 1931
GROZĂVII ÎN CREŞTINĂTATE - *PAG. 333*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1931
BĂRBATUL CU CĂLIMARA - *PAG. 353*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1931
CONGRESUL INTERNAȚIONAL - *PAG. 373*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1931
UN NUME NOU - *PAG. 397*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1931
RĂMĂŞIȚĂ LA FRONT! - *PAG. 417*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1931
ÎNVĂȚAȚI DE DUMNEZEU - *PAG. 441*

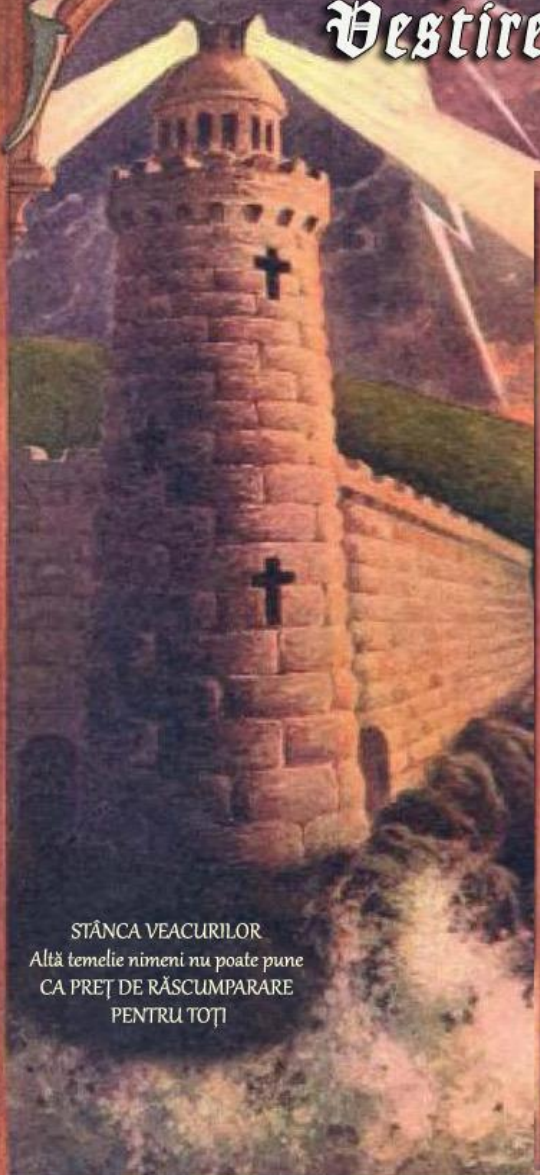
Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1931
LAUDA LUI IEHOVA - *PAG. 463*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1931
PUNEREA MĂRTURIEI - *PAG. 485*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1931
PROBA HOTĂRÂTOARE - *PAG. 505*

TURNUL de VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 IANUARIE 1931** **Nr. 1**

Cuprins:

OCROTIREA CELOR NEEGOIŞTI **- Pag. 3**

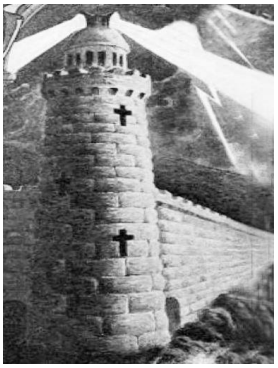
PREGĂTIRE PENTRU RĂZBOI **- Pag. 14**

SCRISORI **- Pag. 21**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Ianuarie 1931** **Nr. 1**

OCROTIREA CELOR NEEGOIŞTI

„Iehova păzește pe toți cei ce-L iubesc.” – Ps. 145:20, *Roth.*

IEHOVA este drept; de aceea El lucrează întotdeauna după dreptate și neprihănire. Nu există nici o excepție de la această regulă. Când faptul acesta s-a înrădăcinat bine în mintea creaturii sale, ea este mai bine înzestrată pentru păzirea cu stăruinţă a neprihănirii sale.

2. Iehova este înţelept şi niciodată nu ar putea săvârşi ceva greşeală. Cunoaşterea acestui fapt dă posibilitate creaturii să înveţe înţelepciunea. Iehova este neegoist; prin urmare, El este iubire. Cunoaşterea acestui fapt dă posibilitate creaturii să iubească. Iehova este izvorul vieții și s-a îngrijit în mod dezinteresat de viaţa creaturilor sale. Datorită neegoisnului Său, El a luat măsuri ca ei să aibă viață prin Fiul Său iubit Isus Cristos. Nu există o altă cale pentru a ajunge la viață veșnică. Cei ce nu primesc viaţă în felul acesta trebuie să piară. Cunoaşterea acestui fapt dă posibilitate creaturii să privească la Dumnezeu prin Isus Cristos şi să trăiască.

3. Iehova este Atotputernic şi puterea Lui lucrează întotdeauna spre bine. El este marele îngrijitor care a luat măsuri pentru păstrarea acelor creaturi care împlinesc regulile Sale neschimbate. Suma poruncilor lui Iehova este iubire; „dragostea, deci, este împlinirea Legii”. (Romani 13:10). Cunoaşterea acestui fapt dezvăluie că este absolut necesar să stabilim în ce constă iubirea. Dumnezeu va proteja și salva pe cei ce-L iubesc.

CHESTIUNEA

4. Cei care primesc beneficii din Biblie sunt în principal creaturile de pe pământ care au fost chemate la Împărăţie şi care au primit cu bucurie chemarea aceasta. Aceştia sunt cei care află primii motivul pentru care Dumnezeu a exprimat regula că va păzi pe toţi aceia care Îl iubesc. Motivul este cuprins în aceste cuvinte, și anume: Pentru justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova Dumnezeu. Eliberarea şi ocrotirea creaturilor sale este o chestie de rangul al doilea.

5. Dumnezeu a creat pământul pentru om şi după aceea a creat pe om pentru popularea pământului. A existat cel puțin un contract sau legământ tacit în privinţa aceea că omul este dator să fie totdeauna ascultător faţă de Dumnezeu. Aceasta a fost condiția după care omul urma să trăiască veșnic. Dumnezeu este totdeauna credincios în partea legământului său. Dacă omul ar trebui să păstreze neatinsă partea sa de legământ, atunci închinarea din partea creaturii ar fi fost întotdeauna numai faţă de Creator. Lucifer a dorit această închinare pentru el; prin urmare, a început să înduplece pe om să-și calce legământul. Făcând aceasta, Lucifer (care este numit acum Satan) a provocat pe Dumnezeu ca să pună pe pământ o creatură care prin probe să-şi poată păstra neprihănirea. Satan, deci, a pus la îndoială cuvântul şi puterea lui Iehova, care desigur a implicat numele lui Iehova. Afară de aceasta, Satan a spus clar Evei că Dumnezeu este un mincinos. De atunci până acum, următoarea întrebare aşteaptă dezlegare: Cine spune adevărul şi cine este un mincinos?

6. Dacă Iehova nu reușește să pună pe pământ o creatură care întotdeauna să-și păstreze neprihănirea sau curăţenia, atunci chestiunea trebuie rezolvată în defavoarea lui Iehova. Dacă însă Dumnezeu creează pe pământ astfel de creaturi sau făpturi, care în toate împrejurările îşi păstrează neprihănirea, în acest caz întrebarea este rezolvată în defavoarea lui Satan şi este dovedit că Satan este o creatură mincinoasă, iar cuvântul lui Dumnezeu se dovedeşte a fi adevărat.

7. Dumnezeul Atotputernic ar putea crea o creatură în așa manieră încât ar fi obligată să asculte fie că ar încerca să facă aceste lucru sau nu; aceasta însă nu ar justifica numele lui Dumnezeu, deoarece libertatea de acțiune din partea creaturii ar fi ignorată și oportunitatea ca Satan să-și arate nelegiuirea ar fi limitată. Supremaţia puterii lui Dumnezeu prin aceasta ar fi, fără îndoială, demonstrată, dar ar rămânea faptul că creatura nu și-a păstrat neprihănirea. Dumnezeu stabileşte regula că iubirea trebuie să îndemne pe creatură la păstrarea integrității sale şi că El va păzi pe toţi aceia care vor fi astfel mânaţi la acțiune şi credincioşie.

8. Isus s-a luptat pentru cuvântul şi numele lui Dumnezeu. Este scris despre El că 'a fost desfătarea Tatălui său'; prin urmare, el trebuie să fi iubit întotdeauna pe Tatăl Său şi El a fost îndemnat de iubire neegoistă la acțiune în onoarea Tatălui Său.(Proverbe 8:30). Isus a fost dispus și bucuros să fi schimbat de la natura spirituală la cea omenească şi ca om desăvârşit pe pământ a dovedit căci cuvântul Tatălui său este adevăr şi numele său este demn pentru laudă veşnică. Faptul că s-a supus de bună voie Tatălui său şi că nu a fost silit la aceasta este arătat de cuvintele scrise despre Isus, și anume: „Tu iubeşti neprihănirea, şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeul, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemnul bucuriei, mai pe sus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă”. (Psalm 45:7). „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” – Psalm 40:8.

9. Datorită devotamentului Său neegoist faţă de adevăr şi datorită urii Sale faţă de răutate şi fărădelege, Isus a fost numit de Dumnezeu în serviciul cel mai important al organizaţiei sale. El a fost încredinţat cu serviciul ca să dovedească că omul şi în cele mai grele împrejurări îşi poate păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu şi în aceasta El a avut un succes hotărâtor. Credincioşia Lui până la moarte a câştigat preţul de răscumpărare şi înălţarea sa la cer a deschis calea şi pentru alte creaturi ca să calce pe urmele sale; însă faptele sale n-au primit îndemnul în vederea unei răsplăți. El a fost îndemnat la urmarea drumului făcut de iubirea Lui faţă de Dumnezeu, iar ceea ce l-a determinat pe Dumnezeu să-L păzească și înalțe pe Isus a fost neegoismul Său curat.

ADEVĂRUL

10. Când Isus a început să împlinească partea Sa de legământ pe care Iehova l-a încheiat cu El, atunci El a deschis lucrarea sa de vestire a adevărului. Ce este adevărul? Tot ceea ce spune Iehova este adevăr. Isus a răspuns la întrebare când a zis: „Cuvântul Tău este adevărul”.(Ioan 17:17). Ceea ce spune Satan sau orice altă creatură împotriva cuvântului lui Dumnezeu este minciună. Isus a declarat că Satan a fost mincinos de la început şi în el nu a fost adevărul.(Ioan 8:44). Din acest motiv Isus s-a pus cu fermitate de partea chestiunii lui Iehova şi a luptat împotriva mincinosului Satan şi a reprezentanţilor folosiţi de el. Adevărul constituie, aşadar, marea chestiune, deoarece aceasta cuprinde în sine şi cuvântul şi numele lui Dumnezeu.

11. După ce am cunoscut chestiunea şi serviciul ales şi ocupat de Isus putem înţelege uşor motivul pentru care El a zis: „Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine”. (Ioan 7:16). Cu alte cuvinte, adevărul este ceea ce spune Dumnezeu; adevărul nu este produsul omului. Dacă cineva vorbeşte şi posedă adevărul, acesta l-a primit de la Dumnezeu. Cinstirea oamenilor pentru adevăr înseamnă nesocotirea lui Dumnezeu. Afară de aceasta Isus a mai zis: „Cel [Tatăl meu]

Cuprins

ce M-a trimis, este adevărat". „Şi cuvântul, pe care-l auziţi, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis". – Ioan 8:26 ; 14:24.

12. Isus a căutat în continuare să înduplece pe ascultătorii Săi că Iehova, Tatăl Său vorbește întotdeauna adevărul şi că El, Isus, a venit pe pământ ca să depună mărturie pentru adevăr. Aceasta a socotit-o partea cea mai importantă a serviciului Său. El a accentuat aceasta când a zis : „Eu aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr".(Ioan 18:37). Nimeni nu poate avea vreo îndoială cu privire la faptul pe cine reprezenta Isus. El a fost în toate împrejurările de partea adevărului şi prin urmare, întotdeauna de partea Tatălui Său; și El era acolo pentru că iubea pe Tatăl Său.

13. Calea adevărului curat pe care a umblat Isus a adus asupra lui atacurile continue ale duşmanului Satan. Isus, însă, nu s-a speriat de acestea, ci a păşit mai departe pe calea adevărului, fiind pe deplin devotat lui Iehova. El a continuat cu curaj şi cu sinceritate să vestească adevărul acelora care vroiau să asculte. Isus, în tot timpul serviciului Său a fost persecutat şi Satan a căutat întotdeauna să nimicească pe Isus.

14. Satan a răsculat pe popor împotriva lui Isus; prin urmare este scris că a venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit. Conducătorii lui Israel, care au mărturisit să sunt servii lui Dumnezeu, au fost folosiţi de Satan pentru persecutarea lui Isus până la moartea Sa. Isus a văzut pe oamenii din jurul Său defăimând numele Tatălui Său şi aliniindu-se de partea mincinosului Satan, şi din pricina aceasta El a suferit mult. Din sinagogi L-au scos afară, în locurile unde se aduna L-au înjurat, L-au dus înaintea judecătorilor, L-au învinuit pe nedrept cu multe fărădelegi, L-au judecat şi L-au omorât mişeleşte. Desigur, Dumnezeu ar fi putut împiedica suferinţele lui Isus. El ar fi putut împiedica puterile răului care au înconjurat pe Isus, dar faptul că nu a făcut aceasta dovedeşte că Dumnezeu a permis lui Satan să-și dovedească ameninţarea şi provocarea sa şi lui Isus i-a dat ocazie ca să arate că omul îşi poate păstra neprihănirea în toate împrejurările şi că Satan este mincinos, iar Dumnezeu este drept.

15. Care a fost cauza sau pornirea care l-a făcut pe Isus să-și mențină integritatea în aceste grele încercări? Oare a fost cumva motivul că El spera să fie răsplătit cu locul înalt de Rege și Conducător în organizaţia mare a lui Dumnezeu? Nicidecum! El a făcut aceasta din iubire faţă de Tatăl Său. El a iubit dreptatea şi a urât nedreptatea, iar Tatăl Său a luptat și luptă întotdeauna pentru neprihănire. Cel rău a pus la îndoială cuvântul și numele Tatălui Său, iar Isus a adoptat cu bucurie o poziție de partea Tatălui Său neprihănit. Legea adevărată a lui Dumnezeu a fost întipărită în inima sa şi El a găsit plăcere în a face ceea ce urma să cinstească numele Tatălui Său. (Psalm 40:8). Faptul că El nu a răbdat persecuţiile şi suferinţele ca să primească o slavă nouă este dovedit categoric de cuvintele Lui la sfârşitul călătoriei Sale: „ Şi acum, Tată, proslăvește-mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea".(Ioan 17:5). Apostolul mai adaugă cu privire la Isus: „Care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, dispreţuind ruşinea". Bucuria pusă înaintea lui Isus a fost faptul că într-o zi la timpul hotărât de Dumnezeu, El va avea ocazia să justifice numele şi cuvântul Tatălui Său.

16. Cei trei ani şi jumătate de serviciu pe care l-a făcut Isus nu i-a folosit pentru dezvoltarea unui caracter. Timpul acesta i-a fost croit şi a fost folosit ca să vestească cuvântul, adevărul Tatălui Său, şi să dovedească că Tatăl Său are dreptate şi că numele Tatălui Său merită toată cinstea; şi în acestea El a fost împins să acționeze datorită devotamentului Său neegoist față de Tatăl Său. Deoarece Isus a iubit pe Tatăl Său și și-a dovedit neegoismul Său chiar şi în cele mai grele încercări, Dumnezeu i-a păstrat existenţa şi l-a ridicat din morţi la serviciul cel mai mare al organizaţiei Sale şi i-a dăruit un nume mai presus de orice alt nume.

ŞI ALŢII IMPLICAŢI

17. Lucrurile acestea sunt relatate aici cu privire la Isus pentru că ele definesc clar regula pe care Iehova a stabilit-o ca să guverneze creaturile Sale care vor primi favoarea sa şi vor rămânea în ea. Naţiunea Israelului a primit harul lui Dumnezeu, însă din cauza necredincioşiei şi a egoismului, toţi – cu excepţia câtorva – au căzut în mâna duşmanului. Din rămăşiţa mică a Israelului, Dumnezeu a organizat adunarea aleasă şi a determinat pe discipolii Săi credincioşi să vestească adevărul şi altora, pentru ca şi aceia să se dea de partea adevărului. De la Rusalii oamenii au auzit adevărul şi mulţi au venit la Domnul. Dar nu toţi s-au alăturat Domnului din acelaşi îndemn. Epistolele apostolilor arată căci chiar la început au fost unii în adunare care au căutat interesele lor proprii şi egoiştii au umblat un timp oarecare în lumină, iar apoi au căzut. O ceată mai mică s-a ţinut laolaltă în rânduri strânse şi cu multă stăruinţă şi-a păstrat neprihănirea. Ce a îndemnat pe oamenii aceştia ca să rămână credincioşi și adevărați? Apostolul răspunde: „Căci dragostea lui Hristos [Unsul] ne strânge” (2 Corinteni 5:14). Nu iubirea *pentru* Cristos, ci iubirea lui Cristos sau iubirea similară iubirii lui Cristos a fost motivul principal şi încă mai este pentru ca cineva să-şi păstreze neprihănirea sa şi să rămână cu credincioşie de partea Domnului. Iubirea lui Cristos înseamnă predare neegoistă faţă de Dumnezeu şi după cum spune apostolul, un astfel de devotament a ţinut pe apostoli lângă Domnul. Acest lucru trebuie să fie adevărat pentru toți cei ce îşi păstrează credincioşia.

18. De la data de când apostolii şi-au sfârşit călătoria de pe pământ până la a doua prezenţă a lui Cristos trebuie să fi existat un număr mic de oameni care au fost devotați cu adevărat faţă de Dumnezeu. Cam în jurul anului 1879 d.Chr., Isus Cristos a început lucrarea de pregătire a căii înaintea lui Iehova; și această lucrare a continuat până în 1918, când Domnul a venit deodată la templul său. (Maleahi 3:1). În timpul acesta adevărurile fundamentale au fost restatornicite treptat pentru cei credincioşi, și aceste adevăruri au fost predicate de ei altora. Mulți au auzit adevărul şi l-au primit cu bucurie. Cu toate acestea, faptele făcute cunoscute arată că majoritatea acelora care au primit atunci o înțelegere a adevărului l-au primit din egoism şi nu din iubire curată. Pentru aceştia adevărul prezent a fost cea mai bună religie de care auziseră vreodată. El a dezvăluit că Dumnezeu nu are un loc pentru chinul veşnic, că învăţătura despre chinul veşnic este numai o minciună a Diavolului şi din acest motiv nici cei care primesc adevărul şi nici alții nu vor trebui să meargă în acel loc. A fost o mare ușurare pentru inima lor să știe că vor scăpa de așa-numitele „chinuri ale iadului”.

19. Atunci premiul ceresc a fost văzut în oarecare măsură și mulţi au așteptat cu nerăbdare să fie în cer, din pricină că au fost chemați în acel loc ceresc și au răspuns chemării. Adeseori se poate auzi din gura acestora declaraţii de acest fel: 'Numai dacă aş intra în cer, voi fi mulţumit pe deplin. Voi fi mulțumit să pot intra chiar și pe uşa din dos'. Se poate vedea uşor că la unii ca aceştia motivul principal pentru care au primit adevărul şi l-au servit, a fost îngrijirea de sine, binecuvântările proprii, cinstea și înălțarea.

20. Adeseori se putea auzi: „Ce minunat va fi când vom merge în cer! Sunt în posesia unei cunoștințe precise a adevărului și am dezvoltat un caracter care se apropie mai mult de perfecţiune decât mulți alții și din acest motiv Dumnezeu mă va primi în cer ca acolo să ajut la guvernarea lumii”. Aceştia nu au primit iubirea adevărului. Însă evenimentele de mai târziu dovedesc că unii în acel timp au primit iubirea adevărului. Îndemnul acestora la acțiune a fost iubirea fără interes.

Cuprins

TIMPUL JUDECĂȚII

21. Cuvintele psalmistului, „Iehova păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc”, constituie textul pentru anul 1931 și vor fi mai bine înțelese pentru că adunarea aleasă a lui Dumnezeu are acum o viziune mai clară a semnificației lui decât până acuma. Este adevărat că textul anunță o lege generală a lui Dumnezeu, dar este adevărat și că textul acesta nu se putea aplica corect până la venirea Domnului la templul Său. Atunci a început judecata şi această judecată trebuia să înceapă de la aceia care au primit chemarea la casa regală a lui Dumnezeu (Psalm 11:4 ; I Petru 4:17 ; Maleahi 3:1-4). În acest timp are loc descoperirea „celui ce lucrează fărădelegea” şi descoperirea „servului credincios”. Dumnezeu, după cum a promis, arată acum credincioşilor lucrurile de mai înainte care s-au întâmplat ca şi împlinire a profeției, și acum El le descoperă şi alte lucruri noi înainte ca ele să aibă loc El face cunoscută semnificația lor celor credincioși. (Isaia 42:9). Aceste adevăruri îndeamnă la o alipire mai strânsă de Dumnezeu pe aceia care au îndemnuri drepte şi îi determină ca să preamărească pe Domnul prin cântarea cântării celei noi.

IUBIRE

22. Ce este iubirea? Iubirea este expresia desăvârşită a neegoismului. Despre Cel prea Înalt citim: „Dumnezeu este iubire”. Despre niciunul din actele lui Dumnezeu dezvăluite în Scriptură nu se poate spune că dovedeşte egoism. Tot ceea ce face El face din iubire. Nici o creatură nu poate aduce vreun folos lui Dumnezeu, și prin urmare câștigul personal este imposibil ca un motiv care îndeamnă la acțiune pentru Dumnezeu. Așadar, în înţelesul Scripturii iubirea se poate defini ca expresia desăvârşită a neegoismului.

23. Porunca cea mai importantă a legii, pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel şi pe care Isus a repetat-o, sună așa: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău.”(Matei 22:37). „Inima” este acea parte a creaturii în care locuieşte motivul sau pornirea faptelor care îndeamnă la acțiune; de aceea se spune că ea este locul iubirii şi al sentimentelor. „Sufletul” înseamnă toată creatura, toate părţile creaturii; iar „cugetul” este acea parte a creaturii folosită pentru a cerceta adevărul Scripturii, și de a-l compara cu faptele, de a ajunge la o concluzie, și de a descoperi voia lui Dumnezeu. Toate aceste însușiri trebuie să fie devotate lui Iehova de cel care-L iubește. Devotamentul neegoist faţă de Dumnezeu îndeamnă creatura să facă cu bucurie voia lui Dumnezeu, având în minte că este privilegiul şi datoria sa să onoreze astfel pe marele Creator, de la care se pogoară toate lucrurile bune. Iubirea nu înseamnă emoție, nici sentimentalism, ci înseamnă un devotament nestrămutat şi neegoist a creaturii faţă de Creator.

24. Faptul că prima poruncă a lui Dumnezeu este care creatura să-l iubească, nu dovedeşte oare acest lucru egoism din partea lui Dumnezeu? Nicidecum! Dumnezeu a dăruit omului viaţa cu privilegiul de a o menține dacă dovedeşte supunere deplină. Satan și-a folosit puterea ca să înduplece pe oameni de la credincioşie, devotament şi cinste faţă de el şi astfel a întors omenirea de la Dumnezeu şi a deposedat-o de viaţă şi de dreptul de viaţă. Numai Dumnezeu este izvorul vieţii. Dumnezeu a poruncit, spre binele omului, ca omul să-L iubească, pentru ca să păzească pe om de cel rău şi de soarta celui rău. Satan este cel mai rău duşman al omenirii și al lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel mai bun prieten al omului şi prin urmare este spre binele lui ca să se dedice în mod neegoist lui Dumnezeu. Supunerea faţă de prima poruncă mare înseamnă supunere deplină şi necondiţionată a creaturii faţă de cel mai bun prieten al său, și duce la bunăstare, fericire şi viaţa veşnică. Deci această poruncă a fost dată din iubire curată.

25. „Sfinţirea” înseamnă o separare deplină şi necondiţionată pentru un anumit scop. Isus s-a rugat în numele celor unsprezece discipoli ai Săi astfel: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”.(Ioan 17:17). Rugăciunea lui Isus a fost ca aceşti bărbaţi credincioşi să fie cu totul devotați lui Dumnezeu și serviciului Lui și ca acest lucru să se facă cu ajutorul adevărului. Acesta însemna că ei trebuiau să primească cunoştinţa adevărului şi pe lângă aceasta mai trebuiau să primească iubirea adevărului. Acest lucru urma să fie dovedit prin devotamentul deplin şi necondiţionat faţă de adevăr deoarece adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta însemna, deci, că ei trebuiau să fie cu totul de partea lui Dumnezeu, deoarece tot ce spune El este adevăr.

26. Apostolul Pavel, adresându-se bisericii, vorbeşte despre aceia, care acuma în timpul din urmă, vin la judecată, deoarece nu au primit iubirea adevărului.(2Tesaloniceni 2:10). Ce se înțelege prin primirea iubirii adevărului? Această înseamnă fără îndoială că omul primeşte adevărul şi se consacră cu totul şi fără interes personal adevărului, cinsteşte, laudă şi justifică numele şi cuvântul lui Dumnezeu. Rezultă așadar, că oricine care primește iubirea adevărului și care folosește cunoştinţa aceasta în scopuri egoiste, acela nu primește iubirea adevărului. Cel ce primește iubirea adevărului este sfințit prin adevăr; ceilalți însă nu vor fi sfinţiţi.

27. Scriptura descoperă planul lui Dumnezeu de a elibera și răscumpăra omenirea prin sângele de jertfă al Fiului său iubit şi de a alege dintre omenire o mână de oameni care suferă cu bucurie împreună cu Isus Cristos şi care vor domni împreună cu El; și că Cristos Isus și acești credincioși cu El vor constitui „servul ales” al lui Dumnezeu, casa Lui regală, uneltele ascultătoare pentru executarea hotărârilor viitoare ale lui Dumnezeu. Acesta este o declarație a adevărului.

28. Pentru ce doreşte Dumnezeu să ducă la îndeplinire planurile Sale prin aceste unelte? Mulți răspund: Motivul este de a împiedica pe Diavol să nu prindă în cursă pe oameni şi că El voieşte să salveze pe cât mai mulţi şi să-i ducă în cer, și să salveze pe alţii aici pe pământ. După aceea – spun ei – vedem că pe unii Dumnezeu îi invită în cer sau în locul ceresc şi aceştia dacă primesc chemarea vor fi luaţi în cer şi vor da o mână de ajutor la guvernarea universului şi la restatornicirea lumii. Cei ce văd numai atâta, nu apreciază scopul principal al lui Dumnezeu cu privire la mântuirea şi binecuvântarea omenirii.

29. Scopul cel mai de frunte al lui Dumnezeu este acela ca să rezolve această mare chestiune în justificarea numelui şi cuvântului său şi în beneficiul creaturilor Sale.

30. Salvarea omului, mântuirea bisericii lui Dumnezeu şi glorificarea membrilor este numai o chestie de ordin secundar pe lângă scopul principal şi original a lui Dumnezeu.

31. Cei ce ajung la cunoştinţa sau înțelegerea adevărului despre răscumpărare, despre glorificarea bisericii şi restatornicirea lumii, așa cum e descoperit în Biblie, şi care apoi îl primesc cu braţele deschise pentru ca prin aceasta să se bucure de avantaje personale, nu primesc iubirea adevărului. Aceia, însă, care ajung la cunoştinţa adevărului şi după aceea se consacrează din iubire curată lui Dumnezeu, ca şi ei să aibă o mică parte în justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu, aceia nu primesc numai adevărul, dar şi iubirea adevărului. Aceştia iubesc pe Dumnezeu deoarece tot ce spune El este adevăr. Aceştia iubesc dreptatea şi urăsc fărădelegea deoarece Dumnezeu este drept cu desăvârşire, în timp ce Satan este nedrept, nelegiuit în toate privinţele şi tot ce spune este minciună.

32. Cei ce primesc iubirea adevărului iau o poziţie hotărâtă de partea lui Dumnezeu, fără să ţină seamă, dacă aceasta le va asigura cinste şi mărire personală. Aceştia sunt sfinţiţi prin adevăr. După cum Isus a fost mulţumit să fie restatornicit la mărirea ce a avut-o mai înainte, tot astfel şi urmaşii Lui credincioşi sunt mulţumiţi să aibă orice lor pe care Dumnezeu îl consideră potrivit pentru ei. Ţinta lor finală este să fie de partea Domnului, să cinstească şi să laude numele Său şi să facă lucruri care sunt plăcute înaintea lui.

BUCURIA DOMNULUI

33. Când Domnul a apărut în templul său să facă judecata, a găsit două clase deosebite una de alta, clase care primiseră cunoştinţa adevărului, dar numai o clasă şi-a însuşit iubirea adevărului. Clasa egoistă a aşteptat cu nerăbdare venirea Domnului și propria ei înălțare la slava cerească. Deoarece aceştia care au făcut parte din clasa aceasta s-au dovedit egoişti, iubirea pentru ei înşişi a fost mai mare decât iubirea lor pentru preamărirea numelui şi cuvântului lui Iehova. De când au cunoscut adevărul, speranţa lor au concentrat-o mai cu seamă asupra faptului să fie cu Domnul şi să domnească împreună cu El, şi ca să se bucure din plin de acest mare favor şi cinste; ei au sperat că această speranţă a lor se va realiza în 1914. Anul 1914 a sosit şi a trecut și a venit și anul 1918, dar speranţa lor pentru glorificare lor nu s-a împlinit. Domnul în cuvântul Său numeşte această clasă „serv rău", care spune în inima sa: „ Domnul meu întârzie să vină". Clasa aceasta a tras concluzia că Domnul şi-a amânat venirea pentru ca să-i ridice în cer, și s-au amărât şi au început să bată pe fraţii lor de la aceeaşi mamă. Dacă aceştia, care se numesc clasa "servului rău" ar fi primit iubirea adevărului, atunci ar fi fost dovedită o altă atitudine, şi în loc să fi aşteptat din egoism glorificarea lor, ei ar fi aşteptat pe Domnul şi ar fi reprezentat interesele Împărăţiei.

34. Pe cealaltă clasă Domnul o numește „serv credincios şi înţelept" şi pe care atunci când vine pentru examinare îi găsește făcând tot ceea ce pot în lauda numelui şi cuvântului său. Cei ce formează clasa aceasta, au primit iubirea adevărului şi cu umilinţă fac tot ce pot în îngrijirea intereselor Împărăţiei; aceştia doresc să laude numele lui Dumnezeu.

35. Cuvintele profetice rostite de Isus, și care se pot aplica la timpul venirii la templul său şi care sunt adresate în prezent celor care au primit iubirea adevărului, sunt următoarele: 'Aţi fost credincioşi peste puţine lucruri [anume ce au avut la îndemână], vă voi pune peste mai multe lucruri; intraţi în bucuria Domnului'. Domnul se bucură de aceştia, îi adună sub mantia dreptăţii [ceea ce înseamnă aprobarea lor] şi în templu, şi le descoperă înţelesul cuvântului său, „bucuria Domnului". Numai aceia care au primit iubirea adevărului, intră în bucuria Domnului şi pot să aprecieze înţelesul acestei declaraţii. Dacă cineva este într-adevăr în bucuria Domnului, iubeşte pe Dumnezeu; şi dacă stăruieşte până la sfârşit în starea aceasta de credincioşie, atunci Dumnezeu îl va păzi așa după cum a promis.

36. Acum ar putea să spună cineva, care este un pionier oficial: „ Mie-mi cauzează mare bucurie faptul că pot să umblu cu cărţi pe la case, și să le pun în mâna poporului, deoarece ştiu, că cunoştinţa ce o primesc ei din cărţi le va servi spre bine şi va însemna o uşurare pentru ei; prin urmare ştiu că sunt în bucuria Domnului". Aceasta este o interpretare foarte greşită a ceea ce constituie „bucuria Domnului". Cel ce vorbeşte astfel va arăta că are un sentiment bun care se ridică din faptul că face bine la alții, și el chiar face binele; dar nu aceasta constituie „bucuria Domnului".

37. Isus s-a bucurat că poate să facă voia Tatălui său, voie care a inclus vestirea adevărului. Însă nu aceasta a fost „bucuria care a fost pusă înaintea Sa". Mai mult decât atât, când Isus vestea adevărul cu zel, El era obiectul a tot felul de persecuţii, pentru că astfel a vestit adevărul. El a fost „un om al durerilor și obișnuit cu suferința". L-au învinuit de tot felul de fărădelegi, l-au ocărât şi batjocorit, însă El a mers înainte predicând adevărul, știind în același timp că în curând trebuia să sufere de o moarte înjositoare. Cu toate acestea, datorită bucuriei puse înaintea sa, El nu a luat seamă suferinţele pe care trebuia să le suporte pe cruce.

38. Bucuria pusă înaintea lui Isus a fost aceasta: El a ştiut că, într-o zi, va avea parte de marele privilegiu de a vedea chestiunea rezolvată în favoarea Tatălui Său şi că această chestiune rezolvată în felul acesta va justifica numele și cuvântul lui Dumnezeu. El a fost gata să treacă prin foc şi apă, ca să împlinească acest scop. După învierea şi înălţarea sa cer, fără îndoială a fost gata să treacă imediat

la a alunga imediat pe Satan şi să rezolve chestiunea înaintea tuturor creaturilor. Însă după cum citim, Iehova i-a spus: „Şezi la dreapta Mea, până voi face pe vrăjmaşii Mei aşternut al picioarelor Tale.”; şi supunându-se voinţei Tatălui său, El a făcut acest lucru. – Evrei 10:12,13.

39. În 1914, Dumnezeu a pus pe tron pe Fiul Său preaiubit şi I-a spus: „A sosit timpul activităţii; du-te şi domneşte între duşmanii tăi!” (Psalm 2:6 ; 110:1,2). Atunci a început războiul în cer; şi Isus Cristos a biruit. Atunci a sosit bucuria ce-l aştepta – bucuria Domnului – deoarece atunci El s-a implicat activ în răsturnarea lui Satan şi în justificarea numelui Tatălui său. Când Isus a venit la templul său şi a început să strângă la sine pe cei credincioşi, i-a invitat să „intre în bucuria Domnului”. Este deci evident, că bucuria Domnului, de care au acum parte credincioşii şi de care vor avea parte şi de acum încolo, stă în faptul, că numele şi cuvântul lui Iehova vor fi justificate și că ei vor avea parte în aceasta.

40. Un alt pionier spune: 'Când ies afară şi vestesc adevărul din casă în casă, am multe suferinţe. Sunt nerăbdător să merg și să depun mărturie despre numele lui Dumnezeu, dar sunt foarte simţitor şi fricos astfel încât atunci când cineva vorbește răutăcios cu mine sufăr foarte mult. Adeseori mă întreb mirat dacă aceasta este o dovadă că nu sunt uns şi că nu sunt plăcut Domnului'. Această frică şi lipsă de curaj nu este o dovadă că cineva nu a primit ungerea Domnului. Satan şi uneltele sale au cauzat multe suferinţe lui Isus, şi membrii trupului Său trebuie să se aştepte la acelaşi lucru. Satan şi uneltele sale deseori cauzează acum deţinerea, întemniţarea şi persecutarea unor martori credincioşi ai Domnului. Pe aceşti martori îi ocăresc ca şi pe nişte oameni de nimic şi din timp în timp îi tratează rău în tot modul. Cu toate acestea, ei păşesc înainte cu curaj şi fac lucrul ce le-a încredinţat Domnul; ei ştiu sigur, că prin purtările lor contribuie toţi la justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu şi aceasta le cauzează bucurie. Aceasta este cea mai bună dovadă că ei au intrat în „ bucuria Domnului” şi au primit ungerea lui Iehova.

41. Cineva poate să plângă amar din cauza persecuţiilor, ocărilor şi tratamentului rău din partea „servului rău” şi a altor reprezentanţi ai Diavolului, dar nu slăbeşte în transmiterea mărturiei care i-a fost încredinţată. Dacă se poartă aşa, pentru că iubeşte pe Dumnezeu şi astfel contribuie la justificarea numelui şi cuvântului Său, el dovedeşte că lucrează cu iubire şi aceasta este o dovadă puternică că el a intrat în bucuria Domnului. Pentru că un om iubeşte adevărul şi urăşte fărădelegea şi s-a hotărât că va onora numele lui Dumnezeu, el trece prin viforul persecuţiilor şi al ocărilor şi totodată simte o bucurie lăuntrică, că a lucrat drept şi cum se cuvine şi că este de partea Domnului; şi aceasta dovedeşte că într-adevăr a intrat în bucuria Domnului.

42. Bucuria Domnului este influențată de iubirea pentru Dumnezeu. Aceşti credincioşi văd că războiul cel mare al Atotputernicului Dumnezeu va fi în scurt timp împlinit şi Dumnezeu doreşte ca înainte de acest război să se depună mărturie despre aceasta; şi ei se bucură că cu tot preţul pot să ia parte la aceasta. Cursul lor de acțiune este determinat de iubirea pentru Dumnezeu, și prin urmare, ei au primit iubirea adevărului. Unii dintre aceşti credincioşi au rupt toate legăturile lor pământeşti şi pe toţi aceştia, ca şi pe Maestrul, îi urăsc toate naţiunile de sub controlul Diavolului; cu toate acestea în inima lor este prezent o bucurie conștientă că Domnul Isus îi conduce la biruinţă sigură în justificarea lui Iehova și spre slava și onoarea Lui. Mânaţi de această bucurie, ei păşesc înainte. Ei au primit iubirea adevărului.

DOVADA IUBIRII

43. Promisiunea lui Dumnezeu este pentru cei ce-L iubesc. Cum poate să știe omul că iubește pe Dumnezeu? Răspunsul este următorul: Prin aceea că ţine poruncile lui Dumnezeu şi face acest

Cuprins

lucru fără interese personale şi se bucură de ocaziile acestea, chiar dacă aceasta aduce umilire pentru el. „Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu: să păzim poruncile Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele”.(1Ioan 5:3, *Diag*.). Nu este de ajuns ca să spunem numai: 'Iubesc pe Dumnezeu'. Aceia Îl iubesc cu adevărat care împlinesc poruncile Lui şi prin aceasta îşi dovedesc iubirea faţă de El şi faţă de cauza și adevărul Său. „Dacă Mă iubiţi, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui.”. – Ioan 14:15,21.

44. Indiferent de ceea ce ar spune cineva despre iubirea lui Dumnezeu, cel care nu păzeşte cu bucurie poruncile lui Dumnezeu dovedeşte că nu iubeşte pe Dumnezeu. Cei unși văd că acum trebuie să se chestiunea mare și că după ce Satan și organizația lui vor fi distruși, numele lui Iehova va fi justificat. Ei văd lămurit că porunca lui Dumnezeu este următoarea. 'Voi Sunteţi martorii Mei, că Eu Sunt Dumnezeu. Împărăţia cerurilor este aproape; duceţi-vă și spuneți acest mesaj oamenilor. Evanghelia aceasta a Împărăţiei trebuie să fie propovăduită națiunilor ca o mărturie înainte de sfârșit. Mărturia lui Isus vă este încredinţată vouă; fiţi credincioşi în vestirea ei'. (Isaia 43: 10-12 ; 6:9-12 ; Matei 24:14 ; Apocalipsa 12:17). Cei ce sunt mânați de un devotament neegoist față de Dumnezeu de a asculta aceste porunci își dovedesc dragostea pentru Iehova.

CEI FĂRĂDELEGE

45. Nimeni nu poate fi rău până când nu a primit o oarecare cunoştinţă a adevărului. Dacă această cunoştinţă o foloseşte în scopuri egoiste şi persecută pe aceia care se silesc să cinstească numele lui Dumnezeu, aceasta este o dovadă de nelegiuire. Cei fărădelege nu păzesc poruncile lui Dumnezeu şi nu iubesc pe Dumnezeu. (Ioan 14:24). Ei au primit cunoștința, nu dragostea adevărului. După ce au primit adevărul într-o inimă egoistă, aceștia îl folosesc în scopuri egoiste, și „din această pricină, Dumnezeu le va trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi să fie judecați cei ce n-au crezut adevărul, ci au aprobat nelegiuirea” (2 Tes. 2:11, 12, *Diag*). Aceştia mânaţi de egoism au vorbit astfel către fraţii lor: 'Noi suntem mai sfinţi decât alții; noi dezvoltăm caracter, şi noi vom domni cu Cristos în Împărăţia Sa'. Ei zic: „ Doamne! Doamne!”, dar nu fac voia Lui, deoarece nu păzesc poruncile lui. Deci apostolul spune că ei umblă pe calea fărădelegii, deoarece nesocotesc legile lui Dumnezeu şi le defaimă. Aceştia nu primesc niciodată iubirea adevărului, nu au fost niciodată în bucuria Domnului şi nu-şi bat capul cu justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt orbi faţă de chestiune. Ei iubesc mai mult fărădelegea decât adevărul, iar judecata lui Iehova despre aceştia sună astfel: „Și nimiceşte pe toţi cei răi”. – Psalm 145:20 ; 2 Tes. 1:8 ; 2:8.

OCROTIRE

46. „Ocrotire” înseamnă a îngriji cu un gard sau scut sigur; a păzi, a proteja și în cele din urmă a salva. Înseamnă o păstrare în locul siguranţei. Dumnezeu a promis că va păzi pe toţi aceia, care îl iubesc şi El va şi împlini acest lucru desigur. Cu toate acestea, aceasta însă nu înseamnă, că Dumnezeu va cruța pe copiii Săi de persecuţii, ocări şi tratament rău. Așa cum Maestrul a suportat multe strâmtorări, tot așa se va întâmpla şi cu urmaşii lui. Iehova a păzit viaţa lui Isus, l-a înviat din morţi şi l-a înălțat în slavă, pentru devotamentul său plin de iubire faţă de Dumnezeu până la moarte. Asemenea va face şi cu urmaşii credincioşi al lui Isus Cristos. Duşmanul îşi îndreaptă acum atacul împotriva rămăşiţei, deoarece mărturia lui Isus Cristos a fost încredinţată rămăşiţei, și ea o spune în

ascultare de poruncile lui Dumnezeu. (Apocalipsa 12:17). Aceasta înseamnă o luptă până la sfârşit. Cei ce iubesc pe Iehova nu trebuie să le fie frică că vor pierde lupta, pentru că Iehova aşa le vorbeşte: „Fiindcă Mă iubeşte-zice Domnul-de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi". – Psalm 91:14,15.

47. Este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu, ca prin serviciul Fiului său preaiubit să deschidă cartea numită Apocalipsa pentru ca cei credincioşi să vadă ce trebuie făcut degrabă. Aceasta sugerează că marea bătălie a Atotputernicului Dumnezeu se apropie. Desigur, nu ştim precis când va fi, dar este datoria fiecărui uns să fie treaz şi să facă cu bucurie partea încredinţată lui.

48. Deschiderea Apocalipsei va face să crească mânia Diavolului şi a agenţilor săi faţă de unşi. „Omul păcatului" va fi mai hotărât ca niciodată să împiedice înaintarea adevărului. Nebunia acestei clase va face ca ei să fie mai amărâţi şi mai răi. Pe de altă parte, deschiderea Apocalipsei îi va îndemna la un zel mai mare pe cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Ei sunt hotărâți mai mult ca niciodată să depună mărturie așa cum porunceşte El. Rămăşiţa înaintează în mijlocul viforului persecuţiilor şi al atacurilor mai mari din partea duşmanului. Unii se tem şi tremură, dar toţi laolaltă cântă laudele lui Dumnezeu cu o bucurie interioară mare. Ei iubesc pe Dumnezeu şi păşesc spre Armaghedon şi sunt siguri de victorie.

49. Prin urmare textul anual se potriveşte întocmai pentru timpul de acum şi fără îndoială Domnul s-a îngrijit de alegerea lui. Din pricina atacurilor vicioase ale duşmanului, este cu atât mai important pentru rămăşiţă să fie întărită. Fără de puterea Domnului ea nu ar putea sta.

50. Iehova îşi manifestă puterea în numele celora a căror inimă este dreaptă faţă de El.(2Cronici 16:9). Aceştia sunt aceia care iubesc pe Dumnezeu şi a căror iubire este dovedită prin păzirea cu bucurie a poruncilor Lui. Este absolut sigur că niciunul din cei consacrați nu-şi poate păstra curată inima şi să-şi dovedească iubirea faţă de Dumnezeu, fără implicare în serviciul Domnului oricând este posibil, deoarece vestirea evangheliei este porunca lui Dumnezeu. Rămăşiţa, care este pe deplin devotată Domnului, va fi păstrată necontenit pe calea adevărului, şi stăruieşte nestrămutat în credincioşie. Continuând în mod legal să depună mărturie, ei îşi dovedesc iubirea şi devotamentul lor necondiţionat faţă de Dumnezeu. În loc să se sperie de atacul dârz al duşmanului, ei vor continua să cânte cântarea nouă a eliberării deoarece ei ascultă glasul Domnului care le spune: „Iehova păzeşte pe cei ce-L iubesc".

51. Mântuirea este darul nepreţuit de mare al lui Dumnezeu pentru creaturile Sale, dar biruinţa adevărului este de o importanță mult mai mare. Nu trebuie să uităm că cei ce vor să se bucure de mântuire trebuie să-şi dovedească iubirea faţă de Dumnezeu, iar acest lucru ei îl pot face numai prin împlinirea cu credincioşie a poruncilor Sale. Aceştia trebuie să-şi dovedească acum neprihănirea. Rămăşiţa a primit adevărul şi iubirea adevărului şi ei acum trebuie să aducă roadele dătătoare de viaţă a Domnului înaintea naţiunilor ca o mărturie despre măreţia, adevărul şi dreptatea Sa. În lupta aceasta promisiunea Domnului către rămăşiţă este următoarea: „Scut şi pavăză este promisiunea sa….nici un pericol nu se apropie de cortul tău". Păstrându-și astfel integritatea rămăşiţa va vedea biruinţa adevărului și justificarea veşnică a numelui lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEEREAN

1–3. Ce înseamnă și care este importanța mare pentru creatură să cunoască faptul: a) că Iehova este drept? b) că este înţelept? c) că este iubire? d) că este izvorul vieţii? e) că este Atotputernic? f) că „iubirea este împlinirea legii"?

4. În beneficiul cui s-a scris Biblia? Cu ce scop?

Cuprins

5,6. Descrie situaţia, care a pus la îndoială cuvântul şi puterea lui Dumnezeu. De ce împrejurări atârnă rezolvarea chestiunii?

7. În privința aceasta, cum este luată în considerare voinţa liberă a creaturii?

8,9. Explică dacă furnizarea preţului de răscumpărare a fost scopul cel mai important al venirii lui Isus pe pământ. Pentru ce s-a dat lui Isus acest mare privilegiu?

10–13. Descrie poziția luată de Isus faţă de adevăr şi faţă de izvorul adevărului?

14. Explică de ce a fost urât şi persecutat Isus chiar de poporul Său? De ce a permis Dumnezeu această persecuţie?

15,16. Dă dovada pentru care Isus a suferit cu atâta credincioșie persecuţia la care a fost supus. Ce a determinat aprobarea și înălțarea lui Isus de către Tatăl Său?

17–20. Pentru ce numai o mică parte din biserica primară a dovedit credincioşie? Pentru ce a căzut majoritatea? Descrie cum s-a dezvoltat o condiție similară în timpul „pregătirii drumului înaintea Domnului” în această vreme a sfârșitului.

21. Arată cât de potrivit şi oportun este textul nostru anual.

22,23. Ce înseamnă precis să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta? Cu tot sufletul tău? Cu tot cugetul tău?

24. Dovedeşte că Iehova nu este egoist când porunceşte creaturilor Sale ca să-L iubească mai presus de orice!

25,26. La ce s-a referit Isus când a zis: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”? Ce se înţelege prin primirea „iubirii adevărului”? Care este dovada că „adevărul sfinţeşte pe cineva”?

27,28. Ce părere greşită este susţinută despre planul lui Dumnezeu cu privire la răscumpărarea omului şi a alegeri bisericii? Cu ce texte scripturale importante se dovedește greşit părerea aceasta?

29,30. Care este și va fi scopul principal al lui Dumnezeu în timpul celor șapte mii de ani de la căderea lui Lucifer şi a omului? Dar al doilea scop?

31,32. Faceți deosebire clară între aceia care primesc iubirea adevărului şi aceia care nu primesc.

33. Numeşte cauza apariţiei clasei, care a zis în inima sa: „Domnul meu întârzie să vină”.

34,35. Identifică clasa pe care Domnul o numeşte „servul credincios şi înţelept”! Cum îşi arată Domnul aprobarea faţă de ei? Care este privilegiul dat lor?

36–39. În ceea ce-L privește pe Isus, care a fost pentru bucuria care a fost pusă înaintea Lui? Care este, așadar, bucuria Domnului în care Domnul a invitat pe cei credincioşi să intre?

40,41. Explică dacă timiditatea sau suferința mentală dovedeşte că cineva nu este în bucuria Domnului.

42. Arată cât de adverse pot fi împrejurările și opoziția în bucuria Domnului.

43,44. Citează texte care arată cum poate ştii omul că-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu. Descrie situaţia prezentă care serveşte la încercarea tuturora care susţin că iubesc pe Dumnezeu!

45. Cine sunt „cei păcătoși”? Explică cauza stării lor prezente? Cum se descopere că cine sunt? Care va fi soarta lor?

46. Explică ce înseamnă paza pe care Dumnezeu a promis-o celor ce-L iubesc!

47. Ce se sugerează prin faptul că Iehova a deschis cartea Apocalipsei? Ce efect va avea deschiderea Apocalipsei?

48–50. Arată îngrijirea lui Dumnezeu în alegerea textului anual! De unde se poate şti cine sunt cei incluși în acele cuvinte ale promisiunii?

51. Care este bucuria mare care stă înaintea rămăşiţei și condiţia care trebuie împlinită înainte de intrarea în această bucurie.

Pregătire pentru război

Popoarele lumii de astăzi sunt într-un mare necaz din punct de vedere mintal, financiar, moral și psihic. Ele nu cunosc nici cauza, nici remediul. Ele simt că se aproprie o mare nenorocire, însă nu știu ce înseamnă ea. Omul înțelept nu are nici o dorință sau scop să adauge la poverile lui, ci datoria lui este să spună adevărul la oameni. Aceasta este porunca Cuvântului lui Dumnezeu și, prin urmare, ea este dreaptă.

Când condițiile atmosferice aduc dovezi despre apropierea unei furtuni este datoria stației meteorologice să avertizeze oamenii pentru auto-apărarea lor. Dacă cineva știe că se apropie o mare criză care implică lumea întreagă și toate națiunile pământului, este datoria solemnă a acelui om să transmită acea informație la oameni pentru ca ei să poată lua un curs care pare necesar pentru interesele lor cele mai bune.

Biblia conține Cuvântul adevărului scris în special pentru instruirea iubitorilor dreptății care sunt pe pământ în acest timp deosebit. Profeția Bibliei, împreună cu faptele fizice cunoscute bine acum, arată dincolo de orice îndoială că cel mai mare necaz care a venit vreodată asupra națiunilor lumii tocmai înaintea noastră. Perioada de timp în care trăim acum este denumită în Scripturi ca „ziua pregătirii Lui", pentru că este timpul în care se fac pregătiri pentru cel mai mare război din toate timpurile. El urmează să fie un război între puterile văzute și nevăzute ale universului.

Iehova Dumnezeu prin profetul Său Naum descrie acea pregătire în cuvintele următoare: „Nimicitorul porneşte împotriva ta, Ninive; păzeşte cetăţuia! Ia seama la drum! Întăreşte-ţi coapsele! Adună-ţi toată puterea! Scuturile vitejilor săi sunt roşii, războinicii sunt îmbrăcaţi cu purpură; fulgeră carele de focul oţelului în ziua sorocită pregătirii de luptă şi suliţele se învârtesc. Carele înaintează cu furie pe străzi, se năpustesc unele peste altele în pieţe; parcă sunt nişte făclii la vedere şi aleargă ca fulgerele El, împăratul Ninivei, cheamă pe oamenii lui cei viteji, dar ei se poticnesc în mersul lor; aleargă spre ziduri şi se gătesc de apărare Porţile de la râuri sunt deschise şi palatul se prăbuşeşte!" – Naum 2:1, 3-6.

Aceste cuvinte tainice ale profetului lui Dumnezeu nu au putut fi înțelese în timpurile trecute, dar acum sunt de înțeles pentru că este timpul stabilit de Dumnezeu și pentru că El a determinat venirea faptelor fizice care arată că profeția este în curs de împlinire. Această profeție înseamnă pregătirea pentru marea bătălie a Armaghedonului; dar înainte de a o explica în detaliu este analizat mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu printr-un alt profet cu privire la pregătirea pentru război.

Cu șaizeci de secole în urmă Satan, dușmanul lui Dumnezeu și al omului, l-a provocat pe Iehova să pună oameni pe pământ care să rămână credincioși, neclintiți și neprihăniți față de Dumnezeu când sunt puși sub o probă aspră. Acea sfidare a pus în discuție înaintea întregii creații a întregului univers chestiunea supremației lui Iehova sau faptul dacă El ar putea să facă sau nu ceea ce spune. Pentru a rezolva pentru totdeauna problema și pentru a o rezolva în mod drept și fără nici o dispută, Iehova a permis lui Satan să meargă până la limita sa și să facă tot ce este mai rău în încercarea sa de a îndeplini acea sfidare nelegiuită. Iehova a declarat de la început că va veni ziua socotelii. Răutatea a predominat atât de mult timp încât majoritatea oamenilor au ajuns la concluzia că ea va continua pentru totdeauna, însă acela care cunoaște și crede Cuvântul lui Dumnezeu știe că răutatea va ajunge în curând la capăt. Satan a construit o organizație puternică, a cărei parte vizibilă o constituie conducătorii comerciali și politici ai pământului, conducere care este „sfințită" și în care se alătură religiile lumii, și în special la așa-numita „Creștinătate organizată".Condamnarea acestei organizații este vestită. Ea va cădea în curând.

Cuprins

Iehova se pregătește pentru bătălia împotriva dușmanului. Nu există nici o posibilitate de a împiedica acea mare bătălie. Dumnezeu a prezis-o prin profeții Săi când a decis ca paharul furiei Lui să fie dat la toate națiunile. Dacă învățătorii „Creștinătății organizate" ar fi stat aproape de Cuvântul lui Dumnezeu și dacă ar fi făcut pe oameni să audă adevărul, marea bătălie asupra Creștinătății ar fi fost evitată. Dar nu acum! (Ier. 23:21, 22). Profetic, Dumnezeu își anunță hotărârea când îl călăuzește pe profetul Său să ia paharul cu vin al furiei lui și să-l dea la toate națiunile. „Căci aşa mi-a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Ia din mâna Mea, acest potir plin cu vinul mâniei Mele şi dă-l să bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea şi se vor ameţi şi vor fi ca nişte nebuni, la vederea sabiei pe care o voi trimite în mijlocul lor!… tuturor împăraţilor de la miazănoapte, de aproape sau de departe şi unora şi altora şi tuturor împăraţilor lumii care sunt pe faţa pământului. Iar împăratul Şeşacului va bea după ei.". – Ier. 25:15-26.

„Paharul cu vin" este un simbol al băuturii pe care Iehova a poruncit-o să fie băută de toate puterile conducătoare ale pământului. „Șeșac" este unul din numele aplicate Babilonului, care înseamnă organizația Diavolului și, prin urmare, profeția se aplică în special așa-numitei „Creștinătăți", sau „Creștinism organizat". Ea se aplică, desigur, tuturor religiilor Diavolului, însă o responsabilitate mai mare este asupra celor care au avut oportunitatea mare de a cunoaște mai bine. În timp ce Dumnezeu înaintează cu această pregătire, El face ca avertismentul despre planul Său să fie vestit națiunilor. – Mat. 24:14.

Prin profetul Său Iehova a prezis sfârșitul timpurilor Neamurilor, sfârșitul lumii, și începutul domniei lui Cristos, și a afirmat că el va fi marcat de un Război Mondial, urmat rapid de foamete, ciumă, necaz al națiunilor, readunarea evreilor în Palestina, și alianța organizațiilor Creștinătății. Faptele fizice în împlinirea acestei mari profeții au început să aibă loc în 1914. Între acea dată și anul 1918, Cristos Isus, marele reprezentant executiv al lui Iehova, l-a izgonit pe Satan din cer. Apoi, urmează în ordine pregătirea pentru bătălia finală pentru distrugerea organizației lui Satan. Organizația rea care controlează națiunile pământului trebuie să fie distrusă înainte ca Cristos Isus, regele drept al pământului, să inaugureze dreptatea printre națiunile pământului. Satan își concentrează acum atenția spre pământ, așa cum a prezis marele Profet; și „fiindcă știe că are doar puțin timp", Satan se pregătește pentru bătălia finală. (Apoc. 12:12; 16:14). Momentul în care va avea loc acea mare bătălie nu este descoperit omului; dar dat fiind faptul că se fac pregătiri, semnele sunt că ea va avea loc în viitorul foarte apropiat.

Profetul Naum a avut o viziune cu privire la Ninive, cetatea capitală al Asiriei, și el și-a început profeția spunând. „Povara Ninivei". Cuvântul „povară" înseamnă „o declarație a unei condamnări". Profeția lui care urmează a avut legătură cu ziua pregătirii lui Dumnezeu pentru exprimarea răzbunării Sale împotriva dușmanului, și întâmplător se referă și la pregătirea lui Satan. Asiria a fost organizația Diavolului în care a stăpânit prin politică, și în același timp elementul politic a fost sprijinit abil de elementele comerciale și religioase. Faptul că profeția lui Naum este îndreptată împotriva cetății Ninive, capitala care conducea Asiria, semnifică într-un mod puternic că ziua pregătirii marchează o perioadă de timp când, în organizația mondială, politica deține puterea, și în același timp conducătorii politici sunt abil sprijiniți de Marea Afacere și de elementele religioase.

Condițiile existente în prezent se potrivesc exact cu descrierea profeției. Tocmai acum conducătorii politici sunt aceia care încheie acorduri și tratate de pace, formează alianțe, și declară că intenționează să facă lumea sigură pentru democrație și un loc de dorit în care să se trăiască. În aceasta ei sunt sprijiniți cu dibăcie de puterile comerciale, puteri care se alătură în strigătul de „Pace!" și în același timp cheltuiesc sume mari de bani pentru a se pregăti de război. Afirmația este că cel mai bun mod de a preveni războiul înseamnă să te pregătești pentru război. Cu alte cuvinte, cel

Cuprins

mai bun mod de a preveni faptul ca doi oameni să se ucidă este de a-i înarma pe fiecare din el cu toate armele pe care pot să le poarte.

În mișcările pentru pace și în pregătirile de război clericii și liderii religioși își oferă sprijinul lor generos. Acești lideri religioși ocupă scaune înalte la conciliile ținute pentru analizarea unui plan mondial pentru a preveni războiul. Tocmai în acest timp puterea politică mare, restaurează puterea temporală pentru capul bisericii Romei, și o mare sumă de bani este oferită papei în legătură cu aceasta, pe care, evident, finanțatorii trebuie s-o furnizeze. Toate faptele arată că conducătorii politici sunt în șa, Marea Afacere și predicatorii sunt în carele de război, și întreaga alianță se mișcă spre punctul culminant. Toate faptele arată că profeția lui Naum este acum în curs de împlinire. Apoi Domnul spune că va pune capăt celor răi și că necazul nu se va ridica a doua oară. (Naum 1:8-11). Profetul spune cum elementele organizației dușmanului sunt încâlcite ca spinii și sunt îmbătate de ambiție și de propriile lor planuri, dar că Dumnezeu se pregătește să le distrugă ca miriștea. Domnul informează apoi pe poporul Său că ziua necazului este aproape încheiată. „Ci îi voi sfărâma jugul acum de pe tine, şi-ţi voi rupe legăturile”. Pentru încurajarea suplimentară a poporului Său, Iehova le spune apoi că sistemul rău al Diavolului va fi distrus, și adaugă: „Îţi voi pregăti mormântul, căci te-ai aflat prea uşor.” – Naum 1:10-14.

Apoi profetul arată pe Iehova pregătindu-se pentru asedierea inamicului și a fortărețelor lui. Faptul că Dumnezeu a prezis prin profetul Său ziua în care se va pregăti pentru bătălie este o dovadă că bătălia va avea loc. Faptele fizice pe care le vedem acum arată împlinirea profeției, și sunt, de asemenea, o dovadă că marea bătălie este în viitorul foarte apropiat. Adresându-se celor care sunt din Sion, și care privesc împlinirea profeției lui Dumnezeu, profetul Domnului spune: „Cel ce sfarmă în bucăți a urcat înaintea feţei tale”. Aceasta înseamnă că Cristos Isus, marele reprezentant executiv al lui Iehova, este prezent și pregătește asediul, care-l aduce la îndeplinire după aruncarea lui Satan din cer.

Un alt profet a lui Dumnezeu descrie pe reprezentantul puternic al lui Iehova, Cristos Isus, ca toiagul sau arma de război cu care zdrobește organizația inamică, și numește în mod specific Babilonul ca acel dușman. (Ier. 51:20-24). Potrivit acestui aceluiași timp, profetul Domnului spune cu privire la alianța Ligii Națiunilor: „Pregătiţi-vă oricât de luptă, căci tot veţi fi zdrobiţi. Pregătiţi-vă oricât de luptă, căci tot veţi fi zdrobiţi.”. – Isa. 8:9, 10.

Adresându-se în continuare unșilor lui Dumnezeu cu privire la pregătirea pentru asediul împotriva dușmanului, profetul Naum spune: „Nimicitorul porneşte împotriva ta, Ninive; păzeşte cetăţuia! Ia seama la drum! Întăreşte-ţi coapsele! Adună-ţi toată puterea[strângeţi-vă laolaltă cu fermitate]! Căci Domnul [Iehova] aşează iarăşi slava lui Iacov”. (Naum 2:1, 2). Dumnezeu anunță că timpul Său este aproape când își va arăta favoarea într-o manieră specială față de unșii Săi, și El le spune să se pregătească pentru asediu și să fie curajoși. Până în prezent „jefuitorii au jefuit” pe cei din unșii lui Dumnezeu. (Roth.). Ei „au golit” pe poporul lui Dumnezeu și au stricat mlădițele de vie; dar de acum încolo și pentru totdeauna Dumnezeu îi va proteja și îi va păzi zi și noapte. – Naum 2:2; Isa. 27:2,3; Ps. 125:1-3.

Apoi profetul Naum spune: „Scuturile vitejilor săi sunt roşii, războinicii sunt îmbrăcaţi cu purpură; fulgeră carele de focul oţelului în ziua sorocită pregătirii de luptă şi suliţele se învârtesc.”. – Naum 2:3.

Cuvintele profeției, acum luminate de fulgerele lui Iehova arată că ele descriu pregătirea Dumnezeului Atotputernic pentru război. Iehova este acela care asediază cetatea Ninive, organizația Diavolului. Iehova furnizează scutul pentru puternicii Săi. Dumnezeu spune apoi dușmanului să se pregătească pentru asediu, pentru că are de gând să-l distrugă. El spune: „Scoate-ţi apă pentru

Cuprins

împresurare! Drege-ţi întăriturile!… Acolo te va mânca focul, te va nimici sabia cu desăvârşire, te va mistui ca nişte lăcuste, căci te-ai înmulţit ca omida, te-ai îngrămădit ca lăcustele!”. – Naum 3:14, 15.

'Puternicul' lui Iehova care comandă toate forțele Lui este marele Cristos Isus. Ceilalți „puternici” ai Lui sunt cei care sunt deplin și complet devotați lui Dumnezeu ca membri ai oștirii Domnului. Lui Cristos Isus, marele Mareșal, Iehova îi spune: „Războinic viteaz, încinge-ţi sabia, podoaba şi slava, da, slava Ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândeţea şi neprihănirea şi dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!”. (Ps. 45:3, 4). Referitor la toți membrii Sionului, Iehova spune: „Am dat poruncă sfintei Mele oştiri, zice Domnul, am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea.”. – Isa. 13:3; *R.V.*; a se vedea și Zah. 10:5.

Este dată din nou o altă ilustrație de către profet. Puternicul Cristos Isus este descris ca întorcându-se de la război și i se pune întrebarea, „Îţi sunt hainele roşiii şi veşmintele Tale” și El răspunde că și-a pătat îmbrăcămintea cu sângele dușmanului. (Isa. 63:1-3). „Vitejii sunt în stacojiu”, spune profetul; și aceste cuvinte arată că hainele sunt vopsite în roșu, ceea ce îi identifică cu cei care au credința absolută și neclintită în sângele vărsat al lui Cristos Isus ca Răscumpărătorul și Eliberatorul, pe a cărui urme ei calcă cu bucurie. Așa-numitul „Creștinism organizat” nu are credință în sângele vărsat al lui Isus, pentru că sângele Lui este negat ca un mijloc de salvare. Doar cei care stau vitejește pentru Domnul sunt identificați după hainele lor stacojii. Aceștia primesc hainele mântuirii când Domnul zidește Sionul. – Isa. 61:10.

„Carele de război vor fi cu torțe înflăcărate în ziua pregătirii lui”. „Carele” reprezintă diviziile organizației militante a lui Iehova. (Ezec. 1:4-26). În această privință, se face mențiune la experiența lui Elisei la Dotan. Pentru a prinde pe Elisei, dușmanul său, regele, a trimis „cai și care de război, și o armată puternică, și au sosit noaptea şi au împresurat cetatea.” Slujitorul lui Elisei era îngrozit de puterea mare a dușmanului însă Elisei nu era tulburat deloc. El a ținut cu fermitate la scutul credinței lui, scutul cu care Dumnezeu îl înzestrase, și apoi Domnul a dezvăluit că umpluse munții de jur-împrejur cu cai și care de foc pentru protecția lui Elisei. (2Regi 6:12-17). Acel raport a fost făcut în beneficiul poporului lui Dumnezeu, și acum noi suntem în „acea zi” când Dumnezeu se pregătește pentru război și când dușmanul, organizația balaurului, vrea să prindă rămășița și să distrugă pe membrii acesteia pentru că ei fac lucrarea prezisă de Elisei; iar Domnul înconjoară rămășița cu care de foc. „Carele Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii şi mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locaşul Său cel Sfânt.”. – Ps. 68:17.

Peste tot pământul există astăzi mici grupuri militante ale rămășiței organizației lui Dumnezeu, care sunt active în serviciul Domnului. Acestea sunt divizii ale organizației lui Dumnezeu, și sunt reprezentate ca carele Lui de război; și acestea strălucesc cu lumina de foc de la „fulgerul” lui Iehova, care luminează peste ele și prin Regele Său prezent, care este acum în templul Lui.

Pentru a fi siguri, Iehova este întotdeauna pe deplin echipat să implice pe dușmanul său în război; prin urmare, „ziua pregătirii Lui” pare să se refere mai ales la faptul că El se pregătește prin luminarea propriilor Său popor, care sunt membri ai organizației Lui, ca la momentul când marele conflict se apropie, și prin întărirea lor pentru a-și face partea pe care El le-a încredințat-o. El trimite rămășița să proclame laudele Lui și să informeze lumea despre apropierea zilei răzbunării Lui, și în timp ce acești credincioși fac acest lucru, El îi luminează. El îi apără și îi protejează, și îi pune într-o ordine potrivită în organizația Sa.

„Și brazii vor fi zguduiți puternic”. Ce ar putea să însemne această în legătură cu pregătirea lui Dumnezeu? Se pare că poporul consacrat ai lui Dumnezeu este asemănat cu brazii. Profetul prezice zguduirea Israelului spiritual și protejarea celor care 'vor locui la umbra aripii Lui'. Aceștia

Cuprins

sunt reprezentați ca spunând: „Sunt ca un brad verde. De la mine îți vei primi rodul.” Apoi profetul adaugă: „Cine este înţelept, să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput, să le înţeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; şi cei drepţi umblă pe ele, dar cei răzvrătiţi cad pe ele.”. – Osea 14:7-9.

După venirea Domnului la templul Său în 1918, a început judecata de la casa lui Dumnezeu. (1Pet. 4:17). Din acel timp înainte a existat o mare zguduire între cei consacrați, iar pe cei care au luat cursul înțelept Dumnezeu i-a binecuvântat cu o înțelegere a Cuvântului Său, în timp ce alții care pretind consacrarea au fost doborâți. Aceasta este în armonie exactă cu ceea ce a declarat Pavel că va avea loc imediat înainte de distrugerea organizației lui Satan și înainte de întemeierea completă a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. – Evr. 12:27, 28.

Războiul care este iminent nu este doar bătălia oamenilor. Ea este „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Dumnezeu nu a ținut-o tainică și nici acum nu acționează în taină. El face ca martorii Săi să proclame faptele, pentru ca chiar și dușmanul Său de moarte și toți cei din organizația lui să poată avea posibilitatea să cunoască planurile lui. Satan este conștient acum de faptul că întâmpină cel mai mare conflict din existența sa. Recent, el s-a implicat într-o luptă cu Cristos Isus în cer și a fost învins în acea luptă și aruncat din cer pe pământ. Diavolul are acum „o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme.”. – Apoc. 12:12.

PREGĂTIREA DUȘMANULUI

În conformitate cu modul său obișnuit de acțiune, dușmanul Satan se pregătește pentru război, și el face acest lucru cu mare zgomot și lăudăroșenie și în același timp ține pe oameni în ignoranță despre planul său. Cristos Isus, marele Profet al lui Dumnezeu, l-a determinat pe Ioan să facă o relatare a acestei profeții: „Apoi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu nişte broaşte. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” – Apoc. 16:13, 14.

În esență ei spun: 'Pământul este al nostru, și noi vom face totul după plăcerea noastră; și când vom termina, oamenilor le va plăcea acest lucru'. Aceasta nu este altceva decât exprimarea sentimentului Diavolului, care spune: „Râul [popoarele] meu Nilul este al meu, eu l-am făcut!”. (Ezec. 29:3). Partea vizibilă a organizației încheie acorduri de pace și anunță cu îndrăzneală: 'Noi am scos în afara legii războiul și, prin urmare, nu va mai exista război, și oamenii pot fi siguri de acest lucru'. Când Pactul pentru Pace de la Paris aștepta o decizie în fața Senatului Statelor Unite pentru a fi ratificat, principalul lui inițiator din America sărea ca un cal bine îngrijit care vroia să se dea în spectacol. S-au făcut chiar și filme despre poznele lui, și acestea au fost arătate înaintea oamenilor în toată țara. În același timp organizația de război influența organismul de legiferare atât pentru ratificarea pactului pentru pace, cât și pentru mai multe bătălii. Biciul politic a fost adus pentru a îndeplini planurile celor de la putere: „Auziţi pocnetul biciului, uruitul roţilor, tropăitul cailor şi durduitul carelor!” – Naum 3:2.

Carele de război menționate în acest ultim verset citat nu sunt aceleași care ca cele menționate în versetul trei ale aceluiași capitol. Carele de război menționate mai întâi sunt în afara cetății (organizația Diavolului) și se pregătesc să asedieze organizația Diavolului. Carele menționare în versetul patru sunt pe străzi și în piețele publice din cetate, și sunt, prin urmare, o parte a cetății și aparțin cetății care este organizația Diavolului. Aceste ultime care de război menționate sunt, așadar, organizația militară și mașinăria lui Satan. Cuvântul evreiesc folosit pentru a traduce cuvântul „furie” în versetul patru al profeției este *hallal*, și înseamnă „a lăuda sau a se făli”, și este redat, de asemenea, „a se arăta nebun”. (*Young*). Astfel, „carele de război” ale organizației lui Satan care

Cuprins

„aleargă nebunește” pe străzi sunt pregătirile militare care sunt orgolioase și desfășurate într-o manieră lăudăroasă; și cei care fac acest lucru se umflă și vociferează ca niște broaște care fac un zgomot mare, în timp ce își laudă propria lor măreție, și caută astfel să impresioneze oamenii apărând pe străzi și afișându-se.

De ce tot acest zgomot în presa publică și la filmele de cinematograf referitor la pregătirile de război? De ce această mare manifestare militară și navală la fiecare solemnitate națională? De ce expunerea la fiecare film arată câte un politician sau războinic care se pregătește pentru război? Tocmai organizațiile de război și conducătorii de război sunt cei care aleargă nebunește pe străzi și fac nebunii. De ce, în toate pregătirile de război, în cantine, la galeriile de artă, în presa publică și în filme, este scos în evidență atât de mult elementul religios? El este întotdeauna o parte a aceleiași campanii pompoase pe care Satan o pune la cale, și el orbește oamenii care sunt într-adevăr implicați în ea și îi folosește ca păcăliți ai săi. Aceștia spun în mod greșit: 'Noi suntem creștini, și prin urmare, reprezentăm Creștinătatea'. Dar trebuie remarcat că ei nu laudă pe Dumnezeu, nici pe Regele Lui, ci se laudă pe ei înșiși. Ei se grăbesc în pregătirile lor și se fălesc cu puterea lor și de fac nebuni și proști înaintea Domnului. Și pregătirea merge înainte!

Apoi profetul adaugă: „Ei vor părea [aspectul lor este, *R.V.]* ca nişte torţe.” Cuvântul „torțe” în acest verset este mai frecvent tradus „lampă”, și sugerează viziunea pe care unitățile organizației lui Satan sau agenții săi cei mai importanți, o vor pretinde sau vor apărea a fi ca lămpi care luminează calea oamenilor sau ca torțele libertății care luminează drumul spre libertate și progres în guvernul oamenilor. Clericii sunt aceia care își folosesc amvoanele și radioul pentru a ține discursuri oamenilor și pentru a le spune despre marile torțe ale libertății pe care eroii le țin sus pentru a lumina oamenii într-o condiție de dorit. Ei sunt cu adevărat călăuze oarbe și profeți falși. Dumnezeu a prezis exact că va exista starea care există astăzi. „Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi[predicatori şi învăţători], nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos[pretinzând a reprezenta pe Cristos, şi prin urmare, 'Creştinătate organizată' sau 'Creştinism organizat']. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui[clericii] se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor.” – 2Cor. 11:13-15.

Apoi profetul adaugă: „Ei vor alerga ca fulgerele”. Ei sunt rapizi în executarea pregătirilor lor, pentru că Satan știe el nu mai are decât puțin timp (Apoc. 12:12), și conducătorii sunt în necaz și uimire de ceea ce văd apropiindu-se. – Luca 21:26.

Cei care îndeplinesc planurile lui Satan sunt favoriții săi, prin urmare numiți „vrednici”, nobili sau faimoși. Acesta este unul din planurile Lui de a îndepărta pe oameni de Iehova Dumnezeu. Satan ține înaintea oamenilor pe marii eroi ai organizației lui. În organizațiile religioase, în marile întâlniri politice, în întâlnirile finanțatorilor, în toate acestea, importanța oamenilor principali, ca exemple și eroi vrednici de laudă, este ținută înaintea oamenilor. Presa metropolitană, care este doar instrumentul sau o portavoce a organizației lui Satan, publică rapoarte strălucitoare despre valoarea ofițerilor puternici de război, despre puterea și virtutea giganticilor financiari, și despre măreția elementului religios și a liderilor religioși. Este o societate care se admiră reciproc; și presa și radioul, filmele și arta, sunt chemate toate la acțiune pentru a slăvi numele oamenilor, toate acestea ținând mințile oamenilor departe de Iehova Dumnezeu.

În pregătirea sa pentru marea bătălie Satan invită pe nobilii săi și pe fruntașii turmei lui, și acești clerici „nobili” și fruntași ai turmei, pretinzând în mod ipocrit a fi creștini, se grăbesc să asculte invitația stăpânului lor, Satan, întocmai cum spune profetul lui Dumnezeu că vor face ei; și în timp ce vin „ei se poticnesc în marșul lor”. (*R. V.*). Ei se poticnesc de „Piatra”, care este Regele uns al lui Dumnezeu, așa cum a prezis profetul. Ei se grăbesc pentru apărarea lumii sau organizației lui

Satan; și făcând acest lucru, ei se poticnesc și cad, așa cum a prezis Isus, marele Profet. (Mat. 21:44): „ Mulţi se vor poticni, vor cădea şi se vor sfărâma, vor da în laţ şi vor fi prinşi.” (Isa. 8:14, 15). Ei se grăbesc să ajute în pregătirea pentru atacul asupra Unsului lui Dumnezeu, dar cad. „Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei-prigonitorii şi vrăjmaşii mei-se clatină şi cad.” – Ps. 27:2.

Profetul spune: „Ei se vor grăbi spre zidul ei”. Preoții și fruntașii turmei lor se grăbesc să caute instrumentele disponibile pentru persecutarea și pedepsirea acelor din poporul lui Dumnezeu care sunt cunoscuți ca rămășița, și care sunt sârguincioși în răspândirea printre oameni a adevărului lui Iehova. Ei se grăbesc să întărească bastioanele organizației lui Satan, pentru ca rămășița urâtă să fie distrusă. Dar în timp ce se desfășoară această pregătire, clericii, sau „nobilii” refuză să iasă în față și să-și apere cauza. Politica lor este să nu intre niciodată într-o discuție deschisă cu cei care-l reprezintă pe Dumnezeu, pentru că aceasta ar demasca duplicitatea lor înaintea oamenilor. Ei sunt „puternicii din Babilon” (partea religioasă a organizației), și se fălesc și se mulțumesc cu cuvinte lăudăroase, și în taină influențează factorii politici pentru a-i chinui pe martorii lui Dumnezeu până în ziua în care se va da marea bătălie. – Ier. 51:30.

Satan știe că în scurt timp trebuie să se lupte cu Domnul, și din acest motiv se pregătește pentru conflict. Cu toate acestea, metoda lui de pregătire este cea a întunericului. Prin lăudăroșenii gălăgioase, prin înălțarea virtuților și realizărilor oamenilor, și prin punerea națiunilor în frica unele de altele, el grăbește strângerea laolaltă a oamenilor pentru ziua cea mare a bătăliei. El ține într-adevăr oamenii din organizația sa vizibilă în întuneric. Satan urăște rămășița lui Dumnezeu cu o ură de moarte, și instigă pe nobilii săi și pe fruntașii turmei să încerce distrugerea ei. Fără îndoială, Satan este încrezător că poate să distrugă grupul nesemnificativ și „contagios” în viitoarea bătălie, însă el încearcă acum să-l chinuiască și să-l persecute.

Satan ar distruge complet rămășița acum, dacă nu ar fi protecția pe care Dumnezeu o oferă pentru cei ai Săi. Profetul se referă la pregătirea lui Satan și la cohortele lui care se pregătesc pentru bătălie, și apoi spune: „Și apărarea va fi pregătită”. Aceste cuvinte din urmă se referă evident la protecția pe care o furnizează Dumnezeu pentru rămășița Sa. Cuvântul redat „apărare” apare în *margin.* ca „acoperire”, și este o acoperire sau protecție pentru cei care atacă organizația lui Satan. Rotherham redă textul: „Totuși acoperirea pentru furtună este pregătită”. Iehova este acoperirea, iar protecția Lui pentru ai Săi este „în locul tainic al Celui Prea Înalt”, la umbra aripilor Lui; 'El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credincioşia Lui!'. – Ps. 91:1-4.

Iehova a trimis pe Iona să profețească împotriva capitalei Asiriei. Profeția a fost dată când Iona a fost eliberat din pântecele balenei. Distrugerea cetății a fost amânată până în ziua pregătirii lui Dumnezeu. Din momentul în care Isus Cristos a fost ridicat din morți, lucru care a fost prezis de eliberarea lui Iona (Mat. 12:40) a fost dată o mărturie națiunilor pământului; și această mărturie a fost pusă în special de la a doua venire a Domnului și învierea membrilor credincioși ai trupului lui Cristos. În timpul acelei perioade a existat o pocăință parțială a celor care pretind a fi urmași ai lui Cristos. În prezent, lucrarea de mărturie este aproape încheiată. Ziua pregătirii lui Dumnezeu s-a încheiat. Războiul și distrugerea organizației lui Satan este pe punctul de a începe. Așa cum porțile Babilonului din vechime au fost deschise și a intrat armata și cetatea a căzut, tot așa, după cum spune profetul, „Porţile de la râuri sunt deschise şi palatul se prăbuşeşte!”, va cădea organizația lui Satan. – Naum 2:6.

Ziua bătăliei se apropie. Ziua pentru judecarea națiunilor este aproape. Domnul este în templul Său sfânt pentru judecată. „Ascultaţi, voi popoare toate! Ia aminte, pământule şi ce este pe

Cuprins

el! Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul care este în Templul Lui cel Sfânt!”. – Mica 1:2.

Scrisori

IEHOVA PREAMĂRIT

Dragă Frate Rutherford:

Doresc să-mi exprim mulțumirile și aprecierea față de Tatăl nostru ceresc pentru lumina, mângâierea și instruirea pe care a oferit-o El credincioșilor în cărțile noi legate de la *Harpa* la *Lumină*. Când este vorba să rostesc cuvinte de laudă, limba mea este ca stiloul unui scriitor pregătit. Însă câteva cuvinte vor transmite pe scurt motivele pentru aprecierea mea. Lucrul important în aceste volume este că nu sunt slăvite omul și lucrările lui, ci doar numele și adevărului lui Iehova Dumnezeu; și că tot meritul pentru lumină este atribuit lui Iehova. Cât de diferit!

Scrierile religioșilor se referă în mod religios la erorile trecutului, sau prezintă gânduri noi în conformitate cu evoluția sau modernismul, sau ambele. Dar, spre deosebire de cei legați de crezurile oamenilor și induși în eroare de știință, în mod fals numită așa, în literatura Societății sunt prezentate gânduri noi iar cele mai vechi sunt discreditate de îndată ce strălucește lumina și de îndată ce este dezvăluit adevărul la timpul potrivit, în armonie cu CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. Acest lucru îmi dă asigurarea deplină căci conducerea Societății este direcționată de mintea lui Dumnezeu, aducând rezultate depline din eforturi umane imperfecte care sunt direcționate de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu.

Aceste trăsături, împreună cu dovada înțelepciunii, dreptății și dragostei afișată de stilul și expresia lucrurilor în prezentarea planurilor lui Iehova, și corectitudinea și armonia în interpretările prezentate, mă conving enorm că Iehova folosește Societatea ca partea vizibilă a organizației Lui pe pământ.

Cu multă dragoste creștină, servul dvs. tovarăș în organizația lui Iehova
ARCH. W. Smith, *Illinois*.

BUCURIE ÎN LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Dragă Frate Rutherford:

Doresc doar să spun că vom fi bucuroși să vă întâlnim vineri, 31 Octombrie, D.V. Tocmai am terminat de scris scrisorile, și să trimitem prin poștă programele la „prietenii radioului Judecătorului Rutherford”. Dorim să spunem cu ocazia aceasta că în timp ce vestim din casă în casă întâlnim cei mai buni, cei mai dragi oameni, care ne invită în casele lor, ne oferă hrană, și arată toată bunătatea față de noi; și ei vorbesc despre Judecătorul Rutherford ca despre un prieten. Mai mulți dintre ei mi-au cerut fie să le telefonez, fie să le scriu în cazul în care veți veni vreodată în Pittsburg. Așadar, tocmai am terminat să le scriu.

În urmă cu două săptămâni m-am întâlnit cu o doamnă care locuiește în Carolina de Nord, și care era în vizită la o soră în Pittsburg. Această doamnă nu citise niciodată cărțile noastre, și nici circularele; însă cunoștința pe care o are este minunată. Ea a spus: „Am terminat-o cu toți predicatorii; și am învățat mai multe despre Biblia mea de când ascult discursurile D-lui Rutherford decât am învățat în toată viața mea. Acum înțeleg Biblia”. Apoi a adăugat: „Nu pot să-l laud prea mult. Cred că el este unul din cei mai înțelepți oameni pe care i-am auzit vreodată.”

Ei bine, aceasta este una din multele experiențe pe care le avem. Ea, desigur, a obținut câteva cărți; și ea dorește ca eu s-o țin la curent cu corespondența. Așadar, dacă veți merge cândva într-un loc unde vă poate auzi, ea va fi prezentă.

Ne bucurăm de cărțile noastre noi *Lumina*; și cartea *Prohibiția* se citește bine, în special în rândul bărbaților. Oh, nu putem găsi cuvinte pentru a exprima bucuria noastră în această lucrare a Împărăției; și vă iubim, frate dragă, pentru cuvintele încurajatoare din *Turnul de Veghere,* pentru avertismentul împotriva clasa servului rău și pentru tot. Spunem „Amin" la scrisoarea Fratelui Hemery din *Turnul de Veghere*. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ocrotească în locul tainic al Celui Prea Înalt. Fetele mi se alătură în transmiterea dragostei noastre, și sperăm să vă vedem cât mai curând în persoană.

Scuzați-mi scrisul; dar am simțit că trebuie să spunem câteva cuvinte.

Sora dumneavoastră, prin harul Lui,
MINNIEGARDNER, *Pennsylvania*.

'LAUDĂ LUI IEHOVA ȘI MIELULUI'

Dragul meu Frate Rutherford:

Salutări în Sion. Ridică-te și luminează (spre lauda lui Iehova); căci a venit lumina ta, și slava Domnului a răsărit peste tine și peste toți credincioșii Săi unși.

Vreau să-mi unesc glasul și puterile în lauda bucuroasă a marelui Iehova și a frumosului Său Fiu, pentru Apocalipsa lui Isus Cristos pe care i-a dat-o Dumnezeu să scoată în evidență pentru servii Săi lucrurile care trebuie făcute *rapid*; timpul este aproape.

În mod sigur, totul din jurul nostru, și mesajul, arată necesitatea unei *lucrări puternice rapide*. Noi am spus cu toți, „Iată-mă Doamne; trimite-mă". Și acum vrem să spunem din nou, „Suntem gata și mergem prin harul Lui și în puterea Lui", și ne ținem așa de ocupați și credincioși astfel încât nu ne vom închina acelora care au fost folosiți pentru a ne aduce această Descoperire minunată, pe care Dumnezeu a ținut-o în puterea Sa până acum.

Adevărul a fost mare și nou încă de când l-am cunoscut. Dar acum ce râu, limpede ca și cristalul, curge de la tron, mai adânc și mai larg, cu copaci pe ambele maluri pentru hrănirea și vindecarea națiunilor! Acest lucru îl face Iehova și este minunat în ochii noștri. Lăudați-L pe El și pe Fiul Său drag totdeauna și pe vecie.

Știu că trebuie să fiți fericit, frate drag, văzând că numele mare și bun al Tatălui nostru va fi în curând justificat. Vreau să știți că și eu sunt fericit.

Vreau să-ți mulțumesc pentru cartea *Lumina*, I și II. Nu am cuvinte când încerc să spun cât apreciez această *Lumină* minunată de la Regele Veșnic și frumosul Său, frumosul, scumpul Lui Miel.

Vreau să încerc să-mi arăt aprecierea fiind mai credincios și mai zelos în calitate de purtător al luminii. Mulțumesc, de asemenea, Domnului, pentru articolele minunare din *Turnul de Veghere* care ne-au pregătit pentru *Lumină*: „Casa Regală", „Daniel" „Îngerii", etc.

„Un singur lucru am dorit de la Domnul, pe care îl voi căuta, și anume să pot locui în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă bucur în templul Lui".

Ne rugăm ca Domnul să vă mângâie, să vă înveselească și să vă țină în lucrarea Sa puternică.

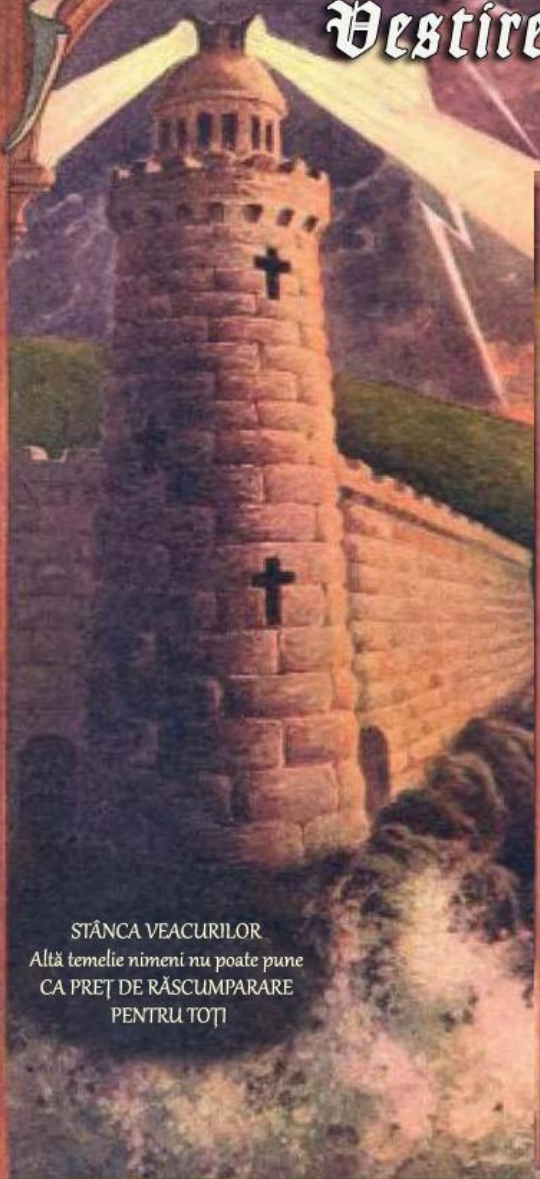
În mod sigur acesta este glasul puternic din sau de la templul cerului, de la tron, care spune: S-a isprăvit; s-a terminat taina; a venit Lumina. „Lăudați pe Domnul".

Al dumneavoastră, care se bucură în Lumina Decoperirii,
W. F. MCLENDON, *Colportor Pionier*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 IANUARIE 1931** **Nr. 2**

Cuprins:

BUNĂTĂŢI PENTRU SERVUL SĂU **- Pag. 25**

CHIPUL ÎNFRICOŞĂTOR **- Pag. 34**

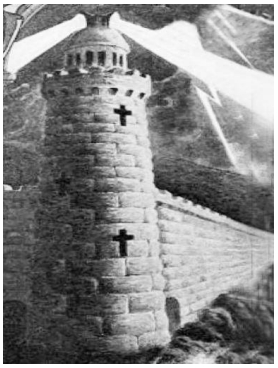
SCRISORI **- Pag. 41**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Ianuarie 1931** **Nr. 2**

BUNĂTĂŢI PENTRU SERVUL SĂU

„Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele”. – Psalm 23:6.

BUNĂTATEA lui Iehova faţă de cei ce-L iubesc iese întotdeauna în evidenţă. Aceasta întăreşte încrederea Fiului în Tatăl Său veşnic. Între Tatăl şi creatura Sa se stabileşte o relaţie plăcută de care se pot bucura doar aceia care sunt pe deplin devotaţi lui Dumnezeu. Creatura nouă este în legământ cu Dumnezeu şi poate să se bazeze cu încredere deplină în acel legământ. Încrederea deplină a servului, încrederea în Iehova şi convingerea sa despre iubirea lui Iehova, îl ridică asupra influenţelor duşmănoase, care altfel l-ar împinge spre disperare. Dacă cineva este convins că se bucură mereu de îndurarea lui Iehova, aceasta îl întăreşte în Domnul şi în tăria puterii Sale.

2. Psalmul douăzeci şi trei se consideră ca şi o cântare a lui David prin care el îşi exprimă încrederea deplină în Dumnezeu şi recunoaşte că se bucură necontenit de favoarea lui Dumnezeu. Acest psalm este, probabil, capitolul cel mai cunoscut al Bibliei. De când există creatura nouă, acest psalm a fost o mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu de-a lungul timpului. Mulţi care erau în necaz au citit psalmul acesta şi au fost mângâiaţi. Domnul, desigur, nu se supără dacă vede că creaturile Sale vin la El pentru îndurare şi recunosc bunătatea Lui, fie că fac acest lucru cunoscând îngrijirile Lui faţă de ei, fie că nu. Unii oameni de diferite vârste, cu gândire sănătoasă, citesc psalmul acesta cu o anumită satisfacţie, dar sunt unii printre creaturile marelui Dumnezeu, care primesc o mângâiere extraordinară din acesta. Având asigurarea din cuvântul lui Dumnezeu că toate lucrurile scrise mai dinainte s-au scris spre mângâierea celor sunt în legământ cu Dumnezeu la sfârșitul lumii, putem să ne așteptăm să găsim un ajutor special pentru aceștia din acest psalm în timpul prezent.

3. Este clar că Dumnezeu a ales pe David dintre fiii Israel cu un scop anumit și l-a folosit într-un mod profetic. El a fost chemat de lângă oi ca să devină regele poporului ales al lui Dumnezeu. Alegerea lui nu a fost o întâmplare, ci un lucru bine chibzuit. Dumnezeu a trecut cu vederea celelalte seminţii ale naţiunii, şi mâna Sa de favoare a pus-o pe băiatul - păstor. Levitul Asaf a fost unul dintre conducătorii corului lui David şi un compozitor de muzică. El a mai fost și văzător, sau unul căruia i s-a permis să vadă și să scrie voia și planul lui Dumnezeu. – 1Cronici 6:39 ; 2Cron. 29:30.

4. Se presupune că Psalmul 78 a fost scris de Asaf, poetul plăcut, şi în acesta se scrie cu privire la alegerea lui David: „Însă a lepădat cortul lui Iosif, şi n-a ales seminţia lui Efraim; ci a ales seminţia lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubeşte. Şi-a zidit Sfântul locaş ca cerurile de înalt, şi tare ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci. A ales pe robul Său David, şi l-a luat de la staulele de oi. L-a luat dindărătul oilor, care alăptau, ca să pască pe poporul Său Iacov, şi pe moştenirea Sa Israel. Şi David i-a cârmuit cu o inimă neprihănită, şi i-a povăţuit cu mâni pricepute” – Psalm 78:67-72.

5. David care era încă un flăcău, păzea pe câmp oile tatălui său, când a fost chemat acasă şi adus în faţa profetului Samuel, care l-a uns ca rege peste Israel. Mâna Domnului a semănat în mintea

Cuprins

tânărului "seminţele" ideilor şi ale idealurilor care în anii de mai târziu au dus la faptul că David a ajuns un tip al marelui Rege căruia Dumnezeu îi va da Împărăția lumii întregi. Chiar în timpul acela a început să se manifeste bunătatea lui Dumnezeu faţă de unii care nu erau atunci pe pământ, dar care trăiesc azi pe pământ. Iehova a avut pe aceștia în mintea și planul Său și a luat măsuri pentru ei.

6. Oamenii n-au învăţat lecţii folositoare din experienţele lor cu răul şi fărădelegea. Lucrurile rele strică creatura mai degrabă decât să aducă vreo lecţie de folos. Dimpotrivă, experienţele pe care oameni le-au avut cu lucrurile bune i-au învățat lecţii folositoare. Toată cunoştinţa despre bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, și toate experiențele prin care trece omul în legătură cu acestea duc la lecţii folositoare pentru toți aceia care au o stare cum se cuvine a inimii. Scriptura împreună cu faptele fizice dovedesc că experienţele rele nu ne oferă lecţii preţioase, ci că experienţele bune, împreună cu o cunoaștere a Dătătorului bunătății în legătură cu aceasta, duc la bine. Această concluzie este în armonie cu declaraţia lui Isus că cunoştinţa de Dumnezeu duce la viaţa veşnică.

7. Din Scriptură se vede clar că Dumnezeu nu a avut niciodată intenția ca să învețe pe oameni lecţii bune prin experienţa cu lucrurile rele; dimpotrivă El îi învaţă prin faptul că îşi arată iubirea şi îndurarea faţă de ei. Dacă aceia care se susţin a fi învăţătorii Bibliei, ar fi preamărit întotdeauna numele şi îndurarea lui Iehova, omenirea ar fi fost astăzi într-o stare mult mai bună. Faptul că Dumnezeu a fost considerat ca Cel Prea Înalt care permite răul şi este indulgent cu răul pentru a preda lecții oamenilor a întors de la Dumnezeu mai multe milioane de oameni. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, îndurarea şi măreţia lui Dumnezeu pentru ca să poată primi lecţii folositoare şi binecuvântări veşnice. Experienţele fără cunoştinţa lui Dumnezeu nu pot să ofere nici o lecţie folositoare, însă din cunoştinţa lui Dumnezeu şi a îndurării Sale în legătură cu experienţele izvorăsc rezultate bune. În armonie cu aceasta, citim: „Dumnezeu, mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului". (1Timotei 2:3,4). Adevărul este acela care sfințește, adică adevărul despre Dumnezeu Iehova. – Ioan 17:17.

8. David a trăit în aer liber și ochii lui s-au desfătat în operele Dumnezeului Atotputernic şi în îngrijirea Sa grațioasă pe care El a manifestat-o faţă de creaturi. El a văzut cum conduce Dumnezeu prin instinct pe păsări, ca să-şi facă cuiburile în vârful arborilor, iar fiarele sălbatice să se adăpostească în crăpăturile stâncilor. El a văzut că Dumnezeu, în bunătatea Sa, s-a îngrijit de toate lucrurile necesare pentru acestea; şi dacă Dumnezeu a făcut așa cu animalele de jos, din aceasta a învăţat că Dumnezeu se va îngriji în mod sigur şi de aceia care Îl iubesc şi Îl servesc. Această cunoştinţă l-a îndemnat să aibă grijă mai mare de oile de sub paza lui. După ce își termina lucrul său de zi şi după ce aducea oile în staul, David rămânea în câmpia mare meditând singur la bunătatea Atotputernicului Dumnezeu şi cântând cântări spre lauda Lui. Unele din aceste experienţe le-a scris în raport şi acest raport este folositor şi potrivit pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ care învață din aceste experiențe. Despre aceste experienţe binecuvântate David a scris aceste cuvinte: „Cât de multe Sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înţelepciune, şi pământul este plin de făpturile Tale…În veci să ţină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui!... Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi. Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul" (Psalm 104: 24,31,33,34). Cel ce trăieşte în strânsă legătură cu Dumnezeu şi care meditează în liniște la cuvântul şi îndurarea lui Dumnezeu își poate povesti experienţele sale de acest fel în avantajul lui și al altora.

9. Tânărul păstor de pe pământurile Iudeii se gândea la oile încredinţate lui spre pază și care aparţineau lui Iese, tatăl său. Acesta a trezit în el gândul că întreg poporul Israel formează oile lui Dumnezeu; iar acuma David a fost rânduit asupra naţiunii întregi a Israelului şi a fost uns de îngrijitor şi păstor al naţiunii. Purtarea bună de grijă pentru oi i-a amintit de grija pe care o are Dumnezeu pentru ai săi. Aceste împrejurări au condus gândurile sale la lucruri mai importante ca

oile de pe câmp; dar această îngrijire a oilor l-a făcut capabil să vadă și să recunoască răspunderea mare față de Dumnezeu și poporul Său.

10. David a fost răspunzător față de Iese, tatăl său, pentru bunăstarea oilor. Când venea un leu sau urs asupra oilor, el ataca fiarele acestea ca să-și ocrotească turma. El și-a dat seama că avea o responsabilitate față de tatăl său, și că va trebui să dea socoteală de nădejdea care era în el. Dacă era posibil, el era hotărât ca să nu lase nici un urs ca să ia vreo oaie. Credincioşia lui faţă de tatăl său l-a făcut tare ca să-şi rişte viaţa pentru oi. Credincioşia lui David în îndeplinirea datoriilor sale faţă de tatăl său Iese l-a ajutat să recunoască datoria sa faţă de Iehova. David a ştiut că Izraeliţii erau poporul de legământ a lui Dumnezeu şi din aceasta a dedus că din moment ce această turmă de oi pe care o păstorea aparținea unui israelit, și că se declarase a fi scutul și îngrijitorul poporului israelit, atunci Dumnezeu îi va da putere pentru îndeplinirea însărcinărilor încredințate lui. Această încredere în Dumnezeu urma să fie o inspirație mai mare decât credincioșia față de Iese, tatăl său, ca să păzească turma. Cunoaşterea lui Dumnezeu şi experienţele lui în privinţa aceasta l-au făcut în stare să se poată încrede în Dumnezeu atât în lucrurile mărunte cât şi în cele mari.

11. Raportul divin nu ne indică timpul când David a scris aceste psalm; probabil că l-a scris după ce a devenit rege şi după ce Domnul l-a eliberat din multe strâmtorări în care a ajuns. Atunci el cugeta la experienţele sale din tinereţe cu turma şi își amintea cu, își arătase bunătatea Iehova faţă de El în timpul acela. După cum oile au atârnat de conducerea şi paza lui David, așa și el şi seminţiile lui Israel se vedeau acum sub paza şi ocrotirea lui Iehova, Păstorul cel mare, şi priveau la Iehova pentru protecție și binecuvântare. David a purtat sarcinile unui domnitor şi îngrijitor vizibil al celui mai important popor din timpul acela; şi ca să poată suporta sarcinile acestea el s-a încrezut în Domnul pentru putere. Strâmtorat din toate părţile de duşman şi recunoscând lipsa ajutorului, a cugetat la anii tinereţii sale, când era păstor, și cum a avut îngrijirea turmei; prin aceasta gândurile sale se întorceau din nou la Iehova şi aceasta a întărit pe deplin încrederea lui în Cel Prea Înalt. Aceasta a îndemnat pe David ca să exprime următoarele: „Iehova este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic”. El era sigur că Domnul îl va păzi întotdeauna și îi va da toate cele necesare.

12. În cursul zilei David păştea oile pe câmpiile verzi, iar pe înserate turma se odihnea lângă ape line în locuri paşnice. Fără îndoială, observând deseori acest obicei al oilor încredinţate lui a ajuns la gândul pe care l-a exprimat mai târziu, după cum urmează: „El [Iehova] mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape liniştite”. Oile sunt nişte animale naive; ele mai fac şi unele prostii şi urmând instinctul lor natural rătăcesc deseori pe nişte locuri periculoase şi chiar pe locuri prăpăstioase. Behăitul jalnic al oilor rătăcite a ajuns câteodată şi la urechile lui David, care imediat s-a repezit să le ajute şi le-a adus la loc sigur în turmă. Când s-a gândit la aceste experienţe, şi-a adus aminte ce a făcut Dumnezeu în interesul lui, când sufletul lui a fost în pericol de moarte. Atunci a strigat la Iehova, Păstorul cel mare, care i-a auzit strigătul disperat şi l-a adus înapoi în starea de favoare, şi i-a mângâiat inima.

13. Ilustraţia dată în Psalm este atât simplă şi frumoasă încât devine plăcută şi mângâietoare pentru creştinul care trăieşte acuma pe pământ.

14. Afară de aceasta psalmul 23 trebuie să-şi ia locul şi în rândul profeţiei scrisă de omul care a fost ascultător faţă de Dumnezeu şi care a scris-o sub influenţa spiritului lui Dumnezeu, aşa cum a exprimat cu o altă ocazie. Cei ce sunt acum în deplină armonie cu Domnul, fiindcă sunt în templu, văd foarte uşor că profeţia acestui Psalm s-a împlinit doar parţial. Deoarece Isus, iubitul lui Dumnezeu a fost fără păcate şi neprihănit, conţinutul acestui psalm se referă la El; psalmul acesta nu se poate aplica nici unei alte persoane. Este adevărat că mulţi urmaşi ai lui Cristos au repetat deseori cuvintele acestui Psalm şi le-au aplicat la ei înşişi, acest lucru fiind posibil doar pentru că psalmul a părut să se potrivească cazului lor, şi nu pentru că profeţia fusese într-adevăr împlinită de ei sau în

ceva ce ei experimentaseră. Să nu uităm că nici un verset scriptural nu formează obiectul explicării personale şi Scriptura nu a fost scrisă numai în interesul unei singure persoane. Nici un om nu ar trebui să se privească ca o persoană atât de importantă încât să îndrăznească să tragă concluzia că Dumnezeu hotărâse ca o profeţie să fie scrisă doar pentru a se potrivi cazului său special. Mulţi au gândit aşa, însă nu au cugetat înţelepţeşte despre ei înşişi. În afară de Isus Psalmul 23 nu se referă la nici o altă persoană.

15. La cine se referă atunci psalmul 23? Cum putem şti că Psalmul este dat de Dumnezeu şi pentru cine este dat? Scriitorul inspirat răspunde, şi spune prin, „asemănarea lucrurilor spirituale cu cele spirituale„ (1Corinteni 2:13). Desigur, aceste cuvinte ale apostolului vor să spună că adevărul este înţeles aşa cum este scris în cuvântul lui Dumnezeu de cei care au spiritul lui Dumnezeu şi care compară apoi o parte a cuvântului lui Dumnezeu cu alte părţi. Ceea ce este scris în cuvântul lui Dumnezeu este consecvent, şi numai acei care au spiritul lui Dumnezeu pot să cunoască şi să aprecieze adevărata însemnătate a cuvântului. (1Corinteni 2:10,11). Când aplicăm această regulă stabilită de Dumnezeu, ajungem negreşit la concluzia, că anti-tipul lui David nu este altcineva decât Cristos Isus şi cei reprezentați în El. Psalmul acesta se poate aplica „servului" lui Dumnezeu, mai întâi lui Isus Cristos, și în al doilea rând celor care au privilegiul să fie din clasa „servului" când sunt luați în mod colectiv. Aplicarea lui este la aceeași persoană despre care psalmistul vorbește deseori, și anume, „servul" lui Iehova. Psalmul întâi descrie pe „serv" cu aceste cuvinte: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi, şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului". Aceste cuvinte nu au fost scrise pentru oameni în afară de Isus, ci au fost scrise „servul" aprobat al lui Dumnezeu. Cât de clare au devenit aceste cuvinte pentru rămăşiţă ca aplicându-se celor care sunt în mod colectiv în legământ cu Dumnezeul Iehova şi sunt pe deplin devotaţi Lui.

16. Se poate spune în mod corect că conţinutul psalmului 23 s-a referit la Isus şi la adunarea din timpul apostolilor când era unitate între unşii lui Dumnezeu. Însă după ce apostolii au murit și după ce supravegherea lor asupra adunărilor a încetat, psalmul acesta, în lipsa unității bisericii, nu se mai putea aplica urmaşilor lui Cristos. Când urmaşii lui Cristos puteau fi priviți ca o unitate, atunci „servul" acesta ca unitate putea să pretindă pe bună dreptate promisiunile psalmului acestuia. Când Domnul a venit la templul Său, a adunat la sine pe urmaşii Lui credincioşi şi adevăraţi şi i-a adus sub mantia neprihănirii, atunci acest psalm s-a aplicat membrii văzuți ai „servului", datorită unității lor în Cristos. Privind la cuvintele profetice ale psalmului din acest punct de vedere, și aplicând cuvintele așa cum ar trebui la „serv" ca o unitate, haideți să privim în ce chip minunat a folosit Dumnezeu pe David pentru a prefigura clasa „servului" din timpul prezent. Iar dacă facem așa, atunci „servul" ar trebui să obțină multă mângâiere şi încurajare din aceasta; și tocmai din acest motiv au fost scrise Scripturile.

17. Când Isus a fost cu discipolii Săi a spus despre Sine în prezența și auzul lor și a altora: „Eu Sunt Păstorul cel bun, și Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine. Aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl, tot așa cunosc Eu pe Tatăl; şi Eu Îmi dau viaţa pentru oile Mele". (Ioan 10:14,15). Această declarație a lui Isus nu contrazice faptul că Iehova este „marele Păstor". Isus a fost și este păstorul acelor oi, pe care i le-a dat Iehova, și Iehova este Păstorul cel mare al tuturor acelora care sunt ai lui. Isus a mai zis: „Ai Tăi erau, şi Tu Mi i-ai dat"(Ioan 17:6). Înainte de venirea Lui la templul lui Dumnezeu şi înainte de strângerea la Sine a lor Săi, Isus a fost păstorul turmei lui Dumnezeu. Nu este nepotrivit dacă zicem că de atunci Isus şi turma Sa, „servul" unit, sunt într-o legătură mai strâns; și din acest motiv „servul" poate fi numit ca turma lui Iehova. Numai aceştia pot să numească pe Iehova ca păstorul lor. Nimeni nu ar putea zice, „Iehova este păstorul meu", dacă nu este în Cristos și dacă nu face parte din „serv". Despre aceştia profetul Domnului spune că ei se

adăpostesc la umbra mâinii Domnului (Isaia 49:2). Afară de aceasta „servul” mai este descris ca fiind 'în locul tainic al Celui Prea Înalt, locuind la umbra Atotputernicului' .(Psalm 91:1). „Servul”, ca o unitate, are o relație diferită cu Dumnezeu de aceea care este posibilă pentru fiecare membru, și o relație pe care rămășița nu a putut s-o aibă de 1918.

18. Nu putem avea nici o îndoială cu privire la poziția „servului” și a relației lui cu Dumnezeu. Deoarece „servul” se află sub ocrotirea lui Dumnezeu şi la umbra aripilor Sale, el poate să spună cu toată încrederea: „Iehova este păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic”. De acum încolo oile lui Dumnezeu, clasa „servului”, nu vor mai suferi foame. Iehova, Păstorul cel mare va hrăni pe poporul său cu hrana potrivită, și el se va sătura. (Proverbe 30:8). „Servul” se încrede în Domnul şi continuă să se hrănească cu lucrurile prețioase pregătite, iar profetul a scris cu mult înainte aceste cuvinte ca fiind rostite de „serv”, și anume, „El mă paşte în păşuni verzi”.”. (*margin*.)

19. „ Clasa servului” ar trebui să privească la măsurile grațioase ale lui Dumnezeu pentru poporul Său după 1918, dar mai cu seamă de la şi după 1922. Poporul de legământ al lui Dumnezeu şi-a dat seama întotdeauna că hrana bună a fost pregătită pentru el, dar expresia profetică „păşuni verzi” descrie mai cu seamă ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru poporul său de la 1922 încoace. De atunci până acum adevărul răsare necontenit ca iarba verde, şi a fost proaspăt şi gustos întotdeauna. Poporul credincios al lui Dumnezeu nu mai este în îndoială în ceea ce priveşte starea în care se află. Cronologia a fost un lucru bun la timpul său, dar totdeauna a lăsat o nedumerire în mintea cercetătorului atent. Când s-au descoperit profeţiile Bibliei înaintea „clasei servului” şi au continuat să se deschidă ca o floare frumoasă, răspândind un miros plăcut, nu a mai rămas nici un motiv sau loc pentru îndoială cu privire la măsurile lui Dumnezeu pentru ai Săi. Apele liniştite sau line sunt adânci. Dumnezeu își dezvăluie acum „servului” Său lucrurile mai profunde ale cuvântului Său profetic. De aceea, „servul” spune acum despre Dumnezeu: „Mă duce la ape de odihnă [sau ape ale liniştii]”. Afară bate viforul împotriva poporului lui Dumnezeu şi mânia duşmanului creşte mereu împotriva lui, însă „servul” este la adăpost şi se hrăneşte cu hrană împrospătătoare şi dătătoare de viaţă.

20. Ne putem închipui cum a căutat David oile rătăcite, oloage şi flămânde, le-a vindecat şi le-a adus în turmă. Unele oi poate că au fost apucate de furtună, poate că au rătăcit între nişte tufişuri de spini sălbatici, descurajate şi aproape în disperare, şi iată pe păstorul David ţinându-le în braţe şi aducându-le înapoi în turmă. Cât de mult seamănă aceasta cu Păstorul cel mare, care restatorniceşte pe poporul Său zdrobit la inimă. În 1917 a izbucnit furtuna împotriva poporului lui Dumnezeu şi în anii următori a tot crescut. În 1919 păstorul cel mare, Iehova, a început prin Capul „servului” să întoarcă poporul la Sine şi la turmă şi să-l restatornicească. Cei ce au făcut parte din „serv” atunci, ca și David, au vorbit despre Iehova: „Îmi înviorează sufletul”. Isaia a văzut o vedenie despre poporul lui Dumnezeu, pe când se afla în strâmtorare mare şi aproape de disperare, din cauza temerii că Dumnezeu era supărat pe el. Această stare deprimantă, singuratică determinase chiar și pe cei credincioşi să devină inactivi și foarte descurajați. Profetul a văzut apoi şi restatornicirea „servului” și buzele sale curățate cu focul zelului, pe care l-a luat de pe altarul lui Dumnezeu (Isaia 6:6,7). „Servul”, ca unitate, a început după aceea să-și dea seama de restatornicirea la favoarea lui Dumnezeu; şi profetul îl descrie pe „serv”, adică pe toţi credincioşii în unitatea lor totală, spunând: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!” voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele, şi El m-a mântuit.” Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii”.– Isaia 12:1-3.

21. Cei credincioşi, după ce au fost odată restatorniciți, văd că Dumnezeu are de gând să facă o lucrare prin ei; aceasta o dovedeşte următoarea declaraţie a profetului pusă pe buzele lor: „Lăudaţi

pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare, pomeniţi mărimea Numelui Lui". – Isaia 12:4.

NUMELE LUI

22. O greşeală a poporului lui Dumnezeu a fost aceea că s-a preţuit mai mult decât ar fi trebuit. Aceasta o dovedeşte foarte bine modul în care a fost interpretat şi aplicat psalmul 23. Regula generală a fost aceea de a considera aceste Psalm ca o prevedere specială pe care a făcut-o Dumnezeu pentru acei indivizi care trebuiau să dezvolte „un caracter plăcut" care i-ar fi calificat pe aceştia să aibă un loc în cer. Cu acest gând în minte, aceştia au spus în esenţă: 'Domnul ştie că sunt cu mult mai bun decât alţii şi pentru aceasta mă alege pentru cer, ca să-L ajut la guvernarea universului; aceasta mi-o comunică prin cuvintele acestui psalm. Ştiu că voi fi unul dintre aceia care vor domni peste lume. Iehova face aceasta pentru mine; deci trebuie să vadă că eu sunt mai sfânt decât alţii, şi prin urmare mă conduce pe cărările neprihănirii şi eu sunt drept'. Aceia care sunt în starea sufletească amintită mai sus, nu au înţeles scopul adevărat, pentru care Păstorul cel mare se îngrijeşte de ei. Şi chiar dacă l-au înţeles, totuşi nu l-au luat în seamă. Cuvintele profetului David sunt: „Mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său". Partea a doua a frazei a fost total ignorată.

23. Câţi unşi au văzut după venirea Domnului la templul său că principalul scop în alegerea şi conducerea bisericii este „din pricina numelui său"? Câţi au văzut că întrebarea și chestiunea implicată în realizarea scopului exprimat al lui Dumnezeu este onoarea numelui Său? Nu este oare adevărat că şi urmaşii lui Cristos au privit Biblia ca şi o carte, care le arată cum pot să se salveze şi să ajungă în cer şi că mântuirea omenirii este scopul cel mai important a lui Dumnezeu? Cei mai mulţi dintre aceia care au fost în situaţia plăcută de a obține cunoștința adevărului au interpretat acest lucru că ei sunt mai sfinţi şi mai potriviţi decât alţii ca să domnească împreună cu Cristos, în timp ce un număr mai mic a umblat cu umilinţă înaintea Domnului, nerăbdători să facă tot ceea ce puteau pentru a-L servi din neegoism. De la venirea Domnului la templul Său cei ce au fost strânşi în templu şi au fost luminaţi, au văzut şi au preţuit cum se cuvine faptul că turma plăcută a Domnului nu a fost aleasă pentru calităţile personale ale fiecăruia, ci că chemarea şi alegerea a avut loc în primul rând din pricina marelui nume a lui Dumnezeu. Scopul acesta este arătat clar în Scriptură, dar nu a fost înțeles și prețuit până când Domnul n-a luminat pe poporul Său la timpul hotărât de El; și aceasta a avut loc în timpul când ei au fost adunați în starea templului.

24. Lucrurile referitoare la Israel ilustrează planul lui Dumnezeu cu privire la „serv" şi aceasta de ce Dumnezeu a ales „servul". Iehova a vorbit către Israel astfel: „Dar am avut milă de Numele Meu Sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile [naţiunile] la care se dusese. De aceea, spune casei lui Israel: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui Sfânt pe care l-aţi pângărit printre neamurile [naţiunile] la care aţi mers. De aceea voi sfinţi Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri [naţiuni], pe care voi l-aţi pângărit în mijlocul lor. Şi neamurile [naţiunile] vor cunoaşte că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfinţit în voi sub ochii lor". (Ezechiel 36:21-23). Numele lui Iehova este mult mai important decât viaţa oricărei creaturi.

25. Numele mare a lui Iehova este în joc deoarece duşmanul a pus la îndoială cuvântul Său. Duşmanul a susţinut cu îndărătnicie că Dumnezeu nu poate crea pe pământ un om care să-şi păstreze integritatea că El nu poate întemeia o guvernare dreaptă. Această chestiune trebuie să fie decisă în favoarea lui Iehova. El va demonstra că poate şi chiar va pune oameni pe pământ care îşi vor păstra neprihănirea şi, mai mult, că va întemeia un guvern drept. Aceasta are să deschidă o cale pentru toţi

Cuprins

cei care au o stare bună a inimii să se întoarcă la El şi să-şi păstreze neprihănirea. Cunoscând sfârşitul chiar de la început El a început „să aleagă un popor pentru numele său." (Fapte 15:14-18). Cei credincioşi, care au fost astfel aleşi, şi-au păstrat credincioşia în timpul lor pe pământ, şi aceasta din pricina numelui Său. Ei sunt chemați să vestească laudele lui Dumnezeu din pricina numelui Său. (1Petru 2:9,10). Ca şi David, aceştia mai fac câte o greşeală, şi după aceea strigă la Domnul după ajutor şi El îi ascultă 'din pricina numelui său şi îi iartă'. (Psalm 79:9). Aceste texte conving pe cei ascultători că ei nu sunt atât de importanți, ci că numele lui Dumnezeu are cea mai mare importanţă.

26. Taina psalmului se descoperă pe de-a întregul înaintea „servului", precum şi înţelesul următoarelor cuvinte din psalmul 23, și anume, „Mă povăţuieşte pe cărările neprihănirii, din pricina Numelui Său". Acuma a sosit timpul când Domnul Dumnezeu vrea să-şi justifice numele. Regele merge cu bucurie la lucrul său. El vine la ai Săi și îi invită pe cei credincioşi „să intre în bucuria Domnului" şi să ia parte la justificarea numelui lui Iehova. El îi adună în templul şi sub mantia neprihănirii şi, prin urmare, conduce oile sale, care formează rămăşiţa, sau o parte a „servului", pe cărările dreptăţii; și acest lucru el îl face pentru ca ei să aibă privilegiul de a participa la justificarea numelui lui Iehova. Cărările neprihănirii sunt acelea pe care umblă „servul" în timp ce este acoperit cu mantia dreptăţii, care simbolizează aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta corespunde cu „cărarea celor drepţi" pe care lumina lui Dumnezeu continuă să strălucească tot mai tare (Proverbe 4:18). Cei ce iubesc pe Dumnezeu cu toată iubirea umblă pe cărarea aceasta. Păstorul cel mare îi conduce pe cărarea aceasta din pricina numelui Său. Ei nu mai pot să se considere persoane atât de importante, ci umblă cu umilinţă şi bucurie înaintea Domnului.

27. „Servul" Domnului nu încetează să cânte lauda lui Dumnezeu în templu, şi lumina lui Dumnezeu străluceşte asupra minţii sale şi îi înveseleşte inima. Iehova vorbește astfel către cei din templu: „Iată că cele dintâi lucruri s-au împlinit, şi vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple. [De aceea] cântaţi Domnului o cântare nouă". (Isaia 42:9,10). Iehova Dumnezeu a deschis acum pentru poporul Său cartea Apocalipsei, pe care a dat-o lui Isus Cristos. Cu mirare şi uimire aceştia se uită la cele ce s-au întâmplat şi preamăresc pe Iehova pentru îndurarea sa faţă de ei. Prin harul lui Dumnezeu „servului" îi este îngăduit să vadă ce trebuie să se facă repede și lucrurile care trebuie să se întâmple în curând, şi apoi se implică cu bucurie în serviciu şi continuă să cânte laudele lui Iehova.

28. „Servul" vede că îl aşteaptă o muncă imensă deoarece este privilegiul servului să fie un martor pentru numele lui Iehova. Deoarece rămăşiţa depune cu credincioşie această mărturie, duşmanul este foarte mânios şi caută s-o nimicească. Desigur că David a fost nevoit să conducă uneori oile sale prin furtuni şi văi întunecate și cu ocaziile acestea oile puteau să fie năpădite ușor de groază, dar având încredere în păstorul lor, frica lor a slăbit, şi au înaintat în liniște. Turma lui Dumnezeu vede că ceea ce-i stă înainte este întrețesut cu mari pericole, dar iubirea „servului, încrederea lui deplină şi speranţa lui are rădăcina în Iehova. „Servul" aude şi se încrede în promisiunea următoare, sigură: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă voi teme de nici un rău, căci Tu eşti cu mine; toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie". – Psalmul 23:4.

29. Păstorul cel mare cu toiagul său alungă pe duşmanul rău, şi păzeşte pe „serv" în mijlocul atacurilor duşmane; iar nuiaua Păstorului cel mare îi aminteşte necontenit „servului" de această îngrijire. Deoarece „servul" ştie că iubeşte pe Dumnezeu, el își amintește de următoarea promisiune a Păstorului pentru el: „Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi".(Psalm 91:15). Aceasta îi dă o încredere deplină şi el păşeşte înainte, cântând lauda lui Iehova, chiar dacă umblă în valea umbrei morţii.

30. Iehova nu va permite niciodată ca „servul” Său să sufere de foame sau să ducă lipsă. Cu o altă ocazie profetul a zis: „Am fost tânăr, şi am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe sămânța lui cerşindu-şi pâinea”. (Psalm 37:25). „Servul” uns poate să înţeleagă acum acest lucru literal şi simbolic, şi spiritual. Dumnezeu se va îngriji de toate cele necesare pentru ai Săi, deoarece „servul” Îl iubeşte şi-l serveşte.

31. Anul trecut ne dă un exemplu minunat în privinţa îndurării lui Dumnezeu faţă de poporul său. În timp ce mulţi oameni din lume au suferit de foame, „servul” lui Dumnezeu a avut de toate din belşug. Aceasta este exact în armonie cu declaraţia lui Isus, cu privire la cei care caută Împărăţia: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. – Matei 6:33.

32. „Servul” vorbeşte acum către Iehova: „Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei” (versetul 5). Nenumăratele scrisori scrise de membrii rămășiței care sosesc la biroul nostru dovedesc că Dumnezeu nu le-a oferit niciodată înainte atâta hrană spirituală ca în anii din urmă. Toţi se bucură că Domnul se îngrijeşte în felul acesta de ei şi dau cu bucurie Domnului onoarea cuvenită. Numai cei nebuni onorează creaturile pentru lucrurile scumpe care au fost pregătite pentru cei unşi.

33. Sunt şi din aceia care odinioară s-au adunat împreună cu „servul” Domnului şi au fost în legământul prin jertfă, iar acuma s-ar bucura dacă oile Domnului ar pieri de foame. Ei nu numai că caută să împiedice, ca oile Domnului să se hrănească cu hrană potrivită care a fost pregătită pentru ei, ci își unesc eforturile ca să nimicească oile. În timp ce se întâmplă aceasta Iehova descoperă clasei „servului” pe „omul păcatului”, instrument care urmează să fie folosit acum ca unealta cea mai subtilă a lui Satan.

34. Clasa „servului rău” dispreţuieşte adevărul şi totodată foloseşte cu viclenie „cuvinte plăcute și dulci” ca să amăgească pe cei slabi.(Romani 16:18 ; 2Tesal. 2:1-9). Ei susţin că se hrănesc din hrana, pe care Dumnezeu a pregătit-o înainte de 1917, şi susțin că de atunci încoace nu s-a mai dat nici o hrană. Cu toate că Dumnezeu a dat acea hrană înainte de 1917, clasa „servului rău” dă onoare pentru această hrană unei creaturi mai degrabă decât Creatorului, dar, de fapt, onoarea lor pentru o creatură este o altă cursă pusă sub influența lui Satan pentru a asigura nimicirea lor, și în cursa aceasta ei cad. A cinsti pe oameni contrar cuvântului lui Dumnezeu şi a nesocoti scopul lui Dumnezeu cu privire la justificarea numelui Său, îi pune pe aceştia în pericol, și Dumnezeu le permite ca să cadă în laţul rătăcirii şi ca să creadă mai degrabă minciuna decât adevărul.(Iov 32:22 ; 2Tesal. 2:11). Aceştia nu depun eforturi ca să laude numele lui Iehova, ci fac planuri rele asupra „servului”. Dumnezeu, în prezența acestor dușmani, întinde masă bogată pentru „servul” său şi „servul” văzând aceasta, se ospătează de la masa bogată şi se bucură.

35. Să luăm seama la mâncărurile gustoase şi scumpe pe care Iehova le-a pus pe masa Sa pentru ai Săi. Când a deschis templul Său din cer, El a îngăduit „servului” său să arunce o privire asupra lucrurilor cereşti. El a descoperit organizaţia puternică și subtilă a dușmanului și a arătat „servului” organizaţia universală a lui Dumnezeu şi casa regală a acesteia.

36. El a făcut cunoscută naşterea sau începutul Împărăţiei sale și a arătat „servului” privilegiul său mare de a lua parte în depunerea mărturiei cu pentru acea Împărăție și, mai presus de toate, de a mărturisi pentru numele marelui Iehova.

37. El a arătat „servului” care este chestiunea adevărată și cea mai importantă, adică, justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu şi a permis „servului” să intre în bucuria Domnului prin a lua parte în ea. În ultimii zece ani trecuţi Iehova a folosit rămăşiţa de pe pământ pentru împlinirea anumitor părţi a profeţiei pe care El a făcut-o să fie scrisă cu veacuri înainte pentru

Cuprins

încurajarea şi în folosul poporului Său. Domnul, care locuieşte în templu, a trimis pe îngerul său şi el a îndrumat rămăşiţa în lucrarea de împlinire a profeţiei, și aceasta fără ca rămăşiţa să fi ştiut în acel timp. Acuma Domnul, prin mila Sa, a descoperit rămășiței înțelesul Apocalipsei și astfel se arată unde se află cu adevărat cei unşi.

38. Hrana bogată îngrămădită pe masa Domnului, arată rămăşiţei că Dumnezeu are îndurare faţă de „servul” său şi îl foloseşte pentru preamărirea şi lauda sa. El a arătat „servului” Său ce privilegiu mare și minunat are de a lua parte în lucrarea de mărturie înaintea lumii că Iehova este Dumnezeu şi că Împărăţia a sosit. El a descoperit lămurit că Armaghedonul va avea loc după ce se va termina lucrarea de mărturie, și atunci „servului” îi va fi îngăduit să vadă organizaţia rea a duşmanului măturată complet și organizaţia lui Dumnezeu pusă în control şi numele Celui Prea Înalt înălţat pentru totdeauna. El a permis „servului” său să privească în templu, şi să vadă măreţia parțială a lui Dumnezeu. „Servul” aude acum glasul lui Iehova şi al lui Cristos Isus spunând celor doresc să cunoască adevărul „Veniţi” şi aceasta îndeamnă pe „serv” și i se va permite să aibă parte în a se alătura în acea invitație grațioasă 'ca să vină să ia din apa vieţii fără plată'.

39. Deci „servul” vede masa Domnului încărcată cu mâncăruri nutritoare, şi poate să mănânce neîncetat de pe această masă în faţa duşmanilor săi. Atunci, de ce să nu se bucure şi să nu se veselească?

40. Îndurarea lui Dumnezeu faţă de „servul” său este atât de minunată, încât „servul” plin de evlavie îşi ridică inima şi zice: „Îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el”. Această expresie poetică frumoasă înseamnă că Iehova aprobă pe „serv” şi îi face loc în organizaţia Sa. Paharul plin se referă la îngrijirea bogată a lui Dumnezeu faţă de ai Săi, şi „servul” ia parte cu bucurie din aceste lucruri.

41. „Servul” recunoaşte acuma că este în legământ cu Iehova pentru împărăţie. El ştie că Iehova este și a fost întotdeauna credincios în partea Lui din legământ şi astfel el depinde cu totul de Iehova pentru îndurările, binecuvântările şi viaţă. „Servul” este hotărât cu tărie să rămână întotdeauna de partea lui Iehova. El are încredere deplină că Iehova îl va ține acolo. Toate zilele vieţii sale doreşte să le petreacă în casa Domnului în timp ce este pe pământ şi să continue să privească măreţia lui Iehova şi să înveţe de la El. El este sigur că binecuvântarea aceasta i se va da acuma, şi zice cu toată convingerea: „Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele, şi voi locui în Casa Domnului pentru totdeauna”(versetul 6). „Servul” ştie că casa Domnului este o instituţie statornică, deoarece aceasta este începutul lucrării celei mari, care va ţinea pe pământ până la sfârşitul lucrării Împărăţiei; afară de aceasta servul mai ştie şi că membrii clasei templului vor fi privilegiaţi necontenit cu serviciul lui Dumnezeu şi se vor bucura de harul Său veșnic.

42. Deci, psalmul 23 este privit de „serv” ca o cântare scumpă şi sfântă, care a fost scrisă foarte de demult la îndrumarea lui Dumnezeu ca să servească pentru mângâierea şi încurajarea acelora care vor trăi pe pământ în timpul din urmă şi care sunt pe deplin devotaţi Domnului. Această cântare este o strofă din cântarea cea nouă, pe care cei ce sunt acuma pe muntele Sion împreună cu Domnul Isus Cristos, Domnul şi Regele lor, o cântă lui Dumnezeu şi spre mărirea numelui său. „Clasa servului” cântă laolaltă: „Voi vesti îndurările lui Iehova, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Iehova pentru noi!” – Isaia 63:7.

43. Deoarece vede lucrurile acestea, ”servul” nu poate să rămână tăcut și inactiv. În templu toţi laudă numele lui Iehova. Toată rămăşiţa trebuie să fie curajoasă şi să continue să-și exprime devotamentul iubitor faţă de Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1. Descrie relația şi starea care ridică pe servul lui Iehova deasupra influenţelor duşmane şi îl întăreşte în Domnul şi în puterea tăriei Sale?

2–4. Cu ce măsură de favoare a fost privit acest psalm, și de ce? Demonstrează cât de potrivit e că psalmul acesta l-a scris David. Cum arată psalmul 78 îndrumarea lui Dumnezeu cu privire la ungerea lui David de rege al lui Israel?

5. Ce l-a făcut pe David un tip potrivit al celui mai mare împărat al lumii?

6,7. Explică cum pot fi învățate lecții de folos prin experienţă.

8–10. Descrie credincioşia care s-a arătat în experienţele lui David pe când era păstor al oilor tatălui său, care a contribuit la faptul că l-au calificat pentru îndatoririle sale ca rege al poporului de legământ a lui Dumnezeu!

11–13. Descrie experienţe asemănătoare ale lui David din timpul când era păstor şi când era rege al Israelului care urmau să conducă la cuvintele lui David scrise ca versetele 1 și 2 ale acestui psalm.

14–17. Ce arată Scriptura în ce priveşte natura şi aplicarea psalmului?

18,19. Cum se împlinesc versetul 2 şi 3 asupra „servului lui Dumnezeu”?

20,21. Descrie purtarea de grijă a lui Iehova în care s-au împlinit cuvintele: „El înveseleşte sufletul meu”!

22–27. Demonstrează importanţa şi aplicarea potrivită a cuvintelor următoare: „din pricina Numelui Său”(versul 3)! Care sunt „cărările dreptăţii”, pe care conduce Iehova pe „servul” său? Cum îl conduce?

28,29. Descrie ce legătură este între oi şi păstor, precum şi starea „servului lui Dumnezeu” pentru a arăta cât de bine se potrivesc cuvintele versetului 4.

30,31. Citează texte scripturale care dau asigurarea deplină că Dumnezeu se îngrijeşte de toate cele necesare pentru poporul său?

32. Dovedește împlinirea următoarei declaraţii profetice: „Îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei”!

33,34. Descrie greşelile în privinţa adevărului şi a izvorului adevărului, care în mare măsură au contribuit la dezvoltarea „servului rău”!

35–39. Menționează hrana preţioasă şi scumpă pe care a pus-o Dumnezeu pe masa Sa pentru poporul Său! Ce privilegiu este legat de folosirea hranei?

40. Aplică cuvintele: „Îmi ungi capul cu untdelemn; paharul meu este plin de dă peste el.”

41–43. Care este motivul pentru exprimarea încrederii cu care se sfârşeşte psalmul acesta? Ce vede „servul” în privinţa naturii şi scopului psalmului 23? Cum răspunde „servul” la bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu?

Chipul înfricoșător

IEHOVA a făcut ca profeția să fie scrisă în expresii ascunse și a plănuit ca ea să fie înțeleasă la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. Izraeliții erau poporul de legământ al lui Dumnezeu, și profeția referitoare la acest popor vine clar în cadrul regulii anunțate. În 1Corinteni 10:11 este scris: 'Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde [exemple] şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor.'

„Babilon” este un nume dat organizației lui Satan. Puterea mondială a Babilonului a fost organizația lui Satan. Din cauza necredincioșiei, Dumnezeu a permis ca poporul Său de legământ, Izraeliții, să fie luați captivi în Babilon. Acolo El a determinat ca să fie făcute și înregistrate câteva tipuri care au prefigurat lucruri asemănătoare de o importanță mult mai mare care urmau să se întâmple la sfârșitul lumii. Așa-numita „Creștinătate”, care semnifică națiunile care se numesc „creștine”, susține a fi poporul lui Dumnezeu. „Creștinătatea” este de fapt o parte a organizației lui Satan, și cuvântul Babilon i se aplică în mod corect. Printre poporul lui Dumnezeu în Babilonul din vechime a fost Daniel, profetul credincios al lui Iehova. El a prefigurat o clasă aparte de oameni pe pământ de la sfârșitul lumii, oameni care sunt devotați cu totul lui Dumnezeu și cauzei Lui neprihănite și care sunt în lumea numită „Babilon”, dar nu din el.

Conducătorul Babilonului din vechime, Nebucadnețar, a avut un vis care l-a tulburat foarte mult. El a uitat visul, și desigur, semnificația lui îi era necunoscută. Deoarece înțelepții lui nu au putut să-i spună visul el a dat ordin să fie omorâți toți, și aceasta a inclus și pe profetul Daniel. Daniel s-a rugat la Iehova pentru ajutor, și Dumnezeu i-a făcut cunoscut visul și interpretarea acestuia atâta cât trebuia cunoscută atunci. Visul, așa cum a spus Daniel, era o profeție; și acea profeție prezice ceea ce urmează să se abată în curând asupra lumii, și prin urmare, ea trebuie să fie înțeleasă acum. Dat fiind faptul că ea are legătură cu justificarea lui Iehova Dumnezeu asupra organizației lui Satan, și cu întemeierea Împărăției lui Dumnezeu, Scripturile dovedesc clar că timpul potrivit este acum, aici, când atenția oamenilor trebuie atrasă asupra acestei chestiuni. Faptul că împlinirea acestei profeții se aplică în prezent este susținut în continuare de limbajul profetului, care a spus, când a stat înaintea lui Nebucadnețar: 'Dumnezeul cerului dezvăluie tainele și face cunoscut ce va fi în zilele din urmă'. Noi suntem acum în zilele din urmă. Fie ca cei care ascultă să acorde o atenție deosebită acestei profeții, pentru că împlinirea ei completă este în viitorul foarte apropiat.

Stând în prezența puternicului monarh al lumii, Daniel, profetul lui Dumnezeu, a spus: „Tu, împărate, te uitai şi iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare şi de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta şi înfăţişarea lui era înfricoşătoare. Capul chipului acestuia era din aur curat; pieptul şi braţele îi erau din argint; pântecele şi coapsele îi erau din aramă; fluierele picioarele, din fier; picioarele, parte din fier şi parte de lut. Tu te uitai la el şi s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâni, a izbit picioarele din fier şi de lut ale chipului şi le-a făcut bucăţi. Atunci ferul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărâmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmase chipul, s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul.” – Dan. 2:31-35.

Daniel a continuat apoi să spună interpretarea visului, și acea interpretare a fost, la fel, o profeție, a cărei împlinire completă se apropie. Cu această ocazie vom da doar o scurtă explicație. Vă rugăm să citiți cărțile din volumul *Lumina*, care dau o explicație detaliată a acesteia.

Chipul așa cum a apărut în vis a fost sub forma unui om, și a fost înfricoșător, și prin urmare, trebuie să reprezinte ceva ce este rău și crud. Capul chipului acestuia era din aur curat, pieptul şi braţele lui de argint, pântecele şi coapsele de aramă, picioarele erau de fier, și labele picioarelor erau parte de fier şi parte de argilă. Acest chip înfricoșător a ilustrat sau reprezentat organizația lui Satan, atât cea care este invizibilă, cât și cea care este vizibilă omului și care timp de șase milenii a asuprit rasa umană. Ea a fost rea, aspră, crudă și înfricoșătoare. Dăm pe scurt dovada acestui lucru.

În organizația universală a lui Iehova, Lucifer, unul din „stelele dimineții”, a fost capul unei părți a acesteia. Această dovadă se găsește în Ezechiel 28, versetul 14, în care Iehova spune lui Lucifer: „Erai un heruvim ocrotitor[adică, cel însărcinat cum se cuvine], cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt [organizaţia] al lui Dumnezeu”. Lucifer a fost făcut capul sau

Cuprins

conducător într-o anumită parte a organizației lui Iehova și sub Lucifer au fost multe creaturi, care includeau îngeri, omul perfect și fiarele câmpului.

Aurul este folosit în Scripturi ca un simbol al lucrurilor divine sau a ceea ce emană de la Iehova Dumnezeu. Chipul înfricoșător a avut un cap din aur curat, și astfel reprezintă că Lucifer a fost numit în serviciul său înalt de stăpân de către Iehova Dumnezeu. Lucifer l-a sfidat pe Iehova, s-a răsculat împotriva Lui și a întors organizația sa împotriva Celui Prea Înalt. Cu toate că Iehova l-ar fi putut ucide pe Lucifer imediat, înțelepciunea Lui perfectă a dictat altfel. Dumnezeu a permis lui Lucifer să-și mențină poziția de autoritate, însă i-a schimbat numele, și după aceea el a fost cunoscut ca Balaur, Satan, Șarpe și Diavol.

De la început, acea parte a organizației universale a lui Dumnezeu, peste care a prezidat Lucifer, a fost în câteva diviziuni. Primii săi funcționari și subordonați sunt descriși în Scripturi ca „prinți", care sunt creaturi spirituale puternice, și în acest chip înfricoșător ei sunt reprezentați sub simbolul argintului. Argintul este un metal prețios, dar de o importanță mai mică decât aurul. Scripturile arată, de asemenea, că acești prinți sunt mai puternici decât îngerii.

Cuprul este menționată în continuare ca alcătuind o parte a chipului înfricoșător. În Scripturi el este tradus greșit „alamă". Cuprul este inferior argintului, și simbolizează diviziunea cerească a organizației lui Satan. Scripturile afirmă clar că Satan a avut o oștire de îngeri sub el de la început, și că aceștia l-au urmat în răzvrătire. Profeția lui Daniel vorbește despre acea parte a chipului, sau organizație, simbolizată de aramă ca „stăpânind peste tot pământul". Dintr-odată aceasta sugerează că îngerii răi au avut comunicare directă cu și influență asupra conducătorilor pământului, și aceasta explică de ce conducătorii pământului, cum ar țarul Rusiei, au consultat frecvent mijloacele spiritiste și au primit astfel informații de la îngerii răi. Când Isus a fost pe pământ a spus clar că exista atunci o oștire de îngeri răi care se ocupă cu treburile lumii. În acest chip, aurul, argintul și arama ilustrează, așadar, partea invizibilă a organizație puternice a lui Satan.

Picioarele chipului în formă de om erau de fier. Desigur, capul și celelalte părți ale trupului sunt deasupra picioarelor, iar picioarele poartă și susțin trupul și sunt controlate de cap. Fierul este folosit în Scripturi pentru a simboliza conducerea militară. Profeția lui Daniel spune: 'Picioarele erau de fier, și așa cum fierul sfărâmă, tot așa și el va zdrobi și va sfărâma'. Picioarele de fier ilustrează puterile mondiale care, începând cu Egiptul din vechime, au condus pământul și care au existat de atunci până acum. Toate aceste puteri mondiale au ținut oamenii în supunere și au condus prin autoritate militară.

Labele picioarelor chipului, care alcătuiau o parte a picioarelor, erau parte de fier și parte de lut. Elementele financiare și militare ale conducătorilor au sprijinit și folosit armata, care este simbolizată de fier, în toate puterile mondiale. Lutul seamănă cu piatra, dar nu este piatră. Piatra este folosită în Scripturi pentru a reprezenta pe Cristos. Lutul este o aparență înșelătoare, și prin urmare, un mijloc de a practica ipocrizia și de a face să pară că un lucru este piatră când el de fapt nu este. În consecință, lutul chipului reprezintă exact și corect elementele religioase ale puterilor mondiale, care au fost folosite pentru practicarea ipocriziei în numele lui Cristos și cu scopul de a ține oamenii în orbire și în supunere față de conducători.

Fiecare putere mondială religia a fost folosită pentru a induce oamenii să creadă căci conducătorii acționează sub învoială și autoritate divină. Astăzi, religia națiunilor conducătoare ale pământului se numește „Creștină", și a fost folosită și este folosită ca cel mai important mijloc de ipocrizie folosit vreodată printre oameni. În capul listei acestor națiuni importante este Marea Britanie și America, care pretind să sunt creștine și să conduc prin drept divin, și în care cele trei elemente, comerțul, politica, și religia, își dau mâna pentru a controla oamenii.

În consecință, întreg chipul reprezintă organizația lui Satan, atât cea invizibilă, cât și cea vizibilă ochilor umani. Nu poate exista nici cea mai mică îndoială că Satan este dumnezeului acestei lumi rele din prezent. Isus, în mai multe ocazii, a vorbit despre el ca conducătorul acestei lumi și autorul crimei și al răutății. În 2Corinteni 4 se afirmă în cuvinte clare că Satan este dumnezeul sau conducătorul invizibil al acestei lumi și că el orbește oamenii față de adevăr. Factorii de conducere ale acestei lumi sunt din cei trei numiți și despre care și cu privire la care Daniel a scris: „Dacă ai văzut ferul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omeneşti de căsătorie, dar nu vor fi lipiţi unul de altul, după cum ferul nu se poate uni cu lutul”. – Dan. 2:43.

Principalul obiectiv al dușmanului Satan este de a îndepărta pe oameni de Iehova și de a-i ține sub controlul celui rău. El folosește elementele comerciale și politice care operează și controlează armata pentru a constrânge pe oameni, și folosește elementul religios pentru a-i lega la ochi și a-i înșela. Cele trei elemente se amestecă cu sămânța oamenilor, și cu cuvinte pompoase pretind a fi salvatorii oamenilor, și insistă că oamenii trebuie să sprijine organizația lor dacă vor să trăiască. Există zece degete la picioare, și acestea reprezintă simbolic toate națiunile Creștinătății în conspirația sub tatăl și capul lor, Satan, de a ține oamenii în supunere și sub control.

Înșelătoriile religioase pioase sunt scoase în evidență prin picioarele și degetele de la picioare de lut care încearcă să acopere răutatea aliaților lor nesfinți. Nu există nici o lipire adevărată între fier și lut, și aceasta arată că nu există într-adevăr nimic care leagă în mod sincer elementele comerciale și politice de înșelătoriile lor religioase. Ele sunt purtate ca lipitorile pentru a sprijini un plan diabolic. ”Ei nu se vor lipi unul de altul”, pentru că Dumnezeu a decretat așa. Deja oamenii din Rusia au fugit, iar oamenii cu bună voință din toate națiunile înțeleg acum că liderii religioși sunt cei mai mari ipocriți care au umblat vreodată pe pământ.

Ulterior, Daniel a avut un vis și o viziune în care partea vizibilă a organizației lui Satan este ilustrată sub simbolul fiarelor sălbatice, având în vedere că chipul înfricoșător al lui Nebucadnețar arată o ilustrație a întregii organizații satanice, atât invizibilă, cât și vizibilă. Nu prea era de așteptat ca Domnul să dezvăluie semnificația adevărată a acestui chip până când urma să sosească timpul distrugerii lui. Dumnezeu nu a întrerupt conducerea și operațiunile acestei organizații diabolice până când a instalat pe Regele Său pe tron.

Capitolul șaptesprezece din Apocalipsa și alte scripturi susțin puternic concluzia că în timp foarte scurt liderii comerciali și politici se vor descotorosi de acești ipocriți religioși și îi vor demasca pe ei și ipocrizia lor în fața întregii omeniri. Acest lucru începe să se vadă deja în America. Liderii comerciali și politici văd clar că au fost ademeniți de religioniști în a promulga sau a încerca să promulge anumite legi care au dat posibilitate ipocriziei să înflorească și au provocat multă suferință printre oameni.

Înțelegere

A fost imposibil pentru om să înțeleagă semnificația acestei profeții până la timpul hotărât de Dumnezeu, și aceasta la sfârșitul lumii. Acel timp al sfârșitului lumii datează din 1914, când Dumnezeu l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său. După trei ani și jumătate, adică, în 1918, Domnul a venit la templul Său, și templul ceresc a fost deschis atunci și aceste lucruri profetice au început să fie înțelese. Cam în jurul anului 1925 organizația lui Satan, deosebită de organizația lui Dumnezeu, a fost înțeleasă pentru prima dată de creștini. Nici un om nu are dreptul la a-și atribui meritul pentru dezvăluirea acestor profeții și pentru înțelegerea acestora. El este adevărul lui Dumnezeu, și El alege timpul pentru a face clare aceste lucruri.

Conform dovezii Scripturale, marea bătălie a Armaghedonului va fi dată în curând. Acest chip înfricoșător din Daniel dezvăluie pe scurt autoritățile rele care au condus lumea timp de secole și arată care va fi soarta acelei organizații rele la Armaghedon și ce va folosi Iehova pentru a distruge acea organizație și pentru a aduce ușurare și binecuvântări oamenilor.

Piatra

Profeția lui Daniel spune: 'O piatră a fost desprinsă din munte fără ajutorul vreunei mâini și a lovit chipul'. Înțelegerea semnificației „Pietrei" este cu adevărat cheia pentru înțelegerea acestei profeții. Piatra reprezintă simbolic pe Marele Preot al lui Dumnezeu și pe reprezentantul executiv principal Cristos, care este făcut Conducător în organizația mare a lui Iehova. Din momentul rebeliunii, Dumnezeu și-a declarat planul de a da naștere unei semințe, urmașul organizației Lui universale, care va distruge pe Satan și lucrările lui. Această sămânță promisă este Cristosul, Regele drept al pământului și reprezentantul executiv principal al lui Dumnezeu.

Ce se înțelege prin afirmația, „O Piatră a fost desprinsă din munte fără ajutorul vreunei mâini"? „Muntele" este organizația universală a lui Dumnezeu. „A desprinde" înseamnă a da naștere sau a produce ceva nou. Aceasta ar însemna a scoate din organizația Lui universală ceea ce este ilustrat de „Piatră"; și pentru a face acest lucru nu sunt folosite mâini omenești. Totul se face prin voia lui Dumnezeu. Iehova a planificat acest lucru, el trebuie să fie făcut și împlinirea planului Său este absolut sigură. Satan nu numai că L-a batjocorit pe Iehova, ci L-a și mustrat. El a insistat că toate creaturile îl vor părăsi pe Iehova în anumite condiții și că, prin urmare, Iehova nu ar putea pune un om pe pământ care să-și mențină integritatea și să rămână adevărat și credincios lui Dumnezeu. Satan a susținut că este capabil să determine pe toți oamenii să blesteme pe Dumnezeu. Raportul Biblic al lui Iov este o dovadă a acestui lucru.

Dumnezeu a acceptat provocarea lui Satan și și-a propus să justifice complet cuvântul și numele Său înaintea întregii creații, și a acționat în modul Său propriu pentru a face aceasta. El a ales poporul Israel și i-a organizat într-o națiune pentru a prefigura planurile Sale și maniera de realizare a acestora. Cu câteva excepții, oamenii acelei națiuni au căzut sub capcana lui Satan și au intrat sub controlul lui rău. Când Dumnezeu și-a retras mâna Sa protectoare și a permis Izraeliților să cadă sub controlul lui Satan, Diavolul a devenit acolo dumnezeul întregii lumi. În același timp Dumnezeu a anunțat că la timpul hotărât de El, va trimite pe Acela al cui drept este să conducă și El va conduce în neprihănire.

Apoi Iehova a trimis pe Fiul Său preaiubit Isus pe pământ. Isus a lăsat tot ceea ce poseda în cer, inclusiv toată puterea și slava Sa. El a luat asupra sa chipul unui rob, adică, al unui om în robie. În calitate de om perfect El s-a lepădat de tot ceea ar fi putut avea în mod legitim. El a fost supus la cel mai aspru test care putea să fie pus asupra Lui de dușmanul Satan. Desigur, Isus nu avea nici o domnie, în momentul în care Satan s-a oferit să-I dea împărățiile lumii cu condiția ca El să se închine lui Satan. Isus a refuzat fiecare ofertă și a rezistat la toate ispitele din partea lui Satan și și-a menținut integritatea sub cel mai aspru din toate probele. Datorită credincioșiei chiar și până la cea mai umilitoare moarte Dumnezeu L-a ridicat și L-a făcut mai presus de toate, pentru ca în toate lucrurile El să aibă superioritatea. – Col. 1:18, 19.

Dumnezeu și-a exprimat acum planul de a 'lua de la el [Satan] ceea ce are el şi să-I dea Lui [Cristos] care n-avusese nimic'. Isus a anunţat aceasta ca o regulă care se aplică tuturor celor cărora le este încredinţată o responsabilitate şi care eşuează sau refuză să împlinească îndatoririle impuse asupra lor. (Mat. 25:29). Isus a mers a murit fără nimic, fără nici măcar un loc unde să-și pună capul. Datorită credincioșiei Lui Dumnezeu L-a ridicat din moarte și apoi a anunțat ca toți îngerii din cer să

se închine lui și ca orice genunchi să se plece înaintea Lui și orice limbă să mărturisească că El este Unsul lui Iehova, reprezentantul înalt al Celui Prea Înalt. – Filp. 2:11.

Așadar, „Piatra” este Regele Uns al lui Dumnezeu. El este Conducătorul drept al lumii. (Ezec. 21:27). El apare sub alte simboluri, cum ar fi „copilul de parte bărbătească, care urmează să conducă toate națiunile” (Apoc. 12:5). Piatra este desprinsă din „munte”, organizația universală a lui Dumnezeu, în sensul că ea este 'copilul de parte bărbătească, născut de Sion'. (Isa. 66:7). El este acela la care se referă profetul când spune: „Tu le vei zdrobi cu un toiag din fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.”. (Ps. 2:9). Iehova Dumnezeu și-a îndeplinit planul Său exprimat și a pregătit pentru Fiul Său preaiubit o cetate, sau organizație, unde Cristos Isus este făcut Capul, organizație nouă care este capitala, sau partea principală, a organizației universale a lui Iehova. Ea este simbolizată de numele „Ierusalimul sfânt”.

Ea este creația nouă a lui Dumnezeu. Ea este punctul culminant al creației Lui. Dumnezeu l-a făcut pe Lucifer capul de aur al unei organizații, organizație pe care Lucifer a întors-o împotriva lui Iehova și a făcut fiecare parte a acesteia să fie dușmanul lui Dumnezeu. Iehova vrea să se știe acum că El a făcut pe Fiul Său preaiubit Capul organizației noi și L-a îmbrăcat cu autoritate divină pentru totdeauna, și acest lucru El îl simbolizează prin cununa de aur curat. Această organizație nouă va distruge pe dușmanii lui Dumnezeu și va fi pentru totdeauna spre slava Lui; așadar este scris: „Căci i-ai ieşit înainte cu binecuvântări de fericire şi i-ai pus pe cap o cunună din aur curat. Mare este slava lui în urma ajutorului Tău. Tu pui peste el strălucirea şi măreţia. Îl faci pe vecie o pricină de binecuvântări, şi-l umpli de bucurie înaintea Feţii Tale. Căci împăratul se încrede în Domnul; şi bunătatea Celui Prea Înalt îl face să nu se clatine. mâna ta, împărate, va ajunge pe toţi vrăjmaşii tăi, dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc, şi-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, şi-i va mânca focul.”. –Ps. 21:3, 5-9.

Prin profetul Său, Iehova a spus: „de aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preţ, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege şi din dreptate o cumpănă; şi grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului şi apele vor îneca adăpostul minciunii.”. – Isa. 28:16, 17.

În momentul în care era pusă, Piatra trebuia să fie o „piatră încercată”. Timp de trei ani și jumătate Isus și-a continuat lucrarea pe pământ și a rezistat împotriva tuturor eforturilor depuse de Satan pentru a-L învinge, și la încheierea acestei perioade a intrat în cetatea tipică a Ierusalimului și s-a prezentat ca Rege. Acea a fost punerea Pietrei în mic. (Mat. 21:1-11). Preoții care controlau religia acelui popor l-au respins pe Isus ca Rege și au căutat să-L omoare. Ei au susținut deschis partea lui Satan Diavolul. Pentru ei Cristos Isus a fost o „piatră de poticnire” și o „stâncă de cădere”. El i-a denunțat ca un cuib al ipocriziei, și le-a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite.”. El le-a citat profeția referitoare la Piatră, pentru ca ei să poată fi avertizați pe deplin că sunt aceia care resping Cuvântul lui Dumnezeu. – Ps. 118:22; Mat. 21:42-44.

În 1914 Isus, la ordinul lui Iehova, și-a luat puterea și și-a început domnia ca Rege. După izgonirea lui Satan din cer Isus, în 1918, a venit la templul Său pentru judecată. El fusese „încercat” atunci de două ori, odată când a fost pe pământ, și a doua oară în marea sa luptă împotriva lui Satan, când l-a izgonit din cer. (Apoc. 12:1-7). Venind la templu El s-a oferit ca Rege și Conducător drept al pământului pentru toți cei care afirmă numele Lui. Aceasta a fost punerea Pietrei unghiulare principale în Sion ca îndeplinire. Religioniștii din prezent, în special clericii Creștinătății și corespondenții Fariseilor, L-au respins pe Cristos Isus ca Rege. Ei s-au unit cu alții din organizația lui Satan pentru a înființa Liga Națiunilor și s-au aliat deschis cu organizația lui Satan. În aceasta,

regii pământului sunt uniți într-o confederație și vor cădea. (Isa. 8:9-12). Cristos este marele Judecător în templu. Acum începe judecata Lui. Iehova Dumnezeu prin El depune o mare mărturie pentru adevăr care este asemănat cu grindina care descoperă acum refugiul minciunilor și ipocrizia care au fost practicate mult timp de șefii organizației pământești a lui Satan. Astfel, Piatra este identificată într-un mod clar și complet.

Daniel anunță apoi hotărârea sau judecata lui Dumnezeu asupra 'chipului înfricoșător'. În momentul aplicării judecății acest chip înfricoșător trebuie să fie complet în existență și trebuie să fie distrus complet. Toate împărățiile pământului, și în special „Creștinătatea", sunt ilustrate de labele picioarelor și degetele chipului. Piatra lovește chipul, mai întâi în labele picioarelor, și apoi rupe și macină în bucăți întreaga organizație a lui Satan, și un mare vârtej de vând o duce departe complet. Întreaga organizație a lui Satan trebuie să fie și chiar va fi distrusă la Armaghedon. Organizația lui Satan, reprezentată de chipul înfricoșător, este „sfărâmată în bucăți" și 'nu se mai găsește loc pentru ea'. (Dan. 2:35). Astfel Babilonul, sau organizația lui Satan, unde Nebucadnețar era un simbol și conducătorul vizibil în timpul visului, este arătată a cădea complet și a nu mai fi niciodată. Egiptul și Asiria, care au fost puteri mondiale sub Satan, vor fi restatornicite, în sensul că popoarele acestora vor avea o oportunitate pentru viață; însă Babilonul nu va fi restatornicit niciodată. Lucifer a fost numit de Iehova în serviciul înalt de supraveghetor al pământului și al tuturor lucrurilor de pe el, inclusiv fiarele câmpului și păsările cerului. El a fost necredincios lui Dumnezeu și a transformat creația pământească în dușmani ai lui Dumnezeu. Cristos devine acum Conducătorul drept al pământului prin numirea lui Iehova. Conducerea Lui va aduce binecuvântare la toți cei supuși, și neprihănirea va fi întemeiată pretutindeni. Pacea va fi cu omul și animalul pentru totdeauna fiindcă marele Conducător este Prințul păcii. – Isa. 9:6, 7.

Fiarele câmpului și păsările cerului vor fi date în mâna Conducătorului neprihănit, și astfel tot ceea ce Lucifer a avut odată în timp ce era perfect va fi transferat la Acela care conduce cu dreptate și care este credincios lui Dumnezeu. „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului şi cu târâtoarele pământului". (Osea 2:18). „Voi încheia cu ele un legământ de pace şi voi îndepărta din ţară toate fiarele sălbatice; ele vor locui în linişte în pustie şi vor putea dormi în mijlocul pădurilor. Le voi face, pe ele şi împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme şi aceasta va fi o ploaie binecuvântată!". (Ezec. 34:25, 26). Aceasta susține în plus concluzia că chipul înfricoșător reprezintă organizația întreagă a lui Satan, vizibilă și invizibilă, și că tot ceea ce continuă să existe va fi pus sub controlul lui Cristos.

Marele punct culminant este aproape. Regii pământului se aliniază acum împotriva lui Dumnezeu și a Pietrei Sale unse. Într-un mod arogant și ca sfidare a lui Dumnezeu, conducătorii pământului merg mai departe în calea lor greșită. Iehova își bate joc de ei acum. Judecata Lui împotriva fiecărei părți a organizației lui Satan, inclusiv regii și nobilii pământului, a fost scrisă, și această judecată înseamnă moarte, în care ei vor fi legați cu toții cu cătușe și „lanțuri de fier". Toți sfinții vor avea o parte în această onoare, spre slava lui Dumnezeu. (Ps. 149:5-9). Triumful complet al lui Iehova asupra dușmanilor Săi vine dintr-odată. Națiunile din prezent se laudă cu abilitatea lor de a aduce pace durabilă pe pământ, cu toate că în același timp pregătesc instrumente mai mortale pentru a le implica în război. Ele continuă să strige, Pace, pace, când nu este nici o pace; și dintr-odată va veni distrugerea asupra tuturor. (1Tes. 5:3). Aceasta este în acord total cu Daniel 2:35: „Atunci ferul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărâmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmase chipul, s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul.".

Deoarece regii continuă astfel să conducă arogant și să se laude, va fi împlinită această profeție a lui Daniel, și anume: „Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o

împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii şi ea însăşi va dăinui veşnic.”. (Vs. 44). Așadar, în expresii profetice Daniel descrie Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos, cetatea sfântă. Nici o făptură egoistă nu va avea nici o parte în ea, și nici vreun control asupra ei. Ea este creația lui Dumnezeu și ea îl face capitala sau cetatea principală a organizației Lui universale. Ea va dăinui pentru totdeauna, și tot ce va fi în ea va da laudă și onoare marelui Creator.

Dumnezeu și-a exprimat planul, și dezvăluie semnificația acestuia dinainte celor care-L iubesc. Nimic nu poate împiedica împlinirea completă a acestui plan. Domnul Iehova spune: „Eu am spus şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui.”. (Isa. 46:11). După ce își va îndeplini planul anunțat, El își va fi justificat astfel cuvântul Său. El dovedește că este egal și exact în judecată, perfect în înțelepciune, nelimitat în putere, și total neegoist, și că doar cei în armonie cu El vor avea viață veșnică. Toți vor afla că El este singurul Dumnezeu adevărat, Dumnezeul Atotputernic, Iehova, Cel Prea Înalt. Învățătura supremă a Cuvântul Său este Împărăția Sa, prin care numele Lui este justificat. Numele complet justificat, stă superior deasupra tuturor. Având în vedere că ziua lui Iehova este aproape, fie ca martorii Lui să fie îndrăzneți, totuși prietenoși, în vestirea adevărului. Fiți loiali și credincioși însărcinării care vi s-a încredințat.

Scrisori

BUCURIE ÎN IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Îmi face plăcere să fiu cu dumneavoastră în proclamarea adevărului lui Dumnezeu așa cum este arătat pe paginile Bibliei Lui sfinte. A fost o criză și un punct de cotitură în viața mea în luna Februarie a anului trecut când am avut șansa să stau la picioarele D-lui Skiner în Lahore timp de numai opt zile. Am fost uimit să aud explicațiile textelor în Biblie. Simt că sunt cel mai norocos om din Punjab să cunosc acest adevăr care este într-adevăr îmbucurător, pașnic, satisfăcător și încântător. Aș dori să am șansa să vă aud și să vă văd în mod personal. Va fi într-adevăr o zi glorioasă pentru mine să vă primesc în Punjab. Este rugăciunea mea fierbinte zi și noapte ca Domnul să adauge decenii la viața dvs. pentru a vă finaliza angajamentele în a justifica numele lui Iehova Dumnezeu.

Tocmai recent acest suflet umil a fost însărcinat cu responsabilitățile unui reprezentant în Punjab. Am speranță că în ciuda opoziției din partea misionarilor de aici lucrarea se va răspândi și va fi înaintată fără limită. Oamenii au început să se trezească la adevăr și și-au dat seama că I.B.S.A. le spune adevărul și că misionarii ca clasă i-au îndepărtat de adevărurile Bibliei. Comunitatea creștină din Punjab este foarte săracă din punct de vedere financiar, și astfel depinde foarte mult de ajutorul și asistența din partea misionarilor în educarea copiilor lor care primesc educație în instituțiile lor. Dar sper că orașul Punjab nu va mai fi prizonier în mâinile așa-numitei „Creștinătăți” mult timp.

Fie ca Dumnezeu să vă descopere tainele Cuvântului Său pentru ca să puteți să luminați mințile bărbaților și femeilor ca să înțeleagă și să priceapă adevărul.

Cuprins

Vă rog să mă amintiți în rugăciunile dumneavoastră, ca să pot să-mi desfășor lucrarea cu succes și pentru mulți să fie aleși să se alăture rămășiței pentru a cânta cu ea corul laudei și admirației.

Rog pe toți membrii familiei Betel să mă amintească pe mine și lucrarea din Punjab întotdeauna în rugăciunile lor. Știu că ceea ce este imposibil poate fi obținut prin rugăciune.

Cu dragoste creștină și salutări la toți membrii familiei Betel,

Al dumneavoastră, în legătura Sionului
S.M. SHAD, *India*.

'O PARTE MARE'

Dragul meu frate Rutherford:

Din anul 1926 a fost plăcerea mea în fiecare an să vă transmit un raport al activităților în care am avut privilegiul să am o contribuție. Anul acesta, din cauza circumstanțelor schimbate, nu trebuie să transmit un raport oficial, însă profit de această oportunitate de a vă trimite o scrisoare personală și să-mi cer iertare dacă vă răpesc timpul.

Vreau să vă spun că vă iubesc foarte mult și sunt bucuros că am fost colaborator cu dumneavoastră în marea campanie de anul trecut. A fost un an bogat pentru mine în binecuvântările Domnului, și în pofida unor dificultăți, bine cunoscute dumneavoastră, mă bucur să fi fost și să fiu plin de viață împotriva organizației Diavolului.

Sunt recunoscător Domnului pentru modul minunat în care a clarificat multe lucruri în timpul recent, și mă bucur cu dvs. în partea pe care ați avut-o în a fi instrumentul folosit. Cartea *Lumina,* care a adus laolaltă atât de multe fapte importante, a fost doar o inspirație pentru mine, și modul în care ea este confirmată de faptele fizice arată clar că ea este adevărată.

În 1927 m-am bucurat atât de mult de articolul despre „Trecerea puterilor", care arată relația apropiată a Angliei și Americii. Am așteptat cu nerăbdare momentul când prin providența Domnului urma să auzim ceva mai mult despre această chestiune. Acum a venit explicația totală. Este cu siguranță o parte mult mai mare decât sperasem eu, însă raționamentul este atât de convingător încât omul care este cu adevărat viu poate să înțeleagă cu ușurință mesajul cărții.

Referitor la punctul dvs. că „dovada este extraordinară că Liga Națiunilor a fost inventată de ofițeri britanici", un discurs recent al D-lui Lloyd George este de interes. El a început să scârțâie pentru că oamenii își aduc aminte mai mult de partea pe care a jucat-o el în război decât de ceea ce a făcut în interesele păcii. El a spus (vorbind despre sine): „Membrul care a fost ales în acest oraș în urmă cu patruzeci de ani a fost acela care a propus prima rezoluție în strângerea șefilor de stat principali Aliați în Paris în 1919, pe care s-a bazat ulterior Legământul Ligii Națiunilor. Cabinetul, al cărui șef eram eu, era singurul guvern din lume care pregătise, înainte de conferință, și chiar înainte de a fi semnat Armistițiul, planuri atent gândite pentru punerea în funcțiune a principiului acelei rezoluții. Chiar și în timpul celor mai dificile momente ale războiului existau comitete ale acelui cabinet care stăteau pentru a formula o schemă pentru înființarea unei asociații de națiuni pentru asigurarea păcii pe pământ".

Cuprins

Referitor la Doctrina Monroe, Dantes Bellegarde, un bărbinaș din Haiti, vorbind recent la Liga Națiunilor, a spus: „Ea nu a fost nimic mai mult decât un cec alb pe care secretarul de stat American l-a putut completa pe cheltuiala națiunilor latino-americane.

Ambele discursuri confirmă clar ceea ce este scris în cartea *Lumina*.

Este un lucru mare să trăiești în zilele în care este demascată ipocrizia acestei alianțe diabolice.

În ultimele zile cred că ați fost în toiul unei campanii cu *Lumina*; așteptăm cu nerăbdare momentul când va fi privilegiul nostru s-o scoatem pe piață aici în Europa de Nord.

Între timp noi mergem înainte cu ceea ce avem, și ne bucurăm că putem să proclamăm vestea bună.

Dorința mea sinceră este ca Domnul să continue să vă binecuvânteze și să vă facă o binecuvântare.

Cu cea mai caldă iubire ca întotdeauna,

Fratele și tovarășul de lucru,
1. J. West, *Danemarca*.

„MERITĂ CITITĂ”

Către fratele Rutherford și co-lucrătorii săi nobili:

Studiez acum cartea voastră *Lumina,* Apocalipsa interpretată. Conținutul mă împinge să fac ceva ce ar fi trebuit să fac mai demult; și anume, să vă mulțumesc din adâncul inimii pentru că ați publicat singura literatură care merită citită.

Al dumneavoastră,
JOHN BENNETT, *Anglia*.

„LĂUDAȚI PE IEHOVA PENTRU TOTDEAUNA”

Dragul meu frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit *Lumina*, Unu și Doi, și acum am început să le studiez. Într-adevăr, ce lumină minunată conțin aceste cărți! Ce descoperire minunată este aceasta care îmi umple inima și sufletul de bucurie și recunoștință și mă stimulează la un mai mare zel în vestirea din ușă în ușă a mesajului Împărăției, și astfel să am o contribuție în „aducerea roadelor Împărăției”. Cât de bucuros sunt că a sosit această zi a Domnului, când atât cuvântul, cât și numele Lui vor fi făcute cunoscute și justificate! „Cum să nu cânt?”

În timp ce am început să citesc fiecare capitol al *Luminii*, iată ce a stat atât de proeminent înaintea minții mele: numele lui Iehova, Dumnezeul nostru mare și Prea Înalt peste toate. Aceasta

Cuprins

este lucrarea Domnului. Fără îndoială că îngerii, sau îngerul Domnului, a direcţionat şi călăuzit scrierea *Luminii*; căci ea este descoperirea lui Iehova pe care El a dat-o lui Isus Cristos ca să fie dezvăluită servilor Lui acum, „căci timpul este aproape”.

Prin faptul că aţi pus pe Dumnezeu pe primul loc şi I-aţi dat toată lauda, onoarea şi slava, dvs., dragă Frate Rutherford, sunteţi un „exemplu nobil al credincioşilor”. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze şi pentru acest lucru.

Această scrisoare de apreciere ar fi prea lungă dacă aş încerca să comentez despre bucuriile mele primite în citirea fiecărui capitol. Ca de exemplu capitolele despre cei „şapte îngeri”, „şapte biserici”, şi „şapte potire” vărsate şi efectele lor aşa cum au fost mărturisite de poporul lui Dumnezeu, şi partea, prin harul Lui, pe care au avut-o în ea! Este curat şi simplu minunat! Caracteristica presei de vin la Apocalipsa 14 este, de asemenea, minunată dincolo de cuvinte. Cât de viu descrie ea mânia lui Dumnezeu asupra lui Satan şi a mulţimii lui! Chiar şi acest lucru îmi înveseleşte inima. Nu e de mirare că poporul lui Dumnezeu izbucneşte în cântece de laudă, cântând: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic; drepte şi adevărate sunt căile Tale, Tu, Rege al sfinţilor”.

Descrierea Noului Ierusalim, organizaţia lui Dumnezeu, este foarte frumoasă. Cât de bine ilustrează ea slava lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale! Cu adevărat, „În lumina Ta vom vedea lumina”.

Membrii clasei Easton apreciază în mod sigur *Lumina*, şi au votat să pună deoparte o noapte pe săptămână pentru studiul ei. Sunt recunoscător pentru aceasta; pentru că ea se va dovedi o mare binecuvântare şi un ajutor pentru micul grup de lucrători de aici. „Ferice de cel ce citeşte, şi de cei ce aud cuvintele acestei profeţii, şi păzesc acele lucruri care sunt scrise în ea”.

„Lăudaţi pe Domnul pentru totdeauna”. Cu multă recunoştinţă faţă de Dumnezeu pentru aceste binecuvântări minunate, şi faţă de dvs. ca un serv credincios al Domnului, rămân, prin harul lui,

Al dumneavoastră tovarăş serv,
HIRAM P. KLEINHANS, *Pa*.

„GATA CU BISERICILE”

Stimatul meu domn:

Vă rog să includeţi numele meu pentru revista *Epoca de Aur*. Am ataşat un dolar.

Am terminat-o cu bisericile şi cu predicatorii; şi aş dori să ştiu calea pentru a mă întoarce în serviciul încântător a lui Cristos. Am predicat ca metodist, dar am renunţat.

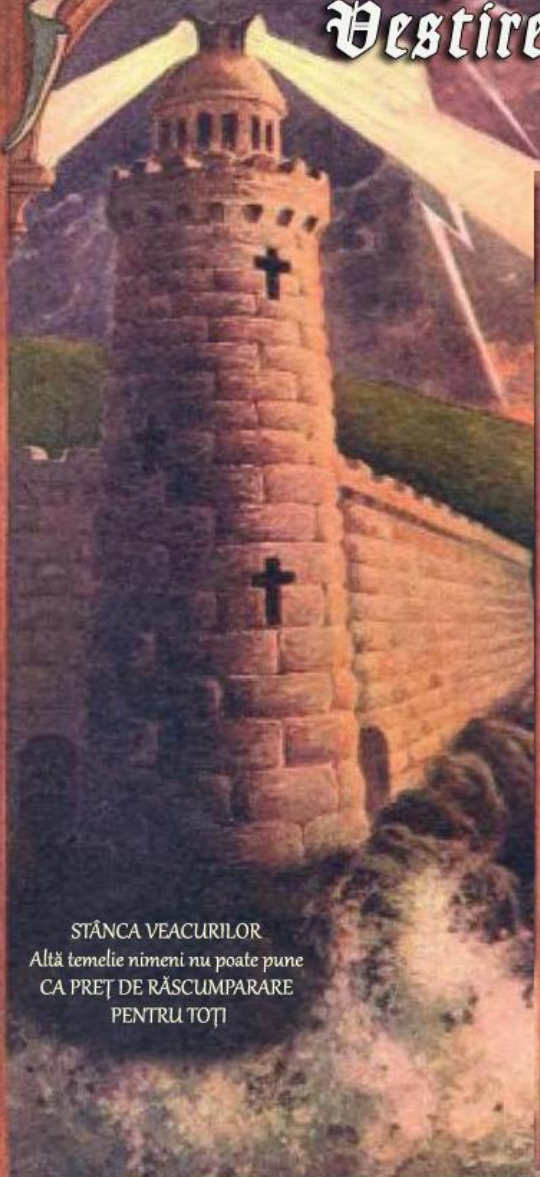
Vă rog să-mi spuneţi condiţiile pentru distribuirea cărţilor dvs. şi cum pot să le obţin. Le-am citit pe toate, dar aş dori ca toţi să le citească.

Al dumneavoastră,
P. O. MACE, *Ohio*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII 1 FEBRUARIE 1931 Nr. 3

Cuprins:

TEMPLUL SĂU - Pag. 47

SLAVA LUI IEHOVA - Pag. 57

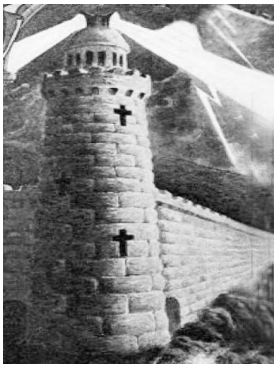
SCRISORI - Pag. 64

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Februarie 1931** **Nr. 3**

TEMPLUL SĂU

„Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Şealtiel, dregătorul lui Iuda, şi duhul lui Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot, şi duhul întregii rămăşiţe a poporului. Aşa că ei au venit..., şi s-au pus pe lucru în Casa Domnului oştirilor, Dumnezeul lor". – Hagai 1:14.

Partea I

IEHOVA încurajează cu plăcere pe cei ce-L iubesc. El a dat nişte îndrumări cu mult timp în urmă prin profetul Hagai poporului său de legământ cu privire la zidirea templului din Ierusalim. Prin aceasta El a dorit să încurajeze pe Zorobabel şi pe cei cu el ca să termine zidirea templului.

2. Timpul stabilit de Dumnezeu a sosit acum pentru ca „servul" Său să aibă o înţelegere a acestei profeții şi a altora. Din moment ce este exprimat clar că întreagă Scriptură este inspirată de Dumnezeu şi serveşte spre instruirea omului lui Dumnezeu, şi din moment ce este sigur că omul amintit al lui Dumnezeu este „servul", profeţia aceasta trebuie să conţină ceva pentru „serv". Afară de aceasta, este arătat în Scriptură că toate lucrurile scrise înainte în Scriptură au fost scrise pentru noi(„servul") ca să învăţăm din acestea, şi ca prin stăruinţa şi mângâierea Scripturilor să aveam o nădejde mai puternică. Aşadar, este o asigurare dublă dată că profeţia lui Hagai a fost un mesaj trimis de la Domnul spre încurajarea lucrătorilor de azi ai templului, a „clasei servului" ca să ducă la îndeplinire lucrul cu care i-a încredinţat Domnul.

3. Pe vremea când apostolii și conducătorii vizibili ai poporului lui Dumnezeu erau pe pământ, între consacraţi domnea unitate. După ce aceşti oameni temători de Dumnezeu şi-au sfârşit călătoria pe pământ, unitatea aceea s-a spulberat imediat. Acuma se poate vedea şi recunoaşte clar că Domnul Isus Cristos cam de la 1878 încoace a început să desfășoare lucrarea de pregătire a drumului înaintea lui Iehova, și printre alte lucruri pe care le-a făcut a fost să restatornicească adevărul pentru cei consacrați și să scoată pe cei credincioşi din Babilon. După aceea a urmat zidirea Sionului şi apariția Domnului în măreţie. (Psalm 102:16). Din Scriptură se poate vedea clar că biserica lui Dumnezeu vor forma-o acele „pietre vii", care sunt în organizaţia lui Dumnezeu. Este total greșit să gândim că Dumnezeu ar avea pe pământ mai multe organizaţii afară de organizaţia sa generală, și că ar avea pe pământ câteva diviziuni ale organizației Lui. Dumnezeu are un popor pe pământ şi între aceştia domneşte o unitate armonioasă în timpul prezent. Pentru cei care sunt din organizaţia lui Dumnezeu se presupune că studiul profeţiei lui Hagai va fi interesant, încurajator și util. Iehova oferă această încurajare pentru ai Săi pentru ca ei să continue cu credincioşie în serviciul Lui până la timpul hotărât de El.

Cuprins

4. Dumnezeu a folosit pe Hagai, împuternicitul său, ca să transmită poporului său vestea şi el a şi îndeplinit misiunea sa. (Hagai 1:13). El spune cum a fost folosit de spiritul lui Dumnezeu. (2Petru 1:21). Numele lui înseamnă „sărbătoresc" şi este tradus din cuvântul evreiesc care înseamnă „serbare" sau „jertfă ce se aduce cu ocazii de sărbătoare". În textele următoare tot din acest cuvânt a fost tradusă expresiunea "jertfă de sărbătoare": „Domnul este Dumnezeu, şi ne luminează. Legaţi cu funii vita pentru jertfă, şi aduceţi-o până la coarnele altarului!"(Psalm 118:27) „Sunaţi din trâmbiţă la luna nouă, la luna plină, în ziua sărbătorii noastre!!(Psalm 81:3) „Voi însă veţi cânta ca în noaptea când se prăznuieşte sărbătoarea, veţi fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel"(Isaia 30:29) „Iată pe munţi picioarele solului care vesteşte pacea! Prăznuieşte-ţi sărbătorile, Iudo, împlineşte-ţi juruinţele! Căci cel rău nu va mai trece prin mijlocul tău, este nimicit cu desăvârşire." – Naum 1:15, Roth.

5. Numele Hagai este de mare însemnătate. Acesta arată că profeţia se va împlini într-un timp când urmaşii credincioşi ai lui Isus trebuie să se bucure în Domnul, şi se bucură într-adevăr deoarece aşteaptă strângerea lor la Domnul, şi aproximativ în momentul când aceştia vor intra în bucuria Domnului. El este un timp când aceşti credincioşi sunt îndemnaţi ca să ţină sărbătoarea lui Dumnezeu prin aducerea „jertfei de sărbătoare", s-o lege cu funiile bucuriei şi s-o conducă la coarnele altarului. (Psalm 118:27 ; Romani 12;1). Între anii 1914 şi 1919 a domnit între sfinţi o stare nemângâiată şi întristată şi pare sigur că profeţia aceasta s-a împlinit imediat după această perioadă. Dacă este aşa, atunci aceasta formează hrana, pe care Iehova a pregătit-o pentru aceia, care îl iubesc şi El le permite să se hrănească în faţa duşmanilor lor; şi făcând aceste lucruri ei sunt încurajaţi.

6. În anul 536 înainte de Cristos, Cir, regele Persiei a dat un ordin, în care a zis următoarele despre Israel, poporul lui Dumnezeu: „Cine dintre voi este din poporul Lui... să se suie la Ierusalim în Iuda şi să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel!" (Ezra 1:3). În 521 înainte de Cristos, Dariu Persanul urmat pe tronul Persiei, după Cir. În al doilea an al domniei lui Dariu, cam în luna august, Domnul a trimis pe Hagai cu acest mesaj profetic. Chiar atunci era timpul recoltei la Evrei, când au putut vedea binecuvântările lui Dumnezeu asupra viilor şi semănăturilor lor; aceasta sugerează că împlinirea profeției la un timp după ce multă muncă fusese depusă de poporul lui Dumnezeu pe câmp şi când muncitorii socoteau ceea ce Dumnezeu făcuse pentru ei.

7. Evreii, care au acționat sub decretul și proclamația făcută de Cir, s-au întors în Palestina şi au început rezidirea templului. În lucrarea aceasta rolul conducător l-au avut guvernatorul Zorobabel şi Iosua, marele preot. Acele „corcituri" religioase numiţi „Samariteni" au voit să ia parte la zidirea templului şi astfel să-l pângărească. Evreii au respins în mod hotărât ajutorul lor, din care cauză Samaritenii au devenit duşmanii pe faţă ai Evreilor, au pus piedici în operațiunile de zidire şi au angajat povăţuitori falşi împotriva Evreilor, ca să împiedice zidirea; și această duşmănie a ţinut până la domnia lui Dariu. Zidirea templului a fost întreruptă timp de şaisprezece ani. Aceasta s-a întâmplat în urma temerii Evreilor de puterea mondială a lui Satan.

8. Chiar de demult s-a format o zicală, că 'legile medo-perșilor nu se schimbă'. Acesta era însă un caz care a marcat o excepție. Decretul emis la început de Cir fusese nesocotit evident în momentul în care Evreii au fost obligați să oprească lucrarea, și dacă ei ar fi avut credință deplină în Dumnezeu şi dacă ar fi adus imediat cauza lor înaintea domnitorului Persiei, domnitorul desigur ar fi dat ordin să se cerceteze cazul cu amănunțit, care dacă s-ar fi făcut ar fi scos la iveală ordinul lui Cir care ordona ca lucrarea să se facă și lucrarea ar continuat. În anul al doilea de domniei a lui Dariu, chiar aceasta s-a întâmplat. Cu toate acestea, această acțiune a fost luată doar după ce profeţii Hagai şi Zaharia au încurajat poporul să continue zidirea templului, și după aceasta ei s-au apucat de zidit.

9. În timpul prezent există o corespondență modernă cu starea istorică amintită. În 1914 Isus Cristos, care este mai mare decât Cir, şi care a fost prefigurat de Cir, s-a suit pe tron prin ordinul lui

Cuprins

Dumnezeu. Primul Său lucru a fost acela ca să arunce jos din cer pe Satan, stăpânitorul invizibil al Babilonului, care este organizaţia lui Satan. Sosise timpul ca poporul adevărat ai lui Dumnezeu să se suie la organizația Lui, numită ”Ierusalim” şi să se implice cu sârguinţă în lucrarea Domnului care are legătură cu zidirea templului lui Dumnezeu şi să facă lucrul acesta în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu a declarat prin profetul său: „Strângeţi-Mi pe credincioşii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” – Psalm 50:5*, Roth*.

10. Samaritenii moderni, care sunt o imitație de creştini ai așa-zisei ”Creştinătăţi” au susținut că își vor zidi propria lor casă a lui Dumnezeu după planurile lor proprii, și opoziția lor împotriva adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu a devenit atât de mare pe tot pământul încât activitățile lucrătorilor lui Dumnezeu au încetat până aproape de 1919. Așa cum Ilie a fugit cuprins de frică, tot aşa în timpul amintit poporul Domnului persecutat şi apăsat de Samaritenii moderni a arătat multe semne de frică. Așa cum spiritul lui Dumnezeu a îndemnat pe profetul Hagai să profeţească și să încurajeze reluarea zidirii templului, tot așa spiritul Domnului Dumnezeu a venit peste poporul Domnului pe care noi îl numim în mod colectiv ”Societatea”, sau organizaţia lui vizibilă de pe pământ, și la conferinţa de la Cedar-Point din anul 1919 atenţia credincioşilor a fost atrasă asupra faptului că Scriptura a arătat că lucrarea lui Ilie se sfârşise și că lucrarea prefigurată de Elisei trebuie să se facă acum de membrii credincioşi ai organizaţiei lui Dumnezeu.

11. Atunci aceşti credincioşi au fost invitaţi, ca să înceapă imediat lucrarea şi să nu se teamă de mânia reprezentanţilor Diavolului, ci cu credinţă în Domnul să înceapă imediat lucrul, şi să facă lucrul cu orice preț. Dar nici atunci nu au arătat zelul adevărat, şi se vedeau lipsuri pe terenul activităţii. Mulţi consacraţi au arătat lipsă de interes față de lucrarea care trebuia făcută, și au visat mai departe lucruri de care au avut parte în trecut, precum şi de care urmau să se bucure în viitor. S-a întâmplat în 1922, în 8 Septembrie, că Domnul a trezit pe cei credincioşi aşa ca şi Hagai și atunci Societatea a atras atenţia asupra templului Domnului şi atunci a răsunat sloganul: „Vestiţi pe Rege şi Împărăţia Sa”. Poporul Domnului care sunt din clasa templului, a început atunci adevărata activitate şi începând de atunci lucrul a înaintat mereu. Aceste fapte ne ajută să înţelegem profeţia și să aplicăm lecția care este predată prin acestea.

ADRESARE CĂTRE TOVĂRĂȘIE

12. Este important să stabilim cui a fost adresat mesajul adus de Profetul Hagai, atât în sens primar, cât și anti-tipic. În sens inițial mesajul Domnului a fost trimis lui Zorobabel, fiul lui Sealtiel, comandantul cetății (numit și căpitan, *margin)*, care era din seminţia lui Iuda, precum şi lui Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot din timpul acela. Afară de aceștia mesajul a fost și pentru rămăşiţa poporului lui Israel. Din moment ce raportul identifică atât de clar pe receptorii mesajului, putem fi siguri de importanţa acestui fapt, precum şi de faptul că numele acestea şi însemnătatea lor vor face pe cei consacraţi să înţeleagă mai bine însemnătatea profeţiei; prin urmare, vom acorda atenție numelor și însemnătății lor, ca să putem hotărî mai lămurit la cine se aplică profeţia aceasta în aplicația ei finală.

13. Șealtiel a fost tatăl lui Zorobabel, și arborele genealogic arată că Șealtiel a fost considerat ca nepotul regelui Ioachim prin ramura femeiască; aceasta dovedeşte dreptul lui Zorobabel la tronul lui Iuda. El a fost în realitate un descendent din ramura bărbătească a lui Natan. Din evanghelia lui Matei, vedem (Matei 1:12-16) că Șealtiel (acolo numit Salatiel) a născut pe Zorobabel și a fost strămoșul lui Iosif, bărbatul Mariei, tatăl adoptiv al lui Isus. Evanghelia lui Luca arată că Isus a fost de fapt un descendent al lui Zorobabel prin fiica lui Eli, adică, fecioara Maria. Aceasta întăreşte

Cuprins

lămurit dreptul lui Zorobabel la tronul lui Israel. Isus este Unul care are „dreptul la domnie” și care este domnitorul legal şi drept al lumii.

14. În calitate de Funcţionar prim şi reprezentant al lui Iehova, Isus este ziditorul templului lui Dumnezeu, și anume, al templului adevărat, nefăcut de mâini omenești. Deci, este clar, că Isus este descendentul lui Zorobabel, care a zidit în Ierusalim templul tipic, şi că, prin urmare, Zorobabel a prefigurat pe Isus Cristos. Zorobabel fiind un descendent direct al regelui uns al Israelului prin ramura recunoscută a lui Natan, și fiind totodată un strămoș al lui Cristos Isus, Regele Uns al lui Dumnezeu, el, Zorobabel, a fost folosit corect ca să prefigureze clasa unsă, adică, pe Isus Christos şi pe membrii trupului Său. Toți unșii sunt priviţi ca o parte a lui Isus Cristos, şi această profeţie menționează în mod deosebit rămăşiţa.

15. Anumiţi cercetători susțin că numele Zorobabel este un cuvânt compus şi că cuvântul „babel” este inclus în nume. Babel şi Babilon sunt denumirile date organizaţiei Diavolului, iar numele „Zoro-Babel” înseamnă acțiunea sau atitudinea faţă de organizaţia Diavolului. Iehova vorbește despre Zorobabel ca 'servul Meu, pe care l-am ales' (Hagai 2:23). Prin urmare, identificarea și numele lui reprezintă bine pe Zorobabel ca pe un duşman aprig al organizaţiei lui Satan. Un specialist interpretează numele „Zorobabel” ca un „străin sau exilat în Babilon”. Această caracterizare se potriveşte de minune cu starea membrilor rămăşiţei de pe pământ, deoarece aceştia sunt străini și exilați în Babilon, care este organizaţia Diavolului. După un alt autor acest nume înseamnă „ieșire” (scurgere). Rămăşiţa a „ieșit” din organizaţia Diavolului, Babilon, şi s-a a venit la organizaţia lui Dumnezeu; prin urmare, această descriere se potriveşte bine. După un alt specialist, numele acesta înseamnă „cel ce răstoarnă Babilonul”. După un altul, „jalea Babilonului”. În mod sigur unsul lui Dumnezeu este atât jalea cât și cel ce răstoarnă organizația Diavolului. Prin urmare, toate aceste semnificații se potrivesc bine poporului credincios și adevărat al lui Dumnezeu.

16. Iehova, prin profetul său, spune că Babilonul este un munte mare distrugător, sau o organizaţie blestemată, pe care El are s-o nimicească, și s-o distrugă și că „Cine eşti tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc şes” (Ieremia 51:25 ; Zaharia 4:7). Zorobabel a fost comandantul, căpitanul şi conducătorul cetății lui Iuda, adică, 'conducătorul laudei la adresa lui Iehova'. Isus Cristos conduce clasa care cântă psalmi ce laudă pe Iehova, iar clasa rămășiței lui Dumnezeu conduce în serviciul care laudă pe Iehova, și prin urmare, numele Iuda se aplică potrivit asupra lor.

17. Mesajul dat de Dumnezeu prin Hagai a fost dat lui Zorobabel, care avea funcţia de comandant al cetății şi lui Iosua, care era pe atunci marele preot. Numele lui Iosua este la fel cu numele Isus, și prin urmare, el a prefigurat pe Isus. Fiindcă rămăşiţa formează o parte a Cristosului, mesajul este adresat în mod anti-tipic și acestei clase a unşilor. Numele Ioțadac, tatăl lui Iosua, înseamnă „Iehova este drept, sau neprihănit” şi arată că judecata lui Iehova a început și progresează și este dreaptă şi neprihănită, și ar sugera că profeţia se referă la timpul prezent, când Dumnezeu a apărut în templul său să facă judecata. Faptul că cuvintele profeției au fost adresate „marelui preot” prezice că ele sunt adresate preoției regale, a cărei rămăşiţă este încă pe pământ şi serveşte pe Iehova Dumnezeu.

VISĂTORI

18. Hagai îşi începe profeţia cu următoarele cuvinte: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Poporul acesta zice: N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!”(Hagai 1:2). Aceste cuvinte se adresează poporului uns al lui Dumnezeu de pe pământ. Din 1916 şi după aceea, asociați cu cei care urmează să alcătuiască copiii lui Dumnezeu au fost mai mulţi consacraţi, care acuma

Cuprins

dorm în privinţa timpurilor şi anotimpurilor şi nu fac nici un lucru spre mărirea Domnului. Aceştia sunt numiţi 'bătrâni care visează'. Continuând în această stare de nepăsare ei s-au format într-o clasă, care zice: „Domnul meu zăbovește să vină”. Ei cad în cursa despre care Isus a avertizat, și anume: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură, şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laţ peste toţi cei ce locuiesc pe toată faţa pământului. Vegheaţi, deci, în tot timpul, şi rugaţi-vă, ca să aveţi putere să scăpaţi de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, şi să staţi în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21:34-36). Cei ce n-au luat seama la acest avertisment, nu l-au înţeles şi au căzut.

19. Iehova a folosit pe Cir, ca să trimită pe Evrei înapoi în Ierusalim, care se mai numeşte şi Sion, locul templului tipic, și reconstrucția templului a devenit lucrul cel mai important din viaţa lor. Tot așa și cu încheierea lucrării Stăpânului în 'pregătirea drumului înaintea lui Iehova', activitatea templului este ordinea următoare și de cea mai mare importanţă. Isus Cristos, marele Sol al lui Iehova a venit dintr-odată în 1918 la templul său. Despre poporul consacrat al lui Dumnezeu din acest timp, a fost scris: „V-aţi apropiat de muntele Sionului..... Ierusalimul ceresc” (Evrei 12:22). Evreii au fost împiedicați de la lucrul lor oficial de zidire a templului din cauza fricii sau a puterilor organizaţiei lui Satan, şi i-a făcut să zică: „Încă n-a sosit timpul pentru zidirea casei Domnului”. Evreii s-au bucurat în patria lor natală de binecuvântările lui Dumnezeu, și au făcut lucrul acesta într-un mod egoist și fără a prețui în mod corect interesul Domnului sau preamărirea numelui Său. Din cauza neglijenței, indiferenței și a egoismului, ei ' n-au cunoscut timpul cercetării' și au permis ca opoziția să oprească lucrarea lor.

20. Tot așa a fost cu mulţi alţii care au încheiat legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Frica de organizația lui Satan a făcut pe mai mulţi dintre ei să devină inactivi. Acest curs de acțiune a fost influențat de egoism. Unde există neegoism nu există frică. Dorința pentru auto-conservare, pentru o viaţă liniştită şi neconturbată, și dorința neegoistă pentru onoare printre oameni, i-a făcut pe acești oameni reci ținte ușoare ale atacului lui Satan, și prin urmare ei au spus curând ceea ce au spus și evreii: „Domnul îşi amână întoarcerea, astfel încă n-a sosit timpul pentru rezidirea casei Domnului”.

21. Iar acuma să analizaţi bine evenimentele care s-au întâmplat din 1917 până în 1918, să le asemănaţi cu această profeţie şi să vedeţi cât de bine se potrivesc când căderea a început să se vadă şi a progresat rapid din acel moment înainte. Murmurătorii, învinuitorii şi vânzătorii fraţilor au căzut în laţul lui Satan şi s-au amestecat în treburile lumii Diavolului, şi curând au căzut în laţul dușmanului Satan despre care avertizase Isus.

O ALTĂ CLASĂ

22. Isus a vorbit înainte despre o clasă credincioasă, care va exista la venirea Lui. Profetul acuma vorbeşte către aceia dintre care vin credincioşii, şi acest lucru Domnul îl folosește pentru a contesta profeţia falsă rostită de visători şi critici. Aceia care sunt umili şi ascultători au luat în seamă mustrarea profetului şi au învăţat din ea. Prin urmare este scris: „Atunci Cuvântul Domnului le-a vorbit prin proorocul Hagai, astfel: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiţi în case căptuşite cu tavan, când casa aceasta este dărâmată?”(versetul 3,4). O parafrazare a cuvintelor profetului adresate celor ascultători poate fi aceasta: 'Voi aţi primit adevărul şi acuma vă bucuraţi de eliberarea voastră din Babilon, organizaţia Diavolului. Este oare potrivit pentru voi să primiţi de la Dumnezeu aceste binecuvântări, şi să neglijaţi lucrul pe care vi l-a încredinţat?'. Prin mustrarea aceasta, credincioşii au fost treziţi la cunoştinţa privilegiilor lor şi la îndeplinirea îndatoririlor lor.

Cuprins

23. La scurt timp după ce Evreii s-au întors din Babilon la Ierusalim altarul Domnului a fost rezidit pe temeliile vechi şi astfel li s-a deschis ocazia ca să ducă jertfe. După aceea a fost pusă temelia templului. Lucrarea la casa Domnului a fost întreruptă din pricina uneltirilor duşmanului. Astfel ei au fost împiedicaţi de la închinarea potrivită înaintea lui Dumnezeu şi n-au dovedit 'zelul casei Domnului', aşa cum le era datoria. (Psalmul 69:9). Tot astfel în primăvara anului 1919 poporul Domnului făcea puţine, aproape nimic, spre mărirea lui Dumnezeu. Ei nu au arătat iubire jertfitoare faţă de casa Domnului. Domnul foarte hotărât, dar cu blândeţe, a zis celor consacraţi: 'Este oare potrivit să vă bucuraţi de lucrurile bune pe care le-aţi primit și în același timp să neglijaţi lucrarea care v-am încredinţat-o? Această mustrare a făcut pe cei credincioşi să se gândească că e vremea să se trezească.

24. Apoi profetul, vorbind în continuare în numele lui Iehova, a spus celor care ascultau: „Aşa vorbeşte acum Domnul oştirilor: Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre!”(versetul 5). Aceasta a fost o îndemnare clară către poporul Domnului, ca să se examineze pe ei înșiși şi relaţia lor faţă de Dumnezeu pe baza legământului. În armonie cu aceasta apostolul scris poporului lui Dumnezeu: „Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă Sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă cercaţi-vă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă Sunteţi lepădaţi” (1Corinteni 11:31). Unii din poporul adevărat al lui Dumnezeu au început o auto-examinare și acea examinare a avut un rezultat bun pentru ei și pentru mărirea numelui lui Dumnezeu, în timp ce alţii au rămas într-o stare nepăsătoare. Cei ce s-au încercat pe ei înșiși şi au profitat de acest lucru s-au trezit la îndatoririle lor și au devenit activi.

25. Evreii întorşi din Babilon în Ierusalim nu au cercetat cauzele celor întâmplate şi astfel nu au văzut că nu pot să aştepte binecuvântarea bogată a Domnului, cu toate că din nou erau pe pământul făgăduinţei. Dacă însă şi-ar fi îndeplinit datoriile pe deplin, Dumnezeu ar fi turnat peste ei binecuvântări bogate, după cum a promis. Ca să-şi poată cunoaşte starea mai lămurit, Domnul le-a dat spus prin profetul Hagai cele ce urmează: „Semănaţi mult, şi strângeţi puţin, mâncaţi, şi tot nu vă săturaţi, beţi, şi tot nu vă potoliţi setea, vă îmbrăcaţi, şi tot nu vă este cald; şi cine câştigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!” – Hagai 1:6.

26. După 1918 mulţi consacraţi au fost în aceeași situație. Furtunile şi persecuţiile războiului au încetat, și mulţi au vorbit în modul următor: 'Acum avem bogăţii adevărate, întrucât cunoaştem adevărul şi ştim ce a rezervat Dumnezeu pentru poporul Său, şi nu avem nevoie de nimic mai mult. În trecut am lucrat mult şi am băut din apa adâncă a adevărului. Acuma ne bucurăm de harurile lui Dumnezeu şi răsplata am primit-o. Vom aştepta până vom fi duși acasă'. Însă Domnul vorbeşte aşa despre unii ca aceştia: 'Chiar dacă este aşa, totuşi numai foarte puţin aţi câştigat. Nu aveţi destulă hrană şi nici băutură; şi cu toate că credeţi că sunteţi bine îmbrăcaţi, hainele voastre nu ţin căldură şi nu vă simţiţi bine; şi ceea ce credeţi că aţi câștigat aţi pus-o într-o pungă spartă şi aceasta a plecat rapid de la voi.' Aceasta este o altă dovadă că nimeni nu poate să rămână în adevăr dacă nu se sileşte să-şi împlinească legământul.

27. Dumnezeu invită pe unii ca aceştia prin profetul Său să se examineze şi zice: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Uitaţi-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” (versetul 7). Timpul de judecată este aici şi marele judecător spune celor care rămân încă inactivi: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic” şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti; şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele, şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale; şi doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii, şi să vezi.” (Apocalipsa 3:17-19). Prin aceasta este arătat că profeţia lui Hagai se referă în special la Israelul anti-tipic sau spiritual de pe pământ care corespunde cu Laodicea a bisericii.

Cuprins

28. Profetul lui Dumnezeu, mustrând pe Evrei, a mai zis: „V-aţi aşteptat la mult, şi iată că aţi avut puţin; și când l-aţi adus acasă, Eu l-am suflat. De ce? zice Domnul oştirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua, şi pământul nu şi-a dat roadele. Am chemat seceta peste ţară, peste munţi, peste grâu, peste vinul nou, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni şi peste vite, şi peste tot lucrul mâinilor voastre." – Versetele 9-11.

29. Trebuie reținut că aceste cuvinte au fost rostite când se recolta undelemnul, măslinele, smochinele şi strugurii, chiar în anotimpul când poporul avea ocazia cea mai nimerită ca să privească la starea lor adevărată şi la binecuvântările de care s-au bucurat, și cum acestea aveau legătură cu îndeplinirea datoriei faţă de Dumnezeu. Ei nu primiseră binecuvântările bogate ale Domnului pentru că au neglijat lucrul cel mai important pe care au fost aduși să-l facă, și anume, zidirea casei Domnului.

30. Tot așa s-a întâmplat şi cu poporul consacrat ai Domnului pentru un timp de la 1918 încoace. Atunci ei încă nu învățaseră să aprecieze ce înseamnă să iubești. Numai după acest timp credincioşii au ajuns la cunoştinţa că iubirea nu înseamnă sentimentalism, sau „dezvoltare a caracterului", ci că ea înseamnă devotament neegoist faţă de Iehova Dumnezeu, care presupune executarea cu iubire a legământului prin a urmări cu grijă interesele lui Dumnezeu şi a poporului său, popor din care este zidită casa lui Dumnezeu. Salvarea prin moarte şi ajungerea în cer nu este lucrul cel mai important. Zidirea casei regale a lui Iehova, prin care El va justifica numele său măreţ este de o importanță mult mai mare. Din acest motiv Iehova îşi alege din omenire un popor pentru numele Său; și când aceștia ajung să înțeleagă că datoria lor principală este să laude pe Dumnezeu, atunci ei încep să înțeleagă legământul lor într-un mod corect.

ORDINUL

31. Domnul, care a mustrat atunci pe Evrei prin profetul său, le-a dat o poruncă pozitivă, spunând: „Suiţi-vă pe munte, aduceţi lemne, şi zidiţi Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, şi voi fi proslăvit" (versetul 8). Acuma când unşii lui Dumnezeu privesc înapoi pot să vadă corespondența între profeţia rostită atunci și așa cum este aplicată în prezent. Domnul a trimis pe îngerul său, a condus pe poporul său, şi le-a poruncit să intre în acțiune. În anul 1922, când o parte a poporului lui Dumnezeu s-a adunat laolaltă la Cedar Point, au început ei să înțeleagă porunca lui Dumnezeu, că ei trebuiau să se suie și facă serviciul în casa Domnului, așa cum a poruncit El pe vremuri Evreilor să zidească templul din Ierusalim. Dumnezeu a poruncit Evreilor să meargă pe muntele Liban, unde creșteau nişte cedri mari, ca să aducă nu lemn pentru foc, ci trunchi tari, grinzi şi lemne pentru scânduri pentru rezidirea casei Domnului. – 1Regi 7:1-3,13 ; 2Cronici 2:8-11.

32. Tot așa a sunat şi porunca Domnului pentru poporul său în 1922 ca să meargă şi să execute lucrul prevăzut pentru ei în interesul Regelui şi al Împărăţiei. Ei trebuie deci să păşească înainte, trebuie să vestească numele și lucrurile mari ale lui Dumnezeu şi să vorbească unul către altul: „Dumnezeul nostru domneşte. Împărăţia a sosit. Ocupaţi-vă cu vestirea acestui adevăr". Nici un alt lucru nu putea să se facă în mod corespunzător de cei consacrați care urmau să slăvească numelui Domnului. Clasa templului este aceea care se suie să facă lucrarea așa cum a fost poruncit și care vorbește slava Dumnezeului Iehova, şi toți câţi sunt în templu fac acest lucru. – Psalm 29:9.

ACTIVITATE

Cuprins

33. Amintiți-vă acum cum bătrânii credincioşi ai diferitelor adunări, precum și alte suflete umile, bărbaţi şi femei sincere, care au iubit pe Dumnezeu, au răspuns la sunetul de trâmbiță care a fost dat în Septembrie 1922. (*Lumina,* Cartea 1, p. 105). De atunci încolo cei care au fost în legământul Împărăţiei s-au dus cu bucurie și cu zel la lucru. Zorobabel şi Iosua i-au prefigurat pe aceștia deoarece ei formează o parte a preoţiei regale, pe care o conduce Isus Cristos, capul lor. Isus Cristos își conducea acum poporul înainte în lucrare. În armonie cu aceasta profetul Hagai spune: „Zorobabel, fiul lui Şealtiel, și Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot, şi toată rămăşiţa poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele profetului Hagai, fiindcă Domnul, Dumnezeul lor, îl trimisese. Şi poporul s-a temut de Domnul". – versetul 12.

34. De atunci înainte rămăşiţa poporului lui Dumnezeu a fost cuprinsă de temere de Dumnezeu şi rămăşiţa de atunci şi până azi este însufleţită de iubirea mistuitoare faţă de casa Domnului. Aceşti credincioşi nu au respins mesajul „Solului Domnului", și nici nu au zis aşa cum continuă să spună unii dintre cei necredincioşi: 'Aceasta este numai o părere omenească, nu trebuie s-o luăm în serios. Noi vom folosi judecata noastră cea mai bună şi vom face cum ne place". Contrar acestei dispoziții încăpăţânate, credincioşii au răspuns cu bucurie din inimă și au continuat să răspundă și să facă lucrarea pe care Domnul a dat poporului Său s-o facă. Prin urmare, este încurajator să vedem cum Dumnezeu a știut dinainte și a prefigurat această clasă în biserică, și îndeosebi cum Domnul a arătat că va fi o „rămăşiţă" credincioasă, care cu seriozitate şi sârguinţă va continua să facă lucrarea Lui până la sfârşit.

35. Domnul are plăcere când vede zelul a lor Săi, și aceasta o dovedeşte declaraţia pe care El a rostit-o prin Hagai pentru încurajarea Evreilor cu ocazia rezidirii templului din Ierusalim: Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: „Eu Sunt cu voi, zice Domnul.". – versetul 13.

36. De la 1922 înainte unşii au recunoscut că au lucrat sub comanda Domnului; de atunci începând şi până azi lucrul l-au tot făcut spre mărirea lui Dumnezeu. Îngerul sau împuternicitul Domnului a vorbit către adunările descrise ca Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Philadelphia şi Laodiceea. Aceşti mesageri ai adevărului nu au exprimat păreri omeneşti, şi nici vreun mesaj al omului. Aceşti soli au venit de la Iehova Dumnezeu şi au pus pe picioare clasa rămăşiţei lui Dumnezeu, le-au deschis ochii, ca să vadă în ce timp trăiesc şi ce trebuie să facă. Acelora care fac cu curaj şi cu credincioşie lucrarea aşa cum le-a fost poruncită, Iehova Dumnezeu le spune acuma: „ Eu sunt cu voi", exact aşa cum a vorbit şi către Izraeliţi. „Dacă Domnul este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră". Cei ce fac parte din rămăşiţă ştiu că au dreptate şi că stau de partea Domnului, şi sunt hotărâţi să meargă înainte indiferent de orice împotrivire.

37. În timpul perioadei lucrării Ilie a adunării, unii au ocupat roluri importante în lucrarea Domnului. Trebuie să vină timpul, când profeţia lui Ioel trebuie să se împlinească pe de-a întregul, după cum este scris: „După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură(peste întreaga rămăşiţă)... şi peste robi şi peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea". (Ioel 2:28,29). Împlinirea acestei profeţii se poate observa în special din 1922 încoace. Dumnezeu a prezis că va binecuvânta pe poporul său cu însufleţire mare pentru facerea lucrării Sale, când a determinat pe profetul Său Hagai să scrie: „Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Şealtiel, dregătorul lui Iuda, şi duhul lui Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot, și duhul întregii rămăşiţe a poporului. Aşa că ei au venit..., şi s-au pus pe lucru în Casa Domnului oştirilor, Dumnezeul lor". – versul 14.

38. Poate careva din rămăşiţa lui Dumnezeu să pună la îndoială faptul că Iehova se comportă cu poporul său, după cum a promis, şi că conduce pe poporul său pe calea pe care trebuie să meargă? Acuma se poate cunoaşte că lucrarea făcută în anii din urmă de cei zeloși s-a făcut în armonie exactă cu voinţa lui Dumnezeu, și potrivit ordinelor Sale profetice; și aceasta ar trebui să fie o încurajare

Cuprins

pentru rămăşiţă. În loc să asculte declarațiile defăimătoare ale duşmanului, cei credincioşi vor întoarce urechea față de ele și vor păși înainte şi vor continua lucrul până la sfârşit. Dumnezeu a poruncit lui Hagai, solul şi servul său, ca să spună Evreilor : „Eu sunt cu voi”; și din 1922 poporul lui Dumnezeu care a dedicat tot ce este al lor Lui pot să înțeleagă faptul că Iehova le-a spus și încă le spune, „Eu sunt cu voi”. Cei credincioşi şi ascultători sunt pe deplin convinşi că: „Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzeşte Domnul o cetate (organizaţia sa pământească), degeaba veghează cel ce o păzeşte.” – Psalm 127:1.

39. În acelaşi timp ei apreciază mult faptul că Dumnezeu le permite ca să fie lucrători împreună cu El şi că modul de a fi plăcut înaintea Domnului înseamnă să respecţi cu sârguinţă poruncile Lui şi să faci lucrarea pe care El a poruncit să fie făcută. Îndurarea lui Iehova Dumnezeu în numele clasei „servului” Său și bunătatea Lui față de ea este uimitoare. Aceștia privesc înapoi asupra ei și zic: 'Este minunat înaintea ochilor noştri; numai Domnul putea să facă aşa ceva'.

40. Dumnezeu a ştiut dinainte și a prezis cu secole în urmă lucrarea pe care rămăşiţa o face în ultimii câţiva ani. Rămăşiţa s-a implicat în această lucrare şi acesta o face din iubire faţă de Dumnezeu; și acum după ce s-a dovedit un astfel de devotament plin de iubire faţă de El, Dumnezeu arată membrelor rămăşiţei cum au împlinit profeţia pe care El a făcut-o să fie scrisă cu secole înainte. Fără îndoială că aceasta este în scopul sprijinirii, mângâierii şi încurajării celor ce-L iubesc. Domnul furnizează toate mijloacele necesare pentru a păzi pe cei ce-L iubesc.

41. Satan şi uneltele sale sunt în alertă ca să descurajeze pe cei ce fac lucrul Domnului. Unii care s-au bucurat cândva de privilegiul de a cunoaște pe Domnul, dar care au fost egoişti, au devenit neglijenţi, s-au întors de la Domnul şi de la cauza Sa şi acuma susţin că sunt ai lui Dumnezeu şi „cu cuvinte măgulitoare încearcă să învenineze pe cei neinstruiţi” și înduplecă pe mulți să devină neglijenți și să cadă. Cei ce şi azi se mai îndoiesc şi sunt nechibzuiți, vor continua să fie amăgiţi de clasa „servului rău”.

42. Cei ce fac parte din clasa „servului rău”, vorbesc despre lucrarea pe care o face acum rămăşiţa în vestirea Regelui şi a Împărăţiei în interesul numelui lui Iehova: „Voi faceţi numai reclamă unei întreprinderi comerciale care se ocupă cu răspândirea cărţilor; uitaţi-vă la noi, cât de buni suntem, şi arătăm iubire faţă de oricine şi ne pregătim pentru Împărăţia cerurilor”. Aceste sunt cuvinte frumoase, dar sunt minciuni. Aceasta este o vorbire vicleană și este împotriva poruncilor lui Dumnezeu şi înșeală doar pe cei ce sunt slabi. Domnul a ştiut dinainte şi a prezis starea care există pe pământ acuma printre aceia care declară că se închină Lui, și a făcut ca profeţia să fie scrisă pentru ajutorul credincioşilor Săi. De aceea, toți cei care iubesc pe Dumnezeu să prindă curaj și să nu slăbească mâinile lor, ci să meargă cu zel înainte ascultând de poruncile Domnului, și să facă lucrarea. Dumnezeu aceasta a poruncit lui Iuda, şi la fel porunceşte şi acelora care laudă acum numele Lui.

43. În urma mesajului încurajator pe care Dumnezeu l-a transmis Evreilor prin Hagai, lucrarea a fost organizată rapid şi a înaintat cu zelul cuvenit. Tot astfel acum, datorită mesajului încurajator pe care Dumnezeu l-a trimis și îl trimite poporului Său prin Cuvântul Său, şi prin îngerul său, aceștia trebuie să înainteze cu bucurie în organizaţie şi lucrare, şi lucrul acesta trebuie să-l facă cu sârguinţă spre mărirea lui Dumnezeu.

44. De la un timp anumit rămăşiţa a văzut, că cei ce iubesc pe Dumnezeu, trebuie să facă încă o lucrare mare și cu toate că lucrarea aceasta este împrejmuit de multe pericole din cauza activității duşmanului, ea va fi totuşi împlinită şi dusă la un sfârşit bun, deoarece Dumnezeu a ordonat-o şi pentru că spune că va fi cu aceia care sunt credincioşi şi care continuă să facă lucrarea în armonie cu poruncile Sale. Binecuvântările pe care Domnul le-a turnat asupra lucrătorilor Săi credincioşi anul trecut dovedesc aceasta. Nu este datoria rămăşiţei să spună când să fie mai leneşă în lucru sau să se

stea şi să nu lucreze. Dumnezeu arată lămurit prin profetul său că lucrarea aceasta trebuie să meargă înainte. Ca răspuns la o întrebare propusă de Profetul Isaia, care reprezenta rămășița lui Dumnezeu, adică: „Şi eu am întrebat: „Până când, Doamne?" El a răspuns: „Până când vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, şi ţara va fi pustiită de tot". – Isaia 6:11,12.

45. Sunt multe scripturi care dovedesc şi întăresc faptul că Domnul va mai folosi pe unii membri ai rămăşiţei credincioase aici pe pământ în legătură cu templul pentru executarea lucrului Său pe pământ, şi anume până la bătălia cea mare a Armaghedonului. Unii au susţinut fără minte, că o parte a rămăşiţei, va petrece aici pe pământ în decursul domniei de o mie de ani a Domnului. Nu există nici o garanţie pentru aceasta în Scripturi. De fapt, o astfel de concluzie nu este în armonie cu Scriptura. Cu toate acestea, pare clar că din pricina celor aleşi Armaghedonul va fi scurt dar foarte zguduitor, şi imediat după luptă unii din rămăşiţă, înainte de a fi luaţi, vor fi folosiţi pentru a învăţa omenirea. Cât timp va ţinea acest lucru este imposibil să spunem, dar se pare că va fi un timp scurt. Fie ca fiecare din rămăşiţă să facă acum tot ce poate cu toată puterea sa, şi să facă aceasta spre slava lui Dumnezeu. După cum în timpul lui Zorobabel, zidirea templului a înaintat, tot aşa înaintează acuma lucrarea în armonie cu templul anti-tipic.

(Urmează continuarea)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2. Care a fost scopul imediat al mesajului lui Dumnezeu transmis prin Hagai? Arată din Scripturi scopul propus al acestuia și al altor profeții.

3. Compară starea adunării în privinţa unității înţelegerii și al scopului, în timpul apostolilor şi după aceea?

4–6. Explică de ce a dat Dumnezeu profeţia prin profetul Hagai. Și de ce a dat-o într-un timp atât de special.

7,8. Explică pentru ce s-a întârziat rezidirea templului, când chiar regele Cir a dat ordinul pentru rezidire?

9–11. Descrie situaţia de azi care a fost prefigurată de evenimentele profetice istorice?

12–15. Ce vedem din genealogia lui Isus, cu privire la Zorobabel? Ce informații importante găsim despre numele amintite în textul nostru? Arată ce a voit Domnul prin faptul că a identificat atât de clar pe receptorii acestui mesaj.

16. Explică expresia: „vei fi ca un şes înaintea lui Zorobabel".

17. Ce înseamnă în înţeles profetic, că mesajul Domnului a fost transmis prin Hagai lui Zorobabel şi Iosua?

18. Ce legătură este între Hagai 1:2 şi Luca 21:34-36?

19–21. Compară starea prezentă cu aceea în care Evreii au întrerupt lucrarea 'zidirii casei Domnului'?

22,23. Aplică Hagai 1:3,4.

24–27. Cui a fost dat îndemnul: „Să luaţi seama la calea pe care umblaţi"! „încercaţi-vă pe voi înşivă"? Cum urma să se facă acest lucru? În ce scop? Descrie situația în care s-au împlinit evenimentele din Hagai 1:6 şi Apocalipsa 3:17-19!

28–30. Când şi cui au fost rostite cuvintele din Hagai 1:9-11? Care este aplicarea lor profetică?

31–34. În ce împrejurări a ajuns porunca exprimată în versetul 8 la acei cărora le-a fost dată în sens profetic?

Cuprins

35–37. De ce a trebuit trimisul Domnului să zică poporului: „ Eu sunt cu voi, zice Domnul”. Cum s-a împlinit aceasta pentru aceia pentru care ea a fost dată ca o profeţie?

38,39. Înțelegând clar aplicarea acestei și a altor porunci profetice, și binecuvântarea Domnului peste poporul Său, cum vor considera ei comportamentul Său minunat cu ei?

40–42. Ce metodă specială foloseşte acuma „servul rău”? Care va fi cursul luat de cei credincioși?

43–45. Compară efectul acestui mesaj al când a fost dat lui Hagai și efectul lui asupra celora pentru care el a fost dat în mod profetic. Ce indică Scripturile cu privire la privilegiul suplimentar de serviciu din partea rămășiței credincioase prefigurată acolo.

Slava lui Iehova

În profeția lui Habacuc 2:14 este scris: „Căci pământul va fi plin de cunoştinţa salvei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” Această profeție va avea în mod sigur o împlinire completă. Pentru mai mult de șaizeci de secole popoarele pământului au fost ținute în ignoranță despre slava lui Iehova Dumnezeu, iar Satan a fost principalul care le-a împiedicat de la obținerea acestei cunoștințe. Satan își folosește agenții săi în general, și agenții săi religioși în special, pentru a orbi oamenii față de adevăr. Ziua ipocriziei trebuie să se termine, pentru că Dumnezeu a declarat că adevărul Său va mătura refugiul sau ascunzătoarea minciunilor și că toți vor fi aduși la cunoștința adevărului. Este un privilegiu fericit să anunți acum că deja valul adevărului, care dă o cunoștință a slavei lui Dumnezeu, începe să se ridice, și nici o putere nu poate împiedica ca el să se ridice până când toți vor cunoaște pe Domnul de la cel mai mic până la cel mai mare.

Cei care în prezent se dedică cu sinceritate studiului Cuvântului lui Dumnezeu sunt binecuvântați cu o viziune avansată a slavei lui Dumnezeu și a binecuvântărilor pe care El le va aduce popoarelor pământului.

Nu a existat vreodată în istoria omului un timp așa de favorabil pentru studierea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu ca acum. Iehova Dumnezeu, cu și prin cuvintele profetului Său, și prin aducerea la îndeplinire a faptelor fizice în împlinirea acestora, și-a dezvăluit planul omului, și pentru om este scris: 'Binecuvântat este omul care citește și înțelege'. Dorința mea sinceră este să văd oamenii de pe pământ binecuvântați, și prin urmare, îmi face plăcere să atrag atenția asupra bunătății lui Iehova. El este Regele slavei, și de la El vine tot ceea ce este bun pentru omenire.

Iehova vorbește despre pământ ca așternutul picioarelor Lui. Promisiunea Lui este de a 'face slăvit locul picioarelor Lui', însemnând că pământul și popoarele pământului vor fi aduse la cunoștința slavei Sale. El este Cel drept și neprihănit, și fiecare act al Lui este mânat de dragoste, care înseamnă neegoism complet. Când omul va ajunge la cunoștința neegoismului Dumnezeului Celui Atotputernic, atunci el va începe să înțeleagă ceva din slava Lui.

Iehova și-a exprimat planul de a avea un 'serv ales' care să administreze binecuvântările Sale și care să fie instrumentul Său principal pentru a îndeplini planurile Lui. Slava acestui „serv” este primită de la Iehova. Nimeni altul nu primește această slavă; și această onoare și slavă este accentuată în special în privilegiul de proclamare a măreției, bunătății iubitoare, și a bunătății lui Iehova Dumnezeu. Servul ales este alcătuit din Cristos Isus și cei 144 000 de aceeași credință. Inclus în această clasă este Ioan, urmașul credincios al lui Cristos Isus, care datorită credincioșiei lui a fost, la bătrânețe, exilat pe insula Patmos, și acolo a avut privilegiul să scrie cartea Apocalipsei. A sosit

timpul lui Dumnezeu și El a fost încântat să clarifice semnificația acestei cărți Apocalipsa la cei care-L iubesc și servesc.

Se afirmă în raportul divin că Dumnezeu a dat această descoperire lui Isus Cristos și L-a direcționat la timpul potrivit să clarifice semnificația acesteia și ceea ce trebuie să se întâmple în curând. Faptul că Apocalipsa este făcută cunoscut acum servilor lui Dumnezeu este, așadar, o dovadă puternică că marea schimbare de la domnia nelegiuită a lumii la guvernarea neprihănită este aproape. Cunoașterea acestor fapte este esențială pentru oameni pentru ca ei să poată ști că există speranță pentru ușurarea lor timpurile și pentru binecuvântările lor nelimitate. Toți oamenii care iubesc ordinea ar trebui să-și dea toate silințele ca să dobândească această cunoștință.

În prezent, oamenii din toate națiunile sunt în necaz și suferință. Clericii reamintesc frecvent oamenilor că suferința lor se datorează faptului că ei nu au fost credincioși bisericii lor și că Dumnezeu îi pedepsește pentru că și-au neglijat îndatoririle de biserică. Această afirmație a clericilor este falsă și ipocrită până la extremă. Alții spun că necazurile multe și suferința printre oameni, care a acoperit o perioadă de secole, a fost permisă de Domnul pentru ca să-i învețe pe oameni lecțiile necesare pentru bunăstarea lor. Judecând din acest punct de vedere, mulți văd că răutatea lumii, dacă a fost permisă din acest motiv, a fost și este desfășurată de și cu consimțământul și îngăduința lui Iehova. Crezând în felul acesta, mulți sunt îndepărtați de Dumnezeu și spun, în esență: 'Noi nu vrem să avem de a face nimic cu un Dumnezeu care ne face să suferim atât de mult'. Și acest raționament este fals. Suferința omenirii nu este cu consimțământul sau acordul lui Iehova pentru a învăța pe oameni lecții.

Cunoașterea motivului adevărat este esențială și reflectă slava lui Dumnezeu. Cu secole în urmă Satan a început punerea în funcțiune a răutății, a făcut pe om să încalce legea lui Dumnezeu, și a făcut ca toată rasa umană să vină sub suferință și moarte. Satan știa că Dumnezeu crease pământul pentru om și pe om pentru pământ și că își anunțase planul de a popula pământul cu o rasă perfectă și fericită. El știa că acești oameni fericiți și perfecți urmau să se închine pentru totdeauna lui Dumnezeu și să dea slavă numelui Său. Satan a dorit acest lucru pentru sine; și ambițios după această închinare, el a făcut pe om să păcătuiască pentru a-l îndepărta de Iehova Dumnezeu. În fond, Satan a spus lui Iehova: 'Nu poți pune un om pe pământ care să-și mențină integritatea și care să fie întotdeauna ascultător de legea Ta'. Aceasta a pus imediat în discuție cuvintele lui Dumnezeu și numele Său mare. Chestiunea aceea a putut să fie rezolvată pentru totdeauna și în totalitate rezolvată corect prin permiterea lui Satan să-și facă răul său, ajungând la punctul culminant în răutatea lui, pentru ca Dumnezeu să-și arate puterea Sa atotputernică, dreptatea și înțelepciune, și să-și dezvăluie aceasta și bunătatea Sa iubitoare față de creația Sa. O cunoștință a acestui lucru dovedește caracterul adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu și dă slavă numelui Său.

Iehova și-a dat cuvântul că va ridica o „sămânță” care la timpul potrivit va distruge pe cel rău și lucrările lui; că va trimite mai întâi un răscumpărător pentru om și că atunci va numi un conducător puternic pe pământ care să întemeieze un guvern al neprihănirii, care să distrugă răutatea, și să aducă eliberare completă oamenilor; că sub acel guvern neprihănit, milioane de oameni urmau să fie restatorniciți la viață, care vor învăța adevărul și își vor menține integritatea față de Dumnezeu, și care vor dovedi astfel autenticitatea cuvântului Său și onoarea numelui Său. Iehova, după ce și-a dat cuvântul, a spus: 'Cuvântul Meu nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va împlini ceea ce îmi place Mie, și va prospera în lucrul în care l-am trimis. Eu am plănuit lucrul acesta, și el se va împlini'.

Nu experiența cu răul este aceea care învață pe oameni să facă binele, ci cunoștința adevărului, cunoștință care dezvăluie dreptatea și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, care conduce oamenii pe calea cea bună. Iehova a furnizat multe dovezi în Cuvântul Său din care oamenii pot să

obțină cunoștința necesară, și acum a sosit timpul ca oamenii să înceapă să dobândească acea cunoștință. În scurt timp organizația puternică a lui Satan, care acum provoacă suferința teribilă a omenirii, va fi complet distrusă. Acest guvern nou și neprihănit sub Mesia este acela care va aduce oamenilor eliberare completă. Referitor la acest guvern Iehova și-a dat cuvântul că el se va odihni pe umărul Domnului puternic, Cristos Isus, și că guvernul Lui va aduce pace veșnică, binecuvântări și viață familiei umane. Guvernul va justifica complet cuvântul și numele lui Dumnezeu și va vesti slava Lui.

Ioan, care a scris Apocalipsa, a reprezentat și a simbolizat pe toți acei urmași credincioși ai lui Cristos Isus care urmau să fie pe pământ la sfârșitul lumii, unde suntem noi acum. Promisiunea lui Dumnezeu este că aceștia vor avea o înțelegere a viziunii pe care El a dat-o lui Ioan când era pe insula Patmos. Mai mult, că atunci când aceștia primesc această înțelegere ei trebuie să facă cunoscut faptul acesteia la alții care ar dori să cunoască ce urmează să se întâmple. Acești martori credincioși ai Domnului înțeleg acum faptul că numele și cuvântul lui Iehova Dumnezeu sunt lucruri mari implicate. Justificarea completă a cuvântului și numelui Său este aproape. Prin urmare, profetul a pus în gura acestora următoarele cuvinte: „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalţă mai presus de ceruri. Din gura copiilor şi a celor ce sug la ţâţă, Ţi-ai scos o întăritură de apărare împotriva potrivnicilor tăi, ca să astupi gura vrăjmaşului şi omului cu dor de răzbunare.” (Ps. 8:1, 2). Martorii Lui sunt comparați cu bebelușii, însă ei trebuie și chiar vor spune adevărul.

În capitolul douăzeci și unu din Apocalipsa, Ioan a scris această viziune: „Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră şi marea nu mai era.” Împlinirea acelei viziuni profetice urmează bătălia mare a Armaghedonului care trebuie să fie purtată. Cu focul acelui necaz teribil terminat, guvernul neprihănit al lui Mesia va apărea față de toți și atunci pământul va fi umplut de cunoștința slavei lui Dumnezeu. Atunci oamenii vor scoate pentru totdeauna din minte răutatea conducerii lui Satan și suferința pe care au răbdat-o sub acea lume veche. Atunci ei vor da laudă fără sfârșit numelui lui Iehova. Iehova în promisiunea Sa spune: „Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte.”. – Isa. 65:17.

Ioan a avut o viziune a împlinirii acelei promisiuni, și acum se vede că această viziune profetică va fi împlinită complet în scurt timp. Cuvântul „cer” folosit în acest text înseamnă „Împărăția cerului”, sau guvernul mare al lui Dumnezeu care își are locul de autoritate în cer, sub Cristos. El este partea invizibilă a organizației mari a lui Dumnezeu. „Pământul nou” înseamnă popoarele pământului organizat care conduc lucrurile în neprihănire sub mâna călăuzitoare a conducătorului neprihănit, Mesia.

Apoi textul spune „nu va mai fi mare”. Aceasta nu înseamnă că oceanele vor fi secate. Amintiți-vă căci cartea Apocalipsei este scrisă în simboluri. „Marea” reprezintă simbolic popoarele pământului care sunt înstrăinate de Dumnezeu, care au căzut sub influența și puterea lui Satan, și care dau naștere și cresc sistemul rău de conducere care asupreşte omenirea. Din această mare Satan a dat naștere părții vizibile a organizației lui, simbolizată de o fiară sălbatică. Ea înseamnă puterile guvernatoare sau de conducere brutală care au asuprit omenirea. La Armaghedon, Satan și întreaga lui organizație se vor prăbuși. Apoi Cristos va începe restatornicirea tuturor celor supuși ai omenirii. Cei care refuză să asculte și care continuă în răutate vor fi distruși.

Când lucrarea împăcării va fi încheiată nu vor mai exista oameni nelegiuiți, sau oameni înstrăinați de Dumnezeu, și prin urmare, nu va „mai fi marea”, așa cum spune Scriptura. Acei oameni restatorniciți și fericiți vor reflecta slava lui Dumnezeu. Puterea invizibilă conducătoare,

Cristos, este cerul nou; și popoarele pământului, împăcate cu Dumnezeu și ascultătoare de El și de Cristos, vor constitui pământul nou.

Mai mult, este scris: „Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea Sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.”. (vs. 2). „Cetatea sfântă” este organizația cerească complet separată de cel rău și organizația lui, și fiecare pic al acesteia este dedicată Celui Sfânt, Iehova; și prin urmare ea este sfântă. Din toate orașele de pe pământ doar un singur oraș a fost denumit de Iehova ca „cetatea sfântă”, și acela era Ierusalimul. El era tipic. Și astfel ca anti-tip există doar o singură cetate sau organizație care formează o parte a organizației mai mari a lui Iehova și este „cetatea sfântă”. – Neem. 11:1, 19; Isa. 52:1.

Numele „noul Ierusalim” înseamnă „posesia [temelia] păcii, locuinţa sigură”. El nu are nici o referire la orașul pământesc al Ierusalimului, nici cel din vechime, nici cel modern. El este organizația nouă alcătuită din creaturi noi în Cristos și numite „creația nouă” a lui Dumnezeu. El nu include „mulțimea mare” sau 'clasa necazului'; și acest lucru este arătat de text. Doar învingătorii au numele Lui scris în el. – Apoc. 3:12.

El are douăsprezece temelii care poartă numele celor doisprezece apostoli ai Mielului, ceea ce exclude pe toți cei care nu sunt membri ai trupului lui Cristos. El are douăsprezece porți care poartă numele celor douăsprezece seminții, arătând că doar „servul lui Dumnezeu” este admis în ca membru al lui. El este organizat în cer, locuința lui Iehova, și este prin urmare, cetatea sfântă sau organizația care are temelii, al cărei ziditor este Dumnezeu' (Evr. 11:10, 16). El este „dezlipit din muntele Lui [adică organizaţia universală a lui Dumnezeu] fără ajutorul mâinilor [ale oamenilor]”, și el coboară din cer și conduce pământul. – Dan. 2:45.

Referitor la cei care reprezintă acea cetate se spune: „Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Hristos.”. (Filp. 3:20). Aceasta este o dovadă suplimentară că nimeni nu va fi din acea cetate sfântă ca cetățean sau ca parte a lui decât membrii trupului lui Cristos. El este o cetate frumoasă și este împodobită pentru bărbatul ei slăvit, Cristos, Capul acelei cetăți. (Isa. 61:10). „Cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa se va bucura Dumnezeul tău de tine.”. (Isa. 62:5). „Şi atunci împăratul îţi va pofti frumuseţea. Şi fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale.”. (Ps. 45:11). În ea este „strigătele de bucurie şi strigătele de veselie; … cântecele miresei, glasul celor ce zic: „Lăudați pe Domnul oștirilor, căci Domnul este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!”. – Ier. 33:11.

Există milioane de oameni pe pământ astăzi care susțin a fi creștini dar care, fiindcă nu au nici o cunoștință despre Dumnezeu, despre bunătatea și slava Lui, nu înțeleg timpurile minunate în care trăim acum. Există, de asemenea, un număr mic, comparativ vorbind, pe pământ care sunt cu totul devotați lui Dumnezeu și cauzei Lui neprihănite, și aceștia sunt denumiți în Scripturi ca rămășița poporului Său. Acestei clase numită „rămășița” , Domnul i-a încredințat mărturia lui Isus Cristos, și i-a poruncit să meargă și să depună această mărturie înaintea oamenilor. Aceștia aud glasul sau porunca Domnului din cer, deoarece ei văd în Cuvântul Său planul Său și care este voia Lui cu privire la cei care-L iubesc. Apocalipsa continuă apoi cu o descriere a organizației lui Dumnezeu:

„Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.”. (Vs. 3). Acest verset se aplică în special rămășiței lui Dumnezeu acum de pe pământ. Ioan a auzit glasul, ceea ce denotă că rămășița aude mai întâi acest mesaj de la tron și apoi îl transmite oamenilor. „Rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă care nu se bizuie pe nimeni şi nu atârnă de copiii oamenilor.” – Mica 5:7.

Cuprins

Aceasta este o dovadă puternică că unii din rămășiță vor fi pe pământ după Armaghedon și vor fi aceia folosiți de Domnul care vor informa primii pe oamenii care au supraviețuit timpului de necaz. Mesajul de tron este, „Cortul lui Dumnezeu este cu oameni", și sugerează că rămășița lui Dumnezeu, clasa sanctuarului din acea vreme, este încă pe pământ într-o stare smerită, o stare tranzitorie. Această referire este la „cortul adevărat, pe care l-a instalat Domnul, și nu omul", și nu este unul construit de mâini omenești. – Evr. 8:2; 9:11.

Domnul Isus a venit la templul Său în 1918 și a început judecata cu casa lui Dumnezeu. Este puternică dovada că revărsarea Spiritului Sfânt conform profeției a avut loc în 1922. (Fapte 2:18; Ioel 2:28, 29). În tip, cortul în pustie a fost uns la dedicarea și inaugurarea lui pentru serviciul lui Dumnezeu. (Ex. 40:1-11). „Cortul adevărat" este cu rămășița, de la și după ungerea ei în serviciul lui Dumnezeu. Este de așteptat ca poporul uns al lui Dumnezeu din acel moment înainte, să îndeplinească ordinele de a depune o mărturie largă despre Dumnezeu și Împărăția Sa. (Isa. 43:10, 12; Mat. 24:14). Faptele arată că lucrarea progresează, în special din 1922. În același timp Diavolul face condițiile de pe pământ cât mai jalnice posibil. (Apoc. 12:12). Cortul denotă prezența lui Dumnezeu cu oameni în calitate de clasă a sanctuarului. Va trebui să existe în mod neapărat război între clasa sanctuarului și Satan din acel timp înainte până când Satan este învins complet după Armaghedon. Apoi va urma serviciul pentru oamenii care-L reprezintă pe Dumnezeu. Mai întâi rămășița aude glasul din cer și ridică steagul lui Dumnezeu pentru oameni. Apoi acei oameni credincioși care vor „prinți pe tot pământul" vor reprezenta Împărăția și vor învăța pe oameni. – Ps. 45:16; Evr. 11:39, 40.

Dat fiind faptul că a început Împărăția, Domnul va avea în mod sigur pe pământ câțiva reprezentanți de atunci încolo și pentru totdeauna. Dacă este așa, atunci prinții credincioși, care vor reprezenta pe Domnul pe pământ, trebuie să se întoarcă înainte ca toată clasa rămășiței să fi plecat de pe pământ. Pământul trebuie să fie un „loc sfânt" din momentul în care reprezentanții lui Dumnezeu intră în posesie, chiar dacă dușmanul continuă să-l pângărească până când el și organizația lui sunt distruși. Ioan arată apoi că Dumnezeu, conducând prin reprezentanții Săi, va aduce binecuvântări la omenire și că El va fi Dumnezeul tuturor celor care ascultă de El.

„El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut." (Vs. 4). Cristos va fi mâna pe care Dumnezeu o va folosi pentru a șterge toate lacrimile. (1Cor. 15:25, 26; Osea. 13:14). Timp de multe secole oamenii au suferit asuprire, durere, răni, boală, lipsă de sănătate și de ajutor. Treptat aceste lucruri vor fi făcute să dispară și nu va mai fi sclavie, robie, sau asuprire crudă, și în cele din urmă nu va mai fi boală sau moarte. Rezultatul final al domniei lui Cristos va fi distrugerea oricărui dușman al omului, inclusiv moartea. Toate acestea vor fi spre slava lui Iehova Dumnezeu.

„Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi." Şi a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut şi adevărate." (Vs. 5). În mod evident aceasta reprezintă vorbirea lui Iehova cu Ioan și cu clasa Ioan. (Apoc. 4:2; 5:1). Dumnezeu este acela care va împăca oamenii cu Sine; și „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu" și prin Cristos, „mâna Sa dreaptă". (2Cor. 5:17, 18; Efes. 4:2-6). Va exista o lume cu totul nouă. „Căci iată, Eu [Iehova] fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie şi pe poporul lui în bucurie.". – Isa. 65:17, 18.

Rămășiței, Iehova îi dă din nou vinul veseliei și al bucuriei. (Mat. 26:29). El întemeiază Noul Ierusalim. (Apoc. 3:12). El stabilește legământul nou cu Izraeliții adevărați. (Evr. 8:8-13). Apoi El dă o inimă nouă oamenilor care-L iubesc și-L ascultă și totul se face spre binele creației și spre slava lui

Dumnezeu. (Ezec. 36:26; 11:19). Aceasta este ceea ce a auzit Ioan și ceea ce a înțeles atunci rămășița.

Ioan nu a avut doar această viziune glorioasă a lucrurilor care trebuie să se întâmple în curând, ci a primit poruncă și să le scrie. Acum membrilor rămășiței, pe care i-a reprezentat Ioan, văzând că aceste lucruri se vor întâmpla, Iehova le spune: „Vi le spun mai înainte ca să se întâmple.”. (Isa. 42:9). Rezultă, așadar, că aceste lucruri nu sunt arătate membrilor rămășiței doar de dragul rămășiței, ci pentru ca, în calitate de martori pentru Iehova, ei să le poată spună altora. Această mărturie pentru numele lui Iehova trebuie să continue până când se întorc 'prinții pământului'. Mărturia sau cuvântul lui Dumnezeu este „adevărat și credincios”, este demn de încredere și se va împlini în mod sigur. Ferice de clasa care are acum o parte în vestirea acestui mesaj al adevărului la oameni și spre slava lui Dumnezeu.

Cetatea sfântă sau Ierusalimul sfânt sunt nume simbolice date organizației lui Iehova care este neprihănită și curată și care reflectă slava Lui personală. Martorii credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ și care ca și Ioan sunt proscriși văd în Cuvântul Său organizația glorioasă a lui Iehova și ceea ce este pe punctul să aibă loc și ei au poruncă să meargă și să spună oamenilor despre acest lucru. Această cunoștință le este dată prin harul lui Dumnezeu, și dată pentru ajutorul și mângâierea celor din acest timp de necaz care doresc să vadă neprihănirea și pacea întemeiată printre oameni. Ioan continuă să descrie acea organizație glorioasă a lui Iehova în aceste cuvinte: „Şi m-a dus, în Duhul, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea Sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul.” – Apoc. 21:10, 11.

Organizația universală a lui Iehova este menționată sub numele „Dar Ierusalimul cel de sus….[și] este mama noastră.” celor care sunt născuți în Cristos. (Gal. 4:26). Ea este „cetatea Dumnezeului celui viu” (Evr. 12:22). Ea mai este denumită Sion. Iehova este soțul organizației Lui universale, simbolizată de „muntele Său Sion”, care dă naștere Împărăției unde Cristos este Capul și Conducătorul. Cei o sută patruzeci și patru de mii și Unu, care alcătuiesc Cristosul, sau Împărăția, iau numele (și sunt desemnați în special după nume) organizației universale a lui Dumnezeu. Aceștia poartă numele Tatălui și al mamei. „Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu şi Numele Meu cel nou.”. (Apoc. 3:12). Noul Ierusalim în Apocalipsa este limitat la cei 144.000, care sunt logodiți cu un soț, Cristos, și care iau numele lui Iehova și al organizației Lui. „Noul Ierusalim”, sau „Ierusalimul sfânt”, este în special organizația lui Cristos peste care El este Cap, și ea este „soția Mielului”. Ea este, de asemenea, o parte a organizației universale a lui Iehova. Cei care alcătuiesc această organizație sunt cu totul devotați lui Iehova. Așa cum cetatea Ierusalimului în Palestina era capitala poporului tipic al lui Dumnezeu, tot așa „Ierusalimul sfânt”, sau „Noul Ierusalim”, este capitala sau partea principală a organizației adevărate și universale a lui Dumnezeu.

Iehova începe împlinirea acestei profeții când zidește Sionul după venirea Domnul la templul Său, și prin urmare, ea este în curs de împlinire asupra rămășiței unse, și acesteia El îi spune: „În ziua aceea, Domnul oştirilor va fi o cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului” – Isa. 28:5.

Celor care sunt din rămășiță și care continuă credincioși El le spune: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul şi negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul şi slava Lui se arată peste tine.” – Isa. 60:1, 2.

„Dumnezeul oricărui har…ne-a chemat la slava Sa veșnică prin Cristos Isus.” – 1Pet. 5:10; Efes. 1:12; 3:21; Rom. 2:6, 7.

Cuprins

Această organizație glorioasă este arătată coborând din cer, ceea ce este o dovadă că ea este organizația lui Dumnezeu creată pentru Fiul Său preaiubit. Lumina ei sau astrul ei este Iehova și este comparată cu un diamant alb, cea mai prețioasă din toate pietrele. Prin urmare, ea este ilustrată ca o lumină foarte rară și prețioasă. Ea este organizația sau cetatea luminii, și Dumnezeu a declarat că nu va avea pace „până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui". – Isa. 62:1.

Descoperitorul, după ce descrie în expresii simbolice slava lui Dumnezeu, dă apoi un mesaj în numele Lui, anunțând popoarele să vină și să afle despre slava Lui și despre binecuvântările care vor curge pentru cei care primesc această cunoștință. În Apocalipsa 22:17 este scris: „Şi Duhul şi Mireasa zic: „Vino!" Şi cine aude, să zică: „Vino!" Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" (Apoc. 22:17). Aceasta este o invitație grațioasă. Iehova vorbește celor care au căzut de acord să facă voia Lui și le spune: „Voi sunteți martorii Mei că Eu sunt Dumnezeu", și aceștia trebuie să dea această invitație la oameni.

Iehova este marele Spirit. Cristos Isus este chipul Său expres, iar membrii credincioși ai trupului lui Cristos constituie mireasa. Prin urmare Domnul vorbește prin martorii Săi și spune oamenilor: 'Toți oamenii care doresc cu sinceritate să cunoască adevărul să vină și să ia din el fără plată', pentru că a cunoaște pe Dumnezeu și pe Cristosul Său înseamnă a învăța calea spre viață veșnică. Acest mesaj este dat acum spre slava lui Dumnezeu.

Vorbind prin profetul Său Isaia 'servul Său ales' Dumnezeu spune acum, 'Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor.' (Isa. 55:4). Aceasta nu înseamnă un lider în politică, ci înseamnă a prelua conducerea în clarificarea adevărului pentru oameni, pentru ca ei să dobândească o cunoaștere a bunătății și slavei lui Dumnezeu. Din acest motiv martorii credincioși ai Domnului trebuie să meargă acum la oameni și să le dea mărturia.

Chiar dacă această mărturie a adevărului demască ipocrizia clericilor și mâna nemiloasă și asupritoare a conducătorilor lor aliați, scopul nu este de a răni pe careva, ci ea este dată pentru ca oamenii să poată să vadă și să înțeleagă adevărul și să cunoască cum va veni eliberarea lor. Mijlocul folosit de Domnul este acela de a mătura ascunzătoarea falsităților pentru ca lumina adevărului să poată străluci în mințile oamenilor. Depunerea acestei mărturii înseamnă începutul împlinirii profeției lui Dumnezeu de a umple pământul cu cunoștința slavei Lui. Desigur, depunerea acestei mărturii întâmpină opoziție puternică din partea lui Satan și a agenților săi; însă ea trebuie să fie și chiar va fi dată, indiferent de opoziției. Iehova Dumnezeu va purta de grijă pentru ca martorii Săi să treacă triumfător peste toate obstacolele.

Martorii lui Iehova trebuie să continue să cânte cu bucurie laudele Lui. Oamenii care sunt în necaz trebuie să părăsească și să abandoneze organizația rea a lui Satan care i-a asuprit atât de mult timp și trebuie să se întoarcă la Iehova Dumnezeu și să afle calea Lui și remediul complet pentru eliberarea lor. Popoarele pământului au căutat mult timp onoare, bogăție, mângâiere și confort, și toate acestea i-au ruinat. Acum oamenii trebuie să caute cunoștința și înțelegerea lui Dumnezeu și măsura Lui grațioasă pentru ei. Această cunoștință este mai prețioasă decât tot aurul, și mai de dorit decât toată onoarea care poate fi conferită omului. Dumnezeu, prin Regele Său, va face pământul un loc potrivit pentru viață. El va face ca cei asupriți ai omenirii să-și lase jos poverile și să ducă un cântec de laudă. Bunătatea și bunătatea Sa iubitoare va intra în mințile lor și îi va face bucuroși.

Fie ca cei asupriți să prindă curaj acum și să-și ridice capetele. Fie ca cei care iubesc neprihănirea să spună acum oamenilor și națiunilor pământului: 'Împărăția lui Dumnezeu este aproape; El va domni în neprihănire și lumea va fi întemeiată astfel că nu va mai fi clintită niciodată'. Cântecul de laudă înălțat acum spre slava lui Dumnezeu va continua până când orice făptură care are suflare se va alătura în cântecul de laudă la adresa Celui Prea Înalt.

şi foarte vrednic de laudă şi mărimea Lui este nepătrunsă.
Fiecare neam de om să laude lucrările Tale şi să vestească isprăvile Tale cele mari. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoşată. Să se trâmbiţeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate şi să se laude dreptatea Ta. Iehova este bun faţă de toţi şi îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui. Iehova păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc. – David

Scrisori

INSPIRAȚIE PENTRU UN ZEL ȘI UN SERVICIU MAI MARE

Dragi frați:

Tocmai am citit cu atenție ambele volume ale cărții *Lumina* și acum intenționez să le citesc din nou mai detaliat și mai studios, căutând referințele și citatele lor diverse cu și mai multă atenție și cu un duh de rugăciune pentru o imprimare mai profundă în minte. Lecturarea lor atentă într-un mod pripit ar trebui să arate celor care cad de la Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere că ei sunt total greșiți și afiliați cu Satan, și ar trebui să grăbească pașii lor spre reunificarea cu instrumentul pe care-l folosește Dumnezeu pentru a lumina lumea, adică, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere care a fost formată de Iehova și a fost purtătorul Lui de cuvânt pământesc de la inaugurarea ei, și încă mai este.

Să citești *Lumina* și apoi să persiști să te împotrivești Societății este o dovadă clară că ești de partea marelui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor, fie că cititorul este conștient de faptul acesta sau nu. *Lumina* dovedește concludent și indiscutabil că membrii Societății Studenților Bibliei au înțelegerea corectă a Bibliei și sunt drepți în credința și lucrarea lor. Cititorii atenți ai acestei cărți pot să vadă clar acum de ce Domnul a ținut tainică Apocalipsa Sa până acum, și de ce la timpul potrivit a făcut-o atât de clară rămășiței Sale credincioase, și a oferit astfel o oportunitate amplă pentru toți cei de afară să aleagă și să-și traseze propriul lor curs de acțiune, adică, să exercite mijlocul moral liber pentru afiliere.

După ce citesc *Lumina*, cum pot unii din cei din afară să mai continue în cursul lor prezent, dovada fiind atât de clară că ei sunt de partea greșită? Nu există nici o scuză pentru a se împotrivi Societății Bibliei. Toți cei cu o judecată dreaptă și sănătoasă din ei trebuie să renunțe imediat la aderența lor la facțiunea căreia i-au aparținut, și trebuie să ia în schimb o poziției cu Domnul, sau altfel să se dovedească vrednici de indignarea sau pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu. Și orice om șovăitor al Societății, și unii care ar putea întreține o anumită măsură de critică cu privire la lucrarea ei, sau care au pus la îndoială interpretarea ei mai recentă a adevărului Bibliei, ar trebui să se simtă stimulați la un zel și încredere mai mare că Dumnezeu este cu instrumentul Său uman, adică, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere și este lumina ei călăuzitoare. Credința noastră este întărită și încrederea noastră este făcută mai sigură. Lui Iehova i se merită toată lauda pentru această carte minunată, și mulțumiri lucrătorilor sârguincioși de la Brooklyn. Această carte va stimula colportorii la o mai mare activitate și binecuvântare.

Prin faptul că a trimis cartea *Lumina*, Iehova nu lasă nici un motiv ca vreun Student al Bibliei să se îndoiască că Societatea are adevărul și că este folosită de El pentru proclamarea mesajului Său. Această carte în sine dovedește categoric că Dumnezeu a direcționat prezentarea ei, și că autorul ei

Cuprins

uman nu a folosit propria lui judecată și înțelepciune în pregătirea ei. Nici o creatură umană nu ar fi putut scrie *Lumina* dacă Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu nu ar fi lucrat în mintea lui, dacă nu ar acționat gândurile sale și dacă nu ar fi călăuzit cuvintele ei. Nu contează dacă Iehova în mod individual a inspirat volumul sau dacă acest lucru l-a făcut Isus. Dovada este că lucrarea este a Domnului. Fratele Rutherford nu ar fi putut scrie de la sine cartea. Înțelepciunea din ea este dincolo de uman. Ea este divină. Acest volum dublu este de neprețuit. Este minunat. El ar trebui să fie o inspirație pentru toată clasa rămășiței, care să îndemne la și mai mare zel și serviciu, și ar trebui să statornicească pe oricine care se clatină în credință sau care se întreabă dacă Societatea este dreaptă și corectă în interpretarea și înțelegerea Bibliei. El ar trebui să stimuleze pe cei care se clatină să se trezească și să vestească mesajul divin la popoarele pământului. Nici o altă organizație nu face acest serviciu.

Lumina poartă mărturia în sine că prezentările ei au origine divină. Ea este într-adevăr o descoperire divină încredințată omului pentru portretizare. Dumnezeu să fie lăudat pentru acest dar, o parte mulțumitoare. În cele din urmă Apocalipsa descoperă. Fratele Rutherford nu ar fi putut îmbunătăți cartea *Viața* cu excepția supravegherii divine. Ce mângâiere trebuie să fie acest lucru pentru fratele nostru drag. Ezit să-i răpesc timpul prețios cu o scrisoare personală despre aprecierea mea profundă. Rugăciunea mea este ca Domnul să continue să-l întărească. El nu face niciodată aluzie în cartea aceasta la sine, fie direct, fie indirect, ci întotdeauna atribuie meritul tuturor membrilor Societății, și tratează pe foștii membrii amăgiți atât de bine și amabil cât o permit circumstanțele și condițiile în a-și împlini însărcinarea lui sacră.

Dacă această scrisoare pare prea lungă, vă rog să mă iertați, pentru că „paharul meu este plin de dă pe deasupra” cu recunoștință. Aprob din toată inima tot ce este scris în *Lumina. Este sublimă*.

Al dumneavoastră, în Cristos, fratele,
J.A. BOHNET, *Michigan*.

UNIȚI ÎN SPIRIT

Dragă frate Rutherford și co-lucrători:

La ultima întâlnire regulată, a fost dorința unanimă a bisericii să exprim aprecierea noastră pentru adevărurile minunate care vin la noi prin Turnul de Veghere și pentru multele binecuvântări și favoruri primite de la Casa Bibliei în ultimul an.

Ne bucurăm că Tatăl nostru ceresc, marele Iehova, ne binecuvântează atât de bogat prin canalul Său desemnat, cu care ne angajăm să avem o cooperare foarte consistentă.

Emisiunile voastre de radio creează mult interes și fac mult bine pentru justificarea numelui mare al lui Iehova. Fie ca glasul de la Turnul de Veghere să continue să vorbească din ce în ce mai tare proclamând aceste adevăruri plăcute pentru cei flămânzi de pe pământ.

Este dorința inimii noastre să vă spunem că ne simțim uniți cu voi în spirit și prin această scrisoare dorim să vă asigurăm de bucuria noastră în proclamarea mesajului Împărăției lui Dumnezeu, și suntem bucuroși de oportunitatea de a lupta umăr la umăr împotriva organizației lui Satan.

Rugăciunea noastră este ca Tatăl nostru ceresc să continue să vă binecuvânteze, să vă întărească și să vă păzească.

Cu multă dragoste pentru dumneavoastră și toți cei dragi ai Familiei Betel,

Cuprins

Frații voștri prin harul Lui,
BISERICA FLINT (*Mich*.).

ADEVĂRURI MINUNATE

Dragul meu Frate Rutherford în Domnul:

După ce am terminat de citit cartea *Creația*, care a fost publicată în limba noastră recent, nu pot să exprim în cuvinte materialul minunat care se găsește în ea și cât de bună este această carte pentru mine. Ceea ce îmi lipsea am găsit în această carte. Acum pot să înțeleg mai bine ca niciodată ce lucrare faceți; că Domnul face ca toate aceste adevăruri minunate să fie aduse în atenția popoarelor prin dumneavoastră și colaboratorii dvs., și că, cu adevărat, Societatea este organizația lui Dumnezeu pe pământ.

Îmi dau seama de greșeala gravă pe care o fac unii din frați prin faptul că părăsesc Societatea și urmează un curs diferit de acțiune. De asemenea, îmi pare rău să observ că mulți din prietenii noștri ucraineni au fost induși în eroare de alți așa-ziși „frați". – Rom. 16:17, 18.

Pentru o perioadă lungă de timp am fost deprimat și descurajat de această stare de decădere, însă acum înțeleg că doar cei care sunt zeloși pentru cauza Domnului sunt acei care pot să vadă și să înțeleagă pe deplin relația lor cu Domnul.

Domnul să vă binecuvânteze și pe toți asociații dumneavoastră, sunt

Prin harul Lui,
M. TYMKIW, *N. J.*

DARUL LUI DUMNEZEU PENTRU MÂNGÂIEREA NOASTRĂ

Dragă Frate Rutherford:

Nu putem găsi cuvinte pentru a exprima mulțumirile noastre pentru noua carte *Lumina,* cea mai minunată explicației a Apocalipsei care a fost scrisă vreodată. O acceptăm pe deplin ca un dar de la Dumnezeu pentru mângâierea noastră în acest timp aparent foarte crucial de încercare a membrilor-picioare a lui Cristos pe pământ. Suntem ferm convinși că nici o minte umană nu a putut scrie o carte ca aceasta.

Mulțumim Domnului că v-a folosit pe dvs., servul Său umil, pentru a transmite această mâncare rămășiței la timpul potrivit.

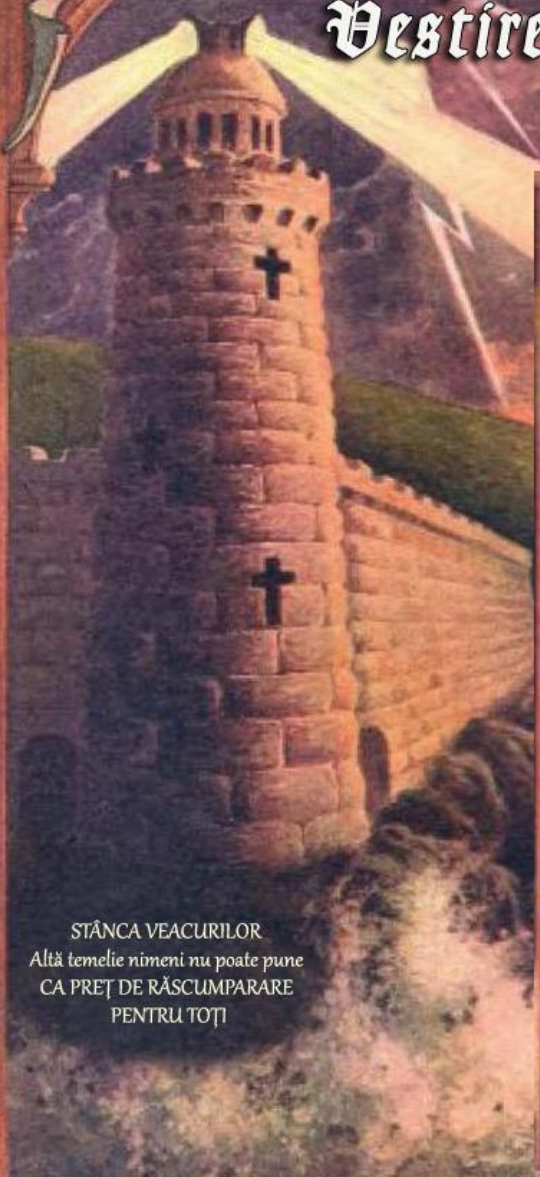
Ne rugăm ca Tatăl ceresc să reverse cea mai bogată binecuvântare peste voi.

Frații voștri în cauza Domnului,
D-L și D-NA E. M. JOHNSON, *Colportori pionieri*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII 15 FEBRUARIE 1931 Nr. 4

Cuprins:

TEMPLUL SĂU (partea a 2-a) - Pag. 69

SLAVA LUI IEHOVA - Pag. 80

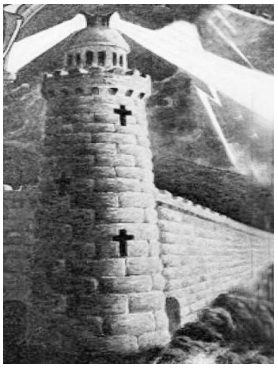
SCRISORI - Pag. 86

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Februarie 1931** **Nr. 4**

TEMPLUL SĂU

„Şi va veni cel dorit de toate popoarele”. – Hagai 2:7**.**

Partea a II-a

IEHOVA face totul în ordine. El însuşi alege timpul pentru îndeplinirea lucrului Său şi aceasta include mesajele pe care El le comunică din timp în timp poporului său credincios. Faptul că Domnul este atât de clar în profeții încât numește anul, luna şi ziua arată că există un timp anumit în care Domnul trimite poporului Său un mesaj pentru încurajarea lor.

2. Ultimul verset din capitolul întâi al profeţiei lui Hagai arată, că Evreii lucrau la casa Domnului în a 24-a zi, a lunii a şasea, în anul al doilea de domnie al lui Dariu, regele Persiei. Capitolul al doilea al profeției lui Hagai începe cu afirmația că în ziua de 21 din luna a şaptea a aceluiaşi an, Dumnezeu a trimis pe profetul Său la Zorobabel, administratorul ţării şi la Iosua, marele preot la rămăşiţa poporului. Aceasta s-a întâmplat cam la o lună după reînceperea zidirii casei Domnului. Conform legii sărbătorii corturilor, ziua aceasta a trebuit să fie o zi de sabat sau de sărbătoare când poporul a trebuit să se întrunească la altar, ca să servească lui Dumnezeu. Pentru profetul Hagai acesta a fost un timp potrivit, ca să vorbească către conducători şi popor şi este sigur că Dumnezeu a ales timpul acesta. Mesajul Domnului a fost îndreptat îndeosebi către conducători, ceea ce arată, că aceştia erau răspunzători, ca prin purtarea lor să fie exemple pentru rămăşiță şi să servească de exemple înaintea poporului în cursul de acțiune pe care-l vor întreprinde.

3. Se poate vedea cu uşurinţă, că există o paralelă între evenimentele de atunci şi între acțiunea poporului lui Dumnezeu din prezent. La anumite timpuri stabilite, Dumnezeu trimite un mesaj la poporul său şi acesta arată răspunderea asupra acelora care sunt denumiţi ca conducători de a fi exemple pentru alții, și exemple ale turmei lui Dumnezeu. – 1Pet. 5:3.

4. Templul lui Solomon, care fusese pustiit de Babilonieni cu câțiva ani înainte, adică, în 606 î.Chr., este descris ca şi o clădire strălucită. Când regina din Seba a auzit cât de frumos şi impozant este templul, a făcut un pelerinaj la Ierusalim. Este scris că atunci când ea a văzut treapta pe care regele Solomon se suia la templu, cuprinsă de mirare a strigat regelui: „Nici pe jumătate nu mi-ai povestit mie” (1Regi 10:5-7). Când a fost pusă temelia templului lui Zorobabel, ceea ce a avut loc cam cu vreo şaisprezece ani înainte de discursul profetic al lui Hagai, cu ocazia aceasta au fost de faţă şi vreo câţiva dintre aceia, care au văzut „frumuseţea casei celei dintâi a Domnului”, și anume, templul lui Solomon. Unii dintre aceşti bărbaţi au văzut aşezarea temeliei templului lui Zorobabel şi când au văzut aceasta au plâns cu hohote. (Ezra 3:10-12). Acei bătrâni trebuie să fi fost puţini la număr, dacă au fost careva, în momentul în care Hagai a rostit Hagai această profeţie către rămăşiţă, deoarece aceasta a avut loc la optzeci şi şase de ani după dărâmarea templului lui Solomon.

5. În ziua de sabat menționată mai sus, când Hagai s-a înfăţişat înaintea poporului el și-a început cuvântarea spunând următoarele către conducători şi rămăşiţă: „ Cine a mai rămas între voi [rămăşiţa] din cei ce au văzut casa aceasta în slava ei dintâi?” Templul lui Solomon a fost nimicit complet şi acuma urma să fie zidit un alt templu în acelaşi loc; profetul vorbeşte despre ambele

Cuprins

temple ca de aceeaşi casă. Templul reprezenta organizaţia lui Dumnezeu; şi cu toate că persoanele se schimbă din timp în timp în organizaţia lui Dumnezeu, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, deoarece ea este aceeaşi organizaţie. Aceasta este învăţătura predată aici. Cel cu inima umilită va învăţa din aceasta, că indiferent de rolul ce-l ocupă cineva în organizaţia lui Dumnezeu, când iese din stagiul de activitate, sau cade, organizaţia nu este afectată nici măcar o iotă sau frântură, ci lucrarea Domnului merge înainte la fel fără să se poată împiedica.

6. Profeţia lui Hagai, desigur, nu a avut scopul să facă pe bătrâni să viseze despre gloria zilelor trecute, sau să plângă trecerea lor. El a atras atenţia lor la slava templului lui Solomon pentru ca ei să înveţe lecţia preţioasă, adică, o lecţie de credinţă în Iehova şi Cuvântul Lui. Încrezându-se astfel în Dumnezeu, ei puteau să vadă un viitor cu mult mai mare şi mai glorios decât cel din trecut. Dumnezeu urma să întărească acum credinţa poporului Său şi prin urmare a poruncit profetului Său să spună această profeţie. Aici a fost o oportunitate splendidă de a-și exercita credința în Dumnezeu.

7. În momentul în care a vorbit Hagai trecuseră mai bine de șaisprezece ani de când fusese pus altarul și de când i se pusese temelia. În tot acel timp de la început lucrarea fusese neglijată. Prin urmare, temelia a fost din tot templul nou vizibil ochilor umani. Cu aceste condiții în jurul lui Hagai a spus poporului: 'Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?' (versetul 3). Oamenii au fost rugați să creadă că chiar dacă acuma nu vedeau decât temelia pusă anterior, din această temelie urma să răsară gloria templului lui Solomon. Acesta a cerut o mare credinţă din partea poporului. Aceasta a fost, așadar, o lecție a credinței în Iehova și în capacitatea Sa de a-și realiza planurile.

8. Dumnezeu îşi alege calea pentru umilirea mândriei omului. Dumnezeu alege „Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile care nu Sunt, ca să nimicească pe cele ce Sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu”. (1Corinteni 1:28,29). Cei ce au auzit atunci cuvintele profetului lui Dumnezeu, au trebuit să recunoască că „Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc” (Psalm 127:1). Despre această lucrare a profeţit şi Zaharia, zicând: „ Căci cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe? Aceşti şapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Aceşti şapte Sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul.”(Zaharia 4:10, *margin*). Desigur, Iehova Dumnezeu putea să aleagă pentru lucrarea Sa pe aceia, care au o capacitate mentală mai mare şi care au o poziție mai mare între oameni decât cei pe care i-a ales El, dar dacă ar fi ales pe unii ca aceştia, atunci aceştia s-ar fi mândrit cu puterile lor proprii. Aceasta ar fi trebuit să înveţe demult pe mulţi sfinţi o lecție că nimenea să nu se mândrească cu ceea ce se numește „dezvoltare de caracter” şi să nu-şi închipuie că prin aceasta cineva poate să fie în stare să fie folosit de Dumnezeu în Împărăţia sa. Oricine poate să conlucreze cu Dumnezeu, însă trebuie să lucreze conform regulilor lui Dumnezeu.

9. Dumnezeu ştie mai bine decât orice creatură, că omul are nevoie ca credința sa să fie întărită, și El oferă ceea ce este necesar pentru a întări credința lor; și astfel şi de data aceasta, când a vorbit prin profeţii Săi către ziditori, spre încurajarea lor, a zis: „Acum fii tare, Zorobabel! zice Domnul. Fii tare şi tu, Iosua, fiul lui Ioţadac, marele preot! Fii tare şi tu, tot poporul din ţară, zice Domnul, şi lucraţi! Căci Eu Sunt cu voi, zice Domnul oştirilor. Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când aţi ieşit din Egipt, şi Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeţi”.– Hagai 2:4,5.

10. Avraam este numit de „tatăl credincioşilor”. Credinţa lui a fost încercată foarte puternic și el a dat dovadă de încredere deplină în Dumnezeu. Citim despre Avraam că 'era tare în credinţă, dând slavă lui Iehova, Dumnezeul Atotputernic'. (Romani 4:20). Pe cei ce au o credinţă asemănătoare cu cea a lui Avraam, Dumnezeu i-a ales ca material pentru zidirea templului Său glorios anti-tipic. – Evrei 2:16, *Diag.*

11. Isus Cristos, anti-tipul principal al prinţului şi a marelui preot care a zidit templul tipic, a avut întotdeauna credinţă nestrămutată în Dumnezeu. El este unealta lui Dumnezeu în zidirea templului anti-tipic al lui Dumnezeu. Când a fost împresurat de duşmani El le-a vorbit: „Stricaţi Templul acesta(precum a dărâmat organizaţia lui Satan templul lui Solomon), şi în trei zile îl voi ridica." (Ioan 2:19). Domnul Dumnezeu trimisese pe Zorobabel să pună temeliile templului tipic şi a dorit să întărească credinţa poporului Său, ca să termine zidirea, deoarece în aceasta erau implicate numele şi cuvântul Său. Prin urmare, El a făcut să se scrie: „Domnul oştirilor m-a trimis la voi" (Zaharia 4:9). Domnul acuma doreşte să vadă tare credinţa poporului Său, şi pentru aceasta ne asigură de cuvântul Său că templul Său şi lucrarea în legătură cu el va fi terminată la timpul stabilit de El şi spre mărirea Lui.

ÎNDEMN LA LUCRU

12. Unii, care timp îndelungat, susţineau a fi urmaşii lui Cristos, s-au răsculat cu amărăciune împotriva îndemnului repetat al revistei *Turnului de Veghere* prin care ea invită pe cei unşi să fi activi în serviciul Domnului Dumnezeu. Criticile lor au fost batjocoritoare şi cu scopul evident de a provoca răni. Rămăşiţa vede că cei ce critică astfel umblă pe o cale rătăcită. Dumnezeu nu a invitat pe nimenea să viseze. A se observa că profeţia lui Hagai accentuează credinţa şi lucrarea: : „Fii tare şi tu, tot poporul din ţară, zice Domnul, şi lucraţi! Căci Eu Sunt cu voi, zice Domnul oştirilor." În felul acesta profetul a îndemnat pe popor să-şi dea silinţa în lucrarea Domnului.

13. Cuvintele profetului au fost o vorbire de servici pentru fraţii săi. Membrii templului lui Dumnezeu trebuie să urmeze acum acel exemplu sau pildă. Şi ei trebuie să vorbească unii altora despre serviciu, ca toţi să fie încurajaţi să meargă înainte în lucrare. Este, deci, sigur că Dumnezeu a îndrumat pe poporul Său de pe pământ, ca să organizeze ceea ce noi numim întâlniri de serviciu şi convenţii de serviciu, deoarece tot planul rămăşiţei acum pe pământ este serviciul pentru Domnul în legătură cu templul.

14. Scriind despre timpul prezent al lui Dumnezeu, profetul Său a scris următoarele: „În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ţi slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, şi nu va mai putea de veselie pentru tine.". (Ţefania 3:16,17). Lucrarea Ilie al adunării lui Dumnezeu a trecut, şi acuma nu mai este timp pentru a visa la ea, la măreţia şi orele plăcute petrecute şi la conferinţele sau adunările ei despre „dezvoltarea caracterului". Lucrarea rămăşiţei trebuie să se facă acum, şi să se facă rapid în legătură cu templul. Nici o altă lucrare nu este aprobată de Domnul. Cei ce aleg o altă cale sunt lucrătorii ai fărădelegii deoarece lucrează împotriva poruncilor lui Dumnezeu.

15. După cum Domnul a organizat pe poporul Său pentru rezidirea templului din Ierusalim, tot aşa şi acuma are o organizaţie pe pământ; şi dacă cineva mărturiseşte că crede în Dumnezeu, dar pune la îndoială că Dumnezeu are o astfel de organizaţie, acela face un lucru mai rău decât nebunia. Toţi aceia care nu caută să nege faptele, trebuie să recunoască, că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, sau cei care se ţin laolaltă cu credincioşie şi se numesc „Societate" formează organizaţia vizibilă a lui Dumnezeu. Isus Cristos, Capul glorios al templului făcut „nu de mâini omeneşti" conduce acuma lucrarea pe care o face acum rămăşiţa. Rămăşiţa face această lucrare cu bucurie şi în ascultare de poruncile Domnului, şi ei fac aceasta, depunând mărturia lui Isus Cristos pe care El a încredinţat-o rămășiței s-o dea. – Apocalipsa 12:17; 14:1.

Cuprins

16. Iehova a promis următoarele muncitorilor templului lui Zorobabel: „Eu sunt cu voi, zice Domnul oştirilor!”. Aceasta înseamnă o luptă sau lucrare în nişte împrejurări duşmănoase, deoarece Cel Atotputernic vorbește despre sine ca „Domnul oştirilor” sau 'Domnul bătăliei'. Prin aceasta Domnul spune și ce lucrare o va aproba și care va prospera și cum va apăra pe lucrători în timp ce ei împlinesc voinţa sa. Deci, toţi ar trebui să vadă lămurit, că fiecare care apucă un alt drum afară de acesta, este un lucrător nelegiuit şi, prin urmare, un lucrător al nelegiuirii. Pe aceştia Domnul îi culege cu ajutorul îngerilor. Domnul își arată aprobarea față de cei care ascultă de poruncile Sale, și această aprobare este arătată prin aducerea lor sub mantia neprihănirii. Hainele lor învechite arată că aceștia sunt identificați ca fiind consacrați pe deplin lui Dumnezeu şi lucrării Lui. Satan şi agenţii lui se vor pune în cale, dar Domnul va mustra pe duşman, şi va binecuvânta pe poporul Său.

17. Iehova a promis următoarele Evreilor: „Eu sunt cu voi prin spiritul meu, nu vă temeţi!” Aşa este azi şi cu rămăşiţa lui Dumnezeu. Spiritul Său este în mijlocul poporului Său este puterea care împlinește lucrarea Lui. Fără spiritul Său nimic nu s-ar putea realiza „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, şi sună astfel: ...Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oştirilor!” (Zaharia 4:6). Cam în jurul anului 1922 Spiritul sfânt lui Dumnezeu a fost revărsat în mod deosebit asupra poporului Său, şi spiritul acesta a rămas asupra acelora care au rămas credincioşi în legământul pentru împărăţie. Aceştia nu s-au temut nici de oameni, nici de Diavol, ci au dovedit curaj în această zi a judecăţii şi și-au dovedit astfel iubirea fără interes faţă de Iehova.(1Ioan 4:17). Așa cum samaritenii au persecutat şi amenințat pe Evreii care rezideau templul tipic, tot așa și azi corespondenții lor, corciturile religioase și ”omul fărădelegii”, amenință rămăşiţa lui Dumnezeu şi îi învinuiesc de toate relele. Rămăşiţa însă nu se teme de unii ca aceştia, ba chiar nu se teme nici de Diavol; ci încrezându-se în Domnul, ei merg cu bucurie în serviciu.

DE CE NU SE TEME?

18. Faptul că zidirea templului a început a fost o dovadă sigură pentru Evrei că se apropie sfârşitul asupririi lor şi că nu peste mult vor putea locui în cetatea lor în siguranţă deplină. Zidirea templului anti-tipic a început în 1918 şi aceasta dovedeşte celor credincioşi că organizaţia lui Satan este pe sfârşite, iar organizaţia lui Dumnezeu se va bucura de o siguranţă veşnică. Aceasta o arată următoarea declaraţie a profetului Hagai, și anume: „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Încă puţină vreme, şi voi clătina încă odată cerurile şi pământul, marea şi uscatul;” (Hagai 2:6). Dumnezeu descoperă acum poporului Său ce poate şi ce va face cu duşmanii Săi, şi asigură pe poporul Său că nu trebuie să se teamă. Dumnezeu şi-a exprimat dorinţa de a nimici pe duşman şi pe organizaţia sa, şi rămăşiţa ştie că Dumnezeu va şi face asta. Ea crede promisiunea Domnului: „Pământul tremură de mânia Lui, şi neamurile nu pot să sufere urgia lui.”– Ieremia 10:10.

19. Pavel atrage mai întâi atenția asupra Aceluia care a clătinat muntele Sinai, unde s-a zidit cortul tipic, și apoi adaugă: „ Încă o dată voi clătina, nu numai pământul, dar şi cerurile şi atunci va fi înlăturat tot ceea ce duşmăneşte templul lui Dumnezeu” (Evrei 12:19-27). Domnul încurajează pe poporul Său dându-i de ştire că nu multă ci „puţină vreme” mai este până când Iehova Dumnezeu va înlătura cu desăvârşire pe duşman şi astfel va pierde pe făcătorii de rele. Referindu-se tot la acest timp, Dumnezeu spune prin gura profetului Isaia: „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, şi încuie uşa după tine; ascunde-te câte-va clipe, până va trece mânia!” (Isaia 26:20). Prin aceasta El asigură din nou pe poporul Său că este sub ocrotirea Lui, atât timp în timp ce face lucrul în legătură cu templul, și va mai trece puţin timp până când mânia Sa va fi exprimată complet împotriva dușmanului.

Cerurile Diavolului au fost clătinate deja şi au căzut pe pământ sau în imediata apropiere a pământului.

20. Această zguduire a început în 1914; şi încă ţine, şi va tot ţine până ce va fi înlăturată orice împotrivire faţă de Domnul şi Împărăţia sa. Acel „cer” şi „pământ” despre a căror zguduire este vorba, au fost puse în contrast unul cu altul, după cum şi „uscatul” şi „marea” sunt afirmate în contrast. „Uscatul” reprezintă bine pe poporul iubitor de ordine care dorește cu sinceritate neprihănirea, și acesta include o mare mulțime de popor, care s-a învoit cândva să facă voia lui Dumnezeu, dar care nu și-a îndeplinit cu credincioșie îndatoririle. „Marea” reprezintă pe poporul necredincios, înstrăinat de Dumnezeu, care în mod organizat se ocupă de treburile lumii rele de azi, îndeosebi elementele politice, comerciale şi religioase ale lumii, care cu buzele lor cheamă numele lui Dumnezeu şi a lui Isus Cristos, dar neagă cu desăvârşire pe Domnul. „Marea” mai include pe „omul fărădelegii”, care este împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei; toți aceştia se aseamănă cu marea spumegândă (Isaia 57:20,21). Când rămăşiţa vede împlinirea acestor lucruri, i se spune că nu trebuie să se teamă, ci să se bucure de faptul că stă de partea lui Iehova şi trebuie să meargă cu curaj înainte în vestirea lucrurilor Sale mari şi în cântarea laudelor numelui Său.

ZGUDUIREA TUTUROR NAȚIUNILOR

21. Profetul lui Iehova vorbeşte după aceea despre zguduirea tuturor naţiunilor, evident referindu-se îndeosebi la naţiunile „Creştinătății”. Această zguduire trebuie să aibă loc în „ziua Domnului”, unde suntem acum. Ne apropriem de zguduirea finală. Profetul lui Dumnezeu spune: „Voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, şi voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oştirilor.” (Hagai 2:7). După Războiul Mondial, naţiunile au început de și după 1918 să încerce să stabilească pacea şi siguranţa. Ele s-au prins laolaltă, ca să vindece un cap rănit al fiarei, care a ieşit din mare.(Apocalipsa 13:3). Ele s-au adunat la conferinţe, au formulat tratate de pace, au făcut planuri pentru plătirea datoriilor de război, au făcut contracte de dezarmare, şi au început astfel să se simtă oarecum în siguranţă, apropriindu-se de ziua când urmează să zică: „ Pace şi siguranţă”. Astăzi încă nu vorbesc pe faţă că au reuşit să stabilească o pace generală; când însă vor face aceasta şi vor glăsui pretutindeni despre realizarea păcii generale, atunci va veni nenorocirea pe neaşteptate asupra lor. – 1Tesaloniceni 5:3.

22. Se pare clar afirmat că Domnul nu va permite naţiunilor ca să aducă pacea și siguranța lor proprie și să-și îmbunătățească condițiile. Zguduirea politică şi economică continuă să crească din zi în zi şi în timpul când se scriu aceste rânduri, domnitorii popoarelor sunt în nedumerire şi necazul oamenilor creşte. Zguduirea naţiunilor care formează organizaţia lui Satan pe pământ continuă şi va ţine până la nimicirea completă. Toate lucrurile făcute de Satan, și care vin sub controlul lui Satan trebuie să se prăbuşească şi să piară. Referindu-se tot la această zguduire apostolul a scris: „Cuvintele acestea „încă odată” arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină”. (Evrei 12:27). Din aceste cuvinte reiese clar că în timpul acestor zguduiri nimic nu poate să stea în picioare, ci numai aceia care sunt sub paza Celui Prea Înalt şi care rămân la umbra protecției Atotputernicului. Aceasta ar trebui să fie și chiar este o încurajare pentru rămăşiţa lui Dumnezeu de pe pământ.

23. Nimeni nu cunoaşte ziua şi ceasul zguduirii totale. Dar desigur mai este „puţin timp” până atunci, așa cum spune Domnul. După ce rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu va fi terminat lucrarea de mărturie ce i-a fost încredinţată, atunci fără îndoială, că va veni zguduirea şi pierzarea din urmă. Rămăşiţa s-a dezbrăcat de orice frică şi de acuma încolo trebuie să fie curajoasă şi ascultătoare de poruncile lui Dumnezeu, făcând lucrarea Domnului în ciuda duşmanilor şi a piedicilor. Pare

rezonabil să credem, că atunci când poporul lui Dumnezeu este îngrădit în aparență de organizaţia lui Satan, lupta definitivă va izbucni. Promisiunea este că atunci când toate părţile organizaţiei lui Satan vor fi adunate împotriva unşilor lui Dumnezeu, rămăşiţa nu va fi nimicită din organizaţia lui Dumnezeu: : „Pentru că atunci Domnul se va coborî la luptă"; şi dacă El se avântă în luptă atunci, tot ce i se pune, va fi nimicit." (Zaharia 14:1-3). Acest text precum şi alte texte arată că clasa templului nu se poate clătina şi nici nu va fi clătinată.

24. Templul lui Dumnezeu nu va fi înlăturat şi nici dărâmat ca templul lui Solomon. Rămăşiţa formează acea parte a templului care este încă pe pământ, și prin urmare ea semnifică 'acele lucruri care nu se pot clătina, ci care vor rămâne'. Aceasta este o dovadă suplimentară că templul va rămâne spre slava numelui lui Iehova Dumnezeu. Această dovadă este sprijinită şi de următoarea declaraţie a lui Hagai: „Şi voi umplea de slavă Casa aceasta, zice Domnul oştirilor." Faptul că Iehova se autointitulează aici „Domnul Oştirilor" arată că acest timp de 'umplerea cu slavă a casei' face referire la un timp de război sau luptă, deoarece în felul acesta Iehova se descrie ca Dumnezeul războiului care iasă pentru biruinţă și biruinţa o dă poporului Său.

25. Aceia care azi pot stabili prin auto-examinare că fac parte din rămăşiţa Domnului, n-au de ce să se teamă, ci au toate motivele să se bucure. Mulţi dintre aceştia sunt arestați și aruncați în închisoare pentru că depun cu credincioşie mărturie pentru numele lui Dumnezeu. Altora li se impun amenzi în bani, pe care ei le plătesc numai ca să fie liberi din nou. Deși este adevărat că toţi banii sunt ai Domnului, ar fi mai plăcut înaintea Domnului să stai neclintit și să suferi prin a merge la închisoare decât să plătești amenzi. Cel ce umblă din loc în loc şi vesteşte evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, ducând mesajul tipărit al acesteia la oameni face acest lucru din supunere faţă de poruncile lui Dumnezeu şi prin urmare nu ar putea să încalce nici o lege care este făcută corect și aplicată cu dreptate.

26. Instrumentele lui Satan, preoţii şi aliaţii lor, au arestat și aruncat deseori în închisoare pe unii dintre aceşti martori credincioşi, pe motivul că 'încalcă legea Duminicii", pentru că duc evanghelia Împărăției la oameni. În aceasta preoții trebuie să știe că greșesc. În America Duminica a fost întotdeauna recunoscută ca zi pusă deoparte special pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care sunt implicați acum în predicarea evangheliei în ziua de Duminică, ducând cărțile care conţin mesajul acesteia la oameni, fac bine la mulți și nu fac nici un rău nimănui.

27. Preoţii nu se interesează să vadă că numele lui Iehova nu este defăimat Duminica. Acesta o dovedeşte comportamentul lor egoist. Scopul lor adevărat este să împiedice pe oameni să nu aibă adevărul. Samaritenii au căutat să împiedice rezidirea templului. Corespondentul lor, în special cei care au fost cândva luminaţi în adevăr și care au devenit răi, încearcă să împiedice rămăşiţa de la a face lucrarea în legătură cu templul anti-tipic. Nimeni să nu se teamă de ceea ce fac sau ar putea să facă aceşti lucrători ai fărădelegii. Fiţi curajoşi; nu vă temeţi, și mergeți înainte, pentru că „Eu sunt cu voi, zice Domnul oştirilor." Nici un membru al rămăşiţei să nu fie de acord cu organizaţia dușmană ca să se înfrâneze sau să se oprească din vestirea evangheliei pentru ca să ocolească pedepsele ce ar veni asupra lui din partea organizaţiei lui Satan. Domnul permite această opoziție într-un scop bun. Acuma încă nu vedem clar de ce El permite acest lucru, dar faptul că nu înlătură atacurile duşmanului dovedeşte îndeajuns, că prin aceasta urmăreşte un scop bun. Probabil că planul Domnului este de a permite dușmanului să se convingă de cursul său rău de acțiune prin persecutarea celor cunoscuți că fac binele în numele lui Dumnezeu.

28. Poporul lui Dumnezeu luptă lupta cea mai mare dintre toate câte s-au dat pe pământ, și este privilegiul lui ca să aibă curaj în a împinge lupta până la porţi. Nimeni nu ar trebui să fie aspru faţă de împotrivitori, sau să fie obraznic sau să se poarte nepotrivit, deoarece o astfel de purtare nu este plăcută înaintea Domnului şi ar îngreuna numai sarcina acelora care şi aşa sunt destul de

Cuprins

îngreunaţi. Când vă întâlniți cu împotrivirea unor indivizi, care ar căuta să oprească lucrul, atunci liniştit, dar cu curaj vorbiți-le astfel:

29. 'Eu nu fac nimănui nici un rău,ci fac numai bine la toţi aceia care vor să mă asculte. Nu urmăresc scopuri comerciale sau de câştig, și prin urmare nu calc nici o lege fiscală sau a poliției. Eu vestesc de bună voie evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a poruncit ca lucrul acesta să se facă spre mărirea numelui Său şi spre binele omenirii. Dacă dumneata mă împiedici în lucrul meu, atunci trebuie să dai socoteală nu mie, ci Atotputernicului Dumnezeu. Împărăţia Lui este aproape. Se apropie o mare zguduire şi Dumnezeu voieşte și porunceşte ca li se spună oamenilor despre aceasta, și nimeni nu ar trebui să se amestece în această lucrare, iar cei care încearcă să facă aceasta, trebuie să-și asume responsabilitatea'.

30. Dacă vă veţi purta astfel, veţi fi martori pentru numele lui Dumnezeu, indiferent de rezultatele imediate. Rămăşiţa trebuie să se încreadă în Domnul oştirilor; căci El este mai puternic decât toţi duşmanii noştri.

„DORINȚA TUTUROR NAȚIUNILOR”

31. Profetul afirmă apoi că după zguduirea tuturor națiunilor „va urma dorinţa tuturor națiunilor”. Diferiţi traducători au păreri deosebite despre Hagai 2:7. Unii traduc textul în modul următor: „Lucrurile prețioase [lucrurile de dorit, *margin*] ale tuturor naţiunilor vor veni” *(A.R.V.)* „Lucrurile de dorit ale tuturor națiunilor vor veni*”(E. R. V.).* Aceste redări ale textului nu prea sunt corecte, din motivele arătate mai sus.

32. O altă traducere zice: „ Şi va veni desfătarea tuturor națiunilor”(Roth.). Această ultimă redare și cea a *Versiunii Autorizate* (sau „King James”) par mai apropiate să exprime concluzia corectă în armonie cu alte scripturi. „Lucrurile preţioase ale tuturor naţiunilor”, „sau lucrurile de dorit ale tuturor naţiunilor” nu ar putea să aibă semnificația corectă, din cauză că toate lucrurile preţioase și de dorit ale naţiunilor nicidecum nu pot contribui cu nimic pentru a umple cu slavă casa Domnului, așa cum afirmă textul că 'trebuie să urmeze'. Ceea ce va veni în legătură cu 'venirea' va 'umple casa Domnului cu slavă'. Toate națiunile vor fi clătinate atât de tare în timpul Armaghedonului încât vor fi sfărâmate complet, și prin urmare, acestea nu pot contribui cu nimic de dorit în casa Domnului. Afară de aceasta, slava menționată aici pare să înceapă înainte de zguduirea definitivă la Armaghedon. Aceste popoare nici nu pot să reprezinte pe elementele stăpânitoare ale popoarelor, deoarece stăpânitorii popoarelor doresc nişte lucruri foarte egoiste. Națiunile menționate par, așadar, să se refere clar la oamenii care alcătuiesc creația umană a pământului.

33. În ce loc va veni această „dorință a tuturor națiunilor”? Textul și contextul scripturii arată lămurit că venirea este la templu. Traducerea engleză *Leeser* susține această concluzie deoarece spune, că „aici va veni”. Aceasta este coroborat cu traducerea engleză Rotherham, când zice: „Și plăcerea tuturor națiunilor va veni” la templu. După ce Domnul Isus Cristos a terminat pregătirea drumului înaintea lui Iehova, deodată sau brusc a apărut în templul Său în 1918. Cam cu patru ani mai înainte de acest timp a început zguduirea naţiunilor; şi aceasta continuă. Isus Cristos este „mesagerul legământului, pe care-l doriţi”. Prin urmare, Isus Cristos, capul Cristosului trebuie să fie în primul rând „plăcerea tuturor oamenilor” când Îl vor cunoaște, deoarece El este reprezentantul lui Dumnezeu. Isus Cristos a venit la templul ca viceregele lui Iehova. El este „sământa promisiunii” și dorinţa tuturor neamurilor și popoarelor, chiar dacă ele nu cunosc acest lucru. Despre El citim: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sământa ta”. – Geneza 22:18

34. Popoarele iubitoare de ordine ale lumii doresc cu adevărat venirea adevăratului Mesia și a Mântuitorului, însă nu au fost capabile să-L recunoască din cauza influenței orbitoare a lui Satan.

Cuprins

Organizația lui Satan, lucrând sub supravegherea „celui rău”, a ținut pe oameni în ignoranță cu privire la Acela pe care ei îl doresc. Acest lucru este dovedit de cuvintele apostolului Pavel: „ De asemenea, şi firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8:19). Astăzi există, fără îndoială, mai multe milioane de oameni în fiecare naţiune, care dacă ar putea recunoaşte pe marele Mesia şi serviciul Său, L-ar întâmpina cu bucurie. Chiar la începutul istoriei omenirii Dumnezeu a lăsat să se scrie următoarea profeţie: „Până va veni Şilo, şi de El vor asculta popoarele”. (Geneza 49:10). Este sigur faptul că imediat ce templul va fi complet şi imediat după venirea lui Șilo, marele Prinţ al Păcii, Dumnezeu îşi va manifesta mila şi harul său faţă de popoarele pământului. Faptul că aceasta va avea loc după terminarea templului și se poate înţelege din următoarea declaraţie a profetului. „Neamuri, cântaţi laudele poporului Lui! Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, şi face ispăşire pentru ţara Lui, pentru poporul Lui.” – Deut. 32:43.

35. Împărăţia de sub Cristos va aduce dorinţa sinceră a omenirii precum şi lucrurile scumpe ca viaţa, libertatea şi fericirea. Cu toate acestea, plăcerea tuturor națiunilor este Cristosul, și ele doresc venirea Lui. Popoarele din lume se chinuiesc în durere şi necaz, și aşteaptă eliberarea prin Cristos, cu toate că nu ştiu şi nici nu înţeleg cum îi va scăpa. Urmaşii credincioşi ai lui Cristos au dorit cu sinceritate venirea Lui, și El, acela în care aceștia își găsesc plăcerea a venit la templul său în 1918, şi zideşte acum clasa templului. Înainte ca poporul să poată vedea, să înţeleagă şi să primească binecuvântările, rămăşiţa trebuie să meargă la popor şi să vestească adevărul ca o mărturie pentru toate națiunile. Atenţia oamenilor trebuie îndreptată asupra faptului că Cristos este prezent în templul Său, şi că este acela pe care ei L-au dorit atât de mult timp. Nu atât de mult este vorba despre lucrurile de dorit, ci despre Cel Atotputernic care aduce binecuvântările, care este cel Dorit. Poporul trebuie să aibă cunoştinţă despre aceasta.

36. Casa lui Dumnezeu este dorința tuturor neamurilor, şi Capul acestei case este Isus Cristos. El a venit deja şi strânge la Sine pe toți acei care vor fi din „casă”. Primul lucru pe care l-a făcut după venirea la templul Său, în privința strângerii, a fost să trezească pe credincioşii care au adormit credincioşi față de legământul pentru împărăţie. Și acum cei care mor în Domnul sunt schimbați într-o clipeală de ochi; şi, astfel în sfârşit, membrii rămăşiţei de pe pământ vor fi făcuți o parte permanentă a casei glorioase a lui Dumnezeu. Odată cu terminarea clasei templului venirea va fi deplină și completă și atunci va avea loc „arătarea fiilor lui Dumnezeu” și aceasta va fi plăcerea tuturor acelora care iubesc neprihănirea.

37. Clătinarea „cerului”, a „pământului”, a „mării” şi a „uscatului” a început în 1914, iar în anul 1918, „cel dorit” a venit la templu; iar membrii rămășiței au fost primii cărora li s-a permis să înțeleagă acest fapt și se bucure. Naţiunile care compun organizaţia vizibilă a lui Satan se unesc să realizeze ceea ce cred ei, să fie o pace durabilă, dar imediat după aceasta va veni o altă zguduire. În timpul acelei păci aparente și comparative, rămăşiţa credincioasă, având convingerea că Domnul a sosit la templu, merge înainte cu bucurie şi vesteşte omenirii solia că Iehova este Dumnezeu, Isus Cristos este Regele, și că El este Acela dorit. Aceasta este partea lor în lucrul templului şi duşmanul caută cu disperare să-i împiedice în lucrul lor, dar Dumnezeu îi ocroteşte şi ei merg înainte cu curaj. Atunci când organizaţia lui Satan va fi nimicită pe deplin, orbirea omenirii va fi înlăturată complet şi numele şi cuvântul lui Dumnezeu va fi justificat pentru totdeauna. Când templul va fi finalizat, omenirea va vedea, că Acela pe care ei l-au dorit atât de mult, adică, Cristos, a venit și odată cu venirea Lui a venit și eliberarea şi binecuvântarea lor. Templul lui Dumnezeu formează locul de mijlocire între Dumnezeu şi omenire, și acel loc îl vor căuta oamenii pentru binecuvântarea lor. Despre această casă gătită a lui Dumnezeu e scris în mod profetic: „Căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” – Isaia 56:7.

38. Când templul va fi sfârşit, atunci se vor împlini profeţiile următoare şi Domnul arată acuma cu îndurare poporului Său dinainte, că aceasta se va întâmpla în timp scurt. (Isaia 42:9). „ Toate marginile pământului îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul: toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Ta" (Psalm 22:27). Atunci „toate neamurile Îi vor sluji.... și oamenii vor fi binecuvântați în El; toate națiunile Îl vor numi fericit."(Psalm 72:11,17). „Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile, lăudaţi-L, toate popoarele!"(Psalm 117:1) „Şi națiunile care nu te cunoșteau vor alerga la tine datorită Domnului, Dumnezeului tău." (Isa. 55:5). „Și neamurile [naţiunile] vor veni la lumina ta". (Isa. 60:3). " Atunci neamurile vor fi binecuvântate în El, şi se vor făli cu El". – Ieremia 4:2.

39. În profeţia următoare numele „iudeu" reprezintă clasa templului, pe Cristos şi membrii trupului Său, deoarece aceştia sunt cei ce laudă pe Iehova în organizaţia sa, organizaţie care este ilustrată prin Ierusalim; prin urmare, este scris: „Şi multe popoare şi multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oştirilor la Ierusalim, şi să se roage Domnului. Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, şi-i vor zice: ...Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" – Zaharia 8:22,23.

40. Atunci numele lui Dumnezeu va fi înălţat. „Căci de la răsăritul soarelui până la asfinţit, Numele Meu este mare între neamuri, şi pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu şi se aduc daruri de mâncare curate; căci mare este Numele Meu între neamuri, zice Domnul oştirilor".– Maleahi 1:11.

SLAVA LUI

41. Numele lui Iehova este acela care este la mijloc. El este Acela care va fi slăvit, şi această slavă a lui Dumnezeu, va fi pe casa lui, după cum spune profetul: „Şi vei umple cu slavă casa aceasta". Să luăm seamă la declaraţia aceasta, care urmează după rezidirea templului. De când Domnul a sosit la templu său, şi adună la sine pe ai săi, slava Domnului a apărut asupra templului său, ceea ce clasa templului începe să şi vadă: „Căci lumina ta vine, şi slava Domnului răsare peste tine.... slava Lui se arată peste tine." (Isaia 60:1,2). Templul este casa lui Dumnezeu şi locul reşedinţei Lui finale, deoarece clasa templului este aceea care execută ordinele Sale. Prin urmare, slava Lui este cea care umple casa.

42. Nu există nici un raport în Biblie că slava Domnului a umplut templul lui Zorobabel la sfinţirea lui sau după aceea. Acest text se referă, aşadar, la templul anti-tipic al lui Dumnezeu. Când Isus Cristos vine la templul Său, atunci slava Domnului începe să umple casa (Isaia 6:1-4). Cuvintele lui Isus se referă tot la aceasta slavă când a zis: „Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui, şi a vorbit despre El." – Ioan 12:41.

43. Deoarece „ziua Domnului" este deja aici, şi terminarea templului este aproape, profeţia spune spre încurajarea rămăşiţei : „În ziua aceea, Domnul oştirilor va fi o cunună strălucitoare şi o podoabă măreaţă pentru rămăşiţa poporului". (Isaia 28:5; Apocalipsa 15:8). „Fumul" amintit în ultimul text citat simbolizează prezenţa minunată a lui Dumnezeu în casa Sa. Această slavă a lui Dumnezeu va tot creşte până când va umplea întreaga casa cu strălucirea ei. La timpul hotărât popoarele vor veni la templu şi vor vedea slava lui Dumnezeu în casa lui. „Şi iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari, şi pământul strălucea de slava Sa. Vedenia aceasta semăna cu aceea pe care o avusesem când venisem să nimicesc cetatea; şi vedeniile acestea semănau cu aceea pe care o avusesem, lângă râul Chebar. Şi am căzut cu faţa la pământ. Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. Atunci, Duhul m-a răpit şi m-a dus în curtea dinăuntru. Şi Casa era plină de slava Domnului!" – Ezechiel 43:2-5.

Cuprins

44. Iehova a voit să facă de cunoscut poporului Său Iuda, că El este cu ei la zidirea templului şi că nu va exista nici un eşec, dacă au încredere deplină în El. De aceea a zis prin profetul Său următoarele: „Al Meu este argintul, şi al Meu este aurul, zice Domnul oştirilor.” (Hagai 2:8). Ziditorul adevărat al templului anti-tipic este Iehova. Isus Cristos este reprezentantul său principal, însă El lucrează sub comanda lui Iehova. Aşadar, Dumnezeu a vrut ca poporul Său să înţeleagă că El poartă răspunderea pentru templu şi că dacă a început lucrarea bună, El o va termina la timpul Său şi spre slava Sa. Cuvintele profetului cu privire la „argint” şi „aur” folosite aici, trebuie să le înţelegem şi literal şi spiritual. Toate sunt ale lui Dumnezeu. Unii au voit să zidească ei singuri casa lui Dumnezeu; dar nu au putut, şi au eşuat în aceasta. Iar alţii au susţinut că Dumnezeu a încredinţat unui singur om tot adevărul care este pus în legătură cu zidirea casei Domnului; dar aceştia au greşit în privinţa aceasta şi deoarece prin aceasta au căutat să preamărească mai degrabă pe creatură decât pe Creator ei au căzut în cursă.

45. Adevărul este asemănat cu argintul „curăţit curge pe pământ, curăţit de şapte ori”. Adevărul, ca şi tot argintul de pe pământ, este al lui Iehova Dumnezeu şi El îl face cunoscut poporului Său credincios la timpul Său pentru încurajare. Oamenii nu curăţă adevărul, deoarece adevărul nu le aparţine. Aceasta o face Dumnezeu şi o face la timpul Său prin reprezentantul Său principal şi executorul hotărârilor Sale. (Maleahi 3:3). Iehova arată acelora care au încheiat legământ pentru a face voia Lui, că ei pot acumula bogăţii, reprezentate de „aur”, doar implicându-se cu credincioșie în serviciul Lui, serviciu care aduce în mod neapărat asupra lor încercări înfocate şi batjocuri (Apocalipsa 3:18). Fără a te implica cu zel în serviciul Domnului când se ivește ocazia, este imposibil să ai o parte în zidirea templului lui Dumnezeu. Nimeni să nu se amăgească sau să se lase amăgit să creadă că poate să rămână tăcut și inactiv în această zi a luptei și totuşi să fie binecuvântat de Domnul Dumnezeu ca un membru al rămăşiţei Lui.

46. Banii necesari pentru desfășurarea lucrării Domnului nu sunt întotdeauna la dispoziție, și cei care au credinţă mică ar putea să se teamă că lucrarea va fi împiedicată sau întârziată din acest motiv. Dumnezeu, însă, vrea să facă de cunoscut poporului Său că lucrarea Sa nu va înceta din pricina lipsei de bani, deoarece toţi banii sunt ai Lui şi deoarece zidirea templului este lucrarea Sa. Cei ce îşi folosesc banii în lucrarea Domnului înțeleg că a face înseamnă un adevărat privilegiu. Rămăşiţa lui Israel care s-a întors din Babilon trebuie să fi fost foarte săracă, şi din această pricină cuvântul Domnului i-a fost dat pentru ca ea să nu se teamă pentru sărăcia ei materială. Tot astfel astăzi, poporul lui Dumnezeu este sărac ca şi Evreii din timpul acela, în privinţa bunurilor materiale. Ei văd înrăutățirea stării financiare a lumii, mulți oameni în șomaj, și necazul în creștere, şi unii poate sunt înclinați să gândească că nu mai pot să facă nici o lucrare sau că lucrarea este deja pe sfârşite. Însă în privinţa acestor lucruri nimeni nu trebuie să se îngrijoreze. Lucrarea Domnului trebuie să înainteze și chiar va înainta până când se va termina, spre slava lui Dumnezeu.

47. După aceea Dumnezeu a mai zis următoarele Izraeliților din Ierusalim care au privit la temelia templului din Ierusalim: „Slava acestei case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oştirilor”. Fără îndoială că aceste cuvinte au fost rostite pentru încurajarea lucrătorilor. Tot așa acum, rămăşiţa știe că templul lui Dumnezeu nu peste mult timp va fi gata şi că frumuseţea şi slava acestuia va întrece pe a tuturor zidirilor de până acuma. Rămăşiţa lui Israel nu trebuia să se descurajeze când a văzut templul început, ci a fost îndemnată să aibă credință în Dumnezeu că El va ridica o zidire măreaţă. În acelaşi fel, cei ai rămăşiţei poporului lui Dumnezeu de pe pământ se uită unii la alţii reciproc, și nu văd multe. Ei văd că numărul lucrătorilor harnici este foarte mic, și devine din ce în ce mai mic; ei văd că mai mulţi din aceia, care susţineau odată că sunt ai Domnului se opun acum lucrării și aceste condiții tind să descurajeze pe cei slabi. Iehova vrea să dea de ştire acestora că dacă exercită credinţă în Dumnezeu, vor vedea templul anti-tipic finalizat și cu mult mai măreţ decât

Cuprins

cel tipic. Dumnezeu zidește templul acesta şi îl va face loc de adunare între sine şi cei care doresc să se împace cu El și care doresc să trăiască.

48. Iehova nu încetează să reverse binecuvântările Sale de bunătate peste rămăşiţă. În timp ce mânia duşmanului creşte şi opoziția față de poporul Său devine tot mai aspră, Cel Prea Înalt mărește lumina asupra Cuvântului Său și luminează pe rămăşiţă mărește viziunea rămășiței, permițându-i să vadă această prevedere îmbelșugată pentru păzirea şi ocrotirea lor. Încă puţin timp şi lupta este sfârşită, și de acest lucru rămăşiţa este foarte sigură. Încă puţin timp şi numele lui Dumnezeu va fi justificat şi cei din clasa templului îl vor vedea pe Iehova Dumnezeu în lumina deplină a măreţiei sale. Cu toate acestea, rămăşiţa încă mai are mult de lucru, ea continuă să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu şi să facă serviciul Lui ori de câte ori li se ivește ocazia.

(Urmează continuarea)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1. Ce învăţătură se cuprinde în raportul explicit al lui Iehova al zilelor, lunilor şi anilor în legătură cu mai multe profeţii importante?

2,3. Cui a fost dat mesajul lui Dumnezeu prin Hagai? Când a fost transmis? Explică însemnătatea fiecăruia din aceste fapte?

4,5. Compară templul lui Zorobabel cu cel a lui Solomon în privinţa: a). aşezării ; b). a slavei. Ce au reprezentat fiecare din aceste temple? Ce mare învăţătură prezentă conțin aceste fapte?

6,7. Explică ce trebuie să înţelegem din Hagai 2:3!

8,9. Pe ce bază alege Dumnezeu pe lucrători pentru lucrul Său, în privința Scripturii? Cum îi întăreşte în privinţa ducerii la îndeplinire a scopurilor Sale?

10,11. Cum se poate câştiga aprobarea lui Dumnezeu în înţelesul Romani 4:20?

12–14. Dovedește că îndemnurile și încurajările repetate ale Turnului de Veghere la activitate în serviciu au fost conforme cu Scriptura şi din acest motiv sunt potrivite!

15–17. Care este poziția și activitatea pe care o desfăşoară Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere? Cum trebuie aplicată şi cum își are împlinirea completă următoarea declaraţie a lui Dumnezeu: „Eu sunt cu voi”? Cum s-a împlinit Zaharia 4:6 față de rămășiță în prezent?

18–20. Când şi cum s-au împlinit Hagai 2:6 şi Evrei 12:27? În legătură cu aceasta, care este asigurarea pe care Iehova o dă poporului Său?

21-24. Explică când şi cum s-a împlinit Hagai 2:7? Care este datoria şi privilegiul rămăşiţei între timp? Identifică „acele lucruri care nu se pot clătina” și explică de ce sunt denumite astfel?

25–27. Descrie ce a fost prefigurat prin împotrivirea samaritenilor față de zidirea templului lui Zorobabel? În această legătură, cum se aplică Hagai 2:4 în prezent?

28–30. Cum trebuie să ne purtăm şi să procedăm în caz că suntem atacaţi? De ce?

31–34. Care este „dorinţa tuturor neamurilor” despre care vorbeşte versetul 7? „Vine” unde? Cum?

35–37. În ce măsură şi cum a venit deja această „dorință” la rămăşiţă? Care este privilegiul prezent al rămăşiţei în această privință?

38–40. Citează texte care arată cum se vor bucura popoarele de pe pământ de locul de mijlocire, ce se va deschide după terminarea templului.

41–43. Demonstrează timpul şi modul împlinirii versetului următor: „Voi umplea cu slavă casa aceasta”?

44–46. De ce spune aici Iehova: „Al Meu este argintul, şi al Meu este aurul„? Ce îndemn dă Apocalipsa 3:18 celor care vor să se îmbogăţească în adevăratul înţeles al cuvântului? Cum se pot câştiga astfel de bogăţii?

47. Ce învăţătură şi încurajare găseşte poporul lui Dumnezeu în declarația Lui că slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi”?

48. Ce poate aştepta rămăşiţa din partea duşmanului? Cât de bine s-a îngrijit Iehova în privinţa aceasta de poporul Său? Care este privilegiul şi bucuria cea mare a celor credincioşi?

AȘA VORBEȘTE IEHOVA AL OȘTIRILOR

„Încă puţină vreme şi voi clătina încă odată cerurile şi pământul, marea şi uscatul; voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni şi voi umplea de slavă Casa aceasta…. Al Meu este argintul şi al Meu este aurul, zice Domnul oştirilor…. Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi…. şi în locul acesta voi da prosperitate”

Iehova

Iehova, Cel Prea Înalt, Dumnezeul Atotputernic, este creatorul tuturor lucrurilor bune. El este din veşnicie în veșnicie şi afară de El nu este alt Dumnezeu. Îmbrăcămintea lui este lumină şi toată lumina vine de la El. El a creat cerul şi l-a întins ca o perdea, şi l-a umplut cu strălucirea măreţiei Sale. El a aşezat temelia pământului şi piatra lui unghiulară, şi l-a făcut conform voinţei Sale suverane. Cu norii a înfăşurat pământul în tinereţea lui şi l-a acoperit cu negură deasă. A rânduit soarele pe cer pentru luminarea zilnică a pământului, şi luna cu miliardele de stele pentru luminarea lui noaptea. Ba încă a numărat şi numărul stelelor şi fiecăreia i-a dat nume. La El totul este în ordine și nu există nici o confuzie. El face ca stelele și planetele să-și ia locul lor şi le mișcă în continuu pe orbitele încredințate lor. Vârfurile dealurilor le-a aşezat deasupra mărilor, vulturului i-a poruncit ca să zboare peste piscurile stâncilor şi să-şi clădească cuibul în locuri puternice. Pământul l-a îmbrăcat cu iarbă verde şi proaspătă şi pădurile mari le-a populat cu animale sălbatice și cu păsările cerului.

El a creat pe om desăvârşit şi l-a făcut domnitorul creaturilor de pe pământ. Iehova ţine în mâna sa soarta tuturor creaturilor sale. Adâncimea bogățiilor înţelepciunii şi ştiinţei, și înălțimea puterii și iubirii Sale sunt prea mari pentru a fi înțelese de om. Cu toate acestea, Cel Atotputernic se coboară să invite omul și să se judece cu El și să-l învețe căile Lui. Cunoaşterea lui Dumnezeu şi supunerea faţă de El înseamnă viaţă veşnică cu pace şi bucurie deplină. Atunci unde să aștepte omul să găsească cunoștință și înțelepciune dacă nu în descoperirea Dumnezeului Atotputernic! Cuvântul Lui este un izvor de cunoștință și înţelepciune, care curge întotdeauna pentru a furniza împrospătare şi viaţă celor care beau din el. Iehova este izvorul vieţii veşnice.

Iehova Dumnezeu este originea și sursa tuturor profeţiilor adevărate. Ca dovadă a acestui lucru este scris la Isaia 44:6: „Aşa vorbeşte Iehova, Împăratul lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Iehova oştirilor: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi în afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.”.

Marele Creator s-a făcut cunoscut înaintea creaturilor sale sub mai multe nume şi fiecare din aceste nume este de o însemnătate profundă. Prin numele său IEHOVA se înțelege planurile sale față de creaturile Sale. Numele Său DUMNEZEU înseamnă că El este creatorul tuturor lucrurilor bune.

Numele Său ATOTPUTERNIC însemnă că puterea Sa este fără margini şi că nimic nu poate să-I se împotrivească cu succes. Numele său PREA ÎNALT însemnă că El este suprem și mai presus de toate.

De ce există o aşa de mare ignoranță cu privire la Dumnezeu şi bunătatea Sa faţă de oameni? Răspunsul corect este, că Satan, duşmanul lui Dumnezeu, cu multe secole în urmă a întors pe om pe cărările fărădelegii și ale răzvrătirii și de atunci a orbit omenirea faţă de adevăr. Pentru a face acest lucru Satan a folosit diferiți agenți, dintre care mulți au pretins că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu, dar care în realitate L-au reprezentat greșit. Practicând ipocrizia aceşti oameni au fost folosiți de Satan ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu şi să-i conducă în întuneric. Desigur, Dumnezeu ar fi putut împiedica aceasta, dar înțelepciunea l-a determinat ca să lase pe duşman a merge până la extrem, pentru ca Dumnezeu la timpul stabilit de El să poată dovedi tuturor creaturilor inteligente, că El este suprem și că cei care doresc să aibă viață trebuie să se supună Lui, şi să umble pe calea neprihănirii.

Cel mai mare adevăr pe care trebuie să-l înveţe omenirea este cel referitor la Împărăţia lui Dumnezeu. Această Împărăţie va justifica pe deplin numele şi cuvântul lui Dumnezeu și va aduce paradisul şi bucurie fără de sfârşit oamenilor.

Pe pământ nu există nici un guvern care să mulțumească pe omul cinstit şi un astfel de guvern nu a existat niciodată. Cauza este că între oameni este practicată multă înșelăciune; și toți oamenii sunt loviți de boală, suferință şi de moarte. Această stare nefericită a început cu mai bine de şase mii de ani în urmă, când omul perfect era încă în Eden. Răscoala lui Satan a condus la căderea omului şi a adus moarte asupra fiecărui om. În acel timp de necaz Dumnezeu a promis că 'sămânţa femeii va zdrobi capul celui care a adus moarte asupra omului'. Această „femeie” menționată aici a reprezentat simbolic organizaţia universală a neprihănirii lui Dumnezeu. „Sămânţa” promisă a acestei „femei” este rezultatul ei, sau organizaţia universală a lui Dumnezeu, și formează Împărăţia. Dumnezeu a aşezat Împărăţia Sa la început în primul rând ca cel mai important dintre toate adevărurile.

După mai mulţi ani Dumnezeu a promis lui Avraam şi soţiei sale, că prin sămânța lor vor fi binecuvântate toate popoarele pământului. Dumnezeu i-a folosit pentru a face o ilustrație profetică. În acest tablou, Avraam a prefigurat pe Dumnezeu, în timp ce nevasta sa Sara a ilustrat organizaţia universală a lui Dumnezeu. Promisiunea dată atunci a mai descoperit că „sămânţa”, prin care vor fi binecuvântate naţiunile pământului, va fi adusă în existenţă în timpul epocii mari de probe şi suferinţe şi, că după ce va fi adusă la desăvârșire ea va constitui Împărăţia lui Dumnezeu.

Pentru împlinirea acestei cerinţe Iehova a ţinut această sămânţă ascunsă, înfăşurată în taină, timp de mai multe secole. Această taină a descoperit-o apoi treptat înaintea profeţilor şi servitorilor săi credincioşi. A promis că la sfârşitul lumii, epocă care este cunoscută şi sub titlul de „ultimele zile”, va lămuri pe deplin taina şi ea va fi înțeleasă.

Acel timp a sosit. Noi acum trăim la sfârşitul lumii și în zilele din urmă. Aceasta însă nu înseamnă sfârşitul pământului, pentru că pământul rămâne veşnic. Nu înseamnă nici sfârşitul timpului, pentru că timpul nu se sfârşeşte niciodată. Ci aceasta înseamnă sfârşitul epocii lungi întunecate în care a predominat răul. Înseamnă înlăturarea vălului întunericului şi al ignoranței din ochii oamenilor pentru ca astfel marea lumină a bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu să strălucească în mintea tuturor oamenilor. Acest timp la început este dat de cunoscut prin multe necazuri şi suferinţe, care la urmă se va spori ca cel mai mare necaz care a existat cândva pe pământ. Acest timp este marcat mai întâi de un mare necaz și suferință și va culmina cu cel mai mare necaz care a fost vreodată pe pământ. Acest guvern drept va împlini dorinţele fiecărui om cu inimă sinceră. În timpul activităţii sale progresive, pământul va fi populat cu un neam omenesc fericit şi bucuros care va cinsti şi adora pe Cel Prea Înalt. Prin urmare, o cunoaștere a Împărăţiei lui Dumnezeu este de o

foarte mare importanţă pentru toți oamenii. Aceste adevăruri scumpe şi îmbucurătoare pentru inimă sunt aşezate în Biblie, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Studierea Bibliei este cel mai profund studiu în care se poate implica omul. Înţelegerea Sfintei Scripturi este mai preţioasă decât tot aurul şi argintul pe care l-ar putea produce lumea. Aceasta luminează mintea, umple cu bucurie inima şi dă omului mare putere.

A fost susținut că înţelegerea Bibliei este limitată numai la puţini oameni, numiți „cler". Această afirmaţie nu corespunde adevărului. Biblia s-a dat ca fiecare să o înţeleagă, să scoată din ea ajutor şi mângâiere, să iubească adevărul, ca să cunoască voinţa lui Dumnezeu şi să se străduiască a o împlini. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. În psalmul 25:14 stă scris: „Taina lui Dumnezeu este cu cei care se tem de El, şi El le va arăta legământul Său".

Frica de Dumnezeu nu înseamnă o frică groaznică dinaintea unei nenorociri ameninţătoare. Frica de Dumnezeu este o teamă sfântă şi o adoraţie cu adânc respect a creaturii faţă de Creator. Ea înseamnă din partea omului cinstea cuvenită înaintea majestăţii şi bunătăţii iubitoare a Celui Prea Înalt, întrucât omul şi inima lui se teme ca nu cumva să încalce legile drepte şi neschimbătoare ale lui Dumnezeu. Frica de om duce pe om în cursă. Frica de Dumnezeu înseamnă începutul înţelepciunii şi duce pe om pe drumul vieţii. Pentru a câştiga viața veşnică este necesar ca omul să fie adus la cunoştinţa adevărului. Cel mai principal adevăr este acela despre Iehova Dumnezeu. În Sfânta Scriptură este scris că 'aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu'. – Ioan 17:3.

Iehova Dumnezeu nu şi-a aşezat numele Său în prim plan. La intervale anumite El a adus numele Său măreț înaintea creației Sale. Acest lucru El l-a făcut prin demonstrarea puterii Sale fără margini, care a dovedit întotdeauna că Diavolul este fără putere faţă de Iehova, în timp ce Dumnezeu vede că este potrivit ca puterea să şi-o exercite împotriva celui rău. La intervale anumite El a adus numele Său măreț înaintea creaturilor Sale nu dintr-un motiv egoist, ci spre folosul lor. El a fost condus de neegoism. Acesta este încă o dovadă că „Dumnezeu este iubire".

Dumnezeu şi-a mărit cuvântul Său în decursul timpului mai mult decât numele Său. Acuma a sosit însă timpul când numele şi cuvântul lui Iehova trebuie să fie înălțate printre creaturile sale. Atunci toate creaturile vor ști că cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna adevărat şi că numele Său este mai presus decât orice şi este vrednic de laudă şi cinste.

Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârşit. El este voinţa sa exprimată. De-a lungul timpului El mers înainte cu măreție în împlinirea voinței Sale așa cum este exprimată în Cuvântul Său. La intervale regulate, El şi-a descoperit şi şi-a mărit numele înaintea oamenilor, ca să-i apere de necredinţă. Acum „sămânţa promisă" este aproape completă şi timpul este aproape când Domnul îşi va înălţa numele Său sfânt înaintea oamenilor. Atunci chestiunea va fi rezolvată pe deplin împotriva lui Satan şi în favoarea lui Iehova. El voiește ca să se depună mărturie pe pământ despre planul Său şi această mărturie trebuie dată acum. Cui îi va fi de folos această mărturie?

Cei umili sunt acei care pot fi învățați. Omul înţelept este acela care dorește să-i se predea adevărul şi care doreşte să fie condus de adevăr. În Psalmul 25:9 stă scris: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa.". Mai departe stă scris: „Cei smeriţi vor moşteni ţara şi se vor desfăta în belşug de pace". Cercetătorul Bibliei află foarte curând că Biblia este o mare vistierie de înţelepciune şi cunoştinţă pentru că ea vorbește despre Iehova Dumnezeu. Acum s-a deschis ocazie fiecăruia pentru cunoaşterea Bibliei. Învăţaţi-i conţinutul ei şi veți fi binecuvântați foarte mult. Mulţi întreabă: „De unde vine Biblia?". La această întrebare vom răspunde într-un alt articol.

Cuprins

Cine a cercetat Duhul Domnului şi cine L-a luminat cu sfaturile lui?
Cu cine s-a sfătuit El…. Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip….. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui… Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă…. dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea. – Isaia

SCOPUL EXISTENȚEI OMULUI

Oare a fost aşezat omul pe acest pământ ca să arate că ce poate să facă, şi prin aceasta să-şi câştige faimă nepieritoare? Dumneavoastră ştiţi că învăţaţii şi filozofii acestui veac gândesc că realizările oamenilor sunt pur și simplu atât de minunate şi importante pentru univers încât ar fi o ruşine dacă inteligenţa oamenilor mari ai pământului s-ar termina la moartea lor; de aceea ei îşi închipuie că mintea sau intelectul acestor mari trebuie să trăiască mai departe după moarte pentru ca în felul acesta aceste minți preţioase să fie păstrate pentru binele universului.

Astfel oamenii dau mare importanţă oamenilor și realizărilor omului. Noi însă trebuie să întrebăm: Ce zice Dumnezeu la aceasta? Cu siguranţă omul nu s-a adus pe sine însuşi în existenţă. Lucrurile pe care le poate realiza omul se limitează la acest pământ verde, şi priceperea şi inteligenţa sa pe care le dezvoltă de la naştere încolo nu sunt atât de minunate şi nu sunt atât de necesare pentru funcționarea universului lui Dumnezeu încât el să trebuiască să le imortalizeze după moarte. Prin moartea marilor muzicanţi, poeţi, scriitori, compozitori, învăţaţi şi arhitecţi, Dumnezeu nu suferă nici pierdere şi nici pagubă; deoarece Dumnezeu a creat creierul, corpurile şi facultăţile cu care au lucrat acei oameni. Psalmul 94:8-10 zice: „Totuşi, învăţaţi-vă minte, oameni fără minte! Când vă veţi înţelepţi, nebunilor? Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să n-audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă? Cel ce pedepseşte neamurile, s-ar putea să nu pedepsească, El, care a dat omului pricepere?”

Cuvântul Sfânt mai zice „Nu vă încredeţi în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ şi în aceeaşi zi le pier şi planurile lor.” (Psalm 146:3,4) Această regulă se aplică fără excepţie și gândurilor oamenilor renumiţi ai pământului. Nu are lor nici o imortalizare a minților lor la moarte, deoarece în Eclesiastul 9:5 stă scris: „Morţii nu ştiu nimic.” Dacă Biblia nu ar promite o înviere a morţilor datorită morţii lui Isus în numele omenirii, atunci aceşti oameni mari nu ar trăi niciodată din nou. De aceea, nu este cuvenit să divinizăm omul și să glorificăm importanţa sa şi ceea ce a realizat în viaţă.

Omul nu s-a adus pe sine însuşi în existenţă. Și este la fel de sigur că el n-a formulat scopul pentru care a fost creat. Marele Dumnezeu, Cel Prea Înalt, Iehova, care a făcut pe om şi i-a dat viaţă, este acela care a stabilit scopul existenței omului. De aceea, oamenii nu trebuie să hotărască în gândirile lor, care trebuie să fie scopul existenţei lor, deoarece dacă fac acest lucru vor greși, indiferent de cât de plini de succes ar apărea ei în ochii oamenilor. Cel mai potrivit şi mai înţelept este să afli ce a vrut şi a intenţionat Dumnezeu prin aducerea omului în existenţă pe pământ, şi după aceea să-ți aduci întreaga viaţă în acord cu acel scop divin. Chiar faptul că Dumnezeu a făcut pe om superior animalelor fără raţiune şi că l-a înzestrat cu mai înaltă inteligenţă implică faptul că Dumnezeu a vrut ca omul să-şi întrebuinţeze mintea ca să cunoască voinţa Creatorului său, şi apoi s-o facă cu iubire şi cu bucurie.

Oamenii au înțeles ideea că omul a fost creat ca să trăiască numai temporar pe pământ şi prin experienţele lui de pe pământ să fie pregătit, în sfârşit, să moară şi să fie schimbat „într-o altă lume”;

Cuprins

şi că scopul existenţei sale pe pământ *este*, aşadar, să fie adus în contact cu răul şi să fie încercat de el și astfel să dovedească că este vrednic de viaţa veşnică într-un cer al fericirii sau că merită suferinţă veşnică în chinul de foc. Această idee este nescripturală.

Multe scripturi declară că Dumnezeu a creat acest pământ ca locuinţă permanentă a omului (Isaia 45:12,18; Psalm 115:16); că această planetă pământească nu va trece niciodată din existenţă (Psalm 78:69; Eclesiast 1:4); şi că Dumnezeu a pus pe om pe pământ ca să rămână pe el. Mai mult decât atât, când Dumnezeu a aşezat pe primul om pe pământ, nu numai omul a fost perfect ca lucrare a mâinilor lui Iehova, ci atunci nu era nici o nelegiuire sau răutate pe pământ. Prin urmare, omul nu putea fi probat atunci prin rău.

Dumnezeu n-a creat nimic rău, nici răul şi nici vreo creatură rea, ca prin aceasta să probeze pe om. Aşadar, primul om şi prima femeie n-au fost probaţi în mijlocul condiţiilor rele şi răutăcioase de pe pământ. Ei erau în grădina Eden, unde totul era ideal, minunat şi perfect. Dumnezeu i-a probat prin faptul că i-a informat despre voinţa şi legea Sa şi le-a poruncit să fie ascultători pentru ca să poată trăi veşnic şi în perfecţiune pe acest pământ. Dumnezeu le-a lăsat toată libertatea ca ei înşişi să aleagă dacă vor să asculte şi astfel să-şi dovedească devotamentul lor faţă de Dumnezeu, sau ca să nu-L asculte şi să moară. În aceasta a constat proba, şi ea a avut loc în condiţii fără păcat şi perfecte pe pământ.

Proba a venit în special peste Adam şi Eva, când fiul neascultător al lui Dumnezeu, Diavolul, s-a folosit de şarpe, ca să le sugereze să calce legea lui Dumnezeu pentru experiența pe care o vor dobândi. Diavolul a sedus pe Eva prin faptul că a făcut-o să creadă că această experiență va fi benefică pentru ea şi soţul ei. Însă Eva a fost curând deziluzionată, pentru că neascultarea a adus nenorocirea morţii. (Romani 5:12) De atunci încoace răul a existat pe pământ, atât răul nelegiuiri morale, cât şi răul în formă de catastrofe, plăgi, accidente, războaie, inundaţii, incendii, cutremure de pământ şi moarte. Toate acestea dovedesc că scopul lui Dumnezeu nu a fost ca să aducă pe oameni pe acest pământ pentru ca să-i probeze pe fiecare prin contactul cu răul. Adevărul este că rasa lui Adam nu a fost la probă sau judecată în timpul acestei domnii a răutății și a morții. Adam a fost în probă în Eden şi a căzut. Prin urmare, copiii lui au fost născuţi imperfecţi şi nepotriviţi pentru viaţa veşnică. Și astfel au murit toţi unul după altul şi încă mai mor. Aşadar, nu este necesar ca ei să fie probaţi, având în vedere faptul că ei se află deja într-o stare păcătoasă şi condamnată, şi având în vedere că omul nu este destinat să meargă în cer la moarte.

Totuşi, Dumnezeu s-a folosit de existența răului în lume pentru a proba credincioşia şi devotamentul acelora dintre oameni care se consacră Lui ca să-i servească Lui mai degrabă decât Diavolului. Isus şi urmaşii Săi au fost probaţi până astăzi în felul acesta, așa cum au fost probați și martorii credincioşi ai lui Dumnezeu şi profeţii care au trăit înainte de moartea şi învierea lui Isus Cristos. Datorită credincioșiei lui Isus în cele mai potrivnice condiţii ale răului, Dumnezeu l-a răsplătit cu o înviere din morţi şi cu ridicarea la cea mai înaltă poziţie în cer alături de însuși Dumnezeu. Şi urmaşii lui Isus trebuie să-și păzească credința şi să fie credincioşi legământului cu Dumnezeu până la sfârşit, neţinând seamă de ispite, de răutate şi de greutățile acestei lumi. Dacă fac aceasta, vor fi socotiţi vrednici de o înviere la viaţă nemuritoare în cer, şi pentru a domni împreună cu Isus ca regi şi preoţi pe tronul Său.

Profeţi credincioşi ai Vechiului Testament n-au avut oportunitatea să fie ucenicii lui Isus. Aceasta îi exclude de la vreo parte la învierea cerească; însă apostolul Pavel ne asigură în Evrei, în capitolul unsprezece, versetul treizeci şi cinci, că Dumnezeu va răsplăti devotamentul lor credincios faţă de Dumnezeu dându-le o „înviere mai bună" decât restul celeilalte lumi de oameni necreştini. Această înviere va însemna că ei trebuie să învie imediat la viaţă ca creaturi omeneşti desăvârşite şi trebuie să fie făcuți ca „prinți peste întreg pământul", ca reprezentanţi vizibili, omeneşti ai Împărăţiei

Cuprins

lui Cristos. (Evrei 11:39, 40; Psalm 45:16) Credincioşia acestor profeţi precum şi credincioşia lui Isus şi a ucenicilor Săi în cursul acestui timp de permitere a răului a preamărit şi justificat numele lui Iehova Dumnezeu.

Dumnezeu a stabilit un termen limită pentru funcționarea răului. Acel timp este aproape de sfârșit. Dumnezeu a rânduit Împărăţia fiului său Isus ca unealtă pentru constrângerea marelui răufăcător Satan, și pentru stoparea răului pe pământ şi pentru întemeierea neprihănirii pe pământ. În consecință, Împărăţia promisă a lui Dumnezeu este cel mai mare lucru în planul lui Dumnezeu cunoscut omului. Isus a ordonat ucenicilor Săi să facă din păzirea intereselor acestei Împărăţii scopul lor principal în viață, şi le-a zis: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui." (Matei 6:33) Această Împărăţie este la uși, şi milioane din populaţia de acum a pământului pot fi aşteptaţi să fie martori ai apropiatei „bătălii a zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic", care va elibera pământul de organizaţia rea a lui Satan şi va face loc controlul deplin al afacerilor omului prin noul Rege, Isus Cristos.

Scopul lui Dumnezeu în punerea omului pe pământ a fost ca pământul să fie tărâmul în care oamenii să poată lăuda şi preamări pe Dumnezeul lor în perfecţiune şi să facă pentru totdeauna voinţa Creatorului lor. Dumnezeu a aşezat pe omul perfect şi pe femeia perfectă în grădina Eden, le-a ordonat să se înmulțească și să umple pământul, și să supună întreg pământul şi să-l înfrumuseţeze asemenea grădinii Edenului. Însă Adam şi Eva au refuzat din aceasta scopul unic al existenţei lor, şi au ales un alt drum.

Împărăţia lui Cristos va îndrepta iarăşi toate acestea. Ea va îndeplini planul lui Dumnezeu față de om. Ea va stârpi nelegiuirea, și toate lucrurile rele și care produc nefericire. Ea va ridica pe toţi oamenii morţi în existenţă nouă pe acest pământ. Satan nu va mai putea seduce, pentru că va fi legat. Isus, marele Stăpân, prin reprezentanţi săi pământeşti, profeţii înviaţi, va învăţa toată omenirea şi o va aduce la o cunoştinţă exactă a adevărurilor divine care trebuiesc crezute şi urmate pentru a dobândi viaţă veşnică. Oamenii va fi curăţaţi prin sângele Său de păcatele lor, şi El îi va ridica din degenerarea lor morală, din imperfecţiunea lor corporală şi spirituală și din starea lor de moarte la standardul de oameni şi femei perfecte. Între timp, eforturile rasei noastre vor fi îndreptate spre transformarea pământului într-un paradis, şi sub binecuvântările Împărăţiei lui Dumnezeu, gradina Edenului va fi restabilită din nou şi va umplea tot pământul. Când acest lucru va fi terminat prin guvernul lui Cristos, omenirea va fi cu totul restatornicită la condiţiile de pe pământ care vor fi exact corespunzătoare condiţiilor perfecte de care s-au bucurat Adam şi Eva în gradina originală Eden. Numai după aceea, aşa cum ne asigura capitolul al douăzecilea al Apocalipsului, Satan va fi dezlegat din închisoarea sa ca să-și arate starea neconvertită a inimi sale.

Dezlegarea lui Satan va fi, desigur, o grea încercare pentru familia omenească restatornicită; însă spre deosebire de prezent când bărbații şi femeile sunt prea slabi să se poată opune lui Satan şi ispitelor sale fără harul lui Dumnezeu, în acel timp vor fi în stare ca să reziste probei şi să-şi dovedească integritatea lor înaintea lui Dumnezeu. Aici vedem iarăși că Dumnezeu nu încearcă omenirea cu privire la credincioșia ei față de El punând-o în mijlocul unor condiţii imperfecte şi păcătoase, ci în condiţii la fel de favorabile, perfecte şi sfinte ca cele din grădina originală a Edenului. Atunci scopul adevărat şi nobil al omului, restatornicit la chipul şi asemănarea lui Dumnezeu va fi acela de a se dedica neîmpărţit lui Dumnezeu, de a se împotrivi Diavolului, de a se dovedi credincios lui Dumnezeu și ascultător de legea și închinarea Sa, și astfel de a-I fi plăcut și a-L preamări.

Aceasta este scris cu putere şi afirmat în cartea Eclesiastului, capitolul doisprezece, versetul treisprezece: „Să ascultăm, deci, încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte

poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om." Toți cei care nu aleg să împlinească această datorie şi acest scop, inclusiv Diavolul însuși, vor fi nimiciți pentru totdeauna în moartea a doua.

Prin urmare, Împărăţia lui Dumnezeu ocupă în timpul de acum cel mai important loc în planul lui Dumnezeu. Dat fiind faptul că sfatul lui Isus a fost de a căuta mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, toţi oameni trebuie să-şi stabilească ca scopul lor principal în viață, de acum încolo, faptul de a se pregăti pentru ridicarea deplină a acelei Împărăţii pe pământul nostru, pentru ca prin aceasta să vină imediat în armonie cu legile şi lucrurile ei şi să poată conlucra bucuros, din inimă. De aceea, oamenii să se întoarcă la Biblie, să cerceteze în ea despre Împărăţie şi să o vestească la alţii. Făcând aceasta, ei vor împlini scopul aprobat de Dumnezeu al existenţei omului pe pământ.

Scrisori

ÎNTĂRIȚI PENTRU A SERVI PE IEHOVA

Dragă Frate Rutherford:

După ce am citit recenzia ultimelor dvs. două cărți, *Lumina,* în numărul 287 al *Epocii de Aur,* și expunerea pe care o dați despre Apocalipsa 14:10, 11, vă transmitem din adâncul inimii mulțumirile noastre pentru ospățul de buate care, evident, va fi în curând partea noastră. Încă nu am primit copiile noastre; și pregustarea oferită nouă în Epoca de Aur a servit doar pentru a adânci dorința noastră după această hrană de la masa Domnului, despre care am auzit atât de multe.

Biserica a așteptat mult timp acest lucru; și acum la timpul fixat de Domnul, și când nutrimentul ei întăritor este foarte necesar, El se îngrijește de nevoia noastră, ne satisface foamea, și ne umple cu bucurie și recunoștință pentru grija Sa grațioasă. Aprecierea adevărată solicită ca această putere să fie returnată Dătătorului într-un serviciu încântător.

Nefiind în necunoștință despre planurile Diavolului și despre cursele lui asupra clasei „servului" lui Iehova, și asupra dumneavoastră în special în acest timp, vă amintim pe toți în rugăciunile noastre, cerând ca El să poată da putere și să adauge binecuvântările Lui la lucrarea mâinilor voastre, spre lauda și slava Lui.

În ceea ce ne privește, jurăm solemn ca așa cum „Lumina" ne este oferită nouă, tot așa și noi, în măsura posibilităților, vom căuta să ducea acea „Lumină" mai departe, neascunzând-o sub obroc, ci ținând-o sus în strigătul însoțitor al „Sabiei Domnului și a Unsului Lui".

Am avut un mare succes în teritoriul nou în care dvs., ca instrument al Domnului, ne-ați trimis. Săraca Indie, asemenea întregii lumi, are nevoie mare de Împărăţia Domnului.

Ne bucurăm cu dumneavoastră în privilegiul care este acum al nostru de a justifica numele lui Iehova. Cu multă dragoste,

Ai dumneavoastră, în serviciu încântător,
R. TIPPIN și C.S. GOODMAN, *India*.

DIN HAWAI

Dragă Frate Rutherford:

Frații de aici doresc să facă cunoscut dragostea lor mare pentru dvs. datorită zelului și curajului în legătură cu ceea ce v-a dat Domnul să faceți. Ar fi absolut imposibil să realizați lucrarea

Cuprins

făcută, de când conduceți treburile Societății, fără aprobarea deplină a Domnului; și toți pot să vadă prin atitudinea dvs. față de cei care se opun că singurul scop al dvs. este acela ca lucrurile să fie așa tot timpul.

Dorim să vă mulțumim pentru puterea și încurajarea primită din studiul nostru al *Turnului de Veghere*, deoarece este clar că fiecare articol conține ceva de o importanță vitală pentru noi. Dacă nu ar fi fost făcut un efort special pentru a ne lumina cu privire la îndatoririle și privilegiile noastre în serviciu, am fi fost adormiți mult timp. Domnul v-ar fi considerat responsabil așa cum a fost subliniat în repetate rânduri.

Este regretabil că radioul nu poate fi folosit la fel de eficient aici ca pe continent. Nu este nici o îndoială că aceasta ar face posibil să se ajungă la mulți oameni care nu vor să cumpere literatură acum, dar care probabil ar cumpăra dacă ar fi deschisă calea prin radio.

Asigurându-vă de rugăciunile noastre zilnice în numele dumneavoastră și al celorlalți credincioși de la Brooklyn, și de dorința noastră de a lucra umăr la umăr tot timpul, rămânem

Frații voștri în Domnul,
BISERICA DIN HONOLULU (Hawai).

RECUNOȘTINȚĂ

Dragă Frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit cartea *Lumina*. Îmi este imposibil să-mi exprim recunoștința în cuvinte; însă cu ajutorul lui Dumnezeu voi duce *Lumina* la alții, mă voi strădui să fiu martorului Lui credincios.

Timp de treizeci și trei de ani Dumnezeu m-a binecuvântat cu *Turnul de Veghere*.

Vă iubim, frate drag, și ne rugăm lui Dumnezeu să vă păzească și să vă ocrotească.

Fratele dumneavoastră în Cristos,
DEFOREST KOON, Michigan.

UN NOU IMPULS

Dragă frate Rutherford:

Salutări! Cuvintele nu pot exprima binecuvântările pe care le-am primit când am citit *Lumina*. Ea a fost o descoperire în cel mai deplin sens al cuvântului. În condițiile bisericii, de la Efes până la Laodiceea, am văzut, ca niște filme, douăzeci de ani reflectați din viața mea.

Ca niciodată înainte, am înțeles semnificația deplină a mesajului mângâietor: 'Știu faptele tale, necazul tău, și sărăcia ta; dar ești bogat, bogat în favoarea lui Dumnezeu'.

Ce descoperire despre Nicolaiți, șefii, pe care i-am urât toți anii, foarte des cu o inimă necăjită; și acum, ce bucurie, că și Domnul i-a urât; și încă-i mai urăște! Și toate celelalte trăsături ale Apocalipsei, care-l arată pe Rege în acțiune, au fost o inspirație adevărată.

„Lumina” a dat un impuls nou în grupa întreagă. Am avut o medie săptămânală de 387 cărți și 1 326 de broșuri, dar după ce am studiat doar câteva capitole ale Apocalipsei în „Lumina” minunată, am avut un rezultat săptămânal de 988 de cărți și 4 615 broșuri.

Tocmai m-am întors dintr-o călătorie de patru săptămâni în care am vizitat douăzeci și cinci de grupe. Toți prietenii dragi au primit cu bucurie „Lumina”. În acest turneu am trecut prin Wilhelmshaven, un port maritim pe coasta de nord. Am văzut din nou barăcile în acest loc, unde în urmă cu patruzeci de ani am primit, în calitate de marinar, prima mea instrucție pentru slujba Diavolului. Mă bucur să spun că am devenit un soldat neinstruit, deoarece în urmă cu paisprezece ani, când „Smirna” era pe drum, eu am refuzat să fac slujba Diavolului; prin harul Domnului am putut să spun agenților Diavolului că nici măcar nu voi atinge armele lor sângeroase.

Și acum, în urmă cu câteva săptămâni am mers, ca un martor al Domnului, prin aceleași barăci, vestind mesajul Regelui Păcii. Acolo unde s-au auzit suspinările a mii de marinari care sufereau sub ghearele lui Satan, a apărut o nouă scenă. Cei mai săraci dintre cei săraci au o casă primitivă în aceste barăci. Puteți să vă imaginați cum a clocotit inima mea, în timp ce mergeam din ușă în ușă, spunând prizonierilor din spatele ușilor despre o casă mai bună nu foarte departe.

Încă mai sunt multe de scris, dar nu îndrăznesc să fiu prea lung. Mulțumindu-vă pentru toată munca dvs. pentru toți cei care au experiențe similare în serviciul Regelui, sunt hotărât să pun în practică recunoștința mea prin ascultare credincioasă.

Cu dragoste caldă în Domnul, rămân

Fratele dvs. în Cristos,
H. VON AHLFTEN, *Germania*.

UN DECENIU BINECUVÂNTAT

Dragă Frate Rutherford:

Timpul dvs. este atât de ocupat încât pare aproape nepotrivit să adaug alte sarcini suplimentare, însă doresc să vă spun cât de mult m-am bucurat să lucrez cu dvs. în acești ultimi zece ani.

Mâine se vor împlini zece ani de la sosirea mea la Betel, și în orice caz au fost cei mai folositori și plăcuți ani din viața mea. Sosind imediat după publicarea nr. 27 al Epocii de Aur, a fost o experiență foarte minunată să văd avansarea lucrării, de la micul grup de lucrători de pe Myrtle Avenue, care lucrau pentru pregătirea cărților *Milioane*, la grupul din prezent care lucrează la peste nouăzeci și trei de milioane de cărți și broșuri. Nimic, ci doar aprobarea Domnului a putut să binecuvânteze o astfel de mărturie minunată în numele Împărăţiei.

Devotamentul dvs. față de Domnul a fost întotdeauna o sursă de inspirație pentru mine. Am dorit să vă spun aceste lucruri de atâtea ori, dar este mai ușor pentru mine să le scriu decât să vorbesc despre ele.

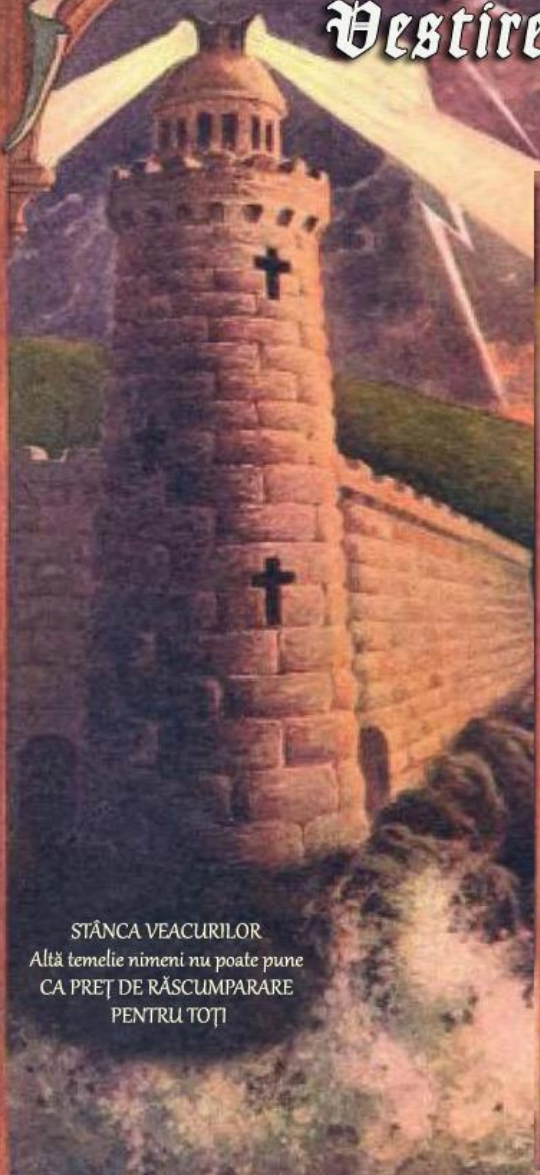
Fie ca Tatăl nostru ceresc să continue să vă binecuvânteze mâinile și mintea, și să le facă fructuoase în interesele Împărăţiei.

Sora Woodworth se bucură de privilegiile ei în lucrarea de pionierat, și se alătură mie în transmiterea dragostei creștine.

Al dumneavoastră, prin harul Lui,
W. ELDON WOODWORTH, *Betel*.

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 MARTIE 1931** **Nr. 5**

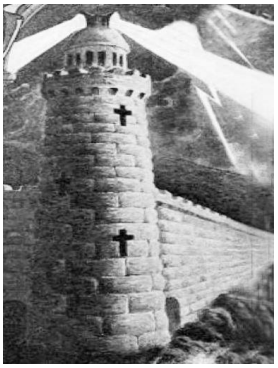
Cuprins:

TEMPLUL SĂU (partea a 3-a)	**- Pag. 91**
BIBLIA	**- Pag. 100**
SCRISORI	**- Pag. 108**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Martie 1931** **Nr. 5**

TEMPLUL SĂU

„În locul acesta voi da pacea, zice Domnul oştirilor.” – Hagai 2:9.

Partea a III-a.

IEHOVA şi-a exprimat planul ca să întemeieze pacea în univers. Aceasta este o garanţie absolută şi sigură că acest lucru se va şi realiza. Nu poate exista o pace adevărată atâta timp cât mai există lucrători ai fărădelegii. Dumnezeu şi-a exprimat planul de a nimici pe cei nelegiuiţi; iar după aceea va veni pacea. Iehova declară război împotriva lui Satan, duşmanul de moarte, cel rău şi împotriva organizaţiei sale întregi; și El are să se lupte pentru stabilirea păcii veşnice. Prin urmare El se descoperă ca „Domnul Savaot”, adică Dumnezeul Atotputernic la luptei. El se mai descoperă ca „Domnul oştirilor”, peste și deasupra armatei sau oștirii Sale, care se luptă împotriva celor nelegiuiţi. El face pe Isus Cristos comandantul suprem al oastei sale; şi la timpul hotărât Cristos are să conducă oastea spre victorie pentru ca să existe o pace veşnică.

2. Războaiele au răvășit rasa umană. Elementele stăpânitoare, elementele vizibile ale organizaţiei lui Satan au pus la cale mai multe războaie şi în urma acestora poporul de rând a trebuit să sufere mult. Acuma chiar şi stăpânitorii pământului încep să vadă că poporul de rând s-a săturat de atâta vărsare de sânge şi prin urmare conducătorii caută cu disperare o unealtă pentru întărirea păcii. Însă aceste încercări ale lor vor da greş. Chiar înaintea Războiului Mondial preoții obişnuiau să declare înaintea asociaţiilor lor din clasa conducătoare: „De acum încolo nu vor mai fi războaie, ci noi prezicem pacea pentru lume”. Cu toate acestea războiul a izbucnit şi a făcut un ravagiu teribil între omenire. Atunci preoții au părut în ochii multora ca profeţi mincinoşi, ceea ce și sunt.

3. Când a fost înfiinţată Liga Naţiunilor, domnitorii naţiunilor au anunțat că Liga va zădărnici războiul şi va aduce o pace durabilă. Cei mai aprigi propovăduitori ai Ligii Naţiunilor au fost preoţii şi cu cuvinte evlavioase și cu mare emfază au declarat, că „Liga Naţiunilor este expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ”. În privinţa aceasta preoții au vorbit ca nişte profeţi mincinoşi; și aliații lor precum și poporul de rând încep să observe că aceşti preoţi într-adevăr au fost nişte profeţi mincinoşi. Ei ţin multe conferinţe de dezarmare, formulează tratate, pe baza cărora naţiunile se obligă să trăiască în pace una cu alta. În acesta „ profetul mincinos” amintit în Apocalipsa duce rolul cel mai important şi cu cuvinte umflate promite că se vor realiza multe lucruri în scurt timp. Între timp se ridică iarăşi profeţi mincinoşi şi profeţesc: „Pace! Pace!” Şi totuşi nu este pace!”. (Ieremia 6:14). Se poate presupune că reprezentanţii lui Satan şi aceia pe care îi mai pot amăgi şi duce de nas, vor spune împreună nu peste mult timp: „Pace şi siguranţă”; şi atunci 'dintr-o dată va veni peste ei distrugerea', deoarece Domnul a declarat că o astfel de nimicire are să vină peste ei.

4. În ceruri acuma este pace; însă mai întâi a trebuit să aibă loc în cer un război şi numai după aceea a urmat pacea.(Apocalipsa 12:7-10). Pe pământ nu putem aştepta pace până când Domnul nu va stârpi armata lucrătorilor fărădelegii. Acest lucru El îl va face prin reprezentantul Său, care este Capul templului. După terminarea templului din Ierusalim, Dumnezeu a declarat următoarele prin

profetul său: „Şi în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oştirilor.” Această profeţie se referă fără îndoială la timpul, când 'vine Şilo [cel paşnic]' şi toate treburile pământului vor ajunge sub controlul Prinţului Păcii.

5. Unul din titlurile pe care le-a dat Dumnezeu Reprezentantului Său Executiv, şi pe care El îl posedă acum este „Prinţul păcii”; şi pacea Lui nu va avea sfârşit niciodată. Pacea deplină nu va exista între poporul lui Dumnezeu până când Prinţul Păcii nu va nimici pe lucrătorii fărădelegii: „Căci El [Solul legământului] este pacea noastră.” „Voi nimici carele de război din Efraim, şi caii din Ierusalim, şi arcurile de război vor fi nimicite. El va vesti neamurilor [naţiunilor] pacea”. (Zaharia 9:10). Atunci naţiunile îşi vor da seama că cel care este dorinţa lor, adică, Prinţul Păcii, a venit şi toţi cei care doresc să facă binele se vor bucura de bunăstare şi pace. Un traducător redă astfel Hagai 2:9: „În acest loc voi da prosperitate”. Pacea durabilă între oameni va deschide drumul pentru ca ei să-şi dedice energia în serviciul neprihănirii şi atunci Dumnezeu îi va binecuvânta cu prosperitate. Prosperitatea lor va veni când ei îşi vor întoarce inimile spre Iehova cu ajutorul templului Lui.

6. Cel ce iubeşte pe Dumnezeu nu trebuie să se lase amăgit nici o clipă să creadă că vreo instituţie omenească de pe pământ poate să aducă pace lumii. Chiar şi faptul de a simpatiza mintal cu mişcările pentru pace ale lumii este contrar voinţei şi planului lui Dumnezeu. Nici Liga Naţiunilor şi nici o altă instituţie omenească nu poate stabili pacea şi bunăstarea între oameni, deoarece Dumnezeu a hotărât astfel. Pacea între Dumnezeu şi om, între om şi om, şi între om şi fiară, va fi realizată doar în modul hotărât de Dumnezeu. Acest mod pe care Dumnezeu îl declară apăsat este cu şi prin templul Său.

7. După trei luni şi douăzeci şi patru zile, după ce Hagai a început să profeţească, el a stat din nou înaintea conducătorilor şi poporului şi a vorbit către ei prin autoritatea primită de la Dumnezeu: „În a douăzeci şi patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Dariu, cuvântul Domnului a vorbit prin proorocul Hagai, spunând…” (Hagai 2:10). Acel timp ar corespunde cu luna Decembrie a noastră, şi în Palestina atunci a început timpul ploios. Ezra a profeţit tot cam în acest timp şi spune că atunci a început în ţară anotimpul ploios. „Toţi bărbaţii lui Iuda şi Beniamin s-au strâns la Ierusalim în trei zile. Era a douăzecea zi a lunii a noua; şi tot poporul stătea pe locul deschis dinaintea Casei lui Dumnezeu, tremurând din pricina împrejurării aceleia şi de ploaie. Dar poporul este în mare număr şi vremea este ploioasă.” – Ezra 10: 9,13.

8. Profeţia lui Hagai se pare că a fost tot în acest timp. Din vorbirea profetului pe care a ţinut-o reiese că acesta a fost un timp potrivit pentru a cugeta bine asupra purtării şi îngrijirii Domnului faţă de poporul său. În acel timp temelia templului refăcut a fost finalizată. Zidirea templului a înaintat cu sârguinţă şi Evreii n-au permis nici o piedică din partea vrăjmaşilor în lucrarea pe care o făceau. Dumnezeu a voit să arate, şi chiar a arătat, aprobarea pentru credinţa rămăşiţei Evreilor pentru că făcut cu seriozitate lucrarea, şi a trimis pe Hagai înaintea lor ca să le profeţească spre încurajarea lor.

9. Iehova, prin profetul Său, a pus mai întâi o întrebare preoţilor pentru ca ei să răspundă cu privire la înţelegerea legii Domnului şi cu privire la ce este sfânt şi ce este necurat. Dumnezeu a dat Evreilor legea ca cei care servesc în slujba preoţiei „ca să puteţi deosebi ce este Sfânt de ce nu este Sfânt, ce este necurat de ce nu este curat” (Lev. 10:10). Cu ocazia aceasta Hagai a cerut preoţilor să explice legea înaintea poporului.

10. Tot astfel astăzi, poporul lui Dumnezeu are nevoie să fie învăţat în legea lui Dumnezeu, care este voinţa Sa exprimată cu privire la ce este sfânt şi ce nu, ce este curat şi ce nu înaintea Domnului. Standardele false de sfinţenie înşeală şi induc în eroare pe mulţi şi îi fac să cadă. De pildă, unii nu înţeleg că Satan are o organizaţie puternică, că el luptă împotriva lui Dumnezeu şi a

poporului Său, şi prin urmare ei nu evită lucrurile necurate. Cu ocazia aceea, Hagai s-a înfăţişat înaintea poporului la porunca Domnului şi a spus: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Pune preoţilor următoarea întrebare asupra Legii: Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfinţită, şi atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfinţite? Preoţii au răspuns: „Nu!" – Hagai 2:11,12.

11. Această profeţie are o aplicare în prezent. Preoţii bisericii catolice susţin că prin farmece şi alte ceremonii secrete pot să schimbe în ziua de vineri carnea de vită în peşte sau pasăre. Prin aceasta ei se amăgesc pe ei înşişi ca să se justifice să mănânce carne în perioada în care au declarat-o ca post obligatoriu. Prin aceasta ei îşi atribuie putere pe care nu o posedă. Tot astfel există printre poporul care se numeşte al lui Dumnezeu unii care au făcut legământ cu Dumnezeu, care se consideră atât de importanţi încât toată hrana spirituală pe care o ating, sau orice lucru la care iau parte, devine imediat sfânt datorită virtuţilor lor personale. Aceştia se privesc prea importanţi şi caută să se mândrească cu astfel de puteri şi virtuţi, pe care nu le au; şi deoarece aceştia lucrează împotriva voinţei lui Dumnezeu ei sunt lucrători ai nelegiuirii. Făcând aceste lucruri, ei nu poartă haina preoţească de nuntă. Aceasta se aplică la clasa aceea care susţine că este în adevăr, dar care lucrează pe calea aleasă de ea, şi trage concluzia că lucrarea lor principală este aceea de a se face sfinţi şi pioşi, şi în consecinţă, că tot ceea ce ating sau întreprind este sfânt.

12. Preoţii au răspuns la întrebarea lui Hagai, şi răspunsul lor a fost corect; din aceasta poporul lui Dumnezeu din vremea aceasta poate să înveţe că nu există nici un merit propriu în nici o jertfă pe care omul o aduce Domnului şi că creatura nu sfinţeşte nici un lucru pe care îl atinge. Cu toate că a lua parte la serviciul Domnului este cel mai mare privilegiu, Dumnezeu nu are nevoie de nici unul dintre noi pentru serviciul Său. Nimeni să nu se creadă atât de important încât să creadă că poate să facă lucrările sale fără lege, chiar dacă susţine că face acestea în numele Domnului, şi să nu aştepte ca Domnul să aprobe aceste fapte. Faptul că cineva susţine că tot ceea ce face, face „ca pentru Domnul" nu face nicidecum acel lucru acceptabil înaintea Domnului. Când apostolul spune: „Orice faceţi, să faceţi din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni", el vrea să spună clar că noi trebuie să facem acele lucruri în modul hotărât de Dumnezeu, şi nu în modul hotărât de om, şi că acele lucruri trebuie făcute cu bucurie spre mărirea lui Dumnezeu. Ascultare de Domnul este ceea ce se cere de la clasa templului în timp ce execută lucrul ei, şi această supunere este mai plăcută decât orice jertfă, pe care oamenii pot s-o facă sau s-o aducă. Deci examinarea pe care preoţii din timpul lui Hagai au trebuit s-o facă a fost spre binele poporului lui Dumnezeu din timpul de faţă.

13. Hagai, profetul lui Dumnezeu, a mers şi mai departe cu examinarea preoţilor, şi a zis: Şi Hagai a zis: „Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare?" Preoţii au răspuns: „Vor fi spurcate." (versetul 13). Aceasta dovedeşte că creatura n-are în sine nici un merit care poate fi adus Creatorului. Cei care sunt acum din ordinul preoţesc în biserică au fost odinioară „morţi în păcate şi ale fărădelegi" şi "erau prin natură fii ai mâniei, ca şi „ceilalţi", deci erau prin natură „necuraţi". Când cineva devine un urmaş a lui Cristos, în loc de a fi capabil să facă ceva sau totul sfânt pentru Domnul prin „caracterul său minunat" sau prin alt merit al său, tocmai contrariul este adevărat. Fiind în mod natural moartă și într-o stare necurată, creatura ar pângări toate acele lucruri care sunt ale Domnului pe care le-ar atinge, dacă nu ar exista faptul că îndreptățirea și aprobarea de către Iehova este oferită cu și prin meritul lui Isus Cristos. Cât de greșit și nechibzuit este, așadar, ca cineva să creadă că poate să dezvolte un caracter frumos şi plăcut care este meritoriu și plăcut înaintea Domnului ca un lucru sfânt. Cel ce face aşa tăgăduieşte sângele mântuitor al lui Isus Cristos, precum şi rezultatele izvorâte din preţul răscumpărării. Preoţii au răspuns bine la întrebarea lui Hagai, şi aceasta arată că dezvoltarea noastră proprie nu este acceptabilă înaintea Domnului ca un lucru sfânt. Faptele auto-realizării sunt „fapte

moarte” și sunt, în ochii Domnului, pângărite și necurate. Meritul lui Cristos este acela care are putere de curăţire şi noi numai prin devotamentul nostru desăvârşit față de Domnul putem să ne dovedim iubirea faţă de El, și aceasta este ceea ce aduce aprobarea Lui.

14. Dumnezeu aprobă pe cei care s-au întors cu inima la El şi care rămân în acest simţământ. Însă cei care cu inima lor sunt legaţi de lucruri sau creaturi pământeşti, nu sunt plăcuţi înaintea lui. Dacă un creştin admiră sau este devotat unui om, fie el însuşi sau o altă persoană, acela nu poate să fie plăcut înaintea Domnului. Indiferent de cât de evlavios, bun și devotat ar fi cineva, şi oricât de mult ar fi folosit de Dumnezeu, aceasta nu este o scuză sau justificare ca cineva să dea laudă, adorare și slavă creaturii; cel ce face așa, face spre răul său propriu. Dacă ne împărţim devotamentul între Dumnezeu şi lucrurile lumii acesteia, prin aceasta atingem lucruri spurcate şi ne murdărim. Nu putem sluji la doi domni și să fim plăcuţi la amândoi. Acesta este un adevăr mai cu seamă în viaţa unui om care mărturiseşte că servește lui Dumnezeu. El trebuie să se consacre cu totul Domnului pentru ca să fie pe placul Lui.

15. După ce preoţii au răspuns: „Vor fi spurcate. Atunci Hagai, luând iarăşi cuvântul, a zis: „Tot aşa este şi poporul acesta, tot aşa este şi neamul acesta înaintea Mea, zice Domnul, aşa sunt toate lucrările mâinilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat! (versetul 14). Aceasta trebuie să însemne că omul este spurcat înaintea Creatorului, așa că tot ce atinge cu mâna sa „va fi necurat”, deoarece face împotriva poruncii lui Dumnezeu. De ce este necurat?, ar putea întreba cineva. Evident din cauza inactivității în serviciul Domnului așa cum a poruncit Domnul, şi pentru lucrul făcut într-un mod contrar. Timp de șaisprezece ani Evreii aceia, deși au primit marea favoare din partea lui Dumnezeu de a lucra la templu, neglijaseră să facă lucrarea, și prin urmare nici o lucrare făcută de ei nu putea fi plăcută sau acceptabilă lui Dumnezeu ca sfântă. Ei au fost trimişi în Ierusalim cu porunca ca să facă lucrarea templului. Orice alte lucruri nu puteau fi plăcute înaintea Domnului.

16. Chiar aşa s-a întâmplat şi cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ când a sosit timpul pentru întemeierea Sionului şi strângerea la un loc a poporului lui Dumnezeu. Isaia reprezintă pe sfinţii Domnului care trăiau atunci pe pământ. Isaia, în ceea ce privește pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ, şi-a recunoscut necurăţenia, și a strigat așa: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate”(Isaia 6:5). Totul în lume a fost mort, îndeosebi din și după 1914, pentru că atunci Regele slavei a luat în mână puterea Sa mare şi a început să domnească şi deoarece lumea lui Satan a ajuns la sfârşit şi a sosit timpul pentru intrarea în organizaţia sfântă a lui Dumnezeu, care este Sionul. În 1919 şi după aceea s-a întâmplat că poporul lui Dumnezeu a început să-și dea seama că a fost neglijent în îndeplinirea sarcinilor sale, și prin urmare, că erau cu buze necurate prin faptul că nu fuseseră sârguincioși în vestirea laudelor Domnului. După aceea ei s-au trezit şi au început să lucreze.

17. Isaia prefigurează clasa aceasta care înțelege faptul că mânia Domnului față de ea a trecut şi din acest motiv a scris: „În ziua aceea vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!” „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, şi nu mă voi teme de nimic; căci IEHOVA Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele, şi El m-a mântuit.” (Isaia 12:1,2). Se putea deci presupune foarte just, că de la data de când poporul Domnului s-a trezit și a început să fie harnic şi activ va avea parte de mai mari binecuvântări din partea Domnului. În acel timp ei 's-au întors de la lucrurile moarte pentru a servi Dumnezeului celui viu' și au început să facă lucrul templului şi prin urmare au avut motive să aștepte și să primească binecuvântări continue de la Domnul. – Evrei 9:14.

18. După aceea profetul aminteşte o anumită zi, de la care rămăşiţa poate spera că va primi binecuvântarea lui Dumnezeu: „Uitaţi-vă, deci, vă rog cu băgare de seamă, la cele ce s-au întâmplat din această zi până acum, până să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului!”(versetul 15).

Aceasta înseamnă fără îndoială că de la a douăzeci şi patra zi a lunii a noua ei urmau să analizeze și să-și amintească ce condiții au existat înainte de începerea lucrului la templu şi să compare aceste lucruri cu ceea ce urma să aibă loc de atunci înainte. Evreii din timpul acela au stat în neactivitate timp de şaisprezece ani și nu au pus nici o piatră pe temeliile templului, și acum această perioadă de timp trebuia comparată cu ceea ce urma să aibă loc începând cu ziua a douăzeci şi patra a lunii a noua,când au început din nou la zidirea templului.

19. În ce măsură a binecuvântat Domnul această rămăşiţă a Israelului în cei şaisprezece ani de neactivitate? La această întrebare Hagai răspunde în versetul 16. În aceşti şaisprezece ani de neactivitate evreii s-au temut de mânia oamenilor și prin urmare s-au implicat în treburi lumeşti care i-au îndepărtat de lucrul templului şi, prin urmare, binecuvântările lui Dumnezeu au fost departe de ei.

20. Poporul lui Dumnezeu să privească acum înapoi şi să compare lucrarea bisericii din timpul perioadei lui Ilie cu cea a perioadei Elisei a activității bisericii, și să compare îndeosebi binecuvântările cereşti peste cei care s-au implicat cu bucurie în lucrarea Elisei cu ceea ce vine la cei care au eșuat sau au refuzat să se implice în ea. Din cauza fricii de om sau de organizaţia lui Satan, sau din alte motive egoiste, mulți nu au reușit sau au refuzat să participe în lucrarea Elisei şi astfel au suferit pagube mari. Însă peste cei care au conlucrat cu bucurie în serviciul Domnului în legătură cu templul, Cel Prea Înalt a turnat din belșug binecuvântările Sale.

21. Profetul Hagai a vorbit pentru Domnul referindu-se din nou la timpul de așteptare indiferentă și inactivitate, zicând: „Aşa Sunt toate lucrările mâinilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!” (versetul 14). Domnul şi-a exprimat dezaprobarea față de evrei din cauza inactivității lor, și trebuie să ne așteptăm că Domnul își va arăta la fel nemulţumirea față de cei care neglijează sau nu pot sau refuză să ia parte la lucrarea Împărăţiei, când li se dă ocazia. Cei ce au scăpat de Satan şi de organizaţia sa, au fost chemați ca să se suie şi să lucreze în legătură cu casa Domnului. Nereușind să asculte această poruncă aceștia nu au avut parte de binecuvântarea Domnului.

22. Chiar şi în ziua de azi sunt unii, care sunt prea mândrii ca să facă un efort să afle de ce nu se bucură de binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei sunt împiedicați de mândria lor ca să 'se pocăiască şi să facă faptele dintâi'.(Apocalipsa 2:5). Ei refuză chiar și să citească şi astfel să nu se împărtăşească din hrana, pe care Domnul a pregătit-o prin organizaţia Sa, pentru instruirea poporului Său, și astfel ei ratează binecuvântările Domnului. Alţii nu au învăţat din mustrările Domnului. Dumnezeu, care a văzut înainte toate acestea, a îndemnat pe cei care erau mai zeloşi dintre poporul Său, 'să strige cu toată puterea, și să nu se oprească', pentru ca poporul Său de legământ să se trezească la cunoaşterea privilegiilor sale. „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă, şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58:1). Faptul că *Turnul de Veghere* în timpul ultimilor ani a atras atenția asupra necesității de seriozitate a supărat și amărât pe unii în loc de a le face bine.

23. Iehova a stabilit ziua de la care Evreii puteau să socotească binecuvântările lor mărite. „Uitaţi-vă cu băgare de seamă, la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, din a douăzeci şi patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost pusă temelia Templului Domnului, uitaţi-vă cu băgare de seamă la ele”.(versetul 18). Lucrarea la templu fusese reluată și din ziua aceea înainte binecuvântările Domnului trebuiau numărate.

24. Același lucru este adevărat cu privire la ziditorii templului din prezent. În 8 Septembrie 1922, denumită ca „Ziua”, cu ocazia unei conferinţe mari a poporului lui Dumnezeu, a venit o conștientizare mai profundă cu privire la ceea ce Domnul aşteaptă de la poporul Său să facă. Ei au văzut că datoria lor este vestirea evangheliei Împărăţiei. Începând din ziua aceea a început o

activitate mai dezvoltată în lucrarea Domnului şi multele binecuvântări ale Domnului urmau să socotite din ziua aceea. „ Piatra încercată” ca o temelie sigură în Sion a fost depusă atunci, și atunci Domnul a ales pe lucrătorii credincioşi şi sârguincioşi şi aceştia au fost aprobați prin faptul că au fost aduși sub mantia neprihănirii, și binecuvântările primite ei le-au socotit din ziua aceea. Poporul Domnului să nu uite aceasta, deoarece în aceasta este o mare încurajare pentru cei care iubesc pe Dumnezeu. Mărturia martorilor Săi dovedeşte îndeajuns că de atunci încoace Domnul binecuvântează pe poporul Său cu bogăţie nemăsurată.

25. Hagai pune apoi această întrebare: „Mai era sămânţă în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, şi nici măslinul, n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea.” (versetul 19). Atunci era și anotimpul ploios şi era evident că nu putea fi sămânţă în grânare. Atunci nu era nici timpul pentru recoltarea viei sau smochinului. Era un timp potrivit ca Evreii să facă socoteală binecuvântărilor ce le aveau şi să cugete asupra îndurărilor viitoare ale Domnului. De atunci încolo puteau să ţină seamă despre ceea ce va face Domnul pentru ei, dacă vor lucra cu credincioşie. Domnul a vrut să dea de ştire poporului Său că lucrul principal pe care trebuie să-l facă este să lucreze la casa lui Dumnezeu cu sârguință, fiindcă chiar din pricina acelui lucru au fost trimişi acasă. Tot astfel Domnul arată clar acum poporului Său care lucrare o aprobă El.

26. Aceste lucruri au fost scrise în profeţie pentru învăţătura poporului Său din prezent, şi este evident, că lucrul principal al poporului lui Dumnezeu este în legătură cu templul Său, după cum a poruncit El. Serviciul este, așadar, nu numai un privilegiu, ci este absolut esențial ca omul să fie plăcut lui Dumnezeu. Cei ce sunt în templu vor vesti slava Lui și vor cânta laudele Lui, prin urmare, trebuie să fie activi în serviciul Lui. – Psalm 29:9.

27. Dumnezeu a poruncit a doua oară lui Hagai să profeţească în aceeași zi. Probabil că Hagai s-a înfățișat a doua oară pentru ca vorbirea lui să aibă mai mare influență asupra poporului; şi dacă a făcut acest lucru, el l-a făcut sub îndrumarea lui Dumnezeu. În profeţia dintâi el a vorbit despre îngrijirea şi binecuvântările lui Dumnezeu faţă de ai Săi, precum şi de întinderea mesei înaintea duşmanilor lor. Aceasta era o învăţătură importantă care trebuia să fie imprimată în mințile lor; și acum ea trebuie imprimată în mintea poporului lui Dumnezeu. Când profetul a apărut a doua oară în aceeași zi a vorbit despre manifestarea mâniei lui Dumnezeu împotriva duşmanilor săi şi a organizaţiei duşmanului şi despre înălţarea poporului său credincios şi adevărat. „ Cuvântul Domnului a vorbit din nou lui Hagai, în a douăzeci şi patra zi a lunii, astfel: Vorbeşte lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, şi spune: Voi clătina cerurile şi pământul”. – Hagai 2:20,21.

28. Cât de bine corespund aceste fapte cu timpul prezent! În ultimii ani Iehova a pregătit o masă bogată pentru poporul Său înaintea duşmanilor şi acuma (și înainte de a se împlini) Dumnezeu arată poporului Său ce va face în scurt timp cu duşmanul şi ce va însemna o manifestare a bunătății Lui faţă de cei care rămân credincioşi până la sfârşit faţă de El.

29. Profetul lui Dumnezeu vorbeşte lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda despre clătinarea cerului şi a pământului. Această clătinare amintită aici se referă numai şi numai la „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, când organizaţia lui Satan va cădea cu desăvârşire. „Îmi voi răzbuna cu mânie, cu urgie, pe neamurile, care n-au vrut s-asculte.” (Mica 5:15). Această mare clătinare începe în zorile zilei Mileniului. Iehova a vorbit despre aceasta lui Iov în înţeles tăinuit, ceea ce trebuie înțeles acum, deoarece lumina lui Dumnezeu străluceşte asupra Cuvântului Său şi îl luminează. El a vorbit către Iov astfel: „De când eşti, ai poruncit tu dimineţii? Ai arătat zorilor locul lor, ca să apuce capetele [aripile] pământului, şi să scuture pe cei răi de pe el? Ca pământul să se schimbe[ca înfăţişare, are un aspect nou ca urmare a luminii mari] ca lutul pe care se pune o pecete[cu alte cuvinte, când lutul este imprimat cu o pecete], şi toate lucrurile[diversele trăsături ale

Cuprins

pământului] să se arate îmbrăcate ca în haina[nouă] lor adevărată? Pentru ca cei răi să fie lipsiţi[sau retras] de luminator, şi braţul care se ridică să fie zdrobit?" – Iov 38:12-15.

30. Înainte ca acest timp de mare strâmtorare să vină asupra organizaţiei lui Satan, Dumnezeu arată clasei credincioase a templului cele ce au să urmeze şi spune: „Voi răsturna scaunul de domnie al împărăţiilor, voi nimici puterea împărăţiilor neamurilor, voi răsturna şi carele de război şi pe cei ce se suie în ele; caii şi călăreţii lor vor fi trântiţi la pământ, şi unul va pieri ucis de sabia altuia". (versetul 22). Elementele politice şi eclesiastice ale organizaţiei vizibile a lui Satan, susţin deopotrivă că stăpânesc prin drept dumnezeiesc. Acestea au fost prefigurate de Asiria şi Babilon, şi ambele se vor dovedi a fi mincinoase. Puterea naţiunilor este elementul financiar sau banii, deoarece acesta susţine activităţile comerciale şi puterea militară; şi aceste elemente au fost ilustrate de Egipt. „Carele" şi „cei ce se suie în care" se referă clar la puterea militară, care în timpul strâmtorării celei mari va fi distrusă cu desăvârşire. Când puterea organizației lui Satan va fi nimicită și va dispărea, atunci, umbrele puterilor lui mondiale sau conducătorii vizibili Îi vor spune: „Şi tu ai ajuns fără putere ca noi, şi tu ai ajuns ca noi!" – Isaia 14:10.

31. Întreaga organizaţie de război, nelegiuită şi nemiloasă, care se înşiră în războiul Armaghedonului împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Său uns, va fi nimicită cu desăvârşire, aşa cum prezic cuvintele profetului. Marele Zorobabel anti-tipic, ziditorul casei lui Dumnezeu va birui şi aceasta arată că templul anti-tipic va fi finalizat în „ziua aceea a Dumnezeului Atotputernic".

32. Declaraţia lui Hagai sună precum urmează: „Şi fiecare va fi ucis de sabia fratelui său". De la început toate creaturile lui Dumnezeu erau fraţi, deoarece viaţa lor a purces de la un singur tată. Cele două„stele ale dimineții", fiii său, Lucifer şi Logos, au preamărit împreună pe Tatăl cu ocazia aşezării temeliei pământului. În lupta finală sabia Fiului credincios va fi îndreptată împotriva celui necredincios, fiecare partidă fiind susținute în luptă de urmaşii fiecăruia. În războiul acesta mare, „stelele dimineții" se vor lua la luptă cu sabia unul împotriva altuia. În această luptă arma fiului necredincios va fi zdrobită de Fiul credincios. Aceasta va fi o luptă cum n-a mai fost niciodată până atunci. Atunci „Tatăl [Iehova] va fi…. împotriva fiului[Lucifer, trădătorul] şi fiul[unsul necredincios] împotriva tatălui[Iehova] ; mama împotriva fiicei[copilul necredincios al Sionului] şi fiica împotriva mamei[organizaţia lui Dumnezeu]. – Luca 12:53.

33. Aceasta va fi o luptă până la capăt; şi Fiul iubit al lui Dumnezeu va fi încoronat cu biruinţă iar cei ce iubesc dreptatea şi urăsc nelegiuirea şi care luptă sub steagul dreptăţii vor sta împreună cu El pe muntele Sionului ca biruitori. Având în vedere această promisiune pozitivă şi sigură lucrătorii templului sunt chemaţi să nu se teamă de oameni, ci cu curaj, cu îndrăzneală şi cu bucurie să continue să cânte laudele marelui Dumnezeului Veşnic.

CREDINCIOŞIA RĂSPLĂTITĂ

34. Preotul Iosua s-a implicat în zidirea templului, dar Satan i s-a împotrivit. Domnul însă a mustrat pe Satan datorită credincioşiei lui Iosua: „Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?" Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, şi totuşi stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcaţi-l de hainele murdare de pe el!" Apoi i-a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, şi te îmbrac cu haine de sărbătoare!" (Zaharia 3:2-4). Iehova a răsplătit credincioşia lui Iosua, şi tot astfel răsplăteşte pe acei credincioşi care lucrează acum în legătură cu templul.

35. După cum se vede, Zorobabel prefigurează pe servul ales al lui Iehova, în care El îşi găseşte plăcerea, şi stă în contrast direct cu servul rău sau necredincios, acesta din urmă fiind

Cuprins

prefigurat de Ioiachin. (Isaia 42:1 ; Ieremia 22:24). Rămăşiţa credincioasă, care va fi pe pământ la încheierea lucrării de mărturie şi care rămâne statornică în credincioşie până la sfârşit, este identificată prin aceasta ca o parte a 'servului ales'. Profeţia lui Hagai se sfârşeşte cu următoarea încurajare pentru cei credincioşi: „În ziua aceea, zice Domnul oştirilor, pe tine, Zorobabele, fiul lui Şealtiel, robul Meu, zice Domnul, te voi lua şi te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oştirilor.”. – versetul 23.

36. Timpul împlinirii aceste profeţii este stabilit clar, şi anume în „ziua aceea”, însemnând „ziua bătăliei și a războiului”, „ziua aceea mare a Dumnezeului Atotputernic”, când „Iehova, cel viteaz în luptă”, îl doboară pe dușman la pământ. (Psalm 24:8 ; Apocalipsa 19:11-21). În acel ceas de luptă crâncenă, când Iehova va nimici puterea stăpânirilor mondiale şi puterea organizaţiei satanice prin armata Sa puternică, va vorbi astfel către credincioșii Săi: „Te voi face Zorobabele, servul meu, fiul lui Şealtiel”; și aceste cuvinte înseamnă lămurit că Dumnezeu va arăta o atenţie deosebită faţă de servul Său şi îşi va arăta iubirea faţă de El. În această privință ”servul” este identificat clar ca urmaşul lui David prin Natan, seminţia aprobată. Se pare că Dumnezeu ia această acțiune față de „servul Său” , și că se bucură și își găsește plăcere în devotamentul sincer şi în credincioșia neclintită față El în orice împrejurări.

37. Aici este folosit simbolul frumos al inelului de sigilare. Inelul de sigilare se poartă pe deget, și textul acesta este tradus de unii traducători în modul următor: „ Te voi pune pe deget ca pe un inel de sigilare”.(A se vedea traducerile *Rotherham* și *Leeser*). Inelul de sigilare sculptat frumos arată că „servul” este consacrat pe deplin şi necondiţionat lui Dumnezeu şi Dumnezeu îl foloseşte pentru justificarea numelui şi cuvântului Său. Aceasta este sprijinită şi de următorul text scriptural: „Pe cele două pietre să sapi numele fiilor lui Israel, cum se face săpătura pe pietre şi pe peceţi; să le legi într-o ferecătură din aur. Să faci şi o tablă din aur curat şi să sapi pe ea, cum se sapă pe o pecete: SFINȚENIE DOMNULUI.” – Exod 28:11,36.

38. Aceste cuvinte de încheiere ale profeţiei lui Hagai şi textele care le susțin nu lasă nici o îndoială cu privire la care este destinul „celor credincioşi şi drepţi” şi aceste cuvinte s-au dat fără îndoială pentru încurajarea rămășiței poporului lui Dumnezeu care trăieşte acuma pe pământ. Inelul de sigilare este un semn de identificare şi simbolizează garanţia credincioşiei (Gen. 38:18). Aceasta ar însemna fără îndoială că Zorobabel urma să fie identificat cu organizaţia lui Dumnezeu, primind de la Dumnezeul Cel Prea Înalt garanția de credincioșie ca reprezentant al organizației Lui. Mai mult, aceasta însemna că Iehova și-a dat promisiunea de a folosi pentru totdeauna pe 'servul Său ales' pentru a-și îndeplini planurile. Inelul se sigilare se mai foloseşte şi la sigilarea scrisorilor, documentelor.(1Regi 21:8). Aceasta ar însemna că numele lui Iehova a fost săpat în Zorobabel şi că Iehova Dumnezeu l-a îmbrăcat cu autoritate deplină. În armonie cu acesta este scris despre Zorobabel cel anti-tipic, 'servul ales': „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu şi Numele Meu cel nou.”(Apocalipsa 3:12). Clasa credincioasă a servului este pecetluită cu pecetea Dumnezeului viu. (Apocalipsa 7:2-4). Sigiliul poartă numele Tatălui şi a cetății Lui, şi este aşezată într-un loc vizibil pe cei pecetluiți, ca să se poată vedea. – Apocalipsa 14:1.

39. Aceasta este o identificare suplimentară a lui Zorobabel ca prefigurând pe 'preotul lui Dumnezeu pentru veșnicie după ordinul lui Melchisedec', cea mai înaltă preoție care a fost creată vreodată sau care urmează să fie creată de Cel Prea Înalt. Acest mare serviciu este dat 'servului ales' al lui Dumnezeu. Deoarece inelul de sigilare este simbolul puterii depline, înseamnă Zorobabel cel anti-tipic este folosit de Iehova ca să lege și să sigileze adevărurile, și prin urmare arată că 'servul ales' este instrumentul de autoritate folosit de Iehova. „Oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine, și

Cuprins

pecetluit printre comorile Mele?”(Deut. 32:34) „ Înveleşte această mărturie, pecetluieşte legea între ucenicii Mei.”(Isaia 8:16). Chiar acuma Iehova spune rămăşiţei credincioase a clasei „servului”: „Voi sunteţi martorii Mei,zice Domnul, şi servul Meu pe care L-am ales; ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, şi după Mine nu va fi”. – Isaia 43:10.

40. Clasa servului văzând și crescând în aprecierea Tatălui, se roagă: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău”(Cântarea Cântărilor 8:6). Cel care este favorizat astfel are parte de iubirea specială a lui Dumnezeu; și aceasta este în armonie cu declaraţia lui Isus adresată celor credincioşi: „ Tatăl însuşi vă iubeşte, pentru că M-aţi iubit” (Ioan 16:27). Dovada iubirii desăvârşite este credincioşia până la moarte. Iehova îşi exprimă iubirea sa faţă de „clasa servului” credincios înaintea lumii întregi, când zice: „Eu te-am ales pe tine, zice Domnul oştirilor”. Sfânta Scriptură pare să susțină concluzia că Dumnezeu în modul ales de El îşi va exprima iubirea faţă de cei credincioşi în marea bătălie a Dumnezeului Atotputernic. Ultimele cuvinte rostite de Hagai sunt cuvinte de o încurajare specială pentru acei lucrători ai templului care lucrează acum la templul Domnului. Popoarele de pe pământ sunt năpădite de războaie, lupte şi răscoale. Nu există o altă cale de a stabili pacea în afară de calea lui Dumnezeu, și această cale este cu și prin servul Său ales. Dumnezeu vrea să facă cunoscut acest lucru.

41. Dacă tu vezi şi înțelegi că Cel Prea Înalt, cu și prin Fiul său iubit ţi-a dăruit marele privilegiu ca să lucrezi în templul care nu este făcut de mâini omenești, atunci nu lăsa ca nimic să te descurajeze în acel lucru sau să te facă să-ţi slăbească mâinile. Credincioşia poate fi dovedită numai în încercare. Domnul a dat poporului Său instrucțiuni specifice cu privire la depășirea acestor încercări. În privinţa clasei „servului rău”, ai cărei membrii vin la tine cu cuvinte dulci, măgulitoare şi caută să se cuibărească în inima voastră, Dumnezeu învață pe poporul Său să-i evite. Nu vă angrenați în discuții cu aceştia. Staţi tari, ţineţi cu tărie la adevărurile scumpe pe care v-a învățat Domnul, și nu încetaţi să luptați de partea dreptăţii, împlinind poruncile Lui. (Romani 16:17,18 ; 2Tesaloniceni 2:15-17). Prin faptul că rămâneţi în templu şi lucraţi în el, veţi vesti cu credincioşie slava lui Iehova Dumnezeu. Dacă faceţi aceasta, în scurt timp veţi fi martorii justificării numelui Său şi veţi vedea slava Lui strălucită. În epocile veșniciei Iehova Dumnezeu va arăta creaturilor sale acest inel de sigilare de pe degetul Său, adică, pe servul ales şi credincios, şi astfel va arăta pentru totdeauna bogăţia îndurărilor Sale față de cei care Îl iubesc. Fie ca toți cei ai rămășiței să fie curajoși și să meargă înainte în lucrarea templului, cântând laudele celui Cel Prea Înalt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1. Explică de ce se declară Iehova ca „Domnul Savaot” și ca „Domnul Oştirilor”?

2,3. De ce se silesc domnitorii pământului cu disperare să stabilească pacea? Care a fost politica și procedura lor? Care este perspectiva succesului lor, și de ce?

4–6. Ce s-a făcut până acuma pentru stabilirea păcii în univers? Care este singura cale prin care pot să ajungă naţiunile la pace şi bunăstare? De ce ar fi nepotrivit din partea cuiva din poporul Domnului să simpatizeze cu mișcările de pace ale lumii printre oameni?

7,8. Arată armonia rapoartelor în privinţa timpului în această profeţie.

9–14. Cum sunt întrebările pe care profetul le-a pus preoţilor şi ce scop urmăresc ele? Pentru ce s-au pus aceste întrebări preoţilor? Arată cum trebuie aplicate şi explicate aceste întrebări.

15–17. Explică şi aplică răspunsul lui Hagai dat preoţilor, așa cum este scris în versetul 14 şi arată armonia între profeţia aceasta şi cea a lui Isaia?

Cuprins

18–21. Care a fost situația care solicitat rostirea cuvintelor profetului din versetul 15? Cum are împlinire în prezent acea situație profetică?

22. Cum şi de ce se aplică Isaia 58:1 în ultimii ani?

23–26. Descrie împrejurarea care a adus cu sine declaraţia făcută în versetul 18 şi explică ce a fost prefigurat acolo în mod profetic?

27–33. Compară declaraţia a doua a lui Hagai cu cea dintâi pe care a făcut-o în aceeaşi zi. Aplică ilustrația profetică. Arată cum indică alte scripturi natura și şi efectul „clătinării" amintită aici?

34,35. Ce învăţătură importantă găsim în Zaharia 3:2-4?

36–40. La ce timp se referă expresia „în ziua aceea" așa cum apare şi în alte texte? Ce înseamnă „Eu te voi lua pe tine Zorobabel, servul meu, fiul lui Şealtiel"? Explică şi aplică simbolul „inelului de sigilare" pentru a arăta cât de potrivită este această expresie de dragoste și favoare pe care o arată Dumnezeu și pe care o va arăta poporului Său credincios. Cum este aceasta un răspuns la rugăciunea clasei „servului"? Iehova adaugă, „căci Eu te-am ales". Ce înseamnă aceasta pentru clasa „servului credincios"?

41. Care este deci lecţia importantă şi încurajatoare pe care o dă Dumnezeu poporului Său credincios prin profetul Hagai?

Biblia

IEHOVA Dumnezeu este creatorul omului. Este raţional să aștepți că Creatorul se va descoperi pe Sine şi hotărârile Sale și planurile Sale într-o oarecare măsură omului. Biblia își propune să fie această descoperire. Este Biblia adevărată? Şi este ea cuvântul lui Dumnezeu? Preoţii moderniști zic: „Nu" şi ei susţin că ea nu este de încredere. Acum dorim să aducem câteva dovezi, care arată că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, și că ea este adevărul şi singurul ghid sigur pentru om.

Faptele vizibile arată fără îndoială că pământul a fost odată acoperit de un potop mare de apă. Noe a fost mântuit şi a fost eliberat din lumea nimicită de potop. Noe a fost cel mai însemnat om al timpului său de pe pământ. El a posedat o cunoaştere personală a lucrurilor, pe care nici un alt om de pe pământ din timpul acela nu le-a putut şti atât de bine ca şi el. De la crearea lui Adam şi până la potop a fost un timp de 1656 de ani. În vremea aceea oamenii trăiau aproape o mie de ani. Adam a trăit încă trei sute de ani după naşterea lui Enoh. Fiind un om bun, Enoh urma să culeagă de la Adam toate faptele pe care le cunoștea cu privire la Eden și ce s-a întâmplat acolo. În mod logic, Enoh a spus aceste lucruri fiului său Metusala, care a fost bunicul lui Noe. Noe a ştiut de la Metusala şi de la Lameh, tatăl său, toate ce au putut şti oamenii atunci şi cea mai importantă parte a cunoştinţei lor a fost povestirea evenimentelor din Eden şi de după aceea. Noe a mai trăit 350 de ani după părăsirea corabiei. După doar doi ani după moartea sa, s-a născut Avraam şi în mod natural Avraam a auzit istoria oamenilor de la Sem, bunicul său, care era fiul lui Noe.

Avraam a fost începutul poporului lui Israel sau al poporului evreu. El se mai numeşte şi „tatăl credincioşilor". Nimeni nu poate avea credinţă fără cunoştinţă; din aceasta trebuie să deducem că Avraam a fost informat despre planurile lui Dumnezeu cu omul. Iacob a fost un nepot al lui Avraam şi tatăl lui Iosif, care a deveni un domnitor puternic în Egipt. Moise, un israelit, s-a născut în Egipt şi este scris despre el că a fost instruit în toată înţelepciunea Egiptului şi aceasta a cuprins în mod normal toată cunoştinţa pe care a luat-o de la strămoşii săi. Nu este neobişnuit în zilele de azi ca un copil american să învețe de la tatăl său faptele importante ale istoriei ţării sale. Cu şi mai mare

Cuprins

certitudine Moise a învăţat istoria poporului său de la tatăl său. Moise a fost cu totul potrivit pentru a scrie istoria omenirii. El a scris primele cinci cărţi ale Bibliei. Deci se poate vedea că aceste informații nu au putut fi transmise cu ușurință de la o generaţie la alta.

Enoh, Noe,Avraam şi Moise au fost oameni consacraţi lui Dumnezeu și aceştia în mod natural urmau să obțină toate cunoştinţele pe care le-au putut câştiga despre planurile lui Dumnezeu cu oamenii. Noul Testament aminteşte că aceşti oameni au fost plăcuţi lui Iehova. Dacă nu am avea nici o altă dovadă cu privire la Biblie decât tradiția, aceasta ar fi o dovadă suficientă pentru a ne garanta s-o acceptăm ca istoria rasei umane. Cu toate acestea, noi posedăm mai mult decât aceasta.

Este cunoscut că omul este cel mai inteligent dintre toate creaturile pământului. El are o tendință naturală să păstreze un raport al evenimentelor în folosul său şi în folosul generaţiilor viitoare. Aceasta este în sine o dovadă că Creatorul a dorit ca omul să păstreze un astfel de raport și prin urmare a plantat această înclinare în om. Rezultă în mod logic că Creatorul urma să se îngrijească pentru ca omul să primească şi uneltele necesare pentru păstrarea acestui raport. Din moment ce aceasta a avut legătură cu numele şi cuvântul Său, el urma să supravegheze raportul pentru ca el să fie însemnate în conformitate cu adevărul. Iar dacă Dumnezeu a păstrat raportul, atunci putem fi siguri că raportul conţine adevărul.

Tradiţia şi Biblia sunt de acord că Moise a fost consacrat lui Dumnezeu şi că Dumnezeu l-a trimis cu anumite însărcinări în Egipt. El a fost tipul de om pe care Dumnezeu urma să-l aleagă pentru a scrie raportul despre planurile Sale cu omenirea. Prin urmare, Moise e ca un secretar al lui Iehova. Același lucru este valabil și cu privire la ceilalţi scriitori ai Bibliei. Dumnezeu i-a îndrumat ce trebuie să scrie. Despre aceasta David, regele credincios al lui Israel, a spus: „ Spiritul lui Iehova a vorbit prin mine, şi cuvântul Său a fost pe limba mea”. Spiritul lui Dumnezeu înseamnă puterea Lui, care este invizibilă omului dar pe care El o face să lucreze asupra minții omului și să-l conducă în lucrul său.

Oamenii temători de Dumnezeu din timpurile străvechi, care au scris părţi din Biblie se numesc profeţi. Despre aceştia citim în 2Petru 1:21: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă în vechime prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum au fost mânaţi de Spiritul Sfânt”. Acei oameni preziceau evenimente viitoare pe care ei înşişi nu le-au înţeles şi despre care ei înşişi n-au ştiut; aceasta dovedeşte că ei au fost simple unelte în mâna lui Iehova pentru scrierea acestor profeţii. Profeţiile scrise cu veacuri în urmă sunt împlinite acum de faptele care se vor întâmpla acum și care sunt bine cunoscute de toţi oamenii cu gândire serioasă. Aceasta dovedeşte pe deplin că nici o minte umană nu a putut concepe sau formula cuvintele profeților, ci că ele au fost dictate de Iehova şi acei oameni au scris după cum a lucrat puterea lui Dumnezeu asupra minţii lor. Daniel, unul dintre profeţi, a întrebat pe Dumnezeu când se vor împlini aceste lucruri şi i s-a răspuns că el trebuie să închidă şi să sigileze cartea profeţiei până la timpul sfârşitului şi atunci ea va fi înţeleasă.

Nimeni nu va contesta faptul că Isus a trăit şi a murit în Palestina în urmă cu aproape 1900 de ani. Cuvintele Sale întrec în înţelepciune toate cuvintele oricărui om ce a vorbit cândva pe pământ. El a vorbit cu deplină putere de la Iehova şi cuvintele Lui cu privire la profeţi au fost cuvinte de aprobare, și El a citat cuvintele lor cu aprobare. Cu sute de ani înaintea naşterii lui Isus mulţi din aceşti profeți au scris despre naşterea Lui, despre cursul vieţii Sale, despre persecutarea, moartea şi învierea Sa. Faptele cunoscute în legătură cu Isus întăresc pe deplin aceste profeţii şi arată că ele au fost adevărate. Aceasta dovedeşte iarăşi că aceste profeții nu au putut izvorî din mintea unui om, ci că ele au ieşit de la Iehova Dumnezeu.

Isus a afirmat de multe ori că este fiul lui Dumnezeu, şi că a fost trimis de Iehova din cer ca să facă o lucrare în numele Tatălui Său şi spre folosul oamenilor. El s-a născut om pentru ca să fie

martor pentru Dumnezeu și să spună adevărul la oameni. Cuvintele Lui scrise la Ioan 18:37 sună astfel: „Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.”. În aceeaşi zi și cu puţin timp înainte de moartea Sa Isus a spus despre Biblie, raportul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevărul”. A respinge Biblia înseamnă să respingi pe Isus Hristos ca pe Fiul lui Dumnezeu şi să negi autenticitatea mărturiei Lui. Oricine crede că Isus a fost și este marele învăţător, trebuie să creadă că Biblia cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu. Acea parte a Bibliei care se numeşte Testamentul Nou a fost scrisă de oameni care au lucrat personal cu Isus şi care au învăţat de la El și care au scris sub conducerea şi puterea Spiritului lui Dumnezeu, şi ceea ce ei au scris este adevărat.

Manuscrisele originale ale Bibliei au fost păstrate în custodia izraeliţilor, poporul ales al lui Dumnezeu. Faptele incontestabile ale istoriei, în afară de Biblie, arată că din timpul lui Ezra înainte a existat o rescriere sau copiere a manuscriselor originale și că această lucrare a continuat până în 900 d.Chr. Astăzi mai există trei din manuscrise originale. Manuscrisul Alexandrin care este păzit în Muzeul Britanic. Manuscriptul Sinaitic este în Biblioteca din Leningrad, iar manuscriptul Vatican este în Vatican, la Roma. Au existat multe versiuni și traduceri ale acestor manuscrise din vechime făcute de oameni credincioși. Toate încercările de a nimici Biblia, n-au izbutit; şi aceasta este o dovadă, că Dumnezeu a păstrat-o spre folosul oamenilor.

Faptul că Biblia este un ghid adevărat pentru om este scris de unul dintre sfinţii profeţi în psalmul 119:105 după cum urmează: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, şi o lumină pe cărarea mea”. Legea lui Dumnezeu pentru om este arătată în Biblie. A cunoaşte şi a urma această lege înseamnă a umbla pe calea neprihănirii. În psalmul 19 versetul 7 şi 8 este scris: „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată şi dă înţelepciune celui neştiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate şi luminează ochii.”.

Cercetătorul sincer poate veni cu deplină încredere la Scripturi, ştiind că ele descoperă voinţa lui Dumnezeu cu privire la om și sunt date omului pentru călăuzirea lui în neprihănire. El poate să se bizuiască pe deplin pe Sfânta Scriptură. Biblia constituie baza credinţei sale în Dumnezeu şi o cunoaștere a acesteia îi dă posibilitatea să înţeleagă ceva din marea iubire a lui Dumnezeu faţă de familia omenească.

O dezbatere amănunțită despre autenticitatea şi originea Bibliei se găseşte în cartea *Creația*. Motivul pentru care există atâta necunoştinţă despre Biblie între oameni este acela că Satan, duşmanul omului şi al lui Dumnezeu, a împiedicat pe oameni să înţeleagă adevărul. Satan, prin servii săi, a ucis mulţi oameni care au făcut cu credincioşie lucrul în legătură cu Biblia, însă niciodată n-a putut face aceasta înainte ca lucrul lor să fie terminat. Mii de Biblii au fost distruse prin acești servi răi; însă cu toate silinţele sale Satan n-a putut împiedica desfăşurarea progresivă a hotărârilor şi a descoperirii lui Dumnezeu faţă de oameni prin cuvântul Său. Fiind incapabil să împiedice publicarea Bibliei, Diavolul a încercat prin reprezentanţii săi să falsifice însemnătatea sfintei Scripturi şi de a pune o falsă înţelegere a textului ei în minţile oamenilor. El a folosit orice unealtă care i-a stat în putere ca să întoarcă mintea omenirii de la Dumnezeu şi de la adevărul curat al Cuvântului Său. Timp de multe secole Diavolul şi reprezentanţii săi au întunecat aceste adevăruri minunate dinaintea poporului. Însă la timpul stabilit de Dumnezeu aceste adevăruri curate au fost restatornicite pentru căutătorii sinceri ai adevărului.

Acum a sosit timpul hotărât de Dumnezeu, când adevărul trebuie să fie făcut cunoscut şi nimic ceea ce Satan face sau ar fi în stare să facă, nu poate împiedica vestirea adevărului. A sosit timpul când trebuie ridicat steagul lui Iehova, pentru ca oamenii să poată şti pe care drum să meargă. Acest steag se găseşte în Biblie. Oamenii cu inima sinceră şi dreaptă se vor grupa în jurul acestui steag. Valul adevărului se ridică tot mai sus şi va continua să crească până va fi acoperit întreg pământul, aşa cum apele acoperă fundul mării. Toate aceste se vor întâmpla spre slava lui Iehova Dumnezeu.

A sosit timpul ca Iehova să-şi facă cunoscut numele pe pământ, şi El îl va face cunoscut prin Cuvântul Său şi prin manifestarea puterii Lui. Şi trebuie remarcat că adevărul nu aparţine niciunui om. El este adevărul lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit oameni sau instrumente umane în momente diferite pentru planurile Sale şi spre slava Sa, însă adevărul a fost şi va fi întotdeauna al lui Iehova. Biblia este Cuvântul adevărului Lui dat pentru a călăuzi pe cei care caută neprihănirea.

Omul

Iehova şi planul Său ar trebui să fie principala preocupare a omului. Adevărul acestor lucruri se găseşte în Biblie. Unul din primele lucruri pe care trebuie să le înveţe omul este propria lui relaţie cu Dumnezeu, marele Creator. Biblia afirmă că Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. Acest chip şi asemănare nu ar putea să se refere la trup, pentru că Dumnezeu este marele Spirit, în timp ce omul este din pământ. Biblia afirmă că există trup spiritual şi trup uman şi că nici un om nu cunoaşte forma unui trup spiritual.

Ce se înţelege prin faptul că omul a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu? Calităţile lui Iehova Dumnezeu sunt dreptatea, înţelepciunea, dragostea şi puterea, toate funcţionând egal şi în echilibru exact. Fiarele câmpului nu posedă aceste atribute. Omul imperfect pe care-l vedem acum posedă o măsură de dreptate, înţelepciune, dragoste şi putere. Faptul că aceste calităţi sunt acum incomplete în omul imperfect arată că omul perfect a avut aceste atribute în deplinătate, pentru că este scris în Biblie că primul om a fost făcut o creatură perfectă.

Iehova Dumnezeu are stăpânire peste tot universul. Într-o manieră similară omul perfect a primit stăpânire peste toate animalele pământului. În această privinţă a existat o asemănare cu Creatorul său. Omul este singura făptură pământească făcută după asemănarea lui Dumnezeu. Este o insultă la adresa inteligenţei omului şi o hulire a numelui sfânt al lui Dumnezeu să susţii că omul a evoluat din maimuţă. Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărul, afirmă în Geneza 2:7: „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu.”.

Se face deseori afirmaţia că Dumnezeu a creat pe om şi apoi a dat omului un suflet. Afirmaţia este contrară Scripturilor, şi este falsă. Cuvântul suflet înseamnă o făptură care trăieşte, se mişcă şi respiră. Cu mult timp înainte de crearea omului, au fost create animale de ordin inferior, şi în Geneza 1:20 acestea sunt numite suflete. Dumnezeu a făcut trupul omului din elementele pământului şi apoi a suflat în nările acelui trup suflarea pe care o au toate animalele şi omul a devenit o creatură vie, mişcătoare, adică un suflet. Fiecare om este un suflet. Nici un om nu posedă un suflet separat şi distinct de trupul său.

Mulți susțin să sufletul omului este nemuritor și continuă să trăiască pentru totdeauna. Această afirmație este cu totul falsă. „Nemurire” înseamnă ceva ce nu poate să moară. Faptul că oamenii mor de multe secole dovedește falsitatea „nemuririi” sufletelor. În 1Timotei 6:16 se afirmă că la început doar Dumnezeu a avut nemurirea. Omul perfect Isus când a fost pe pământ nu a fost nemuritor, pentru că El a spus că una din promisiunile lui Dumnezeu pentru El a fost că Dumnezeu îi va da nemurirea ca o răsplată pentru credincioșia Sa. Se relatează în capitolul doi din Filipeni că la învierea lui Isus, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și L-a răsplătit cu nemurire. După aceea Isus a spus: 'Eu sunt acela care am fost mort, și, iată, sunt viu în vecii vecilor'.

Dumnezeu a spus lui Adam, primul om: 'În ziua în care vei păcătui vei muri negreșit'. Dacă omul ar fi posedat un suflet nemuritor, această afirmație nu ar fi putut fi adevărată, și noi știm că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Adam a încălcat legea lui Dumnezeu, și a murit, ceea ce este o dovadă completă că el nu era nemuritor. Suflarea pe care Dumnezeu a suflat-o în nările omului nu este nemuritoare. Atât trupul, cât și suflarea de viață sunt necesare pentru a constitui o creatură vie, sau suflet, și când suflarea este luată rezultă imediat moartea. Tot dreptul pentru viață provine de la Dumnezeu. Suflarea nu posedă viață. Suflarea este aceea care ține sângele în circulație prin care trupul este animat și viața este susținută. În Deuteronom 12:23 este scris: 'Viața este în sânge'. Toate animalele, inclusiv omul, au sânge, și trebuie să respire pentru ca să trăiască. Luați sângele sau suflarea, și rezultă moartea. Ceea ce moare nu este nemuritor, ci muritor. Fiecare om este un suflet, și când el moare, sufletul este acela care moare. În Ezechiel 18:4 este scris: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Viața omului și dreptul lui viață depind de ascultarea lui de legea lui Dumnezeu. Dacă omul ar poseda un suflet nemuritor, atunci Dumnezeu nu ar putea aplica pedeapsa propriei Lui legi.

Dumnezeu a creat pământul cu multe secole înainte de crearea omului. Pământul a fost oferit ca locuința veșnică a omului perfect. Referitor la acest lucru în Isaia 45 este scris: „Așa vorbește Domnul, …Eu am făcut pământul, și l-am creat pe om pe el, …Dumnezeu însuși….a creat pământul și l-a făcut; El l-a întărit, nu l-a creat în zadar, l-a întocmit să fie locuit”.

Planul lui Dumnezeu este de a umple pământul la timpul potrivit cu o rasă perfectă și fericită. Acest adevăr mare omul îl va înțelege când va afla motivul pentru care rasa umană este acum imperfectă și suferă mult, și când va afla despre planul lui Dumnezeu și mijlocul oferit de a restatornici pe cei supuși ai omenirii la perfecțiune și de a face pământul un paradis pentru om.

O parte a pământului numită Eden a fost la început locuința-paradis a lui Adam și a soției lui perfecte, Eva, pe care Dumnezeu i-o dăduse. Acela era un loc de slavă și frumusețe și conținea totul pentru ușurința, confortul și fericirea omului. Adam și Eva au pierdut acea locuință frumoasă, și au fost izgoniți din ea și au fost făcuți să-și câștige hrana prin muncă până la moarte. Acesta a fost rezultatul răzvrătirii împotriva lui Iehova Dumnezeu în care ei s-au unit de bunăvoie. Judecata împotriva lor a fost dreaptă și neprihănită. Dumnezeu nu ar fi fost drept față de Sine dacă nu ar fi condamnat pe om la moarte. Cu toate acestea, înțelepciunea și bunătatea Lui iubitoare, au furnizat imediat un plan pentru răscumpărarea, eliberarea și restatornicirea celor ascultători ai omenirii.

Dreptul la viață este un dar pentru cei care respectă legea lui Dumnezeu. Iehova a făcut pe om capodopera creației Sale pământești. El îi dăduse viață și dreptul la viață, și în schimbul acestora a cerut de la om ascultare deplină de legea Sa. O neascultare voită a acelei legi în cea mai mică manieră urma să arate un motiv greșit din partea omului și o tendință spre necredincioșie. Dumnezeu nu a pus un lucru mare și greu asupra omului, ci i-a spus clar că exista un anumit fruct în Eden din care nu trebuia să mănânce și că o încălcare a acestui ordin va duce la luarea de la el a vieții sale și a dreptului la viață. Desigur, Dumnezeu ar fi putut face pe om astfel încât el să asculte; însă dacă ar fi făcut așa, aceasta ar fi luat de la om oportunitatea de a-și exercita în mod liber voința sa. Dumnezeu

spune făpturilor Sale ce pot sau nu pot să facă, și le lasă să decidă ce curs vor să ia și apoi să suporte consecințele.

Dumnezeu îl crease pe om din țărâna sau elementele pământului, și judecata Lui scrisă în Biblie este că omul, fiindcă a fost neascultător, trebuia să moară și să se întoarcă în țărâna din care a fost luat. Acea judecată a fost în conformitate strictă cu legea Lui, și ea a luat de la om dreptul la viață, chiar dacă Dumnezeu i-a permis să continue să trăiască în timpul mai mare al unei zile de o mie de ani. Pentru a pune în aplicare judecata Sa, El l-a expulzat pe om din Eden; și omul, fiind obligat să se hrănească după aceea din hrana produsă de pământul neterminat, s-a îmbolnăvit și în timp a murit.

Între timpul expulzării din Eden și moartea sa, Adam și nevasta sa au dat naștere la copii. Părinții neavând nici un drept să trăiască, și copiii s-au născut, prin urmare, fără dreptul de a trăi. Din acest motiv este scris în Romani 5:12: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi prin păcat a intrat moartea şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit”. Orice creatură care este imperfectă este incapabilă să păzească legea lui Dumnezeu și este, prin urmare, prin natură un păcătos. Toate făpturile umane sunt născute imperfecte.

Dacă Dumnezeu nu ar lua măsuri pentru restatornicirea rasei umane toată omenirea ar pieri în timp. Chiar în momentul expulzării omului din Eden, Dumnezeu a anunțat în cuvinte tainice neînțelese atunci, dar care pot fi înțelese acum, planul de a instaura un guvern al neprihănirii care va dovedi ca adevărat cuvântul Lui și va justifica complet acțiunea și numele Lui și care va furniza mijloacele pentru însănătoșirea și restatornicirea completă a rasei umane cu Sine. Nimic nu ar putea fi de o importanță mai mare pentru om decât cunoașterea acestor adevăruri.

Toată durerea, suferința și moartea care s-a abătut asupra rasei umane s-a datorat păcatului. Ce este păcatul? Răspunsul scriptural este că păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu. Marele păcat este lipsa de credincioșie față de Dumnezeu. Primul act de necredincioșie față de Cel Prea Înalt a fost răzvrătirea lui Satan, răzvrătire care a dus la căderea omului. Ea marchează începutul suferințelor omului și al întregului necaz care a venit peste lume. Satan a fost întotdeauna dușmanul omului și al lui Dumnezeu. Cu o altă ocazie vom analiza dovada Scripturală cu privire la originea lui Satan Diavolul, faptele lui rele, și care va fi sfârșitul lui.

Prietenul veșnic al omului este Iehova Dumnezeu. Prietenul adevărat este acela care te iubește tot timpul. Dumnezeu și-a manifestat întotdeauna dragostea pentru creatura sa omul. Când omul primește o înțelegere a planului lui Dumnezeu pentru recuperarea sa, el dorește să se închine Celui Prea Înalt. Dușmanul Satan a ținut oamenii în ignoranță față de adevăr, însă acum a sosit timpul potrivit al lui Dumnezeu ca să lase pe om să vadă adevărul. Cei care înțeleg și care respectă adevărul vor dovedi astfel că sunt înțelepți; prin urmare este scris în Cuvântul Lui: „Ferice de omul care găseşte înţelepciunea şi de omul care capătă pricepere! Căci câştigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului şi venitul adus de ea este mai de preţ decât aurul; ea este mai de preţ decât mărgăritarele” – Prov. 3:13-15.

Rezumat pe scurt, Biblia dovedește dincolo de orice îndoială că Dumnezeu a creat pe primul om perfect și de la acel om s-a răspândit toată rasa umană; că păcatul primului om a adus pedeapsa morții asupra Sa; că după aceea s-au născut copiii săi, și prin urmare, ei s-au născut imperfecți și păcătoși; că Dumnezeu în bunătatea Sa iubitoare a întocmit un plan pentru răscumpărarea și eliberarea omului, și acest plan El îl va aduce la îndeplinire cu și prin Fiul Său preaiubit, Regele drept al pământului; și că timpul pentru instaurarea Împărăției este aproape. Rezultă că a sosit timpul lui Dumnezeu ca omul să afle adevărul. Oamenii ar trebui să fie înțelepți și să dobândească cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca să afle calea spre viață veșnică și spre fericire fără sfârșit.

Recuperarea a ceea ce era pierdut

A REGĂSI şi a recupera un lucru preţios şi scump înseamnă mare bucurie. Cine dintre noi n-a pierdut o dată sau de mai multe ori în viaţa sa ceva un lucru care i-a fost scump? Aceste lucru poate să fie sănătate bună sau tinereţe; un ochi, un picior, un braţ sau o dantură bună; o fermă bună sau un mic cămin familiar; sau pierderea tatălui, a mamei sau un alt om iubit. Astfel de pierderi sunt greu de suportat fără durere, şi multe din aceste lucruri pierdute nu se pot readuce prin puterea vreunei creaturi omeneşti. Ce bucurie ar produce readucerea lor!

Dumnezeu n-a suferit o pierdere neînsemnată. V-aţi gândit vreodată la aceasta? Şi totuşi aceasta reiese clar din cuvântul Său inspirat. În capitolul cincisprezece al evangheliei lui Luca se arată pierderea lui Dumnezeu din trei puncte de vedere. Ştiţi ce s-a pierdut?... Dumneavoastră! da, Dumneavoastră şi întreg neamul omenesc!

Acum, prin aceasta nu trebuie să înţelegeți că neamul omenesc a fost pierdut pentru o veșnicie de chin şi tortură în adâncimea unui iaz în flăcări de foc literal şi pucioasă. Mulţi fanatici religioşi şi-au propus, după cum spun ei „să salveze suflete pierdute", închipuindu-şi, că ei nu s-ar fi grăbit aceste sărmane „suflete pierdute" ar fi mers într-un astfel de loc îngrozitor. Cea mai mare lucrare misionară între păgâni a fost desfășurată de biserică cu acest gând în minte. Însă preoţimea şi predicatorii religioși au predicat o astfel de soartă îngrozitoare pentru „sufletele pierdute" pentru ca prin aceasta să înspăimânte pe oameni şi astfel să-i înduplece să se alăture bisericii. Nu e de mirare, așadar, că mii de oameni raţionali şi cinstiţi s-au întors de la sistemul religios cu dezgust. Astfel de învățături nu lasă pe Dumnezeu să-i privească cu ochi buni. Ei întreabă: 'De ce a trebuit să creeze Dumnezeu un astfel de iaz de foc şi pucioasă, ca sufletele pierdute să se piardă acolo pentru totdeauna?' Acest lucru li se pare a fi incompatibil cu un Dumnezeu, despre care se spune, că este iubire; şi nimeni nu poate să-i contrazică.

Dacă Dumnezeu a pierdut omenirea, spre ce a fost pierdută ea? Ea a căzut de la viaţă sau existenţă în ghearele morţii şi ale mormântului. Înainte ca Dumnezeu să fi creat pe Adam, nici un om sau femeie sau un copil nu avea viaţă sau existenţă, nici în cer şi nici pe planeta aceasta. Nu a fost absolut necesar de lipsă pentru fericirea permanentă a lui Dumnezeu ca să aducă pe om în existenţă; a fost curată și simplă bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu faţă de neamul nostru şi voinţa Sa să demonstreze feluritele chipuri în care îşi poate exercita puterea Sa minunată, cea care l-a îndemnat să creeze pe om. Nu a fost și nici nu este absolut necesar pentru fericirea veșnică a lui Dumnezeu ca să reabiliteze neamul omenesc la viaţă veșnică pe pământ.

După ce Adam a păcătuit şi a ajuns sub pedeapsa morţi, Dumnezeu ar fi putut executa în mod drept și prompt sentinţa și să trimită pe Adam şi Eva în moarte şi astfel ar fi putut nimici atât sufletul cât şi trupul în *gheenă*, în moarte veșnică. După aceea ar fi putut crea o altă pereche de oameni perfecți în locul lor ca să umple pământul cu fii perfecți. Totuși, Dumnezeu n-a ales această variantă. Dreptatea sa a trebuit să ceară lui Adam să plătească pedeapsa pentru păcatul său. Pentru un timp, cel puțin, chiar dacă acest timp urma să însemne șase mii de ani până la întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ prin Isus Cristos, omul în starea sa pierdută a trebuit să rămână în legăturile păcatului şi a plăţii lui, care este moartea. Totuşi iubirea lui Dumnezeu l-a îndemnat să recurgă la mijlocul pentru readucerea celui pierdut. Așa cum a declarat Isus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui fiu, pentru ca oricine crede în el, să nu piară, ci să aibă viaţă veșnică." – Ioan 3 : 16.

Când Dumnezeu a aşezat pe om în acel paradis pământesc al Edenului, i-a spus pe care drum trebuie să meargă, şi l-a avertizat să nu se piardă. Dumnezeu a avertizat pe Adam cu privirea la

Cuprins

cărarea egoismului, a neascultări şi a răsculări, spunând: „Din pomul cunoştinţei binelui şi a răului să nu mănânci; căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit.” Dumnezeu a pus şi un păzitor nevăzut peste Adam şi femeia acestuia ca să-i conducă pe drumul ascultării, a adevărului, a neprihănirii şi a devotamentului iubitor faţă de Dumnezeu. Conducătorul nevăzut era acel heruvim sfânt, Lucifer, după cum ne arată cuvântul lui Dumnezeu. Însă Lucifer a văzut o oportunitate egoistă de a lua pe Adam și pe Eva pentru sine însuşi; şi de aceea a minţit-o pe Eva și, folosindu-se de calea egoismului, a tras atât pe Eva cât şi pe Adam de la drumul vieţii şi i-a condus pe drumul larg care duce la moarte. Toţi copiii lor au fost născuţi pe drumul acesta şi prin urmare erau pierduți față de Dumnezeu; şi Satan i-a orbit pe toţi aşa că alunecă încoace şi încolo şi nu găsesc drumul drept. Apostolul descrie starea lor cu cuvintele următoare: „Dumnezeul acestei lumi [Diavolul] a orbit minţile celor care nu cred, ca nu cumva să vadă lumina evangheliei slăvite a lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu, strălucind peste ei.” (2Corinteni 4:4) Aşadar, în decursul întregului timp a stării sale pierdute rasa umană a fost înstrăinată de Dumnezeu şi a fost sub domnia tiranică a lui Satan şi a organizaţiei sale nelegiuite; deoarece Satan este „prinţul acestei lumi”, aşa cum l-a numit Isus.

Cu toate că dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin executarea pedepsei cu moartea asupra omului, totuşi Dumnezeu n-a găsit deloc plăcere în starea pierdută a omului, şi nici nu a fost spre slava lui Dumnezeu că omul era pierdut. Şi nici n-ar fi fost spre binele altor creaturi ale lui Dumnezeu din univers (creaturilor Sale spirituale din cer), ca omul să fie pierdut pentru totdeauna. Sfânta Scriptură dezvăluie că atunci când decăzutul Lucifer, Satan, a înşelat omul ca să părăsească pe Dumnezeu, el a provocat direct pe Dumnezeu să pună pe pământ o creatură care să-şi păstreze credinţa şi să se încreadă în Iehova Dumnezeu şi astfel să-şi poată menţine perfecţiunea în care a fost creat. Succesul aparent al lui Satan în înjosirea şi seducerea celor mai mulţi locuitori ai pământului a făcut impresia ca şi cum Satan ar fi avut dreptate. Aceasta a fost o probă pentru îngerii sfinţi ai cerului, şi mulţi dintre ei s-au alăturat lui Satan în nelegiuirea sa. Dumnezeu însă a hotărât în înţelepciunea şi iubirea Sa să restatornicească ce era pierdut pentru ca să demonstreze atât îngerilor cât şi oamenilor că El poate să pună creaturi credincioase pe pământ, ba că pe om chiar şi din starea lui pierdută îl poate restatornici, aşa că omul perfect se va dovedi credincios faţă de Dumnezeu în încercare şi va ţinea cu tărie la integritatea sa împotriva Diavolului. Dumnezeu a declarat în una dintre profeţiile Sale: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinţei morţilor, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îţi este ciuma? Locuinţă a morţilor, unde îţi este nimicirea?” (Osea 13:14) La timpul său stabilit Iehova a aşezat temelia pentru eliberarea omului de Satan, de moarte şi de mormânt.

Cine n-a fost mișcat de frumoasa parabolă a lui Isus despre oaia pierdută pe munte şi despre păstorul bun, care a lăsat pe celelalte nouăzeci şi nouă de oi ale turmei sale şi a înfruntat cu curaj pericolul regiunii sălbatice a muntelui ca să salveze oaia pierdută? Acea oaie pierdută este întreaga familie umană; păstorul milostiv este fiul credincios al lui Dumnezeu, Logosul, care a venit jos din cer, a fost om, a înfruntat cu curaj pericolul acestui pământ sub domnia lui Satan şi a murit ca un preţ de răscumpărare, ca să răscumpere neamul omenesc pierdut şi să-l readucă la turma universală a lui Dumnezeu. Isus a murit cu multe sute de ani în urmă, a fost înviat din morţi la viaţă dumnezeiască şi s-a suit la cer; însă El n-a readus încă oaia pierdută în staulul fiilor lui Dumnezeu. Isus va conduce omenirea înapoi la Dumnezeu pe drumul vieţii în timpul domniei Lui de o mie de ani pe pământ.

Domnia invizibilă a lui Isus a început în 1914, după cum dovedesc incontestabil atât profeţia, cât şi întâmplările lumii. Dar Isus trebuie să nimicească mai întâi pe acel mare hoţ şi tâlhar, Satan, şi cetatea sa jefuitoare, adică organizaţia sa nelegiuită, ceea ce El va face în bătălia Armaghedonului, care este atât de aproape. Apoi va aduce înapoi clasa oilor jefuite şi rătăcite, omenirea. Deoarece Isus însuşi, ca răscumpărător al omului, a mers în moarte şi mormânt, poate salva şi readuce la viaţă prin

puterea şi mila lui Dumnezeu chiar şi pe membrii neamului omenesc, despre care psalmistul zice: „Sunt duşi ca o turmă în locuinţa morţilor”. (Psalm 49 : 14) Învierea morţilor va fi unul dintre mijloacele pentru recuperarea a ceea ce este pierdut. Aceasta explică, de ce a părăsit Isus pe celelalte oi ale turmei lui Dumnezeu, pe îngerii cereşti, şi de ce a trăit ca om perfect pe pământ, anume, după cum a spus el: „Căci Fiul omului a venit ca să caute şi să salveze ce era pierdut.” Conform voinţei exprimate a lui Dumnezeu, Isus va restabili paradisul pe pământ; de data aceasta paradisul trebuie să cuprindă întreg pământul, şi el va aduce acolo pe cei blânzi, pe cei pierduţi, despre care zice profetul: „Noi toţi am rătăcit încoace şi încolo ca oile, noi ne-am îndreptat fiecare pe calea sa.” Va fi oare între îngerii din cer bucurie pentru mântuirea şi restatornicii omului? Isus a spus că va fi.

Parabola lui Isus despre acea femeie, care a măturat toată casa şi a cercetat-o ca să găsească moneda pierdută ilustrează acelaşi lucru. Cele zece monede erau evident o bijuterie, pe care femeia aceea a purtat-o ca podoabă. Deoarece o monedă s-a pierdut şi nu s-a putut înlocui, bijuteria sa a devenit cu cusur, şi vecinele ei urmau să observe aceasta şi ar fi considerat-o nepăsătoare. Femeia, conform simbolului folosit despre o femeie bună în alte părţi ale Bibliei, reprezintă organizaţia sfântă a lui Dumnezeu din întregul univers, în special acea parte a organizaţiei lui Dumnezeu pe care El o foloseşte pentru a recupera moneda simbolică pierdută. Prin urmare, femeia trebuie să ilustreze Sionul, al cărui cap şi cel mai important membru este Isus, şi a cărui corp constă din biserica sa adevărata şi curată, cei o sută patruzeci şi patru mii. Moneda pierdută reprezintă pe cei pierduţi ai „întregi familii a lui Dumnezeu în cer şi pe pământ”, adică, neamul omenesc. A găsit acea femeie moneda, şi a recuperat-o? Da, aşa a fost, şi toate vecinele ei s-au bucurat cu ea. Aceasta ilustrează cum se vor bucura celelalte părţi ale organizaţiei universale a lui Dumnezeu cu Isus Cristos şi mireasa sa, biserica adevărată, când Împărăţia lui Dumnezeu îşi va fi restatornicii creaturile sale pământeşti pierdute.

Parabola lui Isus despre fiul risipitor, care a fost spusă în acelaşi timp ca şi celelalte două parabole, arată cum neamul omenesc „nu mai este demn să se numească fiul [lui Dumnezeu]”, şi cum omenirea, după ce Împărăţia lui Dumnezeu prin Cristos va deschide calea pentru ca omenirea să se reîntoarcă la casa lui Dumnezeu, va dori să facă aceasta, şi va fi recunoscătoare şi bucuroasă, doar ca să poată cel puţin servii lui Dumnezeu. Însă parabola arată iubirea nemăsurată a lui Dumnezeu faţă de creatura sa pământească rătăcită şi cum el doreşte ca ea să se întoarcă, şi cum se grăbeşte, ca să-i iasă înainte, prin faptul că a făcut primul pas spre restatornicirea ei, şi anume prin moartea lui Isus pentru răscumpărarea omului de la moarte şi mormânt, şi prin întemeierea Împărăţiei Sale pentru eliberarea lui de domnul său crud, Satan, şi din starea lui jalnică, păcătoasa. Parabola arată, de asemenea, că El nu-i va face numai servi în organizaţia Sa, ci că el îi va aşeza iarăşi ca fii ai Săi, dacă se vor dovedi credincioşi. El va fi nespus de bucuros şi va pregăti o sărbătoare tuturor creaturilor Sale credincioase în casa Sa universală sau în organizaţia Sa, pentru că, după cum a spus Tatăl: „Acest fiu al meu era mort, şi a înviat: era pierdut, și a fost găsit.” – Luca 15.

Scrisori

BUCURIE INEXPRIMABILĂ

Dragă Frate Rutherford:

Dragoste creștină și salutări de la o inimă plină de dragoste pentru Domnul și de dorința de a-mi exprima recunoștința pentru favorurile Sale iubitoare și pentru binecuvântările multiple. Îmi dau

Cuprins

seama că este Dătătorul oricărui lucru bun, și fără a mă abate de la El, sunt încântat să admit cu recunoștință acea parte pe care ați făcut-o în exprimarea bunătății Lui și că ați făcut-o tangibilă.

Am primit *Lumina*, Cărțile Unu și Doi, la timp. Mi se pare că Domnul a retras această lumină de la biserică până în acest moment din același motiv pentru care Isus nu a instituit Memorialul decât după ce Iuda plecase, astfel încât „fiul pierzării" să nu aibă parte în el.

Anuarul a fost, de asemenea, primit la timp, și eu am asociat Textul Anului cu dovada relatată în cartea *Lumina* cu privire la păzirea rămășiței, și ar trebui să considerăm acest lucru ca unul din cele mai mari favoruri care s-a dat vreodată bisericii, pentru a face pe servul Său să „stea în picioare" și să vadă distrugerea completă a organizației lui Satan și numele și cauza lui Iehova să fie justificată pe pământ.

Scrisoarea dvs. bună din 1 Ianuarie este inspiratoare, și, vă asigur, foarte apreciată. Materialul „anexat" exprimă, de asemenea, mai mult decât valoarea banilor, și pentru acest lucru vă mulțumesc.

Este o bucurie inexprimabilă să fi în serviciul Domnului acum și să ai dovezile aprobării divine. Claritatea de viziune pare să fie o dovadă evidentă din 1918, și se pare că nimeni ci doar clasa templului are acces la chivotul legământului de când a fost transferat el în locul său în templu. Nici toiagul lui Aaron care a înmugurit, nici vasul de aur cu mană, ca dovadă a alegerii și recompensei finale, nu ar părea să indice îndoială și egoism dacă ar fi acolo. Cu un zel pentru cauza Domnului, cele două table de piatră pe care Moise le-a pus acolo la Horeb sunt suficiente pentru a ne stimula la acțiune. A cunoaște voia lui Dumnezeu, legea Lui, este echivalent cu o „poruncă" (Apoc. 12:17), și fără o recompensă promisă îndeamnă la egoism, noi putem spune împreună cu Isus: 'Zelul casei Tale m-a mistuit'; căci „dragostea înseamnă la credincioșie acum".

În urmă cu treizeci de ani m-am bucurat de cunoștința adevărului pentru a afla ceea ce Iehova NU era. Acum mă bucur să știu ceea ce ESTE El. Este adevărat, forța negativă a fost plăcută iar apoi satisfăcătoare, pentru că capacitatea noastră era mică. Acum o forță pozitivă mai mult decât satisface dorința noastră foarte neobișnuită, și plasează pe cei unși într-un tărâm de lumină de neînțeles decât prin harul special de care se bucură cei care văd ochi în ochi; și aceasta este „masa" pregătită pentru cei credincioși în prezența dușmanilor noștri, și la care ei nu pot să mănânce.

Vă mulțumesc din nou, și „Dumnezeu să vă binecuvânteze".

Fratele dumneavoastră prin harul lui,
THOS. E. BANKS.

PRIVILEGIU DE A ADUCE ROADE

Dragul meu Frate Rutherford:

Vă salut cu dragostea neprefăcută a Tatălui, a Domnului nostru drag, a adevărului și a fraților dragi; și desigur noi nu mai suntem orfani. (Ioan 16:23). Mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu mai speculăm; căci „cărarea celor drepți este ca lumina strălucitoare care strălucește din ce în ce mai tare până la ziua perfectă". Vă iubesc datorită dragostei lui Dumnezeu care este asupra dvs. În cele din urmă mi s-a dat „victoria". (1Cor. 15:57). O, ce bine este să ai privilegiul de a aduce roadele Împărăției! (Ioan 15:8). Prin opoziție amarăm credeți-mă, umăr la umăr, ochi la ochi.

Al dumneavoastră, care răscumpără timpul pierdut,
E. B. ULLERY, *Ohio*.

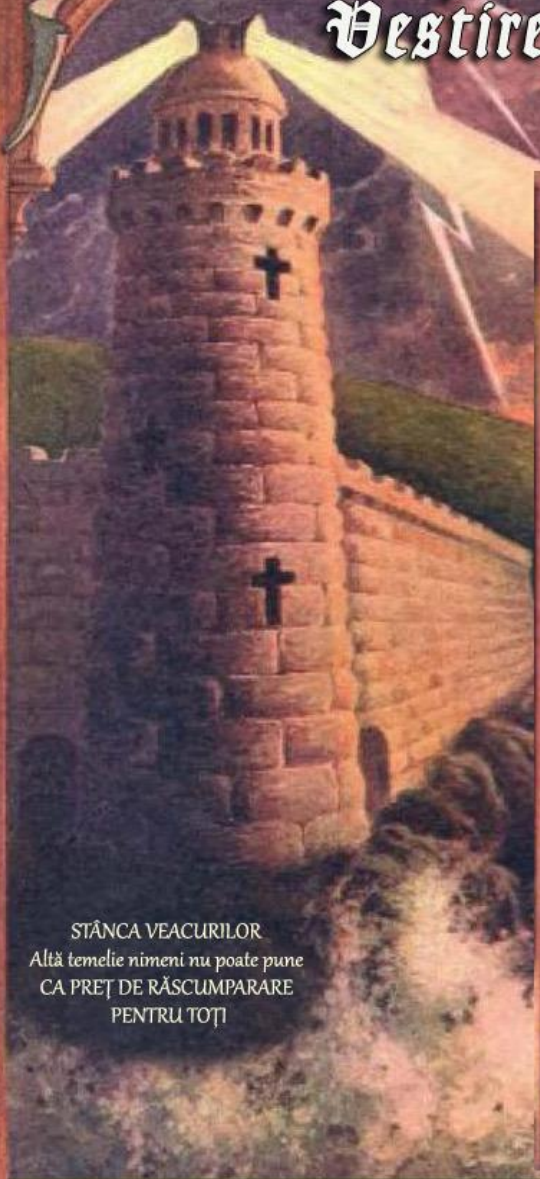
Cuprins

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 MARTIE 1931** **Nr. 6**

Cuprins:

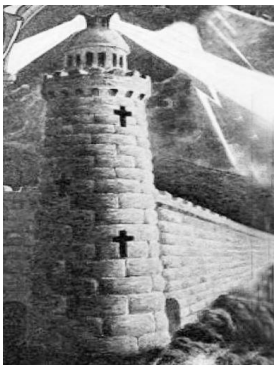
IUBIREA CELOR ALEŞI	**- Pag. 113**
SATAN	**- Pag. 122**
CONGRESE	**- Pag. 128**
SCRISORI	**- Pag. 130**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Martie 1931** **Nr. 6**

IUBIREA CELOR ALEŞI

„Oh, Doamne, cu adevărat sunt servul Tău; servul tău, fiul roabei tale; tu ai dezlegat legăturile mele.” – Psalm 116:16.

IEHOVA are un serv ales, în care îşi găseşte plăcerea şi pe care l-a binecuvântat cu spiritul Său. Acest serv ales vesteşte judecata naţiunilor. (Isa. 42:1). În primul rând servul ales este alcătuit din Isus Cristos, dar după ce Cristos adună pe cei aleşi la Sine, ei sunt făcuţi o parte a servului ales. După cum arată Scriptura, aceasta va avea loc atunci când Domnul vine la templul Său.(2Tes. 2:1). Înainte de acest timp, cei ce au primit chemarea pentru Împărăţie şi s-au hotărât să respecte fiecare parte a legământului prin jertfă şi a legământului pentru Împărăţie, au fost servii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, până când nu sunt aleşi nu ar fi corect să vorbim despre aceştia ca membri ai 'servului ales'. Întemeierea Sionului trebuie să însemne mai întâi trezirea sfinţilor credincioşi care au fost aleşi şi aprobați din moarte.(2Timotei 4:7,8; Psalm 102:16). După aceasta, pe măsură ce judecata continuă la casa lui Dumnezeu și alții sunt aprobați, ei sunt adunaţi sub mantia neprihănirii, primiţi în templu şi făcuţi o parte a „servului”. Despre aceștia din urmă Isus spune: „Care este, deci, robul credincios şi înţelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând aşa!” – Matei 24:45,46.

2. Această declaraţie a lui Isus se aplică după ce cei credincioși au fost încercați și aprobați. Aceştia au fost servii Domnului, în momentul venirii Lui, şi au îngrijit cu credincioşie de interesele Împărăţiei încredințate lor și au devenit membri ai 'servului ales' când au fost aduși la templu. Însă mai era și o altă clasă de persoane care au fost servi ai Domnului și care nu sunt aprobați de El când apare El în templul său. Pe aceştia El îi numește în mod colectiv „servul rău”. Toţi servii Domnului au primit chemarea pentru Împărăţie, dar numai cei aleşi şi aprobați sunt făcuţi membri ai 'servului ales' și unși de Iehova.

3. În psalmul 116 acest 'serv ales' vorbeşte şi spune: „O, Doamne, cu adevărat sunt servul tău”. Înțelegerea acestei definiții dă cercetătorului posibilitatea să înţeleagă şi să aprecieze mai profund declaraţia aceasta a psalmistului. Cercetătorii Bibliei acuma cunosc mai bine cuvintele psalmului acestuia, dar înainte de întemeierea Sionului, nu l-au putut înţelege în întregime. Acuma unşii Domnului care urmează să formeze „rămăşiţa”, văd mai clar că psalmii nu se referă la persoane singuratice, ci îndeosebi la „serv” ca colectiv. Psalmul 116 este unul dintre psalmii care se referă în mod specific la „serv”.

4. În raportul Scripturii nu există nimic care să arate că psalmul acesta s-ar referi şi la vreo altă persoană afară de Isus şi anume când era în grădina Ghetsimani. Experienţa de atunci a lui Isus a fost descrisă de scriitorul profetic cu aproximativ o mie de ani înainte. În acea grădină Isus a fost singur. Unul din discipolii Săi devenise un trădător. Pe trei dintre discipolii rămaşi i-a însărcinat cu îndatoriri speciale, însă și aceştia au adormit. Psalmistul arată după aceea pe Isus ca spunând: „În

Cuprins

neliniştea mea, ziceam: Orice om este mincinos." Despre Isus este scris că i-a fost frică şi a plâns. „Care în viaţa lui din corp cu rugăciuni şi cereri a venit înaintea lui Dumnezeu, care poate să-l scape de moarte, s-a rugat cu strigăte şi lacrimi în ochi şi a fost ascultat pentru neprihănirea sa". (Evr. 5:7). Rugăciunile Lui au fost ascultate şi îngerii au fost trimişi, ca să-I slujească. Fără îndoială că atunci i-au venit în minte cuvintele profetului lui Dumnezeu, din care a putut vedea că este pe calea cea bună şi că mai trebuie să îndeplinească încă un lucru; şi El a declarat că şi lucrul acela vrea să-l facă, chemând numele lui Dumnezeu în ajutor. Această asigurare a mângâiat inima lui Isus şi cu curaj şi încredere El a mers pentru finalizarea lucrării Sale, cu toate că numai câteva ceasuri îi mai stăteau la dispoziţie pentru a termina acea lucrare.

5. Credincioşii Domnului văd în lumina adevărului prezent că în aproape toate cazurile unde a existat o împlinire a profeţiei de către şi în persoana lui Isus când era în trup pe pământ, profeția are o altă împlinire mai târziu în legătură cu cei care sunt făcuți parte a „servului" lui Dumnezeu. Se pare că este plăcut lui Dumnezeu în prezent să arate poporului Său multe lucruri în legătură cu lucrarea pe care i-a pus s-o facă, și aceasta este făcută fără îndoială de El spre încurajarea şi mângâierea poporului Său. Multe lucruri par să se refere numai la Isus, însă acuma se dovedeşte că se referă și la „serv" în mod colectiv. Acest psalm afară de persoana lui Isus cu care s-a împlinit, nu se poate aplica la vreo altă persoană. Adunarea lui Dumnezeu după ce a fost adusă în unitate, poate să aprecieze profeţia cu mult mai bine decât înainte şi poate să vadă că ea se referă la trupul Lui ca unitate. Domnul a făcut aceasta pentru ei, deoarece îi iubeşte.

6. Psalmistul începe psalmul cu următoarele cuvinte: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Şi-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viaţa mea". (versetul 1,2). Aici „servul" îşi exprimă iubirea faţă de Dumnezeu. Fiecare membru al clasei „servului" trebuie să iubească pe Iehova, pentru că altfel nu poate să facă parte din această clasă a „servului". „Servul" îşi exprimă aici iubirea pentru Iehova deoarece atunci când a strigat cu cereri către Dumnezeu a fost ascultat și izbăvit. Este adevărat că fiecare membru al „servului" în timp ce este în trup și în încercări grele, strigă către Dumnezeu pentru iertare, ajutor şi putere şi primeşte aceste lucruri. Cu toate acestea, psalmul aplicându-se mai întâi de toate la Isus şi apoi la „serv" ca un colectiv, exprimarea iubirii este de către „serv" în mod colectiv, și nu de către indivizi. Rugăciunea şi cererea a fost trimisă la tronul ceresc şi răspunsul favorabil la rugăciunea sa înseamnă că este voia lui Dumnezeu ca „servul" să-și aducă cererile înaintea lui Dumnezeu. Din cuvintele „servului" reiese că exprimarea iubirii s-a făcut după ce rugăciunea a fost ascultată. Cu recunoştinţă în inima sa „servul" este mânat să zică: „Iubesc pe Domnul". După aceea este arătată nevoia pentru rugăciune și motivul pentru care este făcută: „Mă înfăşuraseră legăturile morţii, şi m-apucaseră sudorile mormântului; eram pradă necazului şi durerii". – versetul 3.

7. Să luăm în considerare ce experienţă a poporului lui Dumnezeu a corespuns din orice punct de vedere cu încercarea lui Isus din grădina Ghetsimani. Până în prezent numai o dată a fost o experienţă asemănătoare care a venit asupra adunării, şi anume în 1918. „Fiara" care a apărut din „adânc" a purtat război împotriva martorilor lui Dumnezeu, i-a învins şi i-a omorât, şi corpurile lor moarte zăceau împrăştiate pe străzile organizaţiei lui Satan. Prin urmare aceşti martori au fost siliţi să-şi părăsească lucrul şi atunci s-a părut că lucrul lor s-a sfârşit pentru totdeauna. Prin amuţirea lor mortală aparentă s-a dovedit pe faţă nedreptatea, înşelăciunea, mârşăvia şi sălbăticia organizaţiei lui Satan faţă de poporul lui Dumnezeu. Din 20 Iunie 1918 s-a părut că lucrarea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu prin „servul" Său a fost încheiată complet. Acesta a însemnat pentru aceia care într-adevăr au iubit pe Dumnezeu un Ghetsimani adevărat şi au fost cuprinşi de tristeţe şi jale. Necazul și durerea au fost peste ei. Acesta a fost un timp de rugăciuni şi multe cereri. Au fost aduse rugăciuni și cereri înaintea lui Dumnezeu de întreaga adunare.

8. „Dar am chemat Numele Domnului, şi am zis: „Doamne, mântuieşte-mi sufletul.”(versetul 4). Toţi care au fost credincioşi faţă de Dumnezeu s-au rugat în felul acesta. Aceasta a fost rugăciunea eliberării. Isus, când era în Ghetsimani, a ştiut că este singurul serv uns al lui Dumnezeu trimis ca să ducă la îndeplinire un anumit lucru. Teama lui pare să fi fost aceea ca nu cumva să moară înainte de isprăvirea lucrului pe care i l-a încredinţat Tatăl. Nu se prea poate susţine că El s-ar fi temut de moarte, deoarece El a afirmat de mai multe ori că trebuie să moară. Presiunea dușmanului a fost foarte apăsătoare asupra Lui. El a cerut de la Tatăl său să-l elibereze şi datorită fricii de Dumnezeu a fost ascultat şi asigurat că este plăcut înaintea lui Dumnezeu şi că va sfârşi lucrul după voinţa Tatălui său. Dacă ar fi greșit în vreo parte a lucrării sau dacă n-ar fi terminat-o, aceasta ar fi fost un motiv de teamă. El a ştiut că timpul Său este scurt. Dumnezeu i-a comunicat printr-un înger că în scurt timp îşi va termina lucrarea spre slava lui Dumnezeu și prin urmare Isus a înaintat curajos, lucrând după porunca Tatălui.

9. În Ghetsimani Isus s-a rugat astfel: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu.” (Matei 26:39). De ce a cerut Isus ca să se depărteze acest pahar de la El? Nu se poate spune că Isus s-a temut de moarte, deoarece El a ştiut că trebuie să moară pentru a-și îndeplini legământul. Nici nu se poate spune că s-a temut de ruşinea ce putea să cadă asupra numelui Său, deoarece a ştiut că trebuie să se umilească până la pulbere. Atunci ce a provocat această rugăciune? Răspunsul la această întrebare pare clar. Satan provocase pe Dumnezeu ca să creeze pe pământ un om, care în toate împrejurările să-şi poată păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu a acceptat provocarea aceasta şi a trimis pe Isus ca să dovedească că Dumnezeu are dreptate. Isus a ştiut că s-a purtat cu credincioşie şi că era neclintit și că susținuse cu toate puterile partea lui Dumnezeu în această chestiune, dar acum a muri pe cruce ca un păcătos Isus urma să apară neapărat înaintea creației întregi ca susținând partea lui Satan în această controversă. Aceasta urma să aducă batjocură asupra numelui lui Dumnezeu. Nimic nu i-ar putea cauza lui Isus o durere mai mare decât aceea să fie folosit ca să defaime numele Tatălui său. Aceasta i-a provocat o mare supărare. Dumnezeu a trimis fără îndoială un înger la Isus ca să-L asigure că ocara ce va cădea asupra numelui lui Dumnezeu nu va fi de durată, ci că Dumnezeu îl va învia din morţi şi că toată lucrarea se va sfârşi spre mărirea şi justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta l-a liniştit pe Isus, şi El a mers calm înainte pe calea croită, a sfârşit lucrarea și a depus mărturia Sa cea mare când a stat înaintea lui Pilat, și când a murit pe cruce.

10. Urmaşii credincioşi ai Domnului Isus au ajuns şi ei într-o experiență amară în 1918. Ei au înaintat foarte greu şi au făcut sforţări din răsputeri pentru a depune mărturie despre Dumnezeu şi Împărăţia sa, când deodată puterile lui Satan au oprit acea lucrare. Adunarea lui Dumnezeu, timp de mai multe luni, a fost încătuşată. De fapt numai puţini au fost închişi în temniţă, însă toți au fost constrânși. Ei s-au rugat împreună lui Dumnezeu ca să le dea libertate, o libertate care să le dea posibilitate din nou să depună mărturie spre mărirea şi slava lui Dumnezeu. Dumnezeu a ascultat rugăciunea de pe buzele celor credincioşi şi la timpul Său hotărât a zdrobit legăturile care i-au ținut legați și a trimis pe cei ce-L iubeau ca să-I fie martori. Astăzi, unșii pot să vadă clar cât de bine se potriveşte declaraţia psalmistului cu experiența celor care și-au păstrat nepătată neprihănirea şi sinceritatea atunci şi care au dorit ca şi după aceea să servească pe Dumnezeu şi să-i preamărească numele.

11. Când adunarea lui Dumnezeu vede că El a fost milostiv, că a ascultat rugăciunile credincioşilor, că le-a oferit izbăvire și le-a deschis ușa oportunității, trebuie să-şi exprime mulţumirea. Pentru aceasta spune psalmistul: „Domnul este milostiv şi drept, şi Dumnezeul nostru este plin de îndurare. Domnul păzeşte pe cei fără răutate: eram nenorocit de tot, dar El m-a mântuit.” (versetul 5,6). Aceasta înseamnă o recunoaştere a îndurării şi bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu faţă

de cei pe care-i iubește. Nu se poate spune că Isus ar fi neglijat împlinirea lucrului încredinţat lui şi că pentru aceasta Dumnezeu a trebuit să se arate îndurător faţă de El. Isus a îndeplinit toate într-un mod perfect. Însă membrii trupului nu pot să facă nimic într-un mod desăvârşit. Isus a putut spune cu adevărat că Iehova este milostiv şi drept, însă îndurarea Domnului amintită aici se referă mai cu seamă la membrii trupului „servului" , din şi după 1918. Cei ce de atunci încoace formează clasa „servului" pe pământ trebuiau să-şi vadă şi să-şi recunoască greşelile şi imperfecţiunile şi trebuiau să se roage pentru îndurare, şi aceasta s-a şi întâmplat. Iehova a revărsat această îndurare peste clasa „servului" şi a eliberat rămăşiţa.

12. Nici nu se poate spune că declaraţia „Domnul păzeşte pe cei fără răutate" s-ar referi la persoana lui Isus. Cuvântul „fără răutate" folosit în acest text înseamnă nebun sau prost. Cuvintele se aplică corect membrilor clasei „servului" după ce aceştia au trecut peste probele înfocate din 1918, și cuvintele se aplică doar lor. Nu este un lucru neobişnuit că Isus vorbeşte despre membrii imperfecți ai trupului său, ca şi cum ar vorbi despre Sine. El își asumă responsabilitatea pentru ei. Aceasta se poate vedea bine din Psalmul 69:5: „ Dumnezeule! Tu cunoşti nebunia mea, şi greşelile mele nu-ţi sunt ascunse". Aici Capul şi Domnul adunării sau al clasei „servului" vorbeşte despre imperfecţiunea creaturilor pământești care formează o parte a „servului". Aşadar, „cei fără răutate" trebuie să se limiteze la membrii trupului „servului". Dar cuvintele „eram nenorocit de tot, dar El [Iehova] m-a mântuit" se aplică atât lui Isus, cât şi membrilor trupului clasei „servului".

13. În 1919 adunarea lui Dumnezeu a început să vadă că eliberarea a sosit. În 1922 adunarea s-a trezit la o apreciere mai mare a eliberării şi a înţeles că încă mai este mult lucru de făcut spre mărirea numelui mare al lui Iehova. Ridicându-și capul cu recunoștință și bucurie „servul" a spus atunci: „Întoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Domnul ţi-a făcut bine. Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrămi, şi picioarele de cădere". (versetul 7,8). Iehova s-a purtat bine cu „servul" său, şi pe la sfârşitul anului 1919 credincioşii au început să se odihnească în Domnul şi au început să aibă încredere deplină în El şi să se bucure în El. După aceea Domnul a început să le descopere înţelegerea mai clară a Scripturilor. Ei au văzut răpirea lui Ilie şi măsura îndoită a spiritului s-a lăsat asupra lor ca clasă a lui Elisei, şi prin urmare ei s-au odihnit cu încredere în Domnul. Puterea înviorătoare a spiritului și înţelegerea Scripturilor a adus încredere celor credincioși şi le-a arătat că încă mai au mult de lucru. Cu adevărat în acel moment au fost şterse lacrimile de pe ochii „servului" şi picioarele lui au fost întărite ca să poată înainta în lucrul ce-i stă înainte. Acesta a fost un timp de curaj nou şi încredere în Dumnezeu. Atunci credincioşii au început să-și dovedească iubire adevărată faţă de Dumnezeu răspunzând într-un mod neegoist la chemarea de a se înarma și de a merge în bătălie interesul Regelui şi al Împărăţiei sale.

14. În atitudinea aceasta curajoasă „servul" declară: „Voi umbla înaintea Domnului, pe pământul celor vii"(versul 9). Aceste cuvinte constituie o expresie a puterii înnoite. „Servul" nu mai voieşte să stea neactiv, ci caută să meargă înainte. De la acest timp încoace, aceştia sunt clasați ca „tineri" luptători. Atunci orice frică dispare. Vederea nu a mai fost conturbată de nimica, deoarece templul din cer s-a deschis şi lumina a luminat tot mai clar în ochii „servului". După aceea „servul" a început să umble umil înaintea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că el a căutat cu bucurie să urmeze poruncile Domnului şi la aceasta el a fost îndemnat de iubire sau neegoism. Cuvintele „în pământul celor vii" nu pot să însemne a ocupa loc în cer împreună cu Isus la dreapta lui Dumnezeu, așa cum a fost afirmat deseori. Această declaraţie se referă la făpturile vii de pe pământ în timpul existenţei lor pământești și în timp ce sunt membrii clasei „servului" și în timp ce sunt în trup . Această concluzie este întărită deplin de următoarele citate:

15. „ O! dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!... – Psalmul 27:13. *Rotherham*

Cuprins

16. „Omul nu-i cunoaşte preţul; ea nu se găseşte în pământul celor vii.!” – Iov 28:13.

17: „De aceea şi Dumnezeu te va doborî pe vecie, te va apuca şi te va ridica din cortul tău, şi te va dezrădăcina din pământul celor vii”. – Psalm 52:5.

18. „Doamne, către Tine strig, şi zic: „Tu eşti scăparea mea, partea mea de moştenire pe pământul celor vii.” – Psalm 142:5.

19. „ Ziceam: „Nu voi mai vedea pe Domnul, pe Domnul, în pământul celor vii; nu voi mai vedea pe nici un om în locuinţa morţilor!” – Isaia 38:11.

20. „El fusese şters de pe pământul celor vii” – Isaia 53:8.

21. „Dar eu eram ca un miel blând pe care-l duci la măcelărie, şi nu ştiam planurile rele pe care le urzeau ei împotriva mea, zicând: „Să nimicim pomul cu rodul lui, să-l stârpim din pământul celor vii, ca să nu i se mai pomenească numele.” – Ieremia 11:19.

22. Cuvintele „pământul celor vii” s-au aplicat lui Isus în momentul când viața Sa pe pământ a fost limitată la câteva ceasuri. El a şi înţeles aceasta fără îndoială. Cu toate acestea, aceste cuvinte aveau doar o împlinire în mic asupra lui Isus. Pare clar că cuvintele sunt menite să aibă o împlinire mai mare asupra celor de pe pământ care formează o parte a 'servului ales' la a doua venire a Domnului Isus Cristos. În consecinţă se poate spune pe bună dreptate că această expresie se referă la adunare de la și după ce a început întemeierea Sionului. I-a făcut plăcere lui Iehova să dea „servului” său să facă o lucrare importantă pe pământ în aceste zile din urmă. ”Servul” este implicat acum în finalizarea lucrării de mărturie, ce trebuie făcută din ordinul lui Dumnezeu înainte de Armaghedon. Dacă înțelegem acestea a fi cuvintele adevărate ale psalmistului, devine clar că „servul” umblă acum înaintea lui Dumnezeu, aducându-se pe sine ca o jertfă vie şi făcând cu bucurie lucrarea care i-a fost încredinţată.

23. „Am crezut, de aceea am vorbit; am fost foarte necăjit. Am zis în graba mea: Toți oamenii sunt mincinoși”(versetul 10,11). Apostolul citează versetul 10 şi apoi adaugă: „ Însă fiindcă avem acelaşi duh de credinţă, potrivit cu ceea ce este scris” (2Corint. 4:13). Când Isus a trecut prin încercarea sa mare din grădina Ghetsimani, El a avut credință că Dumnezeu poate să-l izbăvească. În acelaşi fel, când a trecut prin suferinţe mari, Iov a spus: „Chiar dacă m-ar omorî, tot în El m-aş încrede”. (Iov 13:15). Fiecare cuvânt și acțiune a lui Isus între suferința Sa de la Ghetsimani și moartea Sa dezvăluie credința sa completă în Tatăl Său. Singurătatea lui Isus este arătată în cuvintele psalmistului. În acel ceas de mare nevoie nu era nimeni pe al cărui ajutor să poată conta. Aceasta explică declaraţia: „Toți oamenii sunt mincinoși”. Cu alte cuvinte, discipolii au promis că vor face anumite lucruri, dar din pricina slăbiciunii lor, nu le-au putut face. Aceasta nu a fost o declaraţie deliberată făcută de Isus, ci una făcută în neliniște sau grabă. Cu toate acestea El nu a cerut iertare pentru aceasta deoarece acesta este adevărul. Lui Isus aşa i s-a părut că Tatăl întârzie să răspundă la rugăciunea lui. Aceasta l-a neliniștit şi mai tare, deoarece a crezut că a greşit ceva sau că nu şi-a făcut datoria cu totul. Cei trei discipoli de încredere în loc să-L păzească și să-I dea ajutor au adormit. În momentul acela de surpriză, grabă și neliniște Isus este reprezentat ca folosind cuvintele, „Toți oamenii sunt mincinoși”. Cu alte cuvinte, 'nimeni nu-şi ţine de promisiune'. Aceasta este doar o expresie de deşertăciune care se aplică tuturor lucrurilor omeneşti. Numai Dumnezeu singur era adevărat și de încredere. Încrederea lui Isus în Tatăl Său nu a fost înşelată, însă toți oamenii s-au dovedit necredincioși.

24. Această declaraţie s-a împlinit în mai mare măsură în timpul de necaz și încercări din 1918 cu adunarea lui Dumnezeu. Mulţi care au încercat să servească în numele Domnului, au fost întemniţaţi cu forţa. Au fost multe de făcut, dar în timpul acela credincioşii nu au putut face nimica, deoarece unii au fost arestaţi, iar alţii au fost împiedicaţi. Pe vremea aceea, mulţi dintre cei ce ocupau locuri importante în lucrarea Domnului au arătat interes foarte puţin, ba chiar deloc, față de

soarta fraţilor întemniţaţi. Unii dintre aceştia au zis: 'Dacă funcționarii noștri ar fi alții decât cei care sunt în închisoare, ce am face atunci? Acești oameni au fost condamnați la optzeci ani închisoare şi probabil niciodată nu vor mai ieşi de acolo. De ce să nu ne uităm în altă parte?' Judecând în felul acesta ei nu și-au ţinut promisiunea de a sprijini cu credincioşie pe cei ai Domnului. Aceasta a fost un timp al amărăciunii. Unii dintre credincioşii Domnului și-au pierdut încrederea faţă de fraţii lor de odinioară, dar au continuat să-și păstreze credinţa şi încrederea în Dumnezeu. Domnul a răspuns la rugăciunea poporului Său credincios. Cei credincioşi şi adevăraţi se sprijineau reciproc unii pe alţii, cum li s-a oferea ocazia, au căutat pe Domnul cu rugăciunile lor şi au cerut să se deschidă ocazia pentru serviciu; Domnul nu peste mult s-a îngrijit de aceasta, astfel încât cei arestaţi au fost eliberați şi cei care au voit să ia parte la serviciul Său au beneficiat de ocazia aceasta. Dar a trecut un an întreg până când a venit libertatea deplină şi când a aceasta a sosit, cuvintele psalmistului arată mulţumirea şi iubirea exprimată faţă de Dumnezeu, datorită măsurii pe care El a luat-o.

25. Inima sinceră trebuie să vorbească pentru Dumnezeu şi trebuie să vorbească adevărul. Pentru ca omul să poată fi cinstit în faţa lui Dumnezeu şi a altora, ba chiar şi în ochii săi, viaţa lui trebuie s-o conformeze credinţei sale. În 1919 și după aceea, poporul lui Dumnezeu a văzut în ce mod minunat şi-a arătat Dumnezeu iubirea faţă de poporul Său ca un colectiv. „Servul" lui Dumnezeu este reprezentat așadar, în mod colectiv de către psalmist ca spunând: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui faţă de mine?" – versetul 12.

26. Între anii 1918 și 1919 dușmanul ar fi şters cu desăvârşire adevărul de pe pământ, dacă Dumnezeu nu ar fi purtat de grijă în mod special poporului Său. Satan a crezut că poate să realizeze acest lucru. Dar Domnul şi-a întins mâna asupra acelora care Îl iubeau atunci. El i-a ajutat să treacă necazul şi atunci şi de atunci încoace le-a arătat cu ce mare iubire s-a purtat faţă de ei în ceasul acela de mare strâmtorare. Cine nu are în inima sa mulţumire adevărată, acela nu are nici iubire adevărată. Când credincioşii au văzut ce a făcut pentru ei Dumnezeu în ziua de mare strâmtorare şi cum i-a adunat la un loc ca să-i implice în lucrarea Sa, aceștia au exclamat cu cuvinte și cu fapte: „Cum să răsplătesc lui Iehova toate binefacerile lui faţă de mine"? Aceste cuvinte nu se referă la binecuvântările personale primite în mod individual, ci se referă la binecuvântările lui Dumnezeu faţă de întreaga adunare. Experienţa din închisoare din 1918 nu s-a mărginit numai la câțiva, ci cuprinde întreaga adunare de pe pământ; și înțelegând acest fapt, cei credincioşi, au avut o posibilitate mai bună să înțeleagă starea lor binecuvântată și bunătatea lui Dumnezeu arătată faţă de ei. Dumnezeu a pus stavilă persecuţiei poporului Său tocmai la timp, pentru ca să salveze rămăşiţa. Altfel cei ce au fost arestaţi ar fi putut să moară, iar cei ce nu erau arestaţi ar fi fost împrăştiați complet astfel încât nu s-am mai fi putut strânge laolaltă niciodată și nu s-ar mai făcut nici o lucrare. Dumnezeu însă nu a voit să permită aşa ceva.

27. Răspunzând la întrebarea pusă de el însuși psalmistul spune următoarele: „Voi înălţa paharul izbăvirilor, şi voi chema Numele Domnului"(versetul 13). În momentul în care soldaţii au vrut să prindă pe Isus, Petru a vrut să împiedice aceasta prin folosirea unei săbii. Isus l-a mustrat şi i-a zis: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?" (Ioan 18:11). „Paharul" a reprezentat băutura pe care a pregătit-o Tatăl pentru Isus Cristos și a trasat calea pe care trebuia să meargă, și prin urmare, a fost un pahar al salvării pentru El pentru că a trebuit să se supună lui Iehova. Isus a primit și a continuat să-și păstreze aprobarea Tatălui bând din acel pahar, ceea ce înseamnă că s-a bucurat întotdeauna să facă voia Tatălui Său. El a făcut aceasta cu răbdare adevărată, având bucurie lăuntrică că face binele indiferent de persecuţiile şi suferinţele la care a fost supus. Isus a ştiut că Tatăl Său este cu El. Știind acest lucru, El urma să meargă înainte chemând în ajutor numele lui Iehova, care își respectă întotdeauna legământul.

28. Chiar aşa a fost şi cu adunarea Domnului, în 1918 şi, şi după aceea. La început s-a părut că lucrul s-ar fi sfârşit; însă când s-a descoperit că încă mai este mult de făcut, şi că executarea acelei lucrări putea să însemne pentru poporul lui Dumnezeu o nouă încercare mare, rămăşiţa, cu curaj înnoit și cu zel arzător, a continuat lucrarea, hotărâtă s-o termine, prin harul lui Dumnezeu. Lucrarea de mărturie care urmează să fie făcută este voinţa lui Iehova Dumnezeu; şi rămăşiţa Lui credincioasă o va face, prin harul Lui, chiar dacă vine asupra ei încercări şi suferinţe. Aceasta este băutura pe care a turnat-o Tatăl pentru ei, și prin urmare el este pentru ei un pahar al salvării. Cei ce refuză să se implice în serviciul Domnului în ascultare de voința Lui, din cauza fricii sau constrângerii lui Satan și a organizației Lui, resping în felul acesta paharul care le este dat și care este paharul salvării pentru toţi cei care iubesc pe Dumnezeu.

29. Credincioşii sau adunat sub steagul Domnului şi la aceştia s-au alăturat în scurt timp şi alţi credincioşi, și aceştia s-au încurajat unii pe alții. Această mică turmă a unşilor, îndeosebi din și după 1922, s-a hotărât să facă lucrarea de mărturie în numele lui Iehova, cu orice preț. Duşmanul a desfăşurat o mare împotrivire lucrării de mărturie; dar cu toate acestea ea a înaintat mereu. Rămăşiţa a făcut legământ că va face voia lui Dumnezeu. Rămășița a primit chemarea pentru Împărăţie şi s-a obligat că va împlini acel legământ. Din acest motiv rămășița a spus și continuă să spună: „ Îmi voi împlini juruinţele făcute Domnului, în fața întregului Său popor” – versetul 14.

30. Rămăşiţa nu lasă nici un loc de îndoială în mintea niciunui uns al lui Dumnezeu cu privire la ce a făcut „servul” şi ce este hotărât să facă. „Servul” se sileşte ca să finalizeze lucrarea care trebuie făcută, înaintea întregului popor a lui Dumnezeu. Juruințele menționate în versetul acesta cuprind atât jurământul de consacrare, cât și jurământul sau legământul pentru Împărăţie, rămăşiţa trebuind să le împlinească cu credincioşie pe amândouă. Jurământul din urmă cere de la creatură să aducă roadele Împărăţiei, și cel ce nu le aduce, nu poate să aștepte să intre în Împărăţie.(Matei 21:43 ; Ioan 15:1-8). Împlinirea acestor juruințe înaintea întregului popor a lui Dumnezeu înseamnă că cei credincioşi vestesc cu curaj adevărul acuma în ziua judecăţii şi fără să slăbească mâinile ei continuă să facă aceasta până când lucrarea este finalizată.

31. Psalmistul adaugă apoi: „Scumpă este înaintea Domnului celor iubiți de El” (vs. 15). Deoarece consacraţii au intrat în legământul prin sacrificiu, ei au gândit pentru un timp că Dumnezeu se bucură oricând unul dintre unşi îşi sfârşeşte calea în moarte. Această idee a persistat multă vreme, și anume că fiecare uns trebuie să se bucure de venirea morţii, deoarece aceasta înseamnă atât pentru el cât şi pentru Dumnezeu un câştig. Această idee a făcut să se nască concluzia printre poporul Domnului că este corect ca cei consacrați să se bucure de o moarte timpurie mai degrabă decât să aibă o viaţă lungă pe pământ. Însă această concluzie este greşită. Viaţa este lucrul cel mai de dorit din lume, deoarece fără viaţă nu se poate servi lui Dumnezeu. Cel consacrat ar trebui să se silească să-şi folosească toată energia în aducerea de laude şi preamărirea numelui lui Dumnezeu între oameni, pentru ca numele lui Dumnezeu să fie onorat. Isus a fost primul care a încheiat legământul prin jertfă; şi când a fost față în față cu moartea, forța acestui text putea fi apreciată pentru prima dată. Duşmanul i-a căutat de multe ori moartea, dar fără rezultat. De fapt Iehova a spus Fiului Său iubit: 'Nici o putere rea nu te poate scoate din mâinile mele. Tu te-ai consacrat să faci voia Mea, iar voia Mea este ca tu să mori și să câştigi preţul de răscumpărare pentru om; dar aceasta nu se va întâmpla decât la timpul stabilit de Mine', și 'vremurile tale sunt în mâna Mea'. Deci, ideea corectă a versetului menționat mai sus, este aceea că Isus şi-a exprimat hotărârea de a face voința Tatălui său, ştiind bine, că atunci când va veni timpul pentru sfârşirea legământului Său prin jertfă, moartea Lui va fi scumpă înaintea lui Dumnezeu şi Dumnezeu va purta de grijă pentru existența Lui veșnică.

32. În privinţa membrilor trupului, acest text se referă în special la împlinirea următoarelor cuvinte ale psalmistului: „Strângeți-mi pe credincioșii Mei, pe cei care au făcut legământ cu Mine

Cuprins

prin jertfă!”(Psalm 50:5). Înţelegând că anul 1918 înseamnă începutul învierii consacraţilor credincioşi, putem vedea că cuvintele psalmistului se referă la rămăşiţă. Este scris: „Nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1Corinteni 15:51,52). Trâmbiţele n-au început să sune înainte de 1922, iar trâmbiţa din urmă a început să sune în anul 1928 şi de atunci tot sună. Referitor la rămășiță pare să fie scrise următoarele: „Într-un moment, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă”. Aceasta înseamnă că schimbarea va veni după sunetul trâmbiţei din urmă. „Servul” trebuie privit în mod colectiv; astfel rămăşiţa credincioasă nu va apune în moarte, şi la timpul potrivit va fi schimbat într-o clipă. Moartea „servului” lui Dumnezeu este prețioasă în ochii Lui, și nici o putere pământească nu poate curma parcursul pământesc al „servului” până când nu soseşte timpul stabilit de Dumnezeu. Aşadar, „servul” nu va fi nerăbdător să moară, ci va fi nerăbdător să servească cu cea mai mare sârguinţă în împlinirea legământului pentru Împărăţie, pentru aducerea roadelor Împărăţiei cu bucurie. Nici un membru credincios și devotat al clasei „servului” nu doreşte să moară şi să iasă afară din oaste, ci vrea să dea socoteală definitivă despre interesele Împărăţiei încredinţate lui.

33. Rămăşiţa, dându-și seama de relația adevărată cu Iehova, zice: „Ascultă-mă, Doamne, căci sunt robul Tău: robul Tău, fiul roabei Tale, şi Tu mi-ai desfăcut legăturile” (versetul 16). Acest verset s-a împlinit în anumite privinţe asupra lui Isus, dar se împlineşte în mod special asupra rămăşiţei care formează o parte a „servului”. Aceasta se referă, desigur, în mod colectiv la „servul ales”. Femeia lui Dumnezeu este Sionul, organizaţia lui universală. Femeia Sion naşte „copilul”, adică Împărăţia şi după aceea pe fiii Împărăţiei (Apoc. 12:1-6 ; Isaia 66:7-13). „Servul” este copilul Sionului şi toți membrii clasei „servului” sunt fiii Sionului. Rămăşiţa vede acuma că naţiunea nouă s-a născut şi că rămăşiţa este cu adevărat „servul” lui Iehova deoarece ea este parte din clasa „servului ales” și ea spune: „Tu mi-ai dezlegat legăturile”. Nu mai sunt sub constrângerea duşmanului. Nu mă tem nici de Diavolul nici de servii lui, deoarece sunt în adăpostul Celui Prea Înalt şi Dumnezeu a pus în gura mea cuvintele Sale și mâna sa protectoare peste mine.

34. În această zi a pregătirii, rămăşiţa „servului” spune cu încredere deplină în Dumnezeu: „Îţi voi aduce o jertfă de mulţumire, şi voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruinţele făcute Domnului în faţa întregului Său popor” (versetul 17,18). Cu toate că este adevărat că rămăşiţa trebuie să îndeplinească legământul ei de sacrificiu cu credincioșie, totuși în versetul acesta nu este vorba despre legământul prin jertfă. Jertfa omului Isus atunci a fost privită ca sfârşită când s-a născut El. Legământul pentru Împărăție a fost încheiat de Dumnezeu cu El. După aceasta Isus a înțeles va fi privilegiul Său să devină Capul organizaţiei lui Dumnezeu, care va justifica numele şi cuvântul Tatălui Său. Pentru El a fost o bucurie deosebită să execute lucrarea Sa, cu toate că a fost încontinuu persecutat. În acest mod 'El şi-a câştigat sufletul prin răbdare'. Şi în inima sa a fost întotdeauna mulţumit.

35. Credincioşii Domnului au ieşit din probele înfocate din 1918 cu o înțelegere mai clară a legăturii lor între „serv” și Dumnezeu. După ce au fost strânși sub mantia dreptăţii şi îmbrăcaţi în hainele mântuirii, cei din clasa „servului” au înțeles că este privilegiul lor să se alăture în cântarea cântării celei noi. Rămăşiţa vede că este privilegiul ei de a fi martori ai lui Iehova, şi de aduce înaintea lui Dumnezeu în continuu „jertfe de laudă”, adică rodul buzelor care preamăresc numele Lui(Evrei 13:15). „Servul” credincios, înțelegând privilegiul de a fi în legământul pentru Împărăţie, zice: „Voi împlini juruințele mele înaintea întregului Său popor”. Aceștia nu aşteaptă să ajungă în cer pentru a începe cântarea de laudă pentru Dumnezeu, ci fac aceasta acuma înaintea întregului popor al lui Dumnezeu şi mărturisesc înaintea tuturor acelora care doresc să audă, că Iehova este Dumnezeu şi că Împărăţia lui de sub Cristos a sosit.

Cuprins

36. Rămăşiţa se află deja în templul sau în curţile templului lui Dumnezeu şi dorinţa ei este să rămână acolo în tot timpul vieţii lor de pe pământ. Ei s-au hotărât ca aici să-și împlinească și continuă să împlinească juruințele lor făcute Domnului Dumnezeu; prin urmare, psalmistul îi reprezintă ca spunând: „În curţile Casei Domnului, în mijlocul tău, Ierusalime! Lăudaţi pe Domnul!” – versetul 19.

37. Ierusalimul înseamnă organizaţia lui Dumnezeu, iar 'servul ales' constituie capitala acestei organizaţii mari. Nimeni nu poate să aștepte să rămână în această organizaţie, dacă nu-şi păstrează bucuria. Pentru aceasta el continuă să spună astfel: „Lăudaţi pe Domnul!”. Pare sigur că de acum încolo îngerii scot afară repede din oastea Domnului pe cei ce murmură, ce se plâng şi caută greşeli în lucrarea Domnului. În templul lui Dumnezeu toți vorbesc despre slava Lui. (Psalm 29:9). De îndată ce cineva devine amărât şi începe să lucreze fărădelegea, nu mai este loc în templu pentru el. Rămăşiţa poate să aprecieze acum faptul că lupta va fi continuată până la sfârşit şi că cei ce sunt de partea Domnului sunt datori să cânte în timp ce Domnul nimiceşte pe duşman şi prin urmare, rămăşiţa continuă să spună: „Lăudaţi pe Domnul!”

38. Păzirea și salvarea este partea doar a celor pe care Domnul îi protejează și îi păzește. Împotriva acestor credincioşi Satan îşi îndreaptă atacurile viclene. Nimeni nu s-ar putea împotrivi lui Satan pe pământ, fără harul și protecția lui Dumnezeu. Acum chestiunea va fi rezolvată definitiv, şi această judecată va însemna nimicire pentru toți cei nelegiuiţi, care au cunoscut odinioară adevărul, iar după aceea au devenit necredincioşi. Cei din poporul lui Dumnezeu care au fost unși și care sunt credincioşi și adevărați vor refuza să aibă vreo legătură cu vreo parte a organizaţiei lui Satan, ci cu neegoism și fără rezerve își vor folosi toată puterea pentru a sluji Domnului; aceasta o fac, pentru că Îl iubesc. „Servul” spune acuma aşa: „Te iubesc, Doamne”. Această declarație este dovedită prin împlinirea cu credincioşie a poruncilor lui Dumnezeu. La toți acești credincioși Dumnezeu le dă promisiunea: „Domnul păzește pe cei ce-L iubesc”. Acest text şi multe altele dovedesc definitiv că pe cei pe care Domnul îi aprobă și îi păzește până la sfârșit vor fi aceia care aduc întotdeauna jertfe de laudă numelui Său şi care fac aceasta din iubire faţă de El.

39. Iubirea rămăşiţei este iubirea lui Cristos; după cum citim: „Iubirea lui Cristos ne îndeamnă”. Aceasta nu înseamnă iubire pentru Cristos, ci înseamnă acel tip de iubire pe care Isus a exprimat-o față de Dumnezeu şi care continuă s-o aibă și s-o manifeste pentru Tatăl Său. Ea înseamnă neegoism și devotament total față de Dumnezeu. Toți cei ce fac parte din rămăşiţă trebuie să aibă același fel de iubire faţă de Dumnezeu, și prin urmare aceştia au iubirea lui Cristos; și această iubire îi ţine pe aceştia într-o strânsă legătură. Iehova are plăcere de „servul lui ales”, datorită devotamentului iubitor și al supunerii Lui necondiţionate. Acest psalm se referă clar la 'servul ales' în mod colectiv ca o unealtă specială folosită pentru preamărirea Celui Prea Înalt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2. Cine formează 'servul ales' a lui Iehova? Când şi cum este alcătuit acest trup? Pentru ce este numit servul acesta „ales”?

3–5. Spune de ce vorbește despre serv ca despre o singură persoană?

6. Explică dacă versetele 1 și 2 se referă numai la indivizi.

7–10. Descrie împrejurările în care versetele 3 şi 4 s-au împlinit: a) cu un individ şi b) în înţeles colectiv!

11,12. Arată împlinirea profeţiei care include şi versetele 5 şi 6?

13. Descrie eliberarea și întoarcerea la odihnă pe care a înțeles-o „servul” (versetele 7 şi 8)

14-22. Ce înseamnă a „umbla înaintea Domnului”? (versetul 9). Cu dovezi scripturale, explică ce se înţelege prin expresia „pământul celor vii”?

23,24. În ce împrejurări s-a împlinit versetul 10 şi 11 cu în sens individual? Când şi cum s-a împlinit în înţeles colectiv?

25,26. Cum se arată sinceritatea inimii? Care a fost poziția „servului” și ce a dus la cuvintele din versetul 12?

27,28. În purtarea lui cum 'a luat Isus paharul mântuirii şi a chemat numele lui Iehova'? Aplică aceasta la adunarea lui Dumnezeu?

29,30. Arată la cine se referă juruințele din versetul 14? Cum voieşte rămăşiţa să 'împlinească aceste juruințe înaintea întregului popor al lui Dumnezeu'?

31,32. Care este semnificația și aplicarea afirmației, „scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El.” a) în legătură cu Isus; b) în legătură cu adunarea?

33. Care este baza pentru afirmația „Ascultă-mă, Doamne, căci Sunt robul Tău: robul Tău, fiul roabei Tale, şi Tu mi-ai desfăcut legăturile”. Cum?

34,35. Despre ce „jertfă de mulțumire” este vorba în versetul 17? Cum intră în considerare aici legământul prin sacrificiu? Cum îşi împlineşte rămăşiţa partea din legământul pentru Împărăţie?

36,37. Cum își împlinește „servul” credincios al lui Dumnezeu juruințele sale în curțile casei Domnului, în mijlocul Ierusalimului?

38,39. „Iehova păzeşte pe toţi aceia ce-L iubesc”. Care este natura și dovada iubirii lor? Cum şi de ce îi păzeşte Domnul?

SATAN

IEHOVA Dumnezeu nu a creat pe Satan. El a creat pe Lucifer, care însă din cauza răzvrătirii sale a primit de la Dumnezeu următoarele patru nume: Satan, care înseamnă potrivnic al dreptăţii; Diavol, care înseamnă, calomniatorul tuturor celor care fac ce este drept; Balaur, care înseamnă acela care devorează ce este bun; și Şarpe, care înseamnă marele înşelător. Istoria acestui nelegiuit pe scurt este următoarea:

Când Dumnezeu a făcut pământul ca locuinţă pentru creatura sa omul, a adunat pe creaturile sale cereşti înaintea Sa. Între cei prezenţi fără îndoială au fost şi Logos şi Lucifer, care ambii au fost arătaţi ca „stelele dimineţii”. Fără îndoială, Dumnezeu a descoperit acestor puternice creaturi astfel adunate, planul Său de a crea pe om, de a-l aşeza pe pământ şi de a-i da stăpânire peste alte creaturi ale sale de pe pământ. Această descoperire a provocat o cântare de laudă la adresa lui Iehova. Relatarea biblică spune că aceste două „stele ale dimineţii” au cântat împreună şi că toate oştile cereşti ale lui Dumnezeu au chiuit de bucurie.

Când Dumnezeu a creat pe om şi l-a aşezat în paradisul din Eden, atunci l-a făcut ca o parte esenţială a organizaţiei lui Lucifer. Dumnezeu a numit pe Lucifer ca supraveghetor sau domnitor peste om. Lucifer trebuie să fi fost o creatură frumoasă şi puternică. Dumnezeu, prin profetul său Ezechiel în capitolul al douăzeci şi optulea, dă următoarea descriere a lui Lucifer: „Ai fost în Eden, grădina lui Dumnezeu, şi erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe.... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor de foc. Ai fost fără perfect în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale; ți-ai striat înțelepciunea din cauza strălucirii tale”. Aceasta dovedeşte că Lucifer a fost un funcţionar înalt în marea organizaţie a

Cuprins

lui Dumnezeu şi un supraveghetor peste o parte a organizaţiei sale universale a lui Dumnezeu. „Nedreptatea” înseamnă nelegiuire; şi acest text arată, că Lucifer a devenit nelegiuit sau s-a răzvrătit împotriva legii lui Dumnezeu.

Omul perfect era în Eden şi Lucifer era și el acolo. Deoarece omul era o parte a organizaţiei lui Lucifer şi sub domnia sa, Lucifer a avut datoria de a lua aminte la interesele omului şi de a-l ajuta ca să asculte pe Dumnezeu, nu ca să devină neascultător. Lucifer a ştiut, că Dumnezeu a dat omului capacitatea de a aduce în existenţă un neam de oameni care în decursul timpului va umple pământul şi că această creaţie întreagă se va închina lui Iehova Dumnezeu. Iehova spune prin profetul Isaia în capitolul al patrusprezecelea: „ O, Lucifer, fiu al zorilor! …Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării, în partea de nord; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.”

Aceasta este o dovadă a ambiției lui Lucifer de a poseda ceea ce Dumnezeu nu i-a dat, şi de a avea închinarea creaturilor, şi că el a fost hotărât s-o aibă pentru sine. El s-a silit ca să-şi realizeze dorinţa sa ambiţioasă, şi în aceasta a recurs la minciună, înşelătorie şi omor, și mai presus de toate, s-a făcut vinovat de trădare şi răscoală împotriva lui Dumnezeu. Primul său pas a fost acela de a înstrăina pe om de Dumnezeu şi acest pas l-a început prin influenţa vicleană asupra Evei.

El a ştiut că Dumnezeu a spus omului, că va muri negreșit în caz că va mânca din fructul oprit. Când Eva și-a amintit acest avertisment, el i-a răspuns: 'Hotărât, că nu veţi muri! dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din fructul acela veți fi înțelepți ca dumnezei.'

Argumentul lui a fost ca acesta: 'Dacă omul va călca legea lui Dumnezeu şi va mânca din fructul oprit, şi Dumnezeu îl omoară pentru aceasta, aceasta va dovedi că creatura lui Dumnezeu este imperfectă şi deci cuvântul Său nu este de încredere, și că Dumnezeu nu poate crea nici un om, care să-şi poată dovedi onestitatea sa, și Dumnezeu nu trebuie să-și permită să omoare pe om. Pe altă parte, dacă omul păcătuieşte şi Dumnezeu nu-l omoară, aceasta va dovedi că Dumnezeu este un mincinos, pentru că El a spus, că îl va omorî; şi atunci nici una din creaturile sale nu va putea crede în El'. Lucifer a judecat că în orice caz va putea întoarce de la Dumnezeu pe cea mai mare parte a creaturilor, pentru ca să le câştige pentru sine și pentru închinarea sa. Eva a fost adusă la cădere prin această cugetare falsă şi a călcat legea lui Dumnezeu. Când Adam a aflat că Eva a călcat legea, şi totuşi a văzut că trăieşte, atunci s-a alăturat de bună voie în răscoala împotriva lui Dumnezeu.

Din cauza acestei răzvrătiri Dumnezeu a condamnat pe om la moarte şi l-a scos afară din Eden. De asemenea, El şi-a vestit planul că la timpul său hotărât va nimici pe Lucifer, pe care acum l-a numit Satan, Diavolul. De la acel timp până în zilele de azi Satan a fost potrivnicul violent a lui Dumnezeu şi cel mai rău duşman al omului.

Desigur, Dumnezeu ar fi putut omorî pe Satan neîntârziat. Acelaşi lucru ar fi putut face şi cu omul şi să formeze un alt neam omenesc. Înţelepciunea sa l-a făcut să apuce un alt drum. Satan a tăgăduit că Iehova Dumnezeu este Atotputernic, că este superior şi căci cuvântul său este adevărat. Dacă Dumnezeu ar fi ucis imediat pe Satan, aceasta ar fi dovedit că puterea lui Dumnezeu este supremă, însă posibilitatea de a dovedi adevărul cuvântului lui Dumnezeu ar fi rămas nefolosită. În timpul tragediei din Eden, Dumnezeu şi-a dat cuvântul Său că va aduce în existenţă o „sămânţă”, care va nimici pe Satan şi că această „sămânţă” trebuie luată dintre oameni. Satan a ştiut că Dumnezeu nu va alege pe nici unul, care nu i-ar fi credincios şi, ştiind că toţi oamenii de pe pământ erau imperfecți, a provocat pe Dumnezeu ca să găsească un om care va rămânea credincios lui Dumnezeu şi în cea mai grea încercare. A fost necesar un timp pentru a dovedi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă chestiunea se va hotărî în favoarea lui Satan, atunci întreaga creaţie trebuie să se întoarcă împotriva lui Dumnezeu. Dacă însă chestiunea ar ieşi în favoarea lui Iehova, aceasta urma

să dovedească întregii creaţii, că Dumnezeu este Atotputernic şi Suprem, căci cuvântul Său este adevărat şi Satan este un mincinos, şi că viaţa şi binecuvântarea trebuie să vină numai de la Dumnezeu. La timpul stabilit chestiunea va fi hotărâtă în favoarea lui Iehova. Însă până la acel timp Dumnezeu va permit lui Satan să facă tot ce-i stă în putere ca să susţină poziția sa.

Satan a început de timpuriu în istoria omenirii să organizeze pe oameni în forme de guvernare, ca să-i poată stăpâni pe deplin. Ca să-şi atingă scopurile sale, el și-a exercitat puterea peste oameni şi i-a influenţat ca să creeze o organizaţie cu Nimrod ca și conducător al poporului. Nimrod a fost o unealtă a lui Satan, şi organizaţia sa a aparţinut lui Satan. Acea organizaţie a fost numită „Babilon", ceea ce din punctul de vedere al lui Satan înseamnă „poartă către dumnezeu". Evident planul lui a fost ca să facă pe oameni să creadă că drumul către dumnezeul lor (Satan) este organizaţia sa, cu Nimrod ca și căpetenie vizibilă. Însă din punctul de vedere al lui Dumnezeu, numele „Babilon" înseamnă 'încurcătură', deoarece după zidirea turnului Babel, Dumnezeu şi-a arătat puterea prin încurcarea limbii oamenilor. Acesta este motivul pentru care există atâtea limbi diferite.

Satan se serveşte în continuu de înşelăciune, amăgire şi minciună, ca să aducă ocară numelui lui Dumnezeu şi în felul acesta să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu. Din acest motiv, în organizația lui există trei elemente sau factori de guvernare, și anume, elementele religioase, politice şi comerciale. În Babilon elementul religios a fost în control, şi poporul a fost stăpânit de o religie falsă. De atunci Satan a organizat alte puteri lumeşti, şi în toate acestea apar toate cele trei elemente. Partea politică a guvernelor face legi şi le pune în aplicare. Elementul comercial controlează afacerile sau lumea comercială; iar elementul religios al organizaţiei dă o spoială evlavioasă şi pretind că întreaga organizaţie se menţine şi lucrează prin putere divină. Aceasta este metoda principală a lui Satan pentru amăgirea oamenilor şi prin aceste uneltiri înşelătoare el orbeşte poporul faţă de adevăr. Din acest motiv stă scris în Sfânta Scriptură în 2Corinteni 4:3,4 că Satan, dumnezeul lumii acesteia, a orbit mintea oamenilor, pentru ca să nu-i lumineze lumina adevărului.

Este un fapt bine cunoscut că toate organizaţiile religioase din timpuri străvechi mereu au avut ca și conducător un oarecare om deosebit şi acestuia i-au dat mare cinste. După moartea sa amintirea sa a fost venerată şi adesea adorată. Aceasta este un alt mijloc subtil al lui Satan, ca să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu şi să amăgească omenirea ca să părăsească pe Creator prin închinare la creatură. În decursul tuturor secolelor Dumnezeu a avut pe pământ puțini oameni care au ţinut tare la integritatea lor şi I-au servit cu credincioșie. Prin natură aceşti oameni n-au fost mai buni ca alţii, însă ei au avut credinţă în cuvântul lui Dumnezeu şi au refuzat să cedeze înşelătoriilor lui Satan. Credincioşia lor şi devotamentul lor faţă de Dumnezeu le-a adus aprobarea lui Iehova.

„Sămânţa" pe care Dumnezeu a promis că o va ridica și prin care numele Său va fi justificat este Cristosul. Oamenii credincioşi care au călcat pe urmele paşilor lui Isus Cristos vor aparţine acelei „seminţe" conform promisiunii făcute de Dumnezeu şi vor fi întrebuinţaţi pentru îndeplinirea hotărârilor lui Dumnezeu. În decursul ultimelor cincisprezece secole Satan a înşelat pe conducătorii religioşi, ca să creadă că datoria lor este să convertească lumea şi să aducă pe oameni în bisericile lor. Ţinta adevărată a lui Satan însă a fost mereu ca să întoarcă mintea oamenilor de la Împărăţia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a încercat să convertească nici o parte a lumii şi nici să ducă pe cineva în cer. El a lăsat numai să se vestească oamenilor adevărul pentru ca aceia care au dorit să stea de partea Lui să poată facă aceasta. La timpul stabilit El va avea ca aleşi pe toţi aceia care trebuie să formeze pe Cristosul, şi atunci Dumnezeu va pune Împărăţia Sa în controlul deplin peste afacerile pământului . Atunci, şi nu înainte de aceea, lumea va fi convertită.

Prima faptă mare a Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos care va fi văzută de oameni, va fi zdrobirea organizaţiei rele a acestei lumi care stă sub domnia lui Satan. Există o abundenţă de

dovezi, atât din Scriptură cât şi din afara Bibliei care arată că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape şi că organizaţia lui Satan va fi nimicită în curând cu desăvârşire. Atunci toate piedicile vor fi date la o parte şi poporul va avea o ocazie deplină şi favorabilă, ca să cunoască şi să înţeleagă că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, căci Cuvântul Său este adevărat şi că numele Său este vrednic să fie lăudat.

Îndată ce Împărăţia lui Dumnezeu va fi în control deplin, Satan nu va mai putea domni peste oameni. Dumnezeu va stârpi pe toţi nelegiuiţii, însă pe cei ascultători ai omenirii îi va restatornicii la sănătate şi viaţă dându-le viaţă veşnică fericită. Lucrarea lui Iehova va dovedi tuturor pe deplin că El este Suprem în putere, desăvârşit în înţelepciune, exact în dreptate şi că este adevărata întruchipare a iubirii sau a neegoismului.

Deoarece noi în prezent intrăm în măreaţa perioadă de tranziție de la lumea veche la cea nouă, cunoaşterea adevărului este de o importanţă vitală pentru toți. Oamenii trebuie să studieze Biblia împreună cu materialele ajutătoare care au fost scrise pentru înțelegerea ei. Oricine vrea să fie liber de mâna apăsătoare a duşmanului, trebuie să cunoască adevărul, iar adevărul despre salvarea omului se găsește doar în Biblie.

ÎNFRÂNGEREA ASUPRITORULUI

Când se gândesc la un astfel de lucru cum ar fi înfrângerea asupritorului, mulți oameni, fie asupriți, fie în simpatie cu cei asupriți, devin sălbatici în sentimentelor lor. Mințile lor se întorc dintr-odată spre revoluție și revolta maselor de oameni violenți care se ridică ca fiind singura metodă prin care pot fi aruncați jos asupritorii care sunt acum la putere. Ei nu reușesc să observe că răscoalele oamenilor împotriva puterilor conducătoare tiranice le-au dat doar pentru un scurt timp o eliberare parțială, și mai devreme sau mai târziu oamenii au venit din nou sub tiranii și asuprirea la fel de neplăcută ca mai înainte, sau chiar mai rea.

Cu siguranță oamenii care trăiesc în America vor recunoaște că în prezent ei trebuie să suporte lucruri mai rele decât taxa pe ștampilă sau taxa pe ceai împotriva cărora s-au răsculat părinții Republicii Americane în 1775. În mod sigur oamenii din Rusia, asupriți cu cruzime de guvern și de biserică înainte de 1917 nu pot să susțină că revoluția lor i-a eliberat de mâna grea a oamenilor, care atunci când sunt la putere, forțează ideile lor și maximele guvernului și religiei asupra milioanelor de oameni neputincioși. Priviți pretutindeni pe pământ astăzi, în țările civilizate, precum și în cele așa-numite „necivilizate” și „înapoiate”, printre rasele colorate precum și prin rasa albă, și veți fi nevoiți să fiți de acord cu un rege foarte înțelept din timpurile trecute, care a spus: „M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; şi iată că cei apăsaţi varsă lacrimi şi nu este nimeni să-i mângâie! Ei sunt pradă silniciei asupritorilor lor şi n-are cine să-i mângâie! Şi am găsit că morţii, care au murit mai înainte, sunt mai fericiţi decât cei vii, care sunt încă în viaţă.” – Ecl. 4:1, 2.

Istoria adevărată a familiei umane a fost o una lungă, obositoare, tristă de asupriri; și oamenii nu au avut nici un mângâietor. Răsturnarea cu forța a guvernelor aspre și instaurarea republicilor și democrațiilor s-au dovedit a fi mângâietori zadarnici ai omenirii, și astăzi pământul geme sub tiranii nespuse și oprimarea celor săraci. Este așa cum a spus un tânăr în urmă cu mult timp: „Oamenii strigă împotriva mulţimii apăsătorilor, se plâng de silnicia multora; dar nici unul nu zice: „Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care ne insuflă cântări de veselie noaptea, care ne învaţă mai mult decât pe dobitoacele pământului şi ne dă mai multă pricepere decât păsărilor cerului?” Să tot strige ei

Cuprins

atunci, căci Dumnezeu nu răspunde, din pricina mândriei celor răi." (Iov 35:9-12). Această afirmație este adevărată, deoarece în mijlocul tuturor necazurilor oamenilor provocate de conducători nemiloși ei nu au întrebat și nici nu au strigat după Dumnezeu. Dumnezeu este singurul mângâietor care poate să-i elibereze de asupritorii lor.

Cei care se bazează pe brațul de carne vor lua în râs și își vor bate joc de gândul de a se baza și aștepta pe Dumnezeu. „Am așteptat destul de mult. Suferințele oamenilor sunt prea acute și au nevoie de ușurare imediat. Și", adaugă ei, „oare nu au strigat oamenii în repetate rânduri la Dumnezeu, și nu a refuzat El oare să-i izbăvească?"

La această ocară la adresa lui Dumnezeu răspunsul este Nu! Oamenii nu au strigat la Dumnezeu în sensul adevărat. Chiar dacă este posibil ca ei să fi luat numele lui Dumnezeu pe buze, totuși strigătele și apelurile lor nu au fost însoțite de pocăință adevărată și de faptul de a căuta să cunoască voia lui Dumnezeu și s-o facă. Aduceți-vă aminte de profetul Iona, pe care Dumnezeu l-a trimis să înștiințeze cetatea Ninive despre distrugerea de la Dumnezeu. Ninive, capitala Asiriei, nu numai că a asuprit alte națiuni, inclusiv evrei, și a fost ea însăși „plină de minciuni și jafuri". Când Iona a predicat despre dezastrul iminent, atunci, așa spune raportul lui Iona, „oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au proclamat un post, și s-au îmbrăcat cu saci de la cel mai mare până la cel mai mic. Și Dumnezeu a văzut faptele lor, că se întorseseră de la calea lor ea; și Dumnezeu s-a căit de răul pe care spusese că le va face; și nu l-a făcut".

Mai mult, încă nu sosise timpul ca Dumnezeu să răspundă strigătelor oamenilor și să le aducă eliberare durabilă. Deși Dumnezeu nu datorează nimic omenirii, ci ei, chiar și în starea lor asuprită, Îi sunt datori, totuși planul Său bun și binevoitor este de a-i elibera. Prin acest act de eliberare El va justifica sau curăța numele Său, care a fost disprețuit, blestemat, batjocorit și hulit atât de asupritori, cât și de asupriți, atât de tirani și de dictatori, precum și de revoluționari, comuniști și anarhiști.

Blamarea lui Dumnezeu poate arăta în mod batjocoritor spre faptul că națiunile Creștinătății au făcut pe oameni să poarte poverile cele mai grele, nu doar propriile lor popoare, ci și națiunile mai slabe ale raselor colorate ale lumii. Adevărat! Aceste națiuni au purtat numele lui Cristos, însă Dumnezeu nu le-a instalat niciodată la putere și nu nici nu i-a recunoscut vreodată ca o parte a Împărăției Sale și nu a aprobat niciodată sau sancționat asuprirea de către ei a oamenilor. Aceste națiuni sunt din această lume, și Isus a spus că „prințul acestei lumi" este Satan. (Ioan 12:31; 14:30). Satan este marele asupritor și este inspiratorul, protectorul și utilizatorul tuturor sistemelor de asuprire. Acest lucru este dovedit prin multe scripturi sfinte, cum ar fi Faptele 10:38, care spune: „Dumnezeu l-a uns pe Isus….cu Spirit Sfânt și cu putere; care a străbătut țara făcând bine, și vindecând pe toți cei ce erau *asupriți de diavolul*". După ce a vindecat un olog sărac Isus a identificat pe marele despot spunând: „Oare nu se cuvenea ca această femeie, care este o fiică a lui Avraam, *pe care Satan a legat-o*, iată, optsprezece ani, să fie dezlegată de această legătură în ziua de sabat?" – Luca 13:16.

Așadar, este clar că națiunile Creștinătății nu sunt creștine, ci poartă numele lui Cristos numai ca un pretext. Vine timpul ca Dumnezeu să-și folosească puterea și să demaște și să distrugă toată această lucrare de înșelăciune.

Timpul este scurt acum pentru stăpânii duri ai omenirii să-și mențină programul de impuneri abuzive sistematice asupra oamenilor, și astfel să disprețuiască pe Făcătorul omului, care este Iehova Dumnezeu. Scriptura din (Ps. 10:13-18) trebuie să se împlinească acum, și anume: „Pentru ce să hulească cel rău pe Dumnezeu? Pentru ce să zică în inima lui că Tu nu pedepseşti? Dar Tu vezi; căci Tu priveşti necazul şi suferinţa, ca să iei în mână pricina lor. În nădejdea Ta se lasă cel nenorocit şi Tu vii în ajutor orfanului. Zdrobeşte braţul celui rău, pedepseşte-i fărădelegile, ca să piară din ochii Tăi! Domnul [Iehova] este Împărat în veci de veci; neamurile sunt nimicite din ţara Lui. Tu auzi

rugăciunile celor ce sufăr, Doamne! Le întăreşti inima, Îţi pleci urechea spre ei, ca să faci dreptate orfanului şi celui asuprit şi ca să nu mai insufle groaza omul cel luat din pământ". „Pentru că cei nenorociţi sunt asupriţi şi pentru că săracii gem, acum" zice Domnul „Mă scol şi aduc mântuire celor obijduiţi." – Ps. 12:5.

Din nou și din nou, așa cum arată raportul istoric al Bibliei, Dumnezeu a dovedit că poate să înfrângă pe utilizatorii aspri și brutali ai puterii, și să elibereze pe oameni. Acest lucru El l-a făcut la început prin scoaterea poporului Său, Evreii, din cuptorul necazului din Egipt, și mai târziu prin eliberarea lor de dușmanii mulți cărora Evreii le slujeau ca robi în repetate rânduri pentru că părăseau legile și căile lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu a făcut în trecut pentru poporul Său ales, El promite să facă pentru toată omenirea din vremea noastră.

Motivul pentru care toate eforturile omului nu au reușit să instaureze cu adevărat o „țară a libertății" este că omul nu a fost capabil să facă față marelui despot nevăzut, Satan, și să se elibereze de puterea Lui. Satan, cel rău, și-a instaurat despotismul asuprea rasei noastre prin ispitirea Evei și Adam la păcat împotriva legii lui Dumnezeu în grădina Edenului. Din acest motiv oamenii nu numai că au devenit supuși celui rău și organizației lui, ci și moștenitori ai egoismului și predispuși la păcat împotriva lui Dumnezeu și împotriva unii altora, și supuși morții. Așadar, chiar dacă ar fi salvați de la conducerea degradantă a lui Satan, ei tot ar fi victime ale egoismului, păcatului, imperfecțiunii, bolii, și morții, și viața ar continua să fie una de durere, suferință, și lipsă prin moarte. Prin urmare, a fost necesar ca Dumnezeu să trimită mai întâi pe Cel drept și fără păcat, pe Isus, ca să moară în numele rasei umane, care este „moartă în greșeli și păcate". În felul acesta s-a oferit baza pentru anularea păcatelor oamenilor, învierea morților, și împăcarea rasei înstrăinate cu Dumnezeu. Cristos Isus a murit în urmă cu nouăsprezece secole, însă acum El vine să domnească în calitate de uns al Dumnezeu, Conducător drept al pământului.

Când Dumnezeu și-a instaurat guvernarea asupra evreilor în urmă cu trei mii de ani, legile pe care El le-a dat prin Moise nu au permis asuprirea oamenilor. Legea Lui (Lev. 25:14) spune: „Nici unul din voi să nu înşele pe fratele lui.". „Să nu chinuieşti pe străin şi să nu-l asupreşti, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului". (Ex. 22:21). Când regii evreii, prinții, oamenii bogați, preoții și liderii religioși au insistat în a abuza de puterea lor față de oameni, Dumnezeu i-a răsturnat în cele din urmă în 536 î.Chr. și până în prezent ei nu avut propria lor guvernare independent. În guvernarea pe care Dumnezeu a pus-o pe umărul Fiului Său, Cristos Isus, nu va fi permisă nici o asuprire. Despre Regele uns al lui Dumnezeu, Isus, este scris: „ El va face dreptate nenorociţilor poporului, va scăpa pe copiii săracului şi va zdrobi pe asupritor. Căci el va izbăvi pe săracul care strigă şi pe nenorocitul, care n-are ajutor. Îi va izbăvi de apăsare şi de silă şi sângele lor va fi scump înaintea lui.". (Ps. 72:4, 12, 14). A sosit ziua când Regele Isus va face această lucrare pentru oameni.

Acum se fac pregătiri pentru bătălia acelei zile mari a Dumnezeului Atotputernic (Apoc. 16:14), și în cursul acelei bătălii Isus va zdrobi sistemele asupritoare ale pământului, va coborî pe cei puternici de pe scaunele lor, și va pune mâna pe cel rău invizibil, Satan, și-l va lega, pentru ca popoarele pământului să nu mai fie terorizate, devastate și înrobite din nou.

Deși un Conducător puternic și absolut, totuși Cristos Isus își va folosi puterea irezistibilă și toate forțele guvernamentale și reprezentanții pentru a întrerupe păcatul, răutatea și inumanitatea omului față de om. El va elibera pe cei morți de legăturile mormântului și-i va restatornici la cercul familiei a celor dragi ai lor de pe pământ. Doar pe cei încăpățânați, rebeli, care refuză să se supună neprihănirii El îi va distruge cu moarte veșnică, moartea a doua. (Apoc. 20:14, 15). El va conduce pe cei supuși și receptivi pe cărările dragostei supreme pentru Dumnezeu și ale dragostei pentru aproapele lor ca pentru ei înșiși, vindecându-i de toate cicatricele, de sănătatea imperfectă și slăbiciunea datorate păcatului, și îi va restatornici la statura de oameni și femei perfecte după chipul

și asemănarea lui Dumnezeu așa cum au fost primul om și prima femeie. Atunci împăcarea omului cu Dumnezeu va fi completă, și omenirea restatornicită va fi binecuvântată cu viață veșnică pe un pământ fericit și perfect. Și astfel se va împlini profeția inspirată că „ și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.”. – Rom. 8:21.

CONGRESE

Congresul pentru anul 1931 se va ține în Columbus, Ohio, din 24 până în 30 Iulie, inclusiv. Toate persoanele care sunt devotate lui Dumnezeu și Împărăției Sale vor fi binevenite și sunt invitate să participe. Se speră că majoritatea oamenilor devotați din Statele Unite și Canada vor participa, și că mulți din alte țări vor putea să vină. El va fi un timp de împrospătare și încurajare adevărată pentru clasa pământească a oștirii Domnului, și va oferi posibilitatea analizării mai detaliate a mijloacelor pentru a se da o mai mare mărturie decât s-a dat până acum.

Prin birourile și buna cooperare a camerei de comerț din Columbus, și în special prin comitetul congresului, s-au obținut următoarele locuri de cazare și sunt puse la dispoziția congresului următoarele:

Sala principală de la State Fair Grounds unde se va ține adunarea generală a congresului. Sala mare și alt săli adiacente pentru diversele grupuri ale poporului lui Dumnezeu care vorbesc o altă limbă decât engleza. Cei care vorbesc poloneză, germană, greacă, italiană, maghiară, ucraineană și alte limbi vor avea întâlniri separate și la intervale stabilite va exista o adunare generală a tuturor persoanelor în sala principală.

Sala Memorială va fi, de asemenea, folosită pentru întâlniri seara, și oricând va fi necesar.

Birourile administrației complet echipate și amplasate în imediata vecinătate a sălii principale vor fi puse la dispoziție.

Sunt asigurate facilități pentru a lua masa, și se vor lua măsuri pentru a servi mesele lângă sala principală la costul real, dând astfel posibilitate celor care participă să iasă cu o cheltuială minimă.

Spitalul și creșa de lângă sala principală vor fi echipate pentru cazarea celor care s-ar îmbolnăvi și pentru îngrijirea copiilor. Doctorii și asistentele vor fi prezenți tot timpul.

Folosirea exclusivă a cabinelor de sub sală va fi pentru scopuri de gustare.

Facilitățile de campare ample pentru toate cerințele vor fi la mică distanță de sala principală. Va exista un spațiu larg pentru parcarea automobilelor sub adăpost. Aceasta va da posibilitate multora să călătorească cu mașina personală și să campeze la stadion cu un cost foarte mic. Anotimpul anului este ideal pentru campare. Mulți își vor organiza vacanțele în timpul perioadei congresului și se vor bucura de plăcerea de a participa.

Biroul de informații echipat complet cu conexiuni de telefon și telegraf va fi instalat într-un punct apropiat de sala principală.

Hotelurile și pensiunile și camerele din casele particulare vor fi disponibile pentru cazarea tuturor celor care doresc acest tip de cazare, și costul va fi rezonabil. Acest lucru va fi anunțat mai târziu.

La timpul potrivit va fi deschis un birou de informații și pentru rezervarea locurilor de cazare în Hotelul de Nord, 493 N. High St., Columbus, Ohio. Aceasta vă va da posibilitatea să știți înainte de a pleca de acasă unde vă veți caza în timpul congresului. Dorim și sperăm să facem toate planurile pentru cazare la un cost minim a numărului mare de oameni care vor participa.

Cuprins

Perioade regulate vor fi puse deoparte pentru serviciul pe teren, astfel că toată lumea care participă la congres poate să aibă oportunitatea de a participa în această parte binecuvântată a lucrării Domnului. Mulți care au participat la congresul din Columbus în urmă cu șapte ani își vor aminti tratamentul foarte amabil și ospitalier acordat participanților la congres de către oamenii din Columbus. Avem asigurarea de la comitetul congresului și al Camerei de comerț că cetățenii din Columbus vor fi bucuroși să primească cu bucurie întoarcerea unui congres al Studenților Bibliei. O impresie bună a fost lăsată în vizita anterioară, și sperăm că următoare va fi și mai bună.

Vorbitorii la congres vor fi directorii regionali de serviciu din Statele Unite, Canada, și alte țări, președintele Societății, și alți frați cu abilitate care vor vorbi așa cum va fi indicat de program.

În timpul congresului se așteaptă să avem o conexiune radio care va acoperi practic întregul continent al Americii de Nord.

Transportul: Căile ferate și-au anunțat intenția de a asigura transportul la prețuri speciale. Comitetul pentru transport, având ca responsabilitate acest lucru, va publica informații, de îndată ce sunt disponibile, în beneficiul celor care intenționează să meargă. Se vor lua măsuri pentru trenuri speciale din diferită părți ale Statelor Unite și Canada. Orice adunare care dorește să organizeze un tren special pentru vecinătatea lor ar face bine să scrie din timp biroului de informații de la Hotelul de Nord, 493, N. High St., Columbus, Ohio.

Fiecare om devotat Domnului va fi nerăbdător să aibă o anumită contribuție în justificarea numelui Său, și va participa la congres cu scopul de a beneficia de toate oportunitățile de a aduce roadele Împărăției. Numai Domnul știe cât de important va fi acest congres. Va fi în mod sigur pe placul Lui ca toți cei devotați și unși ai Săi să aducă problema congresului în rugăciune înaintea tronului harului. Așadar, haideți să cerem călăuzirea Domnului pentru ca congresul să fie în onoarea și spre slava Lui, și apoi să mergem cu încredere deplină că vom primi binecuvântările pe care El le va da în mod sigur celor care-L iubesc.

PARIS

Un congres internațional al Studenților Bibliei va fi ținută la Paris, Franța, între 23 și 26 Mai, inclusiv, la Sala Pleyel, 252, Rue du Faubourg Saint-Honore. În afară de sala principală pentru adunarea generală a celor care vor participa la congres, există mai multe săli mici atașate pentru găzduirea întâlnirilor care se vor ține de frații care vorbesc diferite limbi. Se preconizează că vor participa mulți frați polonezi, germani, elvețieni, francezi, italieni, englezi și scandinavi. Acesta este primul mare congres care a avut loc vreodată în Paris, și avem speranțe că el va fi unul foarte bun și spre slava Domnului. Lucrarea progresează în Franța, și acest congres va fi o încurajare pentru frații de acolo.

Va fi o expoziție Colonială în Paris în acea perioadă, și căile ferate oferă o reducere de 30 % pe toate rutele ferate, și chiar unele reduceri mai bune decât aceasta. Se fac planuri pentru ca o societate de 500 de membrii sau mai mulți să călătorească din Anglia într-un singur tren. Acest plan de transport este sub supravegherea Thos. Cook & Son, însă este condusă prin biroul din Londra. Toți frați din Anglia, Scoția și Irlanda care doresc să se alăture acestei grupe ar trebui să comunice din timp cu biroul Societății de la Craven Terrace 34, Lancaster Gate, Londra, W 2, Anglia.

Vorbitorii la congres îi vor include pe președintele Societății și alți câțiva frați din America, câțiva frați britanici, și vorbitori din alte țări de pe continent.

Se fac negocieri la hoteluri pentru a obține un preț rezonabil pentru cei care vor participa. Fiecare ar trebui să se adreseze biroului Societății din țara în care se află pentru informații suplimentare referitoare la transport și cazare la hotel.

Cuprins

Se va deschide un birou de informații la biroul din Paris al Societății, la nr 105 rue de Poissonniers, Paris XVIII, Franța, care va planifica cazarea pentru cei care vor participa.

LONDRA

Un congres se va ține în Londra în special pentru cazarea fraților din Anglia, Irlanda și Țara Galilor. Acest congres se va ține între 12 și 16 Iunie, inclusiv, și va avea loc la Palatul Alexandra. Vorbitorii la congres vor fi președintele Societății, și alți frați din America care participă la congresul din Paris, directorii noștri britanici de serviciu, și vorbitori de la filiala britanică. O parte din timp va fi dedicată serviciului pe teren.

Informații detaliate cu privire la cazare și alte probleme pot fi obținute scriind filialei din Londra.

La toate aceste congrese fiecare care este cu totul devotat Domnului și Împărăției Sale este binevenit să vină și să participe în promovarea intereselor Împărăției, și să proclame laudele lui Iehova în justificarea numelui Său.

Scrisori

„PARTEA NOASTRĂ SĂ DEPUNEM MĂRTURIE”

Dragă Frate Rutherford:

Vă mulțumesc pentru copiile cărții *Lumina*. Tocmai am terminat să le citesc și mă minunez de adevărul minunat pe care le conțin ele. Sunt sigur că *Lumina* a venit tocmai la timpul potrivit pentru a întări și încuraja pe cei unși. Satan și aliații săi fac tot posibilul să întoarcă pe oameni împotriva lui Iehova și a Împărăției Sale. În aproape fiecare parte a teritoriului nostru oamenii au fost avertizați cu privire la noi și avertizați să nu cumpere cărțile noastre. În ciuda acestui fapt, noi am lăsat cărțile la cei care erau blânzi și supuși.

Este încurajator să știm că bătălia nu este a noastră, și că partea noastră este să depunem mărturie că Iehova este Dumnezeu și că El își va justifica numele și va instaura neprihănirea pe pământ.

Apreciez poziția dvs. fermă pentru adevăr și neprihănire, și voi adăuga că eu, ca de altfel și alți colportori, suntem cu dvs.; pentru că știm că sunteți de partea lui Iehova, și tot așa suntem și noi.

Al dumneavoastră, în serviciul lui Iehova,
GLADYS. R. SMITH, *Colportor*.

APRECIERE

Stimați domni:

Tocmai am terminat o citire atentă și studioasă a cărții *Eliberarea*, scrisă de Judecătorul J. F. Rutherford. Această carte este de departe cea mai bună interpretare a Sfintelor Scripturi pe care am citit-o vreodată. Ea este mult mai bună decât un curs teologic de trei ani. În ea Judecătorul Rutherford a oferit un serviciu de nedescris pentru omenire. Ea este o cheie de intrare în Biblia Sfântă.

Judecătorul Rutherford este atât o binecuvântare, cât și o binecuvântare pentru semenii săi.

Doresc să devin un membru al Asociației voastre. Vă rog să-mi trimiteți o carte de aderare și să treceți numele meu printre susținătorii mișcării voastre divine.

Cu cele mai bune urări pentru succesul vostru,

Fratele vostru în Domnul,
PETROS. B. MDODANA, *S.C.*

„DE PATRU ORI MAI MULT"

Dragă Frate Rutherford:

Nu putem să ne abținem să nu vă scriem și să nu vă mulțumim pentru scrisoarea dvs. personală și să nu vă spunem cât de fericiți suntem acum pentru lumina pătrunzătoare.

Este cu adevărat minunat să avem o mică părticică în cântarea de laude la adresa Tatălui nostru. Cu siguranță cei care sunt devotați cu totul tânjesc să vadă justificarea „Numelui Său Drag" și sunt energici să facă tot ce le stă în putință.

Începem să vedem rezultatele conexiunii și suntem încântați să emitem mesajul din nou de la Bridgeport. Înregistrările electrice sunt excelente.

Progresul în lucrarea din toată lumea este încurajator. Constatăm că lucrarea crește de mult mai multe ori aici; în unele teritorii ea crește de patru ori mai mult. "Regele nostru merge înainte".

Acum, frate drag, să fiți întărit să continuați bătălia; și să știți că vă iubim, vă susținem cu bucurie și vă amintim întotdeauna înaintea tronului. – 2Regi 6:16.

Frații și co-lucrătorii dvs.,
ADUNAREWA din BRIDGEPORT (*Conn.*).

ACUM VEDEM POZIȚIA NOASTRĂ

Dragă Frate Rutherford:

Permiteți-mi să exprim aprecierea noastră sinceră pentru explicarea frumoasă a simbolismelor Apocalipsei Domnului nostru așa cum sunt explicate în cele două cărți *Lumina*. Am fost în toate filialele lucrării Răscumpărătorului drag, am lucrat cu Fratele Russel și chiar cu dvs. la Betel, însă singura dată când m-am mirat și m-am minunat a fost când ființa mea întreagă a palpitat în timp ce priveam în tărâmul lui Dumnezeu de minuni așa cum este descris în aceste două cărți.

Acum putem să vedem poziția noastră adevărată înaintea Domnului, și locul nostru în planul Lui binecuvântat. Suntem călăuziți, păziți, și protejați în timp ce ducem mesajul Lui la oameni, și suntem orbi față de toate, cu excepția voii Lui binecuvântate.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, vă iubesc.

GLENN G. SMITH, *Colportor*.

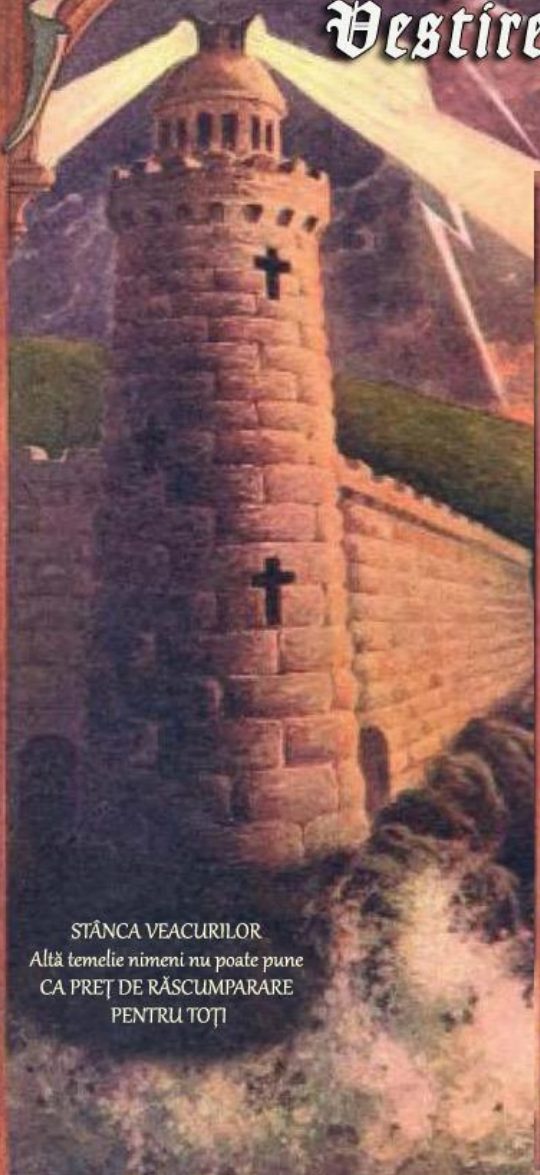
Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 APRILIE 1931** **Nr. 7**

Cuprins:

POPORUL SĂU FAVORIZAT - Pag. 135

CHINUL VEŞNIC: NESCRIPTURAL - Pag. 145

PRIETENI NEVĂZUŢI AI OMULUI - Pag. 147

SCRISORI - Pag. 150

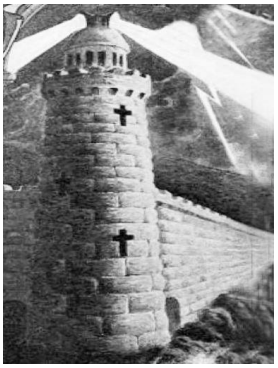
Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Aprilie 1931** **Nr. 7**

POPORUL SĂU FAVORIZAT

„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.” – Psalm 34:1

IEHOVA şi-a exprimat planul de a aduce ușurare poporului peste care va turna favoarea Sa specială. El mai arată că pe vremea când poporul acesta va începe să se arate în lume între omenire va domni o mare necredinţă şi mulţi vor fi orbi faţă de înţelegerea adevărului. Despre aceasta a profeţit prin gura profetului Isaia. Acum Dumnezeu lasă să se întâmple astfel de evenimente prin care adevereşte împlinirea profeţiei înaintea celor vigilenți.

2. Acuma numai puţini cunosc pe marele Iehova Dumnezeu. Mulţi profeţi mincinoşi vorbesc în numele lui Dumnezeu şi deoarece vorbesc făţarnic, întorc pe mulți oameni de la Dumnezeu. Afară de aceasta Iehova mai spune că în timpul de faţă va avea un popor pe pământ pe care îl va numi ca martori ca să spună că El este singurul Dumnezeu adevărat. Să fi numit într-o astfel de poziție este un dar minunat. Prin urmare, martorii Lui formează poporul cel mai favorizat care a fost vreodată pe pământ. Cu toate acestea, aceştia nu vorbesc prea mult despre serviciul înalt pe care au să-l ocupe în Împărăţie, ci tot timpul ei sunt profund preocupați de a vorbi despre privilegiile şi datoriile lor, încredinţate lor de Dumnezeu. Psalmul 34 vorbeşte despre acest popor favorizat al lui Dumnezeu care îşi îndeplineşte cu bucurie datoriile şi privilegiile sale. Dumnezeu a pus o cântare nouă pe buzele acelora care formează „servul” Lui, şi aceştia cântă necontenit lauda Lui.

3. Declaraţia profetului nu o putem aplica în mod corect numai la unele persoane, așa cum mulți obişnuiesc să facă aceasta cu psalmii. Psalmii nu se pot interpreta singuri, ci s-au dat pentru mângâierea, ajutorul şi încurajarea bisericii, și îndeosebi pentru rămăşiţa care alcătuiește o parte a „servului”.

4. Psalmistul vorbeşte despre un timp al judecăţii când ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și fața Lui este împotriva celor ce fac fărădelege. Aceasta stabileşte timpul împlinirii depline a psalmului ca atunci când Domnul vine la templul său şi strânge la sine pe aceia pe care îi numeşte rămăşiţă. Rămăşiţa devine o parte a 'servului ales' şi din acest motiv este numită pe drept ca rămăşiţa care este din clasa servului. Aceşti numiţi drepţi trebuie să fie aceia care sunt aduși sub mantia dreptăţii, ceea ce arată aprobarea lui Dumnezeu dată lor datorită credincioșiei lor. Psalmistul dezvăluie o clasă care se opune și persecută pe rămăşiţa credincioasă şi vorbeşte de nimicirea acesteia. Eliberarea credincioșilor este arătată și le este arătat locul siguranţei și li se spune că pot să fie în siguranţă în timp ce depun mărturia încredințată lor. Văzând îndurarea mare a lui Dumnezeu revărsată peste ei, membrii „servului” sau ai rămășiței nu contenesc să cânte lauda Celui Prea Înalt. Apreciind îndurarea sa minunată arătată faţă de „serv”, el spune: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.”

5. Scriitorii diferiţilor psalmi, arată în diferite locuri motivele diverse pentru preamărirea numelui lui Dumnezeu. În psalmul 29 puterea mare a lui Dumnezeu față de poporul Său este arătată ca un motiv de a lăuda numele Lui. În psalmul 92 El este lăudat pentru bunătatea Lui iubitoare. În

Cuprins

psalmul 95 El este binecuvântat pentru că este Dumnezeul mare. În Psalmul 98 Iehova este lăudat pentru că întemeiază Împărăţia sa neprihănită pe pământ. Iar în psalmul 31 o laudă specială este dată lui Dumnezeu pentru că și-a arătat favoarea faţă de servul Său, pentru că l-a scăpat de influenţa duşmanului şi l-a făcut un martor pentru Domnul. Servul nu se îngâmfă şi nu se laudă cu ceea ce a făcut el, ci se bucură de poziția de favoare în care l-a ridicat Domnul. El spune: „Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociţi şi să se bucure” (versetul 2). Este scris cu autoritate: „Dar cunoştinţa îngâmfă pe când dragostea zideşte” (1Corint. 8:1, *Diag*.). „Servul” a primit cunoştinţa adevărului, ba a primit mai mult decât atât, și anume iubirea adevărului. El înțelege corect adevărul și ea a avut o influență corectă asupra Lui.

6. Mulţi au primit cunoştinţa adevărului sau înțelegerea mentală a adevărului și, fiind chemați la chemarea înaltă, au răspuns la această chemare, dar nu au primit iubirea adevărului. Pe aceştia îi conduce dorinţa egoistă de a intra în Împărăţie, ca prin aceasta să-şi satisfacă dorinţa şi înălţarea lor egoistă. Aceştia vor cădea aproape sigur în clasa „servului rău”. Aceştia se laudă cu ei înșiși și cu ceea ce au făcut. Însă cei pe care i-a aprobat Domnul, se laudă cu faptele lui Dumnezeu. Acest psalm începe să se împlinească acum amănunţit în momentul în care are loc dezbinarea între „servul bun” şi cel „rău” şi când aceste două clase încep să se descopere.

7. Unii, după ce au venit la cunoştinţa adevărului, au vorbit cam în felul următor: 'Acuma după ce am venit la cunoştinţa adevărului, dispun de mai multă cunoştinţă şi înţelepciune ca alţii şi am devenit o persoană importantă în casa lui Dumnezeu. Voi merge în cer ca acolo să dau o mână de ajutor Domnului la guvernarea lumii. Domnul vede că eu sunt mai mult decât o creatură de rând; vreau să păstrez acest serviciu important înaintea Lui şi ca să pot face aceasta, voi dezvolta cât timp trăiesc pe pământ un caracter desăvârşit, pentru ca Dumnezeu să mă poată folosi mai bine când voi ajunge în cer'.

8. Chiar şi cei care intră în serviciul Domnului cugetă astfel: 'Aceia înaintea cărora pun mărturia ar face bine dacă ar asculta de mine, pentru că eu ştiu ce vorbesc. Le voi da această mărturie şi mai târziu nu vor putea spune că n-au avut ocazie să cunoască adevărul'. Aceștia se mândresc cu faptul că au dat unui anumit om o informație despre Dumnezeu, și se simt importanți că au avut această oportunitate. Aceasta este lăudăroşenie într-o măsură oarecare, și prin urmare este un lucru greşit. Urmaşul umil al lui Isus nu se laudă astfel. El a învăţat că mântuirea nu vine în urma dezvoltării de sine, ci că aceasta este darul lui Dumnezeu şi nu se poate câştiga prin năzuinţe individuale după cum apostolul spune: „Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8, 9). Numai lucrătorii nelegiuiţi se laudă cu rezultatele lor individuale şi cu faptele lor, după cum este scris: „Până când vor birui.... şi toţi cei ce fac răul se fălesc” (Psalm 94:4). Nu tot așa este cu servul aprobat al lui Dumnezeu. El spune întotdeauna: „Sufletul meu se va…lăuda în Domnul”.

9. Servul este în legământul pentru Împărăţie cu Domnul şi se bucură că e îngăduit să reprezinte pe Dumnezeu atât timp cât se află pe pământ. Dumnezeu a revărsat peste serv acest mare favor, însă servul, cunoscând lucrul acesta, apreciază privilegiul său mare de a fi în legământ. Cunoscând relația sa cu Iehova datorită acestui favor el se va apropia de tronul harului ceresc ca un închinător nesigur, ci ca unul care este favorizat al Domnului şi plin de încredere despre lucrarea pe care a început-o Domnul în el, și că El o va duce la împlinire.

10. Iehova arată această favoare mare faţă de serv deoarece El are un plan precis în aceasta, și acel plan este de a aduce în existenţă creaturi care în toate împrejurările îşi păstrează neprihănirea înaintea lui şi aduc mărire numelui Său. El vrea ca reprezentanţii lui de pe pământ să depună mărturie că Iehova este adevăratul Dumnezeu. Acela care a fost ales pentru un serviciu atât de mare şi onorabil are toate motivele să se laude, nu cu meritele sale, ci cu bunătatea lui Dumnezeu. Servul ştie că puterea lui Iehova este nemărginită, că înţelepciunea Lui este desăvârşită, că El este

Cuprins

întotdeauna drept şi este întruchiparea neegoismului şi a bunătăţii iubitoare, şi că este privilegiul înalt al servului de a fi în legământ cu Cel Atotputernic. Nici nu poate exista un motiv mai mare pentru laudă în Domnul.

11. Având îngrijirea și protecția Celui Prea Înalt și asigurarea că Dumnezeu va termina lucrarea bună care a început-o în el, servul laudă pe Domnul și se fălește cu puterea lui Dumnezeu. El nu se încurcă când stă în faţa celor mari, deoarece nu caută favoarea acestora. Pentru el, favoarea oamenilor n-are nici un scop. El nu se îngâmfă nici în mintea, nici în inima sa în prezența celor smeriți, deoarece apreciază că tot ceea ce ar este un dar grațios de la Iehova Dumnezeu şi că este dependent de Dumnezeu în toate lucrurile pe care le are. El nu se laudă cu faptul că a învăţat adevărul de la vreun om însemnat şi nici nu dă slavă şi onoare unei făpturi pentru adevărul învăţat pentru că ştie că toată cinstea şi mărirea pentru adevăr şi pentru binefacerile sale i se cuvin lui Iehova şi el se bucură să laude necontenit numele lui Iehova.

12. Apoi servul spune: „Cei umili vor auzi și se vor bucura”. Creatura umilă este acea creatură care este nerăbdătoare să cunoască voia lui Dumnezeu şi s-o împlinească atunci când o află. Când aude mesajul dat de un sol al Domnului el se bucură că poate să audă şi să înveţe. Umilința amintită aici nu se referă la josnicia stării sociale sau poziția printre oameni, ci se referă la omul care se apreciază cum se cuvine şi care apreciază faptul că toate darurile bune vin de la Iehova şi că dacă vrea să fie binecuvântat, trebuie să ia seamă la cuvântul lui Iehova şi să-l urmeze. Unul care se cugetă astfel, recunoaşte că adevărul vine numai de la Domnul şi nicidecum de la vre-un om şi că servul aduce numai roadele pe care Domnul le-a făcut să crească. Unul cu un suflet umilit se bucură să asculte ceea ce Dumnezeu i-a trimis prin clasa „servului”.

13. Psalmistul reprezintă apoi pe servul Domnului ca știind și înțelegând că El are un ascultător atent în cel umil care ascultă și prin urmare servul spune: „Înălţaţi pe Domnul, împreună cu mine. Să lăudăm cu toţii Numele Lui!”(versetul 3). Aceasta trebuie să însemne că adevărul pe care servul l-a primit este unealta sa ca să exprime bucuria în preamărirea lui Iehova Dumnezeu şi că servul doreşte, ca şi alţii să i se alăture în cântecul de preamărire. El nu caută să se arate sfânt pe din afară şi nici nu zice cu evlavie făţarnică: 'Uitaţi, cât de minunat mi-a schimbat adevărul caracterul şi cu cât am devenit mai bun decât semenii mei'. Servul, prin atitudinea şi cuvintele sale, spune de fapt: 'Eu am învăţat despre bunătatea lui Dumnezeu şi deoarece văd că sunteţi bucuroşi să auziţi, atunci veniţi şi împreună cu mine să vestim altora faptele Lui minunate şi să vestim laudele Sale pe pământ'.

14. Și nici nu înseamnă aceasta că ascultătorul umil este chemat să se implice în cântare numai cu buzele, ci el este invitat să se implice în lucrarea de informare a altora despre Domnul și manifestarea bunătății Lui iubitoare față de copiii oamenilor. Este sigur că Iehova s-a îngrijit de toate cele necesare pentru mărirea numelui Său, şi cuvântul Său ne descoperă că unealta aceasta rânduită constă din mesajul Domnului, pe care clasa „servului” poate să-l folosească pentru ca să dovedească că este un martor credincios şi drept pentru numele şi cuvântul Celui Prea Înalt. Lucrarea cea mai importantă a lui Isus când era pe pământ a fost, așadar, de a fi servul credincios şi drept al lui Iehova. Isus a făcut minuni pentru ca să întărească credinţa oamenilor în Dumnezeu, şi în Sine ca reprezentantul lui Dumnezeu. Acuma cei ce formează clasa rămăşiţei trebuie să execute un anumit lucru şi toţi cei ce iau parte la aceasta pot dovedi că sunt martori credincioşi şi drepţi ai lui Dumnezeu. Rămăşiţa vesteşte laudele lui Dumnezeu, prin aceea, că proclamă adevărul şi lucrările Sale. Domnul a oferit mesajul adevărului în formă tipărită pentru ca oricine din rămășiță să poată lua parte în această lucrare clară de preamărire a numelui lui Dumnezeu. Din acest motiv, unul din rămășiță se bucură să invite şi pe alţii cu inimă umilă să se alăture în lucrarea de vestire a Împărăţiei lui Dumnezeu.

15. Psalmistul vorbeşte mai departe despre „serv” şi apoi afirmă motivul pentru care îl va binecuvânta întotdeauna pe Iehova. El spune: „Eu am căutat pe Domnul, şi El m-a auzit, și m-a izbăvit din toate temerile mele”(versetul 4). Nu se poate spune că această declaraţie se poate aplica la experienţele personale ale vreunui urmaş al lui Cristos. Oricine poate să-şi exprime bucuria după ce a primit o anumită favoare de la Iehova. Cu toate acestea, acela care rostește aceste cuvinte în Psalm este arătat a fi unul căruia Dumnezeu i-a dat dreptul să-L cheme și care a fost însărcinat să declare planurile lui Iehova la alții. Prin urmare, vorbitorul trebuie să se refere la rămăşiţă sau „servul” ca întreg. Când Isus a fost pe pământ a împlinit cuvintele acestea; dar acuma la sfârşitul lumii şi membrele corpului său le împlinesc. Când Isus era în grădina Ghetsimani,” a chemat pe Iehova cu „strigăte şi lacrimi”. El a fost atunci ascultat şi Dumnezeu a trimis un înger, care L-a mângâiat, mângâiere care a fost dată fără îndoială prin asigurarea lui Isus că a fost găsit credincios.

16. Aproximativ în acel timp Domnul a venit la templul său când credincioşii de pe pământ au fost expuşi la o încercare grea. Atunci s-a părut ca şi cum lucrarea lor de pe pământ s-ar fi sfârşit şi ei s-au temut că numele lui Iehova va suferi ocară, dacă lucrul încredinţat poporului său ar fi fost terminat în mod imperfect. Versetul 4 amintit mai sus pare a fi o un raport profetic care găsește o altă împlinire asupra poporului lui Dumnezeu începând în 1918. Atunci aşa s-a văzut ca şi cum duşmanul ar fi nimicit complet lucrul Domnului. Credincioşii cu mare durere şi lacrimi s-au rugat către Domnul; şi la timpul potrivit au fost ascultaţi şi au fost scăpaţi de toate temerile lor. Rugăciunile credincioşilor au început să fie ascultate și au primit răspuns în 1919; şi când pe la anul 1922 au început să vadă mai clar că îi așteaptă încă mult lucru, atunci acești credincioşi au înaintat ca martorii lui Dumnezeu, ca să laude şi să preamărească numele său. Unşii au început cu bucurie lucrul pe care Domnul l-a încredinţat lor după cum i-a plăcut. Frica lor a încetat şi au devenit tari şi curajoşi în Domnul.

17. Între cei născuţi de spirit, în anul 1918 au existat cel puţin trei clase şi anume: 1) Egoiştii, care au fost dezamăgiţi şi au spus: 'Domnul întârzie să vină'; 2) cei descurajaţi care încă au mai dorit să înveţe de la Domnul, și au fost deci umili, și cu toate acestea s-au temut şi s-au dovedit cu puţină credinţă şi 3) cei credincioşi şi zeloşi, care cu toate că s-au temut, şi-au păstrat neîmpărţită încrederea în Domnul. Aceştia din urmă au vorbit celor umili și supuși, care au dorit să fie luminaţi. După 1919, clasa sârguincioasă, cu curaj şi cu bucurie, a rostit cuvinte de încredere celor umili care au voit să asculte. Despre aceştia psalmistul spune: „Ei și-au întors privirile spre El, și au fost luminați; și nu li-s-a umplut faţa de ruşine”(versetul 5). Domnul s-a dovedit îndurător întotdeauna faţă de cei doritori de a învăţa. Cei descurajaţi și-au întors fața spre Domnul, care le-a trimis un mesaj prin servii Săi mai zeloşi și astfel ei au fost luminați și starea lor rușinoasă a trecut și au intrat în bucuria Domnului. Evenimentele care s-au perindat în ultimii zece ani și care sunt binecunoscute celor credincioși, sprijină pe deplin această concluzie.

18. După aceea spune psalmistul: „Săracul aceasta a strigat şi Domnul l-a auzit şi din toate nevoile l-a mântuit”(versetul 6). Pare cert „acest sărac” reprezintă „rămăşiţa”, care formează o parte a clasei „servului”. După ce au fost binecuvântați mult de Domnul cei din rămășiță văd privilegiul şi datoria lor de a depune mărturie altora despre bunătatea Iehova Dumnezeu. Aceştia nu primesc adevărul din egoism şi nici nu țin la el din interes personal; ci cu recunoștință ei se bucură să vestească aceste adevăruri altora. Acest „sărac” este aşadar rămăşiţa sau cei care alcătuiesc clasa servului care sunt „săraci în spirit” şi au o inimă doritoare de învăţat, aşteptând pe Domnul şi întotdeauna gata să audă apelul Lui la serviciu și să urmeze cu sârguinţă acel apel. Scriptura menționează deseori pe acest „serv” al lui Iehova ca „sărac”. „Eu sunt sărac şi lipsit”(Psalm 40:17) „Eu sunt nenorocit şi sufăr”(Psalm 69:29) „Eu sunt sărac şi lipsit; Dumnezeule, grăbeşte-te către mine. Tu eşti ajutorul şi izbăvitorul meu; Iehova, nu zăbovi”(Psalm 70:5)(Vezi de asemenea psalm

86:1; 109:22). Când a instruit pe discipolii Săi cu privire la toate însușirile celor care vor intra în Împărăție Isus a spus: „ Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor!” – Matei 5:3.

19. În timpul încercărilor grele din 1918 până în 1919 cei credincioşi au recunoscut că sunt săraci și total dependenți de Domnul. Atunci când Cristos Isus a venit la templul său, a început să strângă la Sine pe cei credincioşi şi i-a făcut o parte a clasei „servului”. Aceştia atunci au început să înţeleagă că Domnul a venit cu scopul ca să-i ajute. Ei erau fricoşi atunci, dar îndată ce au înţeles că Domnul încă are multe lucruri pe care ei să le facă, și că în lucrul aceasta are să-i conducă, cei fricoși au fost salvați din necazurile lor, precum a prezis psalmistul. Necazurile de dinafară desigur că continuă, însă rămăşiţa credincioasă nu se teme de oameni, și nu permite ca necazul să stingă zelul ei pentru Domnul. Ea nu se teme de om deoarece Iehova a spus așa: „Eu am pus cuvintele Mele în gura ta, şi te-am acoperit cu umbra mânii Mele, ca să întind cerurile şi să întemeiez un pământ nou, şi să zic Sionului: Tu eşti poporul Meu!” – Isaia 51:16.

20. Deoarece rămăşiţa și-a dat seama de locul ei favorizat în templu continuă să spună: „Căci Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut, Domnul dă îndurare şi slavă, şi nu lipseşte de nici un bine pe cei ce duc o viaţă fără prihană”(Psalm 84:11). „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, şi nu mă voi teme de nimic; căci Domnul Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele, şi El m-a mântuit.” – Isaia 12:2.

21. Aceştia văd lămurit că Iehova este scut şi pavăză pentru toţi aceia care fac parte din organizaţia Sa şi care continuă să lucreze legal şi cu credincioşie. Ei au făcut din Iehova teama lor, și El a devenit sanctuarul lor. Membrii rămăşiţei sau ai servului spun cu încredere: „ Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi-i scapă din primejdie”. – Psalm 34:7.

22. Rămăşiţa, recunoscând necesitatea și privilegiul mare de a fi ocupat în serviciul Domnului, cercetează pe cei umili şi doritori să înveţe şi vorbeşte astfel către ei: „Gustaţi şi vedeţi că Domnul este bun! Ferice de omul care se încrede în El!”(versetul 8). Simțul natural al gustului este amintit aici numai ca un exemplu, deoarece simţul acesta face plăcere unuia care mănâncă o mâncare bună. Să ne aducem aminte cu mulţumire că Dumnezeu a făcut toate funcțiile organismului uman plăcute mai degrabă decât dureroase. Pentru omul sănătos mâncarea bună îi este întotdeauna plăcută. Aceste cuvinte ale psalmistului în acest verset invită pe cei umili, spunând: 'Folosiți-vă de măsurile pe care le-a luat Dumnezeu; veniți și gustați hrana pregătită de Domnul, gustați lucrurile minunate pe care le-a oferit Iehova'. Acela care are o stare bună a inimii şi urmează invitaţia aceasta va primi cu bucurie adevărul.

23. Societatea formează o parte a organizaţiei lui Dumnezeu şi Domnul a poruncit ca roadele sau hrana comorii sale să le aducă şi altora. În armonie cu îngrijirile Lui şi cu supunerea faţă de poruncile lui Dumnezeu, milioane de astfel de gustări de hrană au fost distribuite către cei umili şi doritori de învăţătură, și cei ce le-au gustat şi s-au încrezut în Domnul au fost binecuvântați. „Servul” aduce, așadar, roadele Împărăției pentru ca numele Lui să fie slăvit. Cuvintele psalmului sunt o altă dovadă că Domnul este mulțumit doar de aceia care au făcut un serviciu credincios pe măsură ce se oferă ocazia.

24. Domnul poartă grijă de aceasta, și prin urmare, este voinţa Lui ca copiii Lui sârguincioşi să vorbească fraţilor lor şi să le arate marile privilegii de a servi cu bucurie Domnului. *Turnul de Veghere* încearcă cu sârguință să facă acel lucru. Cei din clasa „servului rău”, și care sunt opozanți ai lui Dumnezeu și ai lucrării Lui, declară răutăcios că Societatea este pur și simplu o instituție comercială implicată în vânzarea de cărți. Însă fiecare om cinstit care este informat ştie bine că învinuirile de acest fel sunt false. Cei ce iubesc pe Dumnezeu şi care caută să trăiască spre plăcerea Lui sunt doritori să păzească poruncile Lui. Cei mai zeloși văd şi apreciază privilegiile lor a vorbi fraţilor lor şi de a-i încuraja să ia parte în lucrarea Domnului de a aduce roadele Împărăţiei deoarece

Dumnezeu a poruncit că aceasta să se facă în prezent. Domnul a pus următoarele cuvinte pe buzele servului său, ca să le spună fraţilor lui spre încurajarea lor şi astfel să le arate privilegiul mare de a lua parte în lucrarea Domnului: „Temeţi-vă de Domnul, voi, sfinţii Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!" – versetul 9.

25. Din experienţele personale ale fraţilor se vede că această scumpă promisiune se aplică chiar și nevoilor fizice ale poporului lui Dumnezeu de pe pământ. În timp ce cei din lume sunt în lipsuri, poporul Domnului au lucrurile necesare. Cu toate acestea, promisiunea se referă mai cu seamă la hrana spirituală şi la binecuvântările în legătură cu ea, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru ai Săi. Isus a spus celor credincioși: „Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:32,33). Iehova poartă grijă în mod special de ai Săi şi s-a îngrijit de ocrotirea şi bunăstarea lor.

26. Între cei ce sunt în legământul pentru Împărăţie sunt unii care înaintează foarte încet, care sunt fricoşi şi se descurajează ușor. Pentru ca credinţa lor să se întărească şi să prindă curaj şi să păşească cu zel în serviciul Domnului, El a făcut pe psalmist să spună: „ Puii de leu duc lipsă, şi li-i foame; dar cei ce caută pe Domnul nu vor duce lipsă de nici un bine"(versetul 10). Ca o comparație: Dumnezeu poartă grijă fiarelor câmpului şi acestea uneori flămânzesc. Dar cei ce se străduiesc cu sârguință să servească pe Dumnezeu beneficiază de îngrijirea Lui specială, și nu vor duce lipsă de nimic. Dumnezeu nu va retrage nici un bine de la aceia care au încredere deplină în El şi ascultă de El. Acela care se teme că dacă intră în serviciul Domnului va suferi lipsă în lucrurile naturale acela îşi dovedeşte lipsa de credinţă şi încredere în Domnul; și cuvintele acestea ar trebui să fie o încurajare pentru un om ca acesta.

27. După aceea psalmistul se adresează într-un mod mai personal, spunând: „Veniţi, fiilor, şi ascultaţi-mă; căci vă voi învăţa frica Domnului"(versetul 11). La prima vedere s-ar părea că psalmistul se adresează celor care au auzit Cuvântul adevărului, dar care n-au speranţă sau perspectivă pentru Împărăție. Este adevărat că nu peste mult timp întreaga omenire va fi luminată în privinţa căii Domului, ca să cunoască drumul ce duce la viaţă veşnică. Dar nu există nici un motiv care ne-ar îndreptăţii să credem că psalmistul vorbeşte către clasa aceea. Mai degrabă se pare că aceste cuvinte ale psalmistului sunt date ca un ghid pentru clasa care servește pe Dumnezeu.

28. Unii din clasa servului sunt mai maturi decât alţii şi aceștia stau oarecum în relația dintre tată și fiu, cei maturi fiind în poziția de tată sau bătrân, în timp ce cei mai puțini maturi sunt în poziția de copii. De pildă, Ioan, vorbind către fraţi, le spune: „ Vă scriu copiilor". Aceştia de fapt nu erau copii, ci prin aceasta el îşi arată relația călduroasă față de ei, și deoarece el era mai matur decât ei în serviciul lui Dumnezeu. Această declarație a psalmistului o citează şi Petru, când vorbeşte către adunare şi el vorbește în rolul unui părinte care învață pe ai săi. Calea Domnului pare să fie mai întâi să învețe pe unii din adunare și apoi să folosească pe cei învățați să învețe la rândul lor pe cei doritori de învățătură. Şi Pavel la rândul său a vorbit despre frații săi ca copii. (1Ioan 2:1 ; 1Petru 3:10-12 ; Galateni 4:19). Tot așa şi acuma se poate aștepta ca unii membri ai rămăşiţei să vorbească cu blândeţe când se adresează conlucrătorilor lor. Domnul luminează pe unul, și mesajul pe care-l primește este comunicat altora spre binele lor; şi acest lucru este sănătos şi spre folosul fiecăruia. Aceasta este în armonie cuvintele următoare ale apostolului Pavel: „Cine primeşte învăţătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui şi celui ce-l învaţă" „ Purtaţi-vă sarcinile unii altora" – Galateni 6:2,6.

29. Această declarație a psalmistului este spre călăuzirea şi ajutorul acelora care împing lupta până la porţi pentru ca aceștia să poată urma cu atenție calea croită de Domnul pentru ei, să ajute pe fraţii lor, să-i întărească şi să nu se amestece în treburi care i-ar împiedica în continuarea serviciului

lor credincios. Marele premiu este pus înaintea rămășiței, și fiecare membru al rămăşiţei ar trebui să poarte pe inimă bunăstarea fraţilor săi. Aşadar, cuvintele psalmistului arată pe unii membri ai poporului Domnului vorbind pentru încurajarea și ajutorul altora și zicând: „Cine este omul, care doreşte viaţa, şi vrea să aibă parte de zile fericite? Fereşte-ţi limba de rău, şi buzele de cuvinte înşelătoare! Depărtează-te de rău, şi fă binele; caută pacea, şi aleargă după ea!” (versetul 12-14). Foarte uşor se poate vedea motivul îndemnului acestuia. Poporul Domnului trebuie să se acomodeze unul cu altul, şi trebuie să fie în armonie deplină cu voinţa lui Dumnezeu. Între credincioşi trebuie să domnească armonie şi unitate deplină.

30. Pericolul cel mai mare împotriva căruia poporul lui Dumnezeu trebuie să se lupte este cel al permiterii gândurilor rele faţă de alţii de a-și găsi loc în minte și apoi de a exprima acele gânduri rele. Aceasta adeseori provoacă neînţelegeri şi certuri între fraţi. Îndemnul este, așadar, unul oportun pentru ca fiecare membru al rămăşiţei să ia aminte.

31. Uneori o clasă sau o adunare este împărţită în două grupări separate. Cu toate că ambele adunări susțin că sunt în armonie deplină cu Societatea şi cu lucrarea pe care Domnul o face cu și prin intermediul Societății, și cu toate că ambele grupe exprimă dorinţa de a lua parte în serviciul Domnului, totuşi ele nu se pot înţelege. Este privilegiul şi datoria *Turnului de Veghere* să atragă atenția asupra acestor lucruri și în limbajul Scripturilor și în armonie cu acestea să îndemne fraţii să fie într-o legătură strânsă unii cu alţii.

32. Copii lui Dumnezeu ar trebui să-și amintească că pe pământul acesta singurii lor prieteni sunt fraţii lor. Toată lumea mare zace sub influenţa celui rău. Prietenii adevărați, așa cum spune Scriptura, se iubesc tot timpul. Aceasta nu înseamnă că trebuie să se îmbrăţişeze cu duioşie, ci înseamnă că ar trebui să se poarte unii cu alţii cu iubire, fără interese personale şi să protejeze interesele unii altora. Ei ar trebui să se înfrâneze de la a rosti cuvinte rele și calomnioase despre fraţii lor. Dacă nu se pot găsi cuvinte bune despre alții, atunci e mai bine să tacă. Judecata trebuie lăsată Domnului; și în aceasta, așa cum spune psalmistul, 'păzeşte-ți limba de la rău, şi de a face rău fratelui său'. Făţărnicia şi amăgirea trebuie evitate. Dacă vreun frate indus în eroare te vatămă, nu-i ține în socoteală lucrul acesta, ci caută o ocazie de a-l ajuta pe cel care a greșit. Niciodată să nu cauţi să păgubeşti pe fratele tău, ci caută întotdeauna bunăstarea lui în Domnul. Pentru aceasta spune psalmistul: „Depărtează-te de rău”; păzeşte-te să faci rău fratelui tău, ci ”fă binele” şi fă-l fără interes personal. Aceasta este iubirea adevărată faţă de fraţi.

33. Domnul a adunat pe poporul său într-o corporaţie strânsă în scopul activităţii progresive. El își zidește casa şi psalmistul pune următoarele cuvinte pe buzele celor ce iubesc pe Dumnezeu: „Pacea să fie între zidurile tale, şi liniştea în casele tale domneşti! Din pricina fraţilor şi prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.” (Psalm 122:7-9). Acum nu mai este timp pentru ceartă între aceia care doresc să servească lui Dumnezeu. Fraţii trebuie să fie înțelepți și să caute întotdeauna bunăstarea clasei „servului” în întregimea ei. Prin urmare Psalmul spune: „Căutați pacea și urmăriți-o”. Un astfel de curs este necesar pentru a rămâne în casa Domnului. Această concluzie este susținută pe deplin de cuvintele psalmistului, și anume: „Ochii Domnului Sunt peste cei fără prihană, şi urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul Își întoarce faţa împotriva celor răi, ca să le şteargă pomenirea de pe pământ. Când strigă cei fără prihană, Domnul aude, şi-i scapă din toate necazurile lor”. – versetul 15-17.

34. Cel ce se sileşte la fapte bune şi la preamărirea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu va fi înţeles greşit şi îl vor defăima, dar cu toate acestea cu bucurie va sta şi pe mai departe în serviciul Domnului. Dacă într-o adunare se iscă vreo neînţelegere, egoismul este de obicei motivul certei. Fiecare să lepede orice iubire de sine şi pacea va rezulta în mod sigur. Cine se sileşte să facă aceasta,

şi se lasă condus de Cuvântul lui Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu cu convingerea că îl va asculta, deoarece Dumnezeu a promis că urechile lui sunt deschise pentru a asculta rugăciunile a unora ca aceştia. Pe de altă parte, cei care persistă în a face rău fraţilor lor, sunt nişte oameni netrebnici; rugăciunea acestora Dumnezeu nu o ascultă, ba chiar va șterge pomenirea lor.

35. Apostolul Petru a citat cuvintele mai sus menționate ale psalmistului, şi fără îndoială în acel timp a existat o stare în adunare care a îndreptăţit această mustrare. Chiar şi astăzi există astfel de stări în adunări şi declaraţia apostolului se aplică cu o forță și mai mare, deoarece trăim la sfârşitul lumii. Imediat după citarea cuvintelor psalmistului, apostolul Petru adaugă, pentru încurajarea şi mângâierea celor care cu sinceritate doresc să fie plăcuţi lui Dumnezeu, aceste cuvinte: „Şi cine vă va face rău, dacă sunteţi urmași a ceea ce este bine? Chiar dacă aveţi de suferit pentru neprihănire, ferice de voi; n-aveţi nici o teamă de ei, şi nu vă tulburaţi!" (1Petru 3:13,14). Cel ce face voia lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă de pagube ce ar putea să i le cauzeze cineva prin vorbirea de rău. Ci mai degrabă ar trebui să privească aceasta ca o mărturie a suferinţei sale pentru credincioşie și că suferința sa este din pricina neprihănirii și ar trebui s-o suporte cu bucurie.

36. Într-o adunare unde există neînţelegere, cei care iubesc pe Dumnezeu cu adevărat să ia aminte și să urmeze îndemnul apostolului Petru, așa cum s-a citat mai sus. Neînţelegerea şi cearta aduce cu sine dezastrul acelora care trăiesc în ele. Domnul a strâns pe poporul său într-o unitate sau grupă și s-a îngrijit de toate spre binele lor şi s-a îngrijit şi de lucru pentru ei. Cu toate acestea, este necesar ca unşii să poarte în minte îndemnul de a veghea și de a se ruga și de a lua aminte la sfatul apostolului pentru ca în sfârșit alergătorul pentru premiu să câştige și pentru ca numele şi cuvântul lui Iehova să fie onorat și slăvit.

37. Se va vedea că Petru, prin citarea cuvintelor psalmistului, a omis aceste cuvinte deosebite, și anume: „Ca să se piardă pe pământ amintirea lor". Se poate spune că el a omis aceste cuvinte deoarece în timpul când le-a scris nu venise încă timpul judecăţii. Acuma însă Domnul a venit la templul său să facă judecata şi judecata este în curs. Așadar, declaraţia psalmistului atrage atenţia tuturora acelora din poporul Domnului, că ziua judecăţii a sosit și este în curs și că cei care folosesc spre rău privilegiul lor şi care insistă să facă rău fraților lor vor fi nimiciți complet în scurt timp. A sosit timpul ca Dumnezeu să asculte strigătele celor drepţi: prin urmare psalmistul spune: „Domnul aude, şi-i scapă din toate necazurile lor". Este mult mai bine să suferi în liniște nedreptate care este aruncată asupra ta şi dacă rămâi statornic servind pe Dumnezeu decât să încerci o răzbunare. Pentru creatura nouă nu există legea răzbunării. Dumnezeu va auzi strigătele celui neprihănit și-l va ține în palmă și săgeţile lui Satan nu-i vor face nici un rău.

38. Cei neprihăniți sunt blânzi și săraci în spirit şi aceasta este o atitudine sigură şi fericită care trebuie păstrată. Acestora psalmistul le spune: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, şi mântuieşte pe cei cu duhul zdrobit. De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea" (versetul 18,19). Despre clasa aceasta Isus a spus: „Ferice de cei săraci în spirit". Aceasta nu înseamnă că aceștia sunt în disperare, ci mai degrabă că aceştia nu sunt mândri şi încrezuţi și nu insistă ca să li se respecte drepturile. Ei nu sunt nerăbdători să se auto-îndreptățească, deoarece ei doresc mai degrabă aprobarea Domnului decât aprobarea oamenilor. Aceştia sunt cu inima zdrobită şi umblă cu supunere faţă de Dumnezeu, nu pretind de la alţii dreptate faţă de ei, însă caută întotdeauna să se poarte drept faţă de alţii în măsura în care este posibil; ei nu sunt aspri faţă de alţii, ei iubesc îndurarea şi sunt miloşi faţă de alţii. Multe necazuri pot să le stea în cale dar ei ştiu că puterea lor este Domnul şi ei își pun toată încrederea în El.

39. Psalmistul vorbeşte mai departe despre bunătatea lui Dumnezeu, spunând: „Toate oasele i le păzeşte, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme" (versetul 20). Acest verset și-a avut prima împlinire în Isus, Capul clasei „servului". Nici un os din trupul Lui nu a fost frânt. El și-a avut

Cuprins

împlinirea finală cu membrii trupului Său sau ai clasei „servului” şi aceasta pare să se aplice în mod simbolic prin faptul că Dumnezeu a păzit pe servul său şi îl va păzi şi de acuma încolo de orice rău deoarece ţine cu stăruinţă la Dumnezeu. Din aceasta se poate deduce că rămăşiţa niciodată nu va fi incapabilă pentru serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este o asigurare binecuvântată. Atât timp cât rămăşiţa este în trup, va exista o anumită lucrare care va trebui făcută spre mărirea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu. După ce ajunge în tărâmul ceresc, ea va continua mai departe cu bucurie serviciul Celui Prea Înalt.

40. Faptul că între poporul Domnului sunt şi din aceia care trebuie scoşi şi stârpiţi din pricina nelegiuirii lor, se vede din declaraţia următoare: „Pe cel rău îl omoară nenorocirea, dar vrăjmaşii celui fără prihană sunt pedepsiţi” (versetul 21). Aceste cuvinte sunt o avertizare pentru toţi care se află în legământ ca să aibă grijă să facă numai bine fraţilor lor.

41. Izbăvirea desăvârşită a servului credincios este arătată apoi de cuvintele: „ Domnul scapă sufletul robilor Săi, şi nici unul din cei ce se încred în El, nu este osândit” (versetul 22). Acuma trăim în timpul de judecată şi promisiunea de neschimbat a lui Iehova este că „servul” credincios nu fi părăsit niciodată și nu va deveni osândit. Rămăşiţa credincioasă poate să se încreadă cu totul că Tatăl va aduce biruinţă deplină prin Cristos. Această promisiune formează un bun motiv pentru ca servul să se laude în Dumnezeu. O astfel de laudă nu constă niciodată în cuvinte nepotrivite şi nici într-o purtare nepotrivită, ci înseamnă o încredere calmă şi liniştită în promisiunile lui Dumnezeu, făcând pe om să-și mențină neprihănirea înaintea Domnului.

42. Acum trăim într-un moment minunat. ”Servul” vede acum apropiindu-se lupta mare și decisivă între cel drept şi cel rău şi ştie şi sfârşitul luptei. Ştie că servul, pe motiv că se află în organizaţia lui Dumnezeu, îşi păzeşte neprihănirea şi-şi păstrează credincioşia faţă de Dumnezeu, va fi ocrotit faţă de orice pericol şi va fi în siguranţă. El se minunează de întreaga situație. Inima lui se umple de bucurie şi zice: „Binecuvânta-voi pe Domnul în tot timpul, pururea fie lauda lui în gura mea”.

43. Încă n-a fost niciodată un timp pe pământ ca acum. Împărăţia a sosit! Dumnezeu şi-a descoperit planul înaintea rămăşiţei. El a întins o masă minunată pentru iubiții săi în prezența dușmanului, și aceştia se hrănesc cu bucurie din ceea ce a pregătit Dumnezeu.

44. „*Fie ca laudele lui IEHOVA să se audă de acum şi până în veci*. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul și ne vom bucura în ea”. „Lăudaţi pe Domnul, chemați numele Lui, faceți cunoscut printre popoare lucrările lui; amintiți-vă că numele Lui este înălțat; lăudați în cântare și în serviciu numele lui Iehova!” Întreg anul a fost umplut cu bunătatea Dumnezeului nostru!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2. Conform Cuvântului profetic al lui Iehova, peste cine, în ce condiţii şi când a va revărsa Dumnezeu favoarea Sa deosebită? În ce va consta favoarea aceasta?

3,4. Care este subiectul Psalmului 34? Ce scop urmăreşte?

5,6. Arată importanţa expresiei „în Domnul” din versetul 2! Demonstrează aplicarea acestei expresii!

9–11. Care este poziția și atitudinea servului adevărat al Domnului şi care este motivul 'laudei sale în Domnul'?

Cuprins

12–14. Explică cine sunt 'cei umili' care vor auzi și se vor bucura. Cum se arată bucuria aceasta în înţelesul versetului 3 şi cum se arată aceasta în purtarea lui Isus?

15,16. La cine se referă versetul 4? Când? Cum?

17. În anul 1918, ce clase ale născuţilor din spirit s-au descoperit? Cum s-a împlinit atunci versetul 5?

18,19. Stabileşte cine este „săracul” amintit în versetul 6? Descrie cum „îl scapă Domnul din toate necazurile lui”.

20,21. Citează alte scripturi care arată că rămăşiţa credincioasă a recunoscut că Dumnezeu şi-a arătat favoarea faţă de ea şi care arată mulţumirea şi încrederea rămășiței.

22–24. Către cine se adresează invitația cuprinsă în versetul 8? Cum şi prin cine?

25,26. Ce să înţelege prin expresiile: „teme-te de Domnul” , „căutaţi pe Domnul”, din versetele 9 şi 10? La ce se referă expresia „toate aceste lucruri” din Matei 6:32,33? Cine a promis că „nu vor duce lipsă de nimic cei care se tem de Domnul,” și că „cei ce iubesc pe Dumnezeu nu duc lipsă de bine”? Cine? Ce se înţelege prin aceste expresii?

27,28. Cui se adresează versetul 11? Prin cine? Dovedeşte din Scriptură că această declaraţie se potriveşte de minune cu situația la care se referă şi celelalte părţi ale psalmului. Explică Galateni 6:2,6! Ilustrează aplicarea!

29–33. Aplică textul acesta şi arată cât de important și oportun este îndemnul: 1) „ Fereşte-ţi limba de rău, şi buzele de cuvinte înşelătoare”; 2) „ Depărtează-te de rău, şi fă binele”; 3) „Caută pacea!”. Cum arată versetele 15-17 certitudinea și maniera de separare și deosebire a celor nesupuşi de cei drepţi, care servesc cu adevărat lui Dumnezeu?

34. Arată care este cauza obișnuită într-o adunare şi cum se poate corecta și evita cearta?

35–37. Aplică îndemnul apostolului Petru (1Petru 3:13,14) în această legătură. Explică omiterea de către Petru a expresiei „Ca să se piardă pe pământ amintirea lor”!, când citează din acest Psalm.

38. Explică ce se înţelege prin expresia „cu inimă zdrobită” și „cu un spirit frânt”. Cum este Dumnezeu aproape de ei și cum îi izbăvește? Descrie „necazurile celui drept” şi cum îl scapă Domnul din ele?

39. Cui și cum se aplică expresia: „Toate oasele i le păzeşte, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme”.

40. Identifică pe „cel rău” amintit în versetul 21? La ce „răutate” se face referire aici? și cum va ucide pe cel rău? Cine sunt „cei ce urăsc pe cei drepţi”şi cum vor fi osândiți?

41. Care este semnificația și scopul clar al versetului 22?

42–44. Cum priveşte „servul” starea din prezent? Care este răspunsul în care prin care este făcută cunoscut aprecierea adevărată de către „serv”?

BUCURAȚI-VĂ ÎN IEHOVA

Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în IEHOVA! Oamenilor fără prihană le şade bine cântarea de laudă. Lăudaţi pe IEHOVA cu arfa, lăudaţi-L cu alăuta cu zece coarde. Cântaţi-I o cântare nouă! Faceţi să răsune coardele şi glasurile voastre! Căci Cuvântul lui IEHOVA este adevărat şi toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioşie. El iubeşte dreptatea şi neprihănirea; bunătatea lui IEHOVA umple pământul.

CHINUL VEȘNIC: NESCRIPTURAL

În manifestarea judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului omului în grădina Edenului, oare a hotărât Dumnezeu că toți păcătoșii nepocăiți și membrii ateiști vor fi chinuiți fără sfârșit în foc literal și pucioasă sub supravegherea diavolilor?

De cincisprezece secole sau mai mult religiile populare care pretind a fi creștine au învățat pe oameni că Dumnezeu a hotărât așa; și până în prezent aceste sisteme religioase au lăsat ca această pată să stea împotriva numelui lui Dumnezeu și nu au ieșit în mod deschis și nu au lepădat în mod sincer și public această învățătură din crezurile bisericii lor ca fiind neadevărate și ca nefiind învățate în Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Nu ar putea să existe nici un chin veșnic al vreunei creaturi a lui Dumnezeu decât prin voia lui Dumnezeu. Un Dumnezeu rezonabil, iubitor nu ar putea să chinuiască pe nici una din creaturile Sale, nici măcar pe vreo fiară necuvântătoare a Sa, cu atât mai puțin creaturile Sale umane. Doctrina chinului veșnic este nerezonabilă pentru că nimeni nu ar putea să fie torturat dacă nu ar fi conștient veșnic; și multele scripturi care au fost date în prelegerile anterioare arată că morții sunt morți, și nu vor deveni conștienți și nu vor veni la viață până când nu-i cheamă Fiul drag al lui Dumnezeu, Isus, din mormintele lor în timpul învierii. Cuvintele lui Isus, în evanghelia lui Ioan, capitolul cinci, versetele douăzeci și opt și douăzeci și nouă, dovedesc aceasta.

Doctrina chinului veșnic este nedreaptă, pentru că Dumnezeu este *drept*. Dreptatea este temelia tronului Său, conform Psalmului optzeci și nouă, versetul paisprezece. Dumnezeu a spus clar omului că dacă păcătuiește va muri. Dacă după aceea Dumnezeu l-a pus în chinul veșnic, atunci El a mărit pedeapsa după ce omul a încălcat legea, și aceasta este contrar oricărui principiu al dreptății. Toți copiii lui Adam s-au născut imperfecți. Psalmul paisprezece,versetul trei, spune: „Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar". Fiecare copil se naște imperfect. Ar fi foarte nedrept ca Iehova să permită unui astfel de copil să se nască în condiții peste care nu a avut nici un control și apoi, pentru că nu le-a putut respecta perfect, să-l pună în chin veșnic. Sentimentul de dreptate al omului este șocat la gândul torturării vreunei creaturi. Dreptatea pe care o posedă omul este o calitate dată de Dumnezeu. Cu cât omul este mai evlavios, cu atât este mai drept. Trebuie să știm, așadar, că Dumnezeu se comportă drept cu toate creaturile Sale.

Doctrina chinului veșnic este lipsită de atributul dragostei. Orice tată bun își iubește copiii, și copiii iubesc pe tatăl lor. Mama își iubește copiii, și copiii își iubesc mama. Când copiii sunt neascultători, devine necesar ca tatăl sau mama să-i disciplineze; și uneori prin folosirea nuielei. Însă nici un părinte iubitor nu s-ar gândi nici un moment să-și tortureze copilul lui sau al ei. Pedeapsa adevărată este întotdeauna cu scopul de a obține un bun final, și acolo unde părinții sunt obligați să pedepsească sau să disciplineze pe copiii lor ei fac acest lucru pentru că-i iubesc. Apostolul Pavel, abordând disciplina din partea părinților pământești și a lui Dumnezeu, a spus: „Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor şi să trăim? Căci ei într-adevăr ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui." – Evr. 12:9, 10.

Doar un demon rău ar dori să chinuiască un trup, acesta fiind unul care iubește întunericul și lucrurile rele. Dumnezeul nostru mare este dragoste. Prima epistolă a lui Ioan, capitolul patru, versetul șaisprezece, spune clar acest lucru. „Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric". Acesta este un citat din 1Ioan, capitolul unul, versetul cinci. Tot ceea ce face Iehova este bun. Dumnezeu a creat pe primul om Adam și i-a dat puterea să transmită viață la urmașii săi. Toată rasa

umană reprezintă copiii lui Adam. Doar cu permisiunea lui Dumnezeu au putut să vină acești copii în existență. Adam a fost la început fiul lui Dumnezeu, și toată rasa umană a provenit de la Adam; și astfel ea are relație cu Iehova.

Niciunul din copiii lui Adam nu s-a născut în perfecțiune. Unii s-au născut în condiții foarte depravate. Așadar, dragostea lui Dumnezeu pentru rasa umană este atât de mare încât El a luat măsuri pentru răscumpărarea și binecuvântarea finală a tuturor; și ar fi în totală contradicție cu însușirea Lui de dragoste ca El să plănuiască să tortureze cândva pe vreunul din ei. Doctrina chinului veșnic este o ocară la adresa numelui mare și iubitor al lui Dumnezeu, și Satan este responsabil pentru acest lucru. Însă la timpul stabilit de Dumnezeu, El va arăta clar tuturor că El este dragoste, și că toate relațiile Lui cu rasa umană sunt pentru binele ei. Învățătura chinului veșnic nu este susținută de nici un text în Biblie. Există unele texte care sunt scrise în limbaj simbolic, în parabole sau cuvinte tainice, care au fost scrise ca să ilustreze un alt mare adevăr, dar fără nici o referire la pedeapsa veșnică a rasei umane. Aceste scripturi trebuie să fie examinate în altă parte, sau cu o altă ocazie. Timpul alocat pentru această discuție nu permite analizarea lor acum. Ceea ce va fi examinat acum cu dumneavoastră sunt afirmațiile Scripturale în limbaj literal.

Toate scripturile arată că cel rău va fi pedepsit. Însă pedeapsa nu înseamnă chin. Există o diferență mare între pedeapsă veșnică și chin veșnic. Pedeapsa veșnică este o pedeapsă care durează pentru totdeauna. Chinul veșnic ar fi un chin care nu se sfârșește niciodată, însă omul ar suferi conștient tot timpul. Legile țării pedepsesc pe cei care încalcă legea, și durata pedepsei este scurtă sau lungă în funcție de gravitatea infracțiunii comise. Unul care fură o pâine încalcă legea, și poate fi pedepsit cu privare de libertate timp de o zi sau o lună. Unul care distruge casa vecinului său cu prin incendiu este pedepsit, și pedeapsa lui ar putea să fie mai mulți ani de închisoare. Un altul ia viața aproapelui său, și pedeapsa lui este moartea. Nici o lege din nici o națiune de pe pământ nu permite ca cel care a încălcat legea să fie chinuit. Cel ce a furat pâinea este pedepsit pentru o perioadă scurtă; cel care distruge casa este pedepsit pentru o perioadă mai lungă; iar cel care ia viața aproapelui Său în mod intenționat este pedepsit cu pedeapsa deplină a legii, și pedeapsa lui este de durată. Moartea este cea mai mare pedeapsă impusă de lege. Ea este, de asemenea, cea mai mare pedeapsă aplicată de Iehova. Viața este lucrul cel mai scump pentru orice creatură, și a fi deposedat de viață înseamnă cea mai mare pedeapsă care ar putea fi aplicată. Așadar, moartea eternă sau veșnică, fără nici o speranță de înviere, ar fi o pedeapsă veșnică. Însă ea nu ar fi o tortură veșnică conștientă. Dumnezeu a declarat clar: „Plata păcatului este moartea”. (Rom. 6:23), și nu tortura veșnică.

Deoarece a fixat această pedeapsă, Dumnezeu nu a putut s-o schimbe după aceea, fiindcă Dumnezeu nu putea să fie nestatornic; El nu poate să se nege pe Sine. (2Tim. 2:13). Prin neascultarea unui singur om păcatul a intrat în lume, și moartea ca rezultat al păcatului; așadar, moartea a fost pedeapsa peste toată omenirea. Romani, capitolul cinci, versetul doisprezece, vorbește în această privință. Și acest lucru va continua până va sosi timpul hotărât de Dumnezeu ca să-i trezească din moarte și să le dea tuturor oportunitatea pentru viață; acest lucru va fi discutat mai târziu. Psalmul o sută patruzeci și cinci, versetul douăzeci, spune: „Domnul păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc şi nimiceşte pe toţi cei răi.”. În 2Tesaloniceni, capitolul unu, versetul nouă, apostolul spune clar că toți cei răi vor fi pedepsiți cu nimicire veșnică.

Dar nu merg cei răi în iad? Este adevărat că toți cei care au murit, de la Adam până acum, au mers în iad. Însă „iadul” nu înseamnă un loc de tortură conștientă. Oriunde apare cuvântul „iad” în Biblie, el înseamnă starea de moarte. Iadul nu este un loc, ci o stare. Cei care merg în mormânt nu sunt conștienți acolo; însă ei au intrat în starea de moarte. Trupurile lor se descompun și se întorc în țărână. Cuvântul „iad” este tradus din cuvântul evreiesc *sheol,* așa cum este folosit în Vechiul Testament. Tot acest cuvânt este tradus de mai multe ori „mormânt” și uneori „groapă”. În Noul

Testament același cuvânt „iad” este tradus din grecescul hades, și la fel înseamnă mormânt, starea morții, groapă.

Unele ilustrații Scripturale ale acestui lucru dovedesc că „iad” înseamnă o stare de moarte. Iov a fost un om bun și evlavios, care a încercat să asculte de Iehova. El suferise pierderea tuturor posesiunilor pământești, și apoi vecinii săi și-au bătut joc de el din cauza suferințelor lui; și în timp ce suferea așa, el s-a rugat ca Dumnezeu să-i permită să meargă în iad, spunând: „Ah! de m-ai ascunde în locuinţa morţilor [cuvântul evreiesc este şeol, însemnând iad]…până-Ți va trece mânia Ta”. (Iov 14:13). El a dorit să fie ascuns în mormânt până la timpul învierii, sperând în promisiunea lui Dumnezeu că într-o zi morții vor învia. Apoi Iov spune: „Când Locuinţa morţilor o aştept ca locuinţă, când în întuneric îmi voi înălţa culcuşul…să ne odihnim în ţărână.”. (Iov 17:13, 16). Astfel el descrie mormântul ca o condiție de întuneric, unde nu este cunoștință, înțelepciune, nici sfat. El a spus din nou: „De ajung fiii lui la cinste, el nu ştie nimic”. (Iov 14:21). De ce? Fiindcă cei care sunt în iad, în mormânt, în groapă, în starea de moarte, nu știu nimic. Ei sunt în afara existenței, așteptând învierea.

Fiul iubit al lui Iacov, Iosif, a fost vândut în Egipt de frații săi. Haina lui Iosif a fost înmuiată în sângele unui animal și adusă la Iacov, și s-a spus lui Iacov, tatăl său, că fiul său Iosif a murit. În durerea sa el a exclamat: „Plângând mă voi pogorî la fiul meu în locuinţa morţilor [șeol, iad].” (Gen. 37:35). Iacov a fost un om bun și aprobat de Domnul; pentru că apostolul spune că el a fost așa. (Evr. 11:9, 39). Iacov a vrut să spună că va merge în mormânt, în starea de moarte, jelind după fiul său iubit.

Beniamin a fost fiul cel mai mic al lui Iacov. După ce l-a pierdut pe Iosif, afecțiunile lui Iacov au fost ațintite către Beniamin. Fiii săi mai mari au venit la el și au cerut ca fratele lor mai tânăr să se coboare cu ei în Egipt. Tatăl lor Iacov a obiectat față de luarea lui, spunând: „Fiul meu nu se poate pogorî împreună cu voi; căci fratele lui a murit şi el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceţi, cu durere îmi veţi pogorî perii mei cei albi în locuinţa morţilor.” [șeol, iad]”. (Gen. 42:38). Știm, așadar, că iadul descris aici nu ar putea să fie un loc de foc și pucioasă, pentru că părul cărunt al lui Iacov nu ar dura mult în foc. Ceea ce a vrut să spună el de fapt a fost că, ca un om bătrân, cu părul cărunt, el se va coborî în mormânt în durere dacă s-ar întâmpla ceva fiului său iubit.

Isus a venit pe pământ, a trăit, a murit, și a fost îngropat; și a fost scris despre El că a mers în iad. Psalmul șaisprezece, versetul zece, spune profetic despre El: „Tu [adică, Iehova Dumnezeu] nu vei lăsa sufletul meu în iad”. Dacă iadul ar fi un loc de chin fără sfârșit și dacă Isus a mers acolo, atunci nu ar fi putut să fie eliberat. Faptul că El nu a rămas în iad este o dovadă concludentă că iadul nu este un loc de chin veșnic.

Nu sunt necesare dovezi mai multe decât acestea, însă există multe alte texte în Cuvântul lui Dumnezeu care arată că chinul veșnic nu este învățat în Scripturile sacre.

PRIETENI NEVĂZUȚI AI OMULUI

CINE sunt prietenii nevăzuţi ai omului? Un profesor de biologie s-ar putea gândi la anumite bacterii vizibile numai prin microscop, care cauzează anumite schimbări chimice binefăcătoare pentru oameni în viața plantelor și a alimentelor. Fizicianul ar putea să se gândească la electricitate, care deși invizibilă, poate fi pusă în serviciul omului. Un prieten adevărat este un iubitor, şi astfel de lucruri ca bacterii sau bacili sau electricitate nu sunt capabile a iubi.

Cuprins

Cuvântul „prieten” derivă de la verbul „a iubi”; acesta este cazul în limbile antice ale Latinilor, Grecilor şi Evreilor. Cea mai veche carte din lume spune: „Prietenul iubeşte oricând, şi în nenorocire ajunge ca un frate.” (Proverbe 17 :17) Dacă există puteri şi creaturi în natură care sunt invizibile ochilor noştri, care însă lucrează în avantajul nostru, atunci trebuie să se admită că marele prieten nevăzut al omului este Acela care a făcut legile şi lucrurile naturii, inclusiv pe om însuşi, şi Acela trebuie să fie Dumnezeu. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu.” (Ioan 1 :18) Marele scriitor creştin, apostolul Pavel, scrie despre ceea ce i se cuvine acestui mare Conducător al universului, și zice: „Împăratului veșnic însă, celui nemuritor, *invizibil*, singurului Dumnezeu înțelept să fie onoare și slavă din veșnicie în veșnicie.”

Pavel a putut să scrie aceste cuvinte din inimă, deoarece el a ştiut că Dumnezeul Cel Prea Înalt însemna totul pentru oameni, cu toate că oamenii căzuţi n-au putut vedea direct pe Dumnezeu şi de aceea n-au putut şti prin văz, că El a fost acela care le-a oferit toate binecuvântările vieţii de care s-au bucurat. Numai prin ochii înțelegerii, adică prin puterea minții de a pricepe și a aprecia lucruri care nu sunt materiale, omul poate veni la înţelegerea că marele creator al tuturor lucrurilor este Prietenul nostru, nevăzut, însă foarte adevărat. Sub împrejurările prezente din univers fiecare, neexceptând nici pe Dumnezeu, are duşmanii săi. Bieţii bolşevici ruşi încearcă să fie duşmanii cei mai răi şi neînduplecaţi ai lui Dumnezeu, însă cel mai mare duşman al lui Dumnezeu este Satan Diavolul. Acesta este cel mai rău duşman şi al omului.

Cum ştim că există un Diavol personal? ar putea să întrebe cineva cu un ton ironic în glasul său. Nimeni nu l-a văzut. Aşa este; mai mult, nimeni n-a văzut pe Dumnezeu. Însă cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este cel mai credincios și de încredere raport despre tărâmurile spirituale, nevăzute, pentru că ea ne-a fost dată de invizibilul Dumnezeu, care vede şi cunoaşte toate lucrurile vizibile şi invizibile. „Un Dumnezeu al adevărului şi fără nedreptate, el este drept şi curat.” (Deut. 32:4) Isus a declarat ca adevărat cuvântul scris al lui Dumnezeu, prin faptul că a zis: „Cuvântul tău este adevărul”. Astfel Biblia ne spune despre o mulţime de fapte şi evenimente care au loc în lumea nevăzută pe care omul nu a putut s-o descopere pentru sine niciodată. Însă aceste lucruri au fost descoperite oamenilor sfinţi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu prin spiritul său, adică, prin puterea Sa de a inspira oameni să vadă viziuni şi să vorbească şi să scrie lucruri nevăzute, necunoscute şi profetice. Cuvântul lui Dumnezeu descopere un Diavol personal foarte plin de viaţă, real şi activ, „prinţul demonilor".

Dumnezeu n-a făcut această creatură în rolul unui diavol sau adversar, şi nici nu a făcut nimic neprietenos, ca să dea prilej acestei creaturi ca să se schimbe şi să devină duşmanul său de moarte. „Dumnezeu este iubire”, şi de aceea El n-a putut crea un diavol. El a putut crea numai o creatură inteligentă, care era în stare să-l iubească. Prin urmare Biblia ne spune că Satan a fost la început un heruvim ceresc, sfânt, unul dintre fiii lui Dumnezeu. El a purtat atunci frumosul, semnificativul nume *Heyleyl*, ceea ce înseamnă la fel ca Lucifer, cel strălucitor. Cu mult timp după crearea lui Lucifer, Dumnezeu a creat pământul nostru material, a plantat un paradis pe el şi a aşezat acolo pe primul om şi pe prima femeie ca să trăiască.

Ca un act prietenos şi plin de iubire faţă de om Dumnezeu a aşezat acolo pe fiul său Lucifer ca păzitor invizibil al intereselor lui Dumnezeu cu referire la oameni. Lucifer însă a ajuns aici într-o stare greşită a inimii. El a cedat auto-admirației, și măririi importanței și frumuseții sale într-o asemenea măsură încât în cele din urmă a dorit să fie asemenea lui Dumnezeu. Profeţia lui Isaia în capitolul 14 : 14 ne informează că Lucifer a zis în inima sa: „Voi fi ca Cel Prea Înalt.” El s-a hotărât să fie dumnezeul omului, şi în aceasta a avut succes, deoarece apostolul îl numeşte „dumnezeul acestei lumi”. Cum a devenit aceasta? Prin faptul că a înşelat cu minciuni pe femeia Eva. El a amăgit-o să creadă că Dumnezeu nu ar fi prietenul nevăzut al omului, ci că el, Lucifer, creatura

spirituală nevăzută care vorbeşte cu ea prin şarpe, este prietenul lor adevărat şi că le face un serviciu de prietenie, expunându-l pe Dumnezeu ca înşelător şi tiran care le interzice ca să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi al răului. În felul acesta Lucifer a devenit duşmanul lui Iehova; şi deoarece cursul său n-a fost pentru binele omului, el a devenit şi duşmanul omului.

De atunci încolo, Lucifer, transformat în Diavol, a încercat să-i facă pe oameni să creadă că Dumnezeu n-ar fi prietenul lor; el a vrut să întoarcă iubirea şi gândurile oamenilor de la Iehova, Cel Prea Înalt. El i-a amăgit pe oameni ca să adore o creatură în locul Creatorului, să venereze oameni ca eroi, şi să adore chiar și păsări, peşti, animale patrupede şi şerpi urâţi. El i-a amăgit să se teamă și să se închine demonilor sau dracilor a căror prinţ este el însuşi. O astfel de închinare n-a fost pentru bunăstarea rasei umane. Ea a înjosit neamul omenesc.

Mai departe, când Dumnezeu a dat servilor Săi credincioşi de pe pământ câteva adevăruri despre planurile Sale bune, şi când aceste adevăruri au început să fie transmise altora, Diavolul a încercat imediat să tăgăduiască aceste adevăruri sau să le sucească. Oamenii care nu au iubit adevărul au devenit agenții lui Satan ca să facă acest lucru. Acești oameni care se pretind religioşi au sucit chiar și adevărul creştinismului, astfel încât astăzi oamenii sinceri ai bisericii cred că Dumnezeu este o fiinţă îngrozitoare, atât de mâniată împotriva oamenilor păcătoşi încât ar fi creat dinadins o cameră de tortură în universul său unde intenţionează să chinuiască pe bieţii păcătoşi omeneşti pe vecie cu foc real şi pucioasă. Aceşti oameni din bisericii mai cred că Dumnezeu ar fi răspunzător pentru toate necazurile şi suferinţele prin cutremure de pământ, furtuni, foc, accidente, molime, foamete, moartea sugarilor, şi a copilaşilor, şi pentru naşterea în această lume a copiilor schilodiţi, bolnavi şi nebuni. Mulţi oameni sinceri care nu sunt destul de copii, ca să creadă astfel de „învăţături de-ale demonilor”, ci care cred că aceste învăţături sunt bazate pe Biblie, au aruncat la o parte Biblia ca conducător spre credinţă şi au pierdut toată credinţa într-un Dumnezeu personal, înălțat. Astfel mulţi tăgăduiesc acum existenţa lui Dumnezeu şi Satan i-a prins să gândească că nu există nici un Diavol personal.

Cel mai mare act de prietenie pe care l-ar putea face Dumnezeu față de familia umană este de a-i răscumpăra şi a-i aduce la o cunoştinţă a adevărului despre El şi despre hotărârile sale, şi să le dea ocazia deplină ca să acţioneze după această cunoştinţă a adevărului. Acesta este planul lui Dumnezeu, deoarece raportul Său inspirat zice: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru…voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului”. (1Timotei 2:3, 4). În epocile trecute, până în prezent, foarte puţini au venit la cunoştinţa adevărului lui Dumnezeu, deoarece, după cum zice 2Corinteni 4:4, „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.”. Scriptura însă zice că Dumnezeu vrea să schimbe această stare; pentru că el va întemeia o Împărăţie spirituală mare, sfântă, pentru oameni, care în curând va dezbrăca pe marele duşman nevăzut de puterea sa, va elibera pe oameni de controlul apăsător al lui Satan şi al organizaţiei sale de îngeri căzuţi şi oameni egoişti şi va inunda pământul cu adevăr, pace şi bucurie.

Pentru executarea tuturor acestor hotărâri binevoitoare Dumnezeu întrebuinţează un alt prieten nevăzut al neamului nostru omenesc, un alt fiu spiritual credincios al lui Dumnezeu, și anume pe acela pe care El îl numeşte „singurul Fiu născut”. Care tată de pe pământ și-ar da pe fiul său să moară pentru duşmanii săi, în acelaşi timp permiţând acelor duşmani ca să omoare pe fiul său în felul cel mai ruşinos? Şi totuşi Dumnezeu din marea sa iubire pentru popoarele pământului, care în timpul prezent prin lucruri păcătoase sunt duşmanii săi, a trimis pe iubitul său Fiu din cer, ca să le dea o mărturie despre Dumnezeu şi ca să moară ca preţul lor de răscumpărare. În felul acesta, în decursul scurtului timp al vieţii Sale pe pământ ca „omul Isus Cristos”, Stăpânul nostru a fost un prieten văzut al omenirii. Şi ca să arunce batjocură asupra Mântuitorului, Satan i-a influenţat pe

servii lui proprii ca să-1 numească pe Isus un „prieten al vameşilor şi al păcătoşilor”. (Matei 11:19). Isus era de fapt un astfel de prieten pentru aceşti bieţi nenorociți; totuşi nu în sensul că el s-a coborât în starea lor adâncă morală. Isus a zis: „ Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13). Însă Isus a fost gata ca să-și dea viaţa sa omenească, desăvârşită, fără păcat pentru oameni în timp ce ei erau încă păcătoși faţă de Dumnezeu. Ce act mai mare ar fi putut să facă Isus!

Moartea lui Isus însă n-a oprit pentru totdeauna activităţile sale prietenoase față de familia umană. Dumnezeu 1-a ridicat din moarte ca pe o creatură spirituală ca să trăiască pentru totdeauna, şi 1-a înălţat la cel mai înalt loc în univers alături de Dumnezeu însuși. Dumnezeu l-a îmbrăcat cu toată puterea în cer şi pe pământ. Isus era un prieten al neamului nostru în timp ce a stat pe pământ, şi Scriptura ne asigură că „Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci!”. (Evrei 13:8). Prin urmare, El este încă prietenul nostru, deşi este nevăzut acuma. El va întrebuinţa toată această putere în cer şi pe pământ pentru eliberarea oamenilor de către toţi duşmanii, chiar de moarte, prin faptul că va aduce pe toţi morţii la viaţă şi va lega din nou legătura ruptă de familie de pe pământ şi va da înapoi bietei noastre rase toate binecuvântările, pe care le-a pierdut Adam prin păcatul său, și anume, armonia cu Dumnezeu, adevărul divin, pacea, libertatea, belşugul, sănătatea desăvârşită şi viaţă veşnică într-un paradis restabilit din nou pe pământ asemănător Edenului.

Conform planurilor iubitoare ale lui Dumnezeu, Isus va turna toate aceste binecuvântări peste neamul omenesc restatornicit din nou şi anume prin guvernul care a fost aşezat pe umerii Lui şi la care se face referire în rugăciune: „Vie Împărăţia ta”. Micul grup de urmași credincioşi şi devotaţi ai lui Isus va fi ridicat cu El pe tron în acel guvern ceresc şi ei vor fi prieteni nevăzuţi ai oamenilor, pentru că ei vor fi sculaţi la viaţă în cer cu Stăpânul lor slăvit, pe care îl vor vedea atunci şi vor fi asemenea lui. Guvernul lui Dumnezeu va folosi miliarde de îngeri sfinţi (Evrei 12:22, 23), pentru a aduce la realizare toate promisiunile divine pentru oameni; şi astfel aceste creaturi frumoase cereşti vor fi,de asemenea, prietenii nevăzuţi ai omului. Însă cei mai nobili şi cei mai mari şi cei mai buni dintre toţi prietenii nevăzuţi ai omului din întreg universul sunt şi vor fi pentru totdeauna mai întâi Iehova Dumnezeu, şi apoi Isus Cristos, singurul Său Fiu născut, Răscumpărătorul nostru.

CÂT DE SCUMPĂ

este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost. Se satură de belşugul Casei Tale, şi-i adăpi din şivoiul desfătărilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieţii; prin lumina Ta vedem lumina. – David

Scrisori

CU ADEVĂRAT IEHOVA A BINECUVÂNTAT

Dragă Frate Rutherford:

Noi, o adunare ai 'poporului Domnului pentru un scop', „rămășița” din Birmingham, vă transmitem salutări cu o dragoste creștină caldă.

Prin hrana de la masa Domnului, servită prin *Turnul de Veghere*, suntem hrăniți din belșug și foarte încurajați zi de zi să fim credincioși și neclintiți față de Domnul și Cuvântul Lui.

Dat fiind faptul că am fost și suntem binecuvântați atât de minunat, simțim că este cel mai mic lucru pe care l-am putea face, și anume să ne manifestăm recunoștința pentru aceste favoruri,

Cuprins

recunoscând și căutând să încurajăm pe acela care, în marea providență a lui Iehova, este pus ca Conducătorul nostru pământesc. Fără nici o dorință de a da titluri măgulitoare vreunui om, credem că onorăm pe Domnul când spunem că am fost binecuvântați prin președintele nostru iubit, președintele „instrumentului" Domnului, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, din care a fi o parte îl considerăm un privilegiu glorios.

Când spunem că vă admirăm, așa cum și facem de fapt, spunem aceasta pentru că avem admirație pentru firul de aur în toate cuvintele dvs.: înălțarea și preamărirea numelui lui Iehova.

Suntem datori să mulțumim lui Dumnezeu pentru dvs. datorită serviciului nostru credincios și plin de energie în interesele Împărăției.

A nu menționa cărțile care au ieșit de sub condeiul dvs., în special cartea dvs. cea mai recentă, *Lumina*, ar face scrisoarea noastră, expresia noastră de recunoștință, incompletă.

Adevărurile în aceste cărți, 'fulgerele de lumină', au descoperit pe Dumnezeul nostru mare în toată înțelepciunea, dreptatea, dragostea și puterea Sa incomparabilă. Doar Domnul este acela care a făcut această descoperire, și a găsit în dvs. un „vas" pregătit.

În lumina *Luminii,* cartea Apocalipsei poate fi înțeleasă cu ușurință de orice cercetător al Bibliei. Fiecare viziune este explicată clar, și fiecare capitol al Apocalipsei este luminat în cartea *Lumina*.

Cu adevărat Domnul, Iehova, Tatăl nostru, v-a binecuvântat din belșug și v-a folosit, personal, pentru binecuvântarea poporului Său. Îi mulțumim din nou pentru dvs. și ne rugăm ca El să continue să vă binecuvânteze deoarece căutați să-L serviți.

Fiți sigur că luptăm umăr la umăr cu dvs., ca de altfel cu toți frații noștri, din lumea întreagă.

Laudă să fie numelui Său, sfânt, sfânt, sfânt, Domnului Dumnezeu Atotputernic!

Frații dumneavoastră în Cristos,
ADUNAREA DIN BIRMINGHAM (*Anglia*).

HOTĂRÂȚI SĂ LUCRĂM LEGAL

Dragă Frate Rutherford:

Adunarea din York dorește să-și exprime aprecierea pentru vizita fratelui nostru drag, Fratele Van Amburgh și să declare cu ocazia aceasta că sfatul și încurajarea lui au fost un foarte mare stimulent pentru noi în efortul nostru de a servi marelui Rege și de a împinge bătălia până la porți în justificarea numelui mare a lui Iehova.

Fulgerele minunate de lumină care vin de la sediul clasei templului ne dezvăluie hidoșenia organizației dușmanului și planul mare al lui Satan de a distruge complet rămășița și de a împiedica astfel formarea „seminței" care urmează să distrugă „capul de aur" și organizația lui.

Deoarece ne dăm seama de multe descurajări care sunt aruncate pe cărarea celor pe care Domnul i-a pus în poziții de responsabilitate, adunarea din York dorește mai întâi să-și exprime aprecierea pentru hrana minunată pe care Domnul o servește la masa Sa în prezent în cărțile care au fost tipărite și în rubricile *Turnului de Veghere*.

În al doilea rând, dorim să exprimăm devotamentul nostru complet și credincioșia față de Fratele nostru drag Rutherford și co-lucrătorii Săi credincioși, asigurându-i de hotărârea noastră de a urma regulile de procedură, prin harul Domnului, și de ne strădui astfel să fim lucrători legali în via Domnului tot timpul; de asemenea, exprimăm credința noastră că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este canalul Domnului pentru continuarea lucrării Lui.

Cuprins

Prin urmare, rugăm pe fratele nostru drag Van Amburgh să transmită aceste expresii scurte dar sincere ale dragostei și devotamentului nostru față de cei care ne aduc cu atâta credincioșie hrana la timpul potrivit.

Ai voștri în serviciul Domnului,

ADUNAREA DIN YORK, (*Pa.*).

LUMINAȚI ȘI ÎNCURAJAȚI

Dragă Frate Rutherford:

La o întâlnire a adunării din San Antonio a fost adoptată următoarea rezoluție cu unanimitate de voturi iar secretarul a fost îndemnat să vă trimită prin poștă o copie a acestei rezoluții.

Hotărât, că exprimăm dragostea și aprecierea față de Fratele nostru Rutherford pentru conducerea sa neînfricată în lucrarea Domnului pe care El a încredințat-o poporului Său; și că-l asigurăm de încrederea noastră din inimă și de hotărârea noastră de a lucra umăr la umăr cu el până când Domnul arată că lucrarea noastră este terminată.

Că, exprimăm în continuare aprecierea noastră pentru noile fulgere de lumină care vin constant la noi prin *Turnuri* și alte materiale. Prin acestea noi suntem luminați și încurajați să apăsăm lupta împotriva dușmanului, știind că doar cei credincioși vor putea să rămână în picioare și să fie mai mult decât învingători.

Suntem bucuroși să fim numărați cu armata credincioasă a Domnului, sub marele 'comandant al salvării noastre', și vrem să fim credincioși celor cărora El le-a încredințat lucrarea Sa, de a face cunoscută prezența Regelui și instaurarea Împărăției.

ADUNAREA DIN SAN ANTONIO (*Tex.*).

„UN PRIVILEGIU DE FOLOSIT”

Dragul meu Frate Rutherford:

Multe mulțumiri pentru copiile cărților noi, *Lumina* și *Prohibiția*. Inima mea a fost încântată în timp ce continuam să citesc; și de multe ori a trebuit să mă opresc și să mulțumesc lui Iehova Dumnezeu pentru aceste adevăruri minunate. În mod sigur aceste cuvinte sunt viață pentru cei care le pot primi.

Sunt atât de recunoscător că am putut să am o contribuție în fiecare din mesajele trâmbiței; și cu ajutorul lui Dumnezeu vreau să continui în grabă, socotind toate celelalte lucruri o pierdere.

Ce privilegiu de folosit! Rugăciunile mele sunt zilnic pentru dvs. pentru ca Domnul să vă țină de mână, să vă sprijine și să vă dea puterea să vă faceți partea până când El spune că este destul.

Vă mulțumesc din nou pentru interesul dvs. iubitor în cei micuți.

Al dumneavoastră în serviciu Lui,
SR. C. MYERS, *Ohio*.

COOPERARE VOLUNTARĂ

Dragă frate Rutherford:

Clasa din Preston, Lancashire, Anglia, transmite salutări și dragoste în Domnul, și în același timp dă laudă lui Iehova și Regelui Său pentru descoperirea adevărului Său care dă posibilitate fraților să înceapă să înțeleagă relația binecuvântată care există între „serv" și Iehova, Marele Stăpân.

Privilegiul de a avea o contribuție în depunerea mărturiei despre Isus Cristos înaintea oamenilor pământului aduce mare bucurie.

Clasa este recunoscătoare pentru lucrarea dvs. de dragoste și vă onorează ca agent vizibil al lui Iehova care cheltuiește și care este folosit în înălțarea numelui Lui pe pământ.

Sfatul dvs. înțelept cu privire la necesitatea de a menține un zel și devotament neabătut în activitățile Împărăției, dacă aprobarea lui Iehova va fi păstrată, este foarte apreciat.

Fiți sigur de rugăciunile noastre și de cooperarea noastră benevolă în punerea chestiunii mari înaintea creației întregi, luptând umăr la umăr pentru ceea ce Scripturile învață clar.

Fie ca Dumnezeul nostru să întărească trupul dvs. muritor și prin harul Lui să vă dea posibilitatea să vă mențineți în dragostea Lui.

În numele clasei, fratele dumneavoastră prin harul Lui,

ANTHONY BUCK, *Secretar*.

RECUNOSCĂTORI

Dragă Frate Rutherford:

Noi, membrii adunării din Midland (Ont.), dorim să vă transmitem aprecierea noastră pentru toate binecuvântările care vin la noi prin organizația lui Dumnezeu. *Lumina* este foarte emoționantă. Cuvintele nu pot să exprime recunoștința și mulțumirile noastre; dar, prin harul lui Dumnezeu, dorim să lăsăm ca lumina noastră să strălucească până când organizația Diavolului este distrusă. Fie ca Tatăl nostru ceresc să vă binecuvânteze și să vă protejeze. Credincioșia dumneavoastră este o inspirație pentru noi.

'HOTĂRÂȚI SĂ SPUNĂ'

Dragă Frate Rutherford:

Am onoarea să vă trimit o copie a rezoluției adoptată la o întâlnire a grupei din Hertford (Harts) din 15 Ianuarie 1931.

Frații doresc ca eu să spun, frate dragă, că sunteți în continuu în rugăciunile noastre deoarece își dau seama că loialitatea și credincioșia dvs. față de Iehova în poziția specială în care El a dorit să vă pună vă face o țintă specială a vrăjmașului. Fiecare membru al adunării așteaptă cu nerăbdare și cu bucurie să vă vadă în această țară în acest an dacă permite Domnul, pentru ca să fim încurajați reciproc la zel reînnoit.

Cu dragoste creștină, fratele și tovarășul dvs. serv,

E. F. EYRES, *Secretar, Anglia*.

Cuprins

REZOLUȚIE

Hotărât, că grupa din Hartford la această, primă întâlnire a grupei din noul an, își reafirmă credincioșia față de Iehova și hotărârea ei de a spune oamenilor cine este Iehova și că a venit timpul pentru instaurarea Împărăției Sale și înfrângerea organizației lui Satan.

NE BUCURĂM MULT

Dragă Frate Rutherford:

Articolele recente din *Turnul de Veghere* au fost atât de minunate încât adunarea de aici a simțit că trebuie să-și exprime aprecierea față de dvs. pentru dragostea și devotamentul neobosit în interesele Împărăției lui Dumnezeu. Primim multă mângâiere și putere din aceste articole, precum și din publicațiile dvs. recente.

Ne bucurăm mult în lucrarea de serviciu.

Cu multă dragoste creștină, și rugându-ne pentru binecuvântările bogate ale Domnului asupra eforturilor dvs. continue, suntem,

ADUNAREA LONDRA (*Ont.*).

COOPERARE CONTINUĂ

Dragă Frate Rutherford:

La ultima noastră întâlnire adunarea din Houston a votat în unanimitate să vă transmitem salutările noastre creștine și să vă informăm de cooperarea noastră continuă în realizarea lucrării mari în care Domnul, Iehova, ne-a permis atât de grațios să ne implicăm.

A fost într-adevăr o mare inspirație și mângâiere pentru noi toți să înțelegem semnificația lucrării glorioase a Regelui nostru în acest timp și oportunitățile de a-L servi în această activitate minunată. În mod sigur Domnul își binecuvântează lucrarea și pe cei implicați în ea așa cum a promis că va face; altfel ar fi imposibil cu eforturile noastre să obținem un astfel de impuls și ca lucrarea să progreseze măreț în fața unei opoziții așa de mari din partea „omului păcatului”.

Adevărul care este descoperit în templul Lui este cu siguranță suficient să hrănească rămășița lui Dumnezeu pe pământ și să ne dea puterea și încurajarea necesară pentru a împlini sarcinile pe care Iehova le cere de la reprezentanții Săi, iar cuvintele nu sunt îndeajuns când dorim să exprimăm aprecierea noastră față de Tatăl ceresc pentru binecuvântările multiple și favorurile pe care El le revarsă în continuu peste noi și pentru protecția pe care a furnizat-o pentru poporul Său.

Rugăciunea noastră sinceră și constantă este ca marele Dumnezeu să continue să fie cu dvs. în lucrare și să continue să vă binecuvânteze așa cum îi place Lui, pentru ca să continuați să-L serviți cu credincioșie și cu putere până la moarte și la sfârșit să auziți aprobarea Lui finală, „Bine, serv bun și credincios”.

Frații dvs., prin harul lui Iehova,

ADUNAREA DIN HOUSTON (*Tex.*).

Cuprins

„MÂNA TATĂLUI NOSTRU”

Dragă Frate Rutherford:

Întotdeauna am considerat inutil să citesc o carte de două ori, datorită lecturii mele atente de prima dată. Încet și cu pronunție mentală a fiecărui cuvânt înțeleg orice punct din carte și-l reține în minte. Dar trebuie să mărturisesc că la o a doua citire a cărții *Lumina* sunt uimit de multele puncte pe care le-am pierdut în prima lectură atentă. Și acum în a treia citire sunt pur și simplu uimit de punctele numeroase care mi-au scăpat la primele două citiri.

Îmi pun întrebarea: Care e problema? Încep să am un cap să nu reține? Sau este autorul prea profund? Experiența m-a învățat că toate punctele dintr-o carte sunt notate la prima mea lectură atentă, și că nu este necesar să citesc din nou, nu în cazul meu, cel puțin.

Încep să am o convingere profundă că nici o creatură umană nu este autorul cărții *Lumina*. Nici un om nu a putut să scrie cartea aceasta. Nici un om n-a scris *Lumina*. Ea este puterea evidentă a un Dumnezeu viu care ne-a dat această descoperire minunată a Cuvântului Adevărului Său. El a știut că noi aveam nevoie de mângâierea ei în aceste timpuri grele, când atât de mulți sunt învinși de Satan, când o mie cad de partea noastră și zece mii la dreapta noastră.

Ce justificare minunată a Dumnezeului Atotputernic urmează să fie *Lumina* când toți vor ajunge să-L cunoască de la cel mai mic până la cel mai mare! Cât ne bucurăm acum că Dumnezeu a păstrat cel mai bun vin pentru noi până la sfârșitul ospățului! Și el nu a venit la noi în burdufuri vechi.

Frate, tu ai fost doar un secretar în producerea *Luminii*. Iehova este autorul, așa cum declară însăși cartea. Cum să nu cântăm și să nu sărim de bucurie? Domnul s-a apropiat într-adevăr foarte mult de noi, atât de aproape încât părem să simțim prezența Lui în timp ce citim și studiem aceste două producții supraomenești. Biblia? Da, ea este explicarea Bibliei. Cum poate cineva care o compară cu faptele fizice bine cunoscute să aibă cea mai mică îndoială că ea este mâna Tatălui nostru ceresc? Dacă m-aș poticni pe cărarea „omului păcatului” acest volum ar bloca progresul meu și m-ar trimite înapoi locul de odihnă al lui Dumnezeu într-o pledoarie puternică pentru iertare.

În anul 1894 am luat o hotărâre fermă să țin la Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere până când, sau în afară de cazul, aceasta nu va renunța incontestabil la Răscumpărare; și Satan a știut mai bine decât să-și piardă timpul să încerce să mă îndepărteze. Domnul să vă binecuvânteze.

În dragoste creștină, fratele dvs.,

J. A. BOHNET, *Michigan*.

„ÎN MOD SIGUR DE LA DUMNEZEU PRIN ISUS CRISTOS”

Dragă Frate Rutherford:

Tocmai am terminat studiul Cărților 1 și 2, Lumina. Sunt profund impresionat. Nu pot să găsesc cuvinte să-mi exprim aprecierea din inimă pentru bunătatea Tatălui nostru ceresc iubitor. Mă bucur să văd că numele și cuvântul Lui sunt justificate. Văd clar organizația lui Dumnezeu și acea organizație rea, nemiloasă și detestabilă a lui Satan. Totul este așa de clar acum.

Mi se pare ușor (fiind și un om bătrân) să uit rapid tot ce am citit din diversele explicații din Daniel și Apocalipsa. Știți că se spune frecvent că este greu pentru un om bătrân să renunțe la

greșeli. Nu consider că este așa. Am văzut cheia la taină înainte de a citi jumătate din Cartea Unu. Cartea Doi este minunată. Ea inspiră teamă; este cu adevărat uimitoare. Ea este cu siguranță de la Dumnezeu prin Isus Cristos.

Fie ca Dumnezeul Păcii să zdrobească pe Satan și organizația Sa demonică sub Isus Cristos cât mai repede. Mă rog lui Dumnezeu ca să puteți să continuați să vă apropiați de tronul harului ceresc și să găsiți milă care să vă ajute și să vă întărească în vreme de nevoie.

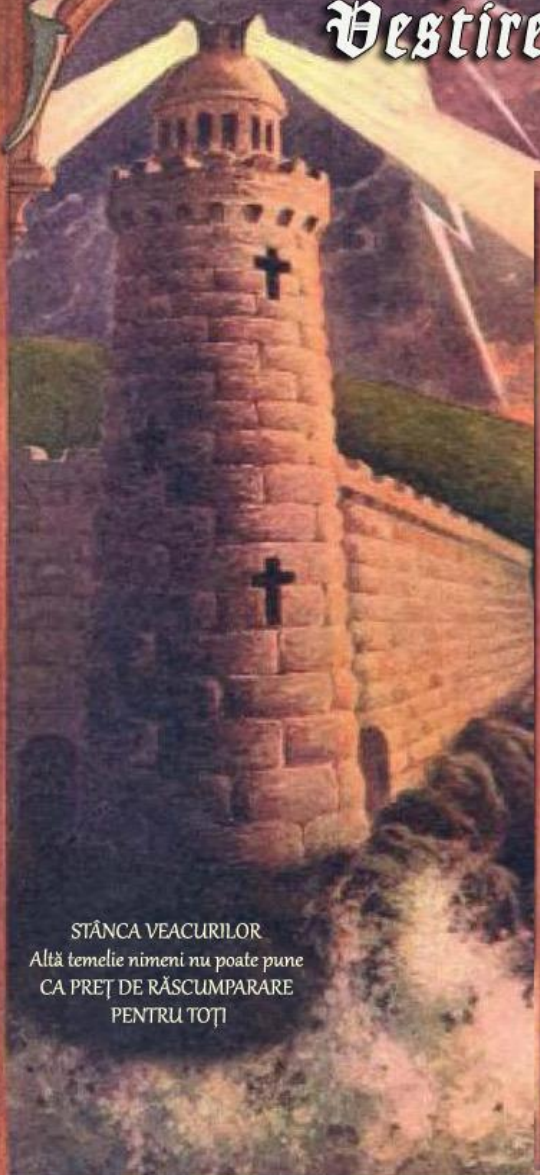
Rugați-vă pentru mine, frate, ca să pot să am mai multe oportunități de serviciu. Acea minciună uimitoare spusă în Eden de Satan este înrădăcinată în inimile maselor de oameni: „În mod sigur nu vei muri". În toate cele 7000 de mile (11 400 km) pe unde am călătorit și vorbit cu oamenii, fiecare are această minciună în fiecare fibră a făpturii lui. Toți s-au rătăcit. Oh, cât de recunoscător sunt că înțeleg, știu, apreciez și încerc să trăiesc așa cum a poruncit Dumnezeu!

Fratele dvs. în Cristos,

WILLIAM REYNOLDS, *Missouri*.

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 APRILIE 1931** **Nr. 8**

Cuprins:

ÎMPROSPĂTAREA POPORULUI SĂU **- Pag. 159**

ORGANIZAREA GUVERNELOR **- Pag. 167**

SCRISORI **- Pag. 177**

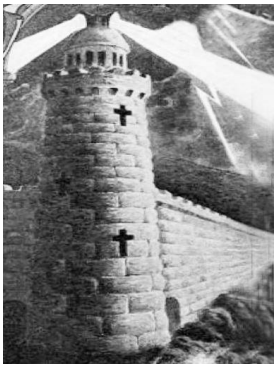
Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1931

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Aprilie 1931** **Nr. 8**

ÎMPROSPĂTAREA POPORULUI SĂU

„ Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului şi m-ai stropit cu untdelemn proaspăt.” – Psalm 92:10, *Roth.*

IEHOVA dispune de o comoară nesecată de lucruri bune pentru cei ce-L iubesc. La timpul potrivit El scoate din ea lucruri de care poporul său are nevoie, şi prin aceasta îl împrospătează şi mângâie. În felul acesta Domnul întinde masa pentru ai Săi în faţa duşmanului, şi cei ce-L iubesc se ospătează din aceasta. Aceştia spun într-un glas: „A sosit timpul preamăririi lui Iehova”. Versetele de introducere ale psalmului 92 au fost scrise tocmai cu o astfel de ocazie. Cântăreţii spun: „Frumos este să lăudăm pe Domnul şi să mărim Numele Tău, Prea Înalte, să vestim dimineaţa bunătatea Ta şi noaptea credincioşia Ta, cu instrumentul cu zece coarde şi cu alăuta, în sunetele arfei. Căci Tu mă înveseleşti cu lucrările Tale, Doamne şi eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale.”. – versetul 1- 4.

2. Ceea ce a făcut Iehova până acum şi va face şi de acum încolo, înveseleşte inimile cântăreţilor. Ei văd că sângele vărsat pe Golgota al Domnului Isus Cristos s-a vărsat în interesul răscumpărării lor, şi nu numai în interesul lor, ci şi pentru toţi aceia care vor asculta de Domnul şi i se vor supune. Aceştia recunosc că Cristos este înălţat pe tronul său, şi Iehova l-a trimis pe El ca să domnească şi să stârpească pe duşmani; că lumea duşmanului a ajuns la sfârşit, și că Cristos s-a întors, şi a început lucrarea de izgonire a celor nelegiuiţi; că El strânge la Sine pe poporul Său şi îl invită să intre în bucuria lui. Aceşti credincioşi văd că chestiunea cea mare care a fost în joc atâta timp care trebuie să fie rezolvată pe vecie într-un mod corect este cea care implică numele și cuvântul lui Iehova; că Isus Cristos a venit să justifice numele Tatălui Său, ceea ce va şi face și că aceasta este bucuria Domnului.

3. Credincioşii de pe pământ împreună cu Domnul beau din nou vinul Împărăţiei care înveseleşte inima. Ei au fost făcuți să stea în locuri cerești și să mănânce și să bea împreună cu Domnul la masa lui. Aceia care sunt pe pământ fac aceasta acum, desigur, prin credinţă. Ei văd că Iehova a făcut toată această lucrare mare. A trecut timpul pentru aplecarea capului şi slăbirea mâinilor şi a genunchilor. Acuma este un timp al veseliei, după cum spune psalmistul, este bine a să vestim credincioşia şi bunătatea lui Dumnezeu dimineața şi noaptea, însemnând că în toate perioadele zilei este bine a lăuda pe Cel Prea Înalt. Iehova a asigurat instrumentele care trebuie folosite în cântarea laudelor Lui și în vestirea lucrărilor Sale minunate. Timpul cinei Domnului este un timp de bucurie pentru poporul Domnului datorită lucrurilor minunate pe care le-a făcut Domnul, şi pe care le putem vedea, lucruri care se întâmplă acum deoarece Domnul Isus Cristos s-a întors. De acuma şi până în veci adevărul va rămâne totdeauna sub conducerea activă a lui Cristos și va fi spre mărirea veşnică a lui Iehova Dumnezeu.

4. Între hrana de împrospătare pe care Domnul le-a întins pe masă pentru cei ce-L iubesc pare să se afle și psalmul 92. Presupunerea este că psalmul acesta a fost scris de David, iar traducătorii l-au numit o cântare pentru ziua sabatului. Dacă psalmul aceasta se referă în special la timpul din prezent, atunci denumirea lui este potrivită, deoarece domnia lui Cristos a început. Evident, acest psalm se poate aplica la timpul, când Iehova întemeiază Împărăţia Sa pe pământ, deoarece psalmul spune, că vorbitorul sau cântăreţul a văzut lucrurile lui Dumnezeu, și că din acest motiv trebuie să se cânte laudele Lui. În sensul lui primar, psalmul trebuie să se refere la experienţele pe care le-a avut David când a fost ridicat la putere în Israel, pentru ca să poată să facă o lucrare în numele lui Dumnezeu. Știind că un raport al acestor lucruri au fost făcut pentru ajutarea poporului lui Dumnezeu de la sfârşitul veacului, vom cerceta sensul mai profund al psalmului decât doar un raport istoric a ceea ce a spus și făcut David în timpul său.

5. Acest psalm nu prea poate să descrie experienţele personale ale cuiva, care crede în Dumnezeu şi în Cristos. Psalmul aceasta se referă doar la Isus Cristos când a fost pe pământ, însă în timpul acela n-a fost încă ridicat la cinstea de Domnitor. Din cuvintele psalmistului vedem că cântăreţul sau interpretul este înconjurat de duşmani din toate părțile. El este încrezător că Dumnezeu, la timpul potrivit, îi va da putere şi biruinţă asupra duşmanilor săi. Vorbitorul susţine aici cu toată siguranţa că Dumnezeu are să-i înalţe puterea ca și capul unui bivol. Această ilustraţie caută să demonstreze că vorbitorul are speranţă că va învinge toate piedicile. După cum se vede lămurit psalmul este o profeţie şi se referă la „servul” lui Dumnezeu, care cuprinde în sine şi pe membrii organizaţiei lui Dumnezeu care sunt acum pe pământ și care sunt reprezentanți și care sunt conduși de Domnul Isus Cristos.

6. Aceste cântece profetice sau psalmi, care vorbesc în special despre rege, nu ilustrează puterea măreaţă a Domnului Isus așa cum este El în puterea şi mărirea Tatălui Său, și care este în templu pentru judecată, ci mai degrabă îl arată ca reprezentat de rămăşiţa lui credincioasă de pe pământ care face lucrarea unșilor. Când David a domnit ca rege, a avut nevoie întotdeauna de ajutorul şi îngrijirea lui Dumnezeu, și prin urmare se poate spune potrivit, că David a fost ilustraţia clasei „servului”, văzut ca Rege întrucât această clasă acționează pentru Regele lui Dumnezeu în calitate de reprezentant.

7. Dacă este aşa, atunci psalmul 92 nu a putut avea o aplicare adevărată până când Domnul nu a venit la templul lui Dumnezeu şi nu a strâns la Sine pe poporul Său, ca împreună să ia parte la lucru şi împreună să laude pe Dumnezeu. Această schimbare în poziția și activitatea credincioşilor a început după 1918. Dacă aplicăm profeția asupra „servului” vedem că Dumnezeu nu demult a dat clasei „servului” prin cuvântul şi lucrările Sale un nou motiv de bucurie.

8. Servul spune: „Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, şi cât de adânci sunt gândurile Tale!”. (versetul 5). Trebuie să fie ceva mai mult indicat aici decât planul lui Dumnezeu cunoscut de mult timp și primele principii ale învățăturilor lui Cristos Isus. Cuvintele profeţiei dau de înţeles, că „servul” vede lumină nouă şi este mai capabil să înţeleagă scopurile lui Dumnezeu decât mai înainte. Faptele care sunt într-adevăr cunoscute şi înţelese de rămăşiţă, dovedesc că aceasta este singura concluzie şi înțelegere a acestei declaraţii profetice.

9. De la venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu s-a făcut o mare descoperire poporului Domnului, şi aceste fulgere de lumină din templu au dat rămăşiţei o înţelegere pe care nu a avut-o niciodată înainte. Înainte de timpul acesta, poporul lui Dumnezeu a privit ca cel mai de căpetenie şi mai important adevăr, răscumpărarea şi mântuirea omenirii prin jertfa de răscumpărare a Domnului Isus Cristos. Acum însă rămăşiţa vede la lumina adevărurilor descoperite mai departe, că

Cuprins

răscumpărarea şi mântuirea omenirii este doar o chestiune de mai puțină importanță și că planul divin mai important este de a justifica complet numele şi cuvântul lui Iehova prin lucrarea Împărăţiei Sale. Rămăşiţa vede, că biruinţa celor drepţi asupra celor nelegiuiţi va fi atât de desăvârşită, încât acești nelegiuiți nu se vor mai ridica niciodată. Prin credinţă credincioşii văd un univers curăţit, care va rămânea în veci în această stare. Desigur, ei văd cinstea, binecuvântarea și privilegiul de a fi lăsați să trăiască în mărire cu Cristos şi să domnească împreună cu El; însă ei mai văd, că chiar aceasta nu are nici o însemnătate în comparaţie cu justificarea cuvântului lui Iehova, şi cu înălţarea numelui Său în cugetele şi inimile tuturor acelora care vor trăi.

10. Creaturile care formează rămăşiţa ştiu bine că nu există nici un mijloc prin care să se poată perfecţiona ca astfel Domnul să-i găsească vrednici pentru a-i lua în Împărăţia Sa împreună cu Cristos, ci că Iehova în mila şi îndurarea Sa va da credincioşilor o astfel de poziție înaltă din pricina credincioşiei complete şi a devotamentului neabătut faţă de El. Rămăşiţa începe să aibă o apreciere mai adâncă a următoarelor cuvinte rostite de apostolul Pavel: „ O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi într-adevăr „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?" Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin." – Romani 11: 33 - 36.

11. Rămăşiţa trebuie să fie desăvârșită acum în dragoste, ceea ce înseamnă că trebuie să pună la o parte orice egoism, sau înălţare de sine, şi scopul și motivul principal al rămăşiţei trebuie să fie înălţarea numelui Celui Prea Înalt. Iubirea rămăşiţei faţă de Dumnezeu se dovedește prin faptul, că în ziua aceasta, când Cristos se află în templul său unde ţine judecata, ea păşeşte cu curaj înainte în vestirea mărturiei încredinţate ei, deoarece pentru ea este o fericire adevărată să spună omenirii că numele lui Iehova este înălţat. Oare când a mai fost în istoria adunării lui Dumnezeu o asemenea campanie pentru cinstea şi preamărirea lui Dumnezeu, executată de rămăşiţă cu atâta zel şi bucurie, ca acuma? Ce a dat îndemn unor femei şi bărbaţi slabi, ca să se lupte cu timpul neprielnic şi cu picioarele rănite, dar cu inima plină de bucurie, să parcurgă drumuri nebătute? Aceasta ei o fac pentru ca să aibă o parte în justificarea numelui și cuvântului lui Dumnezeu? Aceştia au intrat în bucuria Domnului. Aceşti credincioşi cu cât privesc mai adânc la comorile lui Dumnezeu, în care este înmagazinată înţelepciunea şi bunătatea Lui, cu atât mai mare este zelul lor.

12. Adevărurile pe care Dumnezeu le-a descoperit credincioșilor Săi de la 1918 încoace, i-au întărit în Domnul şi cu siguranţa bivolului care intră în luptă ei înaintează în lucrul Domnului. Atâta timp cât acești credincioşi au suflare în organismul lor omenesc ei vor continua să vestească cu îndrăzneală în lung și-n lat laudele lui Iehova Dumnezeu. Zelul lor nu este determinat de o mărire personală, ci pentru că Cel Prea Înalt le-a descoperit în ultimii ani adevăruri despre Sine mai minunate decât şi-ar fi putut închipui vreodată că vor fi găsite în Scriptură. Și sfârşitul încă nu a venit. De aceea ei spun ziua şi noaptea: „Este bine să dăm mulțumiri lui Iehova și să cântăm cântări spre lauda numelui Celui Prea Înalt". Lucrul făcut de acești credincioşi în ultimele doisprezece luni este o dovadă suplimentară despre acest lucru. Acuma ei cântă împreună: „Căci Tu mă înveseleşti cu lucrările Tale, Iehova, şi eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Iehova, şi cât de adânci sunt gândurile Tale!"– Psalm 92:4,5, *Roth.*

NEBUNUL

13. Psalmistul face o comparație între credincioşi şi cei care din motive egoiste cheamă în ajutor numele Domnului. În versetul 6 citim: „Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu ia seama la el." (Vs. 6, *A.V.*). Cu siguranță această declaraţie a profeţiei nu se poate interpreta ca şi

cum ar fi vorba de popoare păgâne, sau de popoare care niciodată n-au cunoscut pe Dumnezeu. Cuvintele psalmistului se referă în primul rând la evrei care au fost în legământ cu Dumnezeu, din care unii dintre au devenit proşti şi au acționat ca nebunii.

14. În psalmul 94 versetul 8 citim : „Totuşi, învăţaţi-vă minte, oameni fără minte! Când vă veţi înţelepţi, nebunilor?" Aceste cuvinte au fost adresate evreilor şi se aplică acuma la aceia care pretind că sunt creştini, şi la cei care au devenit călcători de legământ. Omul fără minte este prost, egoist, şi firesc. Pavel vorbeşte de unii, care au venit la cunoştinţa adevărului şi probabil că la psalmul acesta s-a gândit, când a scris următoarele: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, umblă după lucrurile firii pământeşti; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viaţă şi pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună." – Romani 8:5-7.

15. Nebunul este un om lipsit de simțuri normale (și uneori este numit „cap sec") care lucrează nebunește împotriva legii lui Dumnezeu. El nu primește mustrările, și crede că este bine să-și ascundă ura cu buze mincinoase. „Cine ascunde ura, are buze mincinoase, şi cine răspândeşte bârfelile este un nebun." (Proverbe 10:18). El este un om stricat, rău din punct de vedere moral.

16. Profetul vorbeşte aici către o clasă de oameni care au primit harul lui Dumnezeu şi cunoştinţa adevărului, cel puțin, într-o măsură, și care ar trebui să știe mai bine decât să ia cursul pe care-l iau. De când Domnul a venit la templul său și de când a început să strângă la Sine pe poporul Său și să-l lumineze a venit la lumină o anumită clasă care susține, că este în adevăr şi că face parte din poporul lui Dumnezeu, dar care totuși defaimă pe fraţii lor de legământ și-i vorbește de rău: „Stai şi vorbeşti împotriva fratelui tău, cleveteşti pe fiul mamei tale." (Psalm 50:20). Cuprinși de pornire trupească şi în prostia lor, unii din aceştia au refuzat să vadă adevărul așa cum Domnul l-a dat acuma poporului său. Deoarece sunt proşti sau nebuni, și conduși de egoism, ei nu înțeleg ce a fost scos la iveală din comoara Domnului în ultimii ani; în timp ce cei care sunt devotați lui Dumnezeu, şi care-L servesc din iubire curată se bucură nespus de mult pentru că Domnul i-a făcut să înțeleagă cartea Apocalipsului.

17. Cei care se opun Societăţii şi lucrării ei nu pot înțelege aceste adevăruri minunate; şi deoarece se poartă așa de prost şi fără minte, ei se fac dușmani. După cum redă un alt traducător textul acesta: „Prostul nu poate să ajungă să cunoască, și nebunul nu poate înțelege aceasta." (*Roth.)* Conducătorii printre cei care se opun lucrării Domnului au devenit nebuni, și alții urmează nebunește pe acești conducători orbi, și niciunul dintre aceştia nu înțelege adevărul. Cei care au avut odată o măsură de adevăr și care apoi se opun lucrării pe care o face Domnul prin Societate devin complet orbi față de adevărul pe care Domnul dă poporului său în prezent. Rămânând în starea aceasta aceştia sunt dușmanii lui Dumnezeu, deoarece nimeni nu poate să stea cu bună știință împotriva lucrării lui Dumnezeu fără a se opune însuși Domnului. Când Isus era pe pământ a existat o alianță a celor care l-au atacat şi care au făcut învoieli tainice ca să-l omoare. Astăzi se întâmplă multe lucruri care arată că dușmanii Domnului caută să se unească şi se vor şi uni ca să nimicească lucrarea şi mesajul lui Dumnezeu pe pământ. Însă aceasta nu le va reuşi.

18. Versetul 7 al psalmului arată lămurit judecata Domnului asupra dușmanilor săi. În secolele trecute oamenii nelegiuiţi au mers înainte aproape neconturbați. Există o perioadă fixă de timp în care Domnul permite acest lucru fără piedici. Acea perioadă a ajuns la sfârșit și lucrătorii fărădelegii vor fi nimiciți. Despre aceasta psalmistul vorbește în aceste cuvinte: „Dacă cei răi înverzesc ca iarba, şi dacă toţi cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciţi pe vecie." (versetul 7, *A.V.*). Aceasta pare să prezică clar o alianță a oamenilor răi și a organizației lor, pe care Satan o va folosi

Cuprins

împotriva poporului şi lucrării lui Dumnezeu. În trecut servii lui Dumnezeu au fost loviţi şi au suferit mult din cauza oamenilor răi; dar conform psalmistului, va veni un timp când făcătorii de rele se vor uni pentru un oarecare scop, și acel scop este împotrivirea față de lucrarea pe care Domnul o face pe pământ prin poporul Său.

19. Dumnezeu chiar acuma trimite mesajul Împărăţiei sale prin Cristos în mai mare măsură ca oricând până acuma. Preoţimea prinsă laolaltă se opune lucrului acestuia, şi toată puterea lor o folosesc pentru împiedicarea lucrării. Aceia care odată au avut puţină cunoştinţă a adevărului și care acuma se opun găsesc ajutor și aliați în preoți și în distinșii turmei lor. Așa cum Iuda a făcut o alianță cu preoţii, se așteaptă că și „clasa servului rău" sau „omul fărădelegii" vor face la fel.

20. Dar aceste lucruri nu neliniștesc pe cei care iubesc pe Dumnezeu şi Îl servesc. Cunoştinţa pe care membrii rămăşiţei au primit-o, prin harul lui Dumnezeu, că ei sunt unșii lui Dumnezeu, și că El i-a strâns la Sine, și că ei stau sub ocrotirea Celui Prea Înalt, sub îngrijirea specială a lui Iehova, şi că în interesul lor El clarifică multe texte scripturale neînţelese până acuma, dă curaj şi putere înnoită tuturor acestora. Faptul că experienţele rămăşiţei corespund cu profeţia este o dovadă că profeţia se referă la ei. Atunci când faptele vizibile încep să se descopere clar înaintea rămășiței, într-adevăr se poate spune: 'Aceasta este aceea despre ce a vorbit profetul lui Dumnezeu'. Rămăşiţa vede sporirea celor nelegiuiţi şi înflorirea celor răi, dat totodată vede şi protecția specială a Domnului pentru cei credincioși. Să mai adăugăm la aceasta mărturia apostolului Pavel, care a zis, că toate cele ce s-au scris mai demult s-au scris pentru mângâierea urmaşilor lui Cristos, şi aceste profeţii dau asigurare poporului lui Dumnezeu că El va asigura toată ocrotirea necesară pentru ei.

21. Aşadar, în loc de a fi descurajați sau tulburați de răsărirea dușmanului ca iarba primăvara, profetul lui Dumnezeu vorbeşte către ei cuvinte de încredere și toţi credincioşii cântă în armonie: „Dar Tu, Iehova, eşti înălţat în veci de veci! Căci iată, Iehova, vrăjmaşii Tăi, iată vrăjmaşii Tăi pier: toţi cei ce fac răul sunt risipiţi. Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului, şi m-ai stropit cu untdelemn proaspăt." – verseturile 8-10, *Roth.*

UNS CU ULEI PROASPĂT

22. În Scriptură este scris mult despre ungere cu ulei, şi se pare că „ungerea" se referă la două lucruri deosebite. Mai întâi, când Iehova alege un serv, și îl pune într-un serviciu ca să facă o anumită lucrare, Dumnezeu unge pe acest slujitor. Aceasta este o punere autoritară în serviciu. Ungerea cu ulei reprezintă un simbol al acestui lucru. Ungerea poartă cu ea autoritatea de a acționa în numele lui Dumnezeu. Exemple ale acestui lucru găsim în ungerea lui Aaron în slujba de preot în serviciul cortului, şi ungerea lui Cristos, marele reprezentant executiv al lui Iehova. – Isaia 61:1,2.

23. Scriptura mai aminteşte o ungere, care înseamnă împrospătare, şi Psalmul 92:10 vorbeşte de o astfel de ungere. Această ungere aduce împrospătare şi o mai mare capacitate de a servi Domului. Ea înseamnă ridicarea și încurajarea servului de către Domnul de a merge înainte cu zel înnoit. În legătură cu aceasta Iacov a scris despre cei bolnavi şi descurajaţi: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; şi să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credinţă va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va însănătoşi; şi dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate." (Iacov 5:14,15). În acest mod folosește Domnul bărbaţi credincioşi în adunare, ca să mângâie, ajute şi zidească pe alţii, şi să-i împrospăteze cu adevărul prin înţelegerea şi aprecierea mai clară a adevărului. Domnul folosește, așadar, oameni credincioși din biserică pentru a ajuta și mângâia pe alții și de a-i ridica împrospătându-i cu o înțelegere și apreciere mai clară a adevărului.

Cuprins

24. La fel scrie și profetul în psalmul 23:5 „Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el.” Această ungere nu se referă la ungerea în serviciu, ci arată indirect că un astfel de om a fost uns mai dinainte la o slujbă sau serviciu iar acuma este împrospătat ca să-și îndeplinească mai eficient îndatoririle serviciului care i s-a încredințat.

25. Acum rămăşiţa să aplice faptele la profeţie şi să vadă cât de minunat se potrivesc. După ce Cristos a venit la templul lui Dumnezeu, a găsit o clasă de bărbaţi şi femei care erau credincioşi peste puține lucruri (lucruri pe care ei știau să le facă) şi totuşi erau descurajaţi. După ce i-a încercat şi aprobat, i-a invitat să se împrospăteze şi să 'intre în bucuria Domnului'. După aceasta ei au avut o viziune mai clară despre planurile lui Dumnezeu şi au fost împrospătaţi şi au intrat cu bucurie în serviciul Lui. Mai târziu, dar îndeosebi după 1922 încoace, poporul lui Dumnezeu a înțeles că cu toate că în trecut nu au fost plăcuți lui Dumnezeu, nemulțumirea lor s-a întors acum de la ei, și acest lucru i-a împrospătat şi i-a mângâiat foarte mult. (Isaia 12:1). După aceasta Domnul a început să deschidă celor credincioşi o viziune mai clară despre planurile Sale, și prin aceasta ei au fost împrospătați și încurajați. Organizaţia lui Dumnezeu, de la acel timp încoace a ajuns la o tot mai mare putere pe pământ şi activitatea ei s-a tot mărit. Domnul le-a deschis noi căi ale serviciului, şi credincioşii au intrat cu bucurie pe ele. Prin fulgerele Lui de lumină Domnul a deschis treptat spre o vedere mai clară a poporului Său frumusețile planului său minunat.

26. Din zi în zi planurile lui Dumnezeu au devenit tot mai clare. Pentru aceasta nu omului i se cuvine lauda, şi copii lui Dumnezeu nici nu au lăudat pe nimeni pentru aceasta, ci fiecare din ei a recunoscut că tot ce au primit a fost dat de Dumnezeu, și Lui ei i-au dat toată lauda şi mărirea. Nu trebuie să ne referim decât doar la scrisorile cele multe pe care copiii credincioşi şi mulţumiţi ai lui Dumnezeu le-au publicat în *Turnul de Veghere* pentru a vedea bucuria din ce în ce mai mare a celor care iubesc și servesc Domnului Dumnezeu. Cu fiecare descoperire a profeției divine s-au revărsat binecuvântări şi bucurii noi asupra acestei societăți de credincioşi.

27. Aceasta se întâmplă ca o împlinire a declaraţiei apostolului Petru, care a prezis că „ vor veni timpurile de înviorare de la Domnul”. Această ploaie de binecuvântare însufleţitoare au căzut din belșug peste poporul Său de la venirea Domnului la templul său. Cu toate că opoziția s-a tot mărit şi nelegiuiţi au tot atacat cu putere lucrarea Domnului, Domnul a continuat să încarce masa pentru poporul Său cu lucruri bune prețioase. De aceea clasa „servului” credincios îşi arată mulţumirea în modul următor: „Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el.” – Psalm 23:5.

28. Astăzi rămășița lui Dumnezeu de pe pământ este în strânsă unire în credinţă, speranţă şi în serviciul încântător. Aceștia au împrospătare continuă de la Domnul și pot fi siguri că Domnul va continua să păstreze pe poporul său împrospătat în deplină putere pentru lucrarea Sa de mărturie. Puterea nu constă în numărul mare; prin urmare chiar dacă duşmanul tot sporeşte la număr, iar numărul celor credincioşi tot scade, aceştia din urmă vor fi mai puternici în Domnul. Puterea lor este în Domnul şi Dumnezeu îşi va duce la îndeplinire planul, şi va da împrospătare din belșug poporului Său care-L iubeşte şi-L serveşte.

29. Dumnezeu are canalul său sau mijlocul Său pentru executarea voinţei sale, şi El va comunica poporului Său adevărul, când soseşte timpul pentru înţelegerea lui. Descoperirea necontenită a voinţei Sale o face prin canalul său ales şi acesta se poate asemăna cu o apă curgătoare neîntreruptă răcoritoare şi împrospătătoare. Dar uleiul proaspăt turnat pe cap este o ilustraţie mai potrivită a acestui lucru. Iehova Dumnezeu prin Cristos Isus este acela care împrospătează pe unşii săi şi toarnă pe capul lor ulei proaspăt. Binecuvântarea aceasta El o întinde acelora care Îl iubesc şi care servesc cu bucurie cauza Lui adevărată. Din acest motiv El a zis Fiului Său: „Tu iubeşti

neprihănirea, şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai pe sus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă." (Psalm 45:7). Clasa „servului" a primit deja o asemenea ungere sau împrospătare, deoarece ea constituie o parte a 'servului în care Iehova își găsește plăcerea' și pentru care El arată o îngrijire specială.

30. Să băgăm de seamă că textul spune: „Sunt uns cu ulei proaspăt", aceasta însemnând că Dumnezeu a dăruit servilor Săi binecuvântări noi, proaspete, care este dovada iubirii şi îngrijirii lui Dumnezeu faţă de poporul Său credincios. Clasa „servului" este alegerea specială a lui Dumnezeu şi nimeni nu poate avea această favoare fără a primi ungerea într-o poziție oficială în organizaţia Sa. Aşadar, clasa unşilor este aceea care în timp de nevoie primește în continuu ungerea cu ulei proaspăt care înveselește inima; cu alte cuvinte, Domnul împrospătează şi se îngrijeşte în mod special de clasa aceasta. Implicați în serviciul plin de bucurie al lui Dumnezeu şi al Împărăţiei Sale aceștia ştiu că opoziția nu poate să împiedice această lucrare, ci că ea va tot înainta, până când se va sfârşi şi până când scopul lui Dumnezeu va fi dus la îndeplinire prin Cristos. Astfel rămăşiţa zice acuma: Așa cum şi bivolul, își ridică capul și intră în luptă, simțind putere în tăria coarnelor sale, tot așa şi credincioşii pornesc la luptă cu credinţă şi cu încrederea că vor împinge bătălia până la porţi, ştiind că biruinţa este sigură, deoarece puterea lor este în Domnul, şi nimic în lume nu poate să doboare puterea Sa. Organizaţia Diavolului nu poate să împiedice o astfel de oaste, deoarece ea este condusă de Domnul Isus Cristos şi steagul iubirii lui Iehova şi al puterii Lui nemărginite este deasupra „servului"; şi servii păşesc înainte spre biruinţa completă.

DUŞMANII

31. Conform *Versiunii Autorizate*, versetul 11 spune: „ Ochiul meu îşi vede împlinită dorinţa faţă de vrăjmaşii mei, şi urechea mea aude împlinirea dorinţei mele faţă de potrivnicii mei cei răi.". Aceasta nu poate însemna o dorinţă rea a unşilor sau o răzbunare personală faţă de duşman. Unşii doresc să vadă sfârşitul duşmanilor lui Dumnezeu, și pentru aceasta se şi roagă pentru ca numele lui Dumnezeu să fie justificat cu desăvârşire; și ei văd această dorinţă realizată, deoarece Iehova le-a spus. „Doar vei privi cu ochii, şi vei vedea răsplătirea celor răi." (Psalm 91:8). Cei credincioşi vor vedea biruinţa şi ştiu că ea vine de la Domnul. O altă traducere a textului spune: „ Și ochiul meu va privi la dușmanii mei, la cei ce se ridică împotriva mea ca rău făcători urechile mele vor auzi" (Ps. 92:11*, Roth.)*. Și chiar așa și este în prezent.

32. Rămăşiţa credincioasă vede pe duşmanii din toate părţile cum lucrează împotriva Domnului; activitatea lor însă nu neliniştește pe credincioşi, deoarece ei apreciază deplin faptul că dacă-L iubesc pe Iehova, Dumnezeu îi va păzi și proteja de orice pagubă. El le dă asigurarea deplină în Cuvântul Său că îi va păzi pe toţi aceia care îl iubesc. Din acest motiv credincioşii nu se tem de duşmanii care îi pândesc, ci şi mai departe se poartă cu neprihănire înaintea lui Dumnezeu, şi execută lucrul încredinţat lor şi cu bucurie şi încântare depun mărturie despre Domnul Isus Cristos. Rămăşiţa este împrospătată și încurajată de următoarea declaraţie a lui Iehova spusă prin profet:

33. „Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!" şi faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale" – Psalm 91:9-11.

34. Atacurile împotriva clasei „servului" credincios pe câmpul de luptă vor continua să tot crească. Însă nici un credincios să nu se dea înapoi de la ocările celor nelegiuiţi; profetul lui Dumnezeu spune: „Urechile mele te vor auzi"; și aceasta este de ajuns pentru cei credincioşi. Dacă un anumit membru al rămăşiţei este o țintă specială a acestor săgeți arzătoare ale nelegiuiţilor, foarte

probabil cel împotriva căruia săgeţile sunt îndreptate îşi face cu credincioşie şi bucurie face serviciul mărturiei şi aceasta atrage foc asupra sa. Fie ca aceasta să fie un motiv de încurajare şi împrospătare mai degrabă decât altceva.

ALTE PROMISIUNI

35. Palmierul creşte şi se dezvoltă drept ca o săgeată, în ciuda tuturor piedicilor. Face muguri şi la timpul său aduce roade. Cedrii Libanului sunt tari şi îndesaţi şi simbolizează viaţa veşnică. Aşa va fi şi cu cel drept, spune psalmistul: „ Cel fără prihană înverzeşte ca palmierul, şi creşte ca cedrul din Liban." (versetul 12, *Roth*). Aceşti credincioşi au fost scoşi din împărăţia întunericului acestei lumi şi aduşi în Împărăţia Fiului iubit a lui Dumnezeu, şi fiecare care rămâne acolo trebuie să aducă roade. Pentru aceasta spune psalmistul despre aleşii lui Dumnezeu: „Cei sădiţi în Casa Domnului, înverzesc în curţile Dumnezeului nostru. Ei aduc roade şi la bătrâneţe, sunt plini de suc şi verzi". – versetele 13,14, *Roth.*

36. Pomul nu produce roadele pe care le aduce, şi nici unşii lui Dumnezeu nu produc roadele pe care le aduc. Fructul simbolizează adevărurile împrospătătoare şi dătătoare de viaţă, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Acesta este rodul lui Dumnezeu şi nu al creaturilor, însă fiecare care doreşte să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, trebuie să ducă roadele Împărăţiei, la toţi aceia care doresc să audă şi să cunoască adevărul. Cuvintele profetului „la bătrâneţe", despre care este vorba aici înseamnă că atunci când lupta va fi sfârşită, şi când duşmanul va fi stârpit de pe pământ, atunci pomii roditori vor fi în deplina lor putere şi cu puterea tinereţilor lor vor continua să dea laudă numelui marelui Iehova Dumnezeu. Asemenea cedrilor tari ai Libanului, care simbolizează viaţa veşnică şi care îşi leagănă crengile spre mărirea Creatorului, tot aşa trebuie şi rămăşiţa credincioasă să stea neclintită ca stâlpul de amintire al dreptăţii veşnice şi să cânte cu bucurie lauda Dumnezeului mare, credincios şi Atotputernic. Despre aceştia psalmistul spune: „Sunt plini de suc[reprezentând vigoare] şi verzi[adică viaţă], Ca să arate[şi vor continua] că Iehova este drept, [că El este]El Stânca mea, în care nu este nelegiuire." Acesta este poporul ales pentru numele Său, care doreşte să vestească laudele Sale.

37. Rămăşiţa ştie că Iehova Dumnezeu a devenit rege, deoarece El şi-a luat puterea cea mare şi îşi exercită autoritatea cu şi prin scumpul său fiu, Domnul Isus Cristos. Ziua nedreptăţii trebuie să înceteze, deoarece Dumnezeu a declarat aceasta. Organizaţia lui Satan trebuie să se stârpească acum din univers pentru ca dreptatea să-i ocupe locul. Popoarele pământului suferă şi gem în durere şi necazuri, neştiind motivul suferinţei. Satan şi preoţimea lui împreună cu asociaţii lor se silesc să ţină omenirea în întuneric.

38. Membrii rămăşiţei credincioase sunt singurii de sub soare care văd şi înţeleg situaţia întreagă şi ştiu cum Dumnezeu va aduce eliberare oamenilor şi cum îşi va onora şi justifica numele Său mare. Pentru rămăşiţă este un mare privilegiu să continue să facă cunoscută măreţia lucrurilor Lui şi manifestarea bunătăţii Lui. Dumnezeu a încredinţat rămăşiţei obligaţia de a pune mărturie, şi rămăşiţa trebuie să se dovedească credincioasă în aceasta. Pentru întărirea şi împrospătarea ei, Dumnezeu toarnă peste ea uleiul proaspăt, ulei care arată în mod simbolic, că Dumnezeu continuă s-o împrospăteze arătându-i frumuseţi noi şi minuni mai mari, aşa cum este arătat în Cuvântul Lui.

39. Ştiind că timpul este aproape pentru justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova, rămăşiţa păşeşte înainte şi cântă acuma împreună: „Iehova a devenit rege; El s-a îmbrăcat cu măreţie; Domnul s-a îmbrăcat şi s-a încins cu putere: de aceea lumea este tare şi nu se clatină. Scaunul Tău de domnie este aşezat din vremuri străvechi; Tu eşti din veşnicie! Râurile au vuit, Iehova, râurile şi-au înălţat

Cuprins

glasul; râurile se umflă cu putere. Dar mai puternic decât vuietul apelor mari, şi mai puternic decât vuietul valurilor năprasnice ale mării, este Iehova în locurile cereşti. Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfinţenia este podoaba Casei Tale, Iehova, pentru tot timpul cât vor ţine vremurile." – Psalm 93, *Roth.*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1–3 . Pentru ce ocazie au fost scrise versetele 1–4 ale psalmului 92? Arată câteva lucruri din acelea de care se bucură poporul lui Dumnezeu şi le vede acuma, a căror înțelegere îi îndeamnă să cânte lauda lui Iehova.

4–7. Când se poate aplica acest psalm în conformitate cu scopul principal al său? La cine şi în ce situație?

8–10. Ce înseamnă versetul 5 cu privire la timpul şi împrejurarea la care se referă? Arată cum sprijină faptele o astfel de concluzie! Citează declaraţia apostolului Pavel care arată cum apreciază şi înţelege acuma poporul lui Iehova planurile lui Iehova?

11,12. Ce înseamnă a fi „desăvârşit în iubire"? Cum se arată iubirea faţă de Dumnezeu ?

13–17. Explică şi tălmăceşte versetul şase?

18–21. Stabileşte cine este „servul rău" şi „lucrătorii fărădelegii" la care se referă versetul 7 ! Cum afectează activitățile duşmanului pe rămăşiţa credincioasă?

22–25. Explică şi ilustrează cele două sensuri în care este folosit termenul „ungere" în Scriptură. Totodată arată şi cum se potrivesc faptele cu profeţia?

26–29. Cum și la cine se referă declaraţia apostolului Petru cu privire la „timpuri de împrospătare" şi cea a lui David din Psalmul 23:5 ? De ce lor? Cu ce scop?

30. Ce să înţelegem prin afirmația „Sunt uns cu ulei proaspăt" ?

31,32. Arată împlinirea versetului 11?

33,34. La ce pot să se aştepte credincioşii pe terenul atacurilor viitoare? Citează câteva texte, care au fost scrise spre încurajare şi asigurare!

35,36. În ce înţeles trebuie să înflorească cel drept ca palmierul? În ce mod trebuie să crească ca cedrul Libanului? Ce să înţelegem prin expresia: „Şi la bătrâneţe aduc roade, şi înverzesc" ?

37–39. Descrie situația prezentă și poziția rămășiței credincioase în legătură cu aceasta, care accentuează datoriile şi privilegiile ei? Care va fi cursul lor de acțiune, și ce cântec vor cânta, şi din ce cauză?

ORGANIZAREA GUVERNELOR

Strict vorbind, un prinț este fiul unui monarh, unui stăpânitor sau rege. Adam, primul om, nu a fost un rege, însă el a fost fiul marelui Dumnezeu; și prin urmare, Adam a fost un prinț. El a primit stăpânire peste toate lucrările pământești ale mâinii Lui, însă titlul de rege nu a fost acordat lui Adam. Acest titlu este aplicat în mod corect unuia care are stăpânire peste semenii săi. Adam nu a primit stăpânire peste semenii săi. Înainte de potop nimeni nu este desemnat în Scripturi după titlul de Rege.

Dumnezeu a permis omului să-și aleagă propriul curs. Satan și emisarii săi au corupt aproape pe toți oamenii de pe pământ, și în timpul potopului răutatea omului era mare pământ și orice gând

Cuprins

din inima lui era în continuu rău. Singura excepție în acel timp a fost Noe și membrii apropiați ai familiei lui, potrivit raportului din Geneza 6, versetele de la 1 la 10.

În capitolul zece din Geneza citim că după potop oamenii care locuiau în câmpiile din Șinear au fost organizați într-o cetate sau guvern, și peste ei a fost făcut rege Nimrod. Acela a fost începutul guvernelor pământești. Numele acelui regat sau guvern a fost Babilon. Ea a fost organizarea oamenilor într-o formă de guvernare creată și construită ca sfidare a lui Dumnezeu, și față de ea Dumnezeu și-a arătat dezaprobarea. Citiți despre acest lucru, dacă doriți, în Geneza 11, primele nouă versete.

Doar acest lucru dovedește că conducătorul invizibil al acelui regat sau guvern era Satan Diavolul, și că Satan este acela care a inspirat organizarea lui.

Satan l-a pus pe Nimrod înaintea oamenilor ca unul mai mare decât Iehova Dumnezeu; și el a fost salutat de oameni ca „Nimrod, viteazul vânător înaintea Domnului". Aceasta dovedește că Iehova a fost numit printre oameni, însă a fost numit în derâdere și a fost considerat mai mic decât Nimrod.

Sub supravegherea și îndrumarea lui Satan, Nimrod, ca sfidare a legii legământului lui Dumnezeu, a ucis animale și a pângărit pământul cu sângele lor și astfel a câștigat un nume mare pentru sine. O relatare a acestui lucru se găsește în Geneza 9, versetele de la 3 la 5.

Fără îndoială că Satan a avut grijă să aducă la cunoștința oamenilor faptul că Nimrod mergea pe o cale contrară legământului lui Dumnezeu și că Dumnezeu 'nu l-ar putea împiedica' de la a face acest lucru. Prin urmare Nimrod a primit un nume mai mare decât cel al lui Iehova; el este numit, așadar, „viteazul vânător înaintea Domnului". Cuvântul „înaintea" în această frază are sensul de „superior cuiva".

Faima lui Nimrod a fost așa de mare încât a fost făcut rege. Acesta a fost începutul regatelor sau guvernelor pe pământ cu Satan ca stăpân invizibil. Raportul din Geneza 14, versetele de la 1 la 9, arată că spiritul de conducere a început să crească atunci în mințile oamenilor, și ale societăți de oameni au fost organizați în cetăți sau guverne, fiecare având un rege. Faptul că Satan Diavolul a fost stăpânul invizibil al acelor guverne este arătat clar de faptul că oamenii s-au dedat la închinarea la diavol. Ei s-au închinat Diavolului și îngerilor căzuți și obiectelor stabilite de cel rău.

Devreme în istoria omului, după potop, a fost organizat guvernul Egiptului. Influența și puterea acelei națiuni a crescut până când ea a dominat celelalte împărății ale pământului. Egiptul a fost prima putere mondială; adică, el a fost primul guvern pământesc care a exercitat putere superioară asupra tuturor celorlalte guverne ale pământului.

Conducătorul invizibil al Egiptului era Satan, și, prin urmare, Egiptul era organizația lui. Acest lucru este arătat clar de faptul că guvernul nu L-a recunoscut și slujit pe Iehova Dumnezeu. Când regele era în necaz chema pe magicieni să-l ajute, așa cum citim în Geneza 41:8.

Dumnezeu și-a arătat favoarea față de Egipteni prin servul Său Iosif, și în acel timp regele a fost amabil cu Iosif. Guvernul Egiptului nu L-a recunoscut și nu s-a închinat lui Iehova ca Dumnezeu. După ce a Iosif a murit, s-a ridicat un alt rege peste Egipt, care nu l-a cunoscut pe Iosif, și nici nu a slujit lui Dumnezeu. Egiptenii au asuprit pe cei care susțineau că-l slujesc pe Dumnezeu. Când Dumnezeu a trimis pe Moise ca să ceară regelui Egiptului ca izraeliții să fie lăsați să plece, regele Egiptului i-a spus: „Cine este Domnul [Iehova], ca să ascult de glasul lui?" (Ex. 5:2). Aceasta este o dovadă concludentă că Egiptul era sub influența și controlul invizibil al lui Satan Diavolul și că Egiptul era organizația lui Satan.

Apoi Dumnezeu a ucis pe toți întâii născuți ai egiptenilor și a distrus armata Egiptului. Aceasta este o dovadă suplimentară că guvernul Egiptului era guvernul lui Satan. De fapt, Egiptul, fiind prima putere mondială, reprezintă simbolic organizația Diavolului în toate epocile.

Asiria a fost o națiune sau guvern care a crescut până când a ajuns o putere mondială dominantă. Ea a fost a doua în ordine. Satan era dumnezeul invizibil sau puterea conducătoare peste acea națiune. Regele și ceilalți din guvern se închinau lui Nișroc, un idol pus ca reprezentantul Diavolului.

Regele Asiriei a batjocorit și a sfidat în mod deschis pe Dumnezeul Atotputernic. El a adus o armată numeroasă și a așezat-o înaintea zidurilor Ierusalimului și a amenințat pe evrei pentru că ei se închinau și slujeau lui Iehova Dumnezeu și pentru că nu vroiau să arate supunere regelui asirian. Atunci Dumnezeu a ucis armata asiriană. Raportul, în 2 Regi, capitolul 19, este interesant. O parte din el spune: „În noaptea aceea a ieșit îngerul Domnului, și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni; și când s-au sculat dimineața devreme, iată, erau toți trupuri moarte. Astfel, Sanherib, regele Asiriei, a plecat și s-a întors, și a locuit la Ninive. Și s-a întâmplat că în timp ce se închina în casa lui Nișroc, dumnezeul său, Adramalec și Șarețer, fiii săi, l-au lovit cu sabia".

Aceasta este o altă dovadă că guvernul asirian nu era guvernul lui Iehova și a fost instaurat ca organizație a lui Satan și a existat sub supravegherea și controlul lui.

Babilonul, chiar dacă a fost primul guvern organizat de Satan, nu a fost prima putere mondială. El a fost al treilea în lista puterilor mondiale. Faptul că Babilonul a fost instaurat ca guvern al lui Satan de la începuturile sale este arătat în Scripturi; iar faptul că ea a continuat să fie organizația lui Satan, peste care el era stăpânul invizibil, este arătat în continuare de faptele că regele Babilonului se închina chipurilor și obliga pe oameni să facă la fel, așa cum scrie în Daniel 3, versetele de la 1 la 6. În capitolul cinci din Daniel citim că Belșațar, regele Babilonului l-a batjocorit pe Dumnezeu și s-a închinat Diavolului și chipurilor diavolului.

Apoi a urmat puterea mondială a Medo-Persiei, care și ea îl avea ca stăpân și conducător invizibil pe Satan Diavolul, care era ajutat de consilierii săi, spiritele rele.

Următoarea putere mondială în ordine cronologică a fost Grecia, al cărei stăpân și conducător invizibil era Satan Diavolul. Oamenii l-au ignorat pe Iehova Dumnezeu și s-au închinat chipurilor și multor dumnezei falși, al căror șef era Satan Diavolul. În Faptele 17:16 este scris că în timp ce apostolul Pavel aștepta în Atena pe câțiva din prietenii săi, „i s-a întărâtat spiritul în el, când a văzut cetatea dedată în întregime idolatriei". Atena era, desigur, capitala imperiului grec.

Apoi a urmat guvernul sau puterea mondială a Romei, care a fost un guvern idolatru, al cărui dumnezeu sau stăpân invizibil era Satan Diavolul. Roma a fost puterea care a dominat națiunile pământului când Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost pe pământ. În acel moment Satan a susținut că are stăpânire peste toate împărățiile pământului, și această pretenție Isus nu a contestat-o. Mai mult, Isus s-a referit la Satan ca „conducătorul acestei lumi", potrivit raportului din Ioan 12:31, și Ioan 14:30.

Ca o confirmare, Pavel a scris sub inspirație și a spus că Satan este dumnezeul (conducătorul invizibil) al națiunilor și regatelor acestei lumi. Această afirmație se găsește în 2Corinteni 4:3, 4.

În toate aceste puteri, națiuni și guverne mondiale, apar trei elemente distinctive în ceea ce privește conducătorii vizibili sau reprezentanții stăpânului invizibil. Aceste trei sunt clasele comerciale, politice și religioase. Cei care controlează comerțul, care dețin bogății materiale însemnate, pretind și se bucură de privilegii speciale. Ei exercită o influență controlatoare. Dragostea lor pentru bani este mai mare decât dragostea pentru neprihănire și dreptate. Ei au fost întotdeauna extrem de egoiști.

Oameni activi trebuiau să fie aduși pentru a conduce treburile guvernului. Aceștia au fost desemnați de titlul politicienilor profesioniști sau al șefilor de stat. Ei au cedat întotdeauna puterii și influenței celor care dețin bogății și au devenit reprezentanții claselor mai degrabă decât ai oamenilor.

Omul este constituit în așa fel încât vrea să se închine; și Satan, știind acest lucru, a avut grijă tot timpul ca să fie întemeiată printre oameni o religie de stat sau închinare formalistă. Liderii din sistemul religios au fost cunoscuți ca preoți sau clerici. Ei fiind mai slabi, puterea mai puternică a avut grijă ca elementul religios să fie în pas cu puterea comercială; și chiar mulți religioniști care au început să umble pe calea neprihănirii au cedat în fața influenței lui Satan, exercitată prin deținătorii de bogății materiale mari, și au devenit victime ușoare ale guvernului Diavolului.

Prin urmare este scris corect, în 1 Timotei 6:10, „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns cu multe necazuri". Faptul că aceste lucruri provin de la Satan Diavolul este arătat clar de sfatul dat celui care iubește neprihănirea, în aceste cuvinte: „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri; și urmărește neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea".

Ceea ce era adevărat în zilele lui Isus și Pavel este adevărat și cu privire la toate guvernele acestei lumi. Satan a fost stăpânul invizibil sau conducătorul tuturor acestor guverne.

Dacă Iehova Dumnezeu, prin exercitarea puterii Sale supreme, ar fi supravegheat și controlat guvernele lumii, acele guverne ar fi fost administrate cu înțelepciune, dreptate, și în neprihănire, și într-un mod neegoist în beneficiul oamenilor. Faptul că istoria tuturor acestor guverne arată că s-au practicat mari nedreptăți împotriva oamenilor, că guvernele nu au fost administrate într-un mod înțelept, că au fost arătate favoruri speciale la câțiva în timp ce marea parte a oamenilor a fost călcată în picioare și asuprită, dovedește că conducătorul invizibil al acestor națiuni a fost Satan cel rău.

RĂZVRĂTIRE, FĂŢĂRNICIE ŞI CREDINCIOŞIE FAŢĂ DE DUMNEZEU

EXISTĂ un Diavol personal? şi cine l-a creat? Aceste întrebări sunt totdeauna mult discutate. Numai Biblia le răspunde conform adevărului şi mulţumitor. Ea ne spune că una dintre creaturile cele mai de timpurii ale lui Dumnezeu a fost un heruvim sfânt, perfect, numit Lucifer, nume care în evreieşte înseamnă „stea strălucitoare". Scriptura îl numeşte și „fiul dimineții" și „steaua dimineții". Când Iehova Dumnezeu a adus în grădina Eden pe omul perfect Adam şi pe femeia sa Eva, a numit pe Lucifer ca să păzească grădina şi toate cele ce erau în ea, oameni şi animale. Lucifer a văzut ocazia de a-și folosi poziția de putere și autoritate în mod egoist, şi s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi a ispitit apoi pe Adam şi Eva la răzvrătire împotriva Dumnezeului şi Creatorului lor. Pentru aceasta Dumnezeu a condamnat pe Adam la moarte şi l-a scos afară din grădina Edenului. Dumnezeu, de asemenea, a pronunțat condamnarea răzvrătitorului Lucifer. Însă din anumite motive înţelepte nu l-a ucis imediat.

Dumnezeu n-a lăsat ca creatura sa Lucifer să poarte mai departe numele, care înseamnă „strălucitor". Numele său Lucifer a fost schimbat, şi după aceea a fost cunoscut sub patru nume, și anume: Satan, care înseamnă adversar sau împotrivitor; Diavol, care înseamnă defăimător; Șarpe care înseamnă înşelător; şi Balaur care înseamnă devorator. El a fost îndărătnic şi arogant şi de la timpul Edenului a luptat încontinuu împotriva lui Dumnezeu. El a defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu şi a adus ocară asupra Lui, precum şi asupra fiecăruia care a încercat vă facă voia lui Dumnezeu. El a întrebuinţat toate mijloacele posibile ca să înşele pe oameni şi să îndepărteze mințile lor de Dumnezeu. El a căutat să înghită sau să nimicească pe fiecare care a încercat să facă cu credincioşie voinţa sfântă a lui Dumnezeu.

Cuprins

Acest duşman de moarte a avut mulţi agenţi pe pământ care sunt mândrii, ca şi cum ar veni în numele Domnului şi ca reprezentanţi ai Domnului. Printre aceştia era şi preoţii din timpul lui Isus, și lor și despre ei El a spus cuvintele următoare: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El a fost ucigaş de la început, şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii."

Răzvrătirea nu s-a mărginit numai la Lucifer şi la oameni. În cer era o oaste de îngeri, din care mulţi din aceşti îngeri s-au răzvrătit. Copiii lui Adam s-au înmulţit. Femeile aveau o înfățișare frumoasă şi erau plăcute la chip. Îngerii au văzut că oameni şi femeile au trăit laolaltă, şi că copiii au fost născuţi ca urmare a acestor căsătorii. Voinţa lui Dumnezeu a fost ca îngerii să rămână pe treaptă spirituală, să nu-şi lase locuinţa lor de pe treaptă spirituală şi să nu aibă legături trupeşti cu femei. Însă mulţi dintre aceşti îngeri, seduși și induși în eroare de Satan Diavolul, s-au alăturat rebeliunii împotriva lui Dumnezeu, după cum stă scris: „S-a întâmplat că…fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales. Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii; aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu renume. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău." – Geneza 6:1, 2, 4, 5.

La timpul hotărât aceşti rebeli care nu și-au păstrat starea lor inițială au fost întemnițați, după cum citim în Iuda 6 şi 2Petru 2:4. Mulţi alţi îngeri din cer s-au asociat cu răzvrătitorul Satan, şi de sute de ani îl slujesc și urmează cursul lui nelegiuit de defăimare a lui Dumnezeu şi de asuprire a oamenilor. (Daniel 10:13; 1Regi 22:22; Efeseni 6:12). Scriptura declară că toţi aceşti îngeri răi care s-au asociat rebeliunii cu Satan, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, vor fi nimiciţi.

Ce îngrozitoare este pustiirea cauzată prin această răzvrătire! Marele, frumosul şi minunatul Lucifer, acum adânc degradat şi căzut în nelegiuire, devine întruchiparea răului. Mulţi dintre îngerii curaţi şi sfinţi ai cerului, care odată s-au bucurat de aprobarea marelui Iehova şi de tovărăşia credinciosului Logos, au devenit nelegiuiţi şi la timpul potrivit vor fi nimiciţi. Adam, care odată a fost curat, sfânt, perfect şi tare, a fost scos din grădina perfectă Eden în pământul nepregătit. Urmaşii săi de atunci au fost întotdeauna siliţi să mănânce pâinea lor în sudoarea feţei lor, să suporte dureri şi boală şi în cele din urmă să meargă cu necaz în mormânt. Și ce este mai grav este faptul că omul a fost deposedat de părtășia plăcută cu puternicul, veşnicul Dumnezeu. În decursul tuturor acestor secole omul a fost în robia păcatului şi a morţii, suspinând şi văitându-se sub poverile sale, dorind, cerând şi rugându-se ca să fie eliberat odată de acolo în vreun chip.

De timpuriu Dumnezeu a început executarea minunatului Său aranjament pentru eliberarea şi restatornicirea omului. Prin faptul că a exercitat puterea Sa în armonie deplină cu dreptatea, înţelepciunea şi iubirea, Dumnezeu își îndeplinește marele Său plan până la sfârșit. Acum a sosit timpul când popoarele pământului trebuie să câştige o viziune mai bună despre marele aranjament al lui Dumnezeu pentru eliberare, şi de asemenea, să afle cum şi când El va aduce deplină salvare omului.

O mare parte a Bibliei este scrisă în limbaj simbolic şi n-a putut fi înţeleasă până când planul lui Dumnezeu nu a fost în curs de îndeplinire, și anume până când nu vine „timpul stabilit" de Dumnezeu pentru aceasta.

Şarpele este folosit ca un simbol al lui Satan duşmanul, şi cei care cedează de bunăvoie influenţei Diavolului şi susțin cauza lui, sunt numiţi „sămânţa şarpelui". „Femeia" este folosită ca un simbol al organizaţiei drepte a lui Iehova; şi aceia care iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea, şi care se străduiesc să meargă pe calea dreaptă, se numesc „sămânţa femeii". Când Dumnezeu, în timpul

răzvrătirii, a pronunțat sentința, a zis Şarpelui, Diavolul: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul." (Geneza 3:15). De la acea zi Satan Diavolul s-a împotrivit lui Dumnezeu şi s-a luptat împotriva fiecăruia care a încercat să servească cu sârguință pe Iehova. Recurgând la batjocură şi dispreţ, Satan și-a găsit plăcerea în a defăima pe Dumnezeu în orice chip posibil. Desigur, Iehova Dumnezeu natural ar fi putut întemniţa sau nimici pe Diavol; însă Cuvântul său descoperă a fost planul lui Iehova să lase pe acest rău să ajungă la deplină maturitate în lucrul său nelegiuit, înainte de a executa asupra lui sentinţa sa judecătorească definitivă.

Cam la două sute cincizeci de ani după alungarea lui Adam din Eden s-a născut Enos, nepotul lui Adam. Până în acel timp, după cum arată Biblia, fiecare din neamul omenesc a urmat calea răului şi a nelegiuirii. Raportul Bibliei nu arată că între Abel şi Enoh a trăit măcar un om bun care să fi iubit pe Dumnezeu şi dreptatea. Aceasta duce la concluzia că toţi au fost sub domnia lui Satan, cel rău. Deoarece aceasta este adevărat, atunci Satan trebuie să se fi gândit că a avut succes în avea închinarea tuturor oamenilor, că a reușit să-i întoarcă de la Iehova Dumnezeu, și că va defăima pe Dumnezeu pentru totdeauna. În zilele lui Enos a început să se arate ipocrizia pentru prima dată, și aceasta a fost în legătură cu închinarea religioasă. Conform citirii marginale a Bibliei din Geneza 4:26, este scris: „Atunci au început oamenii să se cheme după numele Domnului." Pare destul de clar că aceasta a fost o viclenie a lui Satan de a face pe oameni să se numească cu numele lui Iehova şi totuşi să urmeze un curs de viaţă împotriva lui Dumnezeu şi prin aceasta să batjocorească pe Dumnezeu şi să expună numele Său la dispreţ. Aceşti oameni au fost uneltele lui Satan, ale Diavolului şi, prin urmare, au fost făţarnici.

Aceasta descoperă un plan răutăcios al lui Satan pe care de atunci încoace l-a întrebuinţat încontinuu, și anume, de a avea în sistemul său de guvernare o religie organizată prin care a putut să înşele poporul şi să batjocorească pe Iehova Dumnezeu. Aceasta se aminteşte aici pentru că descoperă politica fixă a Diavolului de a folosi religia ca o parte a planurilor lui înşelătoare şi pline de intrigi. Evident el face aceasta deoarece ştie că oamenii sunt construiți în așa fel încât vor să se închine la ceva; și dacă nu-i poate înșela ca să-l venereze pe el direct, atunci îi va face să se închine la altceva sau să batjocorească pe Dumnezeu. Trebuie observat că Satan are multe planuri acum pe pământ, făcând pe oameni să se închine la orice altceva dar nu la adevăratul şi viul Dumnezeu.

Cu câteva generaţii mai târziu s-a născut Enoh. El a fost a şaptea generaţie de la Adam. Adam a fost, desigur, un om rău, pentru că a călcat legea lui Dumnezeu şi a stăruit în calea nelegiuită. Evident că toţi oamenii de la Adam până la Enoh au fost nelegiuiţi, afară de Abel. Omenirea a călătorit pe drumul destrăbălării morale şi al nelegiuiri. Enoh a fost totuşi o excepţie. El a crezut în Iehova Dumnezeu. El a crezut că Dumnezeu va răsplăti într-o zi pe toţi care vor asculta de El. Satan Diavolul a fost atât de activ încât popoarele pământului din timpul acela au pus la îndoială chiar și existența lui Iehova Dumnezeu. A fost necesar ca Enoh să exercite credinţă Dă Dumnezeu există într-adevăr. Acesta a fost pentru el o necesitate ca să poată fi plăcut lui Dumnezeu. În Evrei 11:6 citim: „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută." Faptul că el a fost plăcut lui Dumnezeu este arătat în următoarele cuvinte din Geneza 5:24: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu." Apostolul Pavel mărturiseşte acelaşi lucru în Evrei 11:5, prin faptul că zice: „Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu."

Datorită credinţei Sale în Dumnezeu, Enoh a fost o figură proeminentă între toţi oamenii pământului. El a fost pe pământ un martor pentru Dumnezeu. Fără discuţie el a fost cunoscut între

alţi oameni, şi anume pentru faptul că a crezut în Dumnezeu şi i-a servit, în timp ce toţi ceilalţi au fost împotriva lui Dumnezeu. O astfel de credinţă în astfel de împrejurări potrivnice a fost plăcută lui Dumnezeu, şi El a răsplătit această credinţă prin faptul că a mutat pe Enoh. În acele zile oamenii au trăit de obicei mai mult de opt sute de ani. Enoh a trăit însă trei sute şaizeci şi cinci de ani, şi după aceea l-a luat Dumnezeu. Nimeni nu l-a văzut plecând, nimeni nu l-a îngropat, nimeni n-a ştiut unde a plecat. Satan Diavolul a avut puterea morţii şi fără îndoială ar fi ucis pe Enoh, dacă Dumnezeu nu l-ar fi împiedicat în aceasta. Dumnezeu are, desigur, puterea morţii; dar El n-a pricinuit moartea lui Enoh, pentru că ar fi lucrat nedrept. Enoh nici n-a murit din cauza bolii, în urma rezultatului moştenirii de la Adam, bunicul său. Diavolul n-a avut nimic de a face cu pricinuirea morţii lui Enoh. Enoh a fost tânăr în comparaţie cu alţi oameni ai timpului său. În timp ce era încă în puterea tinereţii sale şi în timp ce umbla cu Dumnezeu şi se conforma cu bucurie s-a legii drepte a lui Dumnezeu, Domnul şi-a manifestat plăcerea Sa în credinţa lui Enoh, prin faptul că l-a luat dintr-odată din împrejurările nelegiuite de pe pământ şi l-a lăsat să adoarmă în pace fără să trebuiască să treacă prin apele amare ale unei morţi violente sau plină de chin.

Pare rezonabil că Enoh nu a văzut niciodată pe cineva murind; deoarece Pavel spune că Enoh nu a văzut niciodată moartea. După ce apostolul a amintit un număr de credincioşi, inclusiv pe Enoh, spune în Evrei 11 versetul 13: „În credinţă au murit toţi aceştia” Rezultă aşadar că Enoh n-a fost dus pe o altă planetă ca să trăiască acolo, ci că Dumnezeu l-a luat în linişte şi dintr-o dată, prin faptul că l-a luat fără dureri sau nelinişti şi fără frică de îngrozitoarea monstruoasa moarte. Aici Dumnezeu a început să arate că la un anumit timp va nimici moartea, şi pe toţi care cred în El îi va elibera de toţi duşmanii lor, inclusiv de duşmanul moartea. Aceasta se spune clar în 1Corinteni 15:25, 26.

Este scris că Enoh a profeţit că Domnul va veni într-un timp viitor cu o mare ceată de îngeri sfinţi ca să execute judecată asupra celor nelegiuiţi. Aceasta se raportează în scrisoarea lui Iuda verseturile 14 şi 15. Fără îndoială Enoh a exprimat această profeţie în prezenţa altor oameni, care apoi l-au râs, batjocorit şi ocărât, şi Diavolul a întrebuinţat toate mijloacele care i-au stat la dispoziţie, ca să nimicească pe Enoh. Însă Domnul Dumnezeu a ocrotit pe Enoh. Această scriptură pare să arate clar, că Dumnezeu a zis lui Enoh sau prin alte mijloace a descoperit minţii sale, că într-un timp viitor va trimite pe puternicul Lui reprezentant ca să execute judecata peste toţi duşmanii lui Dumnezeu şi să elibereze pe oameni din robie. Spiritul Domnului a lucrat asupra minţii lui Enoh şi l-a făcut să profeţească în felul acesta, pentru că inima lui Enoh a fost dreaptă faţă de Dumnezeu. Aceasta a fost prima profeţie despre un eliberator viitor.

Aşadar, prin aceşti doi oameni, Enos şi Enoh, este dezvăluită pe de-o parte făţărnicia, care este o urâciune în ochi lui Dumnezeu, şi pe de altă parte, adevărata credinţă care este plăcută lui Dumnezeu. Făţărnicia, fructul nelegiuirii, vine de la Diavol; credinţă este un dar al lui Dumnezeu. Astfel Dumnezeu şi-a arătat de timpuriu regula Sa, de la care nu se va abate, şi anume că cei care cred în El şi umblă pe drumul dreptăţii cu El şi ascultă poruncile Sale, vor fi răsplătiţi prin eliberarea de duşmani şi vor primi binecuvântările vieţii. Bunătatea şi mila Domnului durează pentru toate timpurile. Bunătatea Sa iubitoare se poate recunoaşte în toate lucrările Sale.

SACRIFICII PROFETICE

Puterea Dumnezeului Atotputernic, Iehova, a creat viața animalelor de pe pământul nostru. El a fost acela care a dat viață acestor creaturi, și El are dreptul suveran de a hotărî când și în ce condiții pot fi luate viețile acestor creaturi. Oamenii înțelepți în felul lumii trec cu vederea acest mare adevăr când spun în mod batjocoritor că Iehova este un Dumnezeu sângeros deoarece El a poruncit

Cuprins

sacrificarea taurilor, oilor, caprelor și păsărilor de către națiunea evreiască. Acești oameni dau dovadă de o ignoranță profundă despre scopul lui Iehova Dumnezeu atunci când a stabilit aceste sacrificii în timpurile Vechiului Testament. O scurtă examinare și un studiu al scopului lui Dumnezeu pentru care a ordonat și aprobat aceste sacrificări ale vieții animalelor va fi folositoare în acest moment.

Iehova a dat respect sacrificării animalelor. Aducerea de animale ca jertfe a arătat în mod profetic spre ceea ce va cere Dumnezeu pentru eliberarea omului din robie. Abel și Cain au adus fiecare o jertfă pentru sacrificare Domnului. Jertfa lui Abel a fost întâiul născut din turma sa, și Dumnezeu arătat respect față de acea jertfă. Actul de a acorda respect acelei jertfe de către Iehova trebuie să fi arătat în mod profetic la ceea ce urma să fie cerut pentru eliberarea omului din robie, pentru că după două mii cinci sute de ani Dumnezeu a poruncit izraeliților sau evreilor să facă o jertfă similară.

În această privință comparați cele două scripturi, Geneza, capitolul patru, versetul patru, și Numeri, capitolul optsprezece, versetul șaptesprezece.

Jertfa lui Cain nu a fost plăcută Domnului. Motivul este evident pentru cercetătorul atent, și anume că jertfa lui Cain a fost doar rodul pământului și nu presupunea renunțarea la viață, în timp ce jertfa pe care a adus-o Abel a necesitat vărsarea sângelui. Evrei, capitolul unsprezece, versetul patru, spune: „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain". Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a găsit plăcerea în uciderea animalelor, ci înseamnă că acest lucru a arătat în mod profetic spre timpul când Dumnezeu va accepta o viață ca un substitut pentru viața pe care o pierduse Adam, și că această viață urma să fie prețul de răscumpărare.

Nu există nici o dovadă scripturală că oamenii în vremurile străvechi au avut vreo cunoștință despre scopul adevărat al jertfei, însă oamenii credincioși au învățat că sacrificiul vieții avea respect din partea lui Iehova și că aceasta avea de-a face ceva cu binecuvântarea viitoare a omului. Credința lor în Dumnezeu Îi era plăcută. Primind această jertfă Domnul făcea profeție. Iehova nu a avut nici o plăcere sau satisfacție adevărată în sacrificarea animalelor, însă aceasta a fost metoda Lui de a profeți cu privire la planul Său de a aduce răscumpărarea pentru om. La timpul hotărât El urma să descopere credincioșilor semnificația acestui lucru, și astfel credința și încredea lor în El urmau să fie făcute puternice. Evrei, capitolul unsprezece, versetul șase, declară: „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui(Dumnezeu)! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută.". Faptul că oamenii au avut această credință în Iehova Dumnezeu este dovedit de ceea ce a urmat.

Când Noe a ieșit din corabie, a înjunghiat animale și le-a adus ca jertfă lui Dumnezeu, și Domnul a avut respect pentru aceste jertfe. (Gen. 8:20). Acel timp era foarte îndepărtat de timpul Edenului, însă fără îndoială jertfa adusă de Noe a fost o amintire despre păcat și despre necesitatea unui substitut pentru păcătoși; așadar, jertfa a fost un act profetic.

Avraam a fost socotit neprihănit prin credință și și-a manifestat credința în Dumnezeu prin aducerea de animale ca jertfă. Acest lucru el l-a făcut de îndată ce a ajuns în țara Canaanului. (Gen. 12:7). Nu trebuie să se înțeleagă că Avraam a cunoscut planul lui Dumnezeu pentru răscumpărare, ci el a avut credință în Dumnezeu că tot ceea ce făcea Dumnezeu era bun; și Dumnezeu a direcționat acțiunea lui Avraam, și jertfa lui de animale pentru Dumnezeu a fost o profeție tăcută care arăta spre ceva mai bun în viitor. Ulterior Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să aducă o jertfă care a vorbit cu elocvență profetică despre jertfa mare care urma să fie făcută în viitor pentru răscumpărarea omului.

Dumnezeu a poruncit lui Avraam să ia pe singurul lui fiu, Isaac, pe care-l iubea, și să-l aducă ca ardere de tot. Raportul despre acest lucru se găsește în Geneza, capitolul douăzeci și doi, versetele de la unu la nouăsprezece. Avraam a plecat să facă așa cum i s-a poruncit; și când ajunsese în

Cuprins

punctul de a-și ucide pe singurul său fiu iubit, Dumnezeu a oprit mâna lui. Iehova a asigurat imediat un animal pentru jertfă în locul lui Isaac. Prin actele făcute acolo fusese rostită o mare profeție cu la fel de multă forță ca și cum fiul ar fi fost de fapt ucis. Aici a fost nu doar o profeție despre ceea ce urma să ceară Dumnezeu ca preț pentru răscumpărarea omului, ci și o interpretare a semnificației sacrificării animalelor. Aceasta a arătat că sacrificarea animalelor era doar o ilustrație profetică care spunea de fapt că, cândva în viitor, trebuie să fie o sacrificare a vieții care va asigura marele preț pentru răscumpărarea omului, și că acea viață trebuie să fie un substitut pentru Adam și trebuie să fie, așadar, o viață perfectă.

În acea ilustrație profetică Avraam l-a reprezentat pe Dumnezeu, în timp ce Isaac, singurul fiu al lui Avraam, l-a reprezentat pe singurul Fiu preaiubit al lui Dumnezeu, Cristos Isus. Aducerea ca jertfă a singurului fiul a fost un cost mare pentru Avraam și a spus în sens profetic: Iehova Dumnezeu este Răscumpărătorul omului datorită faptului că El face prevederi pentru răscumpărare, și că acea prevedere este făcută cu mare cost pentru Iehova. Nu exista nimic în ceea ce a făcut Avraam în legătură cu jertfa pentru a interpreta ilustrația profetică. Dar astăzi, cercetătorul Scripturilor poate să vadă bine că Dumnezeu a prezis în felul acesta cum va fi găsit și asigurat Răscumpărătorul, și că pentru a fi răscumpărătorul omului acest Răscumpărător trebuia să moară, moarte de sacrificiu.

Când Dumnezeu era pe punctul de a elibera pe poporul Său din robia Egiptului, robie care a reprezentat robia omenirii față de asupritorul ei, dușmanul Satan, El a făcut pe izraeliți să aducă jertfă un miel de parte bărbătească, fără cusur. Sângele lui a fost stropit pe tocurile ușii din fiecare locuință, și acolo unde acel sânge era stropit întâii născuți au fost protejați de la moarte. Mielul de Paște a fost sacrificat, și apoi Moise, ca eliberator activ, a scos pe izraeliți din robie. Citiți raportul despre acest lucru în Exod, capitolul doisprezece. În primul rând, mielul înjunghiat l-a reprezentat pe Moise, care nu putea să moară și totuși a scos pe izraeliți; și prin urmare, mielul a prefigurat în mod profetic pe Cel mai mare decât Moise și pe Acela pe care l-a reprezentat Moise, și că El urma să moară ca jertfă.

Când Dumnezeu a dat izraeliților legea Sa la Muntele Sinai, El a avut în vedere tabernacolul sfânt și a prescris ceremoniile care urmau a se face în el. Descrierea acestui tabernacol, a mobilierul său și a celor care trebuiau să lucreze în el, se găsește în cartea Exod, începând cu capitolul douăzeci și cinci. Ziua a zecea a lunii a șaptea era singura zi a anului în care izraeliții trebuiau să se smerească din cauza slăbiciunilor și păcatelor. Aceea a fost ziua lor de ispășire anuală. În ziua aceea trebuiau înjunghiate animale și preotul trebuia să ia sângele acelor animale și să-l ducă în Sfânta Sfintelor sau sanctuarul interior al cortului și să stropească acel sânge peste capacul ispășirii, adică capacul de aur care acoperea chivotul sau cutia care conținea tablele de piatră pe care erau scrise cele zece porunci ale legământului lui Dumnezeu cu izraeliții. Mai întâi era stropit sângele vițelului, și apoi sângele țapului Domnului. Ceremonia făcea ispășire pentru păcatele poporului pentru tot anul. Fără îndoială că aceasta era tot ceea ce puteau să vadă evreii despre ceea ce se făcea. Ei nu puteau să înțeleagă semnificația adevărată a acestor sacrificii.

Cu toate acestea, a fost rostită din nou o mare profeție. Acea profeție a arătat că trebuia găsit unul care urma să fie adus ca jertfă pentru omenire, și a mai arătat cum trebuia să fie realizată ispășirea. Curtea care înconjura cortul era locul unde erau înjunghiate animalele, și a reprezentat planeta pământ unde trebuia să se facă marea jertfă. Sfânta Sfintelor a reprezentat însuși cerul, și acolo trebuia să fie stropit sângele, aceasta spunând de fapt că marele preț de răscumpărare pentru eliberarea omului trebuia plătit în cer și să acel preț trebuia să fie o viață turnată ca jertfă.

Iehova a determinat pe poporul Său ales, prin cursul acțiunii lui, să rostească profeția referitoare la viitor. El a arătat că Răscumpărătorul trebuia să fie și Eliberatorul. Egiptul ține pe

izraeliți în robie, cu Faraon ca conducător al acestuia reprezentând pe Satan și puterea lui organizată care ține omenirea în robie. Moise, puternic în Domnul și în puterea tăriei Lui, a eliberat pe izraeliții, rostind astfel o profeție care a spus: 'Va veni ziua când se va ridica Mai Marele decât Moise care va răscumpăra și elibera rasa umană din robia dușmanului'. Tot astfel, în istoria de mai târziu a evreilor, regele David, izbăvind pe izraeliți de dușmanii lor, a profețit în mod reprezentativ că Dumnezeu va trimite un Puternic care va izbăvi pe oameni și-i va elibera de dușmanii lor.

Apoi Dumnezeu a făcut pe oameni care erau cu adevărat devotați Lui să rostească cuvinte de profeție cu privire la Răscumpărător. Nu putem spune că acei oameni urmau să înțeleagă semnificația cuvintelor pe care le-au rostit cu privire la Răscumpărător, însă ei au vorbit sau au scris așa cum i-a mânat puterea lui Dumnezeu.

Iov este unul din personajele proeminente ale Bibliei. În suferința și necazul să mare Iov a reprezentat, printre alte lucruri, omenirea, care suferă și dorește să fie eliberată. Iov vorbește mai întâi despre bunătatea lui Dumnezeu și despre micimea omului, și cât de imposibil este pentru omul imperfect să se pună în armonie cu Creatorul Său. Apoi el adaugă aceste cuvinte: „Nici nu este vreun mijlocitor [mediator] între noi, care să-şi pună mâna peste noi amândoi.” (Iov 9:33, *V.R.*). Această profeție a spus în esență: Trebuie să fie unul între Dumnezeu și om, mediator pe care Dumnezeu îl va furniza pentru eliberarea omului. Apoi Iov a rostit aceste cuvinte profetice: „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi pe Dumnezeu.” – Iov 19:25, 26, *Roth*.

Iehova a făcut pe profetul Său Osea, în capitolul treisprezece, versetul paisprezece, să rostească aceste cuvinte: „Îi voi răscumpăra de puterea mormântului; îi voi elibera de la moarte”. Cuvântul „a răscumpăra” în acest text înseamnă a cumpăra înapoi cu un preț, și cuvântul „răscumpărare” folosit în același text înseamnă a salva, a izbăvi și a elibera. Prin urmare, profețiile vor să spună că într-o zi, în modul stabilit de El, Dumnezeu va răscumpăra dreptul omului la viață, și va cumpăra acest drept cu un preț, și va salva, izbăvi și elibera de puterea morții și a mormântului.

Referitor la aceeași chestiune Dumnezeu a făcut pe profetul Său să scrie, în Psalmul patruzeci şi nouă, versetele de la șase la nouă, aceste cuvinte: „Ei se încred în avuţiile lor şi se fălesc cu bogăţia lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul [izbăvi şi elibera], nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării [adică, să ofere preţul de răscumpărare]… Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul.” Indiferent de câte bogății ar poseda un om, el nu ar putea să ofere prețul cerut pentru a se elibera pe sine sau pe fratele său sau familia umană. Dumnezeu trebuia să ia prevederea. Apoi este rostită profeția că Dumnezeu va face acel lucru pentru om. Versetele paisprezece și cincisprezece din același Psalm spun: „Sunt duşi ca o turmă în locuinţa morţilor, îi paşte moartea şi în curând oamenii fără prihană îi calcă în picioare: li se duce frumuseţea şi locuinţa morţilor le este locaşul. Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuinţa morţilor, căci mă va lua sub ocrotirea Lui.”.

Astfel, Scripturile arată nevoia absolută de răscumpărare dacă omenirea vrea să fie salvată de moarte și mormânt și să trăiască pentru totdeauna. De asemenea, jertfele de animale in vechime ale aleșilor lui Dumnezeu și ale oamenilor credincioși devin încărcate cu semnificație profetică, și renumele lui Dumnezeu este curățat de toate acuzațiile greșite.

Cuprins

Scrisori

PRIVILEGIU DE A VESTI ADEVĂRUL

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru și a Împărăției Sale. Am dorit să vă scriu câteva rânduri despre lucrarea care ne-a adus atâta bucurie aici în ceea ce era considerat odată „New Yorkul Imposibil".

Aceasta este a treia iarnă în care eu și sora Chrysomallis ne facem cu greu drum prin zonele de fabrici cu mesajul binecuvântat al adevărului lui Dumnezeu. Noi purtăm cu noi broșuri în aproape nouăsprezece limbi și uneori găsim într-o singură fabrică oameni care citesc șase sau opt limbi. Uneori ne mirăm cum ajungem să vorbim cu oamenii în timp ce ei sunt la serviciu; și singurul nostru răspuns este că Domnul deschide calea. Directorii evrei cumpără cărțile evreiești; și de altfel, ne întâlnim cu mulți oameni asupriți.

Cei care fac lucrarea de vestire în zonele financiare și clădirile de birouri au de-a face mai mult cu asupritorii. Dispozitivele radio identifică imediat cărțile unde oamenii au radiouri. Atunci când intrăm într-o clădire folosim liftul o singură dată mergând până ultimul etaj. Coborâm în jos, oprindu-ne la fiecare etaj. În general lăsăm cartierele cu locatari pentru diminețile de duminică, când cei care își câștigă pâinea sunt acasă.

Toamna am lucrat pe coasta oceanului, și am avut privilegiul să plasăm cărți la angajații de pe treisprezece nave care aparțin companiei White Star Line. Pe cealaltă parte a teritoriului nostru am putut să distribuim cărți pe Bowery; și în Chinatown am văzut câteva înmormântări chinezești spectaculoase. Cât de minunat este să ai privilegiul să vestești adevărul în acest întuneric.

Pentru a ajunge la cei care locuiesc în hoteluri și apartamente de lux am obținut o carte cu nume luată din listele electorale și din câteva schimburi de cărți de telefon, și am avut un oarecare succes în a-i vizita pe aceștia în mod personal.

Fiecare efort își aduce binecuvântarea lui. Obținem multe binecuvântări și din întâlnirea de serviciu săptămânală. Rugându-mă pentru călăuzirea lui Dumnezeu și pentru putere pentru poporul Său, rămân,

Sora dumneavoastră în serviciul Lui,
PEARL ELLIS, *Colportor*.

HRANA ȘI BĂUTURA SERVICIULUI ÎMPĂRĂȚIEI

Dragă frate Rutherford:

După ce am citit fiecare din cărțile așa cum au apărut, m-am gândit să scriu și să-mi exprim aprecierea mea profundă despre ele; dar știind cât de ocupat trebuie să fiți, m-am abținut să fac acest lucru până acum. Dar după ce am primit și citit *Lumina*, nu mai pot să păstrez tăcerea. Cred că aceasta este cea mai mângâietoare, încurajatoare și emoționantă carte pe care am citit-o vreodată. În mod sigur Domnul conduce și călăuzește tot drumul și va continua să facă acest lucru până când va fi încheiată lupta de la Armaghedon și când vom avea privilegiul slăvit să vedem pe Tatăl nostru iubitor și pe Fiul Său drag, Domnul nostru, și pe acei îngeri sfinți față în față.

Lucrarea de mărturie devine din ce mai interesantă tot timpul, deoarece vedem pe preoți pierzându-și influența asupra oamenilor și valul Adevărului devenind din ce în ce mai mare.

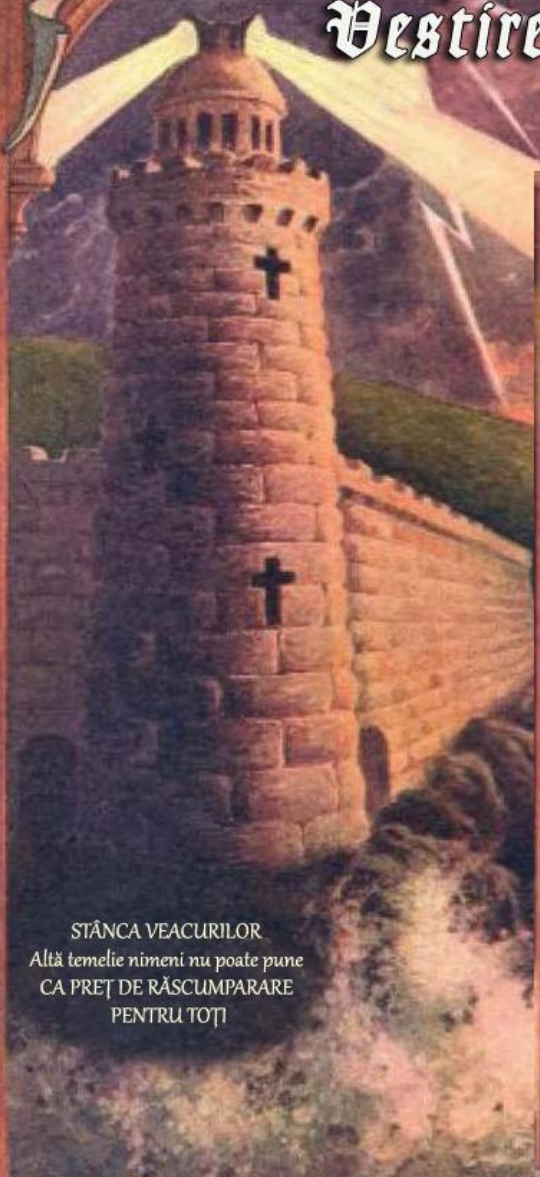
Nu sunt foarte puternică din punct de vedere fizic, dar sunt foarte recunoscătoare să pot să am privilegiul de a face ceva pentru această lucrare mare de justificare a numelui lui Iehova Dumnezeu. Cu siguranță aceasta este „ziua pe care Domnul a făcut-o [pentru justificarea numelui Său] şi noi ne vom bucura şi ne vom veseli în ea”. Și serviciul Împărăției este într-adevăr hrană și băutură pentru cei credincioși. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze și să vă păzească întotdeauna. Rugați-vă pentru noi. Cu multă dragoste creștină și multe mulțumiri pentru cărțile și broșurile nou, în care se alătură fratele Powell,

A dumneavoastră în serviciul și bucuria Împărăției,
D-șoara G. C. POWELL, *Colportor*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 Mai 1931** **Nr. 9**

Cuprins:

ÎNCURAJAREA CREDINCIOŞILOR - Pag. 181

SABATUL - Pag. 190

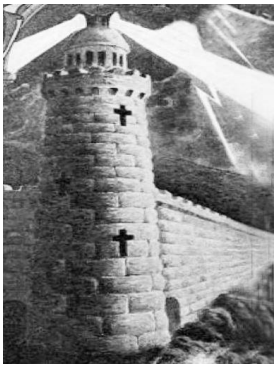
SCRISORI - Pag. 198

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Mai 1931** **Nr . 9**

ÎNCURAJAREA CREDINCIOŞILOR

„Depărtează-te de rău, fă binele, şi vei dăinui pe vecie. Căci Domnul iubeşte dreptatea, şi nu părăseşte pe credincioşii Lui. Totdeauna ei sunt sub paza Lui, dar sămânţa celor răi este nimicită.” – Psalm 37:27,28.

IEHOVA pregătește hrana spirituală pentru poporul Său și îl hrănește cu hrană gustoasă cu care-i întăreşte şi-i face tari în Domnul. Știind dinainte că la sfârşitul veacurilor va veni strâmtorarea cea mare, Dumnezeu s-a îngrijit de un belșug de hrană pentru sfinţii Lui din acest timp. Vinul simbolizează ceva ce înveseleşte inima. (Psalm 104:15). La nuntă, Isus a pregătit cel mai bun vin mai pe urmă. (Ioan 2:10). Chiar aşa se întâmplă şi azi deoarece marele serv al lui Iehova, Isus Cristos păşeşte, iese şi serveşte pe unșii cu lucruri care înveselesc inima, și din această cauză ei se bucură. O îmbucătură ocazională sau un pahar de vin răcoritor ocazional nu este de ajuns. Rămăşiţa vede că este necesar să se hrănească mereu din hrana pregătită de Domnul pe masă. Numai făcând aceasta, ea primeşte curaj şi putere ca să meargă înainte în serviciul pentru mărirea numelui lui Iehova.

2. Evident, Psalmul 37 a fost scris pentru încurajarea şi mângâierea rămăşiţei credincioase a lui Dumnezeu în momentul în care „cei răi cresc ca iarba verde” (Ps. 92:7). Acesta este timpul când cei nelegiuiţi ar dori să nimicească pe credincioşi, şi tot acesta este timpul, când Dumnezeu are ocazia să se arate puternic în numele celor ale căror inimi sunt drepte față de El. Pe credincioşii Săi El îi asigură în repetate rânduri că-i va păzi pe cei ce-L iubesc. Ei sunt astfel încurajați să continue în supunere și devotament total față de Dumnezeu. Acest psalm conţine multe îndemnuri pentru credincioşi pentru ca ei să rămână în iubirea lui Dumnezeu, şi să se încreadă în El pentru salvare.

3. Desigur, poporul de legământ al lui Dumnezeu poate să ştie că toate judecățile Lui sunt drepte și că cei neprihăniți vor fi răsplătiți cu viață, în timp ce cei răi vor fi nimiciți; însă această aplicare generală a Psalmului 37 nu transmite ideea completă. Ea are o semnificație mai profundă decât aceasta. Din text se vede lămurit că Dumnezeu vrea să dea de ştire poporului Său că va veni un timp de judecată asupra acelora care mărturisesc să sunt în legământ cu El; că cei nelegiuiţi vor fi scoşi afară dintre cei drepţi şi vor fi separaţi de cei neprihăniți și vor fi nimiciți; și că pe cei drepţi Domnul îi păzeşte, îi ajută, le asigură biruinţa şi-i arată spre slava și justificarea numelui Său.

4. Sub domnia lui David, evreii erau poporul de legământ al lui Dumnezeu și printre ei erau şi nelegiuiţi, care nu numai că au cauzat întristare celor drepţi, dar au căutat să-i păgubească. Se poate spune că psalmul acesta s-a împlinit atunci în miniatură. În împlinirea mai largă asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu, Izraeliții spirituali, Psalmul arată că judecata va veni asupra tuturor acelora care au încheiat legământ cu Dumnezeu şi susţin că au primit adevărurile descoperite de Dumnezeu. Printre aceştia sunt câţiva, care nu numai că găsesc plăcere în lucrurile rele şi păgubitoare pentru alții, ci chiar se silesc să rănească pe cei care rămân drepţi şi credincioşi față de Dumnezeu și care şi se străduiesc cu seriozitate să vestească evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, în armonie cu poruncile Sale.

5. În istoria Israelului trupesc, judecata lui Dumnezeu urma să decidă cine urma să fie nimicit din țara pe care El le-a dat-o și care urmau să fie scutiți de orice necaz și să locuiască în țara promisă în siguranţă. În Israelul spiritual luminat, pe care îl putem numi anti-tipic, judecata lui Dumnezeu decide cine este vrednic şi cine este nevrednic, cine trebuie să fie despărţit pe veci de Domnul, şi cine trebuie să moştenească promisiunea lui Dumnezeu şi s-o şi primească. Cei ce se vor bucura în veşnicie de îndurarea lui Dumnezeu sunt reprezentați de aceia care moștenesc și locuiesc țara. Membrii Israelului spiritual încep să vadă cum se împlinesc promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu.

6. Dumnezeu a început acuma judecata pe pământ, deoarece Cristos se află în templul lui Dumnezeu şi ţine judecata; judecata aceasta a început de la casa Domnului (Maleahi 3:1–3; 1Petru 4:17; Psalm 11:4). Ce a prezis profetul, începe să se împlinească acuma, și profeția acestuia este în curs de împlinire, dar nu împlinită pe deplin. Psalmul vorbeşte despre judecata Domnului. Dacă judecata aceasta are numai ca scop să decidă cine este vrednic pentru mântuire şi cine trebuie trimis în moarte, și aceasta nu va fi comunicat la oameni în timp ce ei sunt pe pământ, atunci aceasta nu ar fi necesară. Însă din psalm reiese clar învăţătura, că la timpul său Dumnezeu va arăta cine sunt aceia care vor moșteni promisiunile și aceasta El va demonstra popoarelor de pe pământ spre justificarea numelui Său.

7. Când Isus a ajuns la strâmtorare El a dovedit că este singurul credincios, și prin urmare Cel Drept ca să moştenească toate lucrurile care au fost promise poporului de legământ al lui Dumnezeu, și toate lucrurile la care omul desăvârşit a avut drept odinioară. Isus, datorită credincioşiei Sale, a primit răsplata cea mare a lui Dumnezeu. Aceasta fixează regula lui Dumnezeu, și anume, că credincioşia este plăcută înaintea Lui, şi peste cei credincioși El își arată îndurarea. Prin urmare, scopul judecății este de a demonstra cine sunt cei credincioși.

8. Cine de pe pământ se pot clasa ca aceia care îndeplinesc cerinţele lui Dumnezeu? Toată lumea zace în cel rău şi face parte din organizaţia lui. Preoţii au beneficiat de multe ocazii ca să facă voia lui Dumnezeu şi să primească harul lui Dumnezeu, dar s-au dovedit necredincioşi și au făcut legământ cu Diavolul. Clasa mulțimii mari a neglijat până acum privilegiile sale, și prin urmare nu s-a dovedit cu totul credincioasă faţă de Dumnezeu. Afară de aceștia mai sunt şi unii ca aceia, care au primit adevărul, dar care nu au primit iubirea adevărului, ci au primit adevărul în inimi egoiste şi s-au dovedit nevrednici. Aşadar, nu este nimeni pe pământ afară de rămăşiţa credincioasă care să poată moşteni promisiunile lui Dumnezeu.

9. Din aceasta rezultă, că Domnul prin acest psalm adresează aceste cuvinte de încurajare și mângâiere clasei „servului credincios” numită și „rămăşiţă”, care stăruieşte în credincioşie, sfinţenie şi devotament faţă de Dumnezeu, spre încurajarea şi întărirea lor, deoarece se referă la timpul de judecată. Alte texte întăresc concluzia că înainte de sfârşitul final Dumnezeu îşi va exprima în mod public aprobarea faţă de rămăşiţa credincioasă încât se va cunoaşte lucrul acesta uşor şi aceasta va constitui o justificare a numelui Său.

10. Afară de Dumnezeu, nu este datoria niciunui om să stabilească cine face parte din clasa servului credincios, însă este datoria fiecăruia care este pregătit pentru Împărăție să ia seamă la cuvintele Domnului şi să fie sârguincios tot timpul să se păstreze în iubirea lui Dumnezeu și să dovedească această iubire necontenit, şi să se examineze pe sine, ca să fie sigur că la sfârşit va moşteni promisiunile scumpe. Rezultă aşadar, că psalmul acesta s-a scris spre binele şi întărirea rămăşiţei poporului lui Dumnezeu.

11. Cei răi sau nelegiuiţi sunt cei care au declarat că au încheiat legământ cu Dumnezeu, care au primit o măsură a adevărului despre și cu privire la planul Lui de mântuire și întemeiere a Împărăției, și care după aceea şi-au încălcat legământul. Este necesar pentru justificarea deplină a

numelui lui Dumnezeu ca El să distrugă pe cei nelegiuiţi; iar Scriptura conţine multe declaraţii că cei nelegiuiţi vor fi nimiciţi înaintea ochilor rămăşiţei şi aceasta va avea loc înainte de Armaghedon. (Psalm 91:8). Iehova Dumnezeu este tot atât de credincios în îndeplinirea judecăţilor Sale, ca şi în împlinirea promisiunilor Sale bune.

12. Psalmul începe cu un îndemn pentru cei ce-l iubesc pe Dumnezeu. „Nu te mânia pe cei răi, şi nu te uita cu jind la cei ce fac răul; căci sunt cosiţi iute ca iarba, şi se vestejesc ca verdeaţa." (Psalm 37:1,2). Credincioşii văd că cei răi înfloresc, dar li se spune să nu se uite cu invidie la cei răi. Oamenilor le este greu să înţeleagă de ce Dumnezeu permite celor răi să prospere, în timp ce credincioşii lui Dumnezeu trebuie să suporte necazuri.

13. Un bine cunoscut interpret, comentând acest Psalm, spune: „Nelegiuiţii se bucură deseori în viaţă de reuşită, iar cei drepţi nu arareori trebuie să suporte mari greutăţi. Cum pot să se împace aceste fapte cu dreptatea grațioasă a lui Dumnezeu, a fost întotdeauna o taină înaintea cugetătorului serios; și multe părți ale Scripturii se ocupă cu dezlegarea acestei taine, între acestea fiind și cartea lui Iov şi mai mulţi psalmi." – pagina 78, „*Studii în Psalmi*", *Rotherham*.

14. Alţii în mod greşit au crezut că necazurile care se năpustesc asupra oamenilor sunt permise de Dumnezeu pentru ca să învețe pe oameni urâciunea mare a păcatului şi să le dea posibilitatea să învețe neprihănirea și să dezvolte un caracter perfect. Problema aceasta este rezolvată doar la timpul stabilit de Dumnezeu atunci când El consideră că este bine să arate poporului Său că problema cea mare de rezolvat este justificarea numelui şi cuvântului Său şi că din această cauză El n-a nimicit mai devreme pe cel rău, şi nu cu scopul de a da oamenilor o lecție. Aceasta o dovedeşte cu desăvârşire dezvăluirea cărţii lui Iov, pe care a descoperit-o înaintea poporului Său. În aceste zile din urmă Dumnezeu a demascat înaintea poporului Său organizaţia nelegiuită a lui Satan şi prin cuvântul său a făcut cunoscut de ce nu a intervenit și de ce a îngăduit lui Satan să meargă până la capăt în nelegiuirea sa, până când va sosi timpul să poruncească oprirea. Poporului Său credincios i-a dat o viziune a propriei Sale organizaţii puternice, şi cum o va folosi la timpul său pentru nimicirea celui rău şi a nelegiuiţilor şi că scopul principal al întregii chestiuni este justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova.

15. Nelegiuiţii nu sunt neapărat toți răi, însă includ pe toţi aceia, care fac nedreptăţi, asupresc pe alţii sau le cauzează stricăciuni. Lumea este plină de crime şi nelegiuiri. Marii bogătaşi sunt prosperi şi mândrii, sunt severi şi asupresc pe cei săraci, iar nelegiuiţii şi preoţii spun poporului că sistemul acesta de nedreptate funcționează prin drept și autoritate divină. Mulţi preoţi au spus celor ce cultivă pământul căci, catastrofele care distrug roadele muncii lor, sunt de la Dumnezeu şi prin aceasta au reprezentat pe Dumnezeu în mod fals şi au batjocorit numele şi cuvântul lui Dumnezeu. Alții care fac răul îl fac mai mult sau mai puțin din cauza ignoranței; întrucât preoţii ar trebui să ştie mai bine şi deoarece susţin că servesc lui Dumnezeu, dar fac chiar contrariul, sunt nelegiuiţi. Cel ce iubeşte dreptatea nu poate să facă nimica în interesul salvării şi restatornicirii omenirii, ci poate numai să privească. Cei ce iubesc dreptatea, desigur, sunt gata să se mânie şi să-şi arate nemulţumirea faţă de astfel de condiții nefericite. Domnul însă spune: „ Nu te mânia pe cei răi".

16. Cel mai mare nelegiuit este Satan. El a înduplecat pe reprezentanţii săi, preoţii, ca să defaime numele lui Dumnezeu prin a spune minciuni despre El. Dumnezeu nu bate pe oameni cu plăgi şi catastrofe, cum susţin preoţii. Preoţii susţin că Dumnezeu bate pe popor, pentru că nu sprijină cum se cade organizaţia lor religioasă; cel ce apasă pe popor este Satan, Diavolul, acesta cauzează toate necazurile între oameni pentru ca prin aceasta să întoarcă pe oameni de la Dumnezeu. El face pe popor prin preoţii lui să creadă că Dumnezeu este de vină pentru toate acestea; şi crezând așa, ei se întorc de la Dumnezeu. Satan este tatăl minciunii şi copiii lui sunt harnici în serviciul lui şi

Cuprins

în practicarea artei diavoleşti. Acuma Domnul asigură pe poporul său că aceşti făcători de rele şi nelegiuiţi vor fi cosiţi ca iarba, şi aceasta va fi justificarea cuvântului şi numelui Său.

17. Care este dorința mare a celui neprihănit? El doreşte ca numele lui Iehova să fie înălţat, ca Împărăţia Lui să vină la putere şi ca binecuvântările Sale de pace şi prosperitate să fie o Împărţite peste locuitorii pământului, spre slava Lui. Oare oamenii şi organizaţiile omeneşti pot să atingă ţinta aceasta dorită? Nicidecum, oricât se luptă pentru aceasta. Nemulţumirea sau mânierea împotriva acestor stări blestemate nu aduce cu sine rezultatul bun. Pentru aceasta spune Domnul: „Încrede-te în Domnul, şi fă binele; locuieşte în ţară, şi umblă în credincioşie. Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima." (Ps. 37: 3,4). Timpul joacă un rol mare aici pentru că toate planurile Sale Dumnezeu le va împlini la timpul Său hotărât.

18. În aceste zile din urmă nelegiuiţii au crescut ca iarba, şi ca buruienile primăvara. Cei răi şi nelegiuiţi asupresc pe martorii lui Dumnezeu și caută să împiedice vestirea vastă a evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu. Credincioşii sunt traşi înaintea judecătorilor şi obligați să stea în spatele gratiilor. Aceşti martori credincioşi poate se întreabă de ce permite Domnul aceste lucruri rele să se facă împotriva martorilor, și de ce nu pot păși înainte în vestirea evangheliei Împărăţiei fără a fi împiedicați de rău făcători. Acestor martori Domnul le spune: „ Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra," (Ps. 37:5). Esența acestui îndemn este acela că credincioşii lui Dumnezeu trebuie să se încreadă fără şovăire în Dumnezeu şi trebuie să facă bine, să se desfete în Dumnezeu, să-și încredințeze lucrările lor Domnului, și El le va împlini dorințele inimii și va face ceea ce est bine pentru ei. Dumnezeu a promis că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele poporului Său, deoarece ei Îl iubesc și sunt chemați după planul Său. – Romani 8:28.

19. Din Scriptură vedem clar, că atunci când nelegiuiţii şi lucrătorii fărădelegilor cred că au reuşit să împiedice pe poporul credincios al lui Dumnezeu şi au blocat drumul lucrării, Domnul îşi va exprima aprobarea faţă de credincioşi şi are să nimicească pe cei nelegiuiţi. (Psalm 92:7). După ce nimiceşte pe nelegiuiţi, credincioşii vor fi văzuţi în mare lumină, şi Domnul îi va arăta ca pe aprobații lui, și reprezentanţii Săi credincioşi: „ El va face să strălucească neprihănirea ta ca lumina, şi judecata ta ca soarele la amiază." – Ps. 37:6.

20. Spre întărirea celor spuse, Isus a spus cu privire la lucrătorii fărădelegii că ei vor fi strânși mai întâi și distruși și „atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă." (Matei 13:41-43). Deci, acela care se încrede în Domnul, şi împlineşte legile Sale, va fi îngrijit în toate privinţele, după cum a promis Domnul.

21. Poporul credincios al lui Dumnezeu ar dori să vadă nimicită lucrarea celui rău şi pe toţi duşmanii deoarece ei defaimă numele lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Domnul nu a numit pe nici un membru al rămăşiţei să facă lucrarea aceasta de nimicire. Lucrul acesta l-a ţinut pentru Sine şi îl va aduce la îndeplinire prin agenții Săi aleşi în mod corect. Datoria rămăşiţei este să cânte necontenit laudele lui Iehova cu încredere deplină, şi să facă aceasta din neegoism; în felul acesta ea îşi exprimă credinţa şi iubirea deplină faţă de Dumnezeu. Pentru încurajarea lor în lucrul acesta Domnul le spune: „Taci înaintea Domnului, şi nădăjduieşte în El. Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul, care îşi vede împlinirea planurilor lui rele. Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara." –Ps. 37:7-9.

22. Îndemnul acesta de a aştepta pe Domnul nu înseamnă că rămăşiţa nu trebuie să lucreze, și să nu facă nimic, ci înseamnă că acești credincioşi se încred și se bazează cu toată puterea în El, şi continuă, cu supunere față de poruncile Sale, să facă lucrurile pe care le-a poruncit Dumnezeu. Nu este nici un motiv de mânie pe făuritorii planurilor rele. Nu este un lucru bun să fi mâniat pe aceștia; ci cu calm să observi ce face dușmanul și să lași apoi pedepsirea lor în mâna Domnului. Răzbunarea

Cuprins

este a Domnului şi El se va îngriji de nimicirea celor răi, inclusiv a „omului fărădelegii, fiul pierzării”. (2Tesal. 2:8). Deci, cel ce are deplină încredere în Domnul Dumnezeu, nu trebuie să-i fie ciudă şi sau să se supere pentru ceea ce realizează sau vor realiza cei răi.

23. „ Omul păcatului” va fi descoperit după venirea Domnului la templul lui Dumnezeu, și după ce Domnul adună la Sine pe care-i aprobă ca „serv”. La scurt timp după aceea partea eclesiastică a organizaţiei Diavolului va cădea împreună cu „omul păcatului” şi vor fi nimiciți; aceasta se întâmplă înaintea Armaghedonului. Prin urmare, psalmistul spune poporului credincios al lui Dumnezeu: „Încă puţină vreme, şi cel rău nu va mai fi; da, te vei uita la locul unde era, şi nu va mai fi.” (Ps. 37:10). Pământul va fi curățat atunci de această parte a dușmanului, iar credincioşii vor putea înainta mai departe, dar făcătorii de rele vor fi nimiciţi cu desăvârşire până când fiecare parte a organizației lui Satan va fi distrusă. Atunci într-adevăr se va putea spune că locul nelegiuiţilor, chiar dacă îl caută cineva, nu va mai fi găsit. Ei vor rămâne doar în memoria celor neprihăniți.

24. Cei blânzi sunt cei cu inima doritoare de învăţătură și care văd şi înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu şi se bucură că pot să-l urmeze. Ei nu cred minciuna, ci cred adevărul şi se bucură în adevăr. Aceştia au primit „iubirea adevărului”, și prin urmare fac parte din rămăşiţă; și numai cei ce formează rămăşiţa primesc în inimile lor iubirea adevărului, Dumnezeu a promis că de acum încolo nici un lucru necurat nu va mai locui la ei, şi că toiagul celor nelegiuiţi nu va stăpâni în partea lor de moștenire.(Isaia 52:1). Acești credincioşi vor moşteni promisiunile lui Iehova se vor bucura de prosperitate şi pace veşnică. De aceea spune psalmistul: „Cei blânzi moştenesc ţara, şi au belşug de pace.” (Psalm 37:11). Rămăşiţa a intrat acuma în pacea aceasta; ea nu folosește timpul şi puterea ei pentru răpunerea dușmanului, ci locuiește împreună în pace și continuă cu bucurie să spună despre bunătatea lui Dumnezeu şi despre binecuvântările pe care le va aduce prin Împărăţia Sa.

25. Diavolul, cel mai mare dintre toţi cei nelegiuiţi, aţâţă la ură pe puterile sale armate împotriva celor aprobați de Domnul. El este conducătorul conspiraţiei sau al complotului împotriva „rămăşiţei seminței ei, care păzeşte poruncile lui Dumnezeu şi mărturia lui Isus Cristos. (Apocalipsa 12:17). Precum Haman a pregătit spânzurătoare pentru a spânzura pe Mardoheu, tot așa clasa rea face planuri împotriva rămăşiţei lui Dumnezeu care este credincioasă în lucrul ei. Soarta conspiratorilor va fi ca cea care a venit peste Haman. Domnul a prezis aceasta prin cuvintele psalmistului: „Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit, şi scrâşneşte din dinţi împotriva lui. Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine şi lui ziua. Cei răi trag sabia şi îşi încordează arcul, ca să doboare pe cel nenorocit şi sărac, ca să junghie pe cei cu inima neprihănită. Dar sabia lor intră în însăşi inima lor, şi li se sfărâmă arcurile.” – Psalm 37: 12 – 15.

26. Cei ce fac parte din rămăşiţă se implică cu bucurie în lucrarea pe care le-a încredinţat-o Domnul, iar pentru observatori acest lucru a părut să aibă puțină sau deloc importanță. În ochii dușmanului ei nu valorează nimic. Așa cum şi Haman s-a mândrit cu bogăţia şi puterea sa, chiar înaintea căderii sale, tot așa se mândresc şi dușmanii lui Dumnezeu care făuresc planuri împotriva rămăşiţei lui Dumnezeu, se laudă cu comorile și bogățiile lor spirituale, şi îşi închipuie că ei sunt favoriții lui Dumnezeu şi şed în poziţiile cereşti.

27. Dar cine stă mai bine înaintea Domnului? Psalmistul spune spre încurajarea și mângâierea rămăşiţei: „Mai mult face puţinul celui neprihănit, decât belşugul multor răi. Căci braţele celui rău vor fi zdrobite, dar Iehova sprijineşte pe cei neprihăniţi. Iehova cunoaşte zilele oamenilor cinstiţi; şi moştenirea lor ţine pe vecie. Ei nu rămân de ruşine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete. Dar cei răi pier, şi vrăjmaşii lui Iehova sunt ca cele mai frumoase păşuni: pier, pier ca fumul.” – Psalmul 37: 16 – 20. *Roth.*

28. Nelegiuiţii au primit cândva adevărul. Adevărul aceasta nu a fost a lor ci l-au împrumutat de la Domnul. Dumnezeu a împrumutat adevărul creaturilor Sale pentru ca ele să-l transmită altora

Cuprins

pentru ca numele Său să fie preamărit. Cu toate acestea, există câte o clasă care ține la adevărul primit numai dintr-un interes egoist, dar nu transmit altora mesajul despre dreptatea şi îndurarea lui Dumnezeu. Aceştia se lasă să fie biruiți de Satan, refuză să vorbească ceva despre organizaţia lui Satan sau să ia o poziție activă împotriva ei, și refuză să vorbească despre organizaţia şi bunătatea lui Dumnezeu care va fi revărsată asupra poporului prin Împărăția Sa. Prin urmare psalmistul spune: „Cel rău ia cu împrumut, şi nu dă înapoi; dar cel neprihănit este milos, şi dă. Căci cei binecuvântaţi de Domnul stăpânesc ţara, dar cei blestemaţi de El Sunt nimiciţi." – Psalm 37:21,22.

29. Isus a zis că este mai bine a da decât a primi. Omul este fericit când primește adevărul, dar este de două ori mai fericit când dă sau transmite mai departe mesajul adevărului la sufletul flămând, care este și el la rândul lui fericit, și împreună cântă lauda numelui lui Iehova Dumnezeu. Astfel cei credincioși dau înapoi ceea ce au împrumutat de la Domnul. Aceasta ei o pot face doar servind cu credincioşie lui Dumnezeu şi ducând mesajul Lui sau roadele Împărăţiei Sale la alții, și sfătuind pe alții despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu.

UN OM BUN

30. „Domnul întăreşte paşii omului, când Îi place calea lui;" (Psalm 37:23). Textul acesta a fost deseori aplicat și folosit greșit spre paguba creaturii şi spre ocara Domnului. Mulţi aşa au interpretat cuvintele acestea că dacă unii sunt consacraţi Domnului, atunci toate lucrurile din viața lor sunt rânduite de Domnul; mulţi prin aceasta se apără şi spun „fiindcă așa a voit Domnul". Aceasta este aproape una cu fatalitatea. Nu arareori se poate auzi de la un oarecare consacrat ca spunând: „ S-ar părea căci cursul de acțiune pe care l-am luat a fost nepotrivit; dar eu ştiu că tot ceea ce fac, fac cu conştiinţă curată, şi deoarece m-am consacrat Domnului, purtarea mea a fost călăuzită de Domnul". Raționamentul acesta este nesănătos. Conştiinţa omului nu este niciodată un conducător sigur și de încredere, dacă acea conștiință nu este educată conform cuvântului lui Dumnezeu şi dacă acel om nu lucrează în conformitate cu el.

31. Cineva se bazează pe propria lui dorință să facă un anumit lucru și se convinge că acesta este cursul corect pe care să-l ia, cu toate că în același timp ignoră total Cuvântul Domnului în privința acelui lucru. Domnul sfătuiește pe cei ce sunt devotați Lui: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările." – Proverbe 3:5,6.

32. În trecut mulţi care au pretins consacrarea au încercat să conducă treburile fraților lor și să-și justifice purtarea și să spună: „În lucrul acesta am o cunoştinţă bună de tot, şi prin urmare Domnul trebuie să mă fi condus în cursul pe care l-am luat". Dacă un astfel de om s-ar fi încrezut în Domnul, şi s-ar fi sprijinit pe Cuvântul său, ar fi procedat cu totul altfel. Domnul atrage atenţia tuturora din poporul său; ca „ să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi". „Vedeți să nu suferiți ca unul care amestecă în treburile altuia" (1Tes. 4:11; 1Petru 4:15). Putem vedea deci, că aplicarea nepotrivită a cuvintelor psalmistului cu privire la „omul bun" a condus pe mulţi a condus la o purtare nepotrivită.

33. „Omul bun" nu se referă la indivizi care își aleg propria lor cale. Acest „om bun" reprezintă pe „servul credincios" al Domnului, și aici înseamnă un singur om. În aceasta se cuprinde şi rămăşiţa credincioasă, deoarece ea formează o parte a „servului ales al Domnului". Un individ ar putea să fie în acea rămășiță sau clasă a „servului" astăzi dar din cauza necredincioșiei poate fi afară din ea mâine, însă rămăşiţa rămâne pentru totdeauna şi cuprinde pe toţi aceia care o compun. Așadar, această scriptură cu privire la „omul bun" înseamnă poporul uns al lui Dumnezeu, care acționează în unitate ca servul Său ales, a cărui cale sau paşi Dumnezeu îi îndreaptă. „Servul" nu se roagă pentru a

Cuprins

i se arată voia lui Dumnezeu, deoarece El ascultă poruncile Domnului, le cunoaşte şi se bucură că poate să le împlinească, şi prin urmare știe voia lui Dumnezeu cu privire la el. Calea sau paşii „servului" sunt croiţi de Dumnezeu, și prin urmare cursul „omului bun" (sau „pașii servului") este cârmuit de Domnul şi Domnul nu face greşeli şi nici socoteli greşite. El afirmă regulile acestea care marchează calea servului, și aceste reguli constituie legile lui Dumnezeu şi ele sunt drepte în toate timpurile. (Psalm 19:8). „Servul" se bucură de calea pe care Domnul a marcat-o pentru el, şi ştie că este voia lui Dumnezeu ca el să fie activ în vestirea Împărăţiei Sale, aducând roadele acesteia la oameni şi depunând mărturie despre numele lui Dumnezeu. „Servul" dovedeşte că bucuria lui constă în a respecta cu bucurie adevărată poruncile.

34. Deci, când citim: „Paşii omului bun sunt cârmuiți de Domnul", aceasta înseamnă că Domnul a croit calea în care trebuie să umble „servul". Acel curs de acțiune trebuie să fie drept și desăvârşit, pentru că Domnul a rânduit aceasta. Faptul că cineva se află în legământul pentru împlinirea voinţei lui Domnului, este cu totul o altă chestiune. Dacă el nu împlineşte partea ce cade asupra lui din legământ, el nu face parte din rămăşiţă și nici parte din „omul bun". Din acest motiv putem spune cu certitudine absolută că rămăşiţa umblă pe calea cea bună, şi se desfată pe această cale, deoarece Domnul a luat măsura pentru servul Său. Cei ce se împotrivesc lucrării servului sau clasei rămăşiţei se împotrivesc lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu are o organizaţie pe pământ prin care își face lucrarea, atunci calea urmată de ea trebuie să fie calea cea bună. Persoanele care formează organizaţia sunt imperfecte; cu toate acestea organizaţia merge înainte pe calea dreaptă.

35. Cei ce se împotrivesc susţin că cursul acesta le fură libertatea. Însă nu există nici un lucru ca libertatea individuală când este vorba de facerea lucrării Domnului. Domnul are numai o cale și ea este calea dreaptă şi cel ce nu vrea să umble pe calea aceasta își face rău sieşi. Cei nelegiuiți sunt adunați, așadar, rapid de îngerul Domnului. Persoanele care formează rămăşiţa fac greșeli, dar aceasta nu înseamnă că organizaţia nu e bună.

36. Nu demult cineva a scris: „ Din pricina lucrurilor ce apar în revista *Turnul de Veghere,* ies afară fără ezitare din sânul Societăţii". Să presupunem că *Turnul de Veghere* publică ceva care nu este potrivit. Aceasta însă nu scuză sau îndreptăţeşte pe nimeni care iubeşte pe Domnul, să iasă afară din organizaţia lui Dumnezeu. Domnul vorbeşte despre aceia care formează clasa „servului": „Dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână." (versetul 24). Aceasta fără îndoială înseamnă că duşmanul presară drumul cu pietre de poticnire şi membrele rămăşiţei se împiedică de acestea, dar nu cad deoarece mâna lui Dumnezeu îi ţine şi El ajută pe „ servul" său, și „servul" merge înainte luptându-se pentru Împărăţie.

37. La început poporul care a fost ales pentru numele lui Dumnezeu, când a fost considerat în mod colectiv, a fost tânăr, dar acum a devenit bărbat matur, deoarece Cristos a strâns pe credincioşii Săi în templu şi aceştia au devenit membrele „ servului". Dumnezeu s-a îngrijit de poporul său în tot drumul, şi aceasta trebuie să convingă rămăşiţa că Iehova şi de acum încolo va continua s-o hrănească cu belşug de hrană. Prin urmare citim: „Am fost tânăr, şi am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea." (Ps. 37:25). Domnul se îngrijeşte de totul pentru cei ai Lui. Cei ce au păşit afară din organizaţia Domnului, n-au ce mânca, și prin urmare sunt cerşitori; însă cei ce alcătuiesc „clasa servului" dispun de multă hrană din mâna Domnului. Să ia la cunoştinţă, că dacă stăruiesc cu credincioşie în serviciul credincios al Domnului şi dacă vor rămânea ca „serv" al Lui, şi de acum încolo vor fi hrăniți cu hrană din belşug. Ei totdeauna vor să împărtăşească şi altora din ea, ca şi aceia să primească binecuvântare. Prin urmare este scris despre serv: „Ci el totdeauna este milos, şi dă cu împrumut; şi urmaşii lui Sunt binecuvântaţi."

38. Cei ce doresc viaţă veşnică trebuie să facă mai mult decât doar să creadă în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Credinţa lor trebuie să o dovedească prin fapte. Aceste fapte nu înseamnă

Cuprins

dezvoltarea unui caracter, şi în acelaşi timp ignorarea poruncilor lui Dumnezeu de a aduce roadele Împărăţiei. Chiar dacă omul ar putea să ajungă la o perfecțiune absolută, aceasta nu ar fi destul pentru a împlini cerințele stabilite de Domnul cu privire la cine va fi din Împărăție.

39. Aceasta este o lume cârmuită de Satan, cel rău. Organizaţia lui Satan este cu totul împotriva lui Dumnezeu. Iehova a ales un popor pentru numele Său cu scopul ca să depună mărturie despre faptul că El este Dumnezeul adevărat. Aceşti martori trebuie să vestească ziua de răzbunare împotriva organizaţiei blestemate şi să atragă atenția oamenilor asupra faptului că organizaţia lui Dumnezeu este adevărată şi va justifica complet numele şi cuvântul Său și că aceasta este singura unealtă pentru binecuvântarea oamenilor. De aceea Domnul spune: „Depărtează-te de rău, fă binele, şi vei dăinui pe vecie." (Ps. 37:27). A „te depărta de rău" înseamnă a părăsi organizaţia lui Satan, iar „a face bine" înseamnă o predare completă lui Dumnezeu. Aceia care-şi exprimă astfel iubirea faţă de Dumnezeu, El nu-i va părăsi niciodată, ci ei vor moşteni toate binecuvântările scumpe pe care Dumnezeu le-a promis.

40. Gura clasei „servului" va vorbi, aşadar, înţelepciunea care vine de sus şi limba ei va vorbi despre judecăţile scrise în Cuvântul Domnului, și pentru ea legea lui Dumnezeu este dreaptă. Ea este în inima sa. Citim: „Căci Domnul iubeşte dreptatea, şi nu părăseşte pe credincioşii Lui. Totdeauna ei Sunt sub paza Lui, dar sămânţa celor răi este nimicită. Cei neprihăniţi vor stăpâni ţara, şi vor locui în ea pe vecie. Gura celui neprihănit vesteşte înţelepciunea, şi limba lui trâmbiţează dreptatea." –Ps. 37:28-31.

41. Fiecare membru al rămăşiţei trebuie să „se curețe de orice întinăciune a trupului și a spiritului" și chiar trebuie să facă mult mai mult decât atât. El trebuie să ia o poziție pozitivă de partea organizaţiei lui Dumnezeu împotriva organizaţiei lui Satan şi cu bucurie să împlinească poruncile Lui. Altă cale nu există, deoarece aceasta este calea rânduită de Dumnezeu şi ea este dreaptă. Nimeni nu s-ar putea îndepărta de rău și în același timp să nu păşească împotriva organizației lui Satan prin refuzul de a spune ceva despre ea.

42. Este datoria și obligația rămăşiţei să declare adevărul despre cel rău şi despre organizaţia lui, iar lucrarea de nimicire o va face Dumnezeu. Cu toate acestea adevărul nu trebuie să fie exprimat dur şi în spirit de răzbunare. Adevărul trebuie exprimat sau vestit în mod clar, cinstit şi fără mânie. Rămăşiţa nu se teme de oameni, pentru că frica de oameni este o cursă. Ea se teme de Dumnezeu şi temerea ei de Dumnezeu este curată şi ţine veşnic. (Psalm 19:9). „Servul credincios" este condus de înţelepciunea lui Dumnezeu, și el este singurul de pe pământ care este călăuzit în acest timp. Toți cei din clasa „servului" au parte în declararea judecăților Lui. (Ps. 149:9). Deoarece legea lui Dumnezeu este întipărită în inima rămăşiţei, picioarele ei nu se clatină. Nimeni nu poate să împiedice sau să nimicească organizaţia lui Dumnezeu. Dumnezeu a trimis pe îngerii Săi, ca să păzească interesele poporului Său, să-i sprijine şi să-i ocrotească. – Psalm 34:7.

43. Psalmistul arată cum nelegiuitul priveşte la progresul clasei „servului credincios" şi face planuri pentru nimicirea ei. El aduce acuzații nedrepte împotriva lui şi face pe „servul Domnului" să pară foarte rău. Referitor la aceasta este scris: „Cel rău pândeşte pe cel neprihănit, şi caută să-l omoare. Dar Domnul nu-l lasă în mâinile lui, şi nu-l osândeşte când vine la judecată." (Ps. 37: 32,33). Domnul va judeca pe servul său, şi el trebuie să stea sau să cadă înaintea lui Dumnezeu şi nu înaintea altora. După aceasta Dumnezeu spune credincioşilor Săi: „Nădăjduieşte în Domnul, păzeşte calea Lui, şi El te va înălţa ca să stăpâneşti ţara: vei vedea pe cei răi nimiciţi." – Psalm 37:34.

44. Astăzi cei răi sunt la putere şi pot să exercite și mai multă silnicie împotriva celor drepţi. Din Scriptură citim că ei vor încerca pe față să nimicească pe servul credincios al lui Dumnezeu. Despre aceasta psalmistul spune în mod profetic: „Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se

Cuprins

întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi." – Psalm 37: 35,36.

45. Cei ce sunt sub mantia neprihănirii şi care rămân în templu sunt socotiţi desăvârşiţi. Dacă rămân în această stare îi aşteaptă un viitor bun şi acest viitor înseamnă că vor trăi în veci şi se vor bucura împreună cu Domnul de nemurire. Cei nelegiuiţi însă nu au viitor, deoarece vor fi şterşi din existenţă. Dumnezeu a lăsat să fie scrisă judecata de nimicire a celor răi. Numai cei drepţi vor rămânea pentru totdeauna. De aceea profetul Domnului spune: „Uită-te bine la cel fără prihană, şi priveşte pe cel fără vicleşug; căci omul de pace are parte de moştenitori. Dar cei răzvrătiţi Sunt nimiciţi cu toţii, sămânţa celor răi este prăpădită." – Psalm 37:37,38, *Roth*.

46. Aceste asigurări sunt date acum spre încurajarea celor care servesc pe Dumnezeu şi pe care duşmanul îi persecută. Servul credincios să privească, așadar, în sus și să continue să cânte laudele lui Dumnezeu.

47. Mântuirea pentru cei născuţi de spirit sau unşi nu poate veni datorită bunătății lor moștenite sau prin dezvoltarea completă a sinelui. Numai îndurarea lui Dumnezeu poate să-i salveze; şi pentru a asigura aceasta ei trebuie să continue să se dedice cu credincioşie lui Dumnezeu și serviciului Lui, împlinind cu bucurie poruncile Lui.

48. În timp ce zilele devin tot mai grele şi arşiţa luptei tot creşte, servul priveşte sus la Domnul şi Domnul îl scapă de duşmanii lui: „Scăparea celor neprihăniţi vine de la Domnul; El este ocrotitorul lor la vremea necazului. Domnul îi ajută şi-i izbăveşte; îi izbăveşte de cei răi şi-i scapă, pentru că se încred în El." (Ps. 37: 39,40). Domnul a pregătit bogății abundente pentru ai Săi și va păzi pe toţi aceia care Îl iubesc.

49. Fie ca cei care au mărturia spiritului că sunt copiii lui Dumnezeu și în legământul pentru Împărăție, unșii în templu, să fie curajoşi întotdeauna. Domnului cunoaște faptele fiecăruia și este pe deplin conștient de încercarea lui Satan și a agenților săi de a distruge pe servul credincios. Dumnezeu încurajează acuma pe servul său şi va ocroti pe toţi aceia care se încred necondiţionat în El şi care continuă să-și dovedească iubirea pentru El prin împlinirea cu credincioşie a poruncilor Sale. La timpul stabilit numele şi cuvântul lui Iehova Dumnezeu vor fi justificate și atunci servul va trăi pentru totdeauna spre mărirea Dumnezeului Celui Prea Înalt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1. De ce s-a îngrijit Iehova pentru păstrarea poporului Său? De ce în cea mai mare abundență la sfârşitul lumii?

2,3. Care este scopul evident pentru care s-a scris psalmul 37?

4–6. Compară într-un sens general: a) situația când psalmul s-a împlinit în mic cu situația în care a avut o aplicare mai largă; și b) arată ce învăţătură se cuprinde în aceasta!

7,8. Cum putem şti cerințele pentru aprobarea lui Iehova?

9. Pentru cine au fost scrise cuvintele de încurajare şi mângâiere ale psalmului 37 ?

10,11. Prin ce măsură ce va stabili cine va moșteni binecuvântările promise de Dumnezeu? Cine nu le va moşteni; şi ce face Dumnezeu cu unii ca aceştia?

12–14. Ce a determinat îndemnul cu care începe psalmul? Cum se poate explica contrastul general al situației celui drept cu cel nelegiuit?

15,16. Compară răspunderea preoților în privinţa fărădelegilor, cu cea a altor oameni în general! Cum s-au putut întoarce oamenii de la Dumnezeu în aşa mare măsură? Cum va fi ștearsă ocara de pe numele şi cuvântul lui Dumnezeu?

17,18. Arată ce învăţătură este cuprinsă în versetele 3 – 5 ?

19,20. Cum va fi starea probabilă în care se va împlini versetul 6 ?

21,22. Cum va dovedi rămăşiţa credincioşie faţă de poruncile Domnului, în înţelesul versetelor 7–9 ?

23. Când şi cum se împlineşte ceea ce se arată în versetul 10 ?

24. Cine sunt cei „blânzi" din versetul 11? Ce înseamnă că ei „vor moşteni ţara" şi se „vor desfăta în belșugul de pace"?

25–27. Dacă examinăm raportul și experiența lui Haman (Estera cap. 5-7) şi o examinăm împreună cu psalmul 37:12 – 20, ce învățătură găsim pentru rămăşiţă?

28,29. Aplică versetele 21 şi 22 ale acestui psalm.

30–35. Identifică cine este "omul bun", despre care vorbeşte versetul 23? Cum sunt „rânduiți pașii Lui de Domnul?" Cum servesc cuvintele Domnului din Proverbe 3:5,6 ca un ghid pentru cursul corect de acțiune? În ce sens limitează cuvântul Domnului „conştiinţa individuală" şi „libertatea individuală"?

36. Cum se poate aplica versetul 24 la „serv"?

37,38. Cine a fost „tânăr" şi în ce sens? Cum a devenit „ bătrân" ? Cum se face că nu este „părăsit" și nu cerşeşte după pâinea? În ce sens este milos şi darnic? În ce mod va fi binecuvântată sămânţa lui? La ce obligă toate acestea pe cei ce doresc să facă parte din Împărăţie?

39–42. Ce purtare îndeplinește cerințele versetului 27? Aplică versetele 28 – 31 ?

43–45. Descrie starea amintită în versetele 32 şi 35, pentru care Domnul a dat „servului credincios" asigurarea și încurajarea din versetele 33, 34, 36-38?

46–49. Pentru cine sună date promisiunile? Explică dacă sunt date pentru prezent. În ce condiţii se vor bucura iubiţii lui Dumnezeu de îndurarea lui Dumnezeu şi cum vor primi aprobarea Lui din urmă ?

SABATUL

Este oare respectarea Sabatului o obligație corectă a oamenilor care trăiesc în așa-numitele țări creștine de astăzi?

Această întrebare a primit multe răspunsuri. Mulți au răspuns după propria lor dorință egoistă; alții, după teoriile oamenilor care au fost transmise din generațiile trecute.

Haideți să examinăm Scripturile pe această temă și să găsim astfel răspunsul corect și de încredere.

Printre alte prevederi ale legii dată de Dumnezeu izraeliților a fost și aceea care guverna ziua de sabat. Ea a fost formulată în următoare cuvinte la Exodul 20, versetele de la opt la unsprezece:

„Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea; …și a sfințit-o".

O altă declarație pe această temă este înregistrată în Exodul 31, versetele de la cincisprezece la șaptesprezece:

„Să lucrezi şase zile; dar a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei şi urmaşii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine şi copiii lui Israel

un semn veşnic; căci în şase zile a făcut Domnul cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea s-a odihnit şi a răsuflat.”.

Înțelegerea semnificației acestor scripturi arată clar o promisiune implicită din partea lui Iehova de a întemeia un guvern neprihănit printre oameni.

Au fost analizate și exprimate două viziuni extreme cu privire la legea zilei sabatului. Una din aceste viziuni greșite exprimată de preoți că rezumată de unul din numărul lor în următoarele cuvinte:

Dumnezeu pretinde Sabatul pentru Sine într-un mod foarte unic, distinctiv ca o zi de odihnă și închinare. El îți poruncește din nou și din nou să petreci orele lui în conservarea puterii tale spirituale prin exercițiu al închinării publice și personale. A petrece această zi sfântă în plăceri și în activități lumești nenecesare înseamnă a fura pe Dumnezeu. Trebuie să fim atenți cum petrecem orele Sabatului pentru studiu sau lucru lumesc, pentru că Dumnezeu ne va aduce negreșit la judecată în privința acestei chestiuni. Participarea la biserică este o obligație categorică, o datorie față de Dumnezeu.

Cealaltă viziune extremă și totodată greșită este afirmată de unul care nu-L cunoaște pe Dumnezeu și care îl ridiculizează și batjocorește pe Dumnezeu din cauza legii sabatului. Cuvintele lui arată că el este influențat să facă aceasta din cauza interpretării greșite din partea clerului a lui Dumnezeu. După ce citează legea și pedeapsa pentru încălcarea ei intenționată, și după ce îl batjocorește pe Dumnezeu că a adus pedeapsa aspră a morții, scriitorul viziunii greșite spune:

În ciuda multelor texte ca acesta există persoane care declară solemn că iubesc pe acest Dumnezeu sângeros, barbar, tribal al evreilor.

Satan a inspirat aceste două viziuni extreme și greșite. Satan ar vrea ca oamenii să creadă că legea dată evreilor la Sinai se aplică tuturor popoarelor de pe pământ. Preoții, după ce au citat pedeapsa cu moartea așa cum este arătat în legea de mai sus pentru încălcarea zilei sabatului, învață pe oameni că singurul mod de a scăpa de pedeapsa pentru încălcarea legii sabatului și singurul mod de a plăti datoria față de Dumnezeu este de a se înfrâna de la lucru în ziua de Duminică și de a frecventa o organizație făcută de om pe care acești oameni o numesc „biserică” și de a asculta pe niște oameni închipuiți care „Se cade să dea înţeleptul ca răspuns înţelepciune deşartă? Sau să-şi umfle pieptul cu vânt de răsărit?”. (Iov 15:2). Viziunea extremă și greșită exprimată de clerici produce atei și necredincioși, și îi face să ia cealaltă viziune extremă a sabatului așa cum tocmai s-a exprimat.

În primul rând, ziua de sabat poruncită de legea lui Dumnezeu nu este duminica care este ținută de națiunile lumii. Ziua de sabat evreiesc era ziua a șaptea a săptămânii și corespunde cu Sâmbăta așa cum este arătat în calendarele din prezent. Prin urmare, preoții au ziua greșită, chiar dacă au interpretat legea corect. În al doilea rând, preoții nu aplică corect legea. Legea nu s-a aplicat niciodată non-evreilor; când Cristos a venit și a murit pe cruce, El a pus capăt legii, pironind-o pe cruce. – Col. 2:14.

Apostolul se referă la ziua de sabat evreiască când spune: „Nimeni, deci, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat”. (Col. 2:16). Pentru creștini fiecare zi este la fel, și ceea ce este greșit a se face într-o zi este greșit a se face și în altă zi; tot astfel ceea ce este bine a se face într-o zi este bine a se face și în celelalte zile.

Viziunea extremă ca cea exprimată de atei este indusă de Satan pentru a îndepărta mintea oamenilor de Dumnezeu și pentru a-i face pe oameni să disprețuiască pe Dumnezeu. Mulți oameni, care au posedat un sentiment înalt de dreptate, au fost îndepărtați de Dumnezeu prin interpretarea

greșită a legii Lui, interpretare făcută de clerici. Astfel Satan folosește ambele clase pentru a-l defăima pe Iehova.

Dacă s-ar cunoaște și dacă s-ar ține cont că ceea ce s-a întâmplat evreilor în legătură cu legământul legii a fost cu scopul de a prefigura lucruri viitoare care urmau să se întâmple, și lucruri care urmează să fie înțelese de cei care trăiesc la sfârșitul lumii, atunci întreaga chestiune ar fi clarificată. Când apostolul scrie sub inspirație că 'legea a fost o umbră a lucrurilor bune viitoare', putem să știm că ea a avut o semnificație foarte diferită de ceea ce este dat de ambele viziuni extreme exprimate în partea de mai sus. – Evr. 10:1

Prin instaurarea zilei de sabat pentru poporul Său ales, evreii, Dumnezeu a dat o promisiune implicită despre instaurarea unui guvern al neprihănirii în beneficiul omului și acel guvern va fi unul al păcii și odihnei.

Dumnezeu și-a terminat creația privitoare la pământ prin crearea omului, și în a șaptea perioadă numită zi (perioade de timp care au fost de fapt șapte mii de ani ca durată, așa cum este arătat mai clar în cartea *Creațiune*) Dumnezeu s-a odihnit de lucrările Sale creatoare. Aceasta nu înseamnă că în timpul perioadei de odihnă Dumnezeu era leneș și inactiv, ci înseamnă că Dumnezeu și-a încetat lucrarea Sa creatoare cu crearea omului. În timpul celei de-a șaptea zile sau perioade de timp El urma să ofere o oportunitate pentru ca creaturile Sale să-și dovedească aprecierea lor corectă a Creatorului, și să dovedească aceasta prin a arăta credincioșie și loialitate față de Dumnezeu.

La începutul celei de-a șaptea zile sau perioade de timp Lucifer s-a răzvrătit și a provocat răzvrătirea omului. Dumnezeu ar fi putut termina răzvrătirea acolo prin distrugerea lui Lucifer și a omului, însă a ales să aștepte maturitatea deplină a planului Său. Dumnezeu urma să învețe pe evrei despre planul Lui de a împăca omul cu Sine și că acest lucru va avea loc la sfârșitul zilei a șaptea; și prin urmare, ziua a șaptea este o zi de odihnă, sau sabat.

Cuvântul „sabat” înseamnă odihnă. Scopul Său imediat în faptul că a dat evreilor această lege a fost acela de a stabili credința lor în El, astfel încât ei să știe că eliberarea omului poate veni doar de la Dumnezeu și urma să vină la timpul fixat de El, și că ei trebuie să-l aștepte prin credință.

Prin legea legământului Său cu evreii el a spus în esență: 'Ziua a șaptea a săptămânii va fi pentru voi o zi de odihnă; al șaptelea an va fi o zi de odihnă pentru voi; anul sabatic, sau ciclul de șapte ori șapte ani, sau la patruzeci și nouălea an, va fi un an de odihnă care trebuie urmat de cu al cincizecilea de un jubileu. La anul jubiliar tot ceea ce a pierdut un evreu trebuie să-i se înapoieze'. – Lev. 25:1-16.

Dumnezeu și-a declarat scopul în instaurarea perioadei de sabat când a spus „Nici unul din voi să nu înșele, deci, pe aproapele lui şi să te temi de Dumnezeul tău; căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru. Împliniţi legile Mele, păziţi poruncile Mele şi împliniţi-le; şi veţi locui fără frică în ţară.”. – Lev. 25:17, 18.

Accentul trebuie pus pe cuvintele rostite: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Dumnezeu vroia ca evreii să știe că El este Cel Atotputernic de care trebuie să depindă omul pentru binecuvântările Sale. Ei trebuiau să știe că pentru a primi binecuvântările pe care le doresc trebuiau să se separe complet de conducerea lui Satan. Păzind sabatul ei urmau să-și arate credința și încrederea în Dumnezeu și urmau să se încreadă în El.

Prin faptul că le-a dat sabatul sau perioada odihnei există în mod clar o promisiune implicită din partea lui Dumnezeu de a da odihnă și restatornicire celor care vor exercita credință completă în El și că acest lucrul El îl va face la timpul hotărât de El. Pavel spune că scopul a fost acela de a stabili credința în Dumnezeu și că evreii nu au profitat de lege cu privire la sabat din cauza lipsei lor de credință.

Declarația legii sabatului sau a perioadei de odihnă ar fi trebuit să fie o veste bună sau evanghelie pentru evrei, și dacă s-ar fi încrezut în Dumnezeu ea ar fi fost o veste bună sau evanghelie pentru ei. Pavel spune că această veste bună Dumnezeu a făcut-o să fie predicată evreilor, dar că evreii nu au profitat de ea pentru că nu avut credință. (Evr. 4:2). Dacă evreii ar fi crezut în Dumnezeu și L-ar fi ascultat ei ar fi văzut prin credință o zi venind când Dumnezeu urma să-i binecuvânteze conform promisiunii pe care o făcuse lui Avraam; și astfel crezând ei s-ar fi odihnit în credință și ar fi așteptat cu răbdare acel timp. Tatăl lor Avraam a avut această credință, și s-a odihnit în credință și s-a bucurat de venirea acelei zile și a așteptat-o cu răbdare. (Evr. 11:8-14). Păzind ziua de sabat așa cum a fost poruncit evreii ar fi spus de fapt: 'Iehova este Dumnezeul și conducătorul nostru mare. Noi avem credință și încredere absolută în El; și noi vom arăta această credință și încredere prin păzirea legii Lui, pe care o putem respecta. Avem încredere că la timpul stabilit de El, El va da poporului Său odihnă completă și toate binecuvântările pe care le-a promis'.

Dar de ce trebuie să aplice Dumnezeu pedeapsa aspră cu moartea pentru cei care refuză să respecte legea zilei sabatului? Aceasta este o întrebare pe care și-o pune ateul, și fiind incapabil să vadă o cauză rezonabilă el îl batjocorește pe Dumnezeu. El spune că pedeapsa era prea aspră pentru un lucru așa de mic. El întreabă: „A fost oare munca în sabat atât de criminală împotriva aproapelui încât să merite moartea? Răspunsul este: Ea nu era o faptă criminală împotriva aproapelui. Aproapele omului nu era implicat. Era într-adevăr un lucru mic să păzești ziua sabatului înfrânându-te de la lucru, și prin urmare, ea putea fi păzită cu ușurință de evrei. Dumnezeu le-a cerut să facă un lucru foarte mic. Tot astfel, a fost un lucru mic pentru Dumnezeu să ceară lui Adam și Eva să nu mănânce anumite fructe din grădina Edenului. În ambele cazuri răul stă în faptul că a fost o încălcare intenționată a legii lui Dumnezeu. Actul neascultării a fost acela care a constituit răul. El a fost o încălcare a unui acord pe care evreii îl încheiaseră cu Dumnezeu în legământ, și prin urmare a arătat o lipsă de credință în Dumnezeu și lipsă de credincioșie față de El.

Dacă evreii nu vroiau să învețe să se încreadă în Dumnezeu în lucrurile mici, cum să încreadă atunci în El în lucrurile mai mari?

Lecția pe care Dumnezeu vroia să-i învețe a fost că neascultarea din partea lui Lucifer și a lui Adam adusese necaz peste toți; că neascultarea intenționată arată o dispoziție de a merge pe calea lui Satan Diavolul și de a asculta mai degrabă de el decât de Dumnezeu; că cei care merg pe calea lui Satan trebuie să sufere în cele din urmă moartea; și acest lucru El vroia să-i învețe prin aplicarea pedepsei cu moartea pentru o încălcare deliberată a legii Sale. Dacă Dumnezeu ar fi cerut evreilor să facă ceva ce ei nu puteau să facă, și apoi să-i dea la moarte pentru că nu putut să facă acel ceva, aceasta ar apărea mai condamnabil decât solicitarea unui lucru mic. Când ne aducem aminte că scopul legii era acela de a servi ca un învățător pentru evrei, atunci se poate vedea cu ușurință că ei trebuiau să fie pedepsiți pentru o încălcare deliberată a ei. Lecția pe care Dumnezeu le preda evreilor era în beneficiul lor și prin experiența lor în beneficiul tuturor oamenilor.

Aplicarea pedepsei cu moartea era echivalentă cu faptul de a spune evreilor: 'Dacă îl urmați pe Satan moartea va fi rezultatul; dacă mă ascultați pe Mine veți avea viață'. Așadar, nici o pedeapsă nu ar fi putut fi potrivită decât pedeapsa cu moartea. Din moment ce evreii și toți ceilalți oameni s-au născut în lume fără drept la viață și, prin urmare, sunt păcătoși, nu a fost nici o nedreptate pentru ei faptul de-a li se aplica pedeapsa cu moartea. – Rom. 5:12.

Când a fost pe pământ, Isus a accentuat regula când a spus: „Aceasta este viața veșnică…să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat”. (Ioan 17:3). Pavel afirmă că legământul legii a fost dat ca un învățător pentru evrei și că ascultarea era lecția de primă importanță. (Gal. 3:24). Această lecție ei o puteau învăța doar prin credința în Dumnezeu. Lecția de primă importanță pe care

Cuprins

trebuie s-o învețe toate creaturile lui Dumnezeu este că neascultarea deliberată de Dumnezeu duce pe calea lui Satan și la moarte, și că credința în și ascultarea de Dumnezeu duc la viață.

ÎN ZILELE LUI NOE

Până în momentul în care Noe a apărut pe scena pământească de acțiune omul trăise, individual vorbind, pentru mai bine de nouă sute de ani. Văzând că răutatea omului devenise mare pe pământ și că toate făpturile își stricaseră calea, Dumnezeu și-a exprimat planul de a limita durata vieții umane la o perioadă de o sută douăzeci de ani. În Geneza, capitolul șase, versetul trei, scrie: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci şi omul nu este decât carne păcătoasă: totuşi zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.” După vremea lui Noe profetul Moise a trăit exact o sută douăzeci de ani, ceea ce este o dovadă că Dumnezeu pusese această limită asupra duratei vieții umane. (Deut. 31:2). Raportul din Deuteronom, capitolul treizeci și patru, versetul șapte, spune: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise şi puterea nu-i trecuse.”. După Moise, Biblia nu arată că cineva a depășit vârsta de o sută douăzeci de ani.

Printre toți oamenii de pe pământ a fost unul, adică, Noe, care a avut credință în Dumnezeu și care a rămas credincios lui Dumnezeu în toate încercările. El se ținuse separat și departe de îngerii căzuți, care deveniseră demoni în formă umană. El a rezistat influenței lor rele, și în ciuda eforturilor și încercărilor lor de a-i lua viața, el a rămas ferm pentru Iehova Dumnezeu. Textul din Geneza, capitolul șase, versetele de la opt la zece, spune: „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care sunt urmaşii lui Noe. Noe era un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. Noe a născut trei fii: Sem, Ham şi Iafet.”.

Toate popoarele pământului merseseră din rău în mai rău, și pământul era umplut de violență. Dumnezeul neprihănit și iubitor avea atunci un singur om pe pământ, ca martor al Său. Toți ceilalți, ca sfidare a lui Dumnezeu, deveniseră cei înșelați ai lui Satan cel rău și dușmanii lui Dumnezeu și ai neprihănirii. Prin urmare, Dumnezeu a hotărât că va distruge acest element rău și va da startul unei noi rase umane. Să citățm Geneza, capitolul șase, versetele de la unsprezece la treisprezece: „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de violență. Și Dumnezeu s-a uitat spre pământ, și, iată, era stricat; căcă orice făptură își stricase calea pe pământ. Și Dumnezeu a zis lui Noe: Sfârșitul oricărei făpturi a ajuns înaintea Mea; căci pământul este plin de violență prin ei; și, iată, îi voi distruge de pe pământ.”

Noe a fost un predicator al neprihănirii. Apostolul Petru, în a doua sa epistolă, capitolul doi, versetul cinci, aduce acest fapt în atenția noastră. Prin aceasta se înțelege că Noe a luat cu îndrăzneală o poziție de partea Domnului Dumnezeu și a proclamat neprihănirea lui Dumnezeu. Cu credință deplină și putere a Domnului el a spus altora că Iehova a luat hotărârea ca toți cei răi să fie nimiciți. Predica lui Noe urma să ofere ocazie diavolilor, îngerii căzuți, care se materializaseră în formă umană, sub conducerea lui Satan, să batjocorească, să ridiculizeze și să defaime pe Dumnezeul Atotputernic. Probabil că Satan a promis slujitorilor săi că într-o zi va lovi pe Noe cu moartea printr-un fulger de foc. Este posibil ca el să fi făcut multe eforturi împotriva lui Noe, însă nimic nu l-a împiedicat pe Noe de la a-și dovedi credincioșia față de Domnul.

Nu există nici o dovadă că Satan s-a întruchipat în formă umană, ci mai degrabă că el a condus și controlat treburile de pe pământ în timp ce era încă invizibil ochilor umani. Există, de asemenea, multe scripturi care arată că cu el au fost asociați mulți îngeri, pe care el îi seduse de la cărarea neprihănirii, și îi făcuse să se alăture organizației lui rele, și care nu s-au întruchipat în formă

Cuprins

umană și care nu s-au căsătorit cu fiicele oamenilor, și care, prin urmare, nu și-au părăsit prima lor stare așa cum au făcut alții. Așadar, atunci exista o parte invizibilă și vizibilă a lumii. Prin termenul „lume” se înțelege o organizație de oameni într-o formă de guvernare sub supravegherea unui stăpân invizibil. „Cerul” simbolizează partea invizibilă a acelei organizații, în timp ce „pământul” simbolizează sau reprezintă partea vizibilă a acesteia. Trebuie remarcat că Dumnezeu spusese lui Noe: 'Voi distruge toate făpturile, și le voi distruge împreună cu pământul'; și din nou a spus: „Tot ce este pe pământ va muri”. (Gen. 6:13, 17). Cuvântul „pământ” este folosit simbolic aici, și reprezintă nu doar creaturile vii de pe pământ, ci și partea vizibilă a puterii organizate de atunci a Diavolului.

Apoi Dumnezeu a poruncit lui Noe să construiască o corabie. El i-a dat o declarație completă a dimensiunilor și specificațiilor cu privire la construirea ei. Specificațiile au prevăzut că marea barcă trebuia să aibă patru sute cincizeci de picioare în lungime (137 m), șaptezeci și cinci de picioare lățime (23 m), și patruzeci și cinci picioare înălțime (14 m). Această arcă urma să fie un mijloc de salvare pentru Noe și pentru cei pe care i-a luat în arcă cu el. În ascultare de ordinul Domnului, Noe a început să construiască arca conform specificațiilor lui Dumnezeu. Cursul său de acțiune prin pregătirea materialului și prin construirea corabiei a reprezentat o predicare. Acțiunile lui au vorbit mai tare decât cuvintele. Din moment ce cursul său de acțiune a fost ordonat de Cel Neprihănit de sus, el făcea un lucru bun; și el a fost astfel un predicator al neprihănirii pentru toți cei ce l-au văzut.

Pe lângă aceasta, era de așteptat, desigur, că Noe urma să spună altora despre planurile lui Dumnezeu. Prin cursul său de acțiune și prin cuvintele sale el a condamnat cursul lumii. Noe, prin cuvintele și prin acțiunea sa, a spus tuturor celor din jurul lui că are credință în Dumnezeu. El a dovedit acea credință prin faptele sale. Predicarea lui a fost o condamnare a opozanților lui Dumnezeu. Credința lui a obținut pentru el favoarea Domnului, prin care el și familia sa au fost salvați. Mărturia în acest sens este oferită în capitolul unsprezece al cărții Evrei, versetul șapte, care spune: „Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, şi, plin de o teamă Sfântă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă.”

Scripturile nu dezvăluie clar cât timp a fost nevoie pentru a construi arca, dar acest lucru trebuie să fi luat mult mai puțin de o sută de ani. Noe avea cinci sute de ani când a născut pe fiii săi, și avea șase sute când a intrat în arcă. (Gen. 5:32; 7:6). În timpul acelei perioade Noe, predicatorul neprihănirii, urma să fie obiect de batjocură și ridiculizat de cei răi de pe pământ, și de demonii în formă umană, precum și de demonii invizibili. Șaisprezece secole sub influența lui Satan desăvârșiseră degenerarea completă a rasei umane. Ce spectacol îngrozitor! Ce degradare îngrozitoare. În batjocură și sfidare a lui Iehova Dumnezeu, oamenii au recurs la tot felul de răutăți și violențe. Cei răi au umplut pământul și au fost potriviți doar pentru distrugere. Dintre toți oamenii de pe pământ doar un singur om și familia sa au avut credință în Dumnezeu și, prin harul Domnului, au luptat împotriva răutății și au fost socotiți neprihăniți înaintea Domnului.

Datorită credinței sale Dumnezeu a luat pe Noe în încrederea Sa și i-a spus despre planurile Sale. Lui Noe i-a spus: „Şi, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu şi fiii tăi, nevastă-ta şi nevestele fiilor tăi împreună cu tine. Din tot ce trăieşte, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ţii vii cu tine: să fie o parte bărbătească şi o parte femeiască. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor şi din toate târâtoarele de pe pământ după soiul lor, să vină la tine înăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ţii cu viaţă.”. – Gen. 6:17-20.

Cuprins

În ascultare de porunca lui Dumnezeu, Noe a adus animalele și păsările și le-a pus în arcă pe care eforturile lui stăruitoare, care s-au întins de-a lungul multor ani, o pregătise pentru evenimentul minunat care urma să aibă loc. Apoi, Domnul a vorbit din nou lui Noe; citățm din Geneza, capitolul șapte, versetele 1, 4, 5: „Domnul i-a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni. Căci după şapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut. Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul."

În ochii celor răi Noe urma să apară într-o lumină foarte ridicolă. Împreună cu familia sa și un mare efectiv de animale și numeroase păsări și turme el locuia acum în vasul puternic construit ca să umble deasupra valurilor, și totuși nici un strop de apă nu venise peste el. El a stat liber și curat pe pământul uscat. Timp de anii buni el predica oamenilor despre venirea potopului, și totuși nu fusese dată nici o dovadă clară despre venirea lui. Cu credință și încredere deplină în Dumnezeu, Noe a intrat în arcă și a așteptat pe Domnul. Credința lui a fost aceea care a fost plăcută Domnului. Acum sosise timpul când toți urmau să aibă permisiunea să vadă dacă luaseră un curs corect prin urmarea Diavolului, sau dacă Noe luase un curs înțelept încrezându-se în Iehova Dumnezeu. Sosise proba importantă și crucială! Sfârșitul lumii era aproape!

Și aici întrerupem subiectul, pentru a-l analiza într-un alt articol.

LIDERII DE SERVICIU ȘI DIRECTORII REGIONALI DE SERVICIU

În luna Mai a fiecărui an grupele Studenților Internaționali ai Bibliei din Statele Unite au fost rugate să-și reînnoiască cererile pentru conducătorii de serviciu pentru anul următor.

Societatea nu mai trimite conducători de serviciu, decât într-un mod foarte limitat și la intervale neregulate. Cu toate acestea, directorii regionali de serviciu servesc toate grupele din Statele Unite care sunt organizate pentru serviciu, cel puțin o dată pe an.

Deoarece toți sunt membri ai unui singur trup, unșii ca să servească pe Domnul, Societatea dorește să țină legătura cu toate grupele. În acest sens solicităm ca secretarul grupei să aducă această chestiune în atenția grupei, și să ne furnizeze următoarele informații, răspunzând la toate întrebările dacă este posibil, și să trimită răspunsurile la Departamentul de Serviciu. Și frații izolați sunt rugați să facă la fel.

Numerotați fiecare răspuns astfel încât să corespundă cu întrebarea. Scrieți clar, și dați adresa unde este posibil, deoarece telegramele nu pot fi depuse la un oficiu poștal.

(a) Spuneți numărul din grupa dvs. care sunt în armonie cu Societatea și cu lucrarea pe care o face ea.
(b) Se țin întâlniri săptămânale?
(c) La ce ore se țin întâlnirile de Duminică?
(d) Există condiții ca grupa dvs. să poată întreține un conducător de serviciu sau un director regional de serviciu?
(e) Este organizată grupa dvs. pentru serviciu?
(f) Dacă nu, atunci ați dori asistența unui director regional de serviciu pentru a vă ajuta s-o organizați?
(g) Dați numele și adresa completă a secretarului grupei.

(h) Dați numele și adresa altei persoane la care am putea trimite corespondență.
(i) Dați numele gării dvs.
(j) Dacă sunteți la țară, spuneți distanța de gară și dacă fratele poate fi întâmpinat.

BUNA SPERANȚĂ PENTRU 1931-1932

Lucrarea Societăţii de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este să vestească evanghelia Împărăţiei mesianice. Fiecare copil consacrat a lui Dumnezeu are privilegiul să ia parte în această lucrare. De la organizarea Societăţii lucrarea în timpul anului a fost planificată întotdeauna în măsura în care Domnul a asigurat banii prin copiii Săi consacraţi. Noi continuăm ca să urmăm acest exemplu ca potrivit pentru adunare.

Fiecare care a fost luminat de adevăr apreciază faptul că a primit această binecuvântare ca pe un dar plin de har; și deoarece are zel pentru Domnul el apreciază privilegiile sale de a folosi timpul, puterea şi banii în a spune altora mesajul. Unii care mergând din casă în casă fac atâta lucrare de mărturie cât le este posibil, sunt binecuvântaţi și cu câteva mijloace băneşti, pe care doresc să le întrebuinţeze în serviciul Domnului, pentru ca astfel sufletele flămânde, care nu pot fi vizitate personal de către ei să poată fi hrănite din preţioasa evanghelie a Împărăţiei.

Obiceiul de a pune la o parte în fiecare săptămână o sumă care să fie folosită în lucrarea Domnului s-a dovedit binefăcătoare întotdeauna pentru dătător. Un anunț către Societate să sperați să dați o anumită sumăm ne dă posibilitatea să planificăm lucrarea pe baza sumelor care se pot aştepta.

După primirea acestei număr al revistei vă rugăm să completați două foi cu acelaşi conţinut. Una din ele opriți-o pentru dvs., ca prin aceasta să ştii tot timpul ce ai promis în ce priveşte banii; iar cealaltă trimiteți-o nouă. Sau dacă preferați, puneți-o în formă de scrisoare, păstrând o copie a scrisorii pentru dvs. Noi propunem să scrieţi scurt în felul următor:

„ Cu ajutorul Domnului spre că voi fi în situaţia să pot contribui în anul viitor la lucrarea răspândirii evangheliei cu suma de ... (aici se vor indica banii care sunt în ţara în care locuieşti). Această sumă o voi plăti în ratele şi la timpurile care îmi vor fi convenabile, după cum Domnul îmi va da prosperitate”.

(Semnătura)

Vă rugăm să o trimiteţi această scrisoare la adresa:

Societăţii de Biblii și Tratate Turnul de Veghere,
Departamentul Financiar,
117 Adams Street, Brooklyn. N.Y.

Acei fraţi care nu locuiesc în Statele Unite trebuie să trimită această foaie la biroul din ţara în care trăiesc, și să depună banii pentru „Buna speranță” la aceste birouri.

De la noi înşine noi nu putem face nimic, dar suntem convinşi că rugăciunea celor drepţi face mult. Pentru aceasta rugăm pe fraţi ca să se roage zilnic pentru noi înaintea tronului harului ceresc, ca să ni se dea înţelepciune şi har ca să întrebuinţăm banii în felul cel mai avantajos pentru răspândirea evangheliei spre slava Domnului şi să putem îndeplinii lucrarea încredinţată nouă.

Cuprins

Scrisori

RECUNOSCĂTORI LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Faptul că mi-am dat seama că timpul și energia dumneavoastră sunt dedicate cântării cinstei și numelui lui Iehova, precum și sfătuirii constante a unșilor spre credincioșie, m-a împiedicat până acum să vă scriu.

Sunt atât de recunoscător Tatălui nostru ceresc pentru favoarea și poziția minunată care o am ca mesager, încât nu pot fi mulțumit fără o exprimare a recunoștinței față de Iehova și a mulțumirilor pentru multele amintiri de dragoste pe care le-ați revărsat asupra noastră în lucrare prin intermediul cărților.

Viața este minunată*; Profeția*, minunată; ea a fost o amintire puternică a 2Petru 1:19, „cuvântul profeției făcut mai sigur pentru noi". Și acum venirea *Luminii*; grandoarea nu poate fi exprimată în cuvinte simple. Cu toate acestea, e suficient să spunem că ea este *summum bonum* (esența) a ceea ce a fost scris; ea ridică pe om la al n-lea nivel.

Comentariile despre Pergamos, experiența bisericii ies în evidență în aceasta, 'fortăreața Turnului de Veghere'. Cât de adevărat! Așa cum este busola pentru marinar pe o mare înfuriată, tot așa a fost *Turnul de Veghere* și este pentru biserica în trup o lumină de far.

Turnurile recente, „Spiritul Sfânt" și „Omul păcatului", sunt „limpezi ca cristalul". Doresc să spun în acest punct că sunt cu toată inima cu dumneavoastră în „dragostea adevărului", și sunt mai hotărât să „vestesc" numele mare al lui Iehova în predicarea evangheliei Împărăției, și prin harul Lui, să țin întotdeauna telescopul nostru, sau mintea sau reflectorul, întreaga făptură (creatura nouă) astfel încât fulgerele lui Dumnezeu să strălucească luminând lumea.

Asigurându-vă, dragă frate, de iubirea mea cea mai caldă și de rugăciuni pentru cei care sunt asociați cu dumneavoastră, sunt

Fratele dumneavoastră și tovarăș de lucru în serviciul lui Iehova,

CLAUDE ROBERTS, *Colportor Pionier*

UNIȚI ÎN LUCRAREA MARE

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru care domnește!

Este dorința unanimă și exprimată a adunării Blaby ca să exprimăm aprecierea noastră sinceră despre modul în care Iehova își conduce poporul în aceste zile. O dorință a fost simțită pentru ceva timp pentru ca să vă trimitem un mesaj exprimându-ne dragostea noastră pentru dumneavoastră datorită zelului și devotamentului dvs. față de Domnul și Împărăția Lui, care trebuie să fie un stimulent pentru poporul Domnului de pretutindeni. Cu toate acestea, dorința noastră de a nu răpi timpul dvs. prețios este mai puțin importantă decât îndemnul de a vă spune cât de recunoscători suntem față de Iehova pentru faptele dvs. de dragoste în numele poporului Său și în interesul Împărăției.

Suntem o grupă de la sat, organizată bine pentru serviciul Domnului, având aproape 30 de lucrători, precum și un număr frumușel de alte persoane care se asociază cu noi din când în când. Suntem cu toții *una* cu Societatea în lucrarea mare în care ea este implicată în depunerea mărturiei către națiunile și popoarele pământului că Împărăția lui Iehova este aproape, și că El își va justifica în curând numele Său slăvit înaintea tuturor făpturilor, revărsând după aceea asupra familiei umane darul vieții în toată plinătatea lui, prin Acela pe care El l-a pus pe tron ca Rege drept al pământului, Stăpânul nostru iubit, Isus.

Apreciem profund hrana dătătoare de viață pe care o trimite Iehova prin *Turnul de Veghere* în aceste zile, și acum, foarte important, cărțile *Lumina* au luminat mai departe Cuvântul lui Dumnezeu, făcând cărțile Apocalipsa și Daniel extrem de clare și lucide. Ne bucurăm cu dvs., frate drag, și cu tovarășii de lucru în via Domnului, deoarece vedem că valul adevărului crește, și urmează să umple în curând tot pământul, spre slava lui Iehova. Cu adevărat Domnul a pregătit o masă înaintea „servului" Său în prezența dușmanilor, și paharul bucuriei noastre, 'bucuria Domnului', se revarsă.

Ne rugăm cu sinceritate ca Tatăl nostru ceresc să continue să vă binecuvânteze din belșug, frate drag, cu putere, călăuzire și înțelepciune, ca să fiți păzit de puterea Lui, credincios și loial până la sfârșit.

Cu multă dragoste creștină,

Frații și co-lucrătorii dumneavoastră în serviciul Împărăției,
ADUNAREA DIN BLABY (*Anglia*)

BUCURIE ÎN A MERGE DIN CASĂ ÎN CASĂ

Dragul nostru frate iubit Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova. Transmitem pe această cale aprecierea noastră pentru lucrarea constantă și credincioasă în interesele Împărăției lui Iehova și pentru „rămășița" clasei „servului".

Cuvintele sunt instrumente sărace pentru a transmite plinătatea binecuvântării pe care o primim în permanență ca urmare a studiului sistematic al *Turnului de Veghere*, și a publicațiilor înrudite, îndeosebi cărțile *Lumina*.

Cât de mult lăudăm pe marele Iehova că v-a ridicat să aduceți în atenția celor unși lucrurile 'scrise în și pe dosul cărții', care dezvăluie lucrarea mare care încă urmează să fie făcută înainte ca numele Dumnezeului nostru să fie justificat complet. Astfel ne rugăm ca să rămânem împreună cu dvs. și cu toți unșii de pe pământ, și chiar vom rămâne, prin puterea lui Iehova, fermi și neclintiți până când va fi dată mărturia deplină.

Mai mult ca niciodată găsim acea bucurie de nedescris în a merge din casă în casă, plasând literatura în mâinile oamenilor, pentru ca ei să poată afla despre Prietenul și Binefăcătorul lor mare și adevărat.

Așadar, frate drag, fiți sigur de cooperarea noastră credincioasă cu dvs. în această mare campanie de educare, și ne rugăm lui Iehova să vă dea putere până la încheierea acestei mari mărturii pentru numele Lui, și ne străduim să ne păstrăm integritatea împreună cu toți cei care caută să servească pe Iehova împreună cu dvs.

Cu dragostea noastră creștină unită, suntem

Ai dumneavoastră în serviciul Regelui,
GRUPA DIN PORTSMOUTH, (*Anglia*).

MARE APRECIERE

Dragul meu frate Rutherford:

Tocmai am terminat să citesc cele două volume *Lumina*. În timpul când am citit acest mesaj minunat am căzut pe genunchii mei de mai multe ori și am mulțumit Creatorului pentru lumina care cădea peste mine. Este un mare privilegiu să fi pe pământ ca un serv al lui Iehova cu dumneavoastră. Nu am fost în adevăr la fel de mult ca mulți frați, dar mulțumesc Dumnezeului meu că El m-a auzit când am strigat spre El pentru cunoștință și că pot să înțeleg Cuvântul Lui. Pot să simt opoziția mare care este împotriva mea, și zilnic mă rog Domnului să-mi deschidă buzele ca să nu tac. Dorința mea cea mai mare este ca să mi se permită să servesc Domnului mărturisind marele adevăr că Iehova este Dumnezeu.

Nu am cuvinte să-mi exprim aprecierea mea mare față de Iehova că mi-a dat posibilitatea să înțeleg Apocalipsa. Știu că sunteți un serv ocupat și nu găsiți timp pentru a citi toate scrisorile bune care vin la dvs., dar în cazul în care veți citi scrisoarea mea, doresc să-mi exprim dragostea mea frățească față de dvs. pentru credincioșia pe care ați arătat-o în facerea voii Domnului.

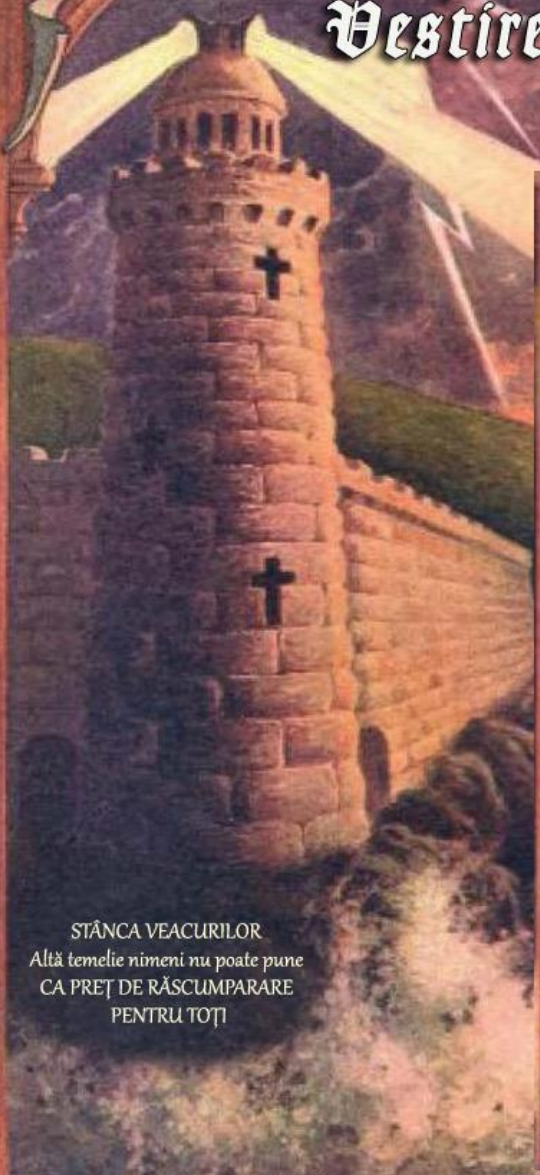
Cu cea mai bună dragoste frățească în Domnul,

Tovarășul dumneavoastră în serviciu,
H. E. LeSCHOFS.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 Mai 1931** **Nr. 10**

Cuprins:

ESTERA ŞI MARDOHEU - Pag. 203

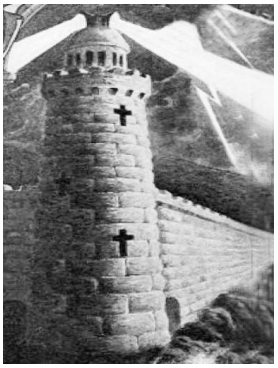
SE GUVERNEAZĂ OAMENII PE EI ÎNŞIŞI? - Pag. 212

RĂSCUMPĂRARE PRIN JERTFA MARE - Pag. 215

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

ENTERED AT THE POST OFFICE AT BROOKLYN, N. Y.
APRIL 18, 1912
VOL. XXXIII, NO. 8

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Mai 1931** **Nr. 10**

ESTERA şi MARDOHEU

„Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Iehova! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi.” – Psalm 97:10, *Roth.*

Partea I

IEHOVA foloseşte propria Sa modalitate pentru a ascunde hotărârile Sale până ce soseşte timpul stabilit ca să le facă de cunoscut. Pe acestea nimeni nu le poate înţelege mai devreme. Planurile Sale cu privire la omenire sunt arătate în Cuvântul Său şi deseori sunt afirmare în cuvinte atât de tăinuite, încât nimeni nu le poate descifra. La timpul Său Iehova permite să se împlinească evenimente care împlinesc cuvintele acestea tăinuite şi după aceea permite celor care-L iubesc să le înțeleagă.

2. Dumnezeu a făcut ca Biblia să se scrie de oamenii Săi sfinţi din vechime şi aceştia au scris sub conducerea Spiritului Sfânt. Din acest motiv Biblia este Cuvântul Său, adevărul. Deoarece Dumnezeu a supravegheat scrierea Sfintei Scripturi, trebuie să recunoaştem şi faptul că El a supravegheat și plasarea cărţilor în Biblie. Faptul că Biblia a rezistat tuturor atacurilor duşmanilor săi dovedeşte cu hotărâre ceea ce conține este prin voia lui Dumnezeu cu scopul de a face cunoscut cursul Său de acțiune față de oameni.

3. Canonicitatea cărţii Estera de a figura în Biblie a fost pus la îndoială de mai mulţi critici. O carte care are dreptul la un loc în Biblie se numește „canonică”, iar o carte care nu are drept la un loc în Biblie se numește „necanonică”. Dreptul la un loc în Biblie se numește „canonicitate”. Canonul Vechiului Testament cuprinde cartea Esterei și există o mare dovadă că alegerea ei sau canonizarea cărţii Esterei a avut loc în timpul lui Ezra şi a lui Neemia, care erau profeţii lui Dumnezeu. Cartea Esterei formează o parte a Bibliei; şi cât este de sigur că ea a fost plasată acolo prin voinţa lui Dumnezeu, tot la fel de sigur este faptul că ea este o parte a Bibliei ce merită atenţie.

4. Unii comentatori ai Bibliei care se declară urmași ai lui Cristos şi servii lui Dumnezeu au pus la îndoială autenticitatea cărţii Estera. Melido din Sardus şi Grigorie din Nazianz au omis în listele lor de cărți canonice cartea Esterei. Anastasie a pus-o între cărţile necanonice, iar Luther a nesocotit-o. Aceşti oameni erau socotiți ca reprezentanţii lui Dumnezeu pe pământ. Dar se poate că ei nu au fost. Aceia care caută să pună la îndoială canonizarea cărţii Esterei argumentează mai cu seamă că numele lui Dumnezeu nu apare nici măcar o singură dată în ea. Un alt autor spune despre cartea Esterei:

Obiecțiile împotriva canonicității cărţii Esterei se pot împărţi în trei grupe principale:

1) Că ea exprimă un spirit egoist, mânat de spiritul mândriei naţionale şi de răzbunare, care arată o trăsătură potrivită cu spiritul dovedit mai târziu al evreilor, însă stă departe de spiritul ce se descoperă în celelalte cărţii recunoscute ale Vechiului Testament.

Cuprins

2). Că nu are un caracter teocratic care se dovedeşte prin omisiunea totală în ea a numelui lui Dumnezeu, și că nu conține nici o referire la providența divină și îngrijirea lui Dumnezeu cu privire la evrei.

3). Și că multe părţi ale ei par atât de incredibile încât îi dau o aparență mai degrabă o istorie fantezistă sau roman decât de caracterul unei istorii adevărate." – *Mc Clintock şi Strong Cyel*.

5. Satan a tras concluzia fără îndoială căci, cartea Esterei, va fi înţeleasă de oamenii de pe pământ și că înţelegerea ei corectă nu va privi bine spre reprezentanţii lui religioşi și că el ar putea să se folosească de preoţi care să caute să defaime cartea, și astfel s-o țină în afara minților oamenilor. Acest înşelător străbun și original a influenţat mintea acelora ca să declare că în cartea aceasta nu se menționează numele lui Dumnezeu și prin urmare trebuie să fie de origine mitologică sau legendară la originea ei; și ei așa au şi susţinut. Aceştia oameni şi-au câştigat renume prin punerea la îndoială a cărţii Esterei, li s-a deschis ocazia ca să se mândrească cu capacităţile lor spirituale. Nimeni nu a putut interpreta cartea cum se cuvine, şi prin urmare criticii par să aibă cel mai bun argument.

6. Cu toate acestea, cartea Estera este în Biblie şi fără îndoială este acolo din voinţa lui Dumnezeu. Dacă recunoaştem că ea ocupă loc în Biblie pe drept, atunci scopul punerii ei în Biblie trebuie să se stabilească din Biblie. Opiniile critice sau ipocrite exprimate de oameni nu ar putea să contrabalanseze autenticitatea cărţii Esterei. O partea a raportului divin inspirat spune: „Şi tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem speranță." – Romani 15:4.

7. Persoanele principale care joacă un rol important în cartea Esterei erau evreii şi despre lucrurile care s-au întâmplat cu evrei citim: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor."(1Corinteni 10:11). Mai mult în 2Timotei 3:16,17 *R.V.* spune: „Toată Scriptura insuflată de Dumnezeu este de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" .

8. Din aceste citate şi din faptele cunoscute acum creştinilor trebuie să tragem concluzia căci cartea Esterei formează o parte a Cuvântului lui Dumnezeu; că ea a fost scrisă pentru ajutorul, mângâierea şi încurajarea poporului lui Dumnezeu care trăieşte în timpul de faţă deoarece am ajuns la sfârşitul lumii, și că conţinutul cărţii serveşte spre învăţătura poporului lui Dumnezeu pentru ca aceştia să fie capabili pentru împlinirea datoriilor încredinţate de Dumnezeu. Din acest motiv, în acest număr și în cele viitoare ale *Turnului de Veghere* vom analiza în detaliu cartea Esterei, și sperăm că unșii Domnului pot fi ajutați și încurajați prin această analiză.

9. Pare cert căci cartea Esterei este raportul divin al unei mari drame sau ilustrații vii aranjate, supravegheate și conduse de Iehova Dumnezeu pentru a prefigura lucrurile care urmează să se întâmple acum la sfârșitul lumii. Știind sfârșitul de la început Iehova a ținut ascunsă semnificația acestei mari drame până în momentul în care poporul său de pe pământ va avea nevoie mare de ajutor şi încurajare. Unşii sunt avertizaţi că Satan, care a fost aruncat din cer, este foarte mâniat pe rămăşiţă și merge să facă război împotriva tuturor celor, cărora le este încredinţată mărturia lui Isus Cristos. Mărturia aceasta acum trebuie pusă acum şi fiecare membru al rămăşiţei se bucură că poate să urmeze poruncile Celui Prea Înalt şi că poate să depună mărturie.(Apocalipsa 12:17). Aceasta mai dovedește că Iehova va ocroti pe toţi aceia care Îl iubesc şi sunt devotaţi Lui cu credincioşie, și El dezvăluie mijloacele folosite, așa cum este arătat de faptele înscenate în dramă cu mult timp în urmă.

10. Iehova face cunoscut omului semnificația Cuvântului Său la timpul stabilit, și nu după lucrarea sau înțelepciunea omului. Aceasta este măsura grațioasă a lui Iehova. Acela care așteaptă ca vreun om să explice lămurit Biblia, nu o va înţelege. Însă când poporul lui Dumnezeu înţelege

Cuprins

Biblia, el ar trebui să se bucure şi să dea toată lauda și cinstea lui Iehova, deoarece numai El este vrednic de aceasta.

PARTEA ISTORICĂ

11. Evreii au fost duşi în captivitatea babilonică, în anul 606î.Chr., care pe vremea aceea era un imperiu mondial. Babilonia a fost răpusă de Medo-perși în anul 538î.Chr. Aproximativ doi ani mai târziu, în anul 536î.Chr., Cir a emis acel decret memorabil care a permis evreilor să se întoarcă la Ierusalim sau Sion, și să rezidească templul Domnului acolo. După aceea, în timpul domniei monarhului persan Ahașveroș, și în timpul perioadei de la 485 până la 465î.Chr., s-au întâmplat evenimentele relatate în cartea Esterei.

12. Sub domnia lui Ahașveroș, împărăţia s-a extins de la India până în Etiopia şi a cuprins în sine o sută douăzeci şi şapte de provincii - între acestea şi Palestina. Evreii au trăit împrăştiaţi în aceste provincii diferite. Capitala imperiului era cetatea Susa și reședința regelui Ahașveroș. Tot aici a locuit Mardoheu cu verișoara lui Estera. Cu ocazia unui ospăț regina Vasti a refuzat să asculte porunca împăratului de a veni înaintea regelui și a fost înlăturată din poziţia ei de regină printr-un decret regal. Regele apoi şi-a pus în mişcare organizaţia sa, ca să-i caute o fată frumoasă în imperiul său pe care vrea s-o facă regină. Evreul Mardoheu a început să învețe pe verișoara sa pentru locul de primă doamnă a imperiului. În timpul acela nici regele şi nici funcţionarii lui nu au ştiut că Mardoheu şi Estera sunt de origine evrei. Acesta este cadrul general istoric al dramei şi acum vedem, că toate acestea au fost planificate și conduse de Iehova Dumnezeu prin îngerii săi sfinţi.

13. Drama aceasta mare, jucată în capitala imperiului Medo-Persan şi în palatul regal , a implicat atât poporul ales al lui Dumnezeu, cât și pe cei din organizația lui Satan. Pentru a ajuta pe cercetător, vom arăta mai întâi ce reprezintă sau înseamnă numele actorilor și ce a prefigurat sau reprezentat fiecare actor.

ACTORII

14. Estera, fecioara evreică, care a devenit regină, a simbolizat rămăşiţa lui Dumnezeu acum de pe pământ din punctul de vedere al celor care sunt unși și desemnați în serviciu de membri ai miresei lui Cristos.

15. Mardoheu, un evreu pios, verișor și sfetnic al Esterei, a prefigurat rămăşiţa poporului lui Dumnezeu care trăiește azi pe pământ în calitate de membri ai „servului credincios”, căruia i-a fost încredinţată mărturia lui Isus Cristos sau interesele Împărăţiei, ceea ce s-a întâmplat în timpul când Isus a apărut în templu său, după cum arată pilda talanţilor.

16. Regele persan Ahașveroș, a prefigurat puterea regală și serviciul în înţeles abstract şi el a jucat o parte dublă sau un dublu rol. În dramă el a prefigurat uneori pe Satan, răzvrătitorul împotriva lui Dumnezeu, iar după aceea pe Isus Cristos care este Regele drept al pământului, iar uneori a ilustrat și pe Iehova Dumnezeu. Serviciul împărătesc trebuie să-l ţinem în minte.

17. Vasti, prima regină a reprezentat acea clasă religioasă inclusiv fariseii şi pe acei din zilele actuale care cândva au fost pregătiți pentru Împărăţie, dar care pentru necredincioşia sau călcarea de legământ nu s-au dovedit vrednici de aceasta.

18. Haman a reprezentat pe farisei moderni sau așa-numiții preoți „creștini” și pe clasa „servului rău”, „omul păcatului”, „fiul pierzării”.

19. Evreii împrăştiaţi în cele o sută douăzeci şi şapte de provincii ale imperiului au reprezentat pe poporul lui Dumnezeu care trăieşte în prezent împrăștiat peste întreg pământul. Estera şi Mardoheu au fost doar membrii reprezentanți ai poporului evreu.

NUME

20. Cu toate că va trebui mult spaţiu, totuşi se va dovedi de folos examinarea numelor actorilor celor mai importanţi. Totdeauna putem observa că numele bărbaţilor şi ale femeilor în Scriptură au întotdeauna o însemnătate deosebită care aruncă lumină asupra scripturilor referitoare la acestea. Marele Creator se prezintă sub nume diferite şi fiecare din acestea au o mare însemnătate. Numirile şi titlurile Domnului Isus Cristos sunt de mare însemnătate și este logic să presupunem că semnificația numelor pe care le-a dat Iehova creaturilor, așa cum sunt arătate în Biblie, este importantă în examinarea textului.

21. Criticii cărţii Estera susţin că numele Estera este numele unei zeițe asiriene; însă susţinerea aceasta nu merită nici o atenţie. Cuvântul „As" este numele oriental pentru mirt, și după părerea unora, foarte corectă, se spune că cuvântul Estera este echivalentul evreiesc al lui „As-tur", adică „mirt proaspăt". Numele evreiesc al Esterei, așa cum este dat în Biblie, este „Hadasa" şi înseamnă „mirt" sau „bucurie". Dacă ea ar fi fost prezentată regelui cu acest nume, aceasta ar fi demascat-o imediat ca evreică și fără îndoială ar fi zădărnicit șansele ei de a deveni regină. Mardoheu, care era verișorul ei și îngrijitorul ei prin adopție, i-a schimbat numele în echivalentul lui oriental „As-tur", sau Estera, cu scopul evident de a ascunde identitatea ei până la sosirea timpului potrivit pentru descoperirea acestuia. Mardoheu a trăit în capitala imperiului persan cu verișoara sa Estera. Părinţii Esterei au murit, și Mardoheu o adoptase și o crescuse cu mare îngrijire. „El creştea pe Hadasa, adică Estera, fata unchiului său; căci ea n-avea nici tată nici mamă. Fata era frumoasă la statură şi plăcută la vedere. După moartea tatălui şi a mamei sale, Mardoheu o luase de suflet". – Capitolul 2:7.

22. Fără îndoială îngerul Domnului a pus în mintea lui Mardoheu gândul ca să ascundă identitatea Esterei în acel timp pentru ca să poată fi împlinit planul lui Iehova. (cap.2:10). Pare sigur, așadar, că Mardoheu este acela care a schimbat numele Hadasei în Estera. Hadasa sau Estera înseamnă „mirt" şi aceasta are o mare însemnătate. În Scriptura mirtul are legătură cu timpul secerişului, cu restatornicirea și bucuria, și cu muntele Măslinilor.

23. Următoarele texte sunt în sprijinul acestei afirmații: „Şi au găsit scris în lege că Domnul poruncise prin Moise, că fiii lui Israel trebuie să locuiască în corturi, în timpul sărbătorii lunii a şaptea. Atunci au trimis să răspândească vestea aceasta în toate cetăţile lor şi la Ierusalim: „Duceţi-vă la munte şi aduceţi ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, *ramuri de mirt*, ramuri de finic şi ramuri de copaci stufoşi, ca să faceţi corturi, cum este scris." Atunci poporul s-a dus şi a adus ramuri şi au făcut corturi pe acoperişul caselor lor, în curţile lor, în curţile Casei lui Dumnezeu, pe locul deschis dinaintea porţii apelor şi pe locul deschis de la poarta lui Efraim. Toată adunarea celor ce se întorseseră din robie a făcut corturi şi au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră copiii lui Israel aşa ceva. Şi a fost foarte *mare veselie.* " – Neemia 8:14-17.

24 „Voi sădi cedri, salcâmi, *mirţi* şi măslini în pustie; voi pune chiparoşi, ulmi şi merişori turceşti la un loc în pustie, ca să vadă cu toţii şi să ştie, să priceapă şi să înţeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri şi Sfântul lui Israel le-a zidit." – Isaia 41:19,20.

25 „M-am uitat noaptea, şi iată că un om era călare pe un cal roşu, şi stătea între *mirţi* într-un umbrar; și în spatele lui erau nişte cai roşi, murgi şi albi. Am întrebat: Domnul meu, ce înseamnă caii

Cuprins

aceştia? Şi îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Îţi voi arăta ce înseamnă caii aceştia!Şi omul care stătea între *mirţi* a luat cuvântul şi a zis: Aceştia sunt aceia pe care i-a trimis Domnul să cutreiere pământul!" Şi ei au răspuns Îngerului Domnului, care stătea între *mirţi,* şi au zis: Am cutreierat pământul, şi iată, tot pământul este în pace şi liniştit!" – Zaharia 1:8-11.

26. Astăzi numai membrii rămăşiţei cântă cu bucurie laudele numelui lui Iehova. Aceștia au de-a face cu secerișul și cu restatornicirea adevărului întrucât vestesc cu bucurie planurile lui Dumnezeu în legătură cu acesta şi această clasă este pregătită pentru poziția mare de membru în mireasa lui Cristos.

27. Hadasa, adică Estera, era fiica lui Abihail, al cărei nume înseamnă „tatăl puterii". Profetul lui Dumnezeu vorbeşte în Psalmul 45:10,13 despre o grupă, care formează „clasa fetei"; aceasta este foarte frumoasă şi o formează copiii lui Dumnezeu, în care este o „putere veşnică". (Isaia 26:4). În timpul absenței lui Isus Cristos în cer cei care au fost pregătiți pentru membrii în mireasă au fost lăsați ca orfani pe pământ, Spiritul Sfânt fiind trimis să acționeze ca conducător şi îngrijitor în timpul acelei perioade. (Ioan 14:18*, margin*). Când Domnul Isus s-a întors a găsit o clasă credincioasă, care a servit fraţilor ei şi a purtat de grijă de interesele Împărăţiei. Această clasă a primit aprobarea Domnului şi Domnul a constituit această clasă ca „serv credincios şi înțelept", căruia i-a încredințat bunurile sale şi interesele Împărăţiei. După cum arată faptele, Domnul a folosit această clasă a „servului credincios" să servească celor care au venit la cunoştinţa adevărului de la și după 1918 şi care au primit chemarea pentru Împărăţie, dintre care mulţi au fost găsiţi aprobați și adunaţi în templu și unși ca membri ai miresei lui Cristos.

28. Aşadar, Estera pare să prefigureze pe acei credincioşi, care după venirea Domnului în 1918 la templu său, au primit chemarea pentru Împărăţie, au intrat în serviciul regal al Domnului, s-au dovedit vrednici, au fost aleşi şi unşi pentru Împărăţie. Această clasă pare să fie menționată în special de profeție în Psalmul patruzeci și cinci, care spune: „Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită pe poporul tău şi casa tatălui tău; și atunci Regele îţi va pofti frumuseţea".

29. De la venirea Domnului la templul Său mulţi au primit chemarea pentru Împărăţie şi au întrat cu bucurie în serviciu. Acestora le-au servit îndeosebi aceia, care cu ocazia venirii Domnului la templu s-au dovedit deja credincioşi. Aceia care au răspuns la chemarea pentru Împărăție după 1922 au intrat pe câmpul de întrecere pentru câştigarea unui loc de membru în clasa miresei lui Cristos, însă au aflat repede că nu „dezvoltarea caracterului", așa cum fusese înțeleasă, nu este o condiție de admitere, credincioşia şi devotamentul neîmpărţit faţă de Dumnezeu sunt condiții pentru a face parte din mireasa lui Cristos. După cum Mardoheu s-a îngrijit de Estera şi a avut grijă de interesele ei, tot așa cei din poporul Domnului care fuseseră mai mult timp în serviciul Domnului și care se dovediseră credincioşi până la venirea Domnului la templul său, s-au îngrijit în a ajuta pe cei care au venit la cunoştinţa adevărului şi au răspuns la chemare după 1922.

30. Deoarece Estera a fost verișoara lui Mardoheu, e sigur că ea a fost din seminţia lui Beniamin. (vezi cap.2 versetul 5). După moartea lui Solomon a existat o mare decădere între evrei și toți au părăsit seminția lui Iuda cu excepția seminţiei lui Beniamin. Iuda era seminţia regală şi seminţia lui Beniamin a stat lângă ea cu credincioşie. La venirea Domnului la templul său în 1918 a avut loc o mare decădere între aceia care au încheiat legământ cu Dumnezeu prin Cristos, și în acest timp a început să se descopere „omul fărădelegii". Estera reprezintă corect o parte a rămăşiţei care a rezistat necontenit influenţei celor căzuţi şi deveniţi ispititori. Așa cum seminţia lui Beniamin a stat lângă seminţia lui Iuda şi a sprijinit-o, tot așa Estera, o beniamită, ilustrează pe aceia care după 1922 au fost primiţi în legământ şi care au dovedit prin „foc şi apă" hotărârea şi devotamentul lor necondiţionat față de Împărăţia lui Dumnezeu şi interesele acesteia.

31. Mardoheu a fost strănepotul lui Chis, care fusese luat captiv împreună cu Ioiachin, regele lui Iuda de către Nebucadneţar, regele Babilonului în anul 617 î.Chr. (2Regi 24:8-16). S-a susţinut că Mardoheu a fost luat captiv atunci; dar aceasta nu ar putea fi adevărat, pentru că atunci el ar fi fost prea bătrân în timpul evenimentelor amintite în cartea Esterei. După cum arată faptele, Mardoheu pe vremea aceea era un bărbat în putere deplină şi cu o minte ageră. El trebuie să fi fost în serviciul regelui şi total competent pentru a-și realiza însărcinările încredințate lui.

32. Raportul spune: „ În palatul din Susa era un Iudeu, al cărui nume era Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Şimei, fiul lui Chis, bărbat din Beniamin, care fusese luat din Ierusalim printre robii strămutaţi împreună cu Ieconia, împăratul lui Iuda, de Nebucadneţar, împăratul Babilonului”(Estera 2:5,6). Examinând din punct de vedere al gramaticii evreiești, limbajul acestui text arată că Chis a fost menționat ca fiind luat în captivitate și că Chis era bunicul lui Mardoheu. Cu toate că Mardoheu era beniamit, el este numit în versetul citat ca iudeu. Probabil că aceasta se datorează faptului că bunicul lui a fost luat regele lui Iuda și să membrii familiei, inclusiv Mardoheu, fuseseră credincioși seminției lui Iuda, și el era, prin urmare, clasificat ca iudeu sau evreu.

33. Criticii mai fac o greşeală, când susţin că Mardoheu înseamnă „consacrat lui Mars sau lui „Merodac”, un nume care este limitat la organizaţia Diavolului. Această susţinere însă este greşită şi nelogică. Un evreu credincios sau beniamit nu ar purta un nume al unuia din organizaţia Diavolului. Alţii susţin că numele Mardoheu se trage din cuvântul evreiesc *Mor* şi înseamnă „smirnă”, și prin urmare numele lui Mardoheu înseamnă ”ca smirna curată sau zdrobită”. Această afirmație pare a fi în armonie şi logică cu ceea ce Dumnezeu l-a folosit pe Mardoheu. Smirna a constituit unul din ingredientele uleiului sfânt pentru ungere (Exod 30:23). Hainele regelui uns a lui Dumnezeu miroseau a smirnă, aloe şi casia. (Psalm 45:8). Uleiul sau smirna a fost folosită în curățirea Esterei pentru a-o pregăti pentru ca să fie prezentată regelui. – Estera 2:3,12.

34. Cuvântul „Smirnă”, așa cum este folosit în Apocalipsa și aplicat la una din adunări, înseamnă tot „smirnă”. Solia Domnului către adunarea din Smirna nu conţine nici un cuvânt de mustrare.(Apocalipsa 2:8-11). Așadar, când Domnul a venit la templu său și a început să facă socoteală cu cei ce au încheiat legământ, El a aprobat Smirna şi a constituit acea clasă ca „servul înţelept şi credincios”, căruia i-a încredinţat toate interesele Împărăţiei de pe pământ, reprezentate de „bunurile sale”. Cei ce vor forma clasa aceasta trebuie să suporte multe atacuri şi necazuri, dar cu toate acestea ei stăruiesc cu credincioşie pe lângă Domnul. Precum se vede numele Mardoheu înseamnă „smirnă curată” sau „smirnă zdrobită” și are o mare însemnătate. Aceasta sugerează că el a prefigurat în dramă pe clasa „servului credincios şi înţelept” al Domnului aprobată cu ocazia venirii Sale la templu, clasă care a suferit multe persecuţii, pe care le suportă cu bucurie şi aceasta este plăcut înaintea Domnului.

35. Faptul că Mardoheu era beniaminit, arată că a fost credincios seminţiei regale a lui Iuda, care prefigurează Împărăţia adevărată a lui Dumnezeu sub Cristos. El a fost numit „iudeu” ceea ce înseamnă că el a fost unul care preamăreşte pe Iehova Dumnezeu. El a fost angajat în palatul regal înainte de începerea acţiunii dramei acesteia, și prin urmare, înainte de verișoara sa Hadasa, adică Estera, să primească invitația de a intra în competiția pentru poziția înaltă de regină pentru conducătorul puternic.

36. Mardoheu adoptase, îngrijise, învățase și crescuse pe Estera, și fără îndoială o instruise complet cu privire la relația ei cu Iehova Dumnezeu, deoarece părinţii evrei erau datori faţă de copii să facă aceasta. Numele tatălui şi a bunicului lui Mardoheu sunt puse desigur în raportul divin cu anumit scop. Numele tatălui său Iair, înseamnă „lumina mea; cel care răspândește lumină, sau care este luminat”. Numele bunicului său era Șimei, care înseamnă unul „care aude sau se supune sau a auzit; numele sau faima mea”. Străbunicul lui era Chiș, care înseamnă „tare, dificil”. Însemnătatea

Cuprins

acestor nume pare să zică despre Mardoheu că a fost luminat de Iehova și a răspândit lumina și bucuria la alții; că a ascultat de cuvântul lui Iehova şi a fost zelos pentru numele şi faima Celui Prea Înalt; şi din această cauză a trebuit să sufere multe greutăți. Făcând aceasta, așa cum semnifică numele său, el a fost ca „smirna zdrobită” sau parfumul plăcut. Aceasta sugerează că el a fost un parfum plăcut pentru Domnul. Acesta este un alt motiv pentru care el pare să ilustreze deplin pe „servul bun și credincios”. (Matei 25:21) care cu credincioşie se îngrijeşte de interesele Împărăției Domnului; și clasa „servului credincios şi înţelept”, care de asemenea nutreşte, îngrijeşte şi întăreşte pe cei care răspund la chemarea pentru Împărăţie și care au primit chemarea după venirea marelui Judecător la templul lui Iehova.

37. Mardoheu a fost îngrijitorul Esterei şi i-a purtat de grijă înainte de chemarea ei la domnitor. Când a primit chemarea aceasta înaltă şi a început să se pregătească pentru poziția înaltă de regină, începând din acel moment interesele de viaţă ale lui Mardoheu şi ale Esterei au devenit aceleaşi și s-au întrepătruns îndeaproape. Remarcați cât de bine corespunde aceasta cu relația celor care au fost găsiți credincioși în momentul venirii Domnului la templu său și cei care au răspuns la chemare după aceea. Prin urmare după 1918, și în special după 1922, Estera și Mardoheu au simbolizat sau prefigurat una și aceeaşi clasă, și anume, rămăşiţa lui Dumnezeu. Deosebirea între ei constă în aceea, că Estera a prefigurat rămăşiţa din punctul de vedere al acelora care după venirea Domnului la templul său au fost unşi ca membre ale miresei lui Cristos, în timp ce Mardoheu a reprezentat pe membrii rămăşiţei din punct de vedere al „servului credincios al lui Dumnezeu”, căruia i-au fost încredinţate interesele Împărăţiei – Isaia 42: 1-6 ; Matei 24:47.

38. Să nu uităm că evenimentele profetice înscrise în cartea Esterei au avut loc după căderea Babilonului şi după darea poruncii lui Cir pentru zidirea templului lui Dumnezeu pe muntele Sion. Așadar, ilustrația profetică a început să se împlinească după ce Iehova a întors pe poporul Său din captivitatea Babilonului și a început zidirea Sionului. Faptele fizice în împlinirea ilustrației profetice arată că Regele nou, Cristos, a fost pus pe tron în 1914; că Babilonul (organizaţia cerească a lui Satan) a fost aruncat din cer pe pământ prin aruncarea jos din cer a lui Satan şi a îngerilor săi; și că atunci Domnul a venit la templu său şi a început zidirea Soinului, și a apărut în slava Sa înaintea clasei templului și a dezvăluit slava lui Iehova, și cei din templu se bucură nespus. Babilonul a căzut între 1914 şi 1918 şi poporul Domnului în acel timp a fost scăpat din captivitatea Babilonului. – Psalm 126:1-3.

39. Așadar, după ce Cristos, „mesagerul legământului” a venit la templul lui Dumnezeu, ilustrația Esterei a început să se împlinească. Acesta este motivul pentru care ea nu a putut fi înțeleasă mai repede. Acum Domnul descopere unele lucruri din acestea înaintea poporului Său. El permite rămăşiţei Sale să înţeleagă unele părţi împlinite ale acestei icoane profetice, iar celelalte părţi ale acestei icoane profetice se vor împlini după aceasta. Prin urmare Domnul spune: „Iată, lucrurile dintâi s-au împlinit, şi vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple”. – Isaia 42:9.

40. Ilustraţia dramatică a Esterei dovedeşte cu desăvârşire că ultima încercare de a distruge poporul adevărat al lui Dumnezeu va avea loc după aruncarea lui Satan din cer şi după venirea Domnului la templul său. După cum evreii trăiau împrăştiaţi în cele o sută douăzeci şi şapte de provincii – între ele şi Palestina - tot așa şi acum poporul lui Dumnezeu trăieşte azi împrăștiat peste tot pământul.

REGELE

41. Atât faptele biblice cât şi cele ale istoriei dovedesc clar că Ahașveroș a fost Xerxes care a început să domnească la 485î.Chr. și care a murit în 465î.Chr. Numele lui Xerxes înseamnă „ rege

Cuprins

leu". Imperiul lui a fost „mare" deoarece „a stăpânit de la India până la Etiopia", având o sută douăzeci şi şapte de provincii. (Capitolul 1:1,20). El a fost slujitorul principal al lui Satan în al patrulea imperiu mondial și a fost, prin urmare, un reprezentant direct al Diavolului.

42. În partea întâi a dramei rege este arătat ca fiind folosit fără voie ca un dușman de moarte al poporului ales de Dumnezeu, evreii. Într-o altă parte el este arătat ca prietenul și promotorul intereselor vitale ale evreilor. Așadar, el a jucat un rol dublu. Când a ascultat de sfaturile şi influenţa lui Haman şi a lucrat după acele sfaturi, a reprezentat pe Diavolul; însă atunci când a ascultat şi împlinit cererea lui Mardoheu şi a Esterei și a acționat în armonie cu aceasta a reprezentat pe Domnul. Așadar, concluzia este că regele Ahașveroș a prefigurat puterea regală în înțeles abstract. Aceasta arată că domnitorii lumii rele de azi nu acționează de bună voie și cu bună știință în interesul Diavolului, ci că ei sunt determinați să facă aceasta în urma influenţei exercitate asupra lor și că în anumite circumstanțe Domnul ar putea să folosească pe acești conducători chiar și în numele poporului Său.

43. Ahașveroș a fost succesorul lui Cir, care a răsturnat Babilonul, care a eliberat pe evrei din captivitate și s-a îngrijit de rezidirea templului. Ahașveroș a făcut pe evreica credincioasă regina sa, iar pe un evreu l-a făcut prim ministru al împărăţiei sale. În aceasta şi în alte lucruri, regele a ilustrat autoritate şi putere regală, prin care a reprezentat pe Cristos, regele drept al pământului. Ahașveroș a fost însoțit și servit de şapte camerieri şi de șapte înțelepți sau prinți. Când joacă rolul lui Satan aceasta pare să ilustreze fiara cu şapte capete ce s-a ridicat din mare şi cele şapte capete ale balaurului roşu.(Apocalips 12:3 ; 13:1,2). Atunci însă când a jucat rolul dreptăţii, aceşti şapte servitori închipuie pe cele şapte stele din mâna dreaptă a Domnului Isus Cristos, care sunt îngerii lui (Apocalipsa 1:16,20). Susa, numele palatului în limba evreiască înseamnă „crin", „trandafir" sau „bucurie". De la reîntoarcerea Domnului şi de la strângerea poporului Său la sine, palatul Său este văzut a fi capitala organizaţiei universale a lui Dumnezeu, și pentru poporul lui Dumnezeu el este acum un loc al bucuriei şi se aseamănă cu crinul frumos, şi cu trandafirul plăcut la miros.

VASTI

44. Numele reginei, Vasti, înseamnă „femeie frumoasă". Ea a purtat coroana regală; şi dacă ar fi ascultat de poruncă şi-ar fi putut păstra coroana. Deoarece a fost egoistă şi a insistat în drepturile ei închipuite şi a refuzat să se supună regelui, și-a pierdut coroana şi demnitatea ei de regină. Vasti reprezintă, aşadar, pe oamenii aceia care au fost cândva pregătiți pentru Împărăţie, însă au pierdut.

45. Acest lucru a fost valabil pentru farisei când Isus a fost pe pământ, și este foarte valabil şi acum la sfârşitul lumii când Domnul alege ultimii membri ai Împărăției Sale, și când vine la templu Său pentru judecată. Dumnezeu a fost îndurător faţă de toţi aceştia şi le-a dat adevărul. Aceştia au fost chemați la Împărăţie, și au fost în plan pentru un loc în Împărăție, și au avut oportunitatea de a purta întotdeauna cununa cerească. Aceştia s-au declarat a fi membri ai trupului lui Cristos și prin urmare, mireasa sau regina. Însă în loc să se supună, ei au insistat cu drepturile lor personale de a fi liberi și nestingheriți în calea pe care au voit să meargă. Ei au refuzat să se pregătească și să îmbrace hainele de mireasă. Ei au refuzat să facă lucrarea Domnului în modul hotărât de El şi au voit să facă pe placul lor. Ei au răspuns la chemarea pentru Împărăţie, dar din porniri egoiste. Ei nu au voit să se supună „Stăpânirilor Înalte" în organizaţia lui Dumnezeu, susținând că acel text al Scripturii se referă la domnitorii pământeşti(Romani 13:1 ; Apocalipsa 19:9). Deoarece n-au păstrat ce au avut, au fost dezbrăcaţi de coroană (Apocalips 3:11). Astfel Vasti, reprezintă fără îndoială pe cei născuţi din spirit şi chemaţi care nu fac destul pentru cerinţele Împărăţiei, datorită nelegiuirii, insubordonării,

Cuprins

egoismului, deoarece au „eșuat să țină capul sus”, și care din această pricină au fost culeşi şi nu primesc ungerea. – Matei 13:41.

HAMAN

46. Numele Haman în evreieşte înseamnă „zgomot”, „larmă” sau „cel care se pregăteşte”. El a fost numit fiul lui Hamedata adică „cel care strică legea”. (capitolul 3:1). El a fost unul care provoacă neînţelegere. A fost numit „Agaghit”, acest titlu fiind purtat de toți regii amaleciţi.(Num. 24:7 ; 1Samuel 15:8,9). Fiind amalecit, el a fost, prin urmare un descendent al lui Esau născut printr-o femeie păgână. Deoarece amaleciţii s-au purtat rău faţă de evrei cu ocazia ieşirii lor din Egipt, Dumnezeu i-a blestemat şi a jurat că va purta război cu ei din generaţie în generaţie. (Exod 17:8-16 ; 1 Samuel 15:2,3). Acest blestem s-a întins şi asupra lui Haman.

47. Haman era îngâmfat şi lăudăros. El s-a lăudat slava sa, cu bogățiile sale și cu mulțimea copiilor săi, care a inclus, desigur, pe cei zece fii ai lui (Cap.9:7-10). El şi-a avut proprii săi „învăţaţi” lui şi s-a considerat ca omul cel mai favorizat de rege, și prin aceasta, a dovedit spiritul Cristosului mincinos.(Cap. 6:13). El s-a ridicat împotriva poporului lui Dumnezeu, evreii, și a făcut planuri ca să-i nimicească. Astfel, Haman reprezintă pe fariseii timpului nostru, așa-numiții preoți „creștini”, în care se cuprind şi „omul fărădelegii”, clasa „servului rău” şi „fiul pierzării” care sunt dați morții și pierzării ca și amaleciţii şi Iuda. După cum amaleciţii au stat împotriva evreilor care au ieşit afară din Egipt, tot așa preoţii împreună cu clasa „servului rău”, cu „omul fărădelegii” se asociază cu scopul ca să atace împreună pe poporul lui Dumnezeu, în timp ce el iese afară din Egiptul spiritual şi înaintează spre Împărăţia lui Dumnezeu. Haman, fără îndoială, a fost în slujba regelui chiar şi înaintea ridicării pe tron a reginei Estera. Regele, după alegerea Esterei, l-a ridicat la demnitate mare. Aceasta înseamnă că „omul fărădelegii” își unește forțele într-un atac activ asupra poporului lui Dumnezeu după ce clasa rămășiței este unsă și se implică activ în serviciul Domnului.

EVREII

48. Haman cu dispreţ a arătat spre evrei, ca spre 'un popor care este împrăştiat în întreg imperiu în cele o sută douăzeci şi şapte de provincii, un popor care trăieşte despărţit de alţii, ale căror legi sunt deosebite de ale celorlalte popoare și care nu respectă legile regelui,și deci nu ar trebui să fie lăsați să trăiască.(Cap. 3:8). Evreii, așadar, au simbolizat rămăşiţa Domnului, la fel ca și Estera şi Mardoheu, care au fost cu adevărat reprezentanţii întregului popor. Haman i-a privit pe toți ca una şi 'nu s-a mulţumit numai să-şi întindă mâna asupra lui Mardoheu', după ce a aflat că Mardoheu este evreu. El a vrut sângele tuturor evreilor. Mardoheu a privit pe Estera şi pe Evrei ca fiind una; şi pentru aceasta a îndemnat-o să acționeze (Cap. 4:13). Aşadar, evreii au prefigurat rămăşiţa poporului lui Dumnezeu care trăieşte azi pe pământ, din punctul de vedere al unui popor deosebit împrăștiat peste întreg pământul, în mijlocul organizaţiei lui Satan, dar nu face parte din această organizaţie. Elementul religios al organizaţiei Diavolului (element care-i face o slujbă de bună voie) caută viața poporului lui Dumnezeu.

49. Afirmațiile făcute aici sunt generale. Subiectul acesta este atât de important, încât este necesară o examinare atentă a întregii cărţi a Esterei. Examinarea noastră va continua în numărul viitor al revistei *Turnul de Veghere*.

(Urmează continuarea)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2 Când, cui şi cum descoperă Iehova hotărârile Sale? Dă dovezi despre sursa și scopul Bibliei.

3–5. Pe ce bază au contestat criticii canonicitatea cărţii Estera? Cum putem explica că autenticitatea ei a fost pusă la îndoială.

6–8. Ce spune apostolul Pavel despre: a) starea lui Israel în profeţia lui Dumnezeu, şi b) scopul pentru care s-a scris Biblia.

9,10. Ce este clar cu privire la natura și scopul cărții Estera? Cum va privi poporul lui Dumnezeu înțelegerea lor mai clară a Scripturilor?

11–13. Descrie cadrul istoric general al acestei drame.

14–19. Cine au fost actorii principali, şi ce sau pe cine au reprezentat ei?

20. Ce se vede acum clar că a fost o unealtă simplă şi eficientă folosită de Dumnezeu atât pentru a ascunde cât și a descoperi multe din profeţiile Cuvântului Său? Citează câteva exemple!

21–26. Cine a fost Estera? Explică schimbarea numelui ei. Explică, pe baza Scripturii, însemnătatea potrivită a numelui prin care ea este menționată aici. Cum se pot aplica aceste texte la rămăşiţă?

27,28. Ce este semnificativ în faptul că: a) Estera a fost fiica lui Abihail; b) că era orfană; c), că a „obținut grație și favoare în ochii regelui” şi a fost făcută regină de către rege?

29. Explică semnificația rudeniei dintre Estera şi Mardoheu şi serviciul de îngrijitor al lui Mardoheu!

30. Ce a deosebit pe seminţia Benianim de toate celelalte seminţii, în privința lui Iuda? Arată cum faptul că Estera a fost o beniaminită se potrivește ilustraţiei profetice?

31,32. Arată dacă expresia; „Care a fost luat captive”(Cap. 2:6) se referă la Mardoheu. Cine a fost Mardoheu?

33–35. Cum se potriveşte numele lui Mardoheu şi faptul că un beniaminit în ilustraţie? Ce lumină ne dă Apocalipsa 2:8-11 în privința aceasta?

36,37. Ce lumină suplimentară dau celelalte nume citate din familia lui Mardoheu asupra ilustraţiei profetice? Ce aplicare profetică are îngrijirea de către el a Esterei?

38–40. Când a avut loc evenimentele amintite în cartea Esterei? Când şi cum s-a împlinit ilustrația în privinţa vremii? Explică faptul pentru care nici poporul lui Dumnezeu nu a văzut aceste lucruri în trecut. Ce dovedeşte ilustraţia aceasta dramatică?

41–43. De ce s-a întâmplat drama aceasta profetică în „timpul lui Ahașveroș”? Arată cele două roluri jucate de rege; şi ce a reprezentat în aceste roluri? Pe cine şi ce au reprezentat cei şapte servi ai regelui? Ce este semnificativ în numele palatului regal?

44,45. Cine a fost Vasti? Arată legătura între purtarea ei şi purtarea acelora pe care ea i-a prefigurat?

46,47. Cine a fost Haman? Ce înseamnă că el a fost numit „fiul lui Hamedata Agaghitul”? Arată ca Haman a fost în mod clar personajul arătat prin aceste nume! Cum s-a împlinit partea profetică jucată de Haman?

48,49. Cum a descris Haman pe Evrei când a căutat să nimicească pe poporul aceasta? Arată cum corespunde descrierea aceasta cu clasa căreia i-a servit ca o profeție.

Se guvernează oamenii pe ei înşişi?

Nici un fapt nu este mai clar decât faptul că Satan este domnitorul sau dumnezeul acestei lumi rele și că el este puterea invizibilă din spatele tuturor puterilor guvernatoare ale pământului, atât din trecut, cât și în prezent.

Scripturile dezvăluie două excepții la controlul satanic al guvernelor care au existat pe pământ. Dumnezeu a avut totdeauna pe pământ câţiva oameni, care au crezut în El, s-au închinat Lui şi L-au servit. Printre aceștia a fost Abel fiul lui Adam, Enoh, Noe şi Avraam. În timp ce Satan era domnitorul nevăzut sau dumnezeul Babilonului şi al celorlalte puteri, exista în acel timp un popor

peste care Melhisedec era rege şi domnitor. Melchisedec s-a deosebit cu totul de domnitorii sau stăpânitorii din vremea sa. El a fost regele „Salemului" ceea ce înseamnă „regele păcii". El este numit şi „regele neprihănirii" (de fapt numele Melhisedec înseamnă aceasta), şi aceasta arată că El a fost socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu deoarece a crezut în El şi L-a slujit. Melchisedec nu a fost supus regelui din Babel, sau vreunui alt domnitor contemporan. El a fost „preotul Dumnezeului Celui Prea Înalt", ceea ce arată că a exercitat toată autoritatea pe care a avut-o prin împuternicirea lui Iehova. – Gen. 14:18 ; Evrei 7:2.

Patriarhul Avraam a crezut în Dumnezeu şi I s-a supus. Patru domnitori asociaţi, al căror stăpân era Satan, au prins pe Lot, fiul fratelui lui Avraam și l-au luat captiv. Avraam a avut 318 slugi; și cu aceştia şi cu trei vecini de ai lui a urmărit pe aceşti patru regi, îmbătaţi de mândria biruinţei, s-a ciocnit cu ei şi i-a răpus. A eliberat pe Lot şi l-a dus înapoi împreună cu familia sa şi averea sa. Cu această ocazie s-a întâmplat că Melhisedec a venit înaintea lui Avraam, l-a binecuvântat şi a zis : „Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!"(Gen. 14:20). Aceasta dovedeşte că Melhisedec era neprihănit înaintea lui Dumnezeu și că Iehova Dumnezeu a dat biruinţa lui Avraam.

Dacă Dumnezeu este suprem în putere, şi Melhisedec a fost preotul Celui prea Înalt, de ce nu și-a folosit Melhisedec puterea primită în mod divin și nu a învins pe regii peste care conducea Diavolul? La aceasta răspundem că nu a fost timpul sau planul lui Dumnezeu să zdrobească atunci puterea lui Satan. Dumnezeu a oferit domnia lui Melhisedec ca o ilustrație sau tip care să prefigureze timpul când El va lua controlul tuturor treburilor pământului prin Regele sau reprezentantul Său principal.

Aici în Scriptură avem prima sugestie că Dumnezeu va unge un rege ca să stăpânească peste acest pământ, și stăpânirea acestuia nu va face parte din lumea lui Satan. Apostolul Pavel spune că Melhisedec are însemnătate simbolică, fiind „făcut asemenea fiului lui Dumnezeu", Isus Cristos, Regelui uns a lui Dumnezeu. (Evrei 7:3). Melchisedec nu a avut urmaş nici la preoţie nici ca rege. Preoţia copiilor lui Israel şi autoritatea regilor săi nu a fost după ordinul lui Melhisedec. Preoția lui a fost de un rang mai mare decât regii și preoții evrei, și aceasta este dovedit de faptul că Avraam a plătit zecime lui Melhisedec, iar Melhisedec l-a binecuvântat. – Evrei 7:1-21 ; Zaharia 6:13.

Descendenții naturali ai lui Avraam au fost organizați într-un guvern. Aceasta a fost cealaltă excepţie la organizaţia peste care Satan a fost dumnezeu. Totuși, Avraam n-a purtat niciodată titlul de rege. El se numeşte patriarh, care înseamnă un străbun sau părinte.(Evrei 7:4). Avraam a recunoscut pe Melhisedec ca preot sau funcţionar şi serv al Dumnezeului celui Prea Înalt, și prin urmare i-a dat zecime. Avraam nu a urmat exemplul regilor ce trăiau în jurul său, ci l-a recunoscut pe Iehova Dumnezeu ca conducător al Său. El a observat că Dumnezeu a mustrat pe domnitorii pământului, i-a pedepsit, deoarece s-au lăsat conduşi de Satan. El a aşteptat cu convingere ziua când Dumnezeu îşi va întemeia pe pământ o Împărăția al neprihănirii, și văzând prin credinţă ziua aceea când Unsul lui Dumnezeu va domni, s-a bucurat. – Ioan 8:56.

Dumnezeu, prin Moise, a eliberat descendenții naturali ai lui Avraam din Egipt şi i-a condus până la poalele muntelui Sinai şi acolo i-a organizat ca o naţiune. Dumnezeu a fost domnitorul lor, şi pe Izraeliți i-a numit „Ieşurun", nume care înseamnă „națiune dreaptă", deoarece Israel a fost poporul Său, ales pentru planurile Sale. Deuteronom 33:5 spune: „El [Iehova Dumnezeu] era împărat în Ieşurun."

Dumnezeu a încheiat legământ cu Evreii în Egipt şi când i-a condus la muntele Sinai, a confirmat și inaugurat acel legământ. Cu ocazia aceasta le-a spus: „ Acum, dacă veţi asculta glasul meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam Sfânt.".

Pentru un timp Evreii au ascultat de Iehova Dumnezeu și El i-a cârmuit şi i-a binecuvântat și nu a existat nici un dumnezeu străin printre ei. Apoi „Ieşurun”, cândva un popor drept, a devenit rău și a părăsit pe Dumnezeu şi s-a alăturat Diavolului. În Deuteronom 32:16-18 citim: „L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini, L-au mâniat prin urâciuni; Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, Unor dumnezei pe care nu-i cunoşteau, Dumnezei noi, veniţi de curând, De care nu se temuseră părinţii voştri. Ai părăsit Stânca cea care te-a născut şi ai uitat pe Dumnezeul, care te-a întocmit.”.

Israel a încetat să mai fie poporul lui Dumnezeu și a fost lepădat de El. Din acel moment Satan a devenit dumnezeul nevăzut sau conducătorul lumii întregi și al tuturor popoarelor şi naţiunilor de pe pământ. Fiecare naţiune sau guvern de pe pământ de atunci a fost dominată de influenţa subtilă și rea a lui Satan. Acest lucru este adevărat, cu toate că numai puţini oameni cunosc lucrul acesta. De asemenea, este adevărat că în toate aceste națiuni au existat câţiva oameni buni care au încercat să îmbunătăţească pe semenii lor, dar ale căror eforturi au eșuat. Împărăţiile şi stăpânirile lumii acesteia au domnit fără milă cu tiranie şi cu cruzime asupra popoarelor. Așadar, toate stăpânirile din lume au fost sub stăpânirea lui Satan, chiar dacă oamenii nu au înțeles sau crezut lucrul acesta. El a orbit mințile oamenilor față de Dumnezeu și le-a întors mințile de la Dumnezeu şi astfel a continuat să dețină controlul asupra naţiunilor pământului. Una din cele mai puternice dovezi că această afirmație este adevărată este faptul că răul a devenit dominant în toate aceste guverne. Nu s-ar putea spune cu adevărat despre nici o stăpânire că aceasta este o stăpânire în care nu există nici o răutate. Chiar şi cel mai bun guvern din lume este foarte departe de dreptate.

Nu foarte demult fostul împărat al Germaniei, Wilhelm, a spus despre Satele Unite ale Americii că 'stă în fruntea tuturor guvernelor din lume, loc pe care l-a câștigat prin idealurile sale, şi prin urmare America a devenit stăpânul lumii'. Dar tot atunci un senator al Statelor Unite, care este din interior și vorbește în cunoștință de cauză, a zis despre guvernul Statelor Unite:

„Guvernul se află în mâna celor ce abuzează de puterea lor şi a grupei care sunt corupătorii oficiali ai reprezentanţilor poporului; că drepturile individuale ale oamenilor nu sunt respectate și sunt călcate în picioare; că o organizație urâtă de spionaj este în curs de funcționare; că locuințele și casele cetățenilor sunt invadate zilnic în încălcare a legii fundamentale a țării; că puterea a ajuns în mâna câtorva oameni în detrimentul poporului: că grupurile mari şi puternice de interese folosesc puterea de stat pentru a-și construi privilegii speciale și pentru a limita oportunitățile individului; că în anul 1921 preşedintele Statelor Unite a fost ales de vreo câţiva oameni egoiști sau reprezentanții lor care s-au unit cu Harry M. Daugherty, care a plănuit și pus în aplicare o conspiraţie pentru jefuirea și deposedarea poporului de averi; că Andrew W. Mellon, unul dintre cei mai bogaţi oameni ai Statelor Unite, a fost ales șeful trezoreriei Statelor Unite și din oficiu președinte al Rezervei Federale, și în această poziție de putere, Mellon a avut o influenţă covârşitoare asupra politicilor financiare ale naţiunii și a creditelor poporului; că legea interzice numirea unui om în poziția de șef al departamentului de trezorerie care este implicat în comerţ; că contrar acestei legi, Mellon a fost numit cu toate că atunci era directorul a şaizeci şi opt de bănci mari, căi ferate, societăţi comerciale şi nenumărate alte întreprinderi, începând de la fabricarea aluminiului până la spirt; că acest Mellon împreună cu o rudă a sa a organizat un plan pentru a ridica două milioane de dolari pentru a corupe votanții în alegerea unui senator al Statelor Unite; că Albert B. Fall a fost în același timp în fruntea ministerului de interne; că președintele Statelor Unite a semnat un ordin ilegal prin care petrolul care aparținea poporului a ajuns în posesia lui Fall; că Fall a acceptat mită de la conspiratori, a făcut după cum au cerut ei, și într-un mod fraudulos le-a transferat mari câmpuri petrolifere care aparțineau poporului; că cei influenți și corupți și-au menținut slujbele în capitolul național, și-au vestit public influența lor, și au desfășurat o propagandă pentru a înșela și corupe legislativul și pentru a induce în

Cuprins

eroare și înșela pe popor; și că prin nişte legi nedrepte silesc pe producători ca să-şi vândă produsele pe o piaţă fixată de interesele speciale și egoiste, de puterea comercială, și să cumpere ceea ce au nevoie la prețuri exorbitante și nedrepte.

Toate acestea sunt numai câteva din lucrurile rele care predomină în guvernul Americii, despre care se spune că este guvernul cel mai ideal din lume. Fiecare om care gândește rațional poate să vadă lămurit că aceste mari nelegiuiri nu vin de la Iehova Dumnezeu. Ele sunt menționate aici pentru a dovedi că guvernul Statelor Unite nu este un guvern creştin şi că Iehova Dumnezeu nu este dumnezeul acelei națiuni.

Guvernul Statelor Unite este condus de oameni imperfecţi care sunt sub influenţa și controlul domnitorului nevăzut, Satan Diavolul. Acest lucru este absolut adevărat, fie că ei ştiu, fie că nu. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” (Matei 6:24). Aceşti oameni nu pot să servească la Dumnezeu, servind totodată unui guvern care asuprește și nedreptățește pe popor și în același timp să slujească pe Dumnezeu. În epistola către Romani 6:16 citim: „Nu ştiţi că, dacă vă daţi robi cuiva, ca să-l ascultaţi, sunteţi robii aceluia de care ascultaţi, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” Dumnezeu nu este răspunzător pentru guvernele nedrepte. Dacă Satan este cârmuitorul nevăzut al guvernului Statelor Unite, despre care se spune că este guvernul cel mai ideal, atunci ce se poate spune despre celelalte guverne ale lumii? Într-un alt articol vom răspunde la întrebarea dacă Dumnezeu ar fi putut împiedica fărădelegile guvernelor pământeşti.

Răscumpărare prin jertfa mare

Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a ales pe poporul Israel ca popor al Său a fost acela de a-l folosi ca o istorie profetică. Treptat, prin cuvintele şi faptele acestui popor Dumnezeu a arătat hotărârea Sa de a oferi preţul de răscumpărare în interesul lui Adam, prin jertfirea unei vieţi. Prin profeţii Săi El a vorbit mai în detaliu despre planurile Sale. El a prezis dinainte venirea unui om desăvârşit, curat şi neprihănit, care se va oferi ca jertfă şi se va supune de bunăvoie morţii; că îşi va vărsa sufletul în moarte şi prin moartea sa va câştiga preţul de răscumpărare a omenirii din moarte şi mormânt; că omul acesta desăvârşit va muri ca şi cum ar fi păcătos, totuși fiind fără păcat; și că viaţa lui va fi făcută jertfă pentru păcat; că Dumnezeu îl va învia a treia zi, că planul lui Dumnezeu va prospera în mâna lui, și că nu va fi doar mântuitorul omenirii, dar va şi birui asupra duşmanului. Printre altele Dumnezeu declară următoarele în Isaia, capitolul 43:

„Totuşi, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui Suntem tămăduiţi. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormântul Lui la un loc cu cel bogat, cu toate că nu săvârşise nici o nelegiuire şi nu se găsise nici un vicleşug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă... Dar, după ce Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânţă de urmaşi, va trăi multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui şi se va înviora. Prin cunoştinţa Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulţi oameni într-o stare după voia lui

Dumnezeu, şi va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, şi va împărţi prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuşi la moarte, şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora şi S-a rugat pentru cei vinovaţi." – Isaia 53:4-12.

Dovada profetică arată neîndoielnic că chiar din momentul în care Lucifer s-a răsculat și omul a căzut Dumnezeu a hotărât să aducă o creatură perfectă pe pământ care își va dovedi loialitatea completă și credincioșia față de Dumnezeu, își va menține integritatea și credincioșia față de Dumnezeu, supunându-se cu totul voii lui Dumnezeu și murind de bunăvoie ca un înlocuitor pentru Adam, și oferind astfel prețul de răscumpărare pentru om. Și Cel Atotputernic urma să-l ridice din moarte, să-i dea natură divină și să-l folosească pentru a-și justifica numele și Cuvântul Său mare.

Cum putem ști că profeţiile acestea corespund adevărului? Răspunsul este acela că ele sunt adevărate, deoarece trec cu bine proba pusă în mod divin. Fiecare profet care a vorbit adevărul a vorbit în numele lui Iehova; de aceea profeția este cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a oferit proba prin care oamenii să poată cunoască adevărul sau falsitatea acestei profeții. Toate profeţiile arătate aici corespund exact cu acele cerințe; și anume, toate au fost rostite în numele lui Iehova, toate tind să întoarcă pe om la Dumnezeu şi caută să-l înveţe pe om, că el este Dumnezeul Prea Înalt, și multe din profeţii s-au împlinit sau sunt în curs de împlinire, dovedind astfel că profeţii care au vorbit au fost profeţi ai lui Dumnezeu şi au vestit cuvântul adevărat. Dacă unele din aceste profeţii s-au împlinit deja, atunci pe drept putem aştepta şi împlinirea celorlalte profeţii care încă nu s-au împlinit. Referitor la împlinirea profeţiilor trebuie să ţinem seamă de următoarele puncte:

Isus s-a născut exact în localitatea prezisă de profetul lui Dumnezeu, adică, în Betleem. (Mica 5:2). El s-a născut, nu prin om, ci prin puterea lui Dumnezeu, și a fost prin urmare curat şi neprihănit. (Matei 1:18 , Evrei 7:26). El a fost trimis în lume, ca să vorbească în numele lui Dumnezeu şi aşa a şi făcut. (Ioan 6:38,57). El s-a născut ca evreu sub legea dată la Muntele Sinai, și deci a fost ridicat dintre fraţii lui, evreii, după cum a profeţit Moise. (Deut. 18:15,18 ; Galateni 4:4). Când Isus a venit să-şi înceapă lucrarea pe pământ ca om, Ioan Botezătorul, unul din cei mai mari profeți ai lui Dumnezeu, arătând spre El, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu [adică, Isus, care a fost prezis ca Mielul de Paști sau de jertfă], care ridică păcatul lumii".(Ioan 1:29). Isus a venit cu scopul ca să se jertfească pe sine, aşa după era jertfit mielul de către izraeliţi sau evrei, şi viaţa lui Isus a trebuit să se verse pentru păcatele lumii. Profetul lui Iehova a prezis că Isus va veni „să mângâie pe cei întristați". (Isaia 61:1,2). Isus a umblat peste tot locul și a făcut bine, a mângâiat pe cei ce plângeau, a vindecat pe cei bolnavi şi a deschis ochii orbilor. (Luca 4:18 ; Matei 11:28). Omenirea era în robia morţii și avea nevoie de viață, și Isus a zis: „Am venit ca să aibă viaţă".(Ioan 10:10). El a mai spus că a venit pentru ca să-și dea viaţa ca răscumpărare, prețul de cumpărare pentru om. – Matei 20:28 ; Ioan 6:51.

Isus a fost persecutat şi asuprit; L-au prins şi L-au învinuit pe nedrept, după aceea L-au judecat, L-au declarat ca și cum ar fi fost un om rău, și L-au răstignit între doi tâlhari, despre care fusese prezis de către profetul lui Dumnezeu. El a fost ridicat din moarte prin puterea lui Dumnezeu.(Fapte 10:38-40). El a fost înviat și s-a înălțat la cer, marele Biruitor al morții, și este viu în vecii vecilor și încă mai conduce, Biruitorul tuturor împotrivirilor. (Apocalipsa 1:18 ;6:2). Profetul lui Dumnezeu a declarat următoarele în privinţa scopului pentru care a murit: „Dar pe Acela care a fost făcut „pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii" adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă şi cu cinste" din pricina morţii pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi".

În armonie cu aceasta citim în 1 Timotei 2:5,6: „Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuşi, ca preţ

de răscumpărare pentru toţi, ca să fie mărturisit la vremea cuvenită". Apostolul Petru a scris în prima sa epistolă în capitolul 1:18-20: : „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l moşteniseră̆ţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi".

Isus a fost jertfit ca „să suporte păcatele multora". „Tot aşa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora."(Evrei 9:26-28). „ În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său".(Efeseni 1:7). În Efeseni 2:13-16 apostolul Pavel scrie: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, şi a surpat zidul de la mijloc care-i despărţea, şi, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace; şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia".

În Coloseni 1:14 şi 20 tot el scrie: „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor….şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât şi ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui". După Fapte 4:12, apostolul Petru a mărturisit: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi".

Astăzi pastorii diferitelor confesiuni susţin că sunt profeţi vorbind în numele lui Dumnezeu. Înaintea adunărilor lor, ei vorbesc uneori despre numele lui Dumnezeu şi a lui Cristos, dar puterea lor o tăgăduiesc. Prin aceasta ei împlinesc multe profeţii ce se referă la ei. (Isaia 29:3; 2 Timotei 3:5). Ei neagă mărturia Bibliei despre crearea omului, păcatul și căderea lui; ei neagă că omul are nevoie de un răscumpărător, și neagă sângele vărsat al lui Isus ca prețul de răscumpărare pentru eliberarea omenirii. Prin aceasta ei arată lămurit că tăgăduiesc jertfa de răscumpărare. Dr. Barnes, episcopul din Birmingham(Anglia) este o pildă a preoţilor actuali, și într-o predică pe care a ţinut-o în 26 Septembrie 1927, el a spus:

„Astăzi există părerea unanimă între oamenii de știință că omul s-a dezvoltat dintr-o rasă asemănătoare maimuţei. El s-a ridicat, posibil cu un milion de ani în urmă, dintr-o astfel de rasă de maimuță care a început să varieze în diferite direcţii. Drept urmare, istoria despre crearea lui Adam și Eva, despre neprihănirea lor de la început și despre căderea lor de mai târziu, a devenit ca o poveste. Dar de oamenii care au pus bazele teologiei catolice, ea a fost acceptată ca adevărată. Crearea specială a omului a fost una din presupunerile de bază a sistemului catolic. În ea căderea a explicat păcatul. Triumful lui Darwin a răsturnat întreaga instituţie teologică. Omul nu este o făptură care a căzut dintr-o stare ideală de inocență perfectă; el este un animal care gradual a început să câștige pricepere şi prin aceasta s-a ridicat deasupra strămunilor lui".

În zilele noastre pe oricare preot l-ai întreba în privinţa răscumpărării omenirii prin sângele lui Isus Cristos, ar răspunde că sângele lui Isus nu s-a vărsat ca preţ de răscumpărare. Fie că oamenii aceştia sunt ignoranți despre profeția divină cu privire la Mântuitor şi mântuire, fie că întorc adevărul în mod intenționat, acest lucru nu contează cu privire la adevărul sau falsitatea cuvintelor lor. Puși la probă divină, cuvintele lor sunt dovedite false, pentru că, mai întâi, ei neagă Cuvântul lui Dumnezeu; în al doilea rând, profeţia lor despre capacitatea omului de a se mântui pe sine însuși nu s-a împlinit şi nici nu se va împlini niciodată; și, în al treilea rând, învăţăturilor întorc minţile oamenilor de la Dumnezeu şi produc atei și necredincioşi. Aceşti oameni sunt, aşadar, profeţi mincinoşi, și reprezintă pe tatăl lor pe Diavol, şi fac voia lui, așa cum au făcut corespondenții lor în vremea lui Isus. – Ioan 8:42-44.

Despre jertfele de animale ale evreilor, care au arătat în mod profetic hotărârile lui Dumnezeu, preotul modern spune că toate acestea îl umple de greaţă. Jertfirea cuiva pentru păcatele omului li se

pare un lucru şi mai teribil. Aceşti preoţi nu vor să recunoască că omul este păcătos şi că este cu totul dependent de Dumnezeu în privinţa răscumpărării, eliberării şi a restatornicirii la viaţă. Toți oamenii știu din experiență că omul este imperfect, supus bolii, suferinţei şi morții. Ei știu că nici un om nu a fost capabil vreodată să se ridice la treapta desăvârşirii sau a vieţii veşnice. Fiecare om sănătos la minte dorește să aibă viață și să cunoască adevărul. Nu există un alt adevăr decât acela care este cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu şi care este în armonie deplină cu Biblia, adevărul lui Dumnezeu. Cu privire la aceasta Isus a spus: „Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17:17). Cunoaşterea şi urmarea adevărului înseamnă cunoaşterea căii care duce la viaţă.

Declaraţiile profetice fără număr care vorbesc despre răscumpărarea omului, acceptate și sprijinite de împlinirea acelor profeții, formează o dovadă convingătoare că profeţii lui Dumnezeu au prezis adevărul. Aceste profeţii formează baza credinţei şi încrederii a tuturor oamenilor sinceri de a studia mai departe profeţiile. Fie ca oamenii să nu ia în serios teoriile avansate de oameni ci să se dedice unui studiu sincer și atent al adevărului cuvântului lui Dumnezeu. Dacă fac aceasta ei vor afla Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, şi că El folosește serviciul bun a marelui Mântuitor, Profet, Preot şi Rege pentru a conduce oamenii pe calea vieții. Cu cât se cufundă mai mult în studiu cercetătorul sincer, cu atât mai mult i se va deschide comoara ştiinţei şi înţelepciunii lui Dumnezeu care duce la binecuvântări nemăsurate. Cine este atunci Profetul, Preotul şi Regele mare, care va elibera pe oameni din robia lor și le va arăta calea vieţii? La întrebarea aceasta vom răspunde într-un alt articol.

Cel mai mare profet a lui Dumnezeu

Iehova, în pregătirile Sale pentru justificarea deplină a numelui şi Cuvântului Său, a prezis mijloacele puternice pe care le va folosi pentru a aduce la împlinire hotărârile Sale. El urma să ridice un profet, care urma să vorbească cu autoritate deplină în numele Lui, un Preot care urma să servească ca reprezentant executiv al Domnului, un Rege care urma să conducă lumea în neprihănire la timpul hotărât de Dumnezeu. Deoarece Mântuitorul şi Răscumpărătorul omului trebuie să fie tare și un mare cuceritor, s-ar putea aștepta că același Puternic va ocupa slujba de Profet, Preot şi Rege al lui Dumnezeu.

Pe vremea când lucrarea lui Moise ca profet era pe sfârșite, Dumnezeu a voit să spună poporului Israel despre venirea Unuia mai mare decât Moise. Prin urmare, El a zis Izraeliților, evreii: „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un Profet ca mine: să ascultaţi de el! Atunci Domnul mi-a zis: ... Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un Profet ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală”. Aceste cuvinte a lui Moise le găsim Deuteronom 18:15,17-19.

La timpul hotărât toţi vor asculta de acest Profet puternic şi Lui i se vor supune; de altfel Iehova va lua problema în mâini. În Evrei 10:31 citim: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”. Din aceasta rezultă că Acela descris de Moise urma să vină nu ca să vestească mesajul său, ci mesajul Dumnezeului Atotputernic și să înștiințeze pe oameni cu privire la voinţa Sa pentru ca oamenii să facă voia lui Dumnezeu pe pământ aşa după cum se întâmplă şi în ceruri.

Faptul că Dumnezeu a zis că marele Profet va fi „ca Moise” trebuie să însemne că lucrarea făcută de Moise a prezis tipul de lucrare care urmau să fie făcute de Mai Marele decât Moise. Lucrul care a ieșit în evidență în activitatea lui Moise se poate rezuma pe scurt următoarele: El a fost numit

de Dumnezeu. Dumnezeu l-a ridicat să fie eliberatorul poporului Său. El a fost dătătorul legii şi învăţătorul poporului care îi informa în privinţa voinţei lui Dumnezeu. El a fost martorul drept şi credincios al lui Dumnezeu înaintea poporului, și mai presus de toate, a justificat numele şi măreţia lui Dumnezeu.

Cel care este mai mare decât Moise trebuie să facă la fel, numai că la o scară mult mai mare. Motivul principal pentru care Dumnezeu a trimis în Egipt pe Moise a fost, așa cum spune în 2 Samuel 7:23, ca „să elibereze pe (Israel) să-i fie popor, şi pentru ca să-și facă un nume (adică să facă pentru Sine) ". Prin urmare motivul principal al misiunii Celui Mai Mare decât Moise trebuie să fie să răscumpere poporul și să facă un nume pentru Iehova Dumnezeu. Nimic nu arată că El urma să fie trimis pe pământ, ca să mântuiască vreo câţiva oameni şi să-i ducă în cer, ca aceştia să ajute pe Dumnezeu în administrarea lucrurilor.

Dacă scriptura şi evenimentele care s-au întâmplat cu adevărat că profeţia lui Moise despre venirea unui profet Mai Mare s-a împlinit, atunci rezultă că Acela care împlineşte profeţia aceasta este marele reprezentant al lui Iehova Dumnezeu, că declaraţiile lui constituie adevărul desăvârşit şi trebuie ascultate și respectate. Afară de aceasta, mai rezultă că orice om, fie el preot sau oricare altul, care neagă declaraţiile lui Isus, este un profet mincinos şi cuvintele lui sunt neadevăr. Toţi oamenii, fie evrei, fie neamuri, trebuie să asculte de ceea ce poruncește acest Profet Mare, dacă doresc să se bucure de harul lui Iehova.

Ioan Botezătorul a fost profet. El a vestit venirea lui Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu. Evreii învăţaţi au mers la el și l-au întrebat dacă el este profetul despre care a vorbit și scrie Moise în mod profetic. Ioan le-a spus, că nu este el, ci că Acel care vine după el și pe care el l-a vestit este acel mare Profet. Când Isus a apărut și și-a început lucrul său, Ioan a zis: „El este Acela despre care ziceam eu: „Cel ce vine după mine, este înaintea mea, pentru că era înainte de mine".

Când Isus a fost botezat în Iordan spiritul lui Dumnezeu a coborât peste El și o voce cerească a zis: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea."(Matei 3:17). Ioan a mărturisit că a fost un martor ocular al acestei mari demonstrații de putere. Evanghelia lui Ioan 1:33,34, ne informează că Ioan Botezătorul a spus cu privire la Isus: „Eu nu-L cunoşteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Spiritul pogorându-Se şi oprindu-Se, este Cel ce botează cu Spirit Sfânt. Şi eu am văzut lucrul acesta, şi am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu."

Imediat după Cincizecimea din anul 33d.Chr a zis apostolul Petru a declarat că Isus Cristos este acela despre care a profeţit Moise. Cuvintele lui Petru, în Fapte 3:19-24, sunt: „ Pocăiţi-vă, deci, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină din prezența Domnului vremurile de înviorare, şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Cristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile aşezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinţilor noştri: Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un profet ca mine; de El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune. Şi oricine nu va asculta de Profetul acela, va fi nimicit cu desăvârşire din mijlocul norodului. Da, toți profeții, de la Samuel şi cei care au urmat după el, au vorbit, și au vestit zilele acestea".

Şi apostolul Pavel îl numește pe Isus mare Profet. În Romani 1:1-3, apostolul scrie: „Pavel, serv al lui Isus Cristos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu, (pe care o făgăduise mai înainte prin profeții Săi în Sfintele Scripturi) cu privire la Fiul Său, Isus Cristos, Domnul nostru, care s-a născut din sămânţa lui David, în ce priveşte trupul". Textele Testamentului Nou dovedesc din belșug că Isus Cristos este Profetul cel mare prezis de Moise. A împlinit El oare cerințele divine ca profet? Da, a îndeplinit în toate privinţele. El a vorbit în numele lui Iehova; în

Cuprins

toate ocaziile, cuvintele Sale au avut menirea să conducă pe oameni la Iehova Dumnezeu şi să onoreze numele Lui, și multe lucruri pe care le-a spus s-au împlinit.

El a vorbit în numele lui Iehova ca împuternicitul lui Dumnezeu. În Evrei 1:1,2 este scris: „Dumnezeu, după ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin prooroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor, şi prin care a făcut şi veacurile". Isus a onorat întotdeauna pe Tatăl său și nu a pretins nici o cinste pentru Sine. În Ioan 5:30 şi 8:49,54 a zis următoarele: „ Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis" „Așa cum Tatăl m-a învățat, vorbesc aceste lucruri…Eu cinstesc pe Tatăl Meu….Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu este cel ce Mă slăveşte". Isus nu a încercat să se slăvească şi să se mărească, ci întotdeauna a mărit numele lui Dumnezeu. Când cei care-L auzeau nu vroia să creadă, El le-a cerut să-L creadă pentru lucrările Sale. Despre aceasta spune Evanghelia lui Ioan 14:10,11. „ Nu crezi că Eu Sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face lucrările. Credeţi-Mă că Eu Sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea".

Tot Testamentul Nou despre Isus dovedește deplin că El a fost Învăţătorul cel mare trimis de Dumnezeu care a depus mărturie despre adevărul lui Iehova. Pentru aceasta s-a născut și a venit în lume. El însuși a spus aceasta, așa cum scrie în Ioan 18:37. El a explicat voinţa lui Dumnezeu şi în calitate de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu a vorbit despre lucrurile viitoare care nu puteau fi înțelese până la împlinirea lor.

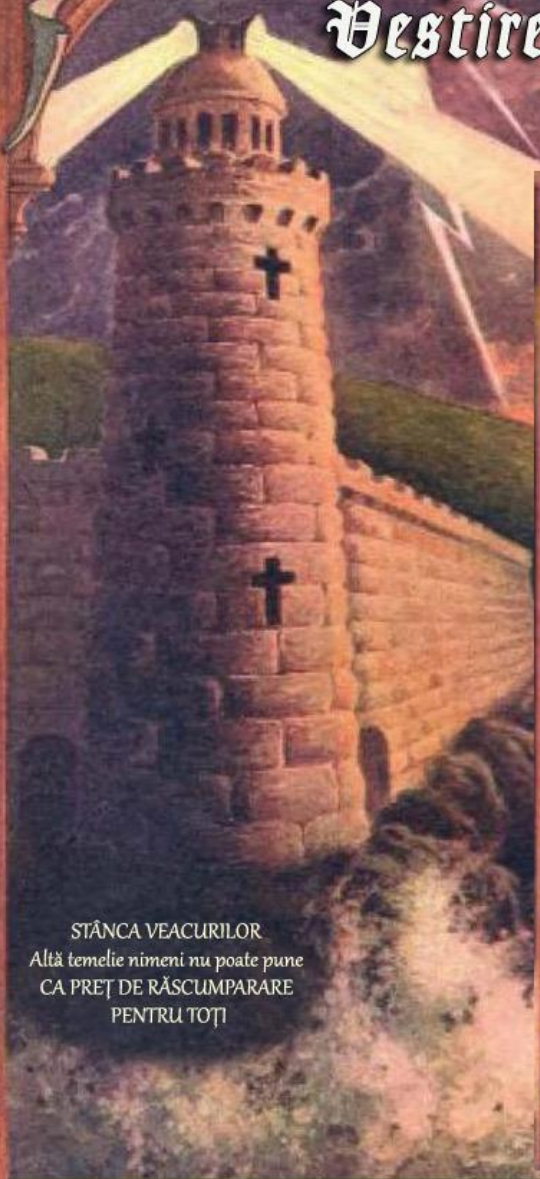
Profeţia mare a lui Isus despre a doua Sa prezență pe pământ şi sfârşitul lumii este scrisă în Matei, capitolul 24. Lucrurile profeţite acolo au început să se împlinească în anul 1914 şi sunt și acum în curs de împlinire. Isus a prezis căderea Ierusalimului şi împrăştierea evreilor, dar și după aceea harul lui Dumnezeu se va înapoia la ei. Partea dintâi a acestei profeţii s-a împlinit demult; partea a doua începe acum să se împlinească. Isus a vorbit şi despre faptul că trebuie să moară pentru ca să câştige preţul de răscumpărare în interesul omenirii.(Matei 20:28 ; Ioan 10:10 ; 6:51). Profeţia aceasta s-a împlinit. (Evrei 2:9 ; 1Timotei 2:5,6). El a prorocit că va fi sculat din morţi, se va sui la cer şi după aceea se va întoarce; şi toate aceste profeţii s-au împlinit.

Multe dintre profeţiile lui Isus s-au împlinit și multe altele urmează încă să se împlinească. Ceea ce s-a spus aici s-a spus cu scopul de a arăta în toate privinţele Isus a împlinit cerinţele lui Dumnezeu şi în urma acestui fapt s-a dovedit un profet adevărat, și că este marele Profet, despre care a vorbit Moise.

După cum Moise a eliberat pe evrei, de sub jugul egiptean, tot așa va elibera Isus Cristos, marele Profet pe omenirea întreagă. După cum Moise a fost dătătorul legii către izraeliți, tot așa Isus Cristos este marele legiuitor al omenirii întregi. După cum Moise a fost învăţătorul lui Israel, tot așa şi Isus Cristos este și va fi pentru totdeauna marele Învăţător al omenirii. După cum Moise a fost conducătorul evreilor, tot așa Isus Cristos este Conducătorul și Comandantul şi Învăţătorul poporului, în împlinire a profeției lui Isaia 55:4. După cum Moise a fost un „tată" pentru izraeliți, tot așa Isus Cristos este marele Dătător de viaţă al lumii, „Tatăl veșnic", așa cum îl numește Isaia 9:6. Așa cum Moise s-a luptat pentru onoarea numelui lui Iehova, tot așa Mai Marele decât Moise, Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a înălțat, este acum și va fi pentru veșnicie onoarea și slava numelui lui Iehova Dumnezeu. (Filipeni 2:9-11). În consecință, dovada arată fără nici o urmă de îndoială că Isus Cristos este marele Profet pe care Dumnezeu l-a prezis prin gura profetului și că cuvintele rostite de Isus sunt de la Dumnezeu, şi că toţi aceia care doresc să trăiască trebuie să asculte de cuvintele acestea şi să le împlinească.

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 Iunie 1931** **Nr. 11**

Cuprins:

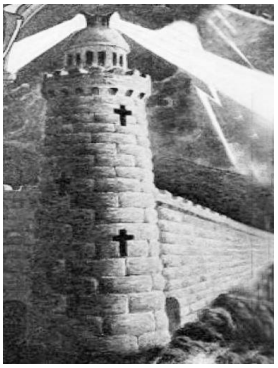
ESTERA ŞI MARDOHEU – part. a 2-a	**- Pag. 223**
LUMEA VECHE NIMICITĂ	**- Pag. 235**
CONGRES	**- Pag. 237**
SCRISORI	**- Pag. 241**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

ENTERED AT THE POST OFFICE AT ALLEGHENY, PA., AS SECOND CLASS MATTER
APRIL 15, 1912
ACT OF CONGRESS OF MARCH 3, 1879

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Iunie 1931** **Nr. 11**

Estera şi Mardoheu

„Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Iehova! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi.” – Psalm 97:10. *Roth.*

Partea a II-a

Iehova a promis că va păzi pe toți cei ce-L iubesc. Aceasta înseamnă că două lucruri se vor întâmpla sigur, și anume: că dușmanul va face o încercare disperată să nimicească pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, și că Dumnezeu va împiedica scopurile rele ale dușmanului, iar pe cei credincioşi are să-i aducă la biruinţă. „El [va] face să biruie judecata. Şi [neamurile] vor nădăjdui în Numele Lui.”(Matei 12:20,21). Văzând că Dumnezeu găsește plăcere să dea această asigurare poporului Său dinainte, fiecare din cei unși ar trebui să meargă înainte cu curaj, cu bucurie și fără egoism. Nu peste mult timp va avea loc un mare eveniment, şi numele lui Dumnezeu va fi justificat. Fericiţi sunt aceia care au o parte în serviciul Lui în timpul acestei justificări.

2. În numărul anterior al revistei am făcut o privire generală despre cartea Esterei. Acum voim să analizăm această carte într-un mod mai critic. Drama începe cu regele care stă pe tronul său. „Împăratul şedea pe tronul împărăției, care era în palatul din Susa, în al treilea an al domniei lui, a dat un ospăţ tuturor domnitorilor şi slujitorilor săi”. În toamna anului 1914 s-a întâmplat, că Dumnezeu a aşezat pe tron pe regele său uns Isus Cristos, în Sion, muntele său cel sfânt şi l-a trimis să domnească între dușmanii lui. (Psalm 2:6; 110:2). Atunci și acolo Domnul și-a luat puterea ca și Conducător drept al lumii. În anul al treilea al domniei sale a făcut ospăţ pentru prinții și slujitorii săi. Prima lucrare a lui Isus Cristos, susținută de oastea Sa cerească, a fost de a implica pe Satan în război și de-a alunga pe dușman din cer jos pe pământ. După acea biruinţă a venit timpul potrivit pentru Cristos ca să pregătească un ospăţ pentru mai marii Săi și pentru nenumăraţii îngeri sfinți, așa cum este prezis de Scripturi. (Apocalipsa 12:9-12). Isus Cristos, Domnul cerului şi al pământului a intrat în bucuria sa, deoarece sub comanda lui Iehova a început să păşească înainte cu scopul ca să justifice numele şi cuvântul Tatălui său. Deoarece ospăţul a fost ţinut în al treilea an de domnie al regelui, din aceasta vom putea şti aproximativ şi durata războiului din cer. Logic, ospăţul urma să aibă loc la scurt timp după victorie.

3. Regele Ahașveroș a chemat pe toţi dregătorii şi mai marii lui la ospăţ. În timp ce era în mijlocul ospăţului cu cei a sută douăzeci şi şapte de satrapi, a fost atins un punct culminant în viața reginei Vasti. „În zilele acelea, când împăratul Ahașveroș a şezut pe tronul regatului său, care era în palatul din Susa”. Aceasta ar corespunde cu timpul când cei născuți din spirit au fost invitaţi la nuntă. (Apocalipsa 19:9). Regina Vasti a făcut un ospăţ în onoarea damelor sale de la curte şi se ospătau împreună. În cursul ospăţului de la palat s-a iscat o neînţelegere între rege şi regină din cauza încăpăţânării reginei Vasti. „Împărăteasa Vasti a dat şi ea un ospăţ femeilor, în casa împărătească a împăratului Ahaşver. A şaptea zi, pe când inima împăratului era veselă de vin, a poruncit lui Mehuman, Bizta, Harbona Bigta, Abagta, Zetar şi Carcas, cei şapte fameni care slujeau

Cuprins

înaintea împăratului Ahaşver, să aducă în faţa lui pe împărăteasa Vasti, cu cununa împărătească, ca să arate frumuseţea ei popoarelor şi mai marilor săi, căci era frumoasă la chip. Dar împărăteasa Vasti n-a vrut să vină, când a primit prin fameni porunca împăratului. Şi împăratul s-a supărat foarte tare, s-a aprins de mânie". – Estera 1:9-12.

4. Faptul că regele a băut vin şi era vesel arată că era un timp de veselie. Vinul este simbolul veseliei inimii. (Psalm 104:15). Aceasta ar corespunde cu timpul de bucurie care urmează după aruncarea lui Satan din cer, și prin urmare arată timpul care a fost rânduit pentru toţi aceia care erau în legământ cu Domnul să se bucure.(Apocalipsa 12:12). La sfârşitul anului 1917 sau începutul anului 1918, s-a iscat un conflict între cei care erau în legământul de jertfă cu Domnul. Cei ce nu primiseră „iubirea adevărului", au ţinut ospăţ separat de cei care într-adevăr au fost devotaţi Domnului, adică Regelui. Aceia care au ţinut un ospăţ separat, au primit adevărul numai din egoism și s-au felicitat unii pe alţii şi s-au bucurat de faptul că stăteau împreună ca urmași și ucenici ai unui om care fusese luat de la ei. Ei nu au vrut să fie ascultători de bunăvoie de „fulgerele" Domnului.

5. Regele a poruncit să aducă înaintea lui pe regina Vasti. Acesta a fost o probă a supunerii ei legale faţă de voinţa regelui. Negarea supunerii, a însemnat cazul grav al nesupunerii. În timpul bucuriei ce a urmat după aruncarea lui Satan din cer, Domnul a apărut deodată în templul Său. El a dorit ca pe aceia care erau în aşteptarea Împărăţiei şi îşi formară drepturi pentru scaunul de domnie, să-i aducă înaintea lui şi ca să se declare cu totul de partea Domnului şi să arate lumii întregi frumuseţea sfinţeniei Domnului, dovedind devotament complet faţă de cauza Sa. Aceasta era o probă, şi cei ce au dat ascultare poruncii acesteia, şi-au dovedit integritatea față de Dumnezeu.

6. „Veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!" (Psalm 95:6). „Daţi Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Aduceţi daruri de mâncare, şi intraţi în curţile Lui!" (Psalm 96:8). O astfel de încercare a umilinţei a fost potrivită înaintea aprobării şi înălţării în templu. Despre cei ce au primit chemarea pentru Împărăţie stă scris: „Căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har. Smeriţi-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe".(1Petru 5:5,6). Cei ce nu vor să se umilească înaintea Domnului sub o astfel de probă, vor fi separați de cei credincioşi. Separarea necredincioşilor de cei credincioşi a început aibă loc aproximativ în momentul venirii Domnului la templu său. – Matei 25:14-29.

7. Vasti, refuzând să se prezinte înaintea regelui şi să se expună, a refuzat să fie făcută o „privelişte oamenilor" în onoarea regelui. Nesupunerea ei a prefigurat acte similare ale unei societăți de consacraţi, care din diferite motive nu voiesc să păşească înainte şi să stea cu curaj de partea Domnului, preferând mai degrabă din și după 1917 să se ospăteze în liniște din ceea ce au primit anterior, și nedând onoare Domnului, Regele, pentru aceasta.

8. Este interesant să comparăm aici ilustraţia și faptele cu următoarea declaraţie profetică a Domnului Isus: „La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiţi: „Veniţi, căci iată că toate sunt gata." Dar toţi, parcă fuseseră vorbiţi, au început să se dezvinovăţească. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor, şi trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierţi." Un altul a zis: „Am cumpărat cinci perechi de boi şi mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog." Un altul a zis: „Tocmai acum m-am însurat, şi de aceea nu pot veni." Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat şi a zis robului său: „Du-te degrabă în pieţele şi uliţele cetăţii, şi adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi şi şchiopi." – Luca 14:17-21.

9. Din și după 1922, Domnul a invitat pe consacraţii Lui să se pregătească pentru o lucrare curajoasă și de atac prin punerea mărturiei despre numele şi planurile Celui Prea Înalt. Unii au răspuns cu bucurie la această invitație, în timp ce alții au avut diverse și numeroase scuze pentru care nu au făcut aceasta. Braţul Domnului, desigur, nu s-a scurtat şi după cum arată pilda că El va face, El

a strâns pe alţii ca să ocupe locurile celor s-au scuzat și au refuzat să asculte. Ce se va face cu cei care au arătat mândrie și nesupunere?

10. Ahașveroș, desigur, a ştiut ce trebuie să facă cu regina nesupusă, dar cu toate acestea a cerut sfat de la înţelepţii lui sfetnici: „Atunci împăratul a vorbit cu înţelepţii care cunoşteau obiceiurile vremuri. Căci aşa se puneau la cale treburile împăratului: înaintea tuturor celor ce cunoşteau legile şi dreptul”. – Estera 1:13.

11. Privind la acest lucru din punct de vedere a ceea ce a prefigurat el, trebuie remarcat că el a fost cam pe la 1918 când Domnul a venit cu îngerii Săi sfinţi şi s-a aşezat pe scaunul de domnie ca să judece. (Matei 25:31). Aceasta a marcat că timpul pentru judecată urma să înceapă în special asupra celor care „critică şi murmură, care au umblat după poftele lor egoiste, au mărit pe oameni, pentru că au crezut că vor avea ceva folos din aceasta!” (Iuda 14-16). Așa cum regele Persiei a întrebat pe sfetnicii săi, ca şi cum de la ei ar avea să audă sfat, tot așa Isus a întrebat pe servii tronului său, nu ca şi cum ar fi nevoie de sfatul lor, ci mai degrabă că să vadă dacă ei aveau în minte ce trebuia făcut.

12. Timpul a fost sosit ca să se înceapă lucrarea Elisei a adunării şi revărsarea Spiritului Sfânt asupra tuturor acelor credincioşi în trup care erau în aşteptarea Împărăţiei. Aceasta mai arată lucrarea de separare, a secerişului, când cei nelegiuiţi, nesupuşi şi cei fărădelege vor fi culeşi şi despărţiţi de cei care erau candidați pentru Împărăţie. Lucrul acesta îl fac îngerii aceia, care-l însoţesc pe Domnul la judecată, deoarece Isus a spus așa. (Matei 13:41). Îngerii urmau să știe că sosise timpul, şi desigur şi Domnul a cunoscut aceasta, dar cu toate acestea urma să întrebe pe înger ca să vadă dacă totul era în ordine. Aceasta a fost prefigurat prin adresarea regelui Ahașveroș către înţelepţii „care au cunoscut timpurile, care au cunoscut drepturile şi legile şi erau în faţa regelui”. Era mai potrivit ca sfetnicii să pună înaintea regelui ceea ce era de făcut. Se pare că așa s-a și întâmplat, așa cum arată Apocalipsa 14:15. (Vezi „*Lumina*” , Vol. I pag.342).

13. La cererea aceasta făcută de regele Ahașveroș, Memuncan, unul dintre guvernatori, deci unul dintre sfetnici, a răspuns prin următoarele cuvinte la rostit cererea regelui, și de fapt a anunțat decretul regelui în aceste cuvinte: „Dacă împăratul găseşte cu cale, să se dea poruncă din partea lui şi să se scrie în legile Perşilor şi Mezilor, cu arătare că nu trebuie să se calce, o poruncă împărătească, după care Vasti să nu se mai arate înaintea împăratului Ahaşveroş. Iar împăratul să dea vrednicia de împărătească alteia care este mai bună decât ea”.(Estera 1:19). Decretul propus a avut aprobarea regelui şi el l-a întărit, și acest decret a deposedat-o pe Vasti pentru totdeauna de onoarea și privilegiul la tron, deoarece legile Medo-Perşilor nu se puteau schimba. Decretul odată făcut și anunțat a avut putere legală definitivă.

14. Tot aşa este şi cu legile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este părtinitor, și când un decret este făcut și anunțat, acela nu se schimbă în veci. (Maleahi 3:6). Aceasta întărește scriptura că îngerul Domnul strânge din Împărăţie pe acei nelegiuiți care sunt pregătiți pentru Împărăţie. Cu ocazia aceasta sfetnicul Domnului închipuie pe îngerul Domnului, care face scoaterea din împărăţie şi pe cei ce fac poticniri pe vecie îi va dezbrăca de dreptul ca să aibă parte de împărăţie. Fariseii erau odinioară pregătiți pentru Împărăţie, dar fiindcă au fost nesupuși sau nelegiuiți, Isus a zis: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată celor care va aduce roadele cuvenite”(Matei 21:43). Cu autoritate egală și cu același efect cuvintele lui Isus se aplică tuturor celor care, fiind odată pregătiți pentru Împărăție, refuză sau nu vor să aducă roadele Împărăţiei.

15. Când Domnul a venit la templul său cu scopul ca să facă judecată, se găseau între consacraţi unii care susţineau, că „roadele Împărăţiei” constă într-o dezvoltare a caracterului într-un asemenea grad, încât Domnul se va bucura că poate să-i primească în Împărăţia sa. Aceştia au fost îngâmfaţi şi egoiști, și căutau un loc de onoare mai degrabă decât să onoreze numele lui Dumnezeu. Ei n-au înţeles şi n-au vrut să recunoască, că „roadele Împărăţiei” sunt adevărurile dătătoare de viaţă

ale lui Dumnezeu care trebuie vestite între popoare spre mărirea Domnului şi spre justificarea numelui său. Nereușind să asculte, ei au refuzat să aibă vreo contribuție în aducerea de roade ale Împărăției la oameni. Ocazia pentru Împărăţie a fost luată de la ei în urma nesupunerii şi fărădelegii lor. Ei nu au voit să servească Împărăției, s-au mulţumit cu doar a medita asupra celor învăţate şi a aștepta din egoism un loc de înălţare personală. Deoarece ei au privit toate ocaziile de serviciu dintr-un punct de vedere egoist, au făcut parte din clasa despre care spune Domnul: „Luaţi-i, deci, talantul, şi daţi-l celui ce are zece talanţi". – Matei 25:28.

16. Aceeași lege sau regulă divină de acțiune a fost anunțată de profetul Samuel: „Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta, şi o dă altuia mai bun decât tine. Cel ce este tăria lui Israel nu minte şi nu Se căieşte, căci nu este un om ca să-I pară rău." (1Samuel 15:28,29). După ce Dumnezeu a dat un ordin, El nu se mai schimbă. De aceea spune Scriptura, că după ce a anunțat hotărârea sa, El nu se mai căiește și nici nu-și mai schimbă cursul de acțiune.

17. După ce decretul împotriva reginei Vasti s-a dat de ştire, ea nu mai apare în dramă. Ea trebuie să fi fost dezamăgită când a văzut urmările nesupunerii sale egoiste. Despre cei strânși din Împărăţie Isus a zis: „ [Îngerii Lui] îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul şi scrâșnirea dinţilor"(Matei 13:42). După aceasta imperiul întreg a auzit de frumuseţea şi renumele Esterei. Tot astfel după excluderea celor nelegiuiți, cei drepți strălucesc cu o strălucire mai mare. „Atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă".(Matei 13:43). Regula de acțiune arătată de profetul Samuel este regula lui Dumnezeu, şi se aplică la toţi aceia care intră în legământul cu Dumnezeu; regula aceasta a fost anunțată de profetul Samuel astfel: „Iată, ascultarea este mai bună decât jertfele".

18. Prințul sau sfetnicul, care a anunțat ordinul regelui, a zis: „Porunca împăratului se va vesti astfel în toată împărăţia lui, căci este mare-şi toate femeile vor da cinste bărbaţilor lor, de la mare până la mic. A trimis scrisori tuturor ţinuturilor din împărăţia lui, fiecărui ţinut după scrierea lui, şi fiecărui popor după limba lui; ele spuneau că orice bărbat trebuie să fie stăpân în casa lui, şi că va vorbi limba poporului său". – Estera 1:20,22.

19. Aceasta formează o dovadă suplimentată că Iehova a condus drama care s-a petrecut atunci în imperiul Medo-Persan. Prin aceasta Dumnezeu dădea o dovadă suplimentară despre rânduiala corectă ce există între Cristos şi mireasa sa, şi că Dumnezeu este capul acesteia. În 1Corinteni 11:3 citim: „Dar vreau să ştiţi că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, şi că Dumnezeu este capul lui Hristos". Aceeași regulă este anunțată de Isus cu privire la influența feminină în adunarea din Tiatira. (Apocalipsa 2:20-23). Nesupunerea faţă de rege nu va mai fi tolerată. Acest lucru a fot prefigurat de faptul că regele persan a trimis scrisori în fiecare provincie şi a dat de ştire că fiecare bărbat să fie cap în casa sa. Capul adunării este Cristos, și toate declaraţiile Sale au fost făcute cu autoritate de la Iehova, și deci sunt definitive. Moştenitorii Împărăţiei trebuie să se supună totdeauna lui Cristos.

20. Această parte a dramei a avut loc în anul la treilea a lui Ahașveroș. (Estera 1:3). Din istoria universală vedem că acest Ahașveroș a invadat Egiptul şi Europa şi a suferit înfrângere din partea grecilor. Cu toate acestea Domnul nu se ocupă de aceasta și din moment ce ea nu este parte din drama sau ilustraţia profetică ea este amintită aici doar în trecere.

21. După aceea regele s-a gândit la fapta reginei Vasti şi a deciziei luate împotriva ei, și fără îndoială, El a întrebat din nou pe sfetnicii lui ce trebuie făcut. Unul servitorii regelui a anunțat decretul regal cu privire la alegerea altei regine. În fiecare provincie a imperiului au fost trimişi funcţionari, ca să strângă la palatul regal pe toate „fetele fecioarele frumoase", din care apoi regele să-şi aleagă regină pentru el. – Estera 2:1-4.

Cuprins

22. Palatul din Susa a fost zidit în provincia Elam, pe ţărmul râului Ulai, unde a locuit şi profetul Daniel în timpul lui Belşaţar.(Daniel 8:2). În același loc, cu o altă ocazie, trăia aici un alt evreu. „În capitala Susa era un Iudeu numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Şimei, fiul lui Chis, bărbat din Beniamin". (Estera 2:5). Şi în cărţile lui Ezra şi Neemia este vorba de un anume Mardoheu, care s-a întors în Ierusalim în 536 î.Chr. împreună cu Zorobabel. Dacă acest Mardoheu este acelaşi cu acela amintit aici, atunci până în momentul în care s-au întâmplat evenimentele amintite în cartea Esterei, Mardoheu a trebuit să fie un bărbat în vârsta maturității şi cu mintea sănătoasă. Faptul că el a stat în serviciul palatului arată că era un om care se bucura de mare cinste şi regele a avut deplină încredere în el.

23. Mardoheu ce se afla în serviciul regelui ilustrează potrivit pe acei servi şi urmaşi ai lui Christos, care stau în serviciul lui Iehova, Regele Veșniciei, şi a Regelui Său uns Isus Cristos care își desfășurau serviciul în anii de încheiere a lucrării Ilie, și anume între 1914-1919. Mardoheu era în serviciul regelui înainte ca Estera să apară pe scenă și el a continuat în slujba regelui și după aceea. Aici Mardoheu închipuie pe urmaşii credincioşi ai lui Cristos în serviciu în timpul lucrării Ilie la a doua venire a Domnului în 1914 și care a continuat cu credincioşie mai departe şi în lucrarea Elisei a adunării. Clasa aceasta prefigurată de Mardoheu la întoarcerea Domnului s-a ocupat cu hrănirea, întărirea şi ajutarea altora, și pentru aceasta este amintită ca „clasa aceea fericită" pe care Domnul în timpul venirii sale la templul Său a găsit-o făcând așa.

24. Deoarece Mardoheu era un om de vază fără îndoială a avut propria lui casă şi servitori, cu toate că a stat în slujba palatului regal, iar Estera era o membră a casei sale. El avea o relație de tată sau îngrijitor al ei, deoarece după moartea părinţilor fetei, Mardoheu a adoptat-o: „ El (Mardoheu) creştea pe Hadasa, adică Estera, fata unchiului său; căci ea n-avea nici tată nici mamă. Fata era frumoasă la statură şi plăcută la vedere. După moartea tatălui şi a mamei sale, Mardoheu o luase de suflet". – Estera 2:7.

25. După ce Domnul a venit la templul Său şi a început să strângă laolaltă pe aleşii Săi, Spiritul Sfânt a încetat de a mai ocupa rolul de mângâietor şi îngrijitor în folosul adunării. (2Tesal. 2:1) (A se vedea *Turnul de Veghere*, 1930, paginile 259, 275). Cam pe timpul acela erau unii dintre consacraţi, care erau mai maturi decât alţii în cunoştinţa adevărului şi care hrăneau, ajutau şi slujeau pe alţii din familia credinţei care erau mai puţin maturi în cunoştinţă şi în serviciul Domnului. Din această clasă de credincioşi şi maturi (simbolizată de Mardoheu) care slujea în felul acesta, Domnul alcătuieşte pe „servul înţelept şi credincios" şi acestuia încredinţează toate averile Sale.

26. Este clar că Estera prefigurează pe cei consacraţi care au fost astfel hrăniţi în acel timp şi alţii care după aceea au venit la o cunoştinţă a adevărului. Aceştia erau cu inimile curate şi au stat cu totul departe de organizaţia lui Satan; aceştia sunt „fecioare", frumoase la înfăţişare, în consacrarea lor pentru executarea voinţei lui Dumnezeu. Ei au fost primiţi în cel iubit, şi-au păstrat neprihănirea înaintea lui Dumnezeu şi Cristos. Mardoheu care a crescut pe Estera ilustrează corect pe clasa aceea care stă în legământ cu Iehova Dumnezeu care în numele Tatălui, şi al Păstorului cel mare şi-a luat angajamentul să hrănească şi să mângâie adunarea lui Dumnezeu îndeosebi înainte de timpul şi în momentul venirii Domnului la templul său. – Vezi Matei 24:45,46.

27. Pentru clasa Mardoheu urma să fie şi a fost un privilegiu să arate fraţilor ei, ilustraţi prin Estera, privilegiul de a se dedica cu totul servirii lui Dumnezeu şi Regelui Său uns şi care atunci urmau să fie candidaţi pentru un loc în Împărăţie. Cei ilustraţi prin Estera trebuie să înveţe azi importanţa de a aduce roadele Împărăţiei şi de a avea cu bucurie o parte în a face acest lucru în ascultare de porunca Regelui. Relaţia apropiată între Mardoheu şi verişoara sa frumoasă prefigurează

Cuprins

frumos relaţia între aceşti creştini maturi şi mai puţin maturi la venirea Domnului la templul Său, şi care după aceea au început să umble împreună cu Domnul.

28. Adunarea fetelor frumoase la palat a început. „Când s-a auzit porunca împăratului şi hotărârea lui, au fost strânse un mare număr de fete în capitala Susa, sub supravegherea lui Hegai. Odată cu ele a fost luată şi Estera şi adusă în casa împăratului, sub supravegherea lui Hegai, păzitorul femeilor”. – Estera 2:8.

29. Multe au fost chemate, dar, desigur, numai una putea să fie aleasă ca regină. În armonie cu aceasta Scriptura spune: „Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare(spre împărăţie), toţi aleargă, dar numai unul(o clasă) capătă premiul?” (1Corinteni 9:24). Alegerea Esterei urma să prefigureze această clasă singură, clasa credincioasă, care urma să fie aleasă. Fără îndoială că Mardoheu a avut ceva de a face cu aducerea Esterei la palatul regal. Mardoheu a ştiut despre ordinul şi porunca regelui, şi a ştiut că fata sa adoptată e frumoasă şi este o concurentă demnă pentru slujba înaltă. Desigur că toată lucrarea a fost condusă de Domnul, deoarece sub îngrijirea Lui s-a făcut această ilustraţie mare profetică; aşadar Estera nu s-a mândrit cu meritele sale.

30. Mardoheu, desigur, a fost unealta lui Dumnezeu, nu numai pentru a o îndruma pe Estera ca să intre în cursa sau competiţia pentru locul de regină pentru împărat, ci a fost şi acela care a informat-o că trebuie să respecte regulile concursului. Toţi aceia care iau parte la alegerea pentru Împărăţia lui Cristos trebuie mai întâi să ia aminte la chemarea dumnezeiască, iar apoi trebuie să se conformeze cu sfatul dat de apostol unde spune: „Vă îndemn, deci, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie[pentru Dumnezeu], Sfântă[adică complet devotată Lui şi ascultând cu bucurie de voinţa Lui], plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. – Romani 12:1.

31. Toate fetele chemate au fost duse în casa femeilor de sub îngrijirea lui Hegai, famenul regelui. Hegai în evreieşte înseamnă „meditare” sau „înlăturare”. În Proverbe 25:4,5 citim: : „Scoate zgura din argint, şi argintarul va face din el un vas ales. Scoate şi pe cel rău dinaintea împăratului, şi scaunul lui de domnie se va întări prin neprihănire”. Psalmistul spune: „Primeşte cu bunăvoinţă cuvintele gurii mele, şi cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea şi Izbăvitorul meu!”(Psalm 19:14). „Gura mea va vorbi cuvinte înţelepte, şi inima mea are gânduri pline de judecată”.(Psalm 49:3). Aceste texte afirmă regula corectă. Moştenitorii Împărăţiei trebuie să studieze cu sârguinţă cuvântul lui Dumnezeu şi trebuie să cugete asupra lui; aceasta este lucrarea cea dreaptă, care poate să facă pe cineva potrivit în serviciul Stăpânului, ca să fie pe deplin devotat lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale.

32. Aşadar, numele Hegai pare să reprezinte unele îngrijiri ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, şi îndeosebi din și după anul 1918, pentru a-i pregăti pentru Împărăţie. Nu e oare adevărat că de la acest timp încoace cuvântul lui Dumnezeu se studiază mai serios şi se cugetă asupra lui mai serios ca mai înainte, şi că acum se pot înţelege mai clar privilegiile şi datoriile consacraţilor în privinţa devotamentului desăvârşit faţă de rege şi față de interesele Împărăţiei? Toate fapte dovedesc concluzia aceasta. Toate acestea au fost îngrijirile Domnului pentru poporul Său. De la și după venirea Domnului la templul său nimeni nu s-a putut face potrivit pentru Împărăţia sa care nu a vrut sau a refuzat să afle planurile lui Dumnezeu cu privire la mărturia lui Isus Cristos și apoi să participe cu bucurie în depunerea acelei mărturii. Aceia care au făcut așa, mânați de dragoste pentru Dumnezeu și cauza Sa și fără nici un motiv egoist, urmau să ia calea potrivită pentru pregătiri pentru înfățișarea înaintea Regelui. Altfel nimeni nu ar fi putut să câștige aprobarea regelui. Deci, faptul că Estera a fost pusă sub îngrijirea lui Hegai pare să se refere la îngrijirea lui Dumnezeu pentru a pregăti într-un mod special pe cei care răspund la chemare după venirea Domnului la templul Său.

Cuprins

33. Această fată de evreu trebuia să fi fost o făptură fascinantă şi trebuie să fi avut un corp de o frumuseţe fermecătoare. Imediat ce a intrat în palatul regal ea a câştigat favoare în ochii celor ce o priveau. Probabil că îngrijitorul a văzut imediat că ea întrece pe toate celelalte. „Fata i-a plăcut, şi a căpătat trecere înaintea lui. El s-a grăbit să-i dea cele de trebuinţă pentru gătează şi hrană, i-a dat şapte slujnice alese din casa împăratului, şi a pus-o împreună cu slujnicele ei în cea mai bună încăpere din casa femeilor". – Estera 2:9.

34. Clasa ilustrată aici de Estera este alcătuită din cei care au primit cu bucurie adevărul, când le-a fost adus prin îngrijirea lui Dumnezeu, și, pe măsură ce el le-a fost descoperit prin „fulgerele de la templu", ei au văzut că lucrarea Elisei ai adunării trebuie să o facă şi cu bucurie au luat parte la ea. Astfel, ei au dovedit farmec și frumusețe prin devotamentul lor rapid și de bună voie faţă de Domnul. Cei ce au observat înaintarea lucrării Domnului în ultimii ani pot să mărturisească că faptele adeveresc concluzia aceasta. Cei care au venit la adevăr în anii mai recenți constituie probabil pe aceia descrişi de profetul Isaia care cu bucurie scot apele adevărului din izvoarele mântuirii, preamăresc pe Domnul și cheamă numele Său în ajutor, și fac cunoscute popoarelor, faptele Sale şi spun că preamărit este numele lui Iehova. (Isaia 12:2-4). Aceasta ei fac din iubire cu totul curată. Alţii au avut parte de adevăr, dar nu au exprimat aşa mare zel şi devotament faţă de Cuvântul Domnului. Deci, Estera reprezintă pe aceia, care ascultă cu sârguință cuvintele lui Dumnezeu şi împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu. „Lucrurile pentru curățirea ei" au ilustrat lucrarea şi pregătirea viitorilor membri ai clasei miresei care sunt candidați pentru un loc în Împărăţia lui Dumnezeu ca mireasa lui Cristos. – Efeseni 5:26,27.

35. Cei născuţi de spirit sunt reprezentați ca „fiii lui Levi", care la venirea Domnului la templul său trebuie curăţiţi. Chiar pentru aceasta a venit Isus. În dramă Estera închipuie pe cei curăţiţi. Cele şapte servitoare rânduite lângă Estera au corespuns cu cele „şapte stele" care au slujit pe cei consacrați sau îngerii din curtea Domnului Isus Cristos. „Îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu care este în ceruri".(Matei 18:10). După ce Spiritul Sfânt încetat să mai funcționeze ca mângâietor şi îngrijitor în numele celor consacraţi, îngerii sunt folosiți în numele celor care sunt pregătiți pentru Împărăţie. „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale". – Psalm 91:11. (A se vedea *Turnul de Veghere* 1930, paginile 163, 179).

36. Raportul este că Estera şi servitoarele sale au fost favorizate (adică „schimbate", *margin*) din locul pe care l-a ocupat și a primit cel mai bun loc din casa femeilor. Aceasta a fost îngrijirea îndurătoare a lui Dumnezeu pentru ea. Tot astfel Dumnezeu și-a exprimat îndurarea faţă de Daniel şi cei trei tovarăşi ai lui, în timpul pregătirii lor pentru prezentare înaintea regelui. (Vezi: Daniel 1:9). Astfel se ilustrează acele împrejurări favorabile pe care Domnul le pregăteşte pentru cei care au primit chemarea pentru Împărăţie, ca apoi să se pregătească pentru ea. Printre cei care au venit și au ajuns la cunoştinţa adevărului din 1922 sunt cei ilustrați de Estera, și lor le-a căzut locul cel mai bun în serviciul Domului, deoarece ei au participat în serviciu cu bucurie adevărată și cu entuziasm. Ei nu au privit la chestiune dintr-un punct de vedere egoist, ci devotamentul lor neegoist faţă de Domnul şi cauza sa a arăta frumusețea lor. La acesta se potriveşte Proverbe 22:29: „Vezi tu un bărbat iscusit în treburile sale? Să şti că va sta înaintea regilor şi nu va sta înaintea oamenilor de jos." Aceşti credincioşi au dat dovadă de calităţi valoroase înaintea Domnului şi Domnul i-a răsplătit cu îndurarea Sa nestrămutată.

Cuprins

37. În timpul acela nu se ştia că Estera este evreică. Au existat motive întemeiate pentru aceasta, şi chiar Domnul s-a îngrijit de aceasta. Dacă s-ar fi cunoscut neamul Esterei la începutul concursului pentru un loc de regină, ea ar fi fost dezavantajată datorită prejudecăților faţă de neamul ei. Ascunderea identității nu a fost nici înșelăciune, nici fraudă, ci o purtare cu înţelepciunea de sus. Aceasta i-a asigurat o judecată imparţială în concurs cu privire la legăturile naționale, ea fiind evaluată strict după calităţile sale personale. Domnul nu este părtinitor. Această regulă sau principiu a fost folosit cu ocazia alegerii ţapului Domnului pentru serviciul cortului. Alegerea aceea a fost făcută prin tragere la sorţ. Acesta arată imparţialitatea folosită în alegerea membrilor clasei miresei și că Dumnezeu şi Cristos „alegerea o fac fără să caute la faţă şi fără să ţină seama de faptele omeneşti de mai înainte”. (1Pet. 1:17). Frumuseţea sau integritatea menținută față de Domnul, și devotamentul credincios față de El sunt acelea care stabilesc decizia finală sau acordarea unui premiu.

38. Fără îndoială, îngrijitorul Esterei, Mardoheu, i-a schimbat numele din Hadasa în Estera şi în aceasta a fost condus de înţelepciune dumnezeiască pentru a face icoana desăvârşită. Aceasta a prefigurat că „clasa servului credincios a lui Dumnezeu” la începutul lucrării Elisei al adunării a reamintit celor care au intrat în cursa pentru premiul chemării înalte că nici numele pământesc, nici legăturile lor pământeşti nu vor avea de a face ceva cu câștigarea premiului, ci că „frumuseţea sfinţeniei” este cea care este plăcută şi bine primită de Domnul şi Regele său.

39. Clasa „servului credincios” a înțeles și a avertizat pe frații ei că este lucru greşit a se închina creaturilor şi a cinsti creatura pentru serviciul cel ocupă în adunare. Cei ce sunt plăcuţi înaintea Domnului învaţă să aprecieze pe fraţii lor, care sunt candidați pentru Împărăţie, din pricina lucrării lor manifestată prin devotamentul lor neegoist faţă de Iehova şi Împărăţia Sa.

40. A trebuit să vină şi timpul acela când şi Estera a trebuit să dezvăluie naționalitatea ei evreiască și astfel să-și dezvăluie identitatea, în ea a trebuit să aştepte timpul stabilit pentru aceasta. Aceasta arată, că clasa prefigurată de Estera trebuie să se declare cu curaj de partea lui Dumnezeu ca membri ai organizației Lui și că ei sunt o parte a organizației Lui, însă aceasta trebuie să aibă loc la timpul potrivit. Desigur, lucrul cel mai important este aducerea mesajului la oameni, însă conform îngrijirii lui Dumnezeu rămăşiţa va trebui și chiar va adopta o poziție de neclintit și necompromițătoare de partea lui Iehova, pentru ca toți să ştie cine este ea.

41. Participantele la concursul pentru regină au trebuit, conform prescripţiunii, să treacă printr-o procedură de înfrumuseţare timp de douăsprezece luni, şi aceasta s-a întâmplat şi cu Estera. În timpul aceasta „În fiecare zi Mardoheu se ducea şi venea înaintea curţii casei femeilor, ca să afle cum îi merge Esterei şi ce se face cu ea”. În asemănare cu aceasta a purtat grijă de interesele fraţilor lor „clasa servului credincios”, care în anii din urmă au venit la adevăr. „Fiecare fată se ducea la rândul ei la împăratul Ahaşveroş, după ce timp de douăsprezece luni împlinea ce era poruncit femeilor…. Aşa se ducea fiecare fată la împărat. Şi, când trecea din casa femeilor în casa împăratului, o lăsau să ia cu ea tot ce voia”. – Estera 2:12,13.

42. Acest timp şi sistemul de curăţire este o dovadă suplimentară despre adevărul pe care Domnul l-a descoperit poporului Său în anii din urmă şi din 1922 în privinţa alegerii şi ungerii pentru Împărăţie. Cândva s-a crezut că cei consacraţi vor fi aleşi și unși imediat după primirea chemării lor pentru Împărăţie, însă mai târziu am văzut lămurit că trebuie să existe o perioadă de probă pentru candidați după răspunsul lor la chemare, pentru a demonstra „frumusețea sfinţeniei lui Iehova”, adică, a dovedi că ei sunt cu totul și cu adevărat devotați în mod neegoist lui Dumnezeu și cauzei Lui drepte. Aceasta îi apără să nu fie de un „miros rău pentru Iehova”. Sunt unii care au

Cuprins

insistat că propria lor „dezvoltare a caracterului” și „sfințenia interioară care-i face mai buni decât alții”, este tot ceea ce trebuie să facă ei pentru a se pregăti pentru Împărăție. Profetul Domnului îi reprezintă pe aceştia ca spunând: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci Sunt Sfânt!”... Asemenea lucruri Sunt un fum în nările Mele, un foc, care arde necontenit!”. (Isa. 65:5). Cei ce au afirmat că sunt cu mult mai buni decât fraţii lor sunt un miros rău pentru Domnul. Egoiştii au umblat pe calea pe care şi-au ales-o şi astfel au voit să se pregătească pentru Împărăţie, și calea aceasta este dezvoltarea dreptății lor. Dumnezeu mustră prin profetul Său pe cei ce umblă pe căile lor şi nesocotesc calea croită de Dumnezeu și spune: „ Cine junghie un bou ca jertfă, nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfeşte un miel este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine, cine aduce un dar de mâncare, este ca cel ce ar vărsa sânge de porc, cine arde tămâie, este ca cel ce s-ar închina la idoli; toţi aceştia îşi aleg căile lor, şi sufletul lor găseşte plăcere în urâciunile lor. De aceea şi Eu, voi alege ce este spre nefericirea lor, şi voi aduce peste ei lucrurile de care se tem”. (Isaia 66:3). Sunt oameni al căror trup răspândeşte un miros neplăcut, urât altora. Tot așa „putoarea spirituală” este o urâciune în faţa lui Iehova. Clasa prefigurată de Estera trebuie să ocolească urâciunile de acest fel.

43. Versetele 13,14 din capitolul doi arată că era o regulă a casei regelui că atunci când o fată urma să vină înaintea regelui „orice dorea i se dădea”. Aceasta a arătat că Domnul nu împiedică pe nimeni, ca să-şi urmeze calea rătăcită apucată, însă dă ocazia fiecăruia ca să se supună de bună voie. Egoiştii, desigur, ar dori toate lucrurile care le provoacă plăcere. Este sigur că cei ce stau în concursul pentru Împărăţie şi care sunt plăcuţi înaintea Domnului sunt aceia care acceptă cu bucurie măsura rânduită pentru ei de Domnul şi nu-şi aleg ceva din pornire egoistă, ca de pildă ca ei să-şi pregătească hrană specială, şi cei care fac ceea ce fac nu o fac în modul lor egoist. Aşa a fost şi în cazul Esterei, fapt care arată că ea a simbolizat această clasă neegoistă, după cum este scris: „Când i-a venit rândul să se ducă la împărat, Estera, fata lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o înfiase, n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului şi păzitorul femeilor; Estera căpăta favoare înaintea tuturor celor ce o vedeau”. – Estera 2:15.

44. Hegai, famenul regelui, închipuie fără îndoială îngrijirea rânduită de Domnul pentru cei care primesc chemarea pentru Împărăţie după venirea Domnului Isus la templu său; iar faptul că Estera n-a dorit nimic în afară de ce a fost pregătit pentru ea, ilustrează că clasa rămăşiţei a fost bucuroasă să se hrănească cu hrana pregătită de Domnul pe masa ei, şi că ea se gândeşte la măsurile pe care le-a luat El, și oportunitățile de a servi pe Dumnezeu după placul Lui. Scopul principal al acestora a fost să cinstească şi să preamărească pe Domnul, știind că El s-ar putea îngriji de ei mai bine decât ar putea alege ei pentru ei înșiși.

45. Estera a câştigat favoare înaintea tuturor celor care au văzut-o. Aceasta nu înseamnă că a câştigat favoare în ochii tuturora, ci în ochii celor care erau în curtea regală! De aceea toţi cei care aveau spiritul lui Cristos şi au exprimat acest spirit în mod neegoist, cu un devotament credincios faţă de Iehova, au câştigat favoare în ochii tuturor celor din casa Domnului. Această favoare nu se datorează meritului personal moştenit sau dezvoltării unui caracter separat de ei, ci devotamentului neegoist față de Dumnezeu şi Regele Său. Cei ce sunt plăcuţi Regelui, sunt plăcuţi tuturor celor care au „aceeaşi credinţă prețioasă” şi același spirit. Aceştia se cunosc nu după trup, ci privesc unul la altul ca nişte creaturi noi în Cristos, iar scopul lor principal este preamărirea numelui şi cuvântului Regelui Veşnic.

46. A sosit ziua în care Estera a trebuit să intre la rege. Acela trebuia să fi fost un timp de mare zguduire sufletească când au trebuit să se prezinte în faţa maiestăţii sale. „Estera a fost dusă la împăratul Ahaşveroş, în casa împărătească, în luna zecea, adică luna Tebet, în al şaptelea an al domniei lui”.(Estera 2:16). Vasti a fost deposedată de coroana regală în al treilea an al domniei regelui Ahașveroș.

47. Isus Cristos a fost pus pe tron în toamna anului 1914, şi după trei ani, adică la sfârşitul anului 1917, s-a format printre consacraţii Domnului o clasă de nesupuși care s-a răsculat împotriva căii lui Dumnezeu. Fiind pregătiți pentru Împărăție, și devenind ofensați, nesupuși și rebeli, aceştia au fost strânși în momentul în care a început judecata Domnului la templu în 1918. Aceasta corespunde cu timpul când Vasti şi-a pierdut tronul. Numărând şapte ani de la 1914, ajungem în 1921 Octombrie, când începe de fapt anul 1922. În anul acesta s-a întâmplat, că rămăşiţa lui Dumnezeu, care a format o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, a început să vestească evanghelia în mod sistematic; și chiar în anul acela lucrarea a luat un avânt nou. Ducerea Esterei înaintea regelui nu înseamnă că chiar în ziua aceea ea a şi fost încoronată ca regină şi nici nu ilustrează că clasa Esterei este luată imediat în cer ca să domnească cu Cristos; ci înseamnă că clasa aceasta Estera, aleasă a Domnului, este luată în legământul pentru Împărăţie şi după aceasta este unsă. Aşadar, zilele de înfrumuseţare ale Esterei şi prezentarea ei în faţa regelui au prefigurat o perioadă care se întinde de la momentul în care clasa Estera a primit chemarea pentru Împărăţie şi înainte ca ea să fie aleasă şi unsă. Aceasta ar arăta timpul când spiritul sfânt a fost revărsat asupra tuturor făpturilor care au fost alese; aceasta a avut loc cam în 1922. (Ioel 2:28). Această concluzie este sprijinită şi de alte texte.

48. Dacă cei pe care i-a prefigurat Estera ar fi fost luați în Împărăţie în acel timp, și dacă ar fi fost transferați de pe pământ în ceruri, viaţa lor niciodată n-ar fi ajuns în aşa mare pericol, și proba integrității acestora nu s-ar fi putut face după aceea. Un pericol amenințător la viaţa Esterei care s-a ridicat mai târziu pare clar să prefigureze un pericol care ameninţă rămăşiţa după ungerea ei.

49. Estera a fost aleasă atunci şi încoronată ca regină. „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei, şi ea a căpătat trecere şi iubire înaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus cununa împărătească pe cap, şi a făcut-o împărătească în locul Vastii”. (Estera 2:17). Aceasta a prefigurat iubirea lui Dumnezeu faţă de rămăşiţă şi îndeosebi faţă de aceia, care după venirea Domnului Isus Cristos la templul său, s-au consacrat cauzei sale în modul cuvenit. Pentru rămășiță, a recunoaşte şi aprecia astăzi această exprimare a iubirii lui Dumnezeu care a fost prefigurată şi revărsată acum asupra rămăşiţei, este de o mare încurajare și mângâiere. Aceştia au mărturia spiritului că au fost aleși și unși, și sunt foarte încurajați să caute cu seriozitate să fie credincioşi până la moarte.

50. Regele a iubit pe Estera mai mult ca pe toate celelalte femei. În aceasta regele ilustrează evident pe Dumnezeu. Domnul Isus Cristos probabil că s-a gândit la aceasta, când a spus: „Însuşi Tatăl vă iubeşte”. (Ioan 16:27). Aceşti urmaşi credincioşi ai lui Cristos păzesc cu bucurie poruncile lui Dumnezeu şi ale lui Cristos, Regele, și lor le spune Isus: „ Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, şi Mă voi arăta lui.” – Ioan 14:21.

51. Femeile casei, care reprezintă clasa fecioarelor nechibzuite, nu au avut o astfel de iubire revărsată asupra lor, şi clasa fecioarelor nechibzuite nu se poate bucura niciodată de o astfel de iubire. Credincioşi într-adevăr pot să spună acum: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El”. – 1Ioan 3:1.

52. Estera acum a fost primită în palatul regal, şi aceasta a adus asupra ei o mare răspundere în privinţa siguranţei şi prosperităţii poporului ei, evreii, care locuiau în Palestina şi împrăştiaţi în toate cele o sută douăzeci şi şapte de provincii. Estera a ajuns acum la starea regală ocupată odinioară de regina Vasti. (Estera 1:19). După aceea Estera a trebuit să treacă prin probă. Identitatea ei ca evreică trebuia dezvăluită dacă dorea să rămână loială și credincioasă lui Iehova, Dumnezeul ei. Aici ni se amintește de proba care a venit asupra lui Moise, când a refuzat să-şi nege poporul. „Ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă

ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut."(Evrei 11:25-27). Va proceda şi Estera în acelaşi fel? Proba care urma să aibă loc avea să decidă aceasta. Proba aceasta şi rezultatul ei prefigurează proba ce va veni asupra poporului lui Dumnezeu, și care va fi rezultatul.

53. După aceea regele a aranjat un mare ospăţ, și anume ospăţul Esterei.(Estera 2:18). Acesta probabil a prefigurat „ospăţul nunții Mielului", la care a fost invitată rămăşiţa lui Dumnezeu și la care ea a răspuns, şi acesta a început pe la anul 1922. „A doua oară, când s-au strâns fetele, Mardoheu şedea la poarta împăratului".(Estera 2:19). Aceasta arată că Mardoheu era deja în serviciul împăratului şi faptul că ședea la poartă a prefigurat cum stau membrii clasei rămăşiţei la porţile Împărăției, vestind numele măreţ şi faptele măreţe ale Dumnezeului Iehova, Regelui Veșniciei. Estera a procedat conform îndrumării lui Mardoheu, cu toate că era regină. Până la timpul acela nu s-a ştiut că e evreică.

54. S-a întâmplat că doi servitori din palatul regal au făcut conspiraţie ca să omoare pe rege. „Estera nu-şi spusese nici naşterea nici poporul, căci o oprise Mardoheu. Şi ea urma acum poruncile lui Mardoheu cu tot atâta scumpătate ca atunci când o creştea el. În acelaşi timp, pe când Mardoheu stătea la poarta împăratului, Bigtan şi Tereş, doi fameni ai împăratului, păzitorii pragului, s-au lăsat biruiţi de o supărare şi au vrut să întindă mâna împotriva împăratului Ahaşveroş. Mardoheu a avut cunoştinţă de lucrul acesta, şi a dat de ştire împărătesei Estera, care l-a spus împăratului din partea lui Mardoheu. Faptul fiind cercetat şi găsit întocmai, cei doi fameni au fost spânzuraţi de un lemn. Şi lucrul acesta a fost scris în cartea Cronicilor în faţa împăratului". – Estera 2:20-23.

55. Prin faptul că au lucrat împreună Estera şi Mardoheu au făcut un mare serviciu regelui și astfel au prefigurat cum rămăşiţa face serviciu neegoist pentru Iehova şi pentru Regele regilor. Din când în când ne întâlnim cu unii, care susţin că servesc lui Dumnezeu și care par că sunt moştenitorii Împărăţiei, dar care devin deznădăjduiţi şi iau un curs de acțiune care pune în primejdie viaţa şi bunăstarea acelora care sunt membrii trupului lui Cristos, Regele lui Dumnezeu. Când membrii credincioși ai rămăşiţei găsesc pe unii ca aceştia îi „însemnează" în spre binele fraţilor lor şi le atrag atenţia asupra acelora, care cauzează dezbinări în poporul Domnului şi împotriva cărora Domnul poartă sabia. (Romani 13:3,4). Rămăşiţa în timpul acesta atrage atenţia stăpânitorilor asupra fățărniciei, ipocriziei și falsității preoţilor necredincioşi şi a celor care se asociază cu ei pentru a răni pe poporul lui Dumnezeu. Totodată, ea sfătuieşte pe domnitori să fie supuşi lui Dumnezeu şi în limbajul profetului să „sărute pe fiul" (Cristos) şi să rupă legăturile cu preoţii necredincioşi, clasă care, așa cum arată Scriptura, conducătorii o vor spânzura pe un stâlp. În momentul în care a făcut acest serviciu Mardoheu nu a fost răsplătit, dar lucrul acesta a fost însemnat spre binele lui şi mai târziu şi-au adus aminte de el. În felul acesta este prefigurat cursul neprihănit al lui Dumnezeu față de credincioşii Lui: „Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră şi lucrarea dragostei pe care aţi arătat-o pentru Numele Lui, voi, care aţi ajutorat şi ajutoraţi pe sfinţi".(Evrei 6:10). Faptele bune ale clasei rămășiței nu sunt răsplătite întotdeauna de Dumnezeu imediat după ce s-au făcut, însă El se va îngriji ca ai săi să aibă o protecție adecvată, și El îi va păzi la timpul potrivit.

(Urmează continuarea).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1. Ce situație, și mod de atingere a ei, sunt implicate în promisiunea lui Dumnezeu de a „păstra” și a „mântui” pe poporul său?.

2. Arată împlinirea ilustraţiei profetice, că „regele a şezut pe tronul domniei sale şi în anul al treilea a domniei sale a făcut un ospăţ pentru prinții și servitorii săi”.

3–7. „Inima regelui s-a veselit de vin în ziua a şaptea a ospăţului”. Când şi cum s-a împlinit aceasta? Descrie situația în care s-a împlinit faptul că regina a făcut ospăţ pentru femeile curţii regale şi că la porunca regelui nu a voit să meargă la rege ca acesta să arate poporului frumuseţea ei!

8,9. Compară această ilustrație profetică și împlinirea ei cu pilda lui Isus despre „ospățul de nuntă” şi aplicarea ei.

10–12. Explică scopul regelui în întrebarea pusă sfetnicilor săi: „Ce trebuie să se întâmple după lege cu Vasti, pentru că nu a vrut să asculte de porunca regelui prin fameni?”. Ce a fost prefigurat în aceasta?

13,14. Ce sfat au dat prinții, și cum a fost primit de rege? Ce a prefigurat aceasta?

15–17. Demonstrează împlinirea a ceea ce a fost ilustrat în încăpăţânarea reginei Vasti şi în rezultatul nesupunerii sale?

18–21. Care a fost scopul evident al raportului cuprins în Estera 1:20-22? Citează alte texte în care se manifestă regula aceasta. Ce măsură s-a luat apoi în privința alegerii unei alte regine?

22,23. Cine a fost Mardoheu? Ce a prefigurat faptul că el era deja în serviciul regelui, și că a continuat acolo după ce Estera a intrat în grația regelui şi a fost dusă în palatul regal?

24-27. Explică împlinirea acelui lucru care a fost prefigurat în mod profetic în Estera 2:7!

28-30. Pe baza altor texte, ce se unesc cu aceasta, arată împlinirea ilustraţiei din Estera 2:8 şi în ceea ce Mardoheu a avut de a face fără îndoială cu aducerea Esterei înaintea regelui!

31,32. Ce înseamnă faptul că fetele au fost duse în casa femeilor sub îngrijirea famenului regelui Hegai?

33–36. Explică împlinirea din Estera 2:9!

37–40. Justifică ascunderea identității Esterei ca evreică. Ce lecţie stă în faptul că, chiar dacă era dintr-un popor disprețui, Estera, din pricina frumuseţii sale, la timpul potrivit a fost aleasă de regină? Ce a fost prefigurat în: a) Îngrijirea lui Mardoheu în privinţa Esterei; b) necesitatea ca Estera să-și dezvăluie naționalitatea ei?

41,42. Ce a fost ilustrat în mod profetic în: a) cerințele legii cu privire la „înfrumusețarea fiecărei fecioare care urma să fie adusă înaintea regelui în casa regală?” b) măsura că „orice dorea i se dădea”?

43–45. Care este lecția cuprinsă în raportul că „Estera n-a dorit alta nimic altceva decât ceea ce i-a dat Hegai, famenul regelui”? Ce se înțelege prin afirmația că „Estera a căpătat favoare în ochii tuturor celor ce o priveau?”

46–48 a) Vasti și-a pierdut locul la tron în anul al treilea al domniei regelui. b) Estera a fost adusă în casa regală în anul al şaptelea al domniei regelui. Arată împlinirea acestor evenimente profetice.

49–51. Pe cine a ilustrat regele în mod profetic în Estera 2:17? Dar Estera? Dar „toate fecioarele”? dar „Vasti”? Explică împlinirea a ceea ce a fost prefigurat acolo.

52–55. Descrie proba pe care a trebuit s-o treacă Estera, care era atunci din curtea regală şi explică ce ilustrează aceasta! Ce a fost prefigurat prin: a) Ospăţul cel mare aranjat de rege în cinstea Esterei? b) Că Mardoheu şedea la poarta regelui? c) Că doi servi din curtea regelui au făcut conspiraţie împotriva regelui, pentru care au fost spânzuraţi? d) Că serviciul lui Mardoheu în această

Cuprins

legătură în numele regelui fusese însemnat chiar dacă nu fusese încă răsplătit? e) Că Estera şi Mardoheu au lucrat mână în mână în interesul regelui?

LUMEA VECHE NIMICITĂ

În înţelesul Scripturii, cuvântul „lume” înseamnă popoarele lumii, care sunt organizate în forme de guvernare şi stau sub controlul unei puteri supranaturale. Această putere supranaturală nu este vizibilă, şi este numită „cer”; în timp ce organizaţia de pe pământ este vizibilă și este numită în mod simbolic „pământ”.

La șaisprezece secole după tragedia din Eden omenirea se afla într-o stare deplorabilă. Oamenii trăiau pe pământ ca nişte neamuri sau triburi; iar puterea superioară care-i controla era Satan şi sub conducerea sa erau o mulţime de îngeri căzuţi, care lucrau în cooperare cu El și sub îndrumarea Lui. Aceştia au format partea nevăzută a acelei „lumi”. Deoarece au avut puterea să se materializeze în trup omenesc, unii din acești îngeri au făcut acest lucru și au locuit apoi împreună cu femeile rasei umane. Rezultatul a fost o rasă de uriași. Raportul despre aceasta îl găsim în Geneza cap.6:4, 11, și 12,: „Fii lui Dumnezeu se împreunară cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume…. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ şi iată că pământul era stricat; căci orice făptură îşi stricase calea pe pământ.”

Partea văzută a lumii de pe pământ au alcătuit-o oamenii care umblau pe pământ sub formă de om. Această parte a lumii era în calea afară de coruptă şi corupţia aceasta a fost cauzată de fapt de partea nevăzută a acesteia. Satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, a fost cel responsabil pentru aceasta. Pătruns încă de măreţia sa, el încă a crezut, că va putea împiedica hotărârea lui Dumnezeu, el a făurit diferite planuri în acest scop. El a văzut pustiirea neamului omenesc şi fără îndoială s-a gândit că dacă îngerii s-ar întruchipa și ar locui cu femeile ar produce o rasă superioară, și că aceasta va întări împărăţia sa. Din pricina aceasta Satan a pus la cale împreunarea îngerilor cu femeile.

Duşmanul a exercitat o aşa mare influenţă, încât toţi oamenii au ajuns sub controlul său în afară de Noe şi familia sa. Despre Noe citim că a fost desăvârşit între contemporanii săi. Aceasta nu a fost perfecțiune în organism uman, ci perfecțiunea care a rezultat din devotamentul complet față de Iehova. În Geneza 6:8 şi 9 citim: „Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care Sunt urmaşii lui Noe. Noe era un om neprihănit şi fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu”.

Dumnezeu a spus lui Noe despre hotărârea Sa de a aduce potop pe pământ şi prin aceasta va nimici omul şi toate animalele. „Atunci Dumnezeu i-a zis lui Noe: Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea; fiindcă pământul este plin de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul”. – Geneza 6:13.

Prin aceasta nu trebuie să înțelegem că Dumnezeu a voit să nimicească planeta pământ, ci numai partea văzută a lumii, adică, organizația vrăjmașului. În Geneza 6:17,18 citim următoarea declaraţie a lui Dumnezeu: „Şi, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, în care este suflare de viaţă; tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu şi fiii tăi, nevastă-ta şi nevestele fiilor tăi împreună cu tine”.

Noe a crezut pe Dumnezeu. A ascultat de Dumnezeu şi credinţa lui a plăcut Domnului. „Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, şi, plin de o

Cuprins

teamă Sfântă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă". Aceste cuvinte sunt un citat din Evrei 11:7.

Purtarea neprihănită a lui Noe a mărturisit împotriva organizaţiei văzute şi nevăzute a lui Satan, şi a marcat-o cu condamnarea lui Dumnezeu. Noe era martorul lui Dumnezeu, și pentru aceasta Diavolul a întărâtat pe toţi împotriva lui Noe şi a lui Dumnezeu. Desigur Diavolul a vrut să facă tot ce i-a stat în putință pentru a distruge pe Noe, dar nu a putut aceasta deoarece Noe era sub protecţia lui Dumnezeu. Uriaşii născuţi din împreunarea oamenilor cu îngerii au devenit răi din cale afară. Aparent Dumnezeu s-a simţit obligat să stârpească generaţia aceasta de corcituri de pe fața pământului. Dacă Noe şi familia sa ar fi murit, atunci n-ar fi rămas pe pământ nici măcar un singur martor pentru numele Domnului. Aşadar, Dumnezeu a vrut să distrugă soiul acesta stricat, iar pe Noe şi pe familia sa i-a ajutat să treacă peste potop, şi omenirea a luat astfel un nou început.

Noe a avertizat oamenii despre judecata iminentă a Domnului împotriva nelegiuirii ce domnea pe pământ. Ei nu au luat în seamă avertismentul lui. Până atunci nu era încă ploaie pe pământ. În Geneza 2:5,6 citim: „Căci Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ şi nu era nici un om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului". Aşadar nu a fost un lucru greu pentru Satan să înșele oamenii să creadă că nici o ploaie nu va cădea vreodată pe pământ. Avertismentul lui Noe n-a fost luat de nimeni în serios, ci, dimpotrivă, l-au batjocorit şi au râs de profeţiile sale. În ascultare de Dumnezeu, Noe a construit corabia care a fost terminată după un timp mai îndelungat; în acest timp lung de construire el a continuat să predice oamenilor.

La timpul stabilit, Noe şi familia sa, și animalele de diferite soiuri s-a urcat în corabie. Atunci Domnul a deschis zăvoarele cerurilor şi un mare potop de apă s-a revărsat de la o margine a pământului până la cealaltă și a șters pe de pământ orice creatură vie. Aceasta a inclus desigur și soiul de uriaşi, care s-au născut din împreunarea îngerilor cu femei; dar îngerii răi care şi-au părăsit starea lor de mai înainte prin împreunarea cu femeile oamenilor, vor fi nimiciţi cu desăvârşire în ziua mare a judecății. Iuda 6 şi 2 Petru 2:4,5 ne îndreptățesc să credem aceasta.

Dar de ce trebuia să aducă Dumnezeu potopul pe pământ? A fost oare doar ca să distrugă creaturile rele? Alte scripturi arată că acesta nu a fost scopul unic şi nici cel mai important. Întrebarea cea mai importantă din inima oamenilor este şi azi cea care a fost şi atunci: Cine este Dumnezeul Atotputernic? Satan nu vedea nici o piedică înaintea lui şi a amăgit aproape pe toţi oamenii şi pe mai mulţi îngeri, să creadă că el este superior lui Dumnezeu. El a devenit mândru, lăudându-se cu puterea lui mare şi fără îndoială a arătat-o într-un mod pronunțat. Acum Dumnezeu a voit să dea o lecţie fiecărei făpturi, că toate darurile bune şi desăvârşite vin de la Dumnezeu, și că urmarea lui Satan, a duşmanului, aduce pierire. El a voit să arate tuturor creaturilor, că El este Marele Veșnic și că de la El se pogoară toate binecuvântările vieţii, libertatea şi fericirea veşnică. Regula aceasta a fost afirmată mai târziu de Isus în cuvintele următoare: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu". – Ioan 17:3.

Acest potop a fost atât de teribil încât şi azi se pot vedea urmele lui pe pământ; și toate popoarele fie că cred în Dumnezeu, fie că nu, au fost învățate prin tradiție că cândva în trecut a existat un mare potop pe pământ. La timpul potrivit ele vor afla motivul adevărat pentru care a fost trimis potopul. Bunătatea și mila lui Dumnezeu au fost manifestate din nou în această lecție pe care El a dat-o oamenilor și îngerilor.

Este important să examinăm ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, și îndeosebi evenimentele care au caracterizat sfârşitul „lumii" dinaintea potopului lui Noe. Potopul a prefigurat un necaz mai mare și mai teribil ce va veni asupra lumii, în care Iehova va arăta înaintea tuturor creaturilor Sale, că el este Dumnezeul Cel Prea Înalt. Spiritul Domnului a influenţat mintea lui Noe şi a comunicat cu el

despre potopul ce are să vină; dar din declaraţia apostolului Pavel către Evrei 11:7 vedem clar că potopul a prefigura un lucru mai mare ce va veni la sfârşitul veacului.

La multe veacuri după potop Isus a zis: „ Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului".(Matei 24:37). Noe a fost batjocorit de toţi, afară de familia sa, deoarece a vorbit despre catastrofa ce urma să vină asupra lumii de nelegiuiri de atunci. Afară de Noe şi familia sa, toţi se ţineau de sistemul religios alcătuit de Diavol, au cinstit pe Diavol, sau pe unul din servii Lui. Astăzi instituţiunile religioase batjocoresc evanghelia, care vorbeşte despre căderea iminentă a organizaţiei lui Satan şi întemeierea Împărăţiei de dreptate a lui Dumnezeu. În timpul lui Noe numai puţini au fost martorii lui Dumnezeu. Și acum numai aceia stau cu adevărat de partea Domnului, sunt cei care iubesc pe Domnul, Iehova şi Îl servesc cu inimă curată. Acestei clase credincioase Iehova îi zice: „Voi Îmi Sunteţi martori, zice Domnul, că Eu Sunt Dumnezeu".

După cum în timpul lui Noe întrebarea cea mai importantă era „Cine este Dumnezeu?", tot așa şi astăzi aceasta este întrebarea cea mai importantă care cere dezlegare. Lumea de atunci guvernată de Satan, Dumnezeu a nimicit-o prin potop şi prin aceasta şi-a exprimat mânia faţă de cel rău şi faţă de nelegiuire şi a dovedit în faţa tuturor creaturilor sale inteligente, că are putere să facă orice şi că puterea aceasta o foloseşte în armonie deplină cu înţelepciunea, dreptatea şi iubirea sa; și că cei apăsaţi ai societăţii omeneşti vor ajunge atunci la libertate desăvârşită, doar dacă iau seamă la îngrijirea cea mare de care s-a îngrijit Dumnezeu în scopul mântuirii şi fericirii celor ascultători.

CONGRES

Pregătirile sunt în curs de desfășurare pentru congresul internațional din Columbus, Ohio, care urmează să se țină din 24 până 30 Iulie inclusiv. Din toate părțile Statelor Unite și ale Canadei vin informații că mulți speră să participe, și vor veni și delegații din alte țări. Nu s-a ținut de trei ani un congres internațional, și servii lui Iehova sunt nerăbdători să se adune din nou și să aibă o părtășie personală și slujire comună. Congresul va fi o perioadă de mare împrospătare pentru cei care vor participa și care sunt devotați lui Iehova. Servul Domnului merge înainte cu cântece de laudă, știind că în curând va aduce victorie completă pentru organizația Sa. Va fi o bucurie pentru cei credincioși să petreacă câteva zile împreună în studiu, și în serviciu. Dacă aveți posibilitatea să fiți acolo, mergeți, și veți lua parte la binecuvântări.

Cu excepția zilei de Duminică, toate diminețile din perioada congresului vor fi dedicate lucrării de mărturie pe teren. Organizația este pregătită pentru această parte a lucrării. Desigur, fiecare care participă la congres va dori să se înregistreze pentru serviciu. Fiecare automobil cu care se vine la congres va trebui să fie înregistrat de departamentul de serviciu la sosire, și va fi pus în serviciul lucrării. Frații competenți se vor ocupa de această parte a organizării.

Imediat ce veți sosi, raportați către biroul de serviciu, care se va afla la Fair Grounds, și înregistrați-vă mașina și pe dvs., și căutați o însărcinare. Dacă nu reușiți să aveți parte în lucrarea de vestire a cuvântului, veți rata o mare binecuvântare. Țineți minte întotdeauna că 'Dumnezeu a ales un popor pentru numele Său', peste care a pus obligația de a vesti laudele Lui. Fiecare este un martor, și, ca atare, dorește să aibă o parte în depunerea mărturiei la oameni. Această evanghelie a Împărăției trebuie să fie predicată acum, și toți martorii credincioși vor avea o contribuție în această lucrare. Dacă sunteți incapabil din punct de vedere fizic să mergeți din casă în casă, se pot lua măsuri pentru a vă da o însărcinare în lucrare. Spuneți acest lucru la biroul de informații pentru serviciu.

Cuprins

Duminică 26

Nu va exista nici o lucrare de vestire în ziua de Duminică, data de 26, deoarece s-a considerat că este mai bine să se dedice întreaga zi altor lucruri din program. În ziua aceea programul TURNULUI DE VEGHERE va fi transmis de multe posturi de radio. Programul va începe la sala principală de la Fair Grounds din Columbus, și va fi transmis în fiecare stat și în toată Canada. La timpul potrivit va fi distribuit pe larg anunțul cu privire la această transmisie, care va da detalii cu privire la posturile de radio și orele de difuzare. Pe aceste anunțuri vor fi imprimate două cântece familiare aproape tuturor. Cântările vor fi conduse de un cor mare în sală, și transmise prin radio, și toată audiența, văzută și nevăzută, va fi rugată să se alăture să cânte aceste cântări. Ar trebui să exersați cântările înainte de a merge la congres, astfel încât să fiți în stare să le cântați corect. Va fi și muzică de orchestră la program. Fiecare care știe să cânte la vreun instrument muzical bine, și care speră să participe la congres, ar trebui să-și aducă instrumentul cu el, și să raporteze acest lucru departamentului pentru muzică la sosire; și dacă veți putea fi pus în orchestră acest lucru se va face.

Lumea este într-un mare necaz acum. Discursul public care va fi transmis va aborda condițiile dificile și va spune oamenilor care este speranța lumii. Este un mare privilegiu și o favoare din partea Domnului să ai o parte în sfătuirea oamenilor despre modul în care marele Iehova Dumnezeu va aduce eliberare completă. Se vor ține și alte discursuri în timpul zilei, și se așteaptă că ziua de Duminică va fi o zi binecuvântată de prietenie și serviciu spre slava numelui lui Iehova. Programul va fi tipărit din timp astfel încât toți care vor participa la congres să poată avea o copie.

Alte congrese

La încheierea congresului internațional, cei care vor participa se vor împărți în grupuri și vor merge în alte orașe și orășele, unde se vor ține adunări de sfârșit de săptămână sub supravegherea unuia dintre directorii serviciului de teren. Programul va face acest anunț, și detaliile suplimentare vor fi anunțate la congres.

Cazare

Cu scopul de a rezerva camere pentru cazarea celor care participă la congres, a fost deschis un birou la Hotelul de Nord, 493 North High Street, Columbus, Ohio. Toate cererile pentru cazare în camere sau hoteluri trebuie să fie trimise la adresa, Comitetul de Cazare al Turnului de Veghere, Hotelul de Nord, 493 North High Street, Columbus, Ohio. Vor fi disponibile atât case particulare, cât și hoteluri. A fost elaborat un chestionar și a fost trimis o copie al acestuia cu Buletinul de Iunie la toate adunările organizate, la colportori și vestitori. Se pot obține copii suplimentare la cerere către comitetul de mai sus. Aceste chestionare ar trebui să fie completate clar și trimise la adresa de mai sus.

Este disponibil spațiu de campare la stadionul Fair Grounds pentru cei care doresc să călătorească cu propriile lor mijloace de transport și să se cazeze acolo. Este asigurat un amplu spațiu de parcare pentru toate automobilele. Se depune un efort pentru a reduce cheltuielile de participare la acest congres la minimum.

De asemenea se așteaptă că se vor servi o masă și probabil două în fiecare zi la stadionul Fair Grounds, și la un cost minim.

Cuprins

Căile ferate au făcut concesia obișnuită pentru costuri de călătorie reduse pentru acest congres. Aici se dau informații despre diferitele prețuri astfel încât fiecare să poată aleagă metoda sa de călătorie, și tipul de bilet care va fi cumpărat. Cei care călătoresc din Arizona, California, Idaho, Nevada, Oregon, Washington și Columbia Britanică vor găsi costul mai mic „Turistul de Vară" decât prețul „Certificatul de Identificare". Cu toate acestea, trebuie știut că biletele „Turistul de Vară" sunt bune doar pentru Chicago și întors, și nu este necesar nici un bilet de identificare. Taxa de la Chicago spre Columbus este partea mică a acestuia. Dacă călătoriți din punctele de mai sus, vă sfătuim ca biletele cu inscripția „Turistul de Vară" să fie cumpărate spre Chicago și întors. Pentru a cumpăra bilete din Chicago spre Columbus și întors, va fi necesar un certificat de identificare. Prețurile „Turistul de Vară" din punctele de vest de mai sus spre Chicago vor fi valabile și biletele se vor vinde din 22 Mai, cu limita de întoarcere până în 31 Octombrie 1931 cu posibilitate de oprire, și cu posibilitate de a călători dus pe o rută și de întoarcere pe o altă rută. Asigurați-vă că menționați ruta de întoarcere în momentul în care cumpărați biletul.

Căile ferate oferă trei taxe diferite, și certificatele de identificare sunt necesare pentru a beneficia de aceste prețuri. Va fi necesar ca să spuneți agentului de bilete în momentul cumpărării biletului tipul de bilet pe care-l doriți.

Tarif nr. Unu (folosind „Certificatul de Identificare)

Preț de unu și jumătate pentru călătoria dus-întors, dus și întors pe aceeași rută. În teritoriul la est de Saskatchewan, Montana, Wyoming, și Colorado, biletele vor fi puse în vânzare din 21 până în 27 Iulie, termenul limită de întoarcere fiind miezul nopții 5 August.

În Colorado, Wyoming și New Mexico, biletele vor fi puse în vânzare din 20 până în 26 Iulie, cu termen limită de întoarcere miezul nopții 6 August.

În Montana, Idaho de Sud și Utah, biletele vor fi puse în vânzare din 19 până în 25 Iulie, cu termen limită de întoarcere miezul nopții 7 August.

În Arizona, Oregon, Washington, Columbia Britanică, Nevada și Idaho de Nord, biletele vor fi puse în vânzare din 19 până în 25 Iulie, cu termen limită de întoarcere miezul nopții 12 August.

În California, biletele vor fi puse în vânzare din 18 până în 24 Iulie, cu termen limită de întoarcere miezul nopții 12 August.

Din Oregon (via California) biletele vor fi puse în vânzare din 17 până în 23 Iulie, cu termen limită de întoarcere miezul nopții 12 August.

Tariful nr. Doi (Folosind „Certificatul de Identificare").

Unu și trei cincimi pentru călătoria dus-întors, dus și întors pe aceeași rută, cu termenul limită de întoarcere de treizeci de zile de la data cumpărării biletului.

Tariful nr. Trei (Folosind „Certificatul de Identificare")

La un tarif puțin mărit, poate fi cumpărat „Un Bilet pentru Rută Diversă" care dă dreptul cumpărătorului să meargă pe o rută și să se întoarcă pe o altă rută, cu termen limită de întoarcere de treizeci de zile de la data cumpărării biletului.

Toate certificatele congresului TREBUIE să fie comandate de la Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere , 117 Adams St., Brooklyn, New York, deoarece agenții de bilete nu le au la dispoziție. Unde este posibil, rugați pe directorul de serviciu, sau pe altcineva, să comande aceste certificate pentru întreaga adunare.

Raportul congresului

La congresele noastre internaționale anterioare a fost publicat *Mesagerul,* care a dat un raport al congresului. Prietenii au fost atât de mulțumiți de acest lucru, și cererea atât de mare, încât

Cuprins

Societatea speră să publice *Mesagerul,* care să dea un raport al congresului de la Columbus. Sperăm să avem cinci chestiuni ale acestui document, care vor conține un raport detaliat al evenimentelor congresului cu referire la partea in limbă engleză a programului. El va mai conține cinci fotografii făcute la locul congresului atât a diviziei engleze, cât și a celei străine. Suplimentar, o caracteristică specială a Mesagerului va fi un cont de serie al lucrării în țările străine, care ilustrează fabricile și birourile din aceste țări.

Cititorii Turnului de Veghere înțeleg faptul că va fi tipărit un număr foarte limitat de copii al *Mesagerului,* și că trebuie să-l tipărim în alte prese decât cele ale noastre, care vor fi închiriate la locul publicării, și din aceste motive sunt implicate costuri considerabile. Pentru a acoperi aceste costuri, se iau măsuri pentru a trimite o copie a tuturor numerelor Mesagerului la fiecare abonat și la fiecare adresă pentru suma de 35 cenți dolari americani sau 1s. 6d. bani britanici, sau trei abonamente la o singură adresă, sau 4s. 2d. bani britanici. Pentru a ne da posibilitatea să stabilim dinainte cât de multe copii ar trebui tipărite, și pentru a ne da posibilitatea să obținem materialul la un preț rezonabil, solicităm cu respect celor care doresc Mesagerul să-și trimită abonamentele cât mai repede posibil la biroul Societății de Biblii și tratate Turnul de Veghere , 117, Adams Street, Brooklyn, New York. Dacă este posibil am dori să avem aceste abonamente la dosar până în 15 Iulie. Remitențele pentru prețul abonamentelor la *Mesagerul* ar trebui să însoțească comanda, dat fiind faptul că acestea nu vor fi taxate. Dacă se face acest lucru atunci costul va fi redus. Nu trimiteți bani lichizi în plic. Trimiteți fie prin ordin de plată guvernamental, fie prin plicuri cu ștampila poștei.

Cei care locuiesc în Marea Britanie, Australia și Africa de Sud, ar trebui să-și trimită comenzile pentru *Mesagerul* către biroul Societății din Londra, Anglia, respectiv către Strathfield, Australia, sau la Cape Town, Africa de Sud. Toate celelalte abonamente trebuie trimise către biroul din Brooklyn.

Frații de pretutindeni vor dori o copie a acestui raport al congresului. *Turnul de Veghere* nu va publica un raport detaliat al congresului. Singurul mod în care puteți obține un raport detaliat despre ceea ce se va face la congres va fi să obțineți o copie a *Mesagerului*.

Vacanțe

Vacanța pentru familia Betel la Brooklyn și pentru forța biroului la sediul canadian din Toronto va începe în 24 Iulie și se va termina în 8 August. În timpul acelei perioade de timp biroul și casa Betel din aceste puncte vor fi închise, și membrii biroului și ai familiei vor avea privilegiul de a participa la congres, și după aceea de a lua parte în serviciu așa cum li se va părea potrivit.

Aduceți-vă aminte că nu am putea face nimic fără harul Domnului, și nici nu vrem să facem ceva dacă acel lucru nu are aprobarea Lui. De aceea fiecare din copiii Lui de pe tot pământul să se roage Domnului pentru călăuzirea și binecuvântarea Lui asupra acestui viitor congres, pentru ca el să fie o onoare și o mărturie pentru numele Lui sfânt, și să aibă parte în justificarea cuvântului și numelui Său.

Cuprins

Scrisori

”RĂMÂNEȚI NECLINTIȚI PENTRU IEHOVA”

Timp de mai mulți ani Fratele B. M. Rice a fost în serviciul activ al Domnului sub călăuzirea Societății. El și-a încheiat recent cursul. Tocmai înainte de moartea sa el a scris următoarele lucruri, pe care le publicăm cu plăcere:

Dragă frate Rutherford:

Ca o ultimă mărturie a mea pentru cei de aceeași credință prețioasă, și în special pentru dvs. a cărui lucrare a dragostei pentru Iehova Dumnezeu și cauza Lui o apreciez atât de mult, doresc să-mi exprim mulțumirile față de Tatăl nostru ceresc pentru privilegiul de a citi hrana puternică la vremea potrivită în Cartea Unu a *Luminii*. Nu am cuvinte să exprim aprecierea pe care o am pentru aceasta, unul din ultimele favoruri pământești date mie de Tatăl drag.

Dacă mi-s-ar mai acorda timp pentru efort uman, nu aș avea o bucurie mai mare decât să continui ca martor al Lui și să prezint cartea *Lumina* oamenilor și prizonierilor din Babilon. Aștept cu nerăbdare să fac următorul pas pe care Tatăl îl va arăta în exercitarea credinței mele. Îi sunt profund recunoscător pentru privilegiul de a avea aceste ultime gânduri transmise în această manieră celor în Cristos care pot să afle despre ele, considerând acest lucru o victorie câștigată asupra celui rău. Apelul meu sincer pentru toți aceștia este să rămână credincioși și loiali față de Iehova și organizația Lui și lucrării de serviciu subliniată de El prin partea pământească a organizației Lui, și astfel să-și mențină integritatea față de Dumnezeul nostru.

Profit de această ocazie pentru a extinde în cele din urmă dragoste mea creștină și salutările pentru dvs., și pentru toți cu care am lucrat în cauza justificării numelui și adevărului lui Iehova Dumnezeu.

Tovarășul dvs. serv în Cristos,
B. M. Rice.

IEHOVA TRIMITE PROSPERITATE

Dragi frați:

Conducerea postului local de radio ne-a tratat amabil, și sperăm, așa cum a afirmat, să obținem un nou contract pentru 52 de săptămâni cu Societatea. Ei au fost controlați de membrii Uniunii Ministeriale, gândind că adunarea din Charleston obținea contracte gratuite, „pentru a-l difuza pe Rutherford”. Proprietarii au spus Uniunii Ministeriale că puteau să obțină aceiași termeni ca și Turnul de Veghere dacă ar dori să răspundă Judecătorului Rutherford. Pledoaria lor de sărăcie nu a fost de nici un folos; treizeci și cinci de membri ai Uniunii Ministeriale nu au putut ridica 10.00 $ pentru o Duminică! Niciunul din ei nu obține mai puțin de 1.500 $, și unii 5 000 $ sau mai mult. Ei nu se opresc. Cu ajutorul Domnului mergem înainte.

El să vă binecuvânteze.

ADUNAREA CHARLESTON (S.C.)

LUCRĂRILE LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Doresc să-mi exprim recunoștința și aprecierea față de Tatăl nostru din cer pentru aceste adevăruri minunate pe care El ni le dă în acest timp, când sunt necesare cel mai mult. Nu pot să-mi opresc lacrimile de bucurie când citesc aceste cărți minunate *Lumina* Unu și Doi. Chiar și numele „Lumina" ne umple inimile de bucurie.

În sfârșit singurul lucru pe care l-am dorit a sosit: înțelegerea cărții Apocalipsei. Ce mare binecuvântare primim acum. Am fost atât de inspirată prin *Turnurile de Veghere* și prin aceste cărți minunate încât nu pot să nu mă abțin să dau acest mesaj. Vreau să-mi arăt aprecierea mea din ce în ce mai mult dedicându-mi tot timpul în serviciul Celui Prea Înalt. Mă gândesc la acest congres minunat pe care Tatăl nostru îl pregătește pentru noi. Acesta va fi un bun punct de plecare pentru mine, de acolo spre lucrarea pe teren. Trebuie să merg și să-mi dovedesc credincioșia față de Tatăl nostru. aceasta este lucrarea lui Iehova, și este minunată în ochii noștri. Lăudați numele Lui pentru totdeauna și pe vecie.

Ne rugăm ca Domnul să vă mângâie și să vă înveselească și să vă țină în lucrarea Sa. Scuzați-mi scrisul; dar inima mea este atât de bucuroasă de lucrurile bune încât am simțit nevoia să vă scriu câteva cuvinte. Lăudați pe Domnul.

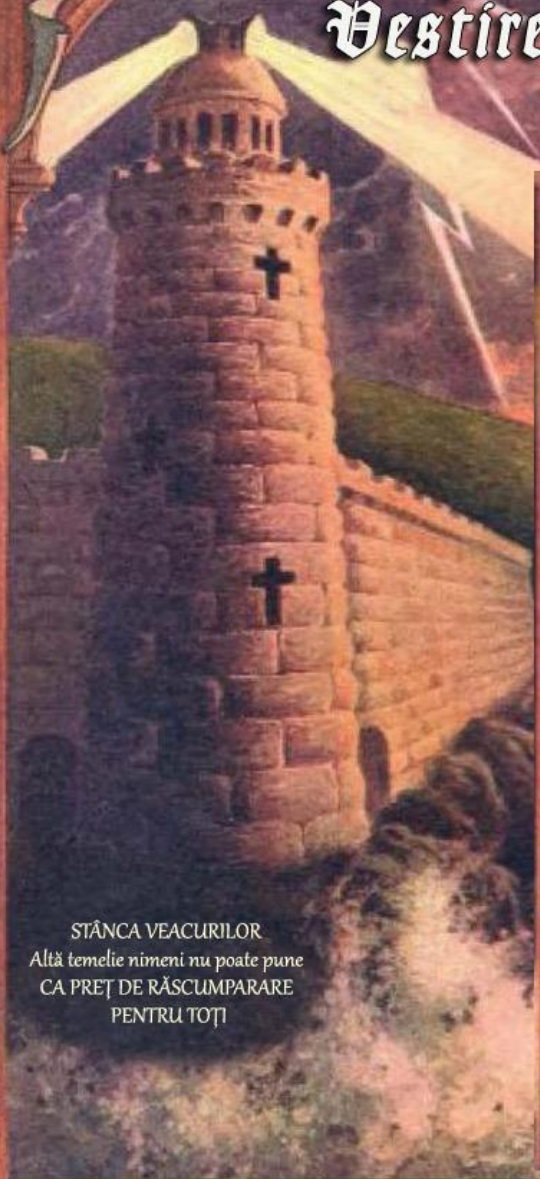
Un candidat pentru lucrarea de pionier,

Sora COURTNEY, *Iowa*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 Iunie 1931** **Nr. 12**

Cuprins:

ESTERA ŞI MARDOHEU – part. a 3-a **- Pag. 240**

CAUZA POTOPULUI **- Pag. 250**

RĂSCUMPĂRAREA PREFIGURATĂ ŞI PROMISĂ **- Pag. 253**

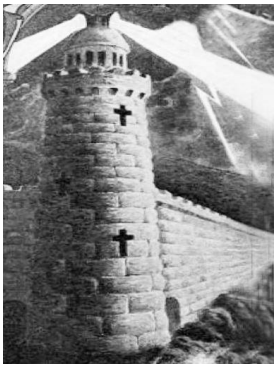
SCRISORI **- Pag. 256**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LII **15 Iunie 1931** **Nr. 12**

Estera şi Mardoheu

„Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Iehova! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi”. – Psalm 97:10, *Roth.*

Partea a III-a

IEHOVA îngăduie răutatea în sensul că nu reţine pe cei egoişti şi nelegiuiţi ca să-şi urmeze calea după poftele lor. Însă la timpul stabilit va începe să-şi manifeste mânia dreaptă împotriva făcătorilor de rele. Nu ar putea să existe nici o probă adevărată asupra unei creaturi dacă acea creatură nu este liberă să aleagă ori o cale greșită, ori una dreaptă. Nelegiuiţii sunt aceia care în deplină cunoştinţă și de bunăvoie apucă o cale a fărădelegii. Scriptura îl denumește pe Satan ca nelegiuit, deoarece el este conducătorul tuturor fărădelegilor. El a ştiut chiar de la început, că a început să păşească pe o cale a nelegiuirii, când a ispitit pe Eva, însă egoismul şi lăcomia l-au împins înainte. Dumnezeu a permis celor răi să aleagă calea lor și să meargă până la limită, și la timpul stabilit de Dumnezeu, chiar şi Satan va fi adus înainte şi va fi nimicit. Toţi reprezentanţii săi care urmează de bunăvoie un astfel de curs trebuie să aibă aceeaşi soartă.

2. Această scenă din dramă începe cu faptul că Haman a fost ridicat de rege la o poziţie foarte înaltă în imperiu. „După aceste lucruri, împăratul Ahaşveroş a ridicat la putere pe Haman, fiul lui Hamedata, Agaghitul. L-a ridicat în cinste, şi a pus scaunul lui mai presus de scaunele tuturor căpeteniilor care erau lângă el”. (Estera 3:1). Slujba lui Haman era cu mult mai înaltă decât a lui Mardoheu. Dacă luăm în considerare că regele Ahașveroș a reprezentat puterea stăpânitoare şi regală în înţeles general, vedem că în cazul acesta se foloseşte de puterea sa ca să ducă la îndeplinire un plan rău; aşadar, în aceasta regele a ilustrat pe Diavol şi a prefigurat pe Satan şi agenții lui de pe pământ care promovează pe aşa numiţii „conducători religioşi” care sunt astăzi pe pământ, și care-și măresc puterile. Împlinirea deosebită a acesteia a început în 1922 şi după ce au început să fie vărsate cele şapte potire. (Vezi Apocalipsa, cap. 16 ; și *Lumina* Vol. 2, pag.18). Aceasta s-a întâmplat după alegerea şi ungerea clasei Estera, făcută prin puterea lui Dumnezeu şi a Cristosului Său. Înălţarea lui Haman a mai prefigurat cum preoţimea se implică tot mai profund în politica lumii acestei rele, se uneşte în public cu organizaţia lui Satan şi prin aceasta se dovedeşte duşmanul lui Dumnezeu. – Iacob 4:4.

3. Faptele arată că de la acel timp papa a fost repus într-o putere politică și naţiunile trimit ambasadori la curtea lui. Preoţimea ia o parte curajoasă, activă în politica lumii, îndeosebi cu privire la Liga Naţiunilor pe care o declară în mod fraudulos că este expresia Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Mai cu seamă în America, preoțimea are dreptul să vorbească la radio, care se află în prezent în mâinile Mari Afaceri.

4. Un slujitor şi purtător de cuvânt a Marii Afaceri într-o declaraţie publică a lui, a pretins pentru sine meritul că a adus înainte elementul religios în radiofonie, şi că a reuşit să facă unire şi înţelegere prietenoasă între diferitele secte religioase. Ziarele au anunţat că într-un discurs ținut nu

Cuprins

demult, acest domn a zis următoarele: „Mi-a făcut multă bucurie să-mi fac partea mea în organizarea timpului dat organizaţiilor religioase a ţării noastre în zilele de duminică pentru a ajunge la oamenii țării cu un mesaj religios nepărtinitor care nu favorizează nici o credință sau denominațiune în detrimentul alteia. Şi în acest mod protestanţii şi catolicii şi evreii sunt reprezentanţi la radio care emite pentru întreaga ţară". Cu vorbe lăudăroase susţine aici un fiu al unui „pilot ceresc", susține că angajatorul lui, Marea Afacere, l-a folosit, ca să adune la un loc pe toţi „piloţii cereşti" din ţară, indiferent de credință, deoarece ei au căzut de acord să slujească Stăpânului lor mai mare, dumnezeul nevăzut al lumii acesteia.

5. Acești conducători ai sectelor religioase sunt făcuți membrii ai departamentului de control pentru posturile de radio, ca să împiedice pe popor de la a auzi adevărul; şi cu toate că purtătorul lor de cuvânt spune că acțiunea lui dă poporului posibilitatea ca să audă un mesaj religios nepărtinitor, care nu favorizează nici o credinţă, pe de altă parte el preia conducerea, pentru a face tot ce-i stă în putere, ca să împiedice pe servii Domnului să vestească mesajul adevărului prin radio. În acelaşi timp preoţii, ca nişte scai purtați de alte părți ale guvernului, primesc funcții privilegiate de înalţi demnitari de stat şi eminenţi reprezentanţi ai Afacerii Mari în ceea ce privește administraţia Statului.

6. Poziţia înaltă dată preoţilor, a mărit purtarea şi cuvintele lăudăroase şi egoiste ale lor. În comparație cu ei, urmaşii adevăraţi şi credincioşi ai Domnului sunt puși deoparte și sunt priviți cu dispreț de Haman sau clasa clerului. Preoţimea, reprezentată de Haman, se bucură de o mare influenţă asupra corpurilor legiuitoare şi executoare a guvernelor şi astfel este în măsură ca să pună piedici lucrării poporului Domnului, şi aceasta şi face. Preoţimea se preocupă să împiedice popor să audă mesajul adevărului. Ei oferă sume mari pentru cumpărarea timpului de emisie numai ca posturile de radio să nu emită mesajul, așa cum este arătat în Biblie, şi astfel împiedică pe creştinii adevăraţi ca să emită adevărul prin radio.

7. Această clasă a lui Haman arestează cu forța pe membrii clasei rămăşiţei credincioase, şi îi aruncă în temniță, numai pentru motivul că aceştia predică evanghelia. Aceasta o fac sub motivul fals, că Studenţii Bibliei umblă din casă în casă, fără permisiunea autorităţilor şi calcă „sabatul sfânt", mergând din casă în casă în zilele de Duminică și oferind cărți poporului.

8. Unii din poporul Domnului s-au întrebat de ce permite Iehova acestor preoţi ca să continue lucrarea lor neruşinată şi fățarnică de persecutare a urmaşilor umili ai lui Cristos. Motivul este acela, că Dumnezeu nu împiedică acum lucrarea clasei Haman din timpul prezent. Haman a fost înălţat şi a urmat după aceea calea sa egoistă, aşa cum fac acum și preoţii. După cum Haman a avut ocazia ca să-şi demonstreze toată josnicia lui trupească, tot aşa şi clasa pe care el a prefigurat-o trebuie să aibă ocazia să-şi demonstreze toată fățărnicia şi ticăloşia lăuntrică, şi aceasta va şi face. Desigur că Dumnezeu a ştiut dinainte toate acestea, şi a lăsat să se face această ilustrație dramatică, ca la timpul potrivit şi stabilit, să servească de încurajare şi mângâiere poporului Său; şi timpul acela a sosit.

9. În timp ce merge înainte cu înțelepciune ca să-şi îndeplinească planul ticălos, Diavolul a înduplecat pe regele Ahașveroș să dea porunca ca toţi aceia care erau în serviciul regelui să onoreze şi să se plece înaintea lui Haman: „Toţi slujitorii împăratului, care stăteau la poarta împăratului, plecau genunchiul şi se închinau înaintea lui Haman; căci aşa a poruncit împăratul cu privire la el. Dar Mardoheu nu-şi pleca genunchiul şi nu se închina". (Estera 3:2). Elementele de conducere, adică, Marea Afacere și marea politică, precum şi aliaţii lor de aproape de sub controlul lor, arată onoare şi atenţie deosebită faţă de elementele bisericeşti. În unele ţări ale creştinătăţii este o crimă a face sau spune ceva ce ar arăta în lumină clară pe aceşti domni preoţi. În toate naţiunile creştine, oamenii care au credinţa şi curajul ca să spună adevărul despre acești paraziţi religioşi au parte de un renume rău înaintea elementelor stăpânitoare.

Cuprins

10. Porunca de a se pleca şi a se închina lui Haman era împotriva legii lui Dumnezeu, după care guvernează pe poporul Său, din care Mardoheu era unul. Dacă porunca de a face ceva este o încălcare evidentă a poruncii legii lui Dumnezeu, atunci servul lui Dumnezeu refuză să împlinească sau să asculte porunca.(Apocalipsa 12:17). Cei ce iubesc pe Dumnezeu şi sunt devotaţi Lui ascultă numai de poruncile Lui.

11. Diavolul a întins, prin Haman, o cursă lui Mardoheu, şi a aşteptat fără îndoială ca Mardoheu să cadă în ea. Închinarea lui Mardoheu înaintea lui Haman a fost o probă a credincioşiei Sale faţă de Dumnezeu. Mardoheu se opuse cu curaj acestei probe şi refuză a de închina înaintea lui Haman. În aceasta Mardoheu închipuie clasa „servului lui Dumnezeu" de pe pământ, care în mijlocul întregii organizaţii a Diavolului, ţine cu credincioşie la Iehova Dumnezeu. Clasa „servului" nu este o parte a organizaţiei Diavolului, dar este înconjurată din toate părţile de ea. Factorii de conducere fac legi care sunt îndreptate împotriva servului lui Dumnezeu şi tălmăcesc legile ţării într-o interpretare dușmănoasă față de „serv". Aceasta este o probă pentru unşii Domnului Dumnezeu. Credincioşii rezistă cu curaj probelor şi au încredere deplină în Iehova. Ca şi mai înainte, ei au refuzat și continuă să refuze cu credincioșie să se închine „preoţimii creştine", fie oficial, fie neoficial.

12. Martorii credincioşi ai lui Dumnezeu ţin neclintit la El şi îşi păstrează neprihănirea în faţa Lui. Acesta este cazul îndeosebi din anul 1922 încoace. În cursul acestui timp, urmaşii credincioşi ai lui Cristos, sub conducerea îngerilor Domnului au avut de dus la îndeplinire vărsarea potirelor lui Dumnezeu de răzbunare şi judecată împotriva preoţilor şi altor părţi a organizaţiei lui Satan. Niciodată nu se lasă aceşti credincioşi şi devotaţi, să fie pecetluiți cu semnul fiarei pe frunţile sau pe mâinile lor din „nici un interes material". Rămăşiţa trebuie să fie şi va fi credincioasă şi devotată lui Dumnezeu şi Cristos şi va înainta în acest timp de judecată cu curaj să predice adevărul. Desigur, aceasta va aprinde foarte mult mânia preoţimii.

13. Curajul şi poziția neînfricată a lui Mardoheu au scos la iveală identitatea lui, și ulterior și la cea a Esterei, ca evreică. Întrebat de ce nu se apleacă înaintea lui Haman, Mardoheu a răspuns celor care-l întrebau că acesta nu o face din dușmănie faţă de vreun om, ci pentru că el este evreu, ceea ce însemna că este în legământ cu Dumnezeu, şi că legea lui Dumnezeu este măreaţă şi trebuie împlinită în orice împrejurări. „Şi slujitorii împăratului, care stăteau la poarta împăratului, i-au zis lui Mardoheu: Pentru ce calci porunca împăratului? Fiindcă ei îi spuneau în fiecare zi lucrul acesta, şi el nu-i asculta, l-au spus lui Haman, ca să vadă dacă Mardoheu are să se ţină de hotărârea lui; căci el spusese că este Iudeu". – Estera 3:3,4.

14. Adeseori se poate auzi din gura unora care susţin că s-au consacrat lui Dumnezeu, că ar fi mai înţelept ca „să ne purtăm cu mai multă blândeţe" faţă de preoţi şi în loc să fim aspri faţă de ei, să vorbim puţin, ba chiar nici un cuvânt despre ei; că ar fi mai de folos, ca să vorbim cu iubire de ei şi astfel influenţa lor se va mări decât să fie însemnaţi ca „dușmani necompromițători" ai creştinătăţii organizate. Oricare, care iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu şi lucrarea Sa şi serveşte pe Domnul, trebuie să fie un „dușman necompromițător al aşa zisei creştinătăţi organizate", care în realitate este o parte a organizaţiei diavoleşti.

15. Alţii care erau în serviciul Regelui, văzând că Mardoheu a persistat în nesupunerea lui de a se închina lui Haman, vorbiră lui Haman, ca să vadă dacă declaraţia lui Mardoheu era una valabilă, și anume că în calitate de evreu el era îndreptăţit să se sustragă de sub porunca regelui. Aceşti întrebători nu s-au dus direct la rege, ci la Haman şi i-au spus că „acest Mardoheu zice, că este evreu şi din această pricină refuză să se aplece înaintea ta". Ei au dorit ca să audă din gura lui Haman dacă acesta era sau nu un motiv suficient pentru cursul de acțiune al lui Mardoheu.

16. Se poate pune întrebarea: Oare Mardoheu a fost prevăzător şi înţelept în acțiunea sa?Nu se putea el oare apleca în faţa lui Haman şi a-l onora, ca ceilalţi oameni şi în același timp că aibă o rezervă mentală că făcea aceasta doar ca o chestiune de formă și nu din sinceritate? Nu putea el oare să se poarte cu înţelepciune lumească, cum fac mulţi alţii, care stau în picioare şi-şi ridică pălăriile în timp ce muzica cântă în onoarea unui domnitor pământean? Era oare necesar ca prin nesupunerea sa să îndrepte atât de tare atenţia asupra sa? Porunca de a se închina în faţa lui Haman a fost o foarte mare probă pentru Mardoheu, îndeosebi în privinţa credincioşiei sale faţă de Dumnezeu. Ca evreu, Mardoheu era un membru al poporului de legământ al lui Dumnezeu şi dacă voia să se dovedească credincios, trebuia să-şi păzească neprihănirea înaintea lui Iehova, chiar și cu riscul vieții.

17. Mardoheu a ştiut că Haman era un Agaghit. El se gândea că Saul a primit poruncă de la Dumnezeu, ca să conducă o oaste a evreilor împotriva Amaleciţilor, şi ca să-i nimicească cu desăvârșire, pentru că ei s-au opus poporului Israel în timp ce ieşea din Egipt. El și-a amintit că Saul a cruţat pe Agag, regele Amaleciţilor şi l-a lăsat în viaţă. Prin faptul că Saul a greşit că nu a dat ascultare poruncii Domnului, el şi-a dărâmat astfel credința înaintea lui Dumnezeu şi a pierdut totul. (1Samuel 15:1-33). Mardoheu a ştiut că Haman era un urmaş a lui Agag, deoarece în Scriptură este numit „Agaghit”. Nici un israelit nu putea să fie credincios legământului şi să-şi păstreze integritatea în faţa lui Iehova și în același timp să îngenuncheze înaintea unui Agaghit. Ca iudeu, Mardoheu a trebuit să cinstească pe Iehova Dumnezeu; şi aceasta nu o putea face, dacă se închina altuia, care în ochii lui Dumnezeu este nevrednic. Pentru aceasta Haman era o persoană dispreţuită în ochii lui Mardoheu din pricina poruncii lui Dumnezeu exprimată împotriva Agaghiților. „El priveşte[Mardoheu] cu dispreţ pe cel vrednic de dispreţuit[Haman], dar cinsteşte pe cei ce se tem de Domnul”. – Psalm 15:4.

18. Acelaşi lucru trebuie să fie valabil şi pentru Israelul spiritual. Cei ce necinstesc numele lui Dumnezeu sunt nişte persoane dispreţuite în ochii celora care iubesc pe Dumnezeu. Mardoheu a crezut în Dumnezeu şi a căutat să se supună poruncilor lui Dumnezeu, cu orice preţ. Iehova a lăsat să se scrie prin Moise spre amintire în lege, că Amaleciţii trebuie stârpiţi şi că are să ducă război împotriva lor din neam în neam.(Exod 17:14-16). Mardoheu, desigur, a ştiut despre legea aceasta, şi a fost ascultător. Din acest motiv nu a putut să cinstească pe duşmanul lui Dumnezeu şi în acelaşi timp să-şi menţină integritatea faţă de Iehova. Aşa a fost din vremea aceea şi va fi în veci, că nici un om nu poate să fie credincios şi să-şi dovedească neprihănirea faţă de Iehova Dumnezeu şi să onoreze pe duşman în acelaşi timp.

19. Din acest motiv rămăşiţa trebuie să ia o poziţie curajoasă şi neclintită împotriva tuturor părţilor organizaţiei lui Satan, îndeosebi împotriva elementului religios, care necinsteşte pe Dumnezeu şi ocărăşte numele Lui sfânt. A fi numit de preoţime şi aliații ei „duşmanul neîmpăcat al creştinătăţii organizate” este un titlu potrivit pentru aceia care sunt într-adevăr credincioşi faţă de Domnul. Cei ce vor să se compromită să facă aceasta dacă vor, dar cei ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu să fie statornici credincioşi faţă de El şi să-şi păstreze neprihănirea înaintea Lui.

20. Acum, pe scurt, câteva cuvinte despre criticii cărţii Estera. Aceşti bărbaţi înţelepţi în ochii lor, au pus la îndoială caracterul potrivit al introducerii cărții Estera în Biblie deoarece ea nu aminteşte deloc numele lui Dumnezeu. Faptul că Mardoheu a fost de neclintit în refuzul său de a onora pe duşmanul lui Dumnezeu, Agaghitul, dovedeşte cu putere convingătoare, că Mardoheu ca membru al naţiunii Israel ce era în legământ cu Dumnezeu, nu numai că a recunoscut pe Dumnezeu, ba l-a şi onorat şi I s-a supus cu credincioşie. Dacă înţelegem bine cartea Esterei este o justificare a cuvântului lui Dumnezeu. Sub inspiraţie dumnezeiască unul din profeți a scris: „Căci Ţi s-a mărit faima prin împlinirea făgăduinţelor Tale.” (Psalm 138:2). În cartea Esterei chiar aceasta s-a întâmplat. Dumnezeu îşi înalţă cuvântul şi la timpul stabilit şi hotărât îşi va preamări numele.

Cuprins

21. Iehova a declarat în cuvântul Său, că va pune vrăjmășie între sămânţa femeii şi cea a şarpelui. (Geneza 3:15). Haman era din sămânţa şarpelui, care este Satan, înşelătorul. Mardoheu făcea parte din organizaţia lui Dumnezeu, deoarece era sub legământul legii, și prin urmare a fost sămânţa femeii simbolice. Haman a urât pe evrei; şi când i-au adus la cunoștință că Mardoheu este evreu şi din aceasta pricină nu voieşte să se închine lui, s-a mâniat foc şi a voit să-l omoare: „ Şi Haman a văzut că Mardoheu nu-şi pleca genunchiul şi nu se închina înaintea lui. S-a umplut de mânie; dar a crezut prea puţin pentru el să pună mâna numai pe Mardoheu, căci i se spusese din ce popor era Mardoheu, şi a voit să nimicească pe poporul lui Mardoheu, pe toţi Iudeii care se aflau în toată împărăţia lui Ahaşveroş". – Estera 3:5,6.

22. Primul gând al lui Haman, negreşit, a fost acela de a ataca imediat pe Mardoheu, să-l provoace la rezistență, și astfel să găsească un motiv ca să-l omoare. Tatăl său, Diavolul, a avut o minte mai ascuţită, deoarece a lăcomit la o mai mare pradă. Printr-o apucătură ingenioasă a voit să atace pe toţi evreii şi aşa a pus în mintea lui Haman gândul, ca să nu piardă numai pe Mardoheu. Haman a văzut că este o șansă bună să câștige mai mult decât doar pe Mardoheu, dar poate să piardă şi pe mai mulţi evrei. Diavolul a ştiut că după nimicirea lui Mardoheu, Estera, evreica, tot va rămânea în mărirea ei de regină şi că în lumea largă pretutindeni trăiesc o mulţime de evrei. Acum a văzut clipa potrivită pentru nimicirea tuturor acestora, ba chiar şi cum ar avea bază legală la aceasta. Reprezentanţii stăpânitori ai lui Satan de regulă se poartă „ţinând seamă strict de legile ţării" şi în timp ce săvârşesc fărădelegile lor, se ascund după legi. Dacă explicarea literală a legii o pot folosi, nu contează cât de nemiloasă, crudă şi nedreaptă este purtarea lor. Ei își justifică aceste fapte prin litera legii.

23. Satan a ajuns la concluzia că uciderea lui Mardoheu nu trebuie să se amestece cu planul Său mai mare. El a pus imediat în funcțiune o conspiraţie, în care Haman a intrat cu bucurie, desigur, și care a avut în vedere nimicirea tuturor evreilor din imperiul Persan. Cu toate că evreilor le-a fost permis să se întoarcă în Palestina şi să-şi rezidească templul, ocazia aceasta mare pentru distrugerea evreilor a inclus și pe evreii restabiliţi în Palestina. Conspiraţia a avut ca scop să strângă laolaltă pe stăpânitorii celor o sută douăzeci şi şapte de provincii ale Persiei, și pe toți cei supuși acelei puteri împotriva evreilor pentru a realiza distrugerea lor. Estera nu făcuse nimic care să poată da un motiv pentru nimicirea mulţimii, însă Mardoheu prin atitudinea lui hotărâtă de a sta lângă Dumnezeu, a servit motivul pentru stârpirea neamului întreg. Înțelegând că Iehova Dumnezeu a condus această dramă, cum se poate încadra capitolul acesta în acţiunea dramei?

24. Satan a ocărât deseori pe Iehova şi a susţinut că Dumnezeu nu poate crea pe pământ un astfel de om care să rămână credincios şi devotat faţă de Dumnezeu. Dacă cineva a căutat să stea tare lângă Iehova, şi împotriva apăsătorului, Satan s-a silit întotdeauna să-l nimicească. Dumnezeu a îngăduit lui Satan să facă ce ştie mai rău. Dovezile scripturale descoperă că Dumnezeu a îngăduit purtarea ticăloasă a lui Satan până la marginile extreme, ba chiar până aproape de punctul distrugerii credincioşilor Lui. (Iov 2:6). Prin icoana Esterei, Dumnezeu a lăsat să se facă o dramă care prefigurează timpul viitor, când la sfârşitul lumii, Satan va încerca să nimicească rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu de pe pământ. Iehova a fost acela care a organizat această dramă pentru alcătuirea acestei ilustrații, şi care a prezis și care va fi rezultatul din urmă.

25. Un profet spune în armonie cu ilustrația aceasta, ce se va întâmpla în „ziua Domului". „Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, şi femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită cu desăvârşire din cetate. Ci Domnul Se va arăta, şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei". (Zaharia 14:2,3). În prezent Dumnezeu aranjează împrejurările pentru a permite lui Satan și dușmanilor lui oportunitatea de a face o ultimă încercare de a nimici

poporul lui Dumnezeu; rezultatul luptei va servi însă la justificarea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu.

26. În partea aceasta a dramei, Mardoheu, Estera şi toţi evreii reprezintă rămăşiţa întreagă a lui Dumnezeu de pe pământ. Astăzi, rămăşiţa în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, depun cu credincioşie şi cu sârguinţă mărturia lui Isus Cristos înaintea națiunilor lumii, îndatorire pe care Domnul a încredințat-o rămășiței. Membrii rămăşiţei spun adevărul și refuză să facă vreun compromis cu vreo parte a organizaţiei lui Satan. Prin urmare, Satan este foarte mânios, și reprezentanţii lui distinşi de pe pământ, preoții, sunt la fel de mânioşi şi aceştia împreună ies să lupte împotriva rămăşiţei seminței lui Dumnezeu.(Apoc. 12:17). Ei se sfătuiesc să nimicească rămăşiţa. Conspiraţia pusă la cale împotriva lui Mardoheu şi a celorlalţi evrei își găsește astăzi o paralelă exactă, deoarece ea prefigurează ceea ce trebuie să se întâmple la sfârşitul lumii. Desigur, toate acestea se întâmplă cu permisiunea lui Dumnezeu, şi la timpul potrivit va veni ocazia deplină pentru justificarea desăvârşită a numelui şi cuvântului lui Iehova.

27. Diavolul, fără îndoială, a crezut că acum a pus mâna pe toţi. După părerea lui, evreii erau deja prinşi în capcană, din care nu puteau să scape. El urma să se bucure de situația aceasta pentru un timp și să aducă pe reprezentanţii lui de pe pământ până acolo încât aceștia să dorească să vadă cum curge sângele evreilor. Lui Haman, reprezentantul său cel mai însemnat, i-a pus în gând, ca să se întoarcă la zeul lui, la Diavol, pentru îndrumare şi prin aceasta să facă o unire deplină între reprezentanţii săi. Prin urmare a pus în gândul lui Haman să arunce sorțul și că cheme pe Diavolul ca să vadă că sorțul a căzut la timpul potrivit pentru a da asigurare despre prosperitatea conspiraţiei rele. Haman, după aceea, a chemat laolaltă pe reprezentanţii lui şi au aranjat o tragere la sorţi. „În luna întâi, adică luna Nisan, în al doisprezecelea an al împăratului Ahaşveroş, au aruncat Pur, adică sorţul, înaintea lui Haman, pentru fiecare zi şi pentru fiecare lună, până în luna a douăsprezecea, adică luna Adar”. – Estera 3:7.

28. O notă de subsol în Biblia ebraică spune: „După obiceiul păgân, el [Haman] a recurs la această metodă, ca un mijloc de ghicire, pentru a descoperi luna şi ziua, care va fi ce mai potrivită pentru stârpirea poporului urât”. – *Leseer.*

29. Această tragere la sorţi a început în luna întâi a anului al doisprezecelea a domniei lui Ahaşveroş şi a continuat douăsprezece luni de-a rândul. Dacă se merită să comparăm timpul s-ar putea spune aici că cele douăsprezece luni după începerea domniei lui Cristos Isus, adică, în anul 1926, poporul lui Dumnezeu s-a întrunit la congresele de la Magdenburg şi Londra, şi de la cea de-a doua a trimis în lumea largă mesajul adevărului care a aţâţat mult mânia lui Satan şi a reprezentanţilor săi pământeşti. În acel an s-a întâmplat, că „lăcustele”, au început un lucru de chinuire prin ”Mărturie către Conducătorii Lumii. (*Lumina* Vol. I, pag.141). Poporul lui Dumnezeu au arătat atunci conducătorilor lumii identitatea lor de evrei luând o poziție curajoasă de partea lui Iehova şi arătând că dumnezeul acestei lumi este Diavolul şi chemând pe conducătorii lumii să se elibereze de sub stăpânirea lui Satan. Acest mesaj a aţâţat mult mânia Diavolului şi a reprezentanţilor săi de pe pământ, iar dușmanii lui Dumnezeu au început atunci să tragă la sorţ, și să privească la tatăl lor, Diavolul în privinţa rezultatului bun al tragerii la sorţ, ca să prindă această „mulțime periculoasă”.

30. Acuzația principală a lui Satan împotriva celor care sunt credincioşi lui Dumnezeu este că aceștia sunt trădători pentru guvernele pământești și că nu ar trebui lăsați să locuiască în ele. Preoții din Marea Britanie și America au început „tragerea sorțului” în 1926.

31. Vicleanul Haman, sub supravegherea domnului și stăpânului Său, Diavolul, s-a prezentat înaintea regelui și acolo şi-a jucat rolul. Desigur, el a făcut să pară înaintea regelui că dragostea Lui pentru rege și țară era cauza care l-a determinat să vină să vorbească. El a fost un „mare patriot”,

care dorea să servească pe regele şi pe patria sa şi voia să apere pe rege de acest popor răzvrătit. „Atunci Haman a zis împăratului Ahaşveroş: În toate ţinuturile împărăţiei tale este risipit un popor deosebit între popoare; și legile lui sunt diferite de ale tuturor popoarelor şi nu ţine legile împăratului; de aceea nu este în folosul împăratului să-l lase liniştit”. – Estera 3:8.

32. Haman și-a adus prezentat cu diplomație argumentul împotriva acestui popor care era împrăştiat pe întreg teritoriul imperiului. El a spus regelui: ‘Legile lor se deosebesc de legile celorlalte popoare şi nu ascultă de legile regelui. Ei nu sunt deloc patrioţi; dimpotrivă sunt trădători. Deci, nu este spre binele regelui și nici al țării să fie lăsați să trăiască’. Remarcați aici calea şarpelui; ori pe unde merge, lasă urmă după el.

33. Când Isus a venit pe pământ şi a început să vestească adevărul, scop cu care a fost trimis pe pământ de Tatăl Său, oamenii cinstiţi aşa au vorbit: ‘Cuvintele Lui sunt diferite de ceea ce am auzit până acum. Ele sunt pline de milă și minunate’. Preoţii din timpul acela, care s-au declarat reprezentanţi ai Regelui Veşnic şi și-au exprimat pe dinafară credincioşia față de Dumnezeu, dar, acționând sub supravegherea tatălui lor adevărat Diavolul, s-au opus lui Isus și au început să facă un plan împotriva fiului iubit al lui Dumnezeu. La momentul potrivit, când conspiraţia lor a fost întărită, preoții s-au înfățișat înaintea conducătorilor și au început să acuze pe Isus. Argumentele lor au fost cam următoarele: „Aşa am găsit, că acesta amăgeşte poporul şi opreşte ca să plătească impozit către cezar, deoarece el spune că este acel rege Christos.” În sfătuirile lor au ajuns la concluzia că Isus Cristos trebuie să piară, ca să-şi poată păstra poziţiile înaintea poporului. – Luca 23:2 ; Ioan 11:48-50.

34. În timpul războiului, preoţimea necredincioasă faţă de legile lui Dumnezeu a acuzat pe „Studenții Bibliei” de „trădare” şi „răscoală” şi prin aceasta a căutat să-i stârpească de pe faţa pământului şi să-şi întărească poziţia proprie. Astăzi aceeași clasă caută să facă pe corpurile legiuitoare şi executoare ca să creadă că Studenții Bibliei sunt trădători. În statul Florida, de exemplu, o staţie radiofonică s-a învoit să emită mesajul adevărului. Preoţii au intervenit şi au voit să împiedice aceasta, şi au vorbit după cum urmează: „Acest mesaj pe care Studenții Bibliei îl aduc este încărcat cu dinamită, şi este mai rău decât cel mai cumplit bolşevism rusesc”.

35. Aşadar, conspiraţia este în curs împotriva acelora care sunt credincioşi pe pământ faţă de Dumnezeu şi sunt devotaţi Lui; iar Dumnezeu nu se amestecă acum cu conspiratorii și lucrarea lor rea. Cu toate acestea, la timpul hotărât El va interveni şi va elibera pe poporul Său. Persecutarea adevărului vine de fapt de la Satan, Diavolul şi pe cei orbiţi şi amăgiţi îi foloseşte în scopul acesta. Aşadar, este o luptă între Iehova şi Satan, și la timpul stabilit Iehova va nimici pe dușman cu desăvârşire.

36. Haman, cu nişte cuvinte viclene, convingătoare şi cu un interes neegoist aparent faţă de rege şi neam, și-a prezent cazul și l-a concluzionat cu aceste cuvinte: „Dacă împăratul găseşte cu cale, să se scrie o poruncă pentru ca ei să fie nimiciţi; şi eu voi cântări zece mii de talanţi de argint în mâinile slujbaşilor, ca să-i ducă în vistieria împăratului.”(Estera 3:9). Remarcați cât de darnic a devenit acest mare nelegiut şi ucigaş nemilos, care a oferit o sumă mare tezaurului regelui ca o dovadă a iubirii sale dezinteresate faţă de patrie numai ca să vadă pământul udat de sângele poporului ales a lui Dumnezeu!

37. Fără îndoială Diavolul inventat zicala: „Banii vorbesc”, deoarece în cazul acesta el a voit să-i folosească pentru convingerea regelui. Diavolul a arătat şi preoţilor, că lucrul cel mai înţelept va fi ca să plătească pe Iuda şi astfel să-l înduplece să vândă şi să le dea în mână pe Isus. De asemenea, el a strâns bani şi pentru mituirea soldaţilor şi astfel le-a închis gura, ca să răspândească nişte veşti false despre învierea lui Isus. Oare preoţii necredincioşi ai timpului nostru vor fi tot atât de darnici și îți vor folosi ei puterea să îndemne pe mai marii turmei lor, ca să strângă bani şi să-i folosească

pentru îndeplinirea planurilor lor nelegiuite? Ei folosesc liber banii pentru a face legi. Oare nu vor folosi ei banii și pentru ca să-şi ducă la îndeplinire scopurile lor susţinute de ei ca legale? Satan este mai interesat de stârpirea de pe pământ a poporului lui Dumnezeu decât de toată legislația. Fiii şi reprezentanţii lui pământești acum ca şi totdeauna vor executa poruncile sale.

38. Regele a dat ascultare argumentelor convingătoare ale vicleanului conspirator. Inelul pe care l-a purtat regele pe deget a fost folosit pentru a sigila documente oficiale. Cu privilegiul de a însemna documente oficiale cu sigiliul acelui inel, Haman a putut să scrie în decretele regale ce a dorit el să scrie, şi după ce era sigilat, nu se mai putea schimba. „Împăratul şi-a scos inelul din deget, şi l-a dat lui Haman, fiul lui Hamedata, Agaghitul, vrăjmaşul Iudeilor". – Estera 3:10.

39. Nu regele, ci Haman a fost acela care a plănuit nimicirea evreilor. Regele a participat la aceasta, numai în sensul că nu a împiedicat publicarea ordinului. Nici Dumnezeu nu a împiedicat pe Satan în persecutarea lui Iov, ci a lăsat pe Satan să meargă până la limită, împiedicând doar moartea lui Iov. „Şi împăratul i-a zis lui Haman: „Îţi dăruiesc şi argintul şi pe poporul acesta; fă cu el ce vei voi."– Estera 3:11.

40. Regele Ahașveroș, prin faptul că a permis lui Haman să facă ce a plănuit, a jucat din nou un rol dublu, reprezentând demnitatea de rege în înţeles general, acea demnitate sau slujbă de acolo fiind folosită pentru bine sau rău, în funcție de cum Haman sau Mardoheu au influenţat acţiunea. În acest punct al dramei, demnitatea regală a fost folosită împotriva evreilor. Cu altă ocazie aceeași funcție a fost folosită spre binele evreilor. Dumnezeu îngăduie celor răi să aibă o mână liberă și o oportunitate deplină, însă la timpul Său hotărât păzeşte pe cei care-L iubesc.

41. Haman a cerut fără îndoială ca scriitorii regelui să scrie ordinul regal, ca și cum aceasta ar adăuga mai multă greutate și autoritate. „Logofeţii împăratului au fost chemaţi în a treisprezecea zi a lunii întâi, şi au scris în totul cum a poruncit Haman, mai marilor oştirii, dregătorilor fiecărui ţinut şi căpeteniilor fiecărui popor, fiecărui ţinut după scrierea lui şi fiecărui popor după limba lui. Au scris în numele împăratului Ahaşveroş, şi au pecetluit scrisorile cu inelul împăratului". – Estera 3:12.

42. Atunci era al treisprezecelea an de domnie a lui Ahașveroș, și în ziua a treisprezecea a acelei luni au început să pregătească ordinul pentru măcelul plănuit şi să-l trimită în provinciile din imperiul Persan. Măcelul a fost stabilit la un timp destul de în viitor pentru a se putea face toate pregătirile necesare. Funcţionarii politici, secretarii şi servii regelui timp de mai multe zile avură de lucru cu scrierea şi copierea ordinului, pe care apoi Haman a pus pecetea regală.

43. Clasa în ziua aceasta ilustrată prin Haman îşi foloseşte influenţa ce o are la politicieni pentru începerea acţiunii împotriva rămăşiţei lui Dumnezeu. Fără îndoială ei au fixat un termen în viitor, şi atunci doresc să închidă capcana pregătită; pe baza Scripturii, ultima încercare publică a conspiraţiei lor va avea loc cu puţin timp înainte de Armaghedon. Este interesant să privim mișcările dușmanilor vicleni ai lui Dumnezeu și puterea lui care este folosită de „nelegiuiții neobosiţi" pe care-i identifică numele lui Haman. La aceasta întreaga rămăşiţă trebuie să fie cu mare băgare de seamă.

44. În Apocalipsa 12:17 rămășița este informată că Satan şi reprezentanţii lui vor face război împotriva celor care împlinesc legile lui Dumnezeu şi depun mărturia lui Isus Cristos. Acest război este în curs şi Satan se foloseşte în luptă de metodele lui viclene obișnuite. Din timpuri străbune Satan a folosit organizaţii religioase ca un mijloc de amăgire și înșelăciune. În această zi el folosește pe preoţii „Creștinătății organizate" pentru a face război cu rămășița lui Dumnezeu. Prin aceşti oameni necredincioşi Satan face să se vestească că nu există nici un Diavol adevărat şi că Diavolul nu are nimic de a face cu treburile lumii; că diavolul menționat în Biblie se referă la el numai ca la un agent al lui Dumnezeu care va aţâţa focul după aceea; că poporul trebuie să fie acum patriotic şi trebuie să sprijine organizaţia lumească de azi; şi că aceia, care nu stau cu curaj lângă această

Cuprins

organizaţie prezentă lumească vor ajunge la moarte şi în iad unde vor fi chinuiţi pentru totdeauna de reprezentantul lui Dumnezeu, Diavolul.

45. Afară de aceasta, preoţii necredincioşi caută să facă oameni să creadă, că rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu, care formează martorii Lui sunt un pericol pe pământ şi că nu iubesc legile ţării, și că nu ar trebui să fie lăsați să trăiască pe pământ. Aceştia cu puterea lor caută să împiedice răspândirea adevărului prin radio şi sfătuiesc pe popor, ca să nimicească cărţile despre adevărurile biblice; ei se sfătuiesc împotriva martorilor lui Dumnezeu, se luptă împotriva lucrării acestora, şi se îndreaptă spre fărădelegi şi mai mari.

46. Ziua măcelăririi evreilor a fost stabilită pe ziua a treisprezecea a lunii a doisprezecea, deci exact după unsprezece luni după aprobarea măcelului legal. Limbajul ordinului şi al scrisorilor nu necesita nici o altă explicație. A fost declarat lămurit că trebuie omorâți şi nimiciți toţi evreii şi aceasta urma să se facă în aceeaşi zi. „Scrisorile au fost trimise prin alergători în toate ţinuturile împăratului, ca să nimicească, să omoare şi să piardă pe toţi Iudeii, tineri şi bătrâni, prunci şi femei, şi anume într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, şi să li se prade averile. Aceste scrisori cuprindeau porunca împăratului care trebuia vestită în fiecare ţinut, şi îndemnau pe toate popoarele să fie gata pentru ziua aceea”. – Estera 3:13,14.

47. Nu numai că au fost date ordine cu privire la ce trebuie făcut, dar fără îndoială cel mai mult timp a fost folosit să aţâţe pe popor împotriva evreilor astfel încât măcelul să se facă rapid. Ziua hotărâtă pentru măcel a însemnat pentru evrei timpul cel mai neprielnic. Aceasta cădea în timpul de iarnă şi îndeosebi pentru femei şi copii era puţină nădejde ca să se poată refugia dinaintea ucigaşilor şi dacă cineva chiar ar fi putut să se refugieze, trebuia să piară de iarna crâncenă.

48. Haman a avut grijă ca ordinul regal cu privire la măcel să se pună în aplicare chiar de la palat, deoarece știa că aceasta avea drept consecință sigură omorârea lui Mardoheu şi a tuturor celorlalți evrei. Nici un evreu din cele 127 provincii nu a fost scutit de decretul măcelului. Știind că Balaurul caută să nimicească şi poartă război împotriva rămășiței, a cărei distrugere el o caută, aceasta poate fi sigură că Satan a osândit pe toţi la moarte şi aşteaptă numai clipa potrivită pentru executarea judecăţii. Timpul de război dă întotdeauna ocazie făpturilor nelegiuite ca să-şi verse mânia împotriva acelora pe care îi urăsc. În acel timp este ușor să-i acuzăm de a fi trădători și este mai ușor de judecat.

49. După ce ordinul a fost trimis în toate provinciile de către alergători, Haman a crezut, că atât de ingenios a aşezat capcana, încât poate să se pună la masă, poate să se ospăteze cu băutură şi să cugete cu satisfacție asupra celor ce se vor întâmpla nu peste mult timp. S-a simţit o persoană atât de importantă, încât a chemat la ospăţ şi pe rege. „Alergătorii au plecat în grabă mare, după porunca împăratului. Porunca a fost vestită şi în capitala Susa. Şi pe când împăratul şi Haman stăteau şi beau, cetatea Susa era îngrozită”. – Estera 3:15.

50. Astăzi poporul ştie că atât prin radio, precum şi prin alte mijloace poate să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu, cu mult mai bine, ca până acum. Poporul iubitor de ordine, trebuie să fie foarte revoltat când vede că preoţii necredincioşi faţă de Dumnezeu cu ajutorul altor factori stăpânitori, caută cu orice preţ să împiedice vestirea adevărului lui Dumnezeu, pe popor vor să-l jefuiască de această binecuvântare şi pe martorii lui Dumnezeu caută să-i amuţească. Pentru aceasta au fost revoltaţi, după cum arată Scriptura, şi aceasta şi azi produce revoltă. Aceia care însă iubesc adevărul să meargă cu curaj. Rămăşiţa lui Dumnezeu, căreia Dumnezeu i-a dat privilegiul să aducă roadele Împărăţiei, să continue lucrul cu strigăte de bucurie! Să fie convinsă de faptul, că Dumnezeu a ştiut dinainte cele ce se vor întâmpla și că drama cea mare a fost întocmită de El şi-a prefigurat rezultatul așa cum îl dorește El. Să fiţi convinşi cu tărie, că Dumnezeu va păzi şi ocroti pe poporul Său credincios în toate împrejurările. În toate privinţele este destul pentru noi îndurarea sa.

(*Urmează* continuarea)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1. Iehova a permis nelegiuiri: a) În ce sens? b) În ce măsură? c) În ce scop? Explică de ce omul ia de bunăvoie calea nedreptăţii! Unde conduce o astfel de cale?

2. Pe cine a prefigurat regele Ahașveroș în Estera 3:1? Ce a fost prefigurat în promovarea de către rege a lui Hamam?

3–5. Arată că Estera 3:1 a fost în curs de împlinire!

6,7. Ce efect a avut asupra lui Haman promovarea din partea regelui? Cum se împlineşte împrejurarea aceasta?

8–11. Explică pentru ce a înălţat regele pe o figură atât de stupidă, ca Haman. Descrie situaţia prezentă referitoare la: a) porunca regelui pentru slujitorii săi de a se închina lui Haman și supunerea lor în aceasta, este în mod clar în curs de împlinire. b) refuzul lui Mardoheu de a se închina înaintea lui Haman.

12–16. Explică dacă anumite avantaje sau împrejurări ar îndreptăţi îngăduinţă faţă de Haman? Ce l-a determinat pe Mardoheu să se poarte aşa cum s-a purtat? Aplică faptul profetic că poziția îndrăzneață și neînfricată a lui Mardoheu şi a Esterei au dus la dezvăluirea identității lor ca „izraeliți”. Aplică ilustraţia despre servii regelui, care în fiecare zi au vorbit lui Mardoheu şi au dat de ştire lui Haman „să vadă dacă Mardoheu se va ține de hotărârea sa”?

17–19. Ce mare însemnătate are în legătură cu aceasta, împrejurarea, că Haman era „Agaghit”? Arată cât de important este să înţelegem şi să apreciem aceasta în prezent!

20. Justifică includerea cărţii Estera în Biblie cu toate că numele lui Dumnezeu nu este amintit în ea.

21–23. Ce închipuie duşmănia lui Haman împotriva lui Mardoheu, pentru că acesta nu i-a dat cinstea aşteptată? Arată mâna lui Satan în purtarea lui Haman împotriva lui Mardoheu şi a poporului său!

24–26. Ce a fost prefigurat în situația descrisă în Estera 3:5,6? Cum se arată aceasta în profeţia lui Zaharia şi Apocalipsa 12:17? Cum se împlineşte aceasta acuma?

27–29. Care a fost scopul „tragerii la sorț înaintea lui Haman”? Ce situație a închipuit aceasta în mod profetic?

30–35. Arată cum ilustrează Estera 3:8 sistemul plăcut a lui Satan cu privire la îngreunarea stării poporului Domnului, prin care fapt caută să nimicească lucrarea Domnului şi pe poporul Domnului: a) în momentul când ilustrația profetică a fost formată, b) în timpul vieţii lui Isus de pe pământ: c) în timpul prezent!

36,37. Ce închipuie Estera 3:9 în anti-tip?

38–40. Explică poziția profetică a regelui din Estera 3:10,11 şi însemnătatea ei!

41–43. Descrie cum a pregătit Haman maşinăria pentru stârpirea lui Mardoheu şi a poporului său şi învoirea regelui şi a poporului cu privire la măcelul mare plănuit.

44,45. Arată cum se împlineşte acum lucrul prefigurat prin purtarea lui Haman.

46–49. Ce însemnătate vedem: a) în privinţa anotimpului când a fost dat ordinul? b) că ordinul a fost dat întregului popor? c) că ordinul a fost dat şi în palat? d) că Haman a dovedit aroganță şi mulţumire în privinţa aceasta şi a invitat şi pe rege şi s-au dus amândoi să bea?

50. Pentru ce a fost cetatea neliniştită cu toate că pe dinafară se vedea pace şi liniște? Poporul adevărat al lui Dumnezeu este oare revoltat? De ce?

CAUZA POTOPULUI

SECOLE de-a rândul s-a susţinut părerea, că potopul cel mare din timpul lui Noe care a pustiit lumea, a fost cauzat de ploile care au căzut din nori. Însă Scriptura şi faptele fizice ce se pot observa, dovedesc că această părere este greşită. Potopul cel mare nu a putut fi produs prin ploaia căzută din nori; potopul s-a făcut din prăbuşirea unui acoperiş de apă, care vreme îndelungată a împrejmuit pământul şi prăbuşirea căruia Dumnezeu a stabilit-o la un timp hotărât, pentru împlinirea planurilor Sale.

Cuvântul „inelar" înseamnă a avea forma unui inel. Sistemul inelar al pământului se referă la inelele succesive care înconjoară pământul, alcătuite din apă şi elemente minerale, pe care au fost aruncate de pe pământul în fierbere în momentul creației și care au fost ținute în loc de puterea centrifugă a pământului. Așa-numiții „înţelepţi" au spus că nimic nu poate să atârne în aer dacă nu este mai uşor decât aerul. Această teorie însă s-a spulberat de când au fost inventate avioanele şi baloanele. Cum e posibil ca un avion având o greutate de mai multe tone, şi afară de aceasta mai duce cu sine pasageri şi marfă, poate să rămână în aer, ba chiar să meargă cu o viteză de 150 km pe oră? Răspunsul este: Avionul poate să rămână în aer datorită vitezei mari cu care se mişcă. Dacă motorul se opreşte, şi motorul stă, cade jos. Aşadar, pătura de apă a putut să stea în aer datorită energiei cu care se învârtea în jurul pământului, până ce a venit timpul stabilit de Dumnezeu ca să se coboare pe pământ.

Inelul care era cel mai îndepărtat de pământ, sau ceea ce numim inelul din afară, a fost alcătuit în principal din apă. Celelalte inele, care erau în mare parte din elemente minerale şi cărbune, cu mult înainte de crearea omului s-au prăbuşit şi au căzut pe pământ. În timpul perioadei de la crearea omului până la potop, ultimul inel s-a răspândit peste regiunile ecuatoriale și a acoperit pământul în forma unui plic. Aceasta a făcut ca condițiile climatice de pe pământ să fie practic asemănătoare atât le ecuator cât şi la poli. Vegetația care a crescut în regiunile polare este o dovadă a acestui lucru, precum și rămăşiţele animalice care au fost găsite acolo.

În ultimii ani animale adaptate la regiunile tropicale sau calde au fost găsite îngheţate în munții de gheață din nord. În Siberia înghețată a fost găsită o antilopă îngropat în gheață. S-a găsit iarbă verde în stomacul ei, ceea ce dovedeşte că moartea a luat-o pe neaşteptate pe când păştea iarba verde şi că moartea ei a fost cauzată de îngheţ. A fost găsit un mastodont îngheţat cu iarbă verde în gură. Şi aceasta dovedeşte susţinerea noastră. Faptele fizice ce se perindă în natură nu se contrazic, chiar dacă unii învăţaţi se contrazic. Oricând un așa-numit „savant" dispreţuieşte Biblia, ajunge într-o stare foarte rea.

Inelul sau pătura de apă din jurul pământului a împiedicat ca soarele şi luna să se vadă direct de pe pământ de către om. Faptele fizice dovedesc că înainte de potop omenirea nu a văzut soarele. Curcubeul care a apărut după potop dovedeşte aceasta cu putere convingătoare. Dacă razele calde ale soarelui ar fi strălucit direct pe pământ și ar fi încălzit suprafața lui, s-ar fi ridicat curenți de aer și ar fi fost vânt. În climă s-ar fi produs schimbări de temperatură; şi aceasta, împreună cu curenții de aer ar fi produs ploi. Însă, acolo unde soarele nu străluceşte şi unde nu sunt curenți de aer sau vânturi, nu există nici ploaie. O astfel de situație a existat doar atunci când pământul a fost acoperit de o pătură de apă. Geneza, capitolul 2, versetele 5 și 6, spune: „Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ…ci un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului".

Dacă atunci ar fi fost vânturi, ploi, schimbări de temperatură, negreşit că trebuiau să fie anotimpuri reci şi calde, iarnă şi vară, timp de arat, timp de seceriş și timp de cules. Însă înainte de potop nu existau acestea. Iarna şi frigul, semănatul şi seceratul sunt amintite pentru prima dată numai

după potop. (Geneza 8:22). Inelele sau păturile căzute înainte de crearea omului, au fost în mare parte alcătuite din apă; din acestea s-au format mările, lacurile şi râurile.

Scripturile despre creație menționează „marele adânc” şi deosebeşte adâncul cel mare de mări. Aşadar adâncul mare nu se putea referi la mările şi oceanele de pe pământ, și nici nu s-a referit la ele. Dovezile scripturale puternice şi convingătoare arată „marele adânc” se referă la inelul de apă care era deasupra atmosferei în jurul pământului. Cantităţile acestea mari de ape nu au fost ținute acolo de aer, ci de puterea centrifugă. Atmosfera a despărţit apele una de alta, și anume, apele care erau deasupra întinderii, de apele care erau de dedesubtul atmosferei.(Geneza 1:6,7). Aceasta arată că exista un mare corp de apă suspendat ca un inel la o mare depărtare de la faţa pământului.

Ultimul inel care a acoperit pământul şi care conţinea aproape numai apă, a lăsat mai multă lumină de la soare pe pământ ca celelalte inele, care căzuseră anterior pe pământ. Pământul, aşadar, s-a bucurat de mai multă căldură de la soare. Împrejurările de atunci de pe pământ se pot asemăna cu un timp ceţos, când cu toate că este lumină, totuşi soarele nu se poate vedea. Sub pătura de apă, pe pământ erau nişte stări ca şi într-o grădină de flori închisă sau o seră. Acest ultim inel s-a răspândit peste tot pământul, mișcându-se pe orbita sa cu cea mai mare rapiditate în regiunea ecuatorială a pământului.

Scriptura declară fără nici o urmă de îndoială că „adâncul mare” a fost acest inel de apă deasupra pământului. Raportul scriptural a fost făcut sub supravegherea lui Iehova Dumnezeu, și este prin urmare adevărat. În Iov 38:8-11 citim: În Iov 38:8-11 citim: „Cine a închis marea cu porţi… când i-am pus hotar, şi când i-am pus zăvoare şi porţi; când am zis: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ţi se oprească mândria valurilor tale?”. Versul 7 din psalmul 42 spune: „Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale”. Versurile 5 şi 6 a psalmului 104 spune: „Tu ai aşezat pământul pe temeliile lui, şi niciodată nu se va clătina. Tu îl acoperisei cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munţi”. Vorbind despre minunile creaţiunii lui Dumnezeu, Proverbe 8:27-29 arată cum Logos vorbeşte: „Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de faţă; când a tras o zare pe faţa adâncului, când a pironit norii sus, şi când au ţâşnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului”. – Proverbe 8:27-29.

Timpul pentru nimicirea lumii vechi şi nelegiuite a sosit. Dumnezeu a trimis în corabie pe Noe şi familia sa, precum şi animalele şi păsările pe care a voit să le păstreze. Când aceştia se aflau în siguranţă în corabie, Domnul Dumnezeu a deschis stavilele cerului; adică a provocat ruperea sau prăbuşirea marelui adânc ce atârna asupra pământului. Citim: „S-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare şi s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi”. – Geneza 7:11,12.

Aceasta nu se putea referi la oceanele sau mările de apă de pe pământ, deoarece acelea nu s-au desfăcut. Acelea şi după aceia au rămas pe pământ, ceea ce dovedeşte cu convingere, că acestea nu au fost rupte. Ceea ce este rupt rămâne rupt. Ploaia care se varsă din nori, mai întâi trebuie să se suie în înălţime şi să se condenseze cu ajutorul vânturilor. Când, datorită razelor soarelui şi curenţilor de vânt, temperatura se schimbă, se face ploaie. Însă înainte de potop pe pământ nu a fost încă arşiţă de soare şi nici vânturi. Din această pricină apele mărilor nu puteau fi luate în văzduh şi nici nu puteau să se formeze în nori. Aşadar, expresia „stăvilarele cerului au fost deschise” se referă negreşit la deschiderea porților de apă de deasupra pământului, care s-au produs în urma prăbuşirii inelului.

Această pătură de apă urma să se mişte cu cea mai mare viteză în regiunea ecuatorului. Când urma să se apropie de polii pământului, viteza urma să scadă, și atunci urma să aibă loc căderea. Tot pe baza aceleiaşi teorii, că avionul se prăbuşeşte imediat dacă mişcarea lui încetează, tot așa a trebuit să se prăbuşească şi pătura de apă imediat după ce mişcarea ei spre poli a început să înceteze.

Prăbuşirea păturii de apă în regiunea ecuatorului a cauzat revărsarea aburilor de apă pe păturile de aer, care înaintau în spre miazănoapte şi miazăzi către poli şi a început să cadă pe pământ pe la poli.

Căderea rapidă urma să producă nişte curenți de aer în părţile polare, curenți de aer care îndreptându-se spre ecuator urmau să ia forma unor vânturi gigantice. Citim în Geneza 8:1: „şi Dumnezeu a făcut să sufle un vânt pe pământ". Aceste vânturi urmau să crească în viteză și să mâne spre ecuator marea revărsare de apă; deci, potopul urma să alerge și din nord și din sud spre regiunea ecuatorială. Acești curenți de aer venind din diferite direcţii, au produs ceea ce numim noi astăzi tornade, făcând ca mari cantități de apă să se coboare pe pământ. Potopul trebuie să fi fost urmat de vifore mari, bubuituri uriaşe şi urlete. Din aceasta putem deduce că potopul a fost însoțit de un zgomot mare şi cei ce nu aveau odihnă prin credinţa în Dumnezeu, trebuie să fi fost umpluți de frică şi cutremur năprasnic.

Partea cea mai dinafară a păturii de apă a fost îndepărtată de soare și, desigur, a fost îndepărtată de pământ decât orice altă parte a păturii; aşadar partea cea mai dinafară nu a putut să primească căldură de la pământ şi de la soare și din acest motiv trebuia să fie foarte rece și fără îndoială înghețată. Partea păturii cea mai aproape de pământ nu a fost înghețată. Din Scriptură însă reiese clar, că partea dinafară a păturii a fost înghețată deoarece în Iov 38:29 şi 30 citim: „Din al cui sân iese gheaţa, şi cine naşte promoroaca cerului,ca apele să se îngroaşe ca o piatră, şi faţa adâncului să se întărească?"

Aşadar, după cum arată Scriptura, faţa adâncului a fost îngheţată. Ea avea înfățișarea unei pietre, deoarece gheața seamănă cu o piatră. Acolo sus avea stăpânire bruma. Prin aceasta trebuie să înţelegem, că acolo erau nişte cantităţi mari albe îngheţate, care s-au înmagazinat acolo în cursul secolelor şi au format teritorii uriaşe de zăpadă şi gheaţă. Pe acestea Domnul le-a înmagazinat aici. Frumuseţea lor nu se poate descrie în cuvinte. Aceasta era o minune a creaţiunii lui Dumnezeu.

După prăbuşirea păturii de apă, aburii şi apele au căzut asupra atmosferei pământului. Viteza cu care pătura de apă se mișca urma să împingă acești curenți reci de vapori și aer către poli. În acelaşi timp odată cu venirea vaporilor urmau să cadă mari cantităţi de zăpadă şi gheaţă, care asemenea au fost purtate către poli de puterea centrifugă. Apropiindu-se spre poli viteza lor urma să scadă, și ele urmau să înceapă să cadă la poli. Aceasta explică de ce rămășițele de animale se găsesc în acele regiuni îngheţate cu iarbă verde în gurile şi stomacurile lor.

Căderea de gheaţă și zăpadă la poli urma să facă ca aerul cald să se îndrepte spre ecuator și să se ridice în apropierea ecuatorului. Aceasta urma să aducă vânturi puternice care să sufle de la poli spre ecuator. Cantităţile mari de apă, amestecate cu gheaţă şi zăpadă, năvălind cu un zgomot spre ecuator, urmau să mătură dealurile şi munţii din calea lor și să provoace multe schimbări în formele suprafeței pământului. Apa, zăpada şi gheaţa extrem de reci urmau să distrugă orice formă de viață din drumul ei; şi această condiție climatică de la poli urma, în scurt timp, să provoace căderea apelor peste tot pământul.

Dacă nu amintim că timp de patruzeci de zile a fost o cădere constantă de potop mare de apă, zăpadă şi gheaţă, și că această apă a tot crescut neîntrerupt, până când a acoperit şi munții cei mai înalți, putem să înţelegem uşor că orice formă de viață de pe pământ din afara corabiei a pierit, exact aşa după cum spune Biblia.

Polul de sud şi cel de nord şi azi este acoperit cu zăpadă şi gheaţă continuă. Cândva în acele regiuni polare creștea o vegetaţie bogată. Faptul acesta, împreună cu faptul că s-au găsit acolo cadavre de animale, care păşteau odinioară pe acolo, dovedesc cu convingere, că potopul cel mare într-adevăr a avut loc. După prăbuşirea completă a marelui adânc şi după ce acea pătură de apă căzuse pe pământ, atunci soarele urma să lumineze pământul fără piedică. Deoarece pământul se învârtea în fiecare an pe orbita sa eliptică, din aceasta trebuia să rezulte pe pământ iarnă, vară căldură

Cuprins

şi frig; şi deoarece părţile polare au primit mai puţină lumină de la soare, pe părţile acelea zăpada şi gheaţa urmau să fie continue.

Toate faptele fizice corespund întocmai cu Biblia. Rămâne oamenilor din epoca modernă să pozeze în ochii oamenilor ca preoți, clerici, slujitori, să nege cuvântul lui Dumnezeu şi să nege că a fost vreodată un potop mare ca cel descris în Scriptură. Nu putem decât să spunem că acești oameni, care se numesc critici înalți, slujesc pe Diavol, şi ajută pe Diavolul ca să discrediteze pe Dumnezeu şi cuvântul Său. Fiecare om înțelept însă va căuta să-şi însușească adevărul, va urma adevărul şi adevărul demască pe toţi aceia care sunt înţelepţi în ochii lor proprii. – Romani 3:4.

RĂSCUMPĂRAREA PREFIGURATĂ ŞI PROMISĂ

În societatea omenească fiecare om care trăiește are dreptul la hrană, aer, lumină şi anumite privilegii; și acestea sunt numite „drepturi la viaţă” , adică, aceste formează cerinţele vieţii şi toţi au dreptul la acestea, care dispun de o măsură oarecare de viaţă. Cu toate acestea, dreptul la viaţă sau dreptul de a trăi înseamnă un drept just al existenței care nu poate fi luat într-un mod simplu.

Deoarece primi părinţi ai rasei noastre nu au posedat nici un drept la viață după ce s-au răsculat împotriva Creatorului lor, toţi copiii născuţi de atunci s-au născut imperfecți, nedrepți, păcătoși, dezaprobați înaintea lui Dumnezeu, sub osândă, și prin urmare fără nici un drept la viață. Viaţa pe care o are oricare din noi, o avem numai prin mila lui Dumnezeu şi cei ce au murit, au murit pe drept, deoarece nimeni, ci doar o creatură perfectă, are dreptul la viaţă. Din acest motiv a scris psalmistul în psalmul 51:5: „Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea”. Apostolul Pavel, scriind sub inspiraţie dumnezeiască, a exprimat același gând când spune: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit”. – Romani 5:12.

Deoarece fiecare membru a omenirii începând de la Adam până acum s-a născut imperfect, rezultă că dacă cineva va primi vreodată viață deplină și dreptul la viaţă, acesta trebuie s-o primească numai prin Dumnezeul iubitor. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi îngrijit de răscumpărarea omului din moarte şi restatornicirea omenirii la viaţă, urma să sosească un timp când nu urma să mai fie nici un om pe pământ. Să ne amintim că Adam a trăit 930 de ani, iar astăzi vârsta omenească abia ajunge media de cincizeci de ani. În decursul vârstelor rasa omenească a degenerat tot mai mult, slăbind din ce în ce mai tare, și în cele din urmă urma să ajungă la starea în care nu putea să transmită nici măcar scânteia vieții către urmașii ei, și pământul urma să fie depopulat. Aşadar, după cum vedem noi atârnăm cu totul de Dumnezeu şi dacă vedem că marele Dumnezeu s-a îngrijit pentru noi ca să trăim, aceasta ar trebui să ne umple inimile de mulţumire; şi dacă studiem pe mai departe planul Lui mare vom fi cuprinşi de o mare iubire faţă de El. O astfel de îngrijire, desigur, va umplea pe oameni cu bucurie şi îi va face capabili să vadă că măsura constituie una din strunele din harfa doctrinală a lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a osândit pe om la moarte în grădina Edenului, El a arătat spre un timp viitor când omul va fi eliberat din acea judecată. Satan, unul al cărui nume este „șarpele vechi”, a fost prima cauză a păcatului. Dumnezeu i-a spus atunci: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul şi tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15). Aceasta a prefigurat faptul că Satan va fi nimicit în cele din urmă şi că în urma acestui fapt omenirea se va bucura de mari binecuvântări.

Cuprins

Însă trebuie să ne aducem aminte că judecata lui Dumnezeu adusă asupra omenirii trebuie să rămână pentru totdeauna. Aceasta nu o putem înlătura, răsturna sau anula, din pricină că Dumnezeu nu se poate tăgădui pe Sine. Şi nici una din creaturile Sale nu ar putea avea credinţă în El dacă şi-ar schimba hotărârea. Cu toate că este adevărat, că judecata aceasta trebuie să rămână valabilă pe vecie, tot la fel de adevărat este şi că Dumnezeu a putut lua o măsură consistentă pentru a îndeplini cerinţele judecăţii prin altul, egal lui Adam; și aceasta este exact ceea ce găsim că ne arată Scriptura că Dumnezeu a făcut. Iehova a voit ca omul să cunoască necesitatea și motivul pentru oferirea răscumpărării, şi când omul va ajunge la cunoaşterea acestui lucru, se va bucura de iubirea şi bunătatea mare a lui Dumnezeu manifestată față de El. Dumnezeu, din această pricină, a lăsat să se facă prin poporul Său anumite ilustraţii sau tipuri.

În noaptea când Dumnezeu a condus afară pe copiii lui Israel, naţiunea evreiască, din ţara Egiptului, El a poruncit ca să se taie câte un miel în fiecare casă de evreu, cu sângele căruia să ungă uşiorii şi pragul de sus al uşii, iar carnea mielului să fie mâncată de oamenii din casa aceea; după aceea la miezul nopţii El a trimis pe îngerul morţii, ca să nimicească pe fiecare întâi născut, unde semnul sângelui nu se găsea pe uşiorii uşii. În acest eveniment, cei întâi născuţi au prefigurat pe biserica adevărată a lui Dumnezeu, despre ce vom vorbi mai târziu, întâi născuți care mai întâi trebuie să se elibereze înainte ca binecuvântările să vină asupra omenirii în general. Mielul a prefigurat pe răscumpărătorul omenirii. Sângele mielului a închipuit viaţa care a fost vărsată în scopul câştigării preţului de răscumpărare. – Exodul 12:3-17.

Când Isus, la vârsta de 30 de ani, s-a prezentat la Iordan, ca să se boteze, Ioan Botezătorul a spus următoarele cuvinte despre el: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”(Ioan 1:29). În Apocalipsa 13:8 citim, că El este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii”. Aceste texte şi altele arată că jertfirea mielului a prefigurat jertfa Celui Mare care urma să devină mântuitorul omenirii, pentru ridicarea păcatului lumii.

Întâii născuţi ai evreilor au fost scăpaţi datorită sângelui vărsat al mielului de paşte. Cu vreo câteva zile după acest Paște în Egipt, toţi Izraeliţii au fost eliberați când Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să lovească apele Mării Roşii, prin care au trecut apoi ca pe uscat; și când Egiptenii au încercat să-i urmărească, au fost înghițiți de apă și s-au înecat. Eliberarea Izraeliţilor a prefigurat eliberarea omenirii întregi, de marele dușman, Satan și moartea, care va fi în cele din urmă ascultătoare de voinţa sfântă a lui Dumnezeu.

După ce Izraeliţii au ajuns de cealaltă parte a Mării Roșii, au început călătoria lor prin pustiu; și când au sosit la muntele Sinai, Dumnezeu a întărit legământul făcut cu ei, pe care Scriptura îl numeşte legământul legii. În legătură cu acest legământ au fost jertfite animale. Legământul acesta a fost încheiat cu poporul prin intermediul lui Moise ca mijlocitor. Moise a fost aici un tip sau figură profetică a lui Isus Cristos, care la timpul hotărât, va inaugura legământul în numele omenirii întregi pentru eliberarea ei. În legătură cu legea care s-a dat evreilor, Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să facă un cort în pustiu, pe care evreii au trebuit să-l folosească în legătură cu ceremoniile lor de jertfă. O zi anumită a anului a fost aleasă ca zi de ispăşire şi ceea ce a avut loc în ziua aceasta, a prefigurat jertfa cea mare ce urma să fie adusă în numele omenirii.

Tabernacolul a fost zidit din două părţi; avea 45 de coţi lungime,15 coţi lăţime şi 15 coţi înălţime, a fost făcut din scânduri şi acoperit cu trei rânduri de pătură de pânză de cort. Încăperea dintâi a tabernacolului a fost numită Sfânta. Aceasta avea 15 coţi lăţime şi 30 de coţi lungime. Partea a doua, sau din spate era cunoscută ca Sfânta Sfintelor; aceasta avea 15 coţi lăţime,15 coţi înălţime şi 15 coţi lungime. Deci avea o formă pătrată. Cortul a fost aşezat într-o curte care avea 75 de coţi lăţime şi 150 de coţi lungime. Această curte a fost îngrădită cu pânză, agăţate în nişte cârlige atârnate pe stâlpi, stâlpi care aveau tălpi de aramă.

Cuprins

În ziua ispăşirii, marele preot lua un viţel pentru jertfă, care trebuia să fie fără pată sau cusur. Taurul era junghiat în curte, și sângele lui a fost luat într-un vas, ca să poată fi dus din curte în Sfânta şi de acolo în Sfânta Sfintelor şi stropit pe capacul ispăşirii, care era în Sfânta Sfintelor. După aceea el mergea și înjunghia un ţap, care de asemenea trebuia să fie întreg şi fără cusur şi făcea același lucru cu sângele acestuia. Această jertfă au fost cunoscută sub numele de jertfa de ispăşire.(Lev. 16:1-34). Aceasta era o jertfă pentru păcat făcută în interesul lui Israel, însă de fapt a prefigurat jertfa cea mare de ispăşire care urma să ridice păcatul lumii.

Apostolul Pavel ne spune lămurit că lucrurile făcute acolo au prefigurat lucruri mai bune viitoare. (Evrei 10:1). Dumnezeu a pretins în lege ca evreii să ţină această zi de ispăşire şi să aducă aceste jertfe prin marele preot în fiecare an. Ne aducem aminte că Dumnezeu promisese lui Avraam aceasta: „În sămânţa ta vor fi binecuvântate toate naţiunile de pe pământ”. Aşadar, Pavel spune că legea „a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânţa” căreia îi fusese făcută făgăduinţa; şi a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”. Afară de aceasta despre lege spune, că a fost un învăţător, ca să conducă pe oameni la Cristos. (Galateni 3:19,24).

Cu alte cuvinte, Iehova a dat învăţătură lui Israel despre jertfa mare de ispăşire ce urma să fie adusă în interesul omenirii şi pe Israel l-a folosit ca să facă ilustrații vii; iar raportul evenimentelor cu privire la ei a dat posibilitate tuturor studenților Bibliei de atunci să înțeleagă cum Iehova a prefigurat prin toate aceste ilustrații răscumpărarea omenirii şi mântuirea omenirii din robia păcatului şi a morţii. A prefigura înseamnă a prezice ceva ce se va întâmpla în viitor; și aceasta arată cât de importantă este răscumpărarea cea mare pentru omenire, deoarece Dumnezeu a folosit atâta timp în privinţa aceasta şi atâtea amănunte scoate la iveală prin aceste icoane, toate numai pentru învăţătura omenirii. Așadar, aceasta ar trebui să ne încurajeze să studiem subiectul cu seriozitate şi cu toată sârguinţa ca să-l putem vedea, înțelege şi aprecia.

Adam a fost osândit la moarte şi când a murit în realitate după 930 de ani, dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută. Legea a cerut viaţa unui om desăvârşit. Aceasta a şi avut-o când a murit Adam. De la judecată şi până la moartea sa, Adam a zămislit mulţi copii care s-au născut pe pământ. Aceşti copii, fiind născuți imperfecți, nu aveau drept la viaţă; aşadar, viața copiilor a fost numai prin permisiunea lui Iehova, și toți care au murit, au murit din pricina imperfecţiunii provenite din păcatul lui Adam.

Scriptura arată clar, că Dumnezeu și-a plănuit cu mult timp înainte răscumpărarea și eliberarea rasei umane. Prin urmare, înţelepciunea sa l-au condus să cuprindă întreaga rasă omenească în această sentință a morții, ca la timpul potrivit, pe toţi să-i poată răscumpăra prin jertfa unui singur om şi să-i poată elibera. (Galateni 3:22). Judecata adusă asupra lui Adam şi urmările ei asupra urmaşilor lui au trebuit să rămână în putere. O judecătorie pământeană poate să schimbe sentinţa, deoarece este imperfectă, dar Dumnezeu nu poate să-şi schimbe judecata, deoarece hotărârea Sa este perfectă; și El nu poate să se tăgăduiască. Cu toate acestea, El ar putut să ia măsura ca un alt om exact echivalent lui Adam să meargă la moarte de bunăvoie; și un astfel de om murind, viața Lui putea fi dată ca un preț corespondent pentru Adam și urmașii Lui, pentru ca Adam și urmașii Lui să fie răscumpărați din moarte și să aibă parte de un proces al vieții. Scriptura arată clar şi lămurit, că a fost planul și voia lui Dumnezeu de la început să ia o astfel de măsură. Cu privire la aceasta El a făcut o promisiune specifică, când a spus aşa în profeţia lui Osea 13:14: „ Îi voi răscumpăra din mâna locuinţei morţilor, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îţi este ciuma? Locuinţă a morţilor, unde îţi este nimicirea?” Promisiunea lui Iehova de a răscumpăra rasa umană trebuie să fie adusă la îndeplinire, deoarece Dumnezeu nu se schimbă. După ce a promis aceasta, El va aduce la îndeplinire. - Maleahi 3:6 ; Iacov 1:17.

Scrisori

COOPERARE DE BUNĂ VOIE

Dragă frate Rutherford:

În primul rând, dorim să ne exprimăm aprecierea pentru razele minunate de lumină care vin de la sediul clasei templului care ne arată urâciunea organizației dușmanului și marele plan al lui Satan de a distruge complet rămășița și de a împiedica astfel formarea „seminței" care urmează să distrugă marele „cap de aur" și organizația lui.

În al doilea rând, dorim să ne exprimăm recunoștința pentru privilegiul de a avea o contribuție în punerea „mărturiei lui Isus Cristos" înaintea popoarelor pământului, ceea ce ne aduce o mare bucurie.

De asemenea, fiți sigur de rugăciunile noastre și de cooperarea noastră benevolă în punerea chestiunii mari înaintea întregii creații și de faptul că susținem cu toată tăria ceea ce învață clar Scripturile.

Ai dumneavoastră ca întotdeauna, cântând laudele lui Iehova,
ADUNAREA DIN NILES (Ohio).

'CONGRESUL DIN COLUMBUS: UN PUNCT LUMINOS'

Dragă frate Rutherford:

Salutări din partea adunării Reading! Dorim să ne exprimăm dragostea și aprecierea noastră sinceră pentru belșugul de hrană spirituală pe care Iehova ni-l oferă prin dumneavoastră.

Pe măsură ce această hrană este asimilată devenim conștienți de o vitalitate spirituală crescută, care se manifestă în serviciul plin de energie; și cât de plăcut este acest serviciu! În mod sigur doi profeți ai lui Dumnezeu au fost înviați și merg acum înainte „pentru a aduce Domnului o jertfă în neprihănire".

Oare există cuvinte care să exprime profunzimea bucuriei noastre în împlinirea glorioasă a Apocalipsei adusă nouă în cărțile *Lumina*? Pentru noi, aceste adevăruri sunt mai mult decât un fulger: ele sunt o rază susținută de lumină aurie.

Transcrierile electrice ale discursurilor dvs. la radio sunt tot ceea ce se putea dori. Discursurile sunt concise, foarte instructive, și o sursă de cunoștință adevărată pentru cei flămânzi după adevăr.

Ne bucurăm de discernământul dvs. referitor la dezvoltarea și activitățile subtile ale „omului păcatului" și de avertismentul dvs., pe care îl credem că vine în spiritul dragostei.

Anunțul unui congres care urmează să se țină în Columbus, Ohio, a stârnit mult entuziasm, și mulți prieteni intenționează să participe. Nu putem prezice ce mare eveniment se va întâmpla acolo sau ce binecuvântări speciale a rezervat Domnul pentru nou, însă suntem înclinați să credem că congresul va fi un punct luminos în istoria bisericii, și nu ʻdoar un alt congresʼ.

Vă iubim, frate drag, pentru zelul neclintit și pentru devotamentul credincios față de Iehova, și dorim să vă asigurăm de cooperarea noastră continuă în îndeplinirea intereselor Împărăției și în onorarea numelui lui Iehova. Vă rugăm să transmiteți dragostea și salutările noastre la toți lucrătorii credincioși de la fabrică și de la Betel.

ADUNAREA READING (Pa.)

Cuprins

'ÎNȚELEGEREA PRIVILEGILOR'

Dragă frate Rutherford:

Noi cei din grupa Akron (Ohio) dorim să vă transmitem dragostea și salutările noastre, și dorim să vă spunem că suntem de partea dvs., 'împingând lupta la porți'. Suntem încurajați de poziția dvs. pentru adevăr și împotriva organizației Diavolului.

Am fost încurajați de vizita recentă a fratelui McCornick, și, desigur, el ne-a arătat aici în Akron că noi eram așa de spate în bătălie încât nu puteam „nici măcar să simțim fumul" bătăliei. Această vizită, ca reprezentant din partea Betelului, a fost o sursă de încurajare pentru lucrători; dar, desigur, pentru cei care nu sunt în lucrare, ea nu a putut să fie o încurajare pentru ei, pentru că ei nu au înțeles că lucrarea Ilie a trecut, și că a merge din casă în casă este cel mai bun de a prezenta mesajul. Așa cum Pavel a spus în vremea lui, că nu-i era rușine de adevăr, tot așa acum, noi avem acest privilegiu minunat de a întâlni oameni față în față. Și oamenii ascultă ca niciodată înainte; pentru că ei aud glasul dvs. în fiecare săptămână la radio, și ei, împreună cu multe alte milioane ca ei, apreciază emisiunile Turnului de Veghere, și le așteaptă cu nerăbdare în fiecare săptămână. Cu adevărat radioul a dat la o parte prejudecățile, iar literatura se tipărește ca niciodată.

Noi, ca grupă aici în Akron, am hotărât să întrerupem întâlnirea publică, și în nopțile de duminică să avem studiu al Turnului, și am anunțat publicul că după 1 Aprilie întâlnirea de duminică seara se va schimba. Și acum, verificând abonamentele noi pentru *Turnul de Veghere* constatăm că am avut treizeci și patru abonamente noi în ultima lună; și cel mai remarcabil lucru este că unii care au participat timp de șapte ani nu au luat deloc *Turnul*, iar acum și-au făcut abonamente. Un om a venit la mine duminica trecută și mi-a dat abonamentul pentru *Turn*, și eu l-am întrebat dacă este o reînnoire, dar el a spus 'Nu'; mi-a spus că niciodată nu a luat *Turnul*, însă că a participat la discursurile publice timp de șapte ani. Acum în timp ce lucrătorii își înțeleg privilegiile, a existat o creștere în numărul de lucrători; pentru că de la vizita fratelui McCornick numărul a crescut de la media de treisprezece lucrători pe săptămână la media de patruzeci pe săptămână. Avem cincisprezece bătrâni și paisprezece diaconi; iar numărul mediu de lucrători anul trecut a fost treisprezece; așadar înseamnă doar un singur lucru: că cu toate întâlnirile publice, aceasta nu a făcut mai buni pe unii din bătrânii și diaconii noștri, și nu i-a pus în lucrare. Așadar, de ce să continuăm cu ceva care a murit de o moarte naturală în urmă cu mult timp? Câțiva bătrâni au adoptat o poziție împotriva schimbării întâlnirilor și amăgesc pe cei mai slabi să se alăture lor. Ei nu ies cu cărțile; ei nu pot „nici măcar să miroase fumul bătăliei". Unii nici măcar nu știu că este în desfășurare o luptă. Așadar, lucrătorii trebuie 'să împingă bătălia la porți', și noi suntem cu dumneavoastră.

'O DECLARĂ ÎN MOD VICTORIOS'

Dragă frate Rutherford:

Nu știu, acum, că știu ce să spun sau cum s-o spun. *Lumina*, una din pietre. Le-am citit în întregime și acum le studiez. Graba mea pentru a le obține s-a transformat într-o frenezie. Niciodată nu am visat că Domnul ne va permite vreodată să fim răsplătiți cu un astfel de ospăț. Putem să mâncăm mult și să ne săturăm. Ospățul face solemnă în cele din urmă responsabilitatea rămășiței și hilară certitudinea dizolvării acelei „ciume vechi" care nu va mai înflori niciodată.

Ce limbaj înțepător! Iubitorul limbii poate iubi nebunește Lumina! *Servul lui Iehova o poate declara în mod victorios*. Acel șarpe vechi, Diavolul, nici măcar nu va mai ispiti omenirea restatornicită. Am plâns, am plâns de bucurie. Omenirea restatornicită își va menține integritatea în

timpul „perioadei scurte” ale dezlegării lui Satan. „O, adâncurile bogăţiilor înţelepciunii şi cunoştinţei lui Dumnezeu”. Numele Lui să fie lăudat. Harul Lui să fie cu dumneavoastră; fie ca săgeţile vrăjmaşului să fie stinse. Rugăciunea co-lucrătorului dumneavoastră.

LILLIAN G. AVERY, *Florida*.

„SIONUL CELEBREAZĂ”

Dragă frate Rutherford:

De când putem să înţelegem lucrurile minunate pe care le-a făcut Domnul pentru noi, de care ne bucurăm, avem un timp de mare bucurie, pentru că aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru noi ca să ne bucurăm. Este un lucru minunat să ştim că Sionul a fost eliberat, şi că nu se va mai întoarce în Babilon.

Nu putem să ne exprimăm în cuvinte aprecierea pentru ajutorul minunat din Biblie în cărţi şi în Turnul de Veghere. El este o hrană adevărată în acest moment pentru cei flămânzi. Însă în felul nostru umil suntem în acord total cu lucrarea care este accentuată de dumneavoastră pentru Împărăţie. Ştim că aceasta este lucrarea Domnului, şi Îi dăm slavă. Ne-am bucurat, de asemenea, să-l avem fratele Banks cu noi în urmă cu câteva zile. El a fost o putere pentru noi, şi un ajutor în timp de nevoie.

Ne bucurăm nespus în lucrarea de serviciu. Cu multă dragoste creştină, şi rugându-ne Domnului pentru binecuvântarea bogată asupra eforturilor dvs. neîntrerupte, suntem

Fraţii dumneavoastră în Cristos,
CLASA DE CULOARE TOPEKA (Kans.)

PUTERE ŞI MÂNGÂIERE

Dragă frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit *Lumina*, Cărţile Unu şi Doi. Nu am cuvinte să-mi exprim recunoştinţa şi mulţumirile faţă de Acela care este Dătătorul oricărui dar perfect şi bun. Binecuvântat să fie numele Lui pentru aceste dezvăluiri ale adevărului prezent care au venit la noi prin dumneavoastră. Fie ca dvs. şi asociaţii dvs. să primiţi partea voastră de binecuvântare; şi să fiţi apărat, păzit, protejat şi întărit, astfel încât săgeţile duşmanului să nu atingă niciodată sufletul dvs. Avem în aceste cărţi putere pentru slăbiciunea noastră şi mângâiere pentru necazurile noastre. Avem dezvăluirea misterului ascuns, încheierea misterului neterminat. Veţi fi nemuritor, frate dragă, până când se va termina lucrarea dumneavoastră.

A dumneavoastră în singura nădejde,
C. GRANT DEWAR, *Port Limon,* C.R.

„LIMPEDE CA ZIUA”

TURNUL DE VEGHERE:

Tocmai am citit broşura dumneavoastră *Paradis şi Purgatoriu* şi am remarcat cu mult interes explicarea de către dvs. a „hoţilor în paradis”. După toţi aceşti ani de încercări a clerului de a explica aceasta, a fost lăsat ca „fulgerul” de lumină de la *Turnul de Veghere* să ne dea adevărata

Cuprins

semnificației a acestei expresii. Explicația dvs. despre „hoții din paradis” este cea mai bună expunere pe care am citit-o vreodată. Ea o face atât de clară încât pare că chiar și predicatorii ar putea s-o înțeleagă. Dvs. ați explicat fiecare altă interpretare și ne-ați dat semnificația adevărată. Am încercat s-o înțeleg și să prind sensul ei adevărat, dar niciodată nu am putut să văd în ea. Acum o văd limpede ca ziua.

Stimate domn, călăuziți-mi pașii astfel încât să nu rătăcească niciodată de la lumina Turnului de Veghere.

J. W. HEATHERLY, N.C.

„DIN CE ÎN CE MAI STRĂLUCITOR”

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru. Trebuie să scriu și să vă spun cât de mult m-am bucurat să citesc ultimele cărți și *Turnuri*. Fiecare număr devine mai bun. Lumina luminează din ce în ce mai strălucitor din templu. Totul este mai rezonabil decât am fost obișnuiți să gândim. Mă bucur să merg din casă în casă, punând aceste cărți minunate în mâinile oamenilor.

Hotărârea mea este să merg până la sfârșit în împlinirea părții mele mici în demascarea organizației lui Satan și în preamărirea numelui lui Iehova. Rugăciunea mea zilnică pentru dumneavoastră este ca Tatăl ceresc să continue să vă folosească în această lucrare mare pe care v-a dat s-o faceți. Fie ca El să vă țină credincios până la sfârșit.

Sunt sora dumneavoastră prin harul Lui,
D-ra GRACE CHAMPTON, *Illinois*.

UN POTOP DE LUMINĂ

Dragă frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit *Lumina*; și consider că titlul ei este adevărat nu numai în privința cărții Apocalipsei, ci și în aruncarea unui potop de lumină asupra multor texte obscure din Scripturi pe care nu le-am crezut că vor însemna atât de mult.

Referitor la destinul celor răi, care nu a fost niciodată clar pentru foarte mulți din poporul Domnului, Lumina a accentuat acum dovada Scripturală care va mulțumi pe cei curați la inimă în această privință.

Nu am folosit cuprinsul din Cartea Unu. Am ajuns la capitolul 17 din Cartea Doi. După ce am citit explicația capitolului am mulțumit Domnului nostru drag pentru această hrană specială. M-am gândit: Oh, dacă această explicație ar fi aranjată în formă de pamflet și dacă am putea pune câte unul în fiecare casă, ce rază de lumină ar fi pentru atât de mulți care nu-și permit să cumpere setul complet!

Desigur lucrătorii din al unsprezecelea ceas se vor pregăti de lucru. *Lumina* îi va ajuta să vadă că Cineva i-a angajat la lucru.

Vreau să vă mulțumesc, frate drag, ca unul care ați folosit de Domnul pentru a ne oferi această hrană.

Fratele dumneavoastră în serviciu,
J.D. AKERS, *Tennessee*.

REZOLUȚIE

Dragă frate Rutherford:

La o adunare de serviciu pentru frații polonezi adunați din toate părțile Noii Anglii, care s-au întâlnit în Springfield, Mass., frații au fost atât de entuziasmați încât au votat în unanimitate pentru faptul de a extinde salutările lor din inimă către dumneavoastră și au solicitat președintelui să transmită aprecierea lor prin următoarea rezoluție:

Întrucât Domnul vă folosește ca un serv credincios pentru a aduce adevărul și lumina care este hrană la vreme potrivită, noi luăm hotărârea să stăm umăr la umăr alături de dvs. ca soldați ai Domnului, împingând bătălia până la porți. Credem că adevărul și lumina în Turnuri și literatura Societății orbește pe împotrivitori, și astfel ei strigă pentru că le este mâhnit spiritul. – Isa. 65:13, 14.

Din ceea ce am avut privilegiul să auzim și să citim despre lumina nouă asupra Apocalipsei suntem convinși că Domnul vă folosește ca un instrument pentru a mângâia pe cei consacrați, mici la număr dar puternici în credință prin harul Domnului. Așteptăm cu nerăbdare timpul când cărțile *Lumina* ne vor fi date în limba noastră maternă, astfel încât să fim încurajați să stăm mai fermi de partea Domnului. Părerea dvs. favorabilă în această privință va fi apreciată mult.

Domnul să vă păzească, să vă protejeze și să vă călăuzească spre victorie completă asupra dușmanilor lucrării Sale.

Colaboratorii dumneavoastră sinceri în aceeași cauză,

ADUNAREA POLONEZĂ DIN SPRINGFIELD

ÎNTĂRIȚI SĂ CONTINUĂM MĂRTURIA

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui Veșniciei. Este noapte în Mississippi; luna a răsărit în est și se îndreaptă rapid spre vest. Sora s-a dus în pat, care este făcut deasupra scaunelor mașinii noastre. Eu stau pe scaunul șoferului, citind *Lumina,* Cartea 2. Tocmai am terminat capitolul 12 intitulat „Destinul”. Ce putere primesc! Am așteptat cu nerăbdare mai multă lumină asupra multor lucruri; și acum o primim, și pentru un scop care fără îndoială este apogeul viitor al lui Satan și al organizației lui. Noi, prin harul „Stăpânirilor Înalte” am încercat să fim martori credincioși timp de cinci ani, în special din 1928, când am spus: „Iată-mă; trimite-mă”.

Știm cu certitudine că suntem de partea Domnului și vom ține la acest lucru, chiar dacă aceasta înseamnă moarte sigură.

Vă amintim întotdeauna la „tronul alb și mare”. Eu și Caroline vă mulțumim din toată inima pentru cărțile noastre despre *Lumină*. Pacea să fie cu dumneavoastră. – Ps. 122:8.

Partenerii dumneavoastră prin harul Lui,
BRO. și SR. F. W. GIBSON, *Colportori Pionieri.*

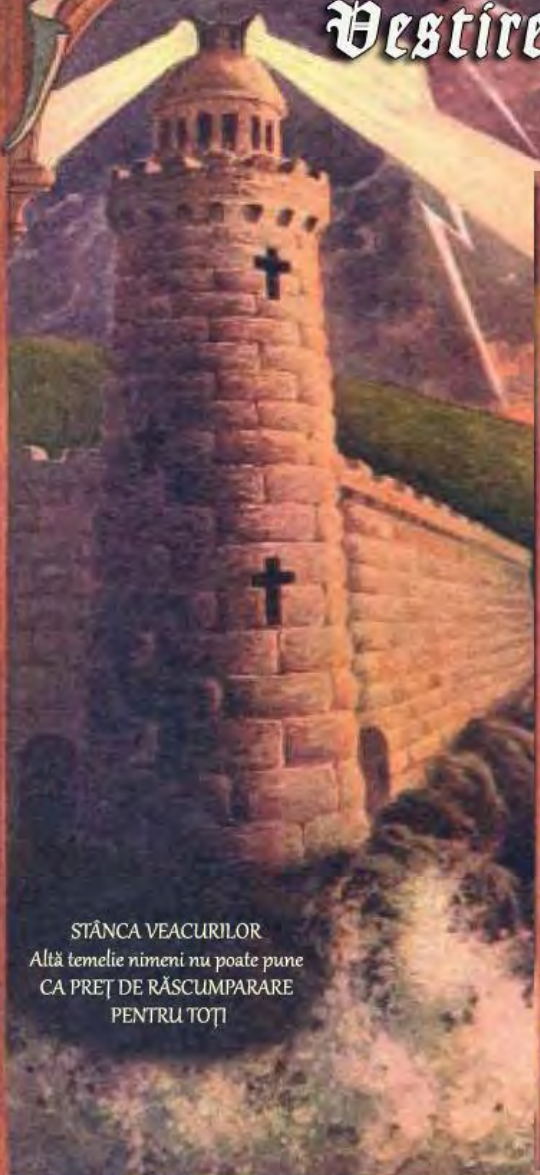
Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 Iulie 1931** **Nr. 13**

Cuprins:

ESTERA ŞI MARDOHEU – part. a 4-a **- Pag. 269**

OMUL ŞI LOCUINŢA LUI **- Pag. 278**

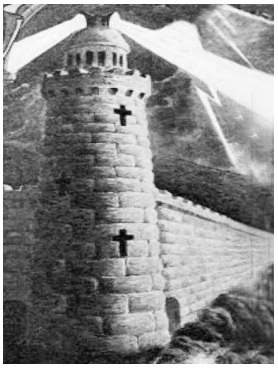
SCRISORI **- Pag. 285**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Iulie 1931** **Nr. 13**

Estera şi Mardoheu

„Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Iehova! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi”. – Ps. 97:10, *Roth.*

Partea a IV-a

IEHOVA este Părintele îndurărilor şi Dumnezeul mângâierii. Știind că copiii Lui în țara duşmanului vor avea nevoie de mângâiere, El s-a îngrijit de acest lucru. Una din măsurile pe care le-a luat Iehova este ca cei care Îl iubesc să se aproprie de tronul harului prin rugăciunile lor. El cunoaşte pornirile oricărei inimi şi cel ce cu sinceritate stăruie lângă Dumnezeu şi îl serveşte cu credincioșie, poate fi întotdeauna sigur că Dumnezeu va da ascultare rugăciunii sale. ‘Urechile Domnului sunt deschise la rugăciunile celor neprihăniți’. (1Petru 3:12 ; Psalm 65:2). Dumnezeu a lăsat să se scrie prin profetul Său credincios: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune”. (Isaia 56:7). Deoarece Israel a fost în legământ cu Dumnezeu, el a format casa Lui tipică şi cei care au făcut totul ca să poată fi credincioşi legământului, s-a rugat către Dumnezeu şi rugăciunea lor a fost ascultată.

2. Reprezentanţii Diavolului au împresurat cetatea Ierusalimului cu o oaste uriaşă, și au amenințat să asedieze şi să prade cetatea. ‘Când a auzit regele Ezechia una ca aceasta, şi-a sfâşiat hainele şi a mers în casa Domnului’. După aceia, a trimis un sol la profetul Isaia şi l-a rugat ca „să înalțe o rugăciune pentru rămăşiţa care este încă în viaţă”. Fără îndoială Isaia s-a rugat lui Dumnezeu şi a fost ascultat, altfel nu ar fi putut să vorbească cu atâta încredere cum a vorbit. El a spus solului să se întoarcă la Ezechia şi să-i spună: „Aşa zice Domnul Oștirilor: Nu te teme!” (Isa. 37:1-7). Evenimentele descrise atunci şi ce a urmat imediat, prefigurează evenimente care vor avea loc înainte de Armaghedon și ceea ce se va întâmpla la Armaghedon. Aceasta serveşte spre mângâierea rămăşiţei lui Dumnezeu.

3. Mardoheu a aflat de planul rău de a-l ucide pe el împreună cu întreg poporul Său. El a recunoscut că starea lor este disperată şi că numai Dumnezeu poate să-i scape. Chiar dacă raportul nu aminteşte numele lui Iehova, totuși Mardoheu, fiind un evreu în legământ cu Iehova, a urmat o cale pe care au luat-o și alţi evrei credincioşi, care au trăit în asemenea timp de strâmtorare. „Mardoheu, aflând tot ce se petrecea, şi-a sfâşiat hainele, s-a îmbrăcat cu un sac şi s-a presărat cu cenuşă. Apoi s-a dus în mijlocul cetăţii, scoţând cu putere strigăte amare, şi a mers până la poarta împăratului, a cărei intrare era oprită oricui era îmbrăcat cu un sac”. – Estera 4:1,2.

4. Mardoheu, fără îndoială, a chemat în ajutor pe Iehova. Prin faptul că s-a îmbrăcat în sac şi cenuşă şi a început să strige amarnic, nu a însemnat că el a regretat că fusese ferm în refuzul său de a se închina lui Haman şi că îi părea rău că a fost credincios faţă de Dumnezeu. El a ştiut că prin purtarea lui faţă de Haman, a împlinit voia lui Dumnezeu. Acum a văzut, că credincioşia lui faţă de Dumnezeu a servit un motiv sau pretext pentru moartea sa ca să caute nu numai distrugerea lui, ci și distrugerea tuturor evreilor. După aceea, Mardoheu a strigat după ajutor. Cel ce este credincios faţă

de Dumnezeu, adeseori atrage asupra sa mânia duşmanului, dar nimeni nu poate să fie credincios lui Dumnezeu, ca apoi să-și regrete credincioşia lui. Dacă el este un serv credincios al lui Dumnezeu, el va continua să se încreadă în Dumnezeu pentru eliberare. ‘Dumnezeu nostru pe care-L servim, poate să ne scape; pentru că cel care este pentru noi, este mai mare decât toţi duşmanii noştri’.

5. Fiecare serv care are credință în Dumnezeu, își arată credinţa prin fapte.(Iacov 2:18). Credincioşii nu numai că se roagă, dar şi veghează şi lucrează. Aşa a făcut și Mardoheu. Cursul pe care l-a luat arată credința Lui în Dumnezeu. Nu s-a culcat şi nu s-a mulţumit cu plânsul, ci în timp ce a plâns, a şi lucrat şi s-a rugat. În toate provinciile imperiului „a fost o jale mare între evrei”. Cu toate acestea, aceasta nu spune că Estera s-a distrat, ci a luat parte și ea. Probabil aceasta s-a datorat faptului că ea a fost ultima care a auzit despre ordinul pentru măcelărirea evreilor; Mardoheu, în acest timp, a început să lucreze şi Estera a văzut necesitatea de a-și face și ea partea ei.

6. Estera a văzut că mâna vicleană a lui Haman, a pus la cale conspiraţia şi a ştiut că a sosit cel mai mare pericol. Cu toate acestea, ea a aflat aceste lucruri după ce primise un mesaj de la Mardoheu. „Atunci Estera a chemat pe Hatac, unul din famenii pe care-i pusese împăratul în slujba ei, şi l-a însărcinat să se ducă să întrebe pe Mardoheu ce înseamnă lucrul acesta şi de unde vine”. (4:5). Mardoheu, răspunzând la întrebarea Esterei, i-a trimis copia ordinului despre distrugerea evreilor şi i-a spus despre suma pe care Haman o oferise regelui pentru executarea acestui lucru nelegiuit. (Estera 4:6-9). Mardoheu a recunoscut că trebuie să lucreze împreună cu Estera, repede şi în înţelegere deplină; și prin urmare, a instruit pe eunuc să spună Esterei să pregătească şi să se ducă înaintea regelui. „I-a dat şi cuprinsul poruncii vestite în Susa în vederea nimicirii lor, ca s-o arate Esterei şi să-i spună totul. Şi a poruncit ca Estera să se ducă la împărat să-l roage şi să stăruiască de el pentru poporul său”. – Estera 4:8.

7. De când Domnul a venit la templul lui Dumnezeu şi a luminat pe clasa rămăşiţei, puterea rămăşiţei până în ziua de azi a fost și este bucuria Domnului (Neemia 8:10). Însă în acelaşi timp cuvântul lui Dumnezeu descoperă înaintea rămăşiţei, că Satan caută să nimicească pe aceia care sunt credincioşi faţă de Dumnezeu. Aşadar, credincioşii ştiu că sunt împresuraţi din toate părţile de duşman care plănuiește să-i omoare. Deci, ei nu tratează cu indiferență și nepăsare atacul ucigaş pregătit de duşman. Dimpotrivă, ei privesc situația foarte serios, sunt foarte prevăzători şi se roagă necontenit lui Dumnezeu ca să-i ocrotească, să se îngrijească de mântuirea şi eliberarea lor. Credincioşii păşesc înainte în îndeplinirea datoriei, lucrând mântuirea lor cu frică şi cutremur înaintea Domnului. Ei nu vor să facă nici o greșeală. – Filipeni 2:12.

8. Mardoheu, recunoscând pericolul, a avertizat pe Estera şi a chemat-o să lucreze cu el. Tot așa este și azi. Unii membri ai rămăşiţei văd pericolul care-l pândeşte pe poporul lui Dumnezeu avertizează pe fraţii lor, din care toți trebuie să fie instruiți ce să facă pentru ca să-și păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. În această ilustrație, Mardoheu reprezintă pe „clasa servului credincios” care îndeplineşte porunca lui Dumnezeu să „strige tare” și „să nu se oprească” și să atragă atenţia asupra pericolului, și să arate ce trebuie făcut pentru a împiedica scopul rău a duşmanului, şi în același timp cum poate rămăşiţa să rămână în favoarea lui Dumnezeu. (Isaia 58). Dumnezeu, prin canalul sau mijlocul pregătit de El, arată clasei miresei care este încă pe pământ identitatea duşmanului şi a organizaţiei sale, și în ce constă conspiraţia lor pe care au pornit-o şi o pregătesc pentru nimicirea poporului lui Dumnezeu. Din acest motiv Domnul a folosit *Turnul de Veghere*, în special în anii din urmă, ca să avertizeze pe aceia care sunt în legământ cu El cu privire la atitudinea lor corectă, datoria și privilegiile lor în această perioadă de timp.

9.Remarcați aici din nou mâna Dumnezeului Cel prea Înalt, în coordonarea dramei! Până acum nimeni nu a ştiut că Estera era fată de evreu. Aceasta a fost tăinuit cu voie, şi s-a făcut sub îndrumarea Domnului. Acum însă a sosit timpul când Estera a trebuit să declare că face parte din

Cuprins

neamul împrăștiat în toate provinciile imperiului. Trebuia făcut cunoscut că este femeie de evreu şi, prin urmare, din sămânța lui Iehova. Ea trebuia să ia o poziție de partea lui Dumnezeu și să mărturisească aceasta cu curaj. Astfel i-a a prefigurat ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu când se apropie Armaghedonul.

10. În anii trecuţi, cei ce sunt în adevărul prezent au fost consideraţi ca alţi „creştini”, pur și simplu religioniști în țară. Dar trebuie să vină timpul şi a şi sosit, când Dumnezeu pune pe poporul Său înaintea tuturor naţiunilor şi îi face cunoscuţi că sunt ai Lui, și îi trimite cu următoarea poruncă: „Voi sunteţi martorii Mei… că Eu Sunt Dumnezeu”.(Isaia 43:9-12). Cum s-ar putea face cunoscut acest fapt, dacă credincioşii în această zi a judecăţii, nu ar mărturisi cu curaj numele şi cuvântul Dumnezeului Iehova? În nici un alt fel nu ar putea fi dovedită dragostea lor pentru Dumnezeu. – Ioan 4:17,18.

11. Lăsați pe alții care susțin că sunt urmaşii lui Cristos să se înfrâneze de la a spune ceva despre organizaţia duşmanului dacă doresc acest lucru, și lăsați-i să-şi urmeze calea pe care vor găsi cea mai mică rezistenţă; însă lăsași pe credincioşii care caută să-şi păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, să arate pe faţă că ei sunt de partea Domnului și că prin harul Lui ei vor vesti adevărul, aşa după cum dorește Dumnezeu. Toți membrii rămăşiţei credincioase trebuie să fie identificați ca poporul lui Dumnezeu. Aceasta, desigur, pune pe fiecare dintre ei într-o situaţie primejdioasă deoarece duşmanul pe fiecare dintre ei i-a însemnat ca să-i nimicească.

12. Mardoheu a trimis un sol la Estera şi a îndemnat-o să meargă înaintea regelui, să se roage cu umilinţă pentru ajutor în interesul evreilor împrăştiaţi în imperiul întreg. Unii ar putea zice că Mardoheu nu a dovedit încredere deplină în Dumnezeu prin faptul că a cerut Esterei să se înfățișeze înaintea regelui şi să-i ceară ajutor, din moment ce regele acesta a fost un domnitor lumesc. Aceasta însă nu este aşa; ci, dimpotrivă, aceasta dovedeşte că Dumnezeu ajută pe ai Săi după ce ei și-au arătat credincioşia în ceea ce fac pentru ei înșiși ceea ce pot să facă în mod rezonabil. După ce Estera a primit mesajul lui Mardoheu, a trimis din nou un mesaj ca răspuns la acesta. „Estera a însărcinat pe Hatac să se ducă să spună lui Mardoheu: „Toţi slujitorii împăratului şi poporul din ţinuturile împăratului ştiu că este o lege care pedepseşte cu moartea pe oricine, fie bărbat fie femeie, care intră la împărat, în curtea dinăuntru, fără să fie chemat. Numai acele scapă cu viaţă, căruia îi întinde împăratul toiagul lui împărătesc din aur. Şi eu n-am fost chemată la împărat de treizeci de zile.” – 4:10,11.

13. Dacă Estera ar fi încercat să ascundă mai departe faptul că este evreică, sau dacă s-ar fi încrezut în poziţia ei în calitate de regină pentru a primi o favoare specială din partea regelui şi să fie scutită de măcelul îngrozitor, acesta ar fi fost un curs compromiţător. Ea nu şi-ar fi putut păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp să se compromită. Pentru ea a urma sfatul lui Mardoheu şi a merge înaintea regelui nu a fost un act de compromis sau arătare de lipsă de credinţă în Dumnezeu. Dimpotrivă, acest lucru a presupus o credinţă puternică din partea ei, deoarece, dacă regele nu ar fi voit s-o primească, acest lucru ar fi însemnat moarte sigură. Ceea ce Estera a fost sfătuită să facă, şi ceea ce a făcut, prefigurează în mod sigur şi absolut cursul drept şi corespunzător care trebuie luat de rămăşiţă.

14. Ştim că ar fi greşit ca rămăşiţa să se compromită cu domnitorii pământeşti, pentru că credincioşii „nu au voie să meargă în Egipt după ajutor”, şi nu le este permis să facă compromisuri cu lumea datorită influenţei puternice a acesteia. (Isaia 31:1). Înfăţişarea Esterei înaintea regelui nu a prefigurat că rămăşiţa trebuie să ceară ajutor de la stăpânitorii pământeşti.

15. În această parte deosebită a dramei, regele Ahaşveroş a ilustrat pe Iehova Dumnezeu şi pe Cristos. Iehova Dumnezeu este regele cel mare şi Isus Cristos este regele uns al lui Dumnezeu, care face voia Lui. Scriptura îi numeşte „Stăpânirile Înalte”. Până nu demult poporul lui Dumnezeu a

Cuprins

înţeles că această scriptură, din Romani 13:1, care vorbeşte despre „Stăpânirile Înalte”, se referă la puterile lumești conducătoare. Cei ce s-au depărtat de Societate şi astăzi au această părere falsă. Acum însă, rămăşiţa credincioasă vede foarte clar că acest text nu se referă la organizaţia lui Satan, ci arată exclusiv spre îngrijirea lui Dumnezeu în organizaţia Sa pentru poporul Său. Cei ce nu vor să vadă adevărul acesta și care se opun afirmației *Turnului de Veghere* cu privire la ei s-au scandalizat şi pentru aceasta s-au rupt de Societate şi au mers în întunericul de dinafară.

16. Membrii rămăşiţei văd că obligaţia lor este faţă de Dumnezeu și puterea Lui constituită și că trebuie să fie credincioşi cu totul faţă de Dumnezeu şi organizaţia Sa. Ei văd că este necesar pentru fiecare parte a organizaţiei să lucreze împreună în armonie deplină şi după voia capului cârmuitor, Cristos, și conform voii lui Dumnezeu care este împlinită. Înfățișarea Esterei înaintea regelui pentru a face cerere în numele poporului ei, a prefigurat, aşadar, apariţia rămăşiţei înaintea lui Dumnezeu pentru a face rugăciuni și cereri lui Iehova în numele lui Cristos pentru călăuzire, ajutor şi eliberare.

17. Pentru Estera faptul de a se înfățișa înaintea regelui fără să fi fost chemată, ar fi putut duce la moartea ei. Aceasta a constituit într-adevăr proba credinţei ei în Dumnezeu. Timp de treizeci de zile ea nu a fost chemată la rege, și în mod logic s-a născut întrebarea în mintea ei: Se mai bucura ea oare de favoarea regelui? Dacă nu mai era în favoarea regelui, atunci trebuia să moară când a venit înaintea regelui.

18. Şi rămăşiţa trece uneori prin astfel de vremuri când i se pare, ca şi cum Dumnezeu şi Cristos nu ar arăta faţă de ea nici o atenţie deosebită şi nu ar arăta îndurare faţă de ea, și aceasta se întâmplă atunci când se afla strâmtorată în mare măsură de dușman. Unii din rămăşiţa credincioasă poate că se miră de ce permite Dumnezeu lui Satan şi unor preoţi nelegiuiţi, ca să-i persecute. Rămăşiţa însă, şi în timp de strâmtorare, trebuie să creadă în Dumnezeu şi Cristos şi să se roage pentru ajutor. Astfel de ocazii aduc o mare probă asupra poporului lui Dumnezeu, însă ei trebuie să continue să se supună „Stăpânirilor Înalte”, adică, lui Dumnezeu şi Cristos, și chiar fac aceasta servind cu stăruinţă şi credincioşie, și înfățișându-se și făcând cereri înaintea tronului ca să ceară îndurare pentru ei şi fraţii lor. – Efeseni 6:12-18.

19. Estera poate că încă nu s-a gândit că măcelul cel mare o include și pe ea; Mardoheu însă a ştiut că aceasta se referă şi la ea şi că nici ea nu poate să facă excepţie de la moarte. „Mardoheu a trimis următorul răspuns Esterei: „Să nu-ţi închipui că numai tu vei scăpa dintre toţi Iudeii, pentru că eşti în casa împăratului”. (Estera 4:13). Diavolul a întins cursa tuturor evreilor şi nu ar fi trecut cu vederea nici pe Estera, pentru că ocupa un loc de favoare și putere la curtea regelui. Diavolul şi Haman, chiar pe Mardoheu şi Estera au voit să-i nimicească în special.

20. Tot astfel, Diavolul şi reprezentanţii lui de pe pământ sunt împotriva tuturor celor care servesc pe Dumnezeu în vreun fel; însă ei se luptă îndeosebi împotriva rămăşiţei lui Dumnezeu, deoarece aceasta se bucură de îndurarea lui Dumnezeu, şi vesteşte cu putere şi tărie mesajul lui Dumnezeu şi are privilegiul și datoria ca dă dea acest mesaj care i-a fost încredințat de Domnul. Deci, nici un membru al rămăşiţei să nu-şi închipuie că va fi o excepție în executarea mâniei lui Satan. Scopul lui Satan este acela ca să-i prindă pe toţi.

21. Mardoheu a văzut necesitatea urgentă ca Estera să ia o poziție curajoasă pentru poporul ei, și aceasta, desigur, urma să dezvăluie relația ei cu Dumnezeu și să facă cunoscut tuturor că ea era evreică. Dacă în clipa aceasta critică ea ar fi rămas inactivă, aceasta ar fi însemnat că nu şi-a păstrat neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, Mardoheu a îndemnat-o pe Estera să acţioneze. „Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul şi izbăvirea vor veni din altă parte pentru Iudei, şi tu şi casa tatălui tău veţi peri. Şi cine ştie dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăţie?”. – Estera 4:14.

Cuprins

22. Văzând că Mardoheu ilustrează pe rămăşiţa credincioasă din punct de vedere al „servului credincios şi înţelept”, mai trebuie văzut şi că Dumnezeu a folosit pe unii din clasa „servului” ca să arate altora marea necesitate de a lua o poziție curajoasă de partea lui Dumnezeu. Cel ce voieşte să fie credincios faţă de Dumnezeu, nu poate să se ascundă, ca să nu vorbească despre organizaţia lui Dumnezeu şi despre faptul că este membru al acelei organizaţii. Acum a sosit timpul când fiecare membru al clasei rămăşiţei trebuie să fie recunoscut ca unul care stă de partea Domnului. Nu există nici un compromis. Cei ce fac parte din rămăşiţă trebuie să se declare pe partea lui Dumnezeu, a lui Cristos şi a Împărăţiei Sale; altfel aceştia nu pot să facă parte din clasa miresei. Isus a zis: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte”. – Mat. 12:30.

23. Acum a sosit timpul când membrii rămăşiţei trebuie „să ţină cu tărie la ceea ce au, ca nu cumva cineva să le ia cununa”, şi în timp ce fac aceasta fiecare trebuie să-şi păstreze neprihănirea înaintea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să-și lege soarta cu a unșilor lui Dumnezeu și trebuie să fie unul dintre aceia care, cu deplină tărie, se pune împotriva oricărei piedici, ascultă de poruncile Domnului, face lucrarea Lui așa cum El a poruncit, și trebuie să fie credincios până la moarte. Dacă cineva a primit cunoaşterea adevărului, și după aceea neglijează porunca lui Dumnezeu, umblă pe drumul nelegiuirii şi se află în mare primejdie. Este datoria credincioşilor lui Dumnezeu să dea avertismentul și să strige în gura mare, să nu se oprească de la aceasta. (Isaia 58:1). Dumnezeu a pus pe clasa „servului” ca strajă, şi acestei clase îi spune: „Când zic celui rău: Răule, vei muri negreşit! dacă tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, omul acela rău va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta”. (Ezechiel 33:8). Cel ce neglijează îndeplinirea datoriilor sale este echivalent cu un om care calcă poruncile lui Dumnezeu. Dacă cineva devine necredincios faţă de Dumnezeu, altul va fi pus în locul lui, pentru că lucrarea lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte.

24. Evreul Mardoheu a ştiut că speranța poporului său era numai în Dumnezeu, și a avut deplină încredere în îngrijirea dumnezeiască când a trimis vorbă reginei Estera: „Şi cine ştie dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăţie?”. Această declaraţie a lui Mardoheu a însemnat următoarele: „Nu este oare sigur, că chiar Dumnezeu te-a pus în starea unde te afli, ca să fii folosită în scopul său pentru mântuirea poporului Său?”. Chiar așa a fost; și Mardoheu chiar așa a şi crezut. Astăzi ştim că rămăşiţa lui Dumnezeu formează un popor care a fost scos afară dintre popoarele de pe pământ pentru numele Său şi că aceştia sunt pe pământ şi formează o parte a organizaţiei lui Dumnezeu cu scopul hotărât ca să fie martori ai lui Iehova şi să cânte lauda numelui Său. Prin urmare, nici un membru al rămăşiţei nu-şi poate păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu dacă nu-și duce la îndeplinire mărturia care i-a fost încredinţată. Fiecare trebuie să mărturisească pe faţă şi cu curaj că este martorul lui Dumnezeu. Altfel nu poate să aibă parte de scut şi ocrotire. El trebuie să arate că este un „iubitor al lui Dumnezeu”, dacă vrea să trăiască.

25. Participarea în serviciu nu este în beneficiul lui Dumnezeu, ci al rămăşiţei, deoarece această activitate dă ocazia ca să-şi dovedească credincioşia faţă de Dumnezeu. Marele război mondial a fost oprit brusc în anul 1918 „din pricina aleşilor lui Dumnezeu”. Atunci a fost poruncit poporului lui Dumnezeu, ca să vestească popoarelor mesajul adevărului înainte de distrugerea mare și finală de la Armaghedon. (Matei 24:14-22). Aşadar, clasa rămăşiţei nu este în neştiinţă în privinţa scopului lui Dumnezeu faţă de ea. Pentru aceasta a fost ridicată la starea aceasta de favoare din prezent pentru ca să fie făcuți martori pentru numele lui Iehova și să-i cânte lauda şi să fie folosiți pentru scopul pentru care Dumnezeu i-a ridicat.

26. Cu toate că Estera şi Mardoheu reprezintă în general aceeaşi clasă, adică, rămăşiţa lui Dumnezeu de pe pământ, ei au fost în astfel de împrejurări când nu întotdeauna au putut să comunice pe cale orală. Cuvintele lor au fost transmise prin nişte soli. Astăzi rămășița lui Dumnezeu trăieşte împrăştiată pe pământ şi nu întotdeauna pot să comunice unii cu alții prin viu grai. Uneori ei se

adună, mulţi din ei în congrese, pentru ca să se mângâie şi să se încurajeze unii pe alţii. Aceasta însă, se întâmplă rareori. Cu toate aceasta, Dumnezeu a asigurat un mijloc de comunicare între membrii rămăşiţei. De ani mulţi ani El foloseşte revista *Turnul de Veghere* în scopul acesta, şi rubricile ei sunt folosite constant într-un efort de a spune adevărul rămăşiţei. El nu este adevărul oamenilor, ci al lui Dumnezeu; şi prin urmare, instrumentul sau canalul este al lui Dumnezeu şi nu al oamenilor. De un anumit timp, revista a arătat fraţilor importanţa sârguinţei în serviciu, şi aceasta a stârnit multe ocări amare din partea acelora care pe vremuri au cunoscut adevărul iar în urmă s-au întors de la el. Aceştia critică cu asprime *Turnul de Veghere* deoarece acesta publică adevărul. Aceste lucruri însă nu trebuie să neliniştească rămăşiţa. Critica aspră a celor ce luptă împotriva adevărului dovedeşte că duşmănia aceasta este pusă la cale de duşman şi că credincioşii fac voia lui Dumnezeu. Cei ce cred că Dumnezeu îşi conduce lucrarea prin Isus Cristos, vor sta cu tărie şi vor stărui în calea lor cu curaj şi credincioşie, servind cu bucurie cauza Împărăţiei.

27. Cei ce au fost ilustraţi prin Estera văzând acum gravitata situaţiei, fac cunoscut fraţilor lor că scopul lor este să se pregătească şi să ia parte la lucrarea Împărăţiei. În armonie cu aceasta citim: „Estera a trimis să spună lui Mardoheu: Du-te, strânge pe toţi Iudeii care sunt prezenţi [găsiţi, *margin*] în Susa, şi postiţi pentru mine, fără să mâncaţi nici să beţi, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Şi eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; şi, dacă va fi să per, voi peri." – 4:15,16.

28. Estera şi-a exprimat lămurit atitudinea şi hotărârea ei de a îndeplini rolul ei, chiar dacă aceasta ar costa-o viaţa. În trecut Domnul a arătat fără îndoială multă răbdare şi fără îndoială nu a ţinut seamă de anumită neglijenţă sau nepăsare, acum însă întrebarea din discuţie a ajuns între nişte cadre foarte strâmte şi toţi aceia care stau de partea Domnului, trebuie să hotărască să stea lângă Domnul căci altfel vor fi vânturaţi în tabăra duşmană.

29. Este voia exprimată a lui Dumnezeu ca poporul Său, când în timp de strâmtorare cere ajutor de la El, să vină înaintea Lui cu umilinţă şi inimă zdrobită, persoana lor să o lase departe înapoi. Îmbrăcarea în haină de sac şi cenuşa înseamnă o supunere completă la voia lui Dumnezeu şi această metodă de umilire, adeseori a fost aplicată împreună cu post şi rugăciune de astfel de iudei, care au căutat să primească îndurarea lui Dumnezeu.

30. Evreii au făcut aşa, deoarece au fost poporul ales a lui Dumnezeu, după cum stă scris: „ Şi eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac; îmi smeream sufletul cu post, şi mă rugam cu capul plecat la sân.". (Psalm 35:13). Nici un alt popor în afară de evrei nu a făcut aşa; şi aceştia au făcut aşa, deoarece Iehova era Dumnezeul lor. Când Daniel a cerut ajutor de la Dumnezeu, a vorbit aşa: „Şi mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă." (Daniel 9: 3). Că umilinţa de acest fel se întâmplă după voia lui Dumnezeu se arată în cuvântul lui Dumnezeu prin profetul Său: „Dar chiar acuma, zice Domnul, întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset şi bocet!"(Ioel 2:12). Isus, în mod deosebit a accentuat importanţa rugăciunii şi a postului: „Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune şi cu post." – Matei 17:21.

31. Estera a urmat legea şi obiceiul poporului său. A declarat că postul este un privilegiu pentru ea şi l-a invitat să postească pe fiecare iudeu din Susa. Aceasta a însemnat recunoaşterea supremaţiei lui Iehova, Dumnezeul lui Israel, şi dependenţa deplină a iudeilor faţă de El. Rugăciunea şi umilirea Esterei şi a celorlalţi iudei nu putea avea altă bază, decât numai câştigarea îndurării lui Dumnezeu. Deoarece în privinţa postului au urmat obiceiurile evreilor, este cu totul sigur că s-au rugat către Iehova Dumnezeu. Pe când Estera a făcut aşa, prin aceasta ea nu a năzuit la întărire prin „dezvoltare de caracter", şi mai mare fermitate şi hotărâre, ca astfel să se apuce de slujba ei mare, anume, ca fără să fie chemată să păşească înaintea regelui. Ea avea nevoie de îndurarea şi mila lui

Dumnezeu, ca să-i dea ajutor ca să treacă peste situaţia primejdioasă. Păşind înaintea regelui fără să fi fost chemată s-a expus pericolului de moarte şi aceasta ar fi cuprins în sine şi moartea lui Mardoheu şi a tuturor celorlalţi evrei. Nici nu se poate închipui o situaţie mai strâmtorată ca aceasta, când era aşa mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Estera deci aşa a început, că s-a umilit şi închinat înaintea lui Iehova şi sub mâna Lui puternică. A invitat pe fiecare iudeu din cetate să facă asemenea. Puterea este în unitate şi în aceasta Estera a fost condusă de îngrijirea dumnezeiască. Fie în situaţie grea, fie în belşug, fraţii totdeauna să se ţină laolaltă ca şi cum ar fi numai un singur om. „Iată, ce plăcut şi ce dulce este să locuiască fraţii împreună". – Psalm 133:1.

32. Noi trăim acum în zilele din urmă. A sosit timpul să se pună mărturia cea din urmă pentru numele şi cuvântul lui Dumnezeu înaintea izbucnirii războiului Armaghedonului. Diavolul vede că timpul lui este scurt şi se pregăteşte să nimicească rămăşiţa lui Dumnezeu. Rămăşiţa lui Dumnezeu nu este în necunoştinţă în privinţa puterii şi activităţii duşmanului. Ea este într-o situație dificilă și ştie că numai de la Domnul poate să primească putere, şi fără Domnul nici unul dintre ei nu poate să stea. Pentru binele rămăşiţei psalmistul a scris următoarele cuvinte care le-a pus pe buzele credincioşilor: „Păzeşte-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred."(Psalm 16:1). „Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!" (Psalm 118:25). „Îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile şi pământul. Da, El nu va îngădui să ţi se clatine piciorul; Cel ce te păzeşte, nu va dormita. Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel. Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă. Domnul te va păzi de orice rău, îţi va păzi sufletul. Domnul te va păzi la plecare şi la venire, de acum şi până în veac." – Psalm 121.

33. Desigur că tot acest spirit a îndemnat pe apostol să scrie următoarele în beneficiul rămăşiţei: „Încolo, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui. Îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care Sunt în locurile cereşti. De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata, deci, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii". (Efeseni 6:10-18). Așa cum Estera a invitat pe toţi să postească cu ea, tot astfel invită apostolul pe toţi unşii, să se ţină laolaltă şi să se roage şi să se roage unii pentru alţii şi pentru mântuirea lor, și după aceea le cere să se roage ca cu curaj să poată mărturisi adevărul.

34. Venirea Esterei înaintea regelui, arată în mod simbolic pe rămăşiţa care stă înaintea scaunului de judecată a lui Cristos, care este marele Judecător şi care va decide ce purtare este potrivită şi corespunzătoare din partea rămăşiţei. El este în templu şi conduce clasa templului.

35. Estera şi-a exprimat intenția de a-şi pune viaţa în joc ca să-şi îndeplinească datoria, neţinând seamă că va peri sau nu. Faptul că păşirea ei înaintea regelui fără să fie chemată, a constituit un pericol atât de mare a ilustrat cu mult mai mult decât venirea membrilor rămăşiţei înaintea marelui judecător prin rugăciunile lor. Membrii rămăşiţei văd şi azi cu claritate, că întrucât continuă cu credincioşie mărturia despre Împărăţie, fără să ţină seama de poruncile organizaţiei Diavolului cu privire la schimbarea sistemului de lucru îşi iau viaţa în mâinile lor. Ei ştiu că sunt răspunzători faţă de „Stăpânirile Înalte", adică faţă de Dumnezeu şi organizaţia Sa; ei au hotărât, că vor continua în lucrare fără să ţină seamă de duşman; pentru aceasta îşi prezintă cauzele înaintea

marelui judecător Isus Cristos, ca să-i judece definitiv. Astfel veghează şi se roagă, în timp ce înaintează în lucrare. Nimeni dintre cei consacrați Domnului nu se aruncă cu dinadins într-o situaţie periculoasă. Mai întâi prezintă lucrarea înaintea Domnului prin rugăciuni şi cereri, cerând înţelepciune dumnezeiască precum şi ca să umble pe calea potrivită.

36. Estera a spus: „Voi merge, chiar dacă va trebui să pier”; iar clasa prefigurată de ea spune: „Lucrarea Împărăţiei o vom executa, chiar dacă va trebui să murim. Ştim că Dumnezeu pe care Îl slujim, poate să ne izbăvească, fie că această izbăvire este pe pământ, fie prin moarte prin schimbare în asemănarea Domnului, El va hotărî; şi noi suntem mulţumiţi de ceea ce face El”.

37. Estera a lucrat cu multă grijă şi a cugetat bine, şi nu a întârziat deloc când a sosit timpul să acţioneze. Şi membrii rămăşiţei în pace îşi cumpănesc situaţiile primejdioase, acţionează cu multă grijă şi cugetat, dar nu întârzie, deoarece timpul a sosit pentru executarea lucrării Împărăţiei şi ea trebuie făcută cu curaj.

38. După starea lucrurilor, putem fi siguri că Mardoheu, Estera şi ceilalţi evrei s-au purtat după obiceiurile şi legile poporului lor, și că aceasta înseamnă că au postit şi s-au rugat la Dumnezeu, ca să-i păzească şi să nimicească pe duşman. Profeţiile însemnate de profeţii lui Dumnezeu, adeseori s-au împlinit de mai multe ori. Începând de la Eden şi până în prezent, numele lui Dumnezeu a format întrebarea cea mare de discutat, şi tot aceasta este întrebarea cea mai mare şi acum. Prin reprezentări profetice, Dumnezeu a profeţit voia Sa pentru justificarea numelui Său şi în acest scop a îndemnat pe profeţii Săi să pună pe buzele poporului astfel de rugăciuni, care prin nimicirea duşmanului au ţintit la justificarea numelui Său.

39. În mişcarea dibace a lui Haman, Mardoheu a văzut năzuinţa comună a duşmanilor lui Dumnezeu pentru nimicirea tuturor servilor lui Iehova. Acest lucru fără îndoială l-a dat în ştire Esterei şi celorlalţi şi împreună au cerut lui Dumnezeu să nimicească pe Haman şi pe toţi tovarăşii săi. O rugăciune profetică se potriveşte la acest eveniment, care fără îndoială a ajuns la împlinire cel puţin în parte în timpul Esterei şi al lui Mardoheu; rugăciunea aceasta este următoarea: „Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea, şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău (Mardoheu, Estera şi ceilalţi evrei), şi se sfătuiesc împotriva celor ascunșilor Tăi (ca Esterea ascunsă în palat). „Veniţi” zic ei „să-i nimicim din mijlocul neamurilor; ca numele lui Israel să nu se mai pomenească!” Se strâng toţi cu o inimă (plănuind multe într-un an), fac un legământ împotriva Ta (într-o conspiraţie de a-i ocări numele lui Dumnezeu stârpind poporul Său): corturile lui Edom (din care se trag Amaleciţii) şi Ismaeliţii; Moabul şi Hagareniţii; Ghebal, Amon, Amalec (Haman a fost un agaghit); Filistenii cu locuitorii Tirului; Asiria se uneşte şi ea cu ei, şi au ajutat pe copiii lui Lot îşi împrumută şi ei braţul. Fă-le lor ca lui Madian (prin mâna lui Ghedeon); ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârâul Chison, care au fost nimiciţi la En-Dor, şi au ajuns un gunoi pentru îngrăşarea pământului. Să fie ruşinaţi şi îngroziţi pe vecie, să le roşească obrazul de ruşine şi să piară! Ca să ştie că numai Tu, al cărui Nume este IEHOVA, Tu eşti Cel Prea Înalt pe tot pământul.” – Psalm 83:1-10 şi 17,18.

40. În aceste zile din urmă Satan şi-a organizat oştirile sale împotriva rămăşiţei lui Dumnezeu şi poartă război împotriva lor. Duşmanul se poartă viclean şi vrea ca să se justifice, referindu-se la legi. Oştirile lui Satan se compun din preoţii căzuţi de la Dumnezeu şi aceia care odinioară au cunoscut adevărul însă în urmă s-a dezvoltat din rândul lor „servul rău” sau „omul fărădelegii”.

41. Numele lui Iehova Dumnezeu este în joc și rămăşiţa este singura clasă care cu stăruinţă ţine la numele Lui, şi deci în armonie cu voia lui Dumnezeu, se roagă: „Nu tăcea, Dumnezeul laudei mele! Căci potrivnicii au deschis împotriva mea o gură rea şi înşelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă. Mă înconjoară cu cuvântări pline de ură, şi se războiesc cu mine fără temei. Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt potrivnici; dar eu alerg la rugăciune. Ei îmi întorc rău pentru bine, şi ură pentru

Cuprins

dragostea mea. Pe vrăjmaşul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău, şi Satan să stea la dreapta lui! Când el va fi judecat, să fie condamnat, şi rugăciunea lui să devină păcat! Aceasta să fie plata vrăjmaşilor mei din partea Domnului, şi a celor ce vorbesc cu răutate de mine! Iar Tu, Doamne, Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina Numelui Tău, căci mare este bunătatea ta; izbăveşte-mă! Măcar că ei blestemă, Tu binecuvântează; cu toate că se ridică ei împotriva mea, să fie ruşinaţi, iar robul Tău se va bucura. Potrivnicii mei să se îmbrace cu ocara, să se acopere cu ruşinea lor cum se acoperă cu o manta!" – Psalm 109: 1-7, 20, 21, 28, 29.

42. Iehova a declarat că pe când va aşeza coroana de aur pe capul regelui, marele domnitor va găsi pe toţi duşmanii lui. (Psalm 21:8). „Iehova se scoală" la momentul când El l-a aşezat pe Fiul Său pe scaunul de domnie pentru a stăpâni peste duşmanii Săi. Atunci şi-a luat puterea cea mare pentru a stăpâni. (Psalm 110:2: Apocalipsa 11:17). Este deci în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, ca rămăşiţa să se roage lui Dumnezeu pentru nimicirea duşmanilor săi, ca numele Celui prea Înalt să fie înălţat peste întreg pământul: „Dumnezeu Se scoală, vrăjmaşii Lui se risipesc, şi potrivnicii Lui fug dinaintea Feţei Lui. Cum se risipeşte fumul, aşa-i risipeşti Tu; cum se topeşte ceara la foc, aşa pier cei răi dinaintea lui Dumnezeu." – Psalm 68:1,2.

43. Nici un membru al rămăşiţei nu trebuie să facă loc răutăţii în inima sa, nici chiar împotriva celor mai nelegiuiţi. Răzbunarea este a Domnului Dumnezeu şi El va răsplăti la toţi; răzbunarea Sa El o execută cu dreptate şi pentru justificarea numelui Său. Acum este privilegiul rămăşiţei ca să stea de partea lui Iehova şi să-i cânte preamărirea înaintea şi în timpul justificării numelui lui Dumnezeu. Deoarece rămăşiţa cu credincioşie face aceasta şi mărturia despre Împărăţie şi pentru aceasta duşmanul caută s-o nimicească.

44. În viaţa Esterei a urmat un punct culminant şi ea s-a pregătit ca să ţină piept cu curaj acestei clipe. Acum şi în viaţa rămăşiţei lui Dumnezeu a sosit un punct culminant şi fiecare membru al rămăşiţei trebuie să înfrunte cu curaj duşmanul, supunându-se cu bucurie şi încredere deplină, că la timpul Său şi în modul său, Dumnezeu se va îngriji de eliberarea desăvârşită a acelora care Îl iubesc; aceasta va servi spre mărirea veşnică a lui Dumnezeu.

(Urmează continuarea).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1,2. În ce scop a dat Dumnezeu privilegiul rugăciunii? Ascultă şi împlineşte El întotdeauna rugăciunea? Arată un caz reprezentativ când a ascultat rugăciunea.

3–5. Arată dacă Mardoheu a procedat potrivit când a auzit de planul mizerabil al lui Haman! Cum dovedeşte cazul acesta credinţa lui Mardoheu în Dumnezeu?

6,7. Cum a avut cunoştinţă Estera de planul viclean al lui Haman? Cum s-a împlinit această parte a ilustrației profetice?

8–11. Ce a făcut la aceasta Mardoheu? Cum a hotărât aceasta purtarea Esterei în cazul acesta? Explică cum închipuie aceasta atitudinea poporului lui Dumnezeu din prezent!

12,13. Ce veste a fost trimisă Esterei? Care a fost răspunsul ei? Explică dacă purtarea celor doi a fost înţeleaptă în cazul acesta.

14–16. Justifică împrejurarea că au mers înaintea unui domnitor pământean ca să ajute poporul de legământ al lui Dumnezeu! Ce închipuie aceasta?

17,18. Ce împrejurare a mărit primejdia în privinţa păşirii Esterei înaintea regelui? Cum se împlineşte aceasta în zilele noastre?

19,20. Ce scop a avut Satan, voind să nimicească pe toţi iudeii? Ce îndrumare trebuie luată din aceasta de către rămăşiţă?

Cuprins

21–23. Arată înţelepciunea cuvintelor lui Mardoheu din Estera 4:13, 14! Cum este aceasta o avertizare pentru rămăşiţa din prezent?

24,25. Explică şi aplică cuvintele lui Mardoheu: „Cine ştie oare nu chiar pentru aceasta ai ajuns la regat?”

26. Cum a comunicat Mardoheu cu Estera? Cum se întâmplă azi comunicarea între poporul profeţit aici?

27–33. Estera a trebuit să intervină pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu. Cum a procedat? Demonstrează prin citarea altor texte dacă a lucrat potrivit! Arată din aceasta lecţia care este bună pentru rămăşiţa din prezent!

34–38. Ce învăţătură reiese din faptul că Estera a venit înaintea regelui, luând în seamă pericolul în care se afla, pentru poporul lui Dumnezeu din prezent? Ce putem învăţa din felul în care Estera s-a apropiat de rege?

39,40. Arată viclenia pe care a folosit-o Satan pentru reuşita scopurilor sale nelegiuite! Arată că şi astăzi tot astfel procedează.

41–43. Citează texte care exprimă rugăciunea rămăşiţei în prezent! Cum se va purta rămăşiţa în timp ce va aştepta curăţirea numelui şi cuvântului lui Dumnezeu?

44. Fă comparaţie între atitudinea Esterei şi a rămăşiţei la această parte a dramei!.

OMUL ŞI LOCUINŢA LUI

Un mare principe care dispunea de o putere şi o vază mare, stăpânitorul unei moşii întinse, înainta bucuros, cu paşi uşori, pe calea fericirii. Înfăţişarea lui era plăcută ochiului; faţa lui strălucea de bucurie şi glasul lui era o muzică plăcută pentru ureche care răsuna curat ca glasul unei trâmbiţe dimineaţa. Fiarele câmpului şi păsările cerului cu supunere au răspuns chemării lui. A avut din belşug cu ce să se îmbrace şi cu ce să se hrănească; şi palatul lui zidit în mijlocul unei grădini mirositoare, a fost locuinţa fericirii şi a bucuriei. Între el şi Dumnezeu a fost o legătură de încredere. A fost stăpân peste tot ce a cuprins cu ochii, însă fericirea lui a durat puțin.

Un om, după umbletul căruia se vedea că era zdrobit sub povara anilor călătorea într-o vale întunecoasă. Judecând după îmbrăcăminte ţi se părea a fi un plugar sau păstor de porci. Faţa lui era întunecată şi arăta nişte porniri necurate şi o inimă rea şi răuvoitoare. Glasul lui suna dur şi crud. La vederea lui fiarele câmpului şi păsările cerului fugeau din calea lui.

Principele mare de odinioară era acest om neplăcut şi dur. Dezbrăcat de puterea şi vaza sa, înstrăinat de Cel Atotputernic, n-a mai umblat pe calea fericirii. Calea lui este astăzi cu mult mai nefericită şi nemângâiată ca mai înainte şi se sfârşeşte în mocirla disperării.

Cum s-a întâmplat această schimbare din principe în sărac? Puterea şi autoritatea lui, stăpânirea şi viaţa le-a primit de la Dumnezeu. Însă, în urma nesupunerii, necredincioşiei sale şi călcării încrederii ce a avut faţă de Dumnezeu, le-a pierdut. Acum, o prăpastie mare îl desparte de Creatorul şi binefăcătorul Lui.

Este speranţă pentru împăcare între om şi Dumnezeul Cel prea Înalt? Poate oare omul să-şi recâştige iarăşi teritoriul stăpânirii sale şi să fie iarăşi restatornicit la starea fericită pe care a avut-o odinioară?

La aceste întrebări ne răspunde Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. În acesta vedem cauza înstrăinării marelui principe de la Iehova şi în aceasta vedem îngrijirea plină de îndurare a lui Dumnezeu în privinţa restatornicirii.

Biblia este Cuvântul sfânt de adevăr al lui Dumnezeu. Numai acesta arată starea adevărată a fostului principe, care acum este un om prăpădit. Această istorisire a Bibliei este mai frumoasă şi mai interesantă decât orice altă operă literară.

Pământul a fost locul începutului acestei drame şi locuinţa marelui prinţ. Chiar şi astăzi pământul este locuinţa omului dintâi. Acum, după şase mii de ani, puţini dintre urmaşii săi ştiu a cui este pământul, pentru ce a fost creat şi ce legătură este între om şi Creatorul său. Nici un om nu poate avea o apreciere potrivită a istoriei omenirii, a datoriei sale faţă de Creatorul său şi a speranţei pentru viitor, dacă nu ia în seamă adevărurile sfinte ale Scripturii.

Sfânta Scriptură este izvorul adevărului. Cu cât mai mult bea cineva din apa vieţii a Scripturii, cu atât mai plăcută va fi pentru el.

Pământul incită uimirea şi admiraţia omului cu toate că omul este nedesăvârşit şi înţelegerea sa este limitată.

Fie că studiază pământul după straturile lui deosebite, sau viaţa animală sau de plante sau felurile multe ale microbilor sub microscop şi priveşte starea pământului cu ajutorul telescopului în asemănare cu celelalte stele, omul cinstit trebuie să exclame cu admiraţie văzând atâta înţelepciune ce se arată în univers. Dacă ajunge la cunoştinţa că Cel Prea Înalt a creat pământul ca să servească de locuinţă veşnică a omului, mintea şi inima sa tot mai mult şi mai mult vrea să ştie despre marele său Creator. Telescopul a fost inventat abia în secolul al XVII-lea şi nu trebuie deci să ne mirăm că oamenii înainte de aceasta au crezut că pământul formează centrul în jurul căruia se grupează toate celelalte lucruri.

Cunoaşterea Marelui Creator, cum s-a arătat în crearea şi îngrijirea omului, numai puţini au păstrat-o. Această cunoaştere însă a constituit numai o vână subţire a adevărului, care a fost ilustrată în decursul veacurilor şi numai puţini au băut din ea.

Omul chiar de la începutul istoriei omenirii a început să uite de Dumnezeu, mintea şi vederea lui era mărginită la lucrurile pe care le vedea cu ochii săi. Când au văzut Soarele, Luna şi stelele, unii şi-au aţintit atenţia către aceste lucruri create şi nu către Creator. Deoarece au văzut că orice viaţă de pe pământ este nutrită de Soare, oamenii au început să se închine înaintea acestei planete. Aceia însă care au păstrat cunoaşterea Creatorului au crezut în El. Ei au ştiut că Dumnezeu stă deasupra cerului plin de stele şi s-au închinat Lui ca şi Creator al cerului şi al pământului. Aceştia însă erau atât de puţini faţă de majoritate, încât erau neînsemnaţi.

Dezvoltarea telescopului şi folosirea altor ştiinţe a permis oamenilor să vadă că pământul nu este atât de important cum l-au văzut mai înainte. Au cunoscut că pământul în loc să stea pe loc şi să fie centrul tuturor lucrurilor, are formă de sferă şi este una din multele planete ce se învârt în jurul Soarelui, şi că Soarele este centrul sistemului planetar cunoscut drept sistemul solar.

Sistemul ecleziastic al Romei, îndeosebi conducătorii lui, timp de o mie de ani au tot învăţat că pământul stă pe loc şi toate celelalte planete se învârt în jurul lui. Afară de aceasta ei au susţinut că numai ei singuri sunt interpretatorii legali ai Bibliei şi spre dovedirea înţelepciunii lor proprii se sprijineau pe Biblie. Această împrejurare a contribuit fără îndoială cu mult mai mult decât altceva să întipărească în oameni idei false, greşite.

După înmulţirea cunoştinţelor oamenii au aflat că pământul este numai o stea sau o planetă între celelalte planete ce se învârt în jurul Soarelui. Aceste fapte recunoscute au dezminţit cu totul ideile susţinute şi propagate de preoţimea Romei. Aceasta i-a făcut să îşi piardă încrederea în acei profesori. Din aceasta însă a rezultat şi necredinţă faţă de Biblie, mai mult, nu au privit-o ca un document demn de încredere în privinţa adevărului. Rezultatul a fost că mulţi s-au întors cu totul de la Biblie. Dacă aceşti preoţi ar fi învăţat adevărul, cum ni-l descoperă Biblia, şi dacă oamenii nu ar fi

Cuprins

fost influenţaţi de explicările greşite ale învăţătorilor falşi, ei nu s-ar fi întors de la Biblie şi nici de la Dumnezeu.

Cunoştinţele tot mai mari pe terenul ştiinţelor naturale, ne descoperă faptul că în marele univers există stele aşa de mari încât pe lângă acestea pământul se vede numai ca un bob. După constatarea astronomilor, corpul ceresc numit Betelguese, este atât de mare, încât Soarele împreună cu toate planetele lui, inclusiv Pământul ar încăpea înlăuntrul planetei Betelguese aşa cum sunt şi încă şi-ar putea păstra distanţele dintre ele. Cu mintea omenească cu greu se poate închipui mărimea acestei stele uriaşe. Cu toate acestea cercetătorii luminaţi ai Cuvântului lui Dumnezeu ştiu, că în creaţiunea lui Dumnezeu pământul ocupă un rol cu mult mai important decât steaua Betelguese sau alta.

Învăţaţii – nu toţi – susţin, că scriitorii Testamentului Vechi sau Scriptura evreiască, nu au cunoscut relaţia pământului şi a celorlalte planete una faţă de alta; însă nu există vreo dovadă în sprijinul acestei afirmaţii. Fără îndoială, Dumnezeu nu a avut de gând să explice în Cuvântul Său, care reprezintă Biblia noastră, tot ce ţine de pământ şi relaţia pământului faţă de celelalte corpuri cereşti.

Spiritul lui Dumnezeu i-a condus pe oamenii credincioşi ai veacurilor trecute, care au scris Biblia; din aceasta se poate deduce că ei au cunoscut şi astfel de lucruri care nu sunt însemnate în Scriptură. Însă ceea ce au scris sub îngrijirea lui Dumnezeu, a fost şi este adevăr; despre aceasta putem fi siguri. Aceşti sfinţi ai veacurilor trecute au scris lucrurile după cum au fost îndrumaţi de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. – 2Samuel 23:2.

Biblia este singurul izvor adevărat fie cu privire la relaţia între om şi pământ şi marele Creator al amândurora sau cu privire la scopul creaţiei. Dacă omul ia în mână Biblia vede în ea că în orânduirea lui Dumnezeu omul ocupă un rol foarte important şi că la timpul său toate creaturile din cer şi de pe pământ vor fi aduse într-o legătură de unitate armonioasă. Despre aceasta martorul inspirat a lui Dumnezeu a scris că: „[Dumnezeu] ne descoperă taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine însuşi, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a uni iarăşi în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri, şi cele de pe pământ". – Efeseni 1:9,10.

Când s-a născut cel mai mare om de pe pământ

ASTĂZI trăim în epoca marilor invenţii, deoarece epoca în care trăim este aceea pe care au profeţit-o prorocii Domnului. (Daniel 12:4). Radioul şi avioanele fac parte din minunile secolului nostru. Să ne închipuim că este noapte şi în jur domneşte cea mai perfectă linişte. În dormitor un om stă culcat, dar nu poate să doarmă. Întinzându-şi mâna, pune în funcţiune aparatul său de radio; şi deodată se aud voci minunate dintr-un loc necunoscut care vorbesc despre măreţia lui Dumnezeu şi despre îngrijirea Lui pentru binecuvântarea oamenilor, ceea ce îi bucură inima. Deodată se face o mare strălucire în bezna nopţii şi se vede pe cer o flotă aeronavală luminată, în care se află o mulţime nenumărată de cântăreţi vestiţi. Sub influenţa strălucirii şi a cântării se înviorează şi strigă fără voie: „Ce minunat, ce frumos e"! Aceasta descrie însă slab evenimentul ce a avut loc în noaptea naşterii lui Isus.

Patru mii de ani au trecut deja de la tragedia edenică. Două mii de ani au fost trecuţi de atunci, de când Dumnezeu a promis lui Avraam: „Voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate." (Geneza 22:17,18). În tot cursul acestui timp, popoarele

de pe pământ au suportat dureri, jale şi suferinţe şi au aşteptat momentul mântuirii lor; iar îngerii cerului cu atenţie încordată au aşteptat naşterea Mântuitorului lumii. Timpul acestui eveniment a sosit.

Pregătirea pământească a fost simplă şi se poate spune în câteva cuvinte. La acest eveniment minunat la nimic nu ar fi putut contribui marile pregătiri întocmite de oameni. Dumnezeu s-a îngrijit, ca reprezentanţii de pe pământ ai Diavolului să nu poată fi martori la naşterea acestui martor iubit al Său. Fariseii şi preoţimea veacului aceluia au susţinut că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu, precum fac şi azi preoţii; însă nici unul dintre aceştia nu a fost invitat să fie martor la naşterea Mântuitorului. Dimpotrivă, Dumnezeu a ales mai bucuros nişte oameni simpli, păstori cinstiţi ca martori ai acestui eveniment minunat fără pereche.

În cer se făceau mari pregătiri. Arhanghelului Gabriel i s-a dat datoria de onoare de a ieşi din curţile lui Iehova ca purtătorul mesajului pentru fecioara Maria că ea va da naştere unui fiu care va scăpa popoarele de duşmani şi pe cei supuşi îi va readuce la pace cu Dumnezeu. Acest anunţ important s-a întâmplat cu nouă luni înainte. Între timp Gabriel s-a întors în cer şi fără îndoială a avut atingere cu mulţi îngeri şi le-a spus despre însărcinarea sa de pe pământ. Înaintea tronului lui Dumnezeu sunt milioane dintre aceste creaturi. (Daniel 7:10). Cu ocazia aceasta, marele Iehova a trimis pe împuternicitul său principal urmat de mari oştiri îngereşti ca să dea de ştire pe pământ despre naşterea fiului Său iubit. Mare bucurie trebuia să fi fost în cer şi mari cântări ce lăudau pe Dumnezeu când această oştire mare a pornit la drum spre pământ. Drumul din cer la pământ, a ţinut fără îndoială mai multe zile şi în timp ce aceşti îngeri cereşti erau pe drum, s-a pregătit pe pământ locul istoric.

În urma ordinului cezarului să fie prezenţi la conscrierea generală, Iosif şi Maria erau în drum către Betlehem. Iosif era un om sărac şi cinstit şi peste toate a servit lui Iehova Dumnezeu. Nu a fost urmat de servi, popoarele nu au scos strigăte de bucurie pe drumul pe care trecea, nici nu s-au închinat înaintea lui şi nici nu i-au sărutat degetele de la picioare. Ce alte obiceiuri sunt acum între cei care îşi închipuie că sunt înzestraţi cu mari privilegii şi datorii! Soţia lui tânără şedea pe un măgar, iar Iosif cu un toiag în mână mergea pe jos lângă ea peste dealuri şi văi, fără nici un însoţitor văzut. Satan a ştiut unde se grăbeşte această pereche de oameni binecuvântaţi. Fără îndoială, pe amândoi i-ar fi omorât în cale dacă Dumnezeu nu l-ar fi împiedicat. Desigur îngerii cereşti au fost trimişi să însoţească pe Iosif şi soţia lui şi când se puneau noaptea la odihnă aceştia stăteau în jurul lor şi îi păzeau de atacurile duşmanilor şi de orice rău. Căci stă scris: "Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă". – Psalm 34:7.

După o călătorie ostenitoare de mai multe zile, au ajuns la Betleem pe înserate şi au găsit că toate locurile din casele de oaspeţi erau ocupate. Oriunde au căutat adăpost, au fost respinşi. În sfârşit au găsit adăpost într-un grajd de vite care a fost părăsit. Ce loc potrivit a fost acesta pentru locul de naştere al Mântuitorului.

Era o noapte senină. Păstorii au strâns oile în turme şi stăteau de pază lângă ele, împotriva fiarelor. Erau nişte oameni simpli, umili şi plăcuţi, căci altfel Domnul nu i-ar fi folosit. Ei cunoşteau promisiunile lui Dumnezeu pe care le-a făcut strămunilor lor. Este foarte probabil că poate chiar despre aceste promisiuni vorbeau, vorbind despre viitor, când într-o bună zi Dumnezeu le va ridica un domnitor pentru eliberarea lor de sub jugul roman. Probabil că au cunoscut profeţiile despre venirea regelui şi eliberatorului, cu toate că nu aveau lampă şi cărţi din care să citească, erau treji şi vorbeau despre lucrurile care încălzeau inimile lor.

Atunci a sosit clipa când oastea cerească trebuia să apară. Dumnezeu face totul la timp. În fruntea oastei cereşti stătea îngerul puternic al lui Dumnezeu care a fost încredinţat să anunţe naşterea fiului lui Dumnezeu. Probabil că a fost îngerul Gabriel, deoarece nu de mult el a anunţat

evenimentul Mariei. Când oastea a ajuns în apropierea cetății Betleem, probabil că s-au oprit şi conducătorul lor a anunţat evenimentul acelor oameni umili care aveau să fie martorii naşterii lui Isus. Păstorii nu dormeau şi aşteptau zorile dimineţii: „Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeţi: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul." – Luca 2:9-11.

Mărirea Domnului care a apărut înaintea păstorilor trebuie să fie o lumină mare cerească, deoarece mărirea Domnului a apărut de obicei înaintea martorilor, după cum vedem din alte texte însemnate în Scriptură. (Fapte 9:3). Trebuia să fie o strălucire cu mult mai mare decât aceea pe care o pot oferi aeronavele luminate ale veacului nostru modern. Imediat după aceea, păstorii au auzit nişte voci plăcute de cântec, care a fost mai frumos decât orice cântec pe care l-a putut auzi vreodată urechea omenească. Acesta a fost cântecul oastei mari de îngeri care a însoţit din cer pe împuternicitul principal. Acestui împuternicit principal care a dat vestea i s-au alăturat o multitudine de oştiri îngereşti care cântau laude lui Dumnezeu; şi iată ce au auzit păstorii: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui." – Luca 2:14.

Aceasta nu numai că era textul unui cântec plăcut, ci totodată înseamnă o profeţie despre omul care s-a născut în ceasul acela în cetatea lui David ce avea să justifice numele Părintelui său de orice ocară, să restabilească pacea pe pământ şi bunăvoinţa între oameni. Cântecul îngerilor acestora, desigur, că a fost auzit şi în cer şi acolo l-au cântat şi ceilalţi îngeri înaintea tronului lui Dumnezeu. În timp ce cântarea aceasta minunată a răsunat în univers, poate că şi Soarele şi planetele au strigat şi dansat de bucurie şi s-au alăturat în cântarea de laudă. Ni se spune că aşa s-a întâmplat încă o dată mai devreme atunci când Dumnezeu a pus temeliile pământului, a locuinţei omului desăvârşit. (Iov 38:7). Cu cât mai mult au trebuit să cânte cântece de laudă acum când s-a născut Mântuitorul omenirii care avea să facă din pământ o locuinţă fericită!

Cine stătea culcat acum în ieslele din Betleem şi de unde a venit? Raportul lui Dumnezeu spune despre aceasta, că acela a fost Logos, ce înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu. El a fost făptura cea dintâi a lui Dumnezeu. El a fost împuternicitul lui Dumnezeu în crearea tuturor lucrurilor din univers. În armonie cu voia lui Dumnezeu, viaţa lui a fost acum transpusă de pe faza spirituală la cea omenească. Cuvântul a devenit trup şi a locuit între noi, ca să şteargă păcatele lumii. – Ioan 1:1-29.

Dumnezeu a anunţat înainte prin profetul său că acest mare Domnitor şi Mântuitor se va naşte în Betleem. (Mica 5:2). Profeţia aceasta s-a împlinit la timpul hotărât şi în locul stabilit. Satan în nici un fel nu a putut să împiedice împlinirea voii lui Dumnezeu. Desigur că Satan a avut cunoştinţă despre anunţarea naşterii de către îngeri şi chiar şi despre naştere. Se poate presupune cu siguranţă că o altă ceată de îngeri ai lui Dumnezeu i-au împiedicat pe Satan şi pe îngerii lui stricaţi să facă ceva rău cu ocazia naşterii Mântuitorului. Prin acest eveniment minunat, puterea mare a lui Dumnezeu a fost arătată şi a servit scopul ca fiecare înger căzut al lui Satan să vadă că Iehova este Cel Atotputernic; că nimic nu poate să împiedice executarea scopurilor şi voinţei sale şi că speranţa pentru viaţă veşnică a acelora se va nimici pe veci dacă şi de acum încolo vor urma pe Satan. Văzând demonstrarea acestei puteri şi Satan trebuia să fi părăsit calea sa nelegiuită. Satan însă probabil, fiind stricat complet, a stăruit cu încăpăţânare în nelegiuirea sa şi a continuat calea sa nelegiuită împreună cu consorţii lui mulţi la număr.

Cu toate acestea, până în acel moment cuvântul lui Dumnezeu fusese justificat, deoarece puterea nelimitată a lui Dumnezeu s-a arătat prin transpunerea vieţii Fiului său născut de la natura spirituală la cea omenească; naşterea ca om a Fiului lui Dumnezeu a avut loc la timpul stabilit, în cetatea regală Betleem, exact aşa cum cuvântul lui Dumnezeu a anunţat aceasta cu multe secole înainte.

Conspiraţie pentru pierderea Mântuitorului

În timpul naşterii lui Isus romanii au stăpânit în Palestina. Regele Irod era numai un mic prinţ sub stăpânirea şi administraţia romanilor. Satan, duşmanul, a cugetat cum să piardă pe copilul Isus. Irod era un om foarte nelegiuit şi un instrument umil în mâna lui Satan. El era în stare să piardă pe oricine care ar periclita onoarea lui de rege. El a făcut parte din acei politicieni fără suflet şi nelegiuiţi care sunt gata pentru orice fapte ticăloase şi nedrepte şi nu se sperie de nimic când e vorba să-şi atingă scopurile egoiste. Deoarece a cedat sub influenţa şi puterea lui Satan, Irod a ajuns în această stare.

În timpul acela trăiau în Persia, care se află la răsărit de Palestina, nişte învăţaţi sau „înţelepţi". Ei erau vrăjitori sau magi şi se închinau stelelor sau altor lucruri, aşadar erau idolatri sau închinători Diavolului (1Corint. 10:20). Domnitorii aparţinând organizaţiei Diavolului obişnuiesc să-i folosească pe aceşti magi ca pe nişte sfătuitori. Aceşti „înţelepţi" au fost nişte mijloace spiritiste prin care lucra Diavolul. Pe oamenii de acest fel, Satan i-a folosit ca uneltele sale la diferite timpuri. (Exod 7:11). Dintre aceştia, poate că mulţi au fost nişte oameni de treabă, dar se găseau numai în cursa Diavolului şi s-au îndepărtat de Dumnezeul adevărat şi viu şi s-au închinat la diferite lucruri însă nu la Domnul Iehova. Fiind unelte în mâinile lui Satan, oamenii de felul acesta El i-a folosit pentru a-şi duce la îndeplinire planul lui nelegiuit, ale cărui amănunte nici măcar nu le-au înţeles.

Aceşti aşa-numiţi „înţelepţi" de la răsărit erau astrologi care credeau că o stea este atribuită fiecărui om născut în lume, după rolul cel va juca. Multe cazuri s-au întâmplat, care dovedesc că Satan şi îngerii lui stricaţi, pot să producă străluciri pe cer şi să le facă să se mişte pe cer şi să pară a fi nişte stele. Însă după câte ştim, stelele nu se mişcă astfel. În faţa acestor astrologi, Satan a produs o lucire în formă de stea şi i-a făcut să creadă că steaua aceasta este steaua copilului care s-a născut să fie rege al iudeilor.

Prin aceasta duşmanul a căutat să conducă pe aceşti înţelepţi la Irod, ca să întrebe de rege despre locul unde se afla cetatea Betleem: „Unde este acela care s-a născut acum să fie regele viitor al evreilor?". Întrebarea aceasta pusă avea scopul de a trezi în Irod gânduri criminale pentru căutarea şi pierderea copilului în apărarea drepturilor sale regale. Dumnezeu a permis lui Satan să-şi lucreze planul până la punctul culminant, dar atunci a intervenit. Cum dovedesc faptele de mai târziu, la vreo doi ani după naşterea lui Isus a încercat Satan această conspiraţie.

Iosif şi Maria, mama lui Isus, locuiau în Betleem în timpul acesta. Astrologii sau magii s-au prezentat înaintea lui Irod şi au zis: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, şi am venit să ne închinăm Lui." (Matei 2:2) Această veste a neliniştit în mare măsură pe Irod şi pe familia lui. Primul lucru la care s-a gândit au fost aliaţii lui din clerici, preoţii şi fariseii. A trimis soli pentru înţelepţi şi i-a chemat la sine.

Fără îndoială, Satan era prezent nevăzut şi guverna purtarea lui Irod; de fapt Satan îi mişca pe toţi participanţii conspiraţiei ca pe nişte pioni pe tabla de şah. Când preoţii evrei s-au prezentat înaintea lui Irod, el i-a întrebat de la ei unde trebuia să se nască Cristos. (Matei 2:4-6). După aceea, sub influenţa Diavolului, Irod a avut o convorbire secretă cu aceşti magi de la răsărit şi a aflat de la aceştia toate lucrurile despre „steaua" pe care au văzut-o. Fără îndoială, Satan a aranjat în aşa fel lucrurile, încât Irod să creadă că el şi-ar fi dus la împlinire planul său propriu.

După aceea Irod a dat drumul „înţelepţilor" spre Betleem. (Matei 2:8). Aici avem a face cu cea mai stupidă făţărnicie. Ne aducem aminte cum s-a ivit mai întâi făţărnicia în timpul lui Enos, nepotul lui Adam, cu câteva mii de ani înainte de Cristos. Diavolul întotdeauna s-a îngrijit, ca

Cuprins

făţărnicia să se ivească la timpul potrivit ei. (Geneza 4:26). Irod nu a cinstit pe Dumnezeu şi nici pe fiul Său, oriunde l-ar fi găsit, aşa cum spusese că va face. Nici prin minte nu i-a trecut aceasta. Scopul lui era să găsească copilul, ca să-l omoare. Astrologii au apucat la drum spre Betleem, iar Diavolul s-a îngrijit ca nălucirea, care arăta ca o stea, să meargă înaintea lor. Să se ţină seama că stelele nu se mişcă ca şi această stea imaginară, mai întâi de la răsărit la apus şi apoi de miazănoapte la miazăzi, nici după placul şi pofta oamenilor, nici ca să călăuzească pe oameni. Chiar şi această împrejurare dovedeşte cu convingere că lumina nu a fost stea, cu toate că înţelepţii aceştia au susţinut că e stea, deci aceasta nu era stea. Era o nălucire produsă de Diavol pentru punerea la cale a conspiraţiei sale nemiloase.

Astrologii - Biblia nu spune câţi la număr – au sosit în Betleem. Evanghelia lui Matei spune următoarele despre aceasta: „ Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu faţa la pământ, şi I s-au închinat; apoi şi-au deschis vistieriile, şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă". Aşadar au găsit copilul şi Satan a crezut, că acum poate să pună mâna pe El să-l piardă. Dumnezeu însă, a intervenit.

Raportul spune mai departe despre aceşti „magi": „ În urmă, au fost înştiinţaţi de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, şi s-au întors în ţara lor pe un alt drum. După ce au plecat magii, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, zicându-i: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui, fugi în Egipt, şi rămâi acolo până îţi voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L omoare. Iosif s-a sculat, a luat Pruncul şi pe mama lui, noaptea, şi a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin profetul care zice: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt." Atunci Irod, când a văzut că fusese înşelat de magi, s-a mâniat foarte tare, şi a trimis să omoare pe toţi pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem şi în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi". – Matei 2:12-16.

Faptul că Irod a lăsat să se omoare toţi pruncii de la doi ani mai în jos, dovedeşte că de la naşterea lui Isus până la conspiraţia cea mare au trecut doi ani. Pentru împiedicarea planului duşmanului şi pentru ocrotirea Fiului său, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său iubit în Egipt, şi acolo l-a ţinut până la moartea lui Irod. (Matei 2:19-21). Maria şi Iosif s-au întors mai târziu în cetatea lor natală, în Nazaret; Isus aici a crescut în casa părintească până a ajuns la vârsta maturităţii.

Isus a venit în lume ca să pună mărturie despre adevărul Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta a declarat-o El însuşi, cum citim din Ioan 18:37. Când era de treizeci de ani a ajuns major după lege, a început la lucrarea Sa, ca să execute voia lui Dumnezeu. Pasul întâi l-a condus la Iordan la Ioan Botezătorul ca să-l boteze. Isus, ca om desăvârşit, trebuia oare să fie botezat de Ioan Botezătorul? Botezul înseamnă scufundare în apă şi simbolizează moartea sau îngroparea. Botezul lui Isus a fost o reprezentare simbolică a faptului că Isus aducând o mare jertfă s-a predat pe sine Părintelui Său că să facă voia Părintelui său, oricare ar fi voia aceasta, chiar şi în moarte. (Matei 3:15-17). Ioan care a scufundat pe Isus şi după aceea l-a scos afară, îl reprezintă pe Dumnezeu; în mod simbolic aceasta exprimă următoarele: Isus stă sub mâna Părintelui Său să execute voia sa; şi aceasta îl va costa viaţa. Părintele însă îl va scoate din moarte, și anume îl va învia din morţi. Isus aici la Iordan a împlinit ceea ce a spus despre el profetul: „ Iată vreau să fac voia Ta, Dumnezeul meu! Şi Legea Ta este în fundul inimii mele." – Psalm 40:8,9.

Citim despre botezul lui Isus în Iordan: „Şi în clipa aceea cerurile s-au deschis, şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel şi venind peste El. Şi din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea"; astfel, Ioan Botezătorul a primit un semn vizibil despre faptul că acesta era fiul iubit al lui Dumnezeu care s-a născut pentru mântuirea omenirii.

Satan duşmanul nu a lipsit de la un eveniment atât de important ca şi acesta; fără îndoială că a auzit cuvintele de aprobare cu privire la Isus. Imediat a început să se gândească cum ar putea să-l omoare. A ştiut că viaţa lui Isus depinde de faptul ca El să rămână până la sfârşit credincios faţă de Părintele său.

Credincioşia înseamnă o supunere deplină faţă de legea lui Dumnezeu, atât literal cât şi în spiritul legii. Legea sau voia lui Dumnezeu este voia sa exprimată, mai ales cea care este scrisă în Sfânta Scriptură. Supunerea înseamnă stăruinţa neclintită de partea Domnului şi înseamnă să nu stăm niciodată de altă parte şi să nu simpatizăm cu o cale care este contrară căii lui Dumnezeu.

Păstrându-şi credincioşia şi neprihănirea înaintea lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Său ceresc, Isus şi-a dovedit integritatea faţă de Dumnezeu şi astfel s-a dovedit vrednic de viaţă şi de îndurarea şi ocrotirea Părintelui său. Ocazia ca Satan Diavolul, să pună la încercare neprihănirea lui Isus, a venit curând. Din Evanghelia lui Marcu (1:12,13) vedem că după botezul lui Isus, „Îndată Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satan; acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice şi-L slujeau îngerii". Cu un devotament extraordinar, Isus şi-a păstrat neprihănirea şi devotamentul faţă de Dumnezeu, întrucât s-a împotrivit tuturor ispitelor viclene ale lui Satan şi la sfârşit a poruncit Diavolului să plece. Dumnezeu şi-a arătat mai târziu aprobarea faţă de El când a trimis îngerii sfinţi la Fiul Său credincios şi ascultător. Astfel, un alt plan rău al Diavolului cu privire la pierderea Mântuitorului omenirii a fost împiedicat.

Voi lăuda pe Iehova din toată inima mea, în tovărăşia oamenilor fără prihană şi în adunare, Mari sunt lucrările lui Iehova, cercetate de toţi cei ce le iubesc. Strălucire şi măreţie este lucrarea Lui şi dreptatea Lui ţine în veci. El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Iehova este îndurător şi milostiv. El a dat hrană celor ce se tem de El; El Îşi aduce pururea aminte de legământul Lui. – Psalm 111.

Scrisori

RECUNOȘTINȚĂ FAȚĂ DE IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Nu putem găsi cuvinte pentru a ne exprima recunoștința față de Tatăl nostru pentru hrana bogată cu care ne hrănește prin canalul ales de El și pentru lumina adevărului care ne dă posibilitatea să înțelegem mai deplin voia Lui cu privire la noi și la toată creația în aceste zile din urmă.

Ne bucurăm și suntem recunoscători pentru lumina Adevărului cuprinsă în numerele recente ale *Turnului de Veghere* despre „roadele Împărăției". Aceste articole explică pe deplin poziția și cursul creștinului din prezent. Ele combat orice idee nerezonabilă despre „dezvoltarea caracterului". „Mulțumiri fi aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare". – 2Cor. 9:15.

Dorim să ne exprimăm mulțumirile față de dvs., pentru că Domnul vă folosește să ne dați aceste daruri. Vă vom aminti întotdeauna în rugăciunile noastre, cerând ca Domnul să vă țină neclintit în credință, ca să puteți împărtăși binecuvântările prețioase pentru încurajarea și mângâierea poporului Său în timpul bătăliei mari în care va fi justificat numele Lui.

Suntem încântați să vă informăm că „adunarea noastră” care este alcătuită din trei membri, și-a limitat activitățile, până la sfârșitul lunii Decembrie 1929, la o rază de zece mile, datorită acestui număr mic. Fiind în centrul unui teritoriu neexplorat avem o sarcină mare înaintea noastră, și ne rugăm Domnului să trimită mai mulți lucrători ca să vestească mesajul adevărului.

Rugăciunile noastre au primit răspuns, și Domnul ne-a binecuvântat în așa fel încât să ne dea posibilitatea să vizităm 55 de sate în timp de opt luni, și am pus în mâinile oamenilor 140 de cărți legate și 900 de broșuri, ceea ce este foarte satisfăcător, având în vedere marea criză economică. Oamenii sunt mulțumiți de mesaj; și astfel putem spune că ei sunt pregătiți pentru Împărăție.

Pentru toate aceste binecuvântări mulțumim Domnului din adâncul inimilor noastre, și rămânem,

Frații dumneavoastră în serviciu,
ADUNAREA KYRGIA (Drammas), *Grecia*.

BUCURIE ȘI RECUNOȘTINȚĂ

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele binecuvântat la Dumnezeului și Regelui nostru. Vreau să mulțumesc Tatălui nostru ceresc, Fiului său scump, și dumneavoastră, dragă frate, pentru acest dar prețios, cărțile *Lumina*, 1 și 2, și broșura.

Nu am cuvinte să-mi exprim bucuria și recunoștința. Rugăciunea mea este: Domnul să-mi lărgească inima și mintea, pentru ca să când laudele Lui. Încă din 1917, când mi s-au deschis ochii, dorința mea a fost și este să aduc această lumină binecuvântată la alții. Sunt nespus de bucuroasă să am o parte, chiar oricât de mică ar fi, în planurile lui Iehova.

Îmi vin lacrimi în ochi când mă gândesc cât de slabi suntem, și că marele Creator al universului găsește plăcere să ne folosească spre lauda Lui.

Dorința mea sinceră este să fiu găsită vrednică până când tot ce are suflare va lăuda pe Iehova și pe Fiul Său drag.

Rugăciunea mea este ca Tatăl nostru drag să vă țină întotdeauna credincios.

D-ra H. B. JANSSEN, *Missouri*.

REZOLUȚIE

A fost decis de congresul Studenților Bibliei în sesiune la Wilson, N. C., că recunoaștem pe Fratele J. F. Rutherford, președintele Asociației Studenților Internaționali ai Bibliei, ca pe unul ales de Domnul pentru a aduce poporului Său lumina care descoperă planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său, și că acceptăm cărțile *Lumina*, Unu și Doi, și articolele *Turnului de Veghere* ca venind de la Domnul la noi prin acest canal iubit.

Cunoscând aceasta ne unim eforturile pentru a susține și sprijini Societatea noastră iubită cu rugăciuni și cu ajutorul nostru material în eforturile ei de a slăvi numele lui Iehova pe pământ.

Cuprins

ONOARE SĂ ÎMPĂRTĂȘIM BATJOCURA

Dragă frate Rutherford:

Vrem ca să vă aducem la cunoștință dragostea noastră pentru dvs. și aprecierea noastră sinceră a luminii minunate pe care Domnul o face să strălucească din templul Lui peste poporul Său, făcându-ne să înțelegem poziția și responsabilitatea noastră onorată.

Lumina ne-a arătat pe Diavolul și mulțimea lui și că distrugerea lor este sigură.

În anul 1922 această adunare a îmbrățișat în unanimitate Provocarea care a emanat de la congresul de la Cedar Point, și apoi a transmis-o oamenilor, și în acel moment ne-am minunat de înțelepciunea pe care a scos-o la iveală acea Provocare. *Lumina* dă onoare Domnului, și tot așa și noi; și cât de mult ne bucurăm în timp ce privim înapoi și vedem cât de mult v-a folosit Iehova și Regele nostru ca purtător de cuvânt și pe noi ca servi.

Considerăm că este o mare onoare să depunem mărturie pentru Regele Cristos, și să împărtășim batjocura care rezultă.

Acuzațiile rele pe care Balaurul în mânia sa mare le face împotriva dvs. nu au modificat încrederea noastră în dvs., și prin harul Domnului, n-o vor schimba niciodată. Curajul și îndrăzneala dvs. în vestirea mesajului Împărăției, și în avertizarea conducătorilor și a oamenilor despre distrugerea iminentă asupra organizației lui Satan veselește inimile noastre, și aici și acum ne promitem să ignorăm aceste tactici viclene ale dușmanului, și să justificăm cu credincioșie împreună cu dvs. pe Regele și Împărăția Lui.

Vă rugăm să transmiteți salutările noastre la toți co-lucrătorii dvs. credincioși de la Betel.

Cu dragoste caldă, suntem,
DUNAREA GLOUCESTER (*Anglia*).

BUCURIE ÎN LUMINAREA OAMENILOR

Dragă frate Rutherford:

Tocmai am terminat de citit *Lumina.* Pur și simplu nu mă pot abține să nu vă scriu. Cât de minunat se potrivește totul când înțelegem că profeția nu poate fi înțeleasă până când nu este împlinită sau în curs de împlinire. Cât de încântător este să vedem că poporul Domnului împlinește profeția, neștiind acest lucru în momentul acesta. Ce bucurie, ce putere, ne dă să avem o înțelegere a Apocalipsei după ce am așteptat atât de mult.

Desigur, Domnul a dat acest lucru când avem cea mai mare nevoie de el; și acela este, de a termina lucrarea pe care ne-a dat s-o facem.

Articolul din *Turnul de Veghere* „Fiți fermi” este apreciat într-un mod deosebit. Dușmanii continuă să atace rămășița credincioasă; dar noi știm că Domnul va da tărie poporului Său. Primirea cărții *Lumina* este o ocazie specială de bucurie; și profit de această oportunitate pentru a vă spune, dragi lucrători, cât de mult apreciez curajul, răbdarea și zelul vostru în cauza Domnului. Mă voi bucura să distribui cartea Lumina la oameni.

Al dumneavoastră în serviciul încântător,
H. LODGE, *Anglia*.

„CERCETÂND SCRIPTURILE”

Dragă Frate Rutherford:

Doresc să vă spun pe scurt bucuria și binecuvântarea pe care am primit-o prin citirea *Luminii*, Cartea Unu și Doi. Eu o citesc în întregime cercetând fiecare scriptură.

Cuvintele nu pot descrie potrivit luminarea care vine din această descoperire bogată a Cuvântului divin. Sunt în luptă, dragă frate Rutherford, pentru întemeierea Împărăției, și îmi dă o mare bucurie să percep că suntem aproape de timpul când tot ceea ce ține de organizația Diavolului va pieri de pe pământ.

Sunt nerăbdător să văd distrugerea vechii „curve” (religia organizată) de către susținătorii ei. Pare clar că ei încep deja să-și spele mâinile de ea pentru a-și salva propriile vieți.

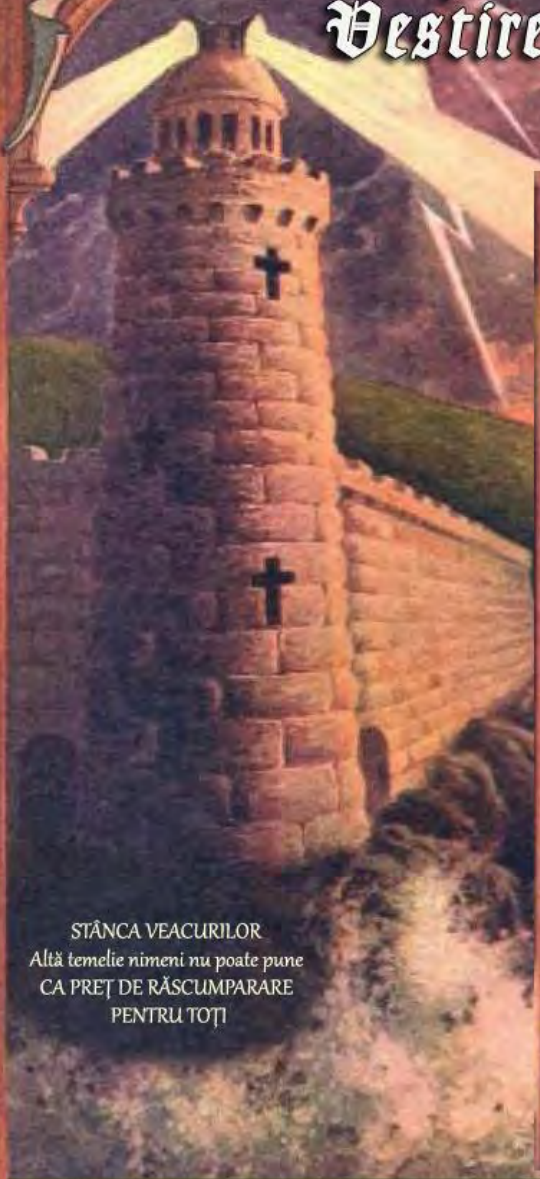
Este o sursă de mare bucurie să vezi în aceasta întemeierea apropiată a Împărăției neprihănirii și a păcii.

În deplină cooperare cu dvs. întotdeauna în onoarea și lauda lui Iehova.

Al dumneavoastră în serviciul Lui,
HARRY E. BACHMANN, *W. Va*.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE
Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 Iulie 1931** **Nr. 14**

Cuprins:

ESTERA ŞI MARDOHEU – part. a 5-a **- Pag. 291**

CHINUL VERSUS LEGĂMÂNT **- Pag. 302**

SCRISORI **- Pag. 308**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Iulie 1931** **Nr. 14**

Estera şi Mardoheu

„Urâţi răul, cei ce iubiţi pe Iehova! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi.”. – Psalm 97:10, *Roth.*

Partea a V-a

IEHOVA sfătuieşte pe poporul Său, ca să aibă o purtare înţeleaptă. Aceasta înseamnă mai întâi, ca să înveţe a cunoaşte voinţa lui Dumnezeu şi să procedeze în armonie cu ea. Nici un singur om nu este înţelept îndeajuns ca să ştie ce trebuie să facă, fără să caute sfatul şi conducerea Domnului. Omul neînţelept se lasă ghidat de propria conştiinţă şi nu ţine seama de cuvântul lui Iehova. Omul înţelept este acela care nu se bazează pe cugetul sau priceperea sa proprie, ci caută spre Domnul pentru sfătuire. Iehova spune acelora, care stau în legământ cu El: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările”. – Proverbe 3:5,6.

2. În ultima ediţie a *Turnului de Veghere*, în care se tratează drama dumnezeiască a Esterei, Evreii se văd într-o situaţie de mare pericol, ce ameninţa să cadă în curând asupra lor. Estera, Mardoheu şi alţi evrei posteau şi se rugau conform legilor şi obiceiurilor lor. Ei căutau înţelepciune, conducere şi ajutor dumnezeiesc. Estera a urmat sfatul Celui prea Înalt şi El i-a răsplătit credinţa şi supunerea ei. „Cine cugetă o problemă cu înţelepciune, va găsi fericirea, şi cine se încrede în Domnul este fericit”. (Proverbe 16:20,21). Aceste versete arată regula dumnezeiască, de la care nu există abatere.

3. Cum a început timpul probelor celor mari în 1918, unii care aveau cunoştinţa adevărului s-au purtat neînţelept şi au refuzat să înveţe înţelepciunea de la Domnul. Astăzi este o nebunie ca să încerci să-i luminezi. „Înţelepciunea este un izvor de viaţă pentru cine o are; dar pedeapsa nebunilor este nebunia lor”. (Proverbe 16:22). Unii au zis cu furie: „Noi nu voim să fim legaţi; noi dorim să fim liberi a alege calea care ni se pare dreaptă. Noi nu voim să ascultăm de nici un fel de îndemnuri în ce priveşte felul cum trebuie să se facă lucrarea Domnului”. Aceştia refuză să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu. „Cel rău ia o înfăţişare neruşinată; dar omul fără prihană îşi îmbunătăţeşte calea. Nici înţelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n-ajută împotriva Domnului.”. (Proverbe 21:29,30). Toate aceste lucruri au fost cu siguranţă însemnate în Cuvântul lui Dumnezeu pentru un ajutor deosebit al rămăşiţei. (Rom.15:4). Calea apucată de Estera, care a fost în armonie cu înţelepciunea de sus, arată o cale pe care trebuie s-o apuce toţi cei ce se află în legământ cu Dumnezeu. „A treia zi, Estera s-a îmbrăcat cu hainele împărăteşti, şi a venit în curtea dinăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului: împăratul şedea pe scaunul lui împărătesc, în casa împărătească, în faţa uşii casei”. – Estera 5:1.

4. Estera căuta să obţină rezultate, în acest scop nu se purta ca o martiră pentru a trezi compătimire în alţii faţă de ea. Ea nu era ca fariseii făţarnici; nu-şi arată postul cu o faţă suferindă; dimpotrivă, îşi puse haina cea mai bună, arătă o înfăţişare radioasă, şi toată ţinuta ei era plăcută, ca

Cuprins

astfel să se arate înaintea domnului şi regelui său, să fie plăcută ochilor regelui şi astfel să câştige simpatia regelui. Toţi aceia care se prezintă înaintea lui Isus Cristos şi primesc aprobarea Lui, trebuie să îmbrace "haine de nuntă"; şi rămăşiţa găseşte mare bucurie, ca să fie îmbrăcată în aşa fel; aceasta vrea să zică, că ei fac lucrarea Domnului cu înţelepciune şi în armonie cu poruncile Sale. Deoarece au fost chemaţi ca să facă parte din clasa miresei lui Isus Cristos, credincioşii se îmbracă, „şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor, şi alb, care este neprihănirea sfinţilor." (Apocalipsa 19:7,8). Toată fiinţa lor este consacrată lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Ei poartă semnul de recunoaştere al clasei regale, ilustrat simbolic prin „haina neprihănirii". Dacă sunt astfel îmbrăcaţi şi au bucuria Domnului, negreşit că în ochii Domnului Celui prea Înalt sunt plăcuţi şi bine primiţi. Membrii rămăşiţei sunt expuşi la multe necazuri deoarece ei se află pe pământul duşmanului şi sunt pe deplin consacraţi lui Dumnezeu; însă ei toţi sunt plini de bucurie, deoarece ştiu că fac ceea ce este bine şi umblă pe calea croită de înţelepciunea dumnezeiască.

CLIPA HOTĂRÂTOARE

5. Satan este duşmanul viclean şi blestemat, însă planurile lui dau întotdeauna greş, când intervine Iehova. Satan a ştiut desigur că legile Mezilor şi Perşilor erau de neschimbat şi că venirea reginei înaintea regelui, fără să fi fost chemată, ar fi însemnat pentru ea moartea sigură, în caz că regele şi-ar fi demonstrat neplăcerea sa. Regele şedea pe tronul său împărătesc la intrarea casei. Estera îmbrăcată în hainele regale şi împodobită cu toate calităţile frumuseţii atrăgătoare, intră în curtea dinăuntru şi se aşează în aşa loc, de unde putea fi văzută de rege, care şedea pe tronul său. Fără îndoială, Satan şi toţi funcţionarii lui erau de faţă şi în această clipă de mare importanţă a căutat să influenţeze pe regele Ahaşveroş, ca să fie supărat, ca să arate faţă de Estera neaprobarea sa, pentru că ea a avut curajul să apară înaintea regelui fără să ţină seama de ceremonii. A fost o clipă hotărâtoare şi dacă Diavolul cu răutatea lui a dorit să aibă ceva reuşită, atunci ceea ce a dorit a trebuit să se întâmple chiar în clipa aceea. Însă acela, care a aranjat drama aceasta mare a fost Iehova, şi Estera se afla sub îngrijirea Lui. El a văzut postirea Esterei, a lui Mardoheu şi a celorlalţi Evrei şi a luat seamă la rugăciunile şi plângerile lor. Îngerii puternici ai lui Iehova erau de asemenea acolo ca să respingă pe Satan şi pe hoardele sale nelegiuite şi să împiedice o hotărâre nefavorabilă a regelui Ahaşveroş. Îngerii Domnului trebuie să fi fost deja prezenţi înainte de intrarea Esterei în faţa regelui, ca să îngrijească, ca regele Ahaşveroş să nu fie deranjat, sau apăsat sau supărat. Fără îndoială regele se afla în starea cea mai fericită în acea clipă. În timp ce era ocupat cu nişte gânduri plăcute, îşi aruncă privirile împrejur şi zări pe regina lui cea frumoasă. „Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui; şi împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc, pe care-l ţinea în mână. Estera s-a apropiat, şi a atins vârful toiagului". (Estera 5:2). La aceasta, Diavolul a fost dezamăgit în modul cel mai teribil şi supărat în acel moment. Însă nu avea nici o putere. Iehova a împiedicat pe Satan prin îngerii săi, ca să-şi ducă la îndeplinire planul său îngrozitor şi, astfel soţia regelui a fost scăpată.

6. S-a întâmplat ca şi cum Isus Cristos era acolo şi ar fi îmbrăcat pe mireasa Sa cu „hainele mântuirii". Pentru că regele care a întins Esterei toiagul, a însemnat scăparea ei. La timpul când Isus Cristos a venit ca să zidească Sionul, aprobarea dumnezeiască a însemnat mântuirea pentru mireasa prevăzută a lui Cristos; atunci s-a dat acelora, care formează mireasa lui Cristos „hainele mântuirii". Şi au fost aduşi de Domnul sub „haina neprihănirii". (Isaia 61:10). Îngerii lui Dumnezeu desigur au scos strigăte de bucurie, când au văzut că Estera este aprobată. Trebuie să fi fost o mare bucurie în cer când Isus a adus rămăşiţa în templu şi a dat clasei miresei "haina neprihănirii" şi aceştia erau în siguranţă în locul de adăpost al Celui prea Înalt.

Cuprins

7. Când Estera a văzut, că regele îşi dă aprobarea, întinzând toiagul său către ea, s-a apropiat şi a atins toiagul. Tot aşa arată regele Cristos îndurarea Sa şi împărtăşeşte Împărăţia Sa cu clasa credincioasă a miresei. „Împăratul i-a zis atunci: „Ce vrei tu, împărătească Estero, şi ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, îţi voi da.”(5:3). Regina plină de farmec, care a pregătit un ospăţ pentru rege, i-a răspuns la întrebare, prin aceea, că a invitat pe rege la ospăţ. „Estera a răspuns: „Dacă împăratul găseşte cu cale, să vină împăratul astăzi cu Haman la ospăţul pe care i l-am pregătit.”- 5:4.

8. Aceasta l-a făcut pe rege să dorească mai mult ca oricând să arate faţă de regină îndurarea sa. Afară de aceasta, Estera a mai arătat atenţie faţă de rege, întrucât a invitat la ospăţ şi pe vizirul său. Ea n-a lăsat nimic nefăcut în atingerea scopului dorit şi a lăsat pe Dumnezeu s-o conducă pe calea potrivită. Estera a tratat situaţia cu înţelepciune şi a dobândit multă fericire, deoarece a avut credinţă în Dumnezeu. – Proverbe 16:20, 21.

9. Regele, însoţit de Haman, s-a dus la ospăţul pregătit de regină. În timp ce inima regelui s-a înveselit de vin în cursul ospăţului şi mâncărurile gustoase i-au căzut atât de bine, s-a întors către Estera. „Şi pe când bea vin, împăratul a zis Esterei: „Care este cererea ta? şi ea îţi va fi împlinită: Ce doreşti? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, o vei căpăta.” – 5:6.

10. Estera şi-a jucat rolul şi a procedat cu prevedere şi hotărâre, ca în clipa cea mai potrivită să-şi poată atinge scopul. Ea a fost condusă de înţelepciunea dumnezeiască. Fără îndoială, ea a gândit cu mare grijă cum să se poarte, ce să facă şi se să spună şi aceasta a cugetat-o în cele trei zile în care a postit. Ea s-a silit ca să fie aprobată mai întâi de Dumnezeu, ca să primească călăuzire dumnezeiască şi ca să câştige îndurarea şi aprobarea domnului şi regelui său. Aceasta este o învăţătură, pe care trebuie s-o urmeze toţi aceia, care se află în legământ cu Domnul pentru Împărăţie. Toţi aceştia trebuie să se facă să fie aprobaţi de Dumnezeu şi să nu caute niciodată să facă ceva din pornire egoistă. Acela, care în problemele Împărăţiei este mânat de o pornire egoistă, cu toată siguranţa va cădea.

11. Regele s-a bucurat de ospăţ şi a găsit cu cale ca să spună Esterei că are dreptul să-i aducă încă o cerere. „Estera a răspuns apoi şi a zis: Iată ce cer şi ce doresc. Dacă am căpătat trecere înaintea împăratului, şi dacă găseşte cu cale împăratul să-mi împlinească cererea şi să-mi facă dorinţa, să mai vină împăratul cu Haman şi la ospăţul pe care li-l voi pregăti, şi mâine voi da răspuns împăratului după porunca lui.” - 5:7, 8.

12. Dacă Estera a căpătat trecere înaintea regelui, (şi chiar a fost aşa), acum cererea ei era aceea ca să-i fie îngăduit ca să pregătească încă un ospăţ pentru rege şi pentru ministrul său iubit. Aceasta a avut de scop ca să facă pe Haman neîngrijorat, ca să-şi vadă importanţa proprie şi ca să-l lase să creadă că este pe deplin sigur în starea lui şi că în planurile sale nelegiuite de a-i ucide pe Mardoheu şi pe ceilalţi Evrei este cu totul îndreptăţit. Estera a urmat regula dumnezeiască întrucât “a fost la fel de ageră la minte ca şi şarpele”. (Matei 10:16). Rămăşiţa este invitată să ia seamă la aceeaşi regulă.

13. În prezent, clasa rămăşiţei are aprobarea Regelui Isus Cristos, pentru că ei i s-a încredinţat mărturia lui Isus Cristos şi o răspândeşte şi în acelaşi timp îi invită pe reprezentanţii duşmanului, ca să ia parte la ospăţ; şi aceasta arată că pentru rămăşiţă nu are nevoie de nici o metodă ascunsă ca să ducă la îndeplinire scopurile lui Dumnezeu cu privire la ea. Mărturia va fi pusă în lung şi lat şi cu anunţul că aceasta se întâmplă pentru câştigarea aprobării regelui şi spre binele oamenilor. Reprezentanţii lui Satan, ai Diavolului, aud vestirea şi li se permite să ia parte la ospăţ, dacă doresc aceasta. Pentru Estera, regele Ahaşveroş îl reprezintă pe regele Isus Cristos, căruia clasa Estera din prezent, caută să-i facă pe plac. Pentru Haman, regele a reprezentat toată puterea de pe pământ: şi fiindcă prin slujba sa era cel mai aproape de rege şi era oaspetele de onoare la ospăţ, ar fi mândru de

Cuprins

starea lui de privilegiată şi se gândea cu plăcere la faptul că se bucură de favoarea cea mai înaltă a regelui şi astfel va fi în stare să stârpească pe duşmanii săi, pe Iudei şi mai cu seamă pe Mardoheu. Exact aşa îşi consideră acum cei din clasa lui Haman starea lor privilegiată în lume, ca o dovadă, că ei dacă va fi sosit timpul stabilit pentru aceasta, vor putea duce uşor la îndeplinire stârpirea clasei Mardoheu şi astfel cuvintele lor lăudăroase vor fi traduse în fapte. Ceea ce urmează îndată, sprijină această concluzie.

14. Haman s-a ospătat împreună cu regele şi regina şi onoarea aceasta i s-a urcat la cap şi şi-a luat rămas bun de la rege fiind foarte bine dispus. Însă imediat ce văzu pe Mardoheu, mânia şi setea lui de sânge se făcu mai mare. „Haman a ieşit în ziua aceea, vesel şi cu inima mulţumită; dar, când a văzut, la poarta împăratului, pe Mardoheu care nu se scula, nici nu se mişca din faţa lui, s-a umplut de mânie împotriva lui Mardoheu". – 5:9.

15. Mardoheu se afla în poarta palatului, când Haman s-a apropiat şi l-a tratat pe Haman cu dispreţ tăcut. Aceasta dovedeşte că Mardoheu nu a plâns şi a postit pentru aceea, că i-a părut rău de purtarea sa faţă de Haman; dimpotrivă, el era gata să moară, dacă era nevoie, ca el să îşi păstreze neprihănirea înaintea lui Iehova. Strigătele lui către Dumnezeu a fost pentru a-i cere scăpare. Haman se gândea la omor în inima sa, când a zărit pe Mardoheu; însă timpul stabilit nu sosise încă şi astfel s-a grăbit către casă, unde invită pe prietenii lui şi pe soţia sa Zereş ca să se sfătuiască cu ei. (5:10). Haman a spus mai întâi prietenilor şi soţiei sale, despre favoarea cea mare, că a fost chemat la ospăţ. El se mândri cu puterea sa şi influenţa sa asupra regelui. „Haman le-a vorbit despre strălucirea bogăţiilor lui, despre numărul copiilor săi, despre tot ce făcuse împăratul ca să-l ridice în vrednicie, şi despre locul pe care i-l dăduse mai presus de căpeteniile şi slujitorii împăratului. Şi a adăugat: „Eu sunt chiar singurul pe care împărăteasa Estera l-a primit împreună cu împăratul la ospăţul pe care l-a pregătit, şi sunt poftit şi mâine la ea cu împăratul. Dar toate acestea n-au nici un preţ pentru mine, câtă vreme voi vedea pe Mardoheu, evreul acela, şezând la poarta împăratului."(5:11-13). El era un om mare în împărăţie, mare în ochii săi proprii şi în casa lui şi acum a adus pe evreii dispreţuiţi într-o astfel de stare, că după cum a declarat, el ar putea să-i stârpească şi fericirea lui nu ar fi completă câtă vreme nu se va întâmpla aceasta.

16. Stările pe care Dumnezeu le-a aranjat prin Estera, au adus asupra lui Haman o „lucrare puternică de rătăcire", ca în înfumurarea şi deşertăciunea lui "să creadă o minciună", anume, că starea lui de înaltă favoare la rege, l-a convins pe deplin, că purtarea lui în stârpirea Iudeilor este dreaptă. Chiar şi azi sunt unii ca aceia, care susţin că se bucură de o deosebită favoare din partea lui Dumnezeu, care ei înşişi se înalţă şi care în starea lor de mare onoare îşi justifică străduinţele lor de a nimici lucrarea Împărăţiei şi pe lucrătorii care o fac. Ei încă sunt în vârtejul „unei lucrări puternice de rătăcire" pe care Domnul o lăsat-o asupra lor prin stările clasei miresei. Aceştia sunt duşmanii Împărăţiei, pentru că ei sunt împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu şi a lucrării Împărăţiei.(2 Tesaloniceni 2:4-11). Satan, Diavolul este cel dintâi mincinos şi plănuitorul conspiraţiei de a omorî rămăşiţa; şi el conduce purtarea reprezentanţilor săi de pe pământ, ca să ducă la îndeplinire scopurile sale, fie că aceştia ştiu aceasta sau nu. Aceştia se felicită unii pe alţii, pentru că ei sunt binecuvântaţi de Domnul, cum cred ei; şi pe urmă mai zic: „Noi trebuie să curăţim din cale clasa Mardoheu". Preoţimea şi clasa „servului rău", a „fiului pierzaniei", toţi sunt conduşi de Satan şi Dumnezeu lasă ca fiecare dintre ei să aibă mână liberă, ca să facă tot ce pot. Duşmanii văd, că şi rămăşiţa se bucură de oarecare libertate de vorbire între popor şi că ei i se dau anumite ocazii, ca să ducă la îndeplinire lucrarea predicării Evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu şi lucrurile acestea numai aţâţă mânia lor, după cum mânia lui Haman împotriva lui Mardoheu a devenit cu atât mai mare, cu cât acesta încă se bucura de o anumită favoare din partea regelui.

Cuprins

17. Estera, postind împreună cu ceilalţi Evrei şi după aceea apărând înaintea regelui fără să fi fost chemată, a ars prin aceasta toate barierele dinapoia ei, şi imediat ce aceste lucruri au fost cunoscute, prin aceasta se dovedea înaintea tuturor că ea este o evreică. Însă e mai mult ca sigur că Haman încă n-a auzit, că Estera era o verișoară a lui Mardoheu şi era evreică. Diavolul fără îndoială a ştiut lucrul acesta, însă chiar însuşi Diavolul nu-şi poate executa planurile sale, dacă Iehova se amestecă în acestea. Haman era absorbit mai cu seamă de două lucruri: şi anume mai întâi onoarea lui şi situaţia lui înălţată la rege; al doilea, planul său cu privire la viaţa lui Mardoheu. Clasa Haman şi azi stă sub influenţa a două lucruri; acestea sunt mai întâi situaţia lor de onoare şi influenţa lor ce o au pe la stăpânirile lumii acesteia, pe când ei se felicită unii pe alţii şi se mândresc că ar fi poporul ales al lui Dumnezeu şi lucrul celălalt, rămăşiţa, fiind o bârnă în ochii clasei Haman, aceştia doresc stârpirea completă a acestora.

18. Clasa Haman din timpul prezent nu crede, că aceia din rămăşiţă, care depun mărturie pe pământ, sunt pregătiţi să intre în clasa miresei lui Cristos. Dimpotrivă, clasa aceasta a lui Haman crede că rămăşiţa stă în defavoare înaintea lui Dumnezeu. „Creştinătatea organizată" şi preoţimea ei şi toţi aceia, care umblă pe o cale asemănătoare, reprezintă clasa lui Haman şi aceştia cred că „stăpânirile înalte" sunt stăpânitorii lumii acesteia. Văzând că cei ce fac parte din rămăşiţă se codesc să se închine înaintea „creştinătăţii", această împrejurare este cea dintâi dovadă că rămăşiţa nu se bucură de favoarea lui Dumnezeu. Ei se hotărăsc deci să nimicească rămăşiţa sau clasa servului, şi aceia nu se gândesc că scopurile lor rele sunt îndreptate împotriva miresei lui Cristos, chiar dacă în aparenţă Haman nu a pus la cale nimicirea reginei. Însă Satan a fost acela care şi-a pus în gând să omoare pe Estera; şi astfel Satan în ziua de azi doreşte să stârpească întreaga rămăşiţă. Haman a gândit că dacă ar putea să spânzure pe Mardoheu pe un lemn, acesta l-ar face pe Mardoheu blestemat înaintea Dumnezeului său. (Deut. 21:22,23), După părerea lui atât în ochii Perşilor, cât şi după legea Evreilor, acțiunea lui împotriva lui Mardoheu şi a celorlalţi Evrei ar fi privită ca dreaptă şi potrivită. După ce a crezut că se află în favorul deosebit al domnitorului puternic şi al reginei sale, deoarece la ospăţ era cel mai onorat oaspete, deci cu urechi bine ascuţite ascultă de sfatul soţiei şi ai prietenilor săi. „Nevastă-sa Zereş, şi toţi prietenii lui i-au zis: „Să se pregătească o spânzurătoare înaltă de cincizeci de coţi, şi mâine dimineaţă cere împăratului ca Mardoheu să fie spânzurat; apoi, vei merge vesel la ospăţ cu împăratul." Părerea aceasta a plăcut lui Haman, şi a pus să se pregătească spânzurătoarea". (5:14). El urmă cu bucurie aceste îndemnuri şi s-a îngrijit ca să se ridice stâlpii, ca Mardoheu să fie spânzurat. El aşteptă cu încordare ziua următoare, când a avea să se prezinte înaintea regelui şi să primească aprobarea regelui pentru uciderea lui Mardoheu, evreul dispreţuit.

MÂNA LUI IEHOVA

19. Probabil că Haman a dormit liniştit în noaptea aceea, pentru că şi-a făcut închipuiri însufleţite despre spânzurătoare pe care vedea spânzurat pe Mardoheu. Mai întâi însă trebuia să primească aprobarea regelui şi deoarece el era o unealtă diplomatică în mâna Diavolului, în noaptea aceea desigur a compus vorbirea pe care va urma s-o adreseze regelui spre a câştiga aprobarea acestuia pentru vărsarea sângelui lui Mardoheu. Regele Ahaşveroş era neliniştit şi nu dormi în noaptea aceea. Fără îndoială, Iehova a trimis un înger, ca să ia somnul de la rege şi în acest mod să-l avertizeze. Un caz asemănător avu loc la timpul când Isus stătu înaintea lui Pilat şi acestui domnitor puternic i s-a trimis un avertisment prin soţia sa care a avut un vis şi i l-a povestit acestuia (Matei 27:19). Scriptura arată că Dumnezeu îşi aduce aminte de faptele bune de mai înainte ale servilor lui credincioşi şi pentru aceasta îi răsplăteşte la timpul său potrivit. – Fapte 10:4 ; Neemia 5:19

Cuprins

20 „În noaptea aceea, împăratul n-a putut să doarmă, şi a poruncit să-i aducă lângă el cartea aducerilor aminte, Cronicile şi au fost citit înaintea împăratului. Şi s-a găsit scris ce descoperise Mardoheu cu privire la Bigtan şi Tereş, cei doi fameni ai împăratului, păzitorii pragului, care voiseră să întindă mâna asupra împăratului Ahaşveroş. Împăratul a zis: „Ce cinste şi mărire i s-a făcut lui Mardoheu pentru aceasta?" Iar cei ce slujeau împăratului au răspuns: Nu i s-a făcut nimic". – 6:1-3.

21. Mardoheu a făcut regelui un serviciu bun şi credincios şi raportul îi amintise regelui despre acest fapt şi de împrejurarea că Mardoheu nu a primit nici o răsplată pentru aceasta.(2:21-23). Iehova făcu pe rege atent la lucrul acesta chiar la timpul cel mai potrivit şi fără îndoială chiar pentru aceasta a trimis un înger la faţa locului. Regele Ahaşveroş a înţeles deci, că nu s-a făcut nimic pentru răsplătirea serviciului credincios al lui Mardoheu. Iehova a lăsat răsplătirea acestui serviciu credincios pentru un moment oportun, şi atunci a dat în cugetul regelui ca să facă cum se cuvine.

22. Dimineaţa următoare Haman apăru mândru şi aspru în palat ca să primească aprobarea necesară pentru spânzurarea lui Mardoheu. Deoarece era un om de mare vază şi aspru, negreşit că apariţia lui în curte a cauzat mare nelinişte şi aceasta a atras atenţia regelui asupra lui. „Atunci împăratul a zis: „Cine este în curte? Haman venise în curtea de afară a casei împăratului, să ceară împăratului să spânzure pe Mardoheu pe lemnul pe care-l pregătise pentru el". – 6:4

23. Astăzi este bine cunoscut că preoţii „creştinătăţii organizate" pun în practică toată influenţa de care dispun asupra stăpânirilor şi se poartă diplomatic ca să primească aprobare sau orice fel de scuză legală ca să stârpească din cale pe "Studenţii Bibliei" care predică din casă în casă vestea Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei se poartă aşa ca şi cum ar fi nişte persoane importante din cale afară şi sunt trufaşi şi nemiloşi; ei îşi fac lucrarea lor şi fac să pară ca şi cum toţi aceia care îi critică ar fi împotriva legii ţării. În acelaşi timp aceşti făţarnici se roagă în cercurile lor ca "Studenţii Bibliei" să fie stârpiţi şi la aceasta ei se justifică în mintea lor şi zicând unii altora că „Studenţii Bibliei sunt mai răi decât bolşevicii". Desigur că rugăciunile lor nu ajung niciodată la urechile lui Iehova, deoarece „faţa Domnului este împotriva acelora care fac rău".(1 Petru 3:12). Nici chiar la domnitorii pământului nu vor avea rezultat ca prin aceştia să facă să fie stârpiţi „Studenţii Bibliei". Va veni vremea când stăpânitorii pământeşti se vor întorna împotriva preoţimii făţarnice şi a religiei practicate de aşa-zişii „creştini" şi îi va stârpi. (Apocalipsa 17:16-18). Aceste icoane Biblice au fost descrise în Cuvântul lui Dumnezeu mai ales pentru scopul de a arăta rămăşiţei la timpul potrivit caracterul ucigaş al preoţilor făţarnici şi a „omului fărădelegii, a fiului pierzării".

24. I s-a spus regelui că Haman era în curtea palatului şi regele porunci să vină Haman la el. „Haman a intrat, şi împăratul i-a zis: „Ce trebuie făcut pentru un om pe care împăratul vrea să-l cinstească?" Haman şi-a zis în sine: „Pe cine altul decât pe mine ar vrea împăratul să-l cinstească?" – 6:6

25. Regii pământeşti nu doresc să cinstească pe astfel de oameni ca Mardoheu şi aceasta arată că regele Ahaşveroş în acest loc, a reprezentat pe Domnul, Regele Măririi, fiindcă a făcut cunoscută bucuria sa de a cinsti pe cineva care a făcut un serviciu credincios. Cu siguranță că Haman a gândit că regele s-a referit la el ca la unul pe care are bucurie mare să-l cinstească. Haman închipuie o clasă din zilele noastre care spune. „Cui ar dori domnitorii să dea onoare, dacă nu nouă?" Clasa lui Haman pregăteşte o conspiraţie pentru nimicirea „clasei servului" Domnului, care era ilustrată prin Mardoheu şi prin aceasta aşteaptă răsplată şi cinste din partea stăpânitorilor pământeşti, cât şi din partea Domnului cerului.

26. Cei din clasa Haman cred în zilele acestea că ei ar fi favorizaţii cerului. În timp ce cred că sunt reprezentanţii unşi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos ei pretind pe mai departe că sunt rânduiţi ca să se îngrijească să facă orice predică ce e permisă în lume. Cu lăudăroşenie pretind că vorbesc pe baza autorizării dumnezeieşti şi că ei sunt singurii care ar putea vorbi astfel. Ei astfel sunt încrezuţi

faţă de regele ceresc şi ţin prea mult la influenţa ce o au pe la stăpânitorii pământeşti. Haman a arătat regelui Ahaşveroş dorinţa lui arzătoare de a fi onorat chiar ca şi regele şi aceasta închipuie simbolic clasa Haman a timpului prezent care caută cinste şi mărire politică pământească ca să primească laude din partea oamenilor.

27. Haman s-a văzut imediat îmbrăcat în haine împărăteşti şezând călare pe calul măreţ de luptă al regelui şi condus de un servitor al regelui pe străzile capitalei, în timp ce un vestitor ar merge înaintea lui şi ar striga la toată lumea cine este acest puternic şi onorat. Aceasta va face să pară ca şi cum s-ar bucura de cea mai mare favoare a maiestăţii sale regale şi această cinste ce i s-ar face ar dovedi cu totul sigur că va primi aprobarea regelui pentru spânzurarea lui Mardoheu. În asemenea mod doreşte clasa lui Haman din prezent să fie cinstită de stăpânitorii pământeşti ca astfel să facă o impresie bună oamenilor cu măreţia lor proprie şi distincţia lor; şi din astfel de dovezi de prietenie deduc că ei sunt favorizaţii nu numai ai acestor stăpânitori pământeşti, ba chiar şi privilegiaţii lui Iehova şi că pot să ceară nepedepsiţi stârpirea „societăţii de ciumă", care umblă în largul şi latul ţării depunând mărturie pentru numele lui Dumnezeu şi al Împărăţiei Sale.

28. Haman a rostit cuvintele sale înaintea regelui cu încredere îngâmfată, în timp ce a propus regelui ce să i se facă omului pe care regele doreşte să-l cinstească. Regele Ahaşveroş a acceptat imediat ideea lui Haman şi porunci lui Haman ca să facă această cinste lui Mardoheu, aceluia pe care Haman l-a dispreţuit cu toată puterea lui. „Împăratul i-a zis lui Haman: „Ia îndată haina şi calul, cum ai zis, şi fă aşa Iudeului Mardoheu, care şade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus." – 6:10.

29. Ce dezamăgire trebuie să fi produs cuvintele regelui lui Haman! Uimit şi supărat nu cuteza să se arate înaintea regelui şi să nu se supună poruncii regelui deoarece nesupunerea ar fi adus cu sine imediata moarte a lui. Dacă însă ar fi ştiut ce va urma în curând, s-ar fi codit să se supună poruncii ca astfel să cruţe alte înjosiri ce au urmat. Aceasta dovedeşte, cum arată şi alte texte scripturale că preoţimea şi tovarăşii lor apropiaţi, vor trebui să sufere din mâna Domnului umilinţe înainte de stârpirea lor definitivă.

30. El îmbrăcă pe Mardoheu în hainele împărăteşti şi îl conduse călare pe un cal pe străzile capitalei, iar Haman mergând înaintea lui a vestit poporului: „Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!" – 6:11

31. Oare Domnul Dumnezeu va da de ştire acum poporului de rând că clasa Mardoheu care petrece azi pe pământ se află în harul lui Dumnezeu, şi că în lumea aceasta este reprezentanta lui Dumnezeu şi a Împărăţiei sale şi că se bucură de aprobarea Domnului? Despre "servul înţelept şi credincios", care trebuie să cuprindă pe membrii corpului lui Cristos, care sunt pe pământ şi sunt dovediţi credincioşi şi adevăraţi, este scris: „Iată Servul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu. Am pus Spiritul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata". (Isaia 42:1). „Iată, l-am dat ca mărturie pentru popoare, cap şi stăpânitor al popoarelor. (Isaia 55:4). Dacă astfel de lucruri se vor face cunoscute poporului, aceasta va fi o mare înjosire şi ciudă pentru preoţimea organizată, făţarnică şi pentru tovarăşii lor apropiaţi. „Iată că îţi dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei şi nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, şi să ştie că te-am iubit". – Apocalipsa 3:9

32. Mardoheu se întoarse în triumf la poarta palatului; şi Haman însă se grăbi spre casă cu faţa acoperită şi foarte trist ca să primească ceva mângâiere din partea soţiei sale şi a sfătuitorilor săi. (6:12). „Şi înţelepţii lui şi soţia sa Zereş i-au zis: „Dacă Mardoheu, înaintea căruia ai început să cazi, este din neamul Iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea înaintea lui." – 6:13

33. În lucrul acesta se vede iarăşi mâna lui Iehova. Cuvintele pe care le-au rostit soţia lui Haman şi înţelepţii lui, erau cuvinte profetice, care fără îndoială erau inspirate de îngerul Domnului.

Desigur, ei auziseră înainte de acel timp că Dumnezeu a adus sentinţă asupra Amaleciţilor, înaintaşii lui Haman, de care se ţinea şi el. Faptul era cunoscut sfătuitorilor lui Haman şi cu această ocazie îşi aduseră aminte de aceasta.(Exod 17:16). Iehova nu păşeşte împotriva duşmanilor săi pe ascuns sau tăinuit. El le dă deplină ocazie ca să cunoască ce le stă înainte. Ca exemplu, aducem profeţia unui războinic al Midianiţilor care era soldat plătit în armată; el văzu un vis şi vesti nimicirea ce avea să vină asupra armatei Midianiţilor. (Judecători 7:13,14). Visul şi dezlegarea lui a fost inspirat fără îndoială de îngerul Domnului.

34. Tot așa astăzi, clasa profeţită de Haman, adică, preoţimea împreună cu „omul fărădelegii", nu pot avea nici o scuză că nu ar ştii ceea ce vine asupra lor. Ei au la mână profeţiile pe care pretind că le citesc. Prin radio şi vestea tipărită şi răspândită în lumea întreagă e comunicată judecata lui Dumnezeu asupra lor. Sfătuitorii lui Haman, fără îndoială, au fost conduşi de îngerii Domnului ca să comunice lui Haman ce se va întâmpla cu el în viitorul apropiat: „Pe când îi vorbeau ei încă, au venit şambelanii împăratului şi au luat îndată pe Haman la ospăţul pe care-l pregătise Estera". – Estera 6:14.

35. Pentru Haman drama a ajuns la un punct culminant şi de încheiere, care reprezintă căderea lui rapidă şi completă. De când a ordonat să se ridice spânzurătoarea, ca să spânzure pe ea pe Mardoheu, lucrurile s-au schimbat repede şi Haman a recunoscut că ocazia pentru spânzurarea lui Mardoheu era pierdută. El se mângâie însă cu faptul că marele măcel al iudeilor, hotărât pentru ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, nu se mai putea schimba şi că în orice caz în ziua aceea Mardoheu nu va scăpa. Însă dezamăgirea pe care a simţit-o i-a turburat adânc gândurile, şi în timp ce se afla în stare de mânie înfocată, regele trimise după el ca să-l cheme la ospăţ. Aceasta, de asemenea, era aranjată de îngerul Domnului, deoarece ceasul pentru acţiune a sosit pentru Estera. Zăpăcitul şi acum deziluzionatul Haman căruia începură să-i meargă rău treburile, probabil, că găsi puţină mângâiere în faptul că el era singurul oaspete onorat care fu invitat la ospăţul regelui şi a reginei; şi cu toate că a pus la cale să verse sângele aceluia pe care regele l-a cinstit, totuşi merse curajos la ospăţ cu scopul şi în vederea că va mai lua parte la uciderea Iudeilor în ziua măcelului.

36. Aceasta trebuie să arate că chiar şi după ce Dumnezeu i-a înjosit şi şi-a arătat aprobarea în public faţă de rămăşiţă, preoţimea şi tovarăşii lor apropiaţi nu se vor lăsa bătuţi, ci şi mai departe vor înseta după sângele martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu. Haman nu şi-a văzut împlinită dorinţa vărsării sângelui Iudeilor, şi astfel nici preoţimea şi tovarăşii lor apropiaţi nu se vor bucura de satisfacţia de a-şi vedea împlinită dorinţa de nimicire a clasei rămăşiţei. Haman a fost omorât înainte de marele măcel din ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, ceea ce pare să ne dea de înţeles, că clasa Haman va fi nimicită înainte de timpul războiului Armaghedonului.

OSPĂȚUL AL DOILEA

37. Regele şi comandantul său suprem din nou se puseră la masă cu regina. Regele din nou a rugat pe Estera să-şi exprime dorinţa. Trebuie observată procedura cinstită a Esterei, în timp ce dă ocazie lui Haman să se apere când şi-a adus înainte plângerea împotriva lui. Aceasta este o încă o dovadă că ea a fost condusă de mâna lui Dumnezeu, pentru că legea Lui nu judecă pe nimeni fără să fi fost ascultat. Frumoasa regină a zis următoarele în cuvinte pregătite înainte şi bine alese, „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, împărate, şi dacă găseşte cu cale împăratul, dă-mi viaţa: iată cererea mea; şi scapă pe poporul meu: iată dorinţa mea; căci eu şi poporul meu suntem vânduţi să fim nimiciţi, junghiaţi şi prăpădiţi. Măcar dacă am fi vânduţi să fim robi şi roabe, aş tăcea, dar vrăjmaşul n-ar putea să înlocuiască pierderea făcută împăratului." – 7:3, 4.

Cuprins

38. Estera nu se rugă doar pentru viaţa ei proprie, ci şi pentru viaţa poporului său în timp ce prin aceasta a descoperit regelui şi lui Haman că ea este evreică. Aceasta era o oră plină de primejdie şi ea făcu faţă cu curaj încercării. Rămăşiţa lui Dumnezeu roagă astăzi pe Părintele ceresc, ca pentru onoarea Lui proprie, să păzească pe poporul Său. Cei din rămăşiţă nu se întorc către organizaţia lui Satan, ca să primească scut împotriva duşmanilor lor şi totuşi spun elementelor politice şi comerciale ale lumii că cei mai mulţi preoţi ai aşa zisei „creştinătăţi organizate" sunt făţarnici şi caută să nimicească pe martorii lui Dumnezeu, logodnicele lui Cristos. Cei din rămăşiţă trebuie să se dovedească definitiv ca membrii clasei servului ales al Domnului. Aceasta o fac nu din motive egoiste, ci în timp ce stau hotărât şi fără echivoc de partea lui Iehova.

39. Regele Ahaşveroş a zis atunci reginei: „Cine şi unde este acela care are de gând să facă această crimă îngrozitoare?" Cu nişte cuvinte pătrunzătoare şi dramatice Estera răspunse: „Apăsătorul, vrăjmaşul, este Haman cel rău!". La acestea, Haman s-a îngrozit. El a văzut, că dansul întreprins de el a ajuns la sfârşit. Oare nu se poate ca cei din clasa lui Haman să dea semne de groază când vor sta în faţă cu faptul că numai prin mâna şi puterea lui Iehova Dumnezeu se face lucrarea de mărturie a rămăşiţei care înaintează plină de putere în ţară? Văzând că ostenelile lor de a împiedica lucrarea au fost cu totul zadarnice, şi după ce vor fi demascaţi şi înjosiţi, vor vedea că le-a sosit sfârşitul şi nimicirea lor este foarte aproape. Vor fi oarecum surprinşi când vor vedea că vor fi daţi la o parte de asociaţii lor lumeşti, stăpânirile politice şi comerciale ceea ce va avea loc în baza prezicerii Scripturii.

40. Regele turbat şi plin de mânie se duse în grădină, în timp ce Haman se sculă să roage pe Estera pentru viaţa sa. Aici, purtarea regelui arată foarte bine măsura de dreptate ce a mai rămas în oamenii nedesăvârşiţi care stăpânesc peste lume. Mulţi oameni sunt între stăpânitorii lumii, care urăsc pe făţarnici şi pe aceia care se ascund după hainele făţarnice de preoţi şi în acelaşi timp pun la cale o conspiraţie laşă ca să-şi atingă scopurile lor rele. Astfel de oameni, care sunt implicaţi în afacerile lumii, se întorc cu dispreţ de la preoţii făţarnici dacă recunosc odată pe deplin cum stau lucrurile.

41. Dacă Estera ar fi fost miloasă şi iertătoare faţă de Haman, aceasta ar fi displăcut lui Dumnezeu, deoarece Iehova a declarat că Amaleciţii trebuie să fie stârpiţi cu desăvârşire. Regele Saul a cruţat pe Agag şi pentru aceasta Dumnezeu l-a nesocotit. Haman era un agaghit şi dacă Estera voia să rămână credincioasă nu avea voie să arate nici un fel de milă faţă de el. Aceasta pare să prevestească că atunci când se apropie timpul când clasa lui Haman va fi nimicită de mâna Domnului, rămăşiţa va lua mâna sa de pe clasa Haman şi nu va arăta nici o milă faţă de clasa aceasta. Între timp rămăşiţa nu poate să pună la o parte vestirea adevărului şi să dea de ştire judecata lui Dumnezeu asupra acelora care în mod făţarnic şi amăgitor susţin că îl reprezintă pe el.

42. Pe când regele Ahaşveroş se întoarse din grădină, găsi pe Haman aruncat la poalele patului Esterei, pe care şedea Estera regina, rugând-o să-i cruţe viaţa. „Cum, să mai şi siluieşti pe împărătească, la mine, în casa împărătească?" Cum au ieşit cuvintele acestea din gura împăratului, i-au şi acoperit faţa lui Haman". Nu este sigur că Haman ar fi dorit atunci să siluiască pe regină, însă cuvintele regelui cu ocazia aceea sunt de mare importanţă.

43. Preoţimea „creştinătăţii organizate" şi conlucrătorii lor, au căutat să "siluiască" pe mireasa lui Cristos, martorii lui Dumnezeu de pe pământ, ca să facă compromisuri şi să-şi asume o stare de necredincioşie şi necurăţenie faţă de Domnul. Preoţimea însăşi este vinovată de o purtare necurată şi în Scriptură este învinuită ca fiind desfrânată.(Iacob 4:4). Ei au căutat să siluiască pe copiii adevăraţi ai lui Dumnezeu, tot aşa să facă compromisuri. Regele veşnic este aprins la astfel de silnicii. Preoţi s-au pus ei înşişi într-o situaţie foarte dificilă, în timp ce caută să se apere ei înşişi şi caută să fie scutiţi faţă de descoperirea prin lumina adevărului, ce este răspândită de martorii lui Dumnezeu. Ei

Cuprins

urăsc lumina, deoarece faptele lor sunt rele. Precum Estera a făcut să cadă lumină asupra lui Haman, spunând adevărul şi precum Haman o rugă să slăbească cu acuzele, tot aşa rămăşiţa a făcut să cadă lumina pe preoţi şi a descoperit nestatornicia şi făţărnicia lor; şi acum preoţimea se plânge că este urmărită şi se roagă de cruţare ca să fie ocrotiţi împotriva aşa zisului „fanatism" al „Studenţilor Bibliei".

44. Harbona, unul dintre sfătuitorii regelui, trebuia să fi fost în apropiere, cu toate că nu era oaspete invitat la masă. Probabil, că a venit în curte văzând pe rege plecând în grădină. Când regele a exprimat cuvintele amintite dezgustat de purtarea nepotrivită a lui Haman, care s-a aruncat pe patul reginei, atunci Harbona dădu sfatul ca să spânzure pe Haman pe spânzurătoarea pe care a pregătit-o el pentru Mardoheu. „Şi Harbona, unul din şambelani, a zis în faţa împăratului: „Iată, spânzurătoarea pregătită de Haman pentru Mardoheu, care a vorbit spre binele împăratului, este ridicată în casa lui Haman, la o înălţime de cincizeci de coţi." Împăratul a zis: „Haman să fie spânzurat pe ea!"—7:9.

45. Haman a făcut pregătiri pentru nimicirea unuia care a făcut un serviciu preţios regelui şi imediat ce regele a înţeles lucrul acesta s-a aprins de mânie împotriva lui Haman şi a poruncit să fie spânzurat pe lemnul pe care l-a pregătit el pentru Mardoheu.

46. Există azi înalţi slujbaşi de stat de vază în guvernele din lumea aceasta, care cu toate că rabdă pe preoţi, cu greu se lasă convinşi în timpul de faţă de faptul că preoţii fac conspiraţie ca să nimicească pe umila rămăşiţă care sunt martorii lui Dumnezeu. Bărbaţi cinstiţi şi drepţi au pus temeliile unor ţări, cum ar fi America şi au stabilit în constituţia Statelor Unite din America că să se dea libertate oricui ca să se închine lui Dumnezeu după cum îi place. Libertatea religioasă era totdeauna punctul de mândrie al domnitorilor Americii. Preoţii trebuiau în toate timpurile să încurajeze libertatea deplină şi nemărginită a predicării Evangheliei şi a tălmăcirii Bibliei, însă dimpotrivă, chiar ei au fost totdeauna cei mai înfocaţi opozanţi ai libertăţii de acest fel şi cu sârguinţă s-au silit să împiedice ca poporul să primească cunoştinţe din Sfânta Scriptură. Stăruinţa lor de a mătura din cale pe „Studenţii Bibliei" este cu totul egoistă. Dacă oamenii cu cugetare sănătoasă din guverne, vor recunoaşte odată, că străduinţa adevărată a preoţilor a fost totdeauna şi este şi azi să nimicească din motive egoiste pe aceia care propovăduiesc adevărul Bibliei, şi atunci pentru scopurile lor egoiste se vor întoarce împotriva preoţimii şi le vor face ceea ce au voit ei să facă rămăşiţei. Legea răsplătirii este o lege dreaptă, pentru că Dumnezeu aşa ordonase aceasta. „A făcut o groapă, a săpat-o, şi tot el cade în groapa pe care a făcut-o. Fărădelegea pe care a urzit-o, se întoarce asupra capului lui, şi silnicia pe care a făcut-o, se pogoară înapoi pe ţeasta capului lui.(Psalm 7:15,16). „Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o, şi li se prinde piciorul în laţul pe care l-au ascuns. Domnul se arată prin dreptatea pe care o face: cel rău este prins în lucrarea mâinilor lui" (Psalm 9:15,16). În modul acesta fu Haman spânzurat de chiar membrii organizaţiei sale. Chiar aşa Domnul a hotărât să permită ca o parte a organizaţiei lui Satan să stârpească pe clasa care a fost profeţită prin Haman.

47. Justificarea numelui şi cuvântului Regelui Veşnic este chestiunea de cea mai mare importanţă. „Şi au spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care o pregătise el pentru Mardoheu. Şi mânia împăratului s-a potolit" – 7:10

48. Iehova a profeţit justificarea numelui Său prin spânzurarea reprezentantului lui Satan, anume a blestematului Haman. Această întâmplare, împreună cu spânzurarea fiilor lui a curăţit cu desăvârşire pe cei din urmă Amaleciţi, deoarece în Biblie numai până aici se aminteşte de ei şi aceasta s-a întâmplat aşa cum a hotărât Iehova. În anii din urmă Iehova a arătat poporului Său că lucrul cel mai important este justificarea numelui şi cuvântului Său. Ca ajutor şi mângâiere şi ca astfel cei ce fac parte din rămăşiţă să primească o nădejde înnoită, le dă astăzi Iehova cu mare

îndurare o reprezentare clară a scopurilor sale şi aceasta trebuie să fie un semn că se apropie ziua când numele lui Iehova va fi justificat în marele război al Armaghedonului.

(Urmează continuarea).

Întrebări pentru studiul berean

1. Fă deosebire între cel înțelept și cel nebun.

2. Arată că Estera şi Mardoheu au luat seama la regula dumnezeiească şi au urmat sfatul Celui prea Înalt.

3. Dă exemple pentru aplicarea Proverbelor 16:22 şi 21:29,30.

4. Compară purtarea Esterei (descrisă în Estera 5:1) şi a rămăşiţei (Apocalipsa 19:7, 8) cu cea a fariseilor (Matei 6:16).

5, 6. Descrie cum s-a apropiat Estera de rege şi cum a primit-o acesta. Cum a fost împlinită această parte a ilustraţiei profetice?

7, 8. Cum a vorbit regele către Estera? Ce impresie a trebuit să aibă asupra regelui răspunsul dat de ea?

9-11. Arată cum ospăţul a oferit Esterei ocazia ca să întărească starea ei de favoare înaintea regelui şi cum s-a folosit ea cu înţelepciune de această ocazie!

12, 13. Pentru ce a cuprins Estera în invitaţie şi pe Haman la ospăţul din ziua următoare? Ce impresie a făcut aceasta asupra lui Haman? Cum îşi găseşte împlinirea această parte a ilustraţiei?

14-16. Ce s-a întâmplat după ospăț, ce a amărât pe Haman şi mai tare asupra lui Mardoheu? Ce este profeţit prin această reprezentare în timpul prezent?

17, 18. A ştiut Haman în timpul acesta că Estera şi Mardoheu erau iudei? Compară aici starea şi purtarea lui Haman cu a clasei descrise de el!

19-21. Motivează lipsa de somn a regelui în noaptea aceea. La ce a condus aceasta? Ce învăţătură conţine această parte a însemnării?

22,23. Cum apare Haman după aceasta, cum arată însemnarea? Cum se împlineşte aceasta?

24-27. Descrie, cum mândria şi egoismul lui Haman a pregătit calea ca Mardoheu să primească chiar acea cinste pe care Haman a poftit-o pentru sine însuşi. Cum se împlineşte în timpul prezent ilustraţia aceasta profetică?

28-31. Cum a urmat regele sfatul lui Haman cu privire la ceea ce trebuie să se facă omului pe care regele vrea să-l cinstească? Ce a însemnat aceasta pentru Haman? Cum se împlineşte aceasta în timpul prezent?

32-34. Arată dacă Haman a avut sfătuitori înţelepţi! Care este învăţătura de tras din aceasta?

35, 36. Ce mângâiere i-a rămas lui Haman după înjosire? Ce a fost profeţit prin această stare profetică?

37, 38. Care a fost ocazia care a deschis calea pentru ca Estera să pună înaintea regelui cererea ei? Care a fost cererea ei? Ce a însemnat aceasta pentru ea? Care este aplicarea asupra rămăşiţei?

39-43. Explică ce este descris profetic în Estera 7:6-8?

44-46. Cum a fost descrisă starea din prezent a clasei Haman şi răsplata ameninţătoare prin conspiraţia uneltită a lui Haman şi rezultatul ei?

47,48. Explică cuvintele că după ce Haman a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care a pregătit-o pe seama lui Mardoheu „Şi atunci mânia regelui s-a potolit”,. Care este învăţătura din acestea pentru rămăşiţă?

Cuprins

CHINUL VERSUS LEGĂMÂNT

Iehova a întemeiat adevărata religie pe pământ care a fost şi este aceea ca să se închine Lui şi să preamărească numele Său. Satan a introdus o religie falsă, când a căutat să fie asemenea Celui prea Înalt. Dumnezeu a făcut legământul Său sau contractul solemn cu poporul lui Israel, şi i-a poruncit ca să se despartă şi să stea departe de naţiunile păgâne din jur. Satan a aşezat o religie falsă între naţiunile păgâne, şi-i îndeamnă să se închine la zei ciopliţi şi alte lucruri, care n-au nimic cu Iehova. Aceşti servitori ai zeilor păgâni au ridicat un altar în valea Hinom, ca să ducă jertfă zeilor lor.

Iudeii au călcat legământul lor făcut cu Iehova şi au devenit închinătorii lui Baal, unul din idolatrizaţii lui Satan. Practicând închinarea la Baal, au adus pe copii lor ca jertfă şi pe aceasta se sprijină învăţătura chinului veşnic despre care Iehova spune: „Au zidit şi înălţimi lui Baal, ca să ardă pe copiii lor în foc ca arderi de tot lui Baal: lucru pe care nici nu-l poruncisem, nici nu-l rânduisem, şi nici nu-Mi trecuse prin minte.” (Ieremia 19:5) Domnul spune iarăşi în Ieremia 32:35: „Au zidit înălţimi lui Baal în valea Ben-Hinom, ca să treacă prin foc lui Moloh pe fiii şi fiicele lor: lucru pe care nu li-l poruncisem; şi nici nu-Mi trecuse prin gând, că au să facă asemenea grozăvii ca să ducă pe Iuda în păcat.”. Lucrurile pe care le-au jertfit păgânii le aduseră jertfă demonilor şi nu lui Dumnezeu. (1 Cor. 10: 20). Această falsă şi diavolească religie ce a apărut în rândul oamenilor înşelaţi ai lumii a fost un alt mijloc folosit de Satan pentru a orbi minţile oamenilor faţă de adevăratele învăţături ale scopurilor divine.

La executarea dreptăţii dumnezeieşti, Iehova niciodată nu s-a folosit de chinuri; ba chiar El osândeşte o astfel de învăţătură ca fiind o fărădelege înaintea feţei Sale. Executarea dreptăţii dumnezeieşti nimiceşte pe nelegiuiţi; prin urmare, cel ce este nimicit pe vecie este pedepsit cu o pedeapsă ce ţine în vecie. Versetele 9, 10, 20, 22, 28, 34, 38 ale Psalmului 37 servesc ca dovadă pentru aceasta. „ Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul. Încă puţină vreme, şi cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, şi nu va mai fi…Dar cei răi vor pieri, şi vrăjmaşii Domnului vor fi ca cele mai frumoase păşuni: vor pieri; vor pieri ca fumul…Căci cei binecuvântaţi de Domnul stăpânesc pământul, iar cei blestemaţi de El sunt nimiciţi… Căci Domnul iubeşte dreptatea, şi nu părăseşte pe credincioşii Lui; ei sunt sub paza Lui Totdeauna, dar sământa celor răi este nimicită… Nădăjduieşte în Domnul, păzeşte calea Lui, şi El te va înălţa ca să stăpâneşti ţara: când cei răi vor fi nimiciţi, vei vedea aceasta…Dar cei răzvrătiţi vor fi nimiciţi cu toţii, sământa celor răi va fi prăpădită”.

Învăţătura chinului veşnic este o ocară infamă la adresa lui Iehova, o pată de ruşine pe numele Lui sfânt şi iubit. Scopul cel mai important al omului este preamărirea lui Dumnezeu. Prin urmare este datoria şi privilegiul său să scoată din minţile altora această părere falsă ce o au faţă de Iehova şi a-i face în stare să înţeleagă că Dumnezeu într-adevăr este iubire. O înţelegere a scopurilor sale arată, că orice, şi tot ceea ce face este un rezultat al iubirii. Abia a judecat Dumnezeu pe Adam la moarte şi a şi început să se îngrijească de răscumpărarea omenirii şi de eliberarea lor definitivă. Cu cât mai clar privim şi înţelegem aceste mari adevăruri, cu atât mai mare se face bucuria noastră despre însuşirea dumnezeiască a dreptăţii şi scopul dumnezeiesc ca să le facem cunoscute.

La o vreme după ce Adam şi Eva au fost alungaţi din grădina Edenului, au născut copii, care au ajuns la vârsta de bărbaţi şi femei şi aceştia, de asemenea, au avut copii. Cain îşi luă soţie pe una din surorile lui. Aşa a crescut numărul oamenilor de pe pământ. Ei toţi au trăit pe pământ călătorind de ici colea şi şi-au câştigat pâinea cu sudoarea frunţii lor. Unii dintre aceşti urmaşi ai lui Adam erau răi, alţii dimpotrivă binevoitori. Dumnezeu şi-a dovedit îndurarea Sa faţă de cei buni, deoarece El

întotdeauna îi binecuvântează pe cei care sunt buni. Satan şi-a exercitat influenţa lui rea între oameni şi cei mai mulţi dintre ei s-au alăturat răului.

Noe era un om bun şi el cu familia sa serveau pe Iehova Dumnezeu. Peste şaisprezece sute de ani au trecut de la judecata din grădina Edenului (în care timp oamenii au devenit foarte răi) şi violenţa era mare pe pământ. Dumnezeu şi-a propus să nimicească pe toţi cei răi de pe pământ şi aşa a dat lui Noe îndrumarea ca să zidească o barcă şi să ducă în ea pe familia lui; imediat ce corabia s-a gătat, se năpusti un mare potop asupra pământului şi toate creaturile vii au fost stârpite afară de aceia care se aflau în corabie. Numai opt persoane au rămas în viaţă pe pământ după marele potop. (Geneza 7:21-23; 1 Petru 3:20). Noe şi fiii lui au conceput copii şi oamenii astfel iarăşi începură să se înmulţească pe pământ. Între aceştia unii au fost binevoitori, alţii dimpotrivă răi. Între cei ce năzuiau să facă voia lui Dumnezeu era un bărbat cu numele Avram, numele căruia mai târziu a fost schimbat în Avraam. Scriptura vorbeşte despre el ca prieten al lui Dumnezeu. Soţia lui Avraam era Sara.

Când Avraam ajunse la vârsta de 75 de ani, Iehova i-a spus: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta: şi eu voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. … şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12:1-3). Avraam şi soţia sa pe lângă altele părăsiră Haranul, ca să călătorească în ţara Canaanului. Când ajunseră acolo până la locul numit Sihem, Domnul apăru lui Avraam şi-i zise: „Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale". Avraam ridică acolo un altar şi de atunci locul acela este numit Betel, ce înseamnă casa Domnului. Mai târziu Avraam a locuit pe şesurile din Mamre, chiar deasupra Hebronului actual care se află în partea de sud a Palestinei. În timp ce Avraam trăia acolo, Dumnezeu a făcut cu el un legământ, spunând: „Seminţei tale îi dau ţara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat". – Geneza 15:18.

Mai târziu când Avraam împlini vârsta de 90 de ani, Domnul i-a zis: „Voi face un legământ între Mine şi tine, şi te voi înmulţi nespus de mult…vei fi tatăl multor neamuri. Şi îţi voi da ţie şi seminţiei tale după tine, ţara în care locuieşti acum ca străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpânire veşnică; şi Eu voi fi Dumnezeul lor." – Geneza 17:2,4,8.

Ceva mai târziu, pe când Avraam şedea la intrarea cortului său pe care l-a ridicat în şesul Mamre, deodată a văzut trei bărbaţi stând înaintea lui; erau solii lui Iehova. În şesul Mamre, puţină cale mai sus de localitatea Hebron, se află un stejar foarte bătrân, tulpina căruia are o grosime de aproape zece metri. Se presupune că stejarul acesta a fost pus de Avraam, în locul unde şi-a ridicat cortul când au apărut înaintea lui solii sfinţi. Desigur că nu putem să acceptăm aceasta cu încredere, pentru că un stejar nu poate avea o viaţă atât de lungă. Însă acest arbore trezeşte ceva interes, deoarece stă cam pe locul acela unde Avraam se crede că locuia în cortul său. Acolo pregăti Avraam mâncăruri răcoritoare pentru oaspeţii înalţi şi el stătu înaintea lor sub pom şi ei mâncară. „La anul, pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreşit la tine; şi iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu". – Geneza 18:1-14.

La timpul stabilit Avraam şi Sara primiră un fiu, pe care îl numiră Isaac. (Geneza 21:1-3). Cum Isaac crescu mare, Iehova l-a supus pe Avraam la o probă grea şi în timp ce făcu aceasta, a făcut o icoană care a profeţit răscumpărarea rasei omeneşti. Darea de seamă despre aceasta o găsim în capitolul 22 al cărţii Genezei. Dumnezeu vorbi către Avraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti, pe Isaac; du-te în ţara Moria şi adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ţi-l voi spune Eu."(Geneza 22:2). Este de mare interes ca să luăm seama că muntele Moria se află înăuntrul zidurilor oraşului Ierusalim de acum. Era acelaşi loc unde şi Solomon a zidit templul său, şi e de crezut, că exact acesta a fost locul unde regele Melchisedec, misteriosul rege al Salemului, s-a

Cuprins

întâlnit cu Avraam. Acest loc însemnat este şi locul unde era trimis Avraam, ca conform îndrumării dumnezeieşti, să aducă jertfă pe fiul său Isaac.

După ce a strâns lemne pentru focul de jertfă, Avraam a pornit-o la drum cu fiul său şi cu câţiva servi ai lui într-o călătorie de trei zile de la şesul Mamre până la muntele Moria şi imediat după sosire făcu toate pregătirile pentru jertfa arderii de tot. Isaac nu a ştiut că tatăl său are ca scop ca pe el însuşi să-l jertfească pe altar şi vorbi către tatăl său: „Iată focul şi lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?" „Fiule" a răspuns Avraam „Dumnezeu însuşi va purta grijă de mielul pentru arderea de tot." După aceea Avraam a comunicat fiului său că el însuşi trebuia să fie jertfa de tăiat. El legă pe Isaac şi îl aşeză pe altar, scoase cu mâna sa şi apucă cuţitul cu care voia să ucidă pe fiul său. Aceasta a fost o probă aspră a credinţei lui Avraam. Isaac era unicul său fiu şi îl iubea din toată inima; însă Iehova i-a poruncit, ca să aducă pe fiul său jertfă, şi iubirea lui faţă de Iehova îl făcu să dea ascultare poruncii lui Dumnezeu. Însă în timp ce îşi ridica mâna ca să ucidă pe unicul său fiu iubit, "îngerul Domnului l-a strigat din ceruri şi a zis: „Avraame! Avraame!" „Iată-mă!" a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.". Cum Avraam își ridică privirea, văzu în apropiere un berbec agăţat de coarnele sale într-un desiş, îl luă şi-l aduse ca jertfă.

„ Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam şi a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei; şi în sămânţa ta toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate, pentru că ai ascultat de porunca Mea!" – Geneza 22:15-18.

În această icoană minunată, Avraam era o ilustraţie sau o icoană profetică a lui Iehova, în timp ce Isaac era icoana lui Isus, fiul iubit a lui Iehova. Prin faptul că Avraam a adus pe fiul său jertfă pe altar, a descris cum Dumnezeu va aduce la timpul său cuvenit pe fiul său iubit, pe unicul său fiu, ca mare jertfă ca omenirea să fie răscumpărată de sub moarte şi să primească ocazia pentru primirea vieţii. Avraam nu a înţeles ce a avut Iehova de gând, aceasta era cu neputinţă pentru el, pentru că aceasta nu i-a descoperit-o Iehova; însă a ştiut că Iehova aici a făcut cu el un legământ şi l-a întărit cu jurământul său şi că Dumnezeu din pricina acestor două lucruri hotărâte şi neschimbate, cuvântul şi jurământul său, la timpul său stabilit va duce la îndeplinire legământul său şi că acest legământ va aduce cu sine binecuvântarea tuturor neamurilor şi naţiunilor de pe pământ.

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam, de a binecuvânta toate neamurile şi naţiunile de pe pământ, este chiar împotriva învăţăturii chinului veşnic, cu foc şi pucioasă literală, predată de învăţătorii în materie de religie ai creştinătăţii. Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, nu putea să înveţe în acelaşi timp legământul lui Dumnezeu cu Avraam şi seminţia sa şi despre un oarecare chin veşnic, ca să nu se contrazică. Prin urmare, învăţătura chinului veşnic trebuie să fie falsă; ea se dovedește a fi nescripturală. Ea este un neadevăr născocit de sistemele religioase.

PREOT ȘI REGE PENTRU DUMNEZEU

Preotul credincios şi veşnic şi regele lui Iehova Dumnezeu a fost profeţit cu mii de ani înainte în istoria poporului de demult a lui Dumnezeu, copiii lui Avraam, Isaac şi Iacov. Toate aceasta s-au întâmplat pentru lămurirea şi pentru binele acelora, care acuma trăiesc în lume.

Marele preot al lui Iehova Dumnezeu este cel care îl serveşte în calitatea lui oficială de reprezentant principal al Său. Ceremonia făcută în legătură cu cortul din ziua de ispăşire a lui Israel a avut însemnătate profetică. Preotul a executat acea ceremonie. În fapt, acea ceremonie profetică a

spus: Va veni şi timpul acela când preotul cel mare, pus în serviciul lui de Dumnezeu, va păşi înaintea lui Dumnezeu în mod oficial şi va câştiga ispăşire pentru păcatele omenirii. Jertfa desăvârşită omenească trebuie oferită în locul omenirii păcătoase şi prin aceasta preţul de răscumpărare al mântuirii omenirii şi aceasta va fi predată lui Dumnezeu la timpul său hotărât. Cine va fi însă preotul cel mare denumit pentru executarea lucrării acesteia? Pavel, ca martor al lui Dumnezeu, a răspuns la această întrebare şi arată că acest mare preot va fi Isus Cristos, care a fost credincios faţă de Dumnezeu. Să citim Evrei 3:1-6.

Din aceste dovezi vedem, că Isus a fost preotul cel mai mare al lui Dumnezeu nu numai pe pământ, ci şi acum este mare preot în cer. În Evrei 4:15 citim: „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat". Iar în Evrei 8:1,2 citim: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a aşezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea Sfânt şi al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul". Isus nu a adoptat funcţia de Mare Preot cu de la sine putere, ci a preluat-o prin numirea de către Iehova Dumnezeu. În Evrei 5:4,5 zice: „Nimeni nu-şi ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron. Tot aşa şi Cristos, nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: „Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut."

Odată pe an, la ziua ispăşirii, Marele preot al lui Israel a îndeplinit anumite ceremonii profetice prin jertfirea anumitor animale, dar ca împlinire a acestor ceremonii sau profeţii, Isus Cristos, ca Mare Preot al lui Dumnezeu, prin jertfirea vieţii sale a prezentat o jertfă odată pentru totdeauna şi preţul de răscumpărare pentru binele omenirii. În Evrei capitolul 9, versetele 11, 12, 14, 24, 26 citim: „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea Sfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat răscumpărarea veşnică pentru noi. Cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va elibera conştiinţa de lucrări moarte pentru a-l servi pe Dumnezeul cel Viu?…Căci Cristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa".

O altă dovadă cu privire la faptul că ceremoniile Evreilor din ziua de ispăşire au fost de însemnătate profetică, vedem în următoarele: Preoţii mari ai Evreilor trebuiau să se nască totdeauna din seminţia lui Levi; de aici se trage şi numele „preoţie levitică". Isus însă s-a născut din seminţia lui Iuda şi în aceasta nu era vorbă de preoţie. Însă există o altă preoţie, care este denumită în Scriptură de către Domnul ca „preoţie după ordinul lui Melchisedec". Apostolul Pavel mai citează următoarele cuvinte profetice şi apoi spune despre originea acestui mare preot: „Fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac". – Evrei 7:3,11-17.

Aceasta vrea să exprime că preoţia aceasta nu a fost rânduită după spiţă de neam, cum vedem în cazul preoţiei levitice; în privinţa acestei preoţii nu se ia în considerare nici spiţa tatei, şi nici a mamei. Deoarece nu ştim nimic despre originea acestui Om Mare şi deoarece preoţia Lui nu va înceta niciodată, despre acesta se spune, „că viaţa lui nu are nici început nici sfârşit". Aşadar preoţia levitică arată lucrarea Marelui Preot, Isus Cristos, în legătură cu ispăşirea. Preoţia levitică nu descrie şi alte lucrări pe care acest Mare Preot le îndeplineşte.

O altă profeţie s-a făcut despre acest mare preot şi lucrarea Sa. Când Avraam, Iudeul, s-a întors cu ocazia eliberării lui Lot şi s-a întâlnit cu Melhisedec, care atunci era regele Salemului, adică al păcii (căci Salem înseamnă pace) şi totodată a fost şi preotul Dumnezeului Celui prea Înalt; şi el s-a îngrijit de băutura şi mâncarea lui Avraam. Evenimentul acesta este însemnat în Geneza capitolul 14 (Evrei 7:1). Profeţia aceasta a arătat venirea unei persoane, care va ocupa slujba de preot al Dumnezeului Celui prea Înalt şi va hrăni cu hrană dătătoare de viaţă popoarele de pe pământ. Isus Cristos a împlinit această profeţie; el este marele preot al lui Dumnezeu şi împuternicitul lui principal pe vecie, şi el a câştigat pentru om ceea ce îi aduce şi susţine viaţa. În epistola către Romani 6:23 citim: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru". Fiind cel mai principal împuternicit al lui Dumnezeu, El face şi va face toate lucrurile pentru Iehova şi în numele lui Iehova. Despre aceasta citim în 2Corinteni 5:18 şi 1Corinteni 8:6: „toate lucrurile sunt de la Iehova şi toate lucrurile sunt prin Cristos Isus".

Profeţia despre Melhisedec mai arată că Marele Preot în acţiune este totodată şi Regele sau Domnitorul cel mare. Dumnezeu a lăsat să se profocească prin Isaia despre venirea celui Puternic, pe umerii cui se va afla stăpânirea dreptăţii şi care va oferi viaţă şi pace popoarelor de pe pământ. Isaia a prezis, că cel Puternic va fi Prinţul Păcii. (Isaia 9:6,7). Când Iacov era pe patul morţii Dumnezeu l-a făcut să profocească despre lucrurile viitoare. Printre altele a profeţit după cum urmează: „Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! El îşi pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leu bătrân: cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo, şi de El vor asculta popoarele". – Geneza 49:9, 10.

Isus s-a născut din seminţia lui Iuda şi Scriptura îl numeşte "leul din seminţia lui Iuda". (Apocalipsa 5:5). Cel Puternic amintit de profet, trebuie să aibă drept la domnie şi trebuie să fie marele legiuitor al poporului, precum şi Moise a fost legislatorul lui Israel. Numele Şilo îl caracterizează ca fiind cel paşnic, Prinţul Păcii. Faptul că profetul a declarat că „Naţiunile se vor aduna în jurul lui", aceasta este o profeţie că El va fi domnitorul oamenilor. Profeţia aceasta a împlinit-o Isus în parte, iar acuma lucrează la realizarea ei totală.

Dumnezeu a prevestit prin profetul său şi locul de naştere al domnitorului de drept al lumii. Mica spune în 5:2: „Şi tu, Betleeme Efrata, cu toate că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel, şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei". Când Isus s-a născut în Betleem, a împlinit în parte profeţia aceasta. Cuvintele profeţiei „a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi" arată la Logos, prin care s-a întâmplat crearea tuturor lucrurilor şi care a devenit trup şi a locuit între oameni; deci Cel care s-a născut să fie domnitorul lumii. (Ioan 1:1-4). Când Isus era pe pământ a fost uns ca rege, deci chiar şi atunci era rege, atunci însă nu a ocupat încă scaunul său de domnie. Trebuie să aştepte până la timpul hotărât de Dumnezeu, care atunci era încă în viitorul îndepărtat, precum aşa a spus lui Pilat: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta" (Ioan 18:36-38). Profetul a indicat timpul când Isus îşi va intra în slujba Lui de Rege când a spus: „De aceea îi va lăsa, până la vremea când va naşte cea care are să nască, şi rămăşiţa fraţilor Săi se va întoarce la copiii lui Israel". – Mica 5:3.

Această profeţie se referă la momentul când naţiunea Lui se va naşte şi domnia Lui va începe, ceea ce s-a întâmplat deja. Dumnezeu, prin profetul său referindu-se la un timp viitor, a declarat: „Totuşi, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel Sfânt."(Psalm 2: 6). Profeţia aceasta a început să se împlinească în 1914, cum arată Scriptura. Deci dovezile profetice care nu se pot pune la îndoială arată că acela pe care Dumnezeu l-a trimis ca răscumpărătorul omenirii, este totodată şi Marele Profet al lui Iehova Dumnezeu şi vorbeşte cu toată autoritatea în numele lui Iehova. Afară de aceasta, din dovezile survenite vedem că este în veci „preotul Dumnezeului prea Înalt" şi în veci va purta slujba aceasta; prin urmare El este împuternicitul

principal al lui Dumnezeu. Din dovezile arătate vedem şi că el este Regele cel Mare şi Domnitorul de drept al lumii, care va guverna în dreptate spre binele popoarelor; şi este dovedit şi faptul că drepturile veşnice la aceste slujbe le-a primit când Dumnezeu l-a uns cu spiritul său sfânt.

Sub „ungere" trebuie să înţelegem o numire într-un serviciu şi că numitul este înzestrat cu autoritate şi putere întru îndeplinirea serviciului său. Cuvântul „Cristos" înseamnă uns şi numele aceasta l-a primit cu ocazia ungerii Sale. De atunci are dreptul să poarte denumirile de Profet, Preot şi Rege. Cuvântul „Mesia", de asemenea, înseamnă uns. Dumnezeu a prezis înainte prin profetul său că Mesia se va depărta, dar nu pentru El însuşi (Daniel 9:25,26). Profeţia aceasta cu totul în armonie cu profeţia lui Isaia, care zice că El şi-a vărsat sufletul în moarte în scopul câştigării preţului de răscumpărare pentru omenire (Isaia 53:8, 12). Isus a împlinit această Profeţie, El este Unsul, Mesia El şi-a vărsat sufletul în moarte, nu pentru El, ci pentru binele omenirii.

De când Iehova Dumnezeu a înviat pe Isus din morţi şi l-a aşezat la cel mai înalt serviciu în ceruri, El a devenit Mântuitorul şi autorul ispăşirii, şi El deţine pe bună dreptate acel titlu alături de cel de Profet, Preot şi Rege. Prin aceasta Isus a intrat în posesia puterii şi autorităţii ca să poată întemeia pe pământ Împărăţia Sa cea dreaptă şi să poată începe lupta împotriva duşmanului cel mare ca să îl înlăture de la conducerea lumii, şi să ducă la îndeplinire justificarea numelui lui Dumnezeu şi să înveţe pe tot poporul să se supună. Isus s-ar fi bucurat, dacă încă de atunci ar fi putut să înceapă lucrurile acestea, dacă ar fi sosit atunci timpul lui Dumnezeu pentru aceasta; însă vremea lui Dumnezeu nu sosise încă, pentru aceasta Dumnezeu a vestit prin profetul David: „Domnul a zis Domnului meu (Isus): „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale." (Psalm 110:1). Apostolul Pavel a înregistrat împlinirea acestui psalm când a scris: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate pentru totdeauna, S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui". – Evrei 10:12,13.

Declaraţia aceasta profetică nu trebuie interpretată aşa ca şi cum ar însemna că Isus a trebuit să stea în neactivitate, ci trebuie să însemne că El avea să aştepte până când timpul hotărât al lui Dumnezeu va fi sosit pentru scoaterea duşmanului pentru a-l scoate din curţile cerului, întemeierea Împărăţiei drepte şi justificarea numelui Părintelui său. Între timp a trebuit să execute alte lucrări. Când a sosit sfârşitul lucrării Sale de pe pământ, El le-a vorbit astfel învăţăceilor lui: „De aceea E Eu fac un legământ cu voi, după cum Tatăl Meu a făcut un legământ cu Mine, o Împărăţie, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea, şi să şedeţi pe scaune de domnie, ca să judecaţi pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel."(Luca 22:29, 30). Prin aceasta Isus a zis o profeţie că urmaşii lui (adică învăţăceii lui şi cei care îl vor urma după aceea cu credincioşie) vor fi împreună cu El în Împărăţia Lui.

Cam în timpul acela a zis ucenicilor Săi: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi". (Ioan 14:2,3). Aceasta este, de asemenea, o profeţie pe care ucenicii Lui n-au înţeles-o până la venirea Lui şi a Împărăţiei Sale. Acum profeţia aceasta s-a împlinit cel puţin în parte, iar restul este în curs de împlinire şi toţi consacraţii Domnului pot s-o înţeleagă. Deoarece vedem că profeţiile, care vorbesc despre Mântuitorul, despre Marele Profet, Preot şi Rege s-au împlinit sau sunt în curs de împlinire, există o mulţime de dovezi pentru întărirea credinţei tuturor acelora care iubesc pe Iehova. Faptul că Domnul a lăsat ca aceste profeţii să fie scrise în interesul acelora care sunt devotaţi pe deplin lui Iehova Dumnezeu, reprezintă o dovadă clară că la timpul lui Dumnezeu profeţiile acestea vor fi înţelese. Așa stau lucrurile în prezent!

Scrisori

RUGAŢI-VĂ PENTRU VICTORIE

Dragă frate Rutherford:

Fiind foarte activ în serviciu, a fost destul de dificil pentru mine să găsesc timp să vă scriu şi să-mi exprim aprecierea din inimă despre Lumina, Cartea Unu şi Doi, pe care mi-aţi trimis-o cu atâta amabilitate.

Simt sigur că va fi interesant pentru dumneavoastră să primiți vești de la unul care a fost în adevăr din 1896, și cum este pentru o astfel de persoană să obțină aceste adevăruri înviorătoare, atât de adevărate și de exacte cu Cuvântul lui Dumnezeu față de toate celelalte interpretări, deoarece aceste recente interpretări se potrivesc cu potrivesc atât de bine și de exact, întocmai cum s-au întâmplat, dovedind astfel împlinirea profețiilor așa cum sunt date în acea carte foarte minunată a Revelației. Ne dăm seama că aceasta este lucrarea Domnului, și nu a omului, în orice sens al cuvântului. Cu toate acestea, nu suntem în necunoștință de cauză despre faptul că Domnul v-a onorat, dragă frate, folosindu-vă ca instrumentul Său pentru a aduce aceste lucruri minunate în atenția clasei „servului credincios și înțelept" în acest timp; și ne bucurăm împreună cu dumneavoastră că sunteți onorat în felul acesta de Domnul, datorită devotamentului iubitor față de Cauza pe care cu toții o iubim atât de mult.

Așa cum spune Biblia, „Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru", și că „orice dar bun și perfect este de sus, și se pogoară de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare." – Iac. 1:17.

Cu toate că adevărul și serviciul lui a fost tot mai prețios de când l-am primit în urmă cu patruzeci de ani, nu m-am bucurat niciodată de o asemenea stare ca cea primită prin citirea *Luminii*.

„[Desigur] aceasta este lucrarea Domnului [*margin,* Aceasta este de la Domnul]; este minunat în ochii noştri." Dumnezeu este Domnul, care ne-a arătat *Lumina*. (Ps. 118:23, 27). Cu adevărat „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cel drept cu inima". – Ps. 97:11.

Comentariul în *Lumina,* Cartea Unu, despre Revelația 4:1 este important, unde se sugerează că Ioan reprezintă acolo pe servul credincios sau clasa rămășiței după cum urmează: El (Ioan) „s-a uitat, și, iată, o ușă era deschisă în cer", și el aude o invitație să „se suie acolo". Comentariul spune:

Aceasta arată că a sosit timpul să avem o viziune mai clară despre lucrurile spirituale. Ușa este modalitatea de intrare în sau înțelegerea lucrurilor spirituale care urmează să fie înțelese. Cei care răspund la invitație au permisiunea să intre în tărâmurile cerești și să primească cea mai glorioasă vedere cerească, adică, să înțeleagă pe Iehova, marele Rege al eternității. Iehova este cu adevărat Împărăția.

De asemenea, ne-am întrebat deseori cine este Izabela aceea menționată în Revelația 2:20-22. Acest lucru este clarificat exact în *Lumina*, Cartea Unu, Capitolul 1, pagina 29, când se afirmă că „Tiatira" înseamnă „fiică" și că în timpul perioadei Tiatira a bisericii această femeie Izabela se declară profetesă, și *învață și înșeală pe servii lui Dumnezeu*. (Versetul 20). Deoarece Izabela este scoasă în evidență în Scripturi în legătură cu Ilie, aceasta sugerează puternic că Tiatira ilustrează o condiție care exista în biserică în timpul perioadei Ilie. În acea perioadă de timp femeile au încercat să iasă în evidență și să devină influente în biserică. În acel timp adunările erau organizate de femei în biserică, care pregăteau, de asemenea, lecții, predici sau discursuri pentru bătrâni și îi îndrumau ce să spună. Acei dintre noi care ne străduiam să fim servi credincioși ai lui Dumnezeu în biserică am urât și disprețuit acest spirit manifestat în felul acesta; și ne întrebam deseori cum privea Dumnezeu

Cuprins

acest lucru rău. De când *Lumina* a explicat atât de clar această chestiune, nu mai suntem în îndoială cu privire la cine s-a făcut referire ca „acea femeie Izabela”. (Rev. 2:20). De asemenea, în *Lumina* este explicat că față de clasa „servului credincios și înțelept”, care caută să onoreze și să justifice numele lui Iehova, El își arată dragostea înaintea oamenilor dovedindu-le că aceștia sunt *servii adevărați ai lui Dumnezeu.*

Toate acestea ne sugerează înțelepciunea de a acorda o atenție deosebită poruncii lui Dumnezeu dată în Psalmul 2:10-12: „Acum, dar, fiți înțelepți, regilor; luați învățătură, judecători ai pământului. Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă cu tremur. Sărutați pe Fiul [ataşaţi-vă de El şi dovediţi că sunteţi de partea Lui], ca să nu se mânie, şi să pieriţi de pe cale, când mânia Lui se va aprinde în scurt timp. Ferice de toţi cei ce-şi pun încrederea în El”.

Îndemnul în Lumina, Cartea Unu, pagina 67, este foarte oportun în acest moment:

Rugăciunea este o parte esențială din viața celui credincios. Nimeni nu poate spera să progreseze în serviciul credincios față de Domnul fără rugăciune frecventă. Aceasta fiind „ziua din urmă” este timpul „să stăruim în rugăciune, și să veghem la aceasta”.

Ne rugăm pentru victorie. – Ps. 118:25.

În concluzie, Lumina Cartea Unu și Cartea Doi sunt minunate și ne vor ajuta fără îndoială să depunem un efort mai mare pentru a servi pe Dumnezeu cu mai multă credincioșie până la sfârșit și să ne ajute să înaintăm în lucrarea pe care ne-a dat s-o facem.

Rugăciunea mea este ca Domnul să vă călăuzească, să vă binecuvânteze și să vă păzească neîncetat până la sfârșit. Cu multă dragoste creștină,

Fratele dumneavoastră în Sion,
W. J. THORN

„HRANĂ”

Dragă frate Rutherford:

Salutări! Doresc să scriu câteva rânduri să-mi exprim recunoștința și mulțumirea mea profundă față de Tatăl nostru drag, și față de dvs., pentru partea mea din *Lumină*. Sunt fericit, bucuros, și încântat să fiu chemat în lumina Lui minunată. „Omul păcatului” nu are nici o scuză după ce citește explicația Revelației 11, în cele două mărturii, moartea și învierea. El știe că acesta este adevărul; și el nu are nici o scuză să nu știe cine sunt fiii adevărați ai lui Dumnezeu, după cum Iuda a știut că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

Și, așa cum atunci „Ioan de la sânul lui Isus” a aflat de la Isus cine era trădătorul, și Iuda a acționat imediat, tot așa Turnul de Veghere arată „că spiritul Diavolului va scoate la iveală și va arăta în scurt timp pe „omul păcatului”. Cei care se îndoiesc acum, după citirea *Luminii,* și a ultimelor *Turnuri de Veghere*, nu au nici o scuză. Ei ar trebui să vadă cât de minunat a prezis și a știut dinainte Dumnezeu toate aceste lucruri, și că El știe totul pentru a-și desfășura lucrarea. Pe lângă importanța lucrării Împărăției de justificare a numelui lui Iehova, pentru mintea mea explicarea Revelației 11 (și a relației lui cu dovezile multe până în 1918, perioada de tranziției, etc.) este unul din cele mai importante feluri de „hrană” pentru biserică în acest timp.

Ea este minunată! Laud pe Dumnezeu că mi s-a dat permisiunea să citesc și să înțeleg *Lumina*. Niciodată nu m-am bucurat de o perioadă de mărturie ca aceasta din urmă.

Cu multă dragoste creștină, și cu bucurie în serviciul Lui, sunt

D-ra. NELLIE ELLIOTT, *Colportor Pionier*.

Cuprins

RECUNOSCĂTOR

Dragul meu frate Rutherford:

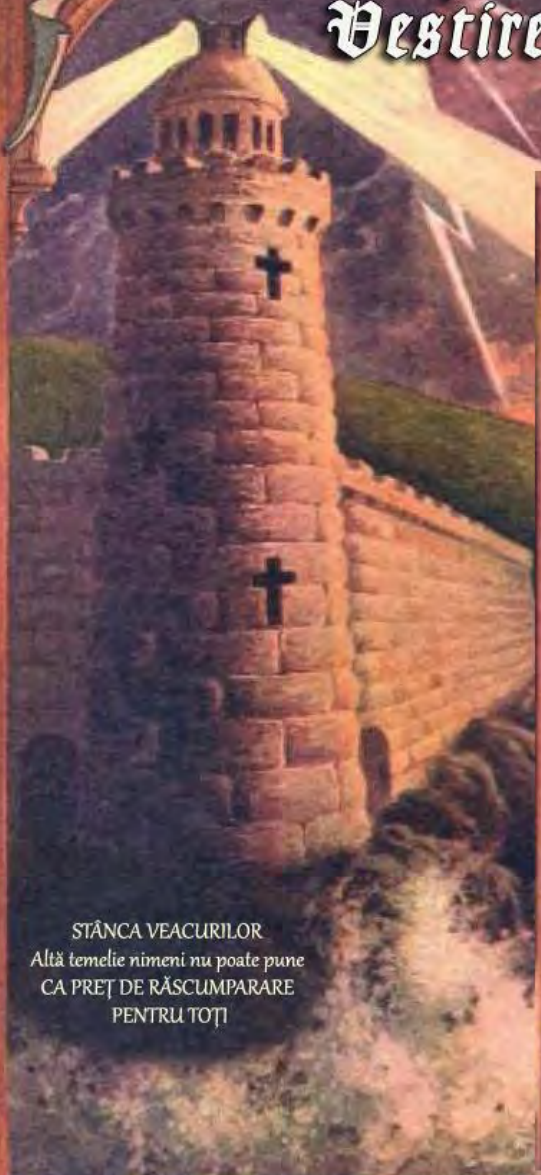
Tocmai am citit *Lumina* Unu și Doi. Remarcabil! Atât de măreț, de frumos, de emoționant și de inspirator. Mă grăbesc să vă spun despre bucuria și recunoștința mea, încât nu găsesc cuvinte cu care să-mi exprim aprecierea față de Domnul pentru toate aceste binecuvântări minunate. Interpretarea clară și fără greșeală a cărții Revelația, combinată cu capitolul doi din profeția lui Daniel, este minunată și a adus o asemenea binecuvântare încât, cu toate că am încercat să mulțumesc Tatălui nostru ceresc, totuși nu pot să fiu mulțumit fără a vă spune cât de mult o apreciez. Pot spune cu adevărat că ea este cea mai bună din toate. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragă frate Rutherford, pentru lucrarea dvs. și pentru lucrarea dragostei în aceste zile din urmă.

Fratele dumneavoastră prin harul Lui,
CHARLES E. SCOTT, *Costa Rica*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREŢ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOŢI

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 August 1931** **Nr. 15**

Cuprins:

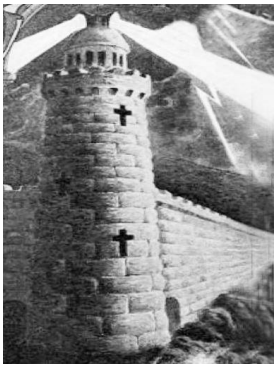
ESTERA ŞI MARDOHEU – part. a 6-a	**- Pag. 315**
CONGRESE	**- Pag. 322**
ÎMPĂRĂŢIA VEŞNICĂ	**- Pag. 325**
SCRISORI	**- Pag. 327**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 August 1931** **Nr. 15**

Estera şi Mardoheu

„Voi iubitori ai lui Iehova, urâţi răul! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi”. – Psalm 97:10*, Roth.*

Partea a VI-a

IEHOVA nu se schimbă şi legile Sale, de asemenea, nu sunt supuse schimbării. Legile Sale le pregăteşte fără să ţină seama de anumite persoane, iar creaturile Sale sunt răsplătite în urma supunerii lor faţă de aceste legi. Dacă o creatură se bucură de privilegiul că poate să servească, dar neglijează să preţuiască sau abuzează de acest privilegiu al ei, va pierde desigur îndurarea lui Dumnezeu, iar privilegiile deosebite se vor lua de la ea şi se vor da altora. Haman a primit de la Rege mari favoruri, a fost privilegiat şi avea ocazie să-şi folosească puterea pentru bine. Dar a fost nerecunoscător şi nu a preţuit ceea ce a primit. A abuzat de privilegiile sale pentru a-şi astâmpăra dorinţa egoistă şi a pierdut totul. Ceea ce a avut a fost luat de la el şi dat altora. „În aceeaşi zi, împăratul Ahaşveroş a dat împărătesei Estera casa lui Haman, vrăjmaşul Iudeilor. Şi Mardoheu a venit înaintea împăratului, căci Estera arătase legătura ei de rudenie cu el. Împăratul şi-a scos inelul, pe care-l luase înapoi de la Haman, şi l-a dat lui Mardoheu. Estera a pus pe Mardoheu peste casa lui Haman”. – 8:1,2

2. Isus a arătat aplicarea acestei reguli, când a zis: „ Luaţi-i, deci, talantul, şi daţi-l celui ce are zece talanţi. Pentru că celui ce are, i se va da, şi va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are!” (Matei 25:28,29). Tot această regulă o vedem în cazul lui Şebna şi Eliachim. (Isaia 22, 15-25; *Turnul de Veghere,* 1928, pagina 197). Mulţi au primit ocazii ca să servească lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, însă din pricina egoismului au abuzat de aceste privilegii şi au pierdut harul lui Dumnezeu şi ocaziile de servire au fost luate de la ei şi au fost date altora. Din această regulă vedem că tot ceea ce facem ce este plăcut în numele lui Iehova trebuie să fie făcut din îndemnul iubirii faţă de Dumnezeu. Egoismul este tocmai opusul iubirii; şi când îndemnul pentru lucru vine din egoism, serviciul acesta nu este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

3. Când Isus Cristos a venit la templul lui Dumnezeu pentru judecată, a găsit o clasă egoistă, care din egoism l-a servit pe Dumnezeu; Domnul a luat privilegiul de la clasa aceasta şi membrii acestei clase au format „clasa servului rău”. Tot atunci El a găsit şi o clasă credincioasă, care a îngrijit de altarul Domnului, deoarece iubesc pe Domnul. Din aceasta a alcătuit „clasa servului credincios şi înţelept” şi acesteia i-a încredinţat toate bunurile Sale, şi anume, toate privilegiile servirii pe pământ de la timpul venirii Sale la templu până la Armaghedon.

4. Mardoheu şi Estera au fost din aceeaşi familie şi ilustrează pe aceia care sunt logodiţi cu Cristos şi formează rămăşiţa. Mardoheu prefigurează clasa aceea care a fost găsită lucrând cu credincioşie când Cristos a venit la templul Său, în timp ce Estera prefigurează acea parte a rămăşiţei, pe care Domnul a luat-o la Sine de când a început să judece la templu. Casa lui Haman, după spânzurarea acestuia, a fost dată Esterei, ceea ce ilustrează că acele lucruri sau privilegii deosebite, de care s-a bucurat cândva „servul rău” şi pe care le-a putut avea şi folosi şi pe mai departe dacă ar fi rămas credincios faţă de Dumnezeu, au fost luate de la el şi date clasei ilustrate prin Estera. Este interesant amintit că aceia care din 1922 au primit adevărul din toată inima, cu bucurie şi sârguinţă, au intrat în serviciul Domnului şi nu s-a auzit că aceştia să fi murmurat cândva.

5. Haman s-a bucurat de privilegiul de a sluji în jurul persoanei regelui. El a fost îndreptăţit să poarte inelul regelui, cu care să sigileze şi să facă neschimbate ordinele şi scrierile. Deci a ocupat un post de mare vază şi de mare răspundere. El a abuzat de această poziţie privilegiată, a folosit-o în scop egoist, pentru împlinirea dorinţelor sale nesăţioase. Haman ilustrează în mod deosebit pe preoţii făţarnici, precum şi pe aceia care au fost cândva împreună cu ei moştenitorii Împărăţiei şi s-au bucurat de privilegiul extraordinar de a vorbi în numele Domnului, însă au abuzat de serviciul lor privilegiat şi l-au folosit spre îndestularea lor proprie. Această clasă cuprinde în sine „clasa servului rău", pe „omul fărădelegii" , „fiul pierzării".

6. Privilegiile luate de la aceştia, au fost oferite „clasei servului credincios" ilustrată de Mardoheu, clasei miresei adevărate ilustrată prin Estera. Regula acesta Isus a pronunţat-o cu tărie înaintea fariseilor, când a zis: „De aceea, vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite". – Matei 21:43.

7. Amaleciţii se trăgeau din Esau, care nepreţuind dreptul de întâi născut, l-a vândut pentru satisfacerea dorinţelor sale egoiste. Esau ilustrează pe preoţii falşi şi pe omul fărădelegii, precum şi pe toţi aceia care asemenea lor nu preţuiesc ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei şi nu pun nici un preţ pe îndurarea lui Dumnezeu. Dreptul de întâi născut de care s-a bucurat Esau a fost oferit lui Iacob, care ilustrează pe poporul adevărat al lui Dumnezeu, şi anume pe aceia care formează rămăşiţa. Petru a arătat aceeaşi regulă dumnezeiască când a stat în faţa fraţilor săi credincioşi şi a vorbit despre Iuda: „ El era din numărul nostru, şi era părtaş al aceleiaşi slujbe". În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: „Locuinţa lui să rămână pustie, şi nimeni să nu locuiască în ea!" Şi: „Slujba lui s-o ia altul!" (Fapte 1:17, 20). Aceasta este o altă dovada că Iuda a prefigurat clasa „servului rău", „omul păcatului și fiul pierzării".

8. Paza şi siguranţa este sigură doar pentru cei care iubesc pe Dumnezeu şi iubirea de Dumnezeu se poate dovedi prin îndeplinirea sau urmarea necondiţionată de către creatură a poruncilor lui Dumnezeu, iar aceasta trebuie să vină dintr-o pornire bună, neegoistă. Dumnezeu, foarte des şi în multe texte ale Scripturii, a arătat şi stabilit regula Sa neschimbată. Într-adevăr, mulți nu pot să recunoască şi să ţină regula aceasta. Capacitatea mentală a acelora a devenit tocită prin egoismul din inimile lor. Având în vedere aceste împrejurări, cât de puternic se arată ceea ce spun cuvintele înţelepte: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieţii. – Proverbe 4: 23.

ALTE PERICOLE

9. Cum am mai spus, Scriptura sprijină concluzia că legătura strânsă dintre elementele politice, financiare şi religioase ale lumii se va rupe, iar elementul religios va fi dat în lături şi va fi nimicit complet înainte de Armaghedon.(Vezi *Lumina* Vol. II, pagina 108). Rămăşiţa însă şi după aceasta va fi în primejdie din partea altor duşmani, și trebuie să se poarte cu precauţiune şi să urmeze cu mare grijă legea lui Dumnezeu dacă vrea să fie ocrotită. Nu uitaţi că scopul lui Satan este să nimicească pe rămăşiţă şi de acum încolo va avea reprezentanţi pe pământ pe care îi va folosi până când puterea şi organizaţia lui va fi distrusă cu desăvârşire la Armaghedon. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit şi treaz ca să poată fi siguri ca se vor bucura de protecţia lui Dumnezeu şi faţă de ceilalţi duşmani.

10. Estera şi-a pus odată în joc viaţa când a venit înaintea regelui fără să fie chemată şi iarăşi s-a văzut nevoită să facă aceasta. Cu prima ocazia a descoperit lucrul nelegiuit al lui Haman prin care a dus pe Haman la spânzurătoare. Probabil că Estera s-a gândit că aceasta va fi de ajuns ca să convingă pe rege să ia şi alte măsuri pentru eliberarea evreilor. Regele însă nu a luat măsuri pentru scăparea Evreilor şi aceasta a neliniştit pe Estera şi pe Mardoheu. Au trecut cam două luni de la spânzurarea lui Haman şi repede se apropia data pentru măcelărirea Evreilor care a fost stabilită prin edictul regal eliberat de Haman. Aici trebuie amintit că legile Medo-Perşilor nu se puteau schimba. Orice altceva ar închipui această parte a dramei dumnezeieşti a Esterei, dar în tot cazul scoate tare în evidenţă faptul că Dumnezeu are ca scop să sufere răutatea lui Satan până la extrem până la bătălia Armaghedonului; şi atunci va stârpi pe Diavolul şi organizaţia lui, iar până atunci martorii lui Dumnezeu trebuie să continue mărturia pentru numele şi cuvântul lui Iehova. Trebuie să continue lucrarea, care le va aduce scut prin Iehova şi scăpare de duşmanii şi agenţii acestora; ba chiar şi

Cuprins

după ce preoţimea nu le va mai sta în cale trebuie să continue mărturia. Lupta nu va înceta până când Satan şi organizaţia lui nu vor fi complet nimicite.

11. Estera iarăşi a păşit înaintea regelui fără să fi fost chemată, însă acum fără pretextul că îl cheamă pe rege la ospăţ. S-a aruncat la pământ în faţa regelui şi a plâns amarnic. „Apoi Estera a vorbit din nou înaintea împăratului şi s-a aruncat la picioarele lui, a plâns şi l-a rugat să oprească urmările răutăţii lui Haman, Agaghitul, şi izbânda planurilor lui împotriva Iudeilor”(8:3). Ahaşveroş a ştiut deja, că Estera şi Mardoheu făceau parte din aceeaşi familie, că amândoi i-au adus nişte servicii preţioase şi putem presupune că şi-a iubit regina. „Împăratul a întins toiagul împărătesc din aur Esterei, care s-a ridicat şi a stat în picioare înaintea împăratului”.(8:4). Prin aceasta regele a invitat pe Estera să-şi exprime dorinţa. Estera a venit înaintea regelui probabil în urma sfatului lui Mardoheu, deoarece acesta poate era chiar atunci acolo sau în apropiere, după cum arată împrejurările. La care regina a răspuns şi a zis: „Dacă împăratul găseşte cu cale şi dacă am căpătat trecere înaintea lui, dacă lucrul pare potrivit împăratului, şi dacă eu sunt plăcută înaintea lui, să se scrie ca să se întoarcă scrisorile făcute de Haman, fiul lui Hamedata, Agaghitul, şi scrise de el cu gând să omoare pe Iudeii care sunt în toate ţinuturile împăratului; căci cum aş putea eu să văd nenorocirea ce ar atinge pe poporul meu, şi cum aş putea să văd nimicirea neamului meu?” (8:5, 6). Estera a avut curaj să dea faţă cu moartea, numai să scape pe poporul său.

12. Cu toate că Estera a rugat pe rege să desfiinţeze ordinul conceput de Haman, aceasta nu s-a putut face, deoarece nici o hotărâre, care s-a scris sub legile Medo-Perşilor, nu se putea desfiinţa. (1:9). Tot astfel Dumnezeu a poruncit ca războiul Armaghedonului să aibă loc şi Satan să strângă toată armata împotriva poporului Său, şi aceasta nu se poate schimba. – Zaharia 14:1-3.

13. Unii s-au amăgit şi au amăgit şi pe alţii, susţinând fără minte că toate zilele primejdioase pentru poporul lui Dumnezeu au trecut odată cu încetarea războiului mondial. Să nu vă lăsaţi amăgiţi cu astfel de vorbe. Dumnezeu a lăsat prin profetul Său să se scrie următoarele lucruri: „Pregătiţi războiul! Treziţi pe viteji! Să se apropie şi să se suie toţi oamenii de război! Să se scoale neamurile [naţiunile], şi să vină în valea lui Iosafat! Căci acolo voi şedea să judec toate neamurile [naţiunile] de primprejur”. – Ioel 3:9, 12.

14. De asemenea, nici elementele organizaţiei pământene nu se lasă slăbite şi nu doresc să renunţe la dorinţa lor de a stârpi rămăşiţa lui Dumnezeu. Ele lucrează sub conducerea lui Satan. (Vezi Apocalipsa 12:17; 16:13-16). Din această pricină trebuie să presupunem că fiecare parte a organizaţiei lui Satan îşi continuă marşul spre Armaghedon şi încă cu hotărârea fermă de a stârpi rămăşiţa lui Dumnezeu şi să pună capăt lucrării de mărturie pentru numele lui Dumnezeu pe pământ. Nu există alternativă pentru rămăşiţă. Membrii rămăşiţei trebuie să umble pe calea croită de Dumnezeu, fiind convinşi că numai devotamentul lor neegoist faţă de Dumnezeu asigură mântuirea şi eliberarea lor.

15. Deşi Ahaşveroş nu a putut desfiinţa ordinul dat, cu toate acestea a putut să se îngrijească să înlăture necazurile şi aşa a şi făcut. „Împăratul Ahaşveroş a zis împărătesei Estera şi Iudeului Mardoheu: „Iată, am dat Esterei casa lui Haman, şi el a fost spânzurat pe spânzurătoare pentru că întinsese mâna împotriva Iudeilor. Scrieţi, deci, în folosul Iudeilor cum vă va place, în numele împăratului, şi pecetluiţi cu inelul împăratului. Căci o scrisoare scrisă în numele împăratului şi pecetluită cu inelul împăratului nu poate fi desfiinţată.” – 8:7,8.

16. Haman a dictat ordinul pentru măcelărirea evreilor, iar între Iudei Mardoheu a fost cel mai însemnat. Acum însă în urma împuternicirii din partea regelui, Mardoheu a dictat ordinul prin care nu numai că a împuternicit pe Evrei să se apere, ba chiar i-a autorizat şi să ucidă pe duşmanii lor. Au chemat pe scriitorii regelui şi aceştia au scris ce le-a dictat Mardoheu. „Scribii împăratului au fost chemaţi în vremea aceea, în a douăzeci şi treia zi a lunii a treia, adică luna Sivan, şi au scris, tot ce a poruncit Mardoheu, Iudeilor, căpeteniilor oştirii, dregătorilor şi mai marilor celor o sută douăzeci şi şapte de ţinuturi aşezate de la India la Etiopia, fiecărui ţinut după scrierea lui, fiecărui popor după limba lui, şi Iudeilor după scrierea şi limba lor”. – 8:9.

17. În scrierea acestui ordin Mardoheu a obţinut fără îndoială sfatul Domnului şi a avut o înţelepciune dumnezeiască. Îngerii lui Dumnezeu au fost prezenţi acolo, urmând ordinele lui Iehova ca să formeze o astfel de pildă care a anunţat evenimentele zilelor următoare, care trebuie să se împlinească şi acum s-au şi împlinit.

18. Aşa este acum prezent Isus Hristos cu îngerii săi şi prin aceste unelte spirituale conduce acum Domnul mişcarea poporului Său. „Clasa servului”, fiind sub îngrijirea lui Cristos, caută şi se sileşte să înţeleagă legile marelui Iehova Dumnezeu, ca astfel să câştige un sfat potrivit cu privire la cum să se poarte acum şi în viitorul apropiat, data fiind importanţa situaţiei. Rămăşiţa lui Dumnezeu nu poate să urmeze calea “profetului mincinos” şi nu poate să schimbe timpurile şi legile, ci trebuie să se conformeze cu totul legilor lui Dumnezeu, aşa după cum este scris. Dumnezeu nu şi-a schimbat hotărârea cu privire la Armaghedon şi nici nu o va schimba; nici nu-l va împiedica pe duşman să atace poporul Său. Însă Dumnezeu va da poporului Său toată puterea necesară pentru un contraatac care va nimici cu desăvârşire pe duşman.

19. Mardoheu s-a grăbit şi a făcut să se scrie scrisorile de îndrumare şi le-a trimis în toate provinciile imperiului, dând îndrumare slujbaşilor şi Iudeilor asupra celor ce au de făcut: „A scris în numele împăratului Ahaşveroş, şi a pecetluit cu inelul împăratului şi a trimis scrisorile prin alergători, călări pe cai şi catâri născuţi din iepe”. (8:10). Mardoheu a făcut aceasta în armonie cu porunca regelui. În lucrul acesta al său s-a grăbit şi regele i-a pus la dispoziţie armăsarii săi repezi ca să ducă ordinul în cele 127 provincii.

20. Tot aşa rămăşiţa azi, se grăbeşte cu comunicarea, pentru instruirea poporului lui Dumnezeu, numai a acelor lucruri care sunt în armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi acestea vor purta sigiliul aprobării lui Dumnezeu. Pentru binele, încurajarea, avertizarea şi rezultatul bun al poporului uns al lui Dumnezeu, acestea se vestesc în toată lumea în toate provinciile organizaţiei lui Satan. Nu va fi nici un secret despre ele, căci adevărul va fi vestit în toată lumea. În lunile recente Dumnezeu a descoperit poporului Său înţelesul multor lucruri, care erau până acum ascunse şi aceste lucruri descoperite nu trebuie oare să le privim ca dovadă că Armaghedonul este aproape şi că vestirea acestuia şi a Împărăţiei lui Dumnezeu reclamă din partea rămăşiţei un lucru îngrijit şi stăruitor? Deci fiecare membru al rămăşiţei să îndeplinească cu inimă plină de bucurie datoria sa! Lupta înfocată se apropie ca vântul de repede.

„SĂ-ŞI APERE VIAŢA”

21. Ordinul regal a făcut referiri nu numai în privinţa apărării, ci chiar a ordonat Evreilor să atace. „Prin aceste scrisori, împăratul dădea voie Iudeilor, ori în care cetate ar fi fost, să se adune şi să-şi apere viaţa, să nimicească, să omoare şi să piardă, pe toţi aceia din fiecare popor şi din fiecare ţinut care ar lua armele să-i lovească, pe ei şi pe pruncii şi femeile lor şi să le fure averile. Aceasta să se facă într-o singură zi, în toate ţinuturile împăratului Ahaşveroş, şi anume în a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar. Aceste scrisori cuprindeau hotărârea care trebuia vestită în fiecare ţinut, şi dădeau de ştire tuturor popoarelor că Iudeii stau gata ca în ziua aceea să se răzbune pe vrăjmaşii lor” – 8:11-13

22. Tot astfel şi rămăşiţa trebuie acum să facă mai mult decât să se apere de duşmanii lor. Ei trebuie să atace şi trebuie să nimicească pe duşmanii lui Dumnezeu, care sunt şi duşmanii poporului lui Dumnezeu. Trebuie să prezinte cauza Domnului spre preamărirea lui Dumnezeu. Acum nu mai este timp pentru lenevie sau neactivitate. Rămăşiţa trebuie să îndeplinească ordinul lui Dumnezeu cu curaj, cu energie şi cu sârguinţă. Pentru rămăşiţă a sosit acum timpul hotărât de Dumnezeu pentru vestirea răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizaţiei lui Satan (Isaia 61:2). Rămăşiţa trebuie să se grăbească să facă aceasta cu toate mijloacele pe care Dumnezeu le-a oferit şi astfel să proclame planul Lui de a nimici duşmanul şi organizaţia sa la Armaghedon. Acum fiecare membru al rămăşiţei să se întrebe, dacă îşi îndeplineşte datoria în privinţa aceasta. Să nu vă amăgiţi; şi nici nu vă lăsaţi seduşi de părerile greşite, că voi faceţi doar comerţ cu cărţi. Lucrarea rămăşiţei constă în vestirea adevărului, care acum pe baza poruncii lui Dumnezeu trebuie răspândit; Dumnezeu a ales uneltele pentru executarea acestui lucru.

23. La porunca regelui, Mardoheu a fost îmbrăcat în haine împărăteşti şi a primit o coroană de aur. (8:15). El a avut o slujbă înaltă în serviciul regelui. Membrii rămăşiţei, de asemenea, au cumpărat aur de la rege, pe care l-au curăţit în foc şi haine albe, pe care le îmbracă şi trebuie să păstreze coroanele lor. (Apocalipsa 3:11, 18). Iehova, Regele Veşnic le-a dat ocazia să ia parte la justificarea numelui Său şi la binecuvântările „naţiunii sale sfinte”. Rămăşiţa ocupă un serviciu important în organizaţia lui Iehova Dumnezeu. Când ordinul dictat de Mardoheu a ajuns la popor, „a fost între Iudei bucurie şi veselie, ospeţe şi

zile de sărbătoare”.(8:17). Iar azi membrii rămăşiţei nu au feţe posomorâte şi nici nu jelesc, când văd că se apropie o luptă zdravănă. Dimpotrivă, aşteaptă cu nerăbdare lupta şi se bucură de ocazia că vor putea să vadă cum marele reprezentant al lui Dumnezeu va răpune pe Diavol şi pe agenţii lui spre mărirea Atotputernicului Dumnezeu, ceea ce va însemna eliberarea lor. Domnul a întemeiat Sionul şi Sionul nu va fi dărâmat de duşman. Poporul credincios al lui Dumnezeu nu va mai fi împrăştiat şi călcat în picioare. – Psalm 102:17-19 ; 147:2.

24. Convinsă pe deplin că Dumnezeu are s-o ocrotească şi s-o elibereze, rămăşiţa se ospătează şi se veseleşte gândindu-se la ce urmează. Aşa vorbesc unii către alţii: „Veniţi să ne veselim şi să ne bucurăm” (Apocalipsa 19:17). Pentru ei războiul ce se apropie înseamnă justificarea numelui lui Dumnezeu şi bucuria veşnică a acelora care umblă pe calea cea dreaptă.

25. Popoarele diferite ale provinciilor au început să recunoască că Dumnezeul Iudeilor este Dumnezeul puterii şi al binecuvântărilor: „Şi mulţi oameni dintre popoarele ţării s-au făcut Iudei, căci îi apucase frica de Iudei”. (8:17). Ei au văzut că puterea lui Dumnezeu lucra în interesul evreilor şi s-au gândit că este înţelept să se dea de partea lui Iehova. Aceşti oameni însă nu puteau fi iudei fără să-şi însuşească credinţa adevărată a iudeilor. Aceasta dovedeşte cu desăvârşire că cartea Estera se trage de la Iehova Dumnezeu şi pe drept face parte din cuvântul Său chiar dacă numele lui Iehova nu apare în ea.

26. Astăzi cu atâta putere se face vestirea adevărului ca niciodată mai înainte şi mulţi văd că puterea şi îndurarea lui Dumnezeu lucrează pentru poporul Său. Ei cinstesc pe martorii lui Dumnezeu, fac studii cu privire la Iehova Dumnezeu şi astfel devin Iudei, ceea ce înseamnă preamărirea lui Iehova Dumnezeu. Multe scrisori sosesc la biroul societăţii, care servesc ca dovadă că oamenii încep să vadă adevărul, se întorc de la organizaţia Diavolului şi în inima lor se întorc la Iehova Dumnezeu.

ADUNAREA PENTRU LUPTĂ

27. Ziua fatală a treisprezecea a lunii a douăsprezecea s-a apropiat, când trebuia să aibă loc marea luptă. „Iudeii s-au strâns în cetăţile lor, în toate ţinuturile împăratului Ahaşveroş, ca să pună mâna pe cei ce căutau să-i piardă. Nimeni n-a putut să le stea împotrivă, căci frica de ei cuprinse toate popoarele!”(9:1,2). După publicarea ordinului, care permise Evreilor să-şi apere vieţile, imediat au început să se organizeze şi s-au pregătit de luptă. Tot astfel se pregăteşte în aceste zile din urmă “calea înaintea regilor ce vin de la răsărit” pentru războiul din urmă împotriva organizaţiei lui Satan. (Apocalipsa 16:21). Poporul adevărat al lui Dumnezeu se adună să lupte umăr la umăr ca în războiul acesta şi aceasta o face în supunere faţă de poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:17,18) Nimeni nu poate să li se împotrivească, deoarece ei reprezintă pe poporul lui Dumnezeu. Deoarece au încredere deplină în Domnul ei aşteaptă cu bucurie lupta apropiată.

28. Funcţionarii regelui Ahaşveroş au ajutat pe Iudei: „Şi toţi mai marii ţinuturilor, căpeteniile oştirii, dregătorii, slujbaşii împăratului, au sprijinit pe Iudei, din pricina fricii pe care le-o insufla Mardoheu”. (9:3). Aceasta nu se referă la funcţionarii organizaţiei Diavolului şi nici nu ilustrează pe funcţionarii lumeşti care ajută poporul Domnului. Regele reprezintă aici pe regele uns al lui Dumnezeu, pe Isus Cristos; iar căpeteniile, conducătorii de oşti şi dregătorii reprezintă pe îngerii sfinţi din suita lui Cristos şi pe membrii înviaţi ai corpului Său, care vor lua cu toţii parte la război şi pe aceştia Domnul Dumnezeu îi va folosi ca să ajute rămăşiţa Sa de pe pământ. Acum aceste puteri nevăzute se adună pentru războiul cel mare. Rămăşiţa îşi îndeplineşte acum datoria ce i-a fost încredinţată dând de ştire lucrurile care sunt înaintea noastră.

29. Renumele lui Mardoheu s-a răspândit în toate provinciile, deoarece poporul probabil a recunoscut că Dumnezeu este cu el. (9:4). Mardoheu şi popularitatea lui reprezintă „servul credincios” sau clasa rămăşiţei aşa cum descrie profetul Mica. (5:7-9). Când a sosit ziua hotărâtă, Iudeii nu numai că s-au apărat, ci au şi atacat pe duşmanii lor şi au făcut cu ei după placul lor. „Iudeii au ucis cu lovituri de sabie pe toţi vrăjmaşii lor, i-au omorât şi i-au prăpădit şi au făcut ce au vrut cu vrăjmaşii lor” – 9:5.

30. Cristos, membrii trupului Său, înviaţi şi îngerii sfinţi vor executa nimicirea duşmanului în războiul Armaghedonului. Rămăşiţa nu va face aceasta deoarece armele rămăşiţei nu sunt trupeşti. (2 Corinteni 10:4). Rămăşiţa are de jucat un anumit rol, iar rolul său constă în preamărirea lui Dumnezeu, în timp ce se fac

pregătirile pentru războiul cel mare şi în cursul războiului. Dumnezeu arată aceasta foarte frumos printr-un eveniment care s-a întâmplat în viaţa lui Israel. – 2 Cronici 20:21-24.

31. În ziua măcelului, lupta a decurs în apropierea palatului Esterei şi a lui Mardoheu. (9:6). Aceasta pare să spună că marele război al Dumnezeului Atotputernic va decurge în jurul poporului lui Dumnezeu şi scopul principal al duşmanului va fi acela să nimicească pe cei ce stau de partea lui Dumnezeu, dar în schimb duşmanul va suferi înfrângere desăvârşită. Cei care în palat au fost amestecaţi în conspiraţia împotriva Iudeilor au căzut în ziua aceea fatală. Slujba sau demnitatea lor nu le-a oferit un adăpost sigur. Acum la sfârşitul lumii la fel vor cădea sau vor fi nimicite toate puterile care lucrează împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu, fără să se ţină seama de serviciul sau demnitatea pe care o ocupă. Negreşit, că aceasta va cuprinde şi pe „clasa servului rău" şi pe toţi cei care s-au poticnit şi care vor fi pregătiţi pentru nimicire aşa cum a spus Domnul. – Matei 13:42.

32. Când iudeii au fost eliberaţi din mâinile asupritorilor lor cu o altă ocazie şi asupritorii lor au pierit de braţul lui Dumnezeu, s-a cântat cântarea lui Debora şi Barac ale cărei cuvinte poporul lui Dumnezeu şi acum poate să le rostească cu curaj când la Armaghedon biruinţa va fi câştigată prin stârpirea definitivă a duşmanului. „Aşa să piară toţi vrăjmaşii Tăi, Doamne! Dar cei ce-L iubesc sunt ca soarele când se arată în puterea lui" – Judecători 5:31 *A.R.V.* şi încă Matei 13:43.

33. Regele a ţinut partea Esterei, lui Mardoheu şi a celorlalţi iudei, ceea ce dovedeşte de asemenea, că în această parte a dramei el reprezintă pe Iehova Dumnezeu. Regele a fost înştiinţat despre cei căzuţi în cetatea Susa. „Şi împăratul a zis împărătesei Estera: „Iudeii au ucis şi au prăpădit în capitala Susa cinci sute de oameni şi pe cei zece fii ai lui Haman. Ce vor fi făcut în celelalte ţinuturi ale împăratului? Care-ţi este cererea? Ea îţi va fi împlinită. Ce mai doreşti? Vei căpăta."(9:12). Estera a cerut să se stabilească încă o zi pentru ca Iudeii să poată facă socoteală definitivă cu duşmanii lor. Regele a împlinit şi cererea aceasta şi bătălia a fost prelungită încă o zi în care au mai fost stârpiţi trei sute de duşmani ai iudeilor. – 9: 13-16.

34. Aceasta ne sugerează că rămăşiţa lui Dumnezeu lucra cu mare sârguinţă în interesul Domnului şi aceasta o îndeamnă să îndeplinească până la capăt lucrarea încredinţată de Dumnezeu şi să nu ostenească în a face bine. „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. – Galateni 6:9. *Diag.*

35. Cererea Esterei corespunde cererii lui Iosua, când a rugat pe Dumnezeu să oprească soarele şi luna, ca astfel să aibă destul timp pentru nimicirea duşmanului.(Iosua 10:10-14). Aşa cum Aaron şi Hur au sprijinit braţele lui Moise ca Iudeii să poată învinge cu totul pe Amaleciţi, tot aşa a sprijinit Estera braţele fraţilor săi ca ei să stârpească cu desăvârşire pe duşmanii lor din cetate. Aceasta arată că rămăşiţa credincioasă va intra în luptă cu curaj şi încredere deplină, urmând Mielul oriunde merge şi cu bucurie va continua lucrarea până la biruinţa definitivă.

36. Cei zece fii ai lui Haman au fost spânzuraţi, probabil, tot pe lemnul care a fost ridicat pentru Mardoheu. Deoarece numărul zece este simbolul plinătăţii, acesta simbolizează nimicirea completă a duşmanului. Aceşti fii ai lui Haman erau Amaleciţi iar după hotărârea lui Dumnezeu toţi Amaleciţii trebuiau să piară. Servul credincios al lui Dumnezeu, Samuel, nu a cruţat pe Agag, regele Amaleciţilor, ci l-a tăiat în bucăţi; asemenea lui, acum servul lui Dumnezeu, pe care îl iubeşte, tot aşa va prăpădi pe toţi duşmanii lui Dumnezeu. „Nimeni să nu aibă milă de el, şi nimeni să n-aibă milă de orfanii lui! Urmaşii lui să fie nimiciţi, şi să li se şteargă numele în neamul următor! Nelegiuirea părinţilor săi să rămână ca aducere aminte înaintea Domnului, şi să nu se şteargă păcatul mamei lui! Domnul să-i aibă totdeauna înaintea ochilor ca să le şteargă pomenirea de pe pământ". – Psalm 109:12-15.

37. În capitala Susa Iudeii au atacat pe duşmanii lor şi în ziua a patrusprezecea tot atât de tare ca în ziua precedentă. Nu s-au plâns şi nici nu au murmurat că trebuie să „lucreze mai mult". Ei au avut zelul ce se cuvine casei Domnului. (Psalm 69:9). Asemenea zel au dovedit fiii lui Simeon în timpul regelui Ezechia când au mers în munţii Seir şi acolo au bătut pe Amaleciţi. (1 Cronici 4:41-43). Răzbunarea lui Dumnezeu va urmări pe Amaleciţi până când numele Lui va fi justificat pe deplin.

38. Cu ocazia vărsării de sânge din Persia, Evreii nu s-au atins de pradă, cu toate că regele le-a dat voie să prade. Dacă s-a ales ceva pradă, aceea a ajuns în posesiunea regelui. Aceasta arată că îndemnul

rămăşiţei lui Dumnezeu nu este acela să se îmbogăţească ea însuşi, ci că datoria ei este preamărirea lui Iehova Dumnezeu. Tot aşa stă scris: „Şi să închini Domnului prada lor, să închini Domnului întregului pământ averile lor!" – Mica 4:13, *R.V.*

39. Interesele personale nu joacă nici un rol. Mântuirea personală şi glorificarea poporului lui Dumnezeu este o chestie neimportantă. Lucrul cel mai mare şi mai important este justificarea numelui lui Iehova.

OSPĂŢUL

40. În provinciile din afara capitalei măcelul s-a sfârşit în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, iar în ziua a patrusprezecea a fost ziua odihnei, ospăţului şi a bucuriei. În capitală însă şi a treisprezecea şi a patrusprezecea a fost consacrată măcelului şi ziua a cincisprezecea a fost ziua odihnei şi a ospăţului. (9:17,18). Această purtare a Iudeilor corespunde întocmai cu declaraţia psalmistului, care spune că iudeii amintiţi în cartea Esterei s-au bucurat de harul lui Dumnezeu. „Şi mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale, şi m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ţi cânte, şi să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu Te voi lăuda pentru totdeauna!" (Psalm 30:11,12). Locuitorii iudei din capitală locuiau în centru şi din acest motiv era şi potrivit să lucreze de două ori pe atâta.

41. Din raportul divin nu se ştie cine a fost scriitorul cărţii lui Estera, dar se poate presupune că a fost scrisă de Mardoheu. Mardoheu a stabilit ziua ospăţului şi a poruncit tuturor Iudeilor din toate provinciile imperiului să ţină serbarea. „Mardoheu a scris aceste lucruri, şi a trimis scrisori tuturor Iudeilor din toate ţinuturile împăratului Ahaşveroş, de aproape şi din depărtare. Le-a poruncit să prăznuiască în fiecare an ziua a patrusprezecea şi a cincisprezecea a lunii Adar, ca zile în care căpătaseră odihnă, scăpând de vrăjmaşii lor. Le-a poruncit să prăznuiască luna în care întristarea lor s-a prefăcut în bucurie şi jalea lor în zi de sărbătoare, şi să facă din acestea zile de ospăţ şi de bucurie în care să-şi trimită daruri de mâncare unii altora şi să împartă daruri celor lipsiţi". – 9:20-23.

42. Haman a folosit pur sau sorţ ca complot împotriva Iudeilor şi deoarece acesta s-a întors peste capul său şi fiii lui au fost spânzuraţi, iudeii au numit ospăţul Purim. „Iudeii au luat pentru ei, pentru sămânţa lor, şi pentru toţi cei ce se vor lipi de ei, hotărârea şi îndatorirea de neschimbat să prăznuiască în fiecare an aceste două zile, în felul rânduit, şi la vremea hotărâtă. Zilele acestea trebuiau să fie pomenite şi prăznuite din neam în neam, în fiecare familie, în fiecare ţinut şi în fiecare cetate; şi zilele acestea Purim nu trebuiau desfiinţate niciodată din mijlocul Iudeilor, nici să se şteargă aducerea aminte de ele printre urmaşii lor. Şi porunca Esterei a întărit aşezarea acestei sărbători Purim, şi lucrul acesta a fost scris în carte". – Estera 9:27,28,32.

43. În comentariile sale, Iosefus stabileşte faptul că toţi locuitorii iudei din lumea locuită în timpul său au ţinut sărbătoarea Purim. Iudeii totdeauna au ţinut serbarea aceasta şi faptul acesta este o altă dovadă că cartea Esterei e de origine dumnezeiască şi ocupă pe drept un loc printre cărţile Bibliei.

44. Dumnezeu a ajutat pe Iudei să obţină biruinţă, iar ei pentru aceasta şi-au exprimat mulţumirea stabilind această zi de sărbătoare şi au hotărât că trebuie ţinută totdeauna din an în an. Negreşit că evreii credincioşi Mardoheu şi Estera au aranjat stabilirea sărbătorii şi ceilalţi Iudei, care se închinau lui Iehova, au luat parte şi ei la această sărbătoare. Chiar şi numai faptul că Mardoheu a fost iudeu a atras ura lui Haman. Deci, negreşit că credincioşia faţă de Iehova Dumnezeu a însemnat pe Mardoheu pentru nimicire.

45. Astfel toţi criticii cărţii Estera nu mai au argumente. Cartea Esterei a izvorât dintr-un izvor sigur, este parte a cuvântului lui Dumnezeu şi este rânduită cu un rol de învăţător şi care învaţă pe poporul lui Dumnezeu care trăieşte acum pe pământ.

46. Sărbătoarea de bucurie a iudeilor pare să anunţe faptul că unii din rămăşiţă vor fi pe pământ şi în timpul Armaghedonului şi se vor veseli cu bucurie de justificarea completă a numelui sfânt lui Iehova. Şi rămăşiţa va fi folosită, ca să ajute pe acei oameni, care vor rămâne în viaţă după timpul strâmtorării celei mari. Oamenii vor aştepta ajutor de la membrii rămaşi încă pe pământ ai rămăşiţei şi Dumnezeu îi va folosi pe ei la aceasta. „Rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o rouă care vine de la Domnul, ca

ploaia măruntă pe iarbă care nu se bazează pe nimeni, şi nu atârnă de copiii oamenilor. Rămăşiţa lui Iacov va fi între neamuri în mijlocul multor popoare ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi, care când trece calcă în picioare şi sfâşie şi nimeni nu poate scăpa pe altul". – Mica 5:7,8.

47. Atunci rămăşiţa mult mai mult ca mai înainte „se va ocupa cu trimiterea mesajelor unul altuia şi cu împărţirea darurilor celor săraci", pentru că atunci mulţi vor fi cei săraci care trebuie ajutaţi. Ordinul dat Iudeilor pentru ţinerea sărbătorii Purim în fiecare an sugerează că sub domnia lui Cristos omenirea nu va uita lucrul nelegiuit al clasei Haman care a murdărit numele şi cuvântul lui Dumnezeu. Despre aceasta omenirea care se va întoarce din moarte va fi luminată şi vor face serbări şi se vor veseli când se vor gândi la biruinţa mare a lui Dumnezeu. Profetul Domnului spune că Iehova Dumnezeu va pregăti un ospăţ pentru toate popoarele de pe pământ. (Isaia 25:6). Aceste cuvinte implică faptul că Iehova, domnitorul Atotputernic şi învingător, va pregăti acest mare ospăţ în amintirea biruinţei Sale mari şi spre eliberarea poporului Său. Sărbătoarea, desigur, nu va servi numai ca să mulţumească pofta de mâncare a omului, ci aceasta va fi sărbătoarea bucuriei, ce este închipuită prin vinul curăţit de drojdia lui. Sărbătoarea aceasta va continua sub domnia de o mie de ani a lui Cristos. Şi când la sfârşitul celor o mie de ani, Satan, conducătorul nevăzut al clasei Haman, şi Haman însuşi, precum şi cei ce sunt tovarăşi cu el, se vor întoarce din lanţurile morţii şi vor ataca din nou pe poporul lui Dumnezeu, atunci cuvântul lui Dumnezeu care a vorbit despre lucrarea nelegiuită a lui Satan nu va trece ca o vorbă goală. Oamenii vor ţine minte aceasta, şi se vor încrede în Dumnezeu că El îi va ocroti şi pentru iubirea lor faţă de Dumnezeu într-adevăr vor fi ocrotiţi şi păziţi. Atunci clasa lui Haman, toate oştirile lui Gog şi Magog şi însuşi Diavolul va fi complet nimicit şi numele lui Iehova Dumnezeu va fi preamărit pe vecie.(Apocalips 2:1-9). Este interesant că sărbătoarea Purim a fost sărbătorită în ultima lună a anului, când era lună plină, ceea ce arată justificarea deplină a cuvântului şi legilor lui Dumnezeu şi aminteşte de cântarea cântăreţului iubit a lui Israel: „Încununezi anul cu bunătatea Ta, şi paşii Tăi varsă belşugul. Ea cade pe câmpiile pustiei şi dealurile sunt încinse cu veselie. Păşunile se acoperă de oi, şi văile se îmbracă cu grâu: toate strigă de bucurie şi cântă". Psalm 65:11-13.

48. Cartea Esterei se sfârşeşte cu afirmaţia că: „Împăratul Ahaşveroş a pus un bir asupra ţării şi asupra ostroavelor mării". (10:1). După Armaghedon pământul întreg va fi al lui Cristos, regele lui Iehova şi împuternicitul Său, şi se va cere de la fiecare să dea tribut marelui domnitor spre mărirea lui Iehova Dumnezeu, Regele Veşniciei.

49. După aceea citim că Mardoheu a fost înălţat încât a urmat în măreţie după rege şi s-a străduit să lucreze spre binele poporului său şi a câştigat pacea neamului său întreg. – 10:3.

50. Nu cumva poate să însemne aceasta că după Armaghedon Dumnezeu îi va ţine încă pe pământ pe unii din membrii rămăşiţei credincioase sau ai clasei servului, şi îi va încredinţa cu o lucrare importantă spre binele poporului şi că pe aceştia îi va folosi ca să facă pace omenirii spre mărirea lui Dumnezeu? Probabil că acesta va fi timpul hotărât de Dumnezeu să readucă pe domnitorii pământului, pe profeţii credincioşi şi chiar şi pe Mardoheu ca să contribuie la prosperitatea generală a poporului.

51. Estera dispare aici din dramă şi aceasta sugerează că rămăşiţa nu se interesează în mare măsură de mărire şi folos personal în Împărăţie, ci îndeosebi de lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o în justificarea numelui şi cuvântului Său. Chiar aşa se întâmplă şi astăzi cu cei care sunt devotaţi lui Dumnezeu cu toată puterea lor. Aceştia nu se gândesc când vor ajunge în demnitatea regală, ci se gândesc mai mult să fie destul de credincioşi şi devotaţi faţă de Domnul în îndeplinirea îndatoririlor încredinţate lor. Aceştia preţuiesc privilegiile lor şi se străduiesc cu sârguinţă să dovedească această apreciere a lor.

52. Cartea Esterei este o reprezentare dramatică minunată a îngrijirii lui Dumnezeu faţă de poporul Său. Deoarece ai Lui sunt în lume, dar nu fac parte din lume, ei sunt înconjuraţi din toate părţile de duşmani care caută să-i nimicească; rămăşiţa însă nu trebuie să se teamă. „Dumnezeul nostru pe care-l servim, este destul de puternic, ca să ne scape", şi El va scăpa poporul Său. Fiecare membru al rămăşiţei trebuie să se străduiască din toate puterile să-şi dovedească iubirea faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Domnul hrăneşte poporul Său cu lucrurile care le lipsesc în aceste zile din urmă, pentru ca membrii rămăşiţei să se întărească şi să fie curajoşi pentru facerea lucrării pe mai departe şi să fie tari în speranţă, aşteptând ziua aceasta binecuvântată când vor putea să vadă justificarea deplină a numelui Dumnezeului Iehova. Iehova şi-a dat

cuvântul că aşa va fi, şi promisiunile Sale le şi ţine desigur. Rămăşiţa să fie convinsă că „Dumnezeu păzeşte pe toţi cei care îl iubesc”.

53. Dumnezeu a pregătit cu multă vreme înainte reprezentarea aceasta dramatică din cartea Esterei, şi pe aceasta a făcut-o o parte a Sfintei Scripturi. Iar acum a sosit timpul, ca înţelesul simbolic al lucrurilor acelora să fie dezvăluit celor pe care îi iubeşte şi care formează rămăşiţa Lui acum pe pământ. Ceea ce asigură ocrotire este iubirea faţă de Iehova şi rămăşiţa îşi dovedeşte iubirea faţă de Dumnezeu prin devotamentul său neegoist faţă de Dumnezeu, întrucât cu bucurie se supune poruncilor Lui. Aceştia „trebuie să facă bine şi trebuie să urască răul”, trebuie să stea cu totul de partea lui Dumnezeu, stând umăr la umăr în organizaţia Sa. Pentru acesta le spune: „Voi iubitori ai lui Iehova, urâţi răul! El păzeşte sufletele credincioşilor Lui, şi-i izbăveşte din mâna celor răi”. (Psalm 97:10). Vestiţi mărirea lui Iehova Dumnezeu, lăudaţi numelui Lui de acum şi până în veci!

Întrebări pentru studiul berean

1-3. Explică înţelesul cuvintelor următoare: „Dumnezeu nu este părtinitor”. Citează cazuri însemnate ale aplicării lor! Cum au fost ilustrate lămurit de la venirea Domnului la templul Său?

4-6. Descrie aplicarea imaginii profetice descrise în Estera 8:1,2!

7,8. Cum se împlineşte azi icoana profetică despre Esau? De ce a exprimat şi a arătat Dumnezeu regula aceasta în cuvântul Său atât de des? De ce nu au cunoscut mulţi regula aceasta şi nu au urmat-o? Aplică Proverbe 4:23!

9. Care este primejdia cea mai mare care ameninţă poporul lui Dumnezeu?

10. Cu toate că Haman a fost spânzurat şi casa lui a fost predată Esterei şi lui Haman, ce soartă era înaintea lor? Ce înseamnă aceasta?

11,12 Descrie ce s-a întâmplat după aceea. Ce a făcut regele în privinţa cererii Esterei?.

13-15. Arată cum au neglijat unii să urmeze calea ilustrată prin faptul că Estera a venit din nou înaintea regelui?

16-18. Compară ordinul pe care l-a dictat Haman şi acela pe care l-a dictat Mardoheu? Cine s-a ocupat de redactarea unuia şi cine de a celuilalt? Cum se împlineşte 8:7-9?

19, 20. Arată împlinirea Estera 8:10!

21, 22. Ce lecţie trebuie să înveţe rămăşiţa din versetele 11-13?

23, 24. Ce închipuie în mod profetic versetele 15-17 din cap. 8?

25, 26. Ce dovadă importantă este în ultima propoziţie a versetului 17? Cum se împlineşte aceasta azi?

27, 28. Ce rol are poporul lui Dumnezeu în împlinirea lucrului ilustrat prin cap. 9:1, 2? Cum se aplică versetul 3?

29, 30. Compară împlinirea din Estera 9:4 cu 2 Cronici 20:21-24!

31, 32. Ce ni se sugerează în versetele 6-11? Compară aceasta cu cântarea din Judecători 5:31!

33-35. Arată lecţia din Estera 9:12-16!

36, 37. Spune ce s-a întâmplat în ziua a 14 a lunii în Susa? Arată şi alte exemple, când zelul poporului lui Dumnezeu s-a arătat în mod deosebit faţă de duşman!

38, 39. Cu toate că au fost împuterniciţi să-şi însuşească prada, totuşi “ei nu au pus mâna pe pradă”. Arată însemnătatea acestui fapt!

40. Ce se înţelege din faptul că în Susa şi în ziua a 14-a s-a continuat uciderea!

41-45. Cum putem stabili cine a scris cartea Estera? Cum se uneşte dovada istorică cu Estera 9:27, 28, 32, ca o altă dovadă că cartea Esterei este de origine dumnezeiască şi serveşte un astfel de scop?

46, 47. Ce ilustrează sărbătoarea de bucurie ce a urmat după biruinţă? Ce se arată prin prevederea: a) că în fiecare an trebuie ţinută sărbătoarea? b) că se sărbătoreşte ultima lună a anului când e lună plină?

48-50. Ce închipuie profetic faptul că regele a pus biruri asupra locuitorilor de pe pământ şi insule? Ce închipuie zelul mare a lui Mardoheu pentru bine „poporului" său?

51. Ce se sugerează prin faptul că Estera dispare aici din dramă?

52, 53. Care este deci a) originea cărţii Estera? b) Ce scop are? c) Care sunt învăţăturile importante din ea?

CONGRESE

„Şi veţi zice în ziua aceea: „Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare, faceţi cunoscut că Numele Lui este înălţat!" – Isaia 12:4.

TIMPUL la care se referă profeţia de sus este timpul prezent. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova; să ne bucurăm şi să ne veselim în ea". Aceste cuvinte exprimă într-adevăr starea inimii celor care acum sunt devotaţi pe deplin lui Iehova. Acesta este şi timpul când se împlinesc cuvintele profetice ale lui Isus că: „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor naţiunilor". Cei ce au primit iubirea adevărului şi sunt cu totul devotaţi lui Iehova, execută chiar lucrurile care sunt însemnate în Scripturile amintite mai sus. Unii ca aceştia au intrat în bucuria Domnului, şi cu bucurie ascultă de poruncile Lui şi astfel au şi ei un rol în justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova.

Franţa

În timp ce în celelalte naţiuni ale creştinătăţii Evanghelia s-a predicat în ultimii anii, foarte puţin s-a făcut în Franţa. Acum însă se pare că Domnul îndrumă pe martorii Lui spre Franţa şi acolo lucrarea predicării Evangheliei Împărăţiei prinde viaţă. După războiul mondial mulţi polonezi au mers în Franţa; şi o parte destul de numeroasă dintre ei au primit adevărul şi l-au iubit şi unii dintre aceştia au intrat în serviciul propovăduirii vestirii Împărăţiei. Pe măsură ce interesul a crescut, un număr de misionari englezi au intrat în Franţa şi fraţii francezi au început şi ei să fie mai activi.

În urmă cu un an s-a născut ideea să se facă pregătiri pentru ţinerea unui congres al poporului Domnului în Paris. A ţine acolo un congres mare şi cu rezultat, părea să fie o încercare foarte grea, însă s-a încercat cu încredere în Domnul. Domnul a adus binecuvântarea Sa bogată, arătând astfel că a sosit timpul pentru depunerea unei mărturii în ţara aceea. Un congres de patru zile s-a ţinut în Paris într-un loc bun şi local frumos şi spre cea mai mare şi îmbucurătoare surprindere au fost de faţă peste 3000 de consacraţi. După numărătoarea cea mai exactă ce s-a putut face, s-a constatat că au luat parte la congres cam 1450 nemţi, 778 englezi, 551 polonezi, 200 francezi şi grupuri mai micuţe din diferite alte ţări. S-a constatat că douăzeci şi trei de naţionalităţi erau reprezentate, însă aproape toţi au priceput una din limbile engleză, poloneză, franceză sau germană. Discursurile au fost ţinute în aceste limbi, din care cauză adeseori chiar şi trei interpreţi stăteau pe aceeaşi scenă. A fost greu să se compună un program unde trebuie vorbite atâtea limbi deosebite, însă lucrul a fost aranjat prin îndurarea Domnului şi s-a dovedit mulţumitor şi cu bun rezultat. Preşedintele Societăţii a ţinut mai multe cuvântări, care în acelaşi timp au fost traduse în limbile franceză, germană şi poloneză. A fost un moment de adevărată bucurie şi fiecare participant părea să fie foarte bucuros de oportunitatea de a contribui ca lucrarea din Franţa să aibă un început bun. Aproape toţi fraţii au luat parte la serviciul de teren. Mulţi dintre aceştia erau nevoiţi să prezinte în lucrarea misionară bilete în limba franceză deoarece nu puteau să vorbească limba franceză. Rezultatul lucrării misionare a fost 1329 cărţi legate şi 14.557 broşuri şi dacă mai adăugăm la acestea numărul cărţilor vândute în adunarea publică ajungem la numărul total de 16.776 exemplare ce au fost împărţite acolo oamenilor.

Cuprins

Adunarea publică a fost pregătită cu interes şi îndeosebi a fost de observat că toţi fără deosebire s-au purtat liniştit. La încercările de până acum de a se ţine mari adunări publice în Franţa, s-au cauzat turburări, ori s-a încercat să se dizolve adunarea. Astfel de semne au lipsit cu totul de data aceasta. Toţi au ascultat cu multă atenţie şi acest fapt a fost dovedit şi prin aceea că cei prezenţi au luat aproape 900 de cărţi şi broşuri. Interesul trezit în această adunare a fost ceva neobişnuit pentru Paris. Societatea are birou în Paris şi în zilele următoare o mulţime de oameni au venit acolo să-şi ia mai multe cărţi. Un domn a venit de la o depărtare mare într-un taxi pentru care desigur că a plătit şi costul călătoriei sale care a costat mai mult decât toate cărţile pe care le-a cumpărat, cumpărându-şi toate cărţile pe care Societatea le-a publicat în limba franceză. Cu o săptămână mai târziu, când avură destul timp să-şi citească cărţile, trei persoane au venit în diferite rânduri la birou, exprimându-şi bucuria asupra celor citite, au cerut permisiunea să intre în serviciu şi să răspândească cărţile.

Pe lângă adunarea publică, preşedintele societăţii a mai ţinut o cuvântare şi prin staţia de radio Vitus, care a fost ţinută mai întâi în limba engleză şi apoi de un frate francez în limba franceză. Zece zile mai târziu preşedintele a ţinut din nou o cuvântare prin aceeaşi staţie de radio. În Paris şi în împrejurimi, radioul a stârnit un mare interes, şi Domnul a binecuvântat străduinţele acestea de a răspândi adevărul.

Discursurile ţinute în timpul congresului erau în linia stabilită de *Turnul de Veghere* privind interesele Împărăţiei şi despre marele privilegiu de a vesti azi adevărul şi de a face cunoscut numele lui Iehova. Ar fi greu de închipuit cum s-ar putea aduna la un loc atât de mulţi oameni, care să dea dovadă de o mai mare bucurie pentru ziua aceea ca cei care au fost adunaţi acolo. O dispoziţie însufleţită pătrunse congresul Studenţilor Bibliei pe tot parcursul adunării şi la sfârşit se putea auzi din gura fiecăruia: „Acesta a fost desigur cel mai bun congres dintre toate câte s-au ţinut”; fără îndoială aceasta a fost cel mai bun dintre toate câte s-au ţinut în Paris şi probabil nu a mai fost ţinut nicăieri unul mai bun. Se pare că în Franţa a sosit timpul pentru dezvoltarea lucrării. Un mare număr de lucrători misionari au intrat în serviciu în Franţa şi Belgia şi alţii caută ocazia să intre. În acest mod arată Domnul poporului Său că a sosit timpul ca în toate părţile Franţei să se depună o mărturie puternică şi credem că aceasta va avea rezultat bun ca să ajute poporului să-şi recunoască privilegiul şi ca unii care au o stare bună a inimii să fie încurajaţi ca să poată sta de partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Societatea îşi exprimă mulţumirea adâncă lui Iehova pentru aranjarea acestui congres în Franţa. Numele lui Iehova şi acolo a fost necinstit de preoţi şi trebuie să fie în Franţa mulţi oameni binevoitori, care doresc să cunoască adevărul despre Dumnezeu şi îngrijirile Sale îndurate pentru omenire. Cei ce sunt în Franţa să fie încurajaţi să execute lucrarea cu zel şi stăruinţă.

S-a găsit o locaţie mult mai bună pentru birou unde este mai mult spaţiu şi lumină mai bună. Afară de aceasta, Domnul s-a îngrijit de o locuinţă unde lucrătorii biroului pot să trăiască împreună ca o familie la preţuri convenabile şi comod; şi Domnul, de asemenea, a oferit adăpost pentru unii lucrători misionari care vor petrece mai mult timp în Paris.

Germania

Un congres de trei zile s-a ţinut în Berlin, Germania din 30 Mai până în 1 Iunie. Din cauza crizei financiare din Germania şi a lipsei de lucru şi fiindcă mulţi fraţi germani au luat parte la congresul de la Paris, nu se puteau aştepta la Berlin mulţi participanţi. Însă dacă poporul Domnului are ocazie să se adune laolaltă, atunci cei ce într-adevăr iubesc pe Domnul fac tot ce pot să se adune. Rezultatul a fost că la Berlin aproape 10.000 au luat parte la congres. A fost o clipă de însufleţire de cel mai înalt nivel. Adunarea a fost ţinută în sala mare a Palatului Sportiv. În sală s-au instalat amplificatoare pentru cuvântările publice ca toată lumea să poată auzi cuvântările cu uşurinţă. Muzica a fost oferită de o orchestră de peste 100 de instrumente muzicale şi cântările intonate de marea mulţime adunată arătau zel şi onoare către Iehova Dumnezeu şi pentru Împărăţia Sa. Cuvântările au fost inspirate, pline de ajutor şi în înţelegere cu adevărul din prezent. Atenţia a fost profundă şi fraţii au dat dovadă de aprecierea lor adâncă faţă de adevăr. Aceasta s-a dovedit şi mai mult când au urmat chemarea pentru participarea la lucrarea misionară. În zilele următoare în total 8000 de fraţi au luat parte la serviciul de pe teren.

Cuprins

Adunarea publică a fost ţinută luni seara, în aceeaşi sală mare şi anume după terminarea congresului. Foarte mulţi fraţi erau nevoiţi să plece mai devreme, aşa că pe luni seara numai vreo 5000 au rămas. Cu toate acestea, numărul total al acelora, care au luat parte la adunarea publică a fost de 16.000. Sala cea mare a fost ticsită şi o altă sală, care era legată prin sârme de amplificator cu sala cea mare, a fost de asemenea plină. Publicul prezent adeseori îşi exprimă plăcerea la reproşurile aduse preoţimii pentru că au înşelat poporul; şi a arătat plăcere şi faţă de ocazia de a primi binecuvântările Domnului în Împărăţia Sa. Aproape 12.000 de cărţi şi broşuri au fost răspândite în cadrul acestei adunări publice. Suma totală stabilită a cărţilor şi broşurilor răspândite în timpul congresului şi în lucrarea misionară a fost de 146.505 exemplare. Aceasta este un rezultat important, dacă luăm în seamă starea precară din Germania. Fraţii germani sunt curajoşi şi împing lupta până la porţi, bucurându-se de privilegiul de a fi martori pentru numele lui Iehova.

Anglia

Un congres al fraţilor englezi a fost ţinut în Londra în Palatul Alexandra din 12 Iunie până în 16 iunie. Congresul a fost frecventat de aproape 3500 de consacraţi. În nici o altă adunare organizată în Anglia nu s-a putut observa o unitate atât de strânsă a spiritului şi nicăieri nu a fost mai bine ca aici. Fraţii sunt hotărâţi cu bucurie să continue lucrarea şi congresul a fost fără îndoială un îndemn şi o binecuvântare minunată pentru fraţi. S-au ţinut cuvântări de către preşedintele societăţii şi de un număr de alţi fraţi, însă lucrul cel mai bun dintre toate ce s-au făcut la congres a fost lucrarea misionară, la care aproape toţi participanţii au luat parte. În acest mod s-a dat ocazie fiecăruia în parte să predice vestea bună a Împărăţiei.

Adunarea publică a fost ţinută duminică seara în sala mare a palatului Alexandra. Sala cea mare are o capacitate de aproximativ 10.000 de locuri; sala a fost plină şi încă mulţi au rămas afară. Interesul arătat faţă de adunarea publică a fost neobişnuit de mare. Adunările ţinute până acum în Londra erau ţinute în „Royal Albert Hall”. Cu ocazia aceasta s-a hotărât să se închirieze o sală într-o altă parte a oraşului şi fără îndoială mulţi au putut lua parte la adunarea publică dintre cei care până acum n-au avut ocazie să facă acest lucru. Numărul total al cărţilor şi broşurilor distribuite în cursul congresului şi în lucrarea misionară a ajuns la 10.105 exemplare.

Prin îndurarea Domnului, fraţii care au luat parte la congres au putut recunoaşte acum mai clar ca până acum că popoarele creştinătăţii, precum şi domnitorii şi cei stăpâniţi, trebuie să fie avertizaţi şi această avertizare trebuie să se facă de rămăşiţă înainte de sfârşitul definitiv. De la congres fiecare s-a înapoiat cu hotărârea deplină ca de acum încolo să se folosească de toate mijloacele ca să facă de cunoscut în ţară numele lui Dumnezeu, bucurându-se de ocaziile de a lua parte la justificarea numelui lui Iehova. Călătoriile şi congresele din Europa au fost de scurtă durată dar au dus cu ele multe binecuvântări.

Copenhaga

Un congres al fraţilor scandinavi s-a ţinut în Copenhaga din 5 până în 7 iunie. Deoarece preşedintele Societăţii era ocupat cu alte treburi ale Societăţii într-o altă ţară, i-a fost imposibil să ia parte la acest congres. Fraţii Martin şi Emery, fratele Burton din Londra au servit în adunare împreună cu fraţii scandinavi. În total 360 de oameni au luat parte la congres. Aproape toţi fără deosebire au luat parte la serviciul misionar şi 2816 cărţi şi broşuri au fost împărţite oamenilor. Participanţii congresului erau foarte însufleţiţi şi toţi fraţii de faţă şi-au exprimat dedicarea lor plină de iubire faţă de Domnul şi organizaţia Sa de pe pământ şi au dorit ca aceasta să fie comunicată tuturor fraţilor de pe pământ.

Urmează Columbus

Peste tot în Europa, precum şi în America, inimile fraţilor se îndreaptă spre Columbus, Ohio; acest congres va fi ţinut între 24 şi 30 iulie. Toţi ar dori să ia parte la el şi peste tot pe unde am trecut fraţii şi-au exprimat dorinţa aceasta; însă este desigur cu neputinţă ca toţi să călătorească acolo. Însă „*Mesagerul*” va fi

Cuprins

tipărit şi va aduce un reportaj amănunţit despre congres şi astfel toţi fraţii de pe tot pământul vor avea ocazia să ştie în detaliu ce se întâmplă acolo. Anunţări din diferite părţi ale Statelor Unite şi din Canada arată un tot mai mare interes şi hotărâre a fraţilor să vină şi ei la Columbus dacă va fi cu putinţă. Trenuri speciale vor pleca acolo din diferite părţi ale ţării şi mulţi vor veni cu automobilele lor proprii. Noi aşteptăm ca congresul din Columbus să aducă o mare binecuvântare celor care vor fi de faţă. Toţi cei ce iubesc pe Iehova, Domnul, să aducă problema înaintea Lui şi să spere cu încredere că acest congres va servi spre binecuvântarea lor şi spre preamărirea numelui lui Iehova.

ÎMPĂRĂŢIA VEŞNICĂ

IEHOVA a promis că va întemeia pe pământ o Împărăţie a neprihănirii spre binele omenirii. El a promis că guvernul acesta va fi întemeiat pe drept şi va guverna cu dreptate şi fără părtinire. După promisiunea Lui acesta va fi guvernul păcii şi prosperităţii şi va dăinui veşnic.

Dumnezeu niciodată nu eşuează să-şi îndeplinească promisiunile. Timpul dintre promisiune şi împlinirea ei poate părea cam lung oamenilor, însă la timpul Său hotărât Dumnezeu va face tot ce a promis. (Iosua 23:14; 1 Regi 8:56; Isaia 40:26). Pentru ca cei care Îl cheamă să aibă încredere deplină, Dumnezeu le spune: „Tot aşa şi Cuvântul Meu care iese din gura Mea; nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini ceea ce l-am trimis Eu să facă".(Isaia 55:11) „Eu am spus, şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui". – Isaia 46:11.

O promisiune poate fi dovedită prin cuvinte simple, sau o promisiune poate fi dedusă indirect din cursul de acţiune al celui care are putere şi autoritate să facă promisiunea. În toate aceste forme Dumnezeu a promis că va întemeia pe pământ o Împărăţie a neprihănirii pentru binecuvântarea poporului. Cuvântul Său este adevăr şi serveşte spre luminarea omului, ca credinţa lui în Dumnezeu să se întărească. 2 Timotei 3:16; Ioan 17:17.

Având credinţă deplină în Iehova Dumnezeu ca marele Dumnezeu care are toată puterea şi înţelepciunea, Avraam a părăsit ţara sa natală şi s-a dus într-o ţară străină, supunându-se poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta şi îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare; şi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine". (Geneza 12:2, 3). Cuvintele aceasta se pot interpreta că Dumnezeu doreşte să înfiinţeze o naţiune a neprihănirii pentru binecuvântarea tuturor popoarelor de pe pământ şi aceasta o va duce la îndeplinire la timpul Său hotărât.

Mai târziu Domnul a zis lui Avraam: „Eu Sunt Dumnezeul Cel Atotputernic…Te voi înmulţi nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi şi din tine vor ieşi împăraţi".(Geneza 17:1, 6). Aceste cuvinte nu pot să însemne decât că Dumnezeu a hotărât să întemeieze o Împărăţie pe pământ pentru binele oamenilor, peste care va domni Iehova Dumnezeu ca Putere Supremă.

Dumnezeu şi-a exprimat mai târziu scopul de a încredinţa exercitarea puterii de domnie Unuia care va fi în deplină armonie cu El şi se va supune poruncilor Sale. Pentru aceasta a inspirat Dumnezeu pe Iacov să profeţească pe patul său de moarte: „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici judecata dintre picioarele lui până va veni Şilo, şi la El va fi adunarea popoarelor".(Geneza 49:10). Aceasta este o promisiune că El va da dreptul de domnie lui Şilo şi popoarele se vor supune Lui.

„Şilo" înseamnă împăciuitor sau cel ce aduce linişte şi acesta înseamnă că guvernul pe care Dumnezeu îl va întemeia prin Şilo va fi Împărăţia păcii şi a dreptăţii. Dumnezeu poate să folosească pe oricine doreşte să rostească o profeţie în numele Lui. Astfel a profeţit prin Balaam despre domnitorul viitor al lumii: „Împăratul lui va fi mai presus de Agag, şi împărăţia lui va ajunge puternică. … Va răsări o stea din Iacov, şi un toiag de cârmuire se va ridica din Israel şi va lovi pe prinţii Moabului. … Din Iacov va veni cel care va stăpâni şi va distruge pe cei care vor rămâne în cetate". (Num. 24:7,17, 19, *margin*). Din această profeţie nu se poate trage altă concluzie decât că la timpul Său stabilit Dumnezeu va ridica pe tron pe

Cuprins

Împăratul Său şi îl va îmbrăca cu putere şi autoritate deplină în scopul întemeierii unei Împărăţii drepte şi va nimici domnia nelegiuită a lui Satan asupra poporului.

După ce Dumnezeu a folosit pe Moise ca mântuitorul văzut al lui Israel din Egipt, prin el a profeţit în modul următor: „Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală". (Deut. 18:18,19). Concluzia ce trebuie trasă din profeţia aceasta este că Moise a fost un tip al celui pe care Dumnezeu îl va face domnitor al lumii şi care cu dreptate va folosi puterea şi autoritatea primită de la Dumnezeu, şi deci această Împărăţie trebuie să fie Împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta garantează că guvernul acesta va fi drept.

Cuvântul „spirit sfânt" înseamnă puterea lui Dumnezeu. El este sfânt, deoarece este desăvârşit şi este folosit de Cel Sfânt. El este invizibil pentru oameni, dar influenţa Sa poate s-o vadă şi omul.

Dumnezeu poate exercita puterea Sa nevăzută asupra minţii oricărei creaturi pe care vrea s-o folosească. În timpuri străvechi şi-a îndreptat spiritul Său sfânt asupra oamenilor numiţi profeţi sau văzători, şi aceştia au rostit cuvintele pe care Dumnezeu a voit ca ei să le rostească. Profeţii au fost complet devotaţi lui Dumnezeu şi după cum spune apostolul, au vorbit mânaţi de spiritul lui Dumnezeu.(2 Petru 1:2). Prin urmare, explicaţiile făcute despre guvernarea ce urmează să vină, şi oferite de sfinţii profeţi, sunt de la Dumnezeu.

Printre aceşti profeţi sfinţi a fost şi Daniel. Prin Daniel Dumnezeu descrie pe scurt istoria puterilor lumii şi aşa a vorbit prin el: „Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o Împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor, ci ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi va dăinui veşnic". – Daniel 2:44.

„Împărăţia" sau „guvernarea" sunt cuvinte care au acelaşi înţeles. Aşadar când Scriptura vorbeşte de Împărăţia pe care Dumnezeu vrea s-o întemeieze, aceasta se referă la Împărăţia neprihănirii, care – precum arată şi alte texte – va fi întemeiată de El.

Domnul a declarat că prin cuvintele a doi sau mai mulţi martori orice lucru poate fi întărit şi dovedit. El a dorit să ofere două feluri de mărturii despre întemeierea Împărăţiei drepte; şi anume una directă şi alta implicită. Să examinăm acum câteva dovezi care vorbesc despre scopul lui Dumnezeu de a întemeia pe pământ o Împărăţie a neprihănirii.

Dumnezeu a organizat pe Israel ca naţiune. Scopul Lui principal a fost acela de a profeţi întemeierea Împărăţiei drepte promisă de profeţi.

Din purtarea lui Dumnezeu faţă de Israel se poate vedea că Dumnezeu face aluzie la o promisiune de a întemeia pe pământ o Împărăţie a neprihănirii spre binele omenirii. Dumnezeu a făcut legământ cu Israeliţii şi atunci a dat o carte de legi după care aveau să se conducă Israeliţii. Aceste lucruri au profeţit venirea unei stăpâniri mai bune. (Evrei 10:1). Dumnezeu a făcut cunoscut lui Israel scopul Său de a întemeia o Împărăţie a neprihănirii spre binele omenirii. Ceea ce s-a întâmplat cu Iudeii a servit ca exemplu sau pildă pentru binele şi învăţătura poporului care va trăi la sfârşitul veacului şi care va căuta cu sinceritate să priceapă adevărul. Timpul aceasta a sosit acum şi prin urmare ceea ce s-a întâmplat cu Israel este de mare importanţă pentru cei ce caută adevărul. – 1 Corinteni 10:11.

Isaac a avut doi fii, Iacov şi Esau. După dorinţa lui Dumnezeu dreptul de întâi născut l-a primit Iacov, cu toate că era mai tânăr.(Geneza 25:23). Aceşti copii au fost gemeni, Esau însă a fost născut cu o clipă mai repede ca Iacov. Esau ar fi avut dreptul la binecuvântările mari ale lui Dumnezeu, dar şi-a vândut dreptul de întâi născut mânat de egoism. Dumnezeu a ştiut aceasta dinainte şi din această pricină s-a îngrijit ca Iacov să primească dreptul de întâi născut.

Prin aceasta Esau profeţeşte o clasă de oameni care a avut ocazia să se bucure de harul lui Dumnezeu, dar şi-a vândut privilegiul din egoism pentru placul şi aprobarea oamenilor. Deci, Esau reprezintă o parte a organizaţiei lui Satan, şi anume pe aşa-numitele "naţiuni creştine" ale lumii, mai cu seamă pe creştinii nominali din acele naţiuni, care se numesc după numele Domnului dar s-au depărtat de El şi de promisiunile Sale ca să poată lua parte la guvernarea lumii acesteia care are ca dumnezeu pe Satan.

Cuprins

Esau a persecutat pe Iacov, şi prin aceasta a profeţit persecuţiile pe care le-au cauzat creştinii nominali celor care reprezintă cu adevărat pe Domnul. (Geneza 36:1). Edomiţii au avut ţară şi domnitor cu mult înainte ca Iudeii să fi avut rege. „Iată împăraţii care au domnit în ţara Edom, înainte de a domni un împărat peste copiii lui Israel". (Geneza 36:1). Edomiţii nu au fost poporul lui Iehova, ci au format o parte a organizaţiei lui Satan, deoarece erau organizaţi şi au stat sub influenţa lui Satan ca stăpânitor nevăzut.

Aşa sunt şi astăzi, ca şi mai demult, multe naţiuni şi popoare, care deşi se numesc după numele Domnului, cu toate acestea ei preferă să-şi întemeieze împărăţii şi stăpâniri şi să devină parte a organizaţiei lui Satan. Edomiţii, urmaşii lui Esau, au fost înrudiţi prin sânge cu israeliţii. Dar au urmat calea popoarelor care au locuit în jurul lor şi după modelul acelora au făcut să aibă şi ei o împărăţie şi un împărat sub conducerea lui Satan.

Isaac şi fiul său Iacob au urmat calea supusă şi umilă a lui Avraam. Ei au privit pe Iehova ca Domn al lor. Mai târziu Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în Israel şi de atunci este cunoscut ca părintele lui Israel. Când Dumnezeu a făcut naţiune din Israel, nu au avut alt rege în afară de Iehova. (Deut. 33:5). Numai către Dumnezeu au căutat pentru a primi regulile sau legile după care să se poarte. La muntele Sinai Dumnezeu a dat legi israeliţilor după care aveau să se conducă. Cuvântul introductiv al legii sună: „Eu Sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine".(Exodul 20:2,3, *Roth*). Scopul acestei legi a fost fără îndoială de a învăţa pe israeliţi, şi prin ei pe întreaga omenire, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, de la care provine orice binecuvântare şi viaţă; şi că a urma alţi zei înseamnă suferinţe şi nimicire. Prin darea acestor legi s-a făcut o promisiune implicită că la timpul său Dumnezeu va întemeia pe pământ o Împărăţie a neprihănirii spre binele omenirii.

Scrisori

Mesajul Împărăției este vestit în Africa cea întunecată. Scrisoarea de mai jos explică de la sine acest lucru. Acești frați sunt doi pionieri nobili care își găsesc plăcerea în a servi pe Domnul. Cititorii Turnului de Veghere vor fi interesați să audă ce au de spus ei.

Dragă frate Rutherford:

De multe ori eu și fratele meu v-am mulțumit pentru privilegiul de a veni să facem această lucrare în această țară neexplorată din Africa de Sud.

Am expediat în mod corespunzător caravana noastră din Cape Town până la Mombasa per S.S. „Llamtepher"; și după o călătorie plăcută pe mare am început cel mai îngrozitor coșmar al unei călătorii cu motorul pe care nu am mai făcut-o niciodată. Ne-a luat patru zile, mergând toată ziua, pentru a parcurge 360 de mile, din Mombasa până în Nairobi, dormind în tufișuri cu animalele sălbatice împrejurul nostru.

La fiecare milă a trebuit să ies afară să nivelez crestele, să umplu gropi, să tai iarbă de elefant și copaci pentru a umple mlaștina pe care să meargă roțile. Am continuat ziua și parțial noaptea, fiind nerăbdători să mergem înainte cu mărturia.

În cele din urmă am ajuns în Nairobi, capitala Kenyei, și aproape de ecuator și de Africa Centrală; și Domnul a binecuvântat eforturile noastre cu rezultate care sunt demne de un record mondial. Am lucrat împreună douăzeci și una de zile, inclusiv toate duminicile și sâmbetele, și în acest timp scurt am distribuit 600 de broșuri și 120 de cărți de nouă volume. Am fost amenințați de poliție, făcuți mincinoși, insultați, scoși afară din birouri; însă am mers înainte, și lucrarea noastră este aproape încheiată. O torță a fost aprinsă care va lumina prin întunecata Africă. Judecând după lucrurile pe care le auzim, lucrarea a făcut religioasă capitala Nairobi.

Eu mă întorc în Cape Town; însă fratele meu ia măsuri pentru a duce mesajul mai departe prin Congo și Rhodesia de Nord până în Cape Town, unde ne vom întâlni din nou pentru următorul privilegiu.

Al dumneavoastră în serviciul Stăpânului,
F. W. SMITH, *Colportor*.

Cuprins

DARURILE DE NEDESCRIS ALE LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova, Regele Etern. Cuvintele sunt foarte nepotrivite pentru a-mi exprima aprecierea profundă pentru cărțile Lumina pe care mi le-ați trimis.

Cu adevărat ele sunt REVELAȚIA lui Iehova pentru rămășiță în acest timp de mare nevoie. Adevărate sunt promisiunile lui Iehova. „Dumnezeul meu va avea grijă de toate nevoile voastre". În cărțile *Lumina* este înmagazinată o mare cantitate de hrană.

Fiecare capitol din cărțile Lumina începe cu cel mai scump cuvânt pentru inima rămășiței, adică, IEHOVA, care este Dumnezeul nostru, Stânca și Salvarea noastră, și totul pentru noi.

De când am citit cărțile *Lumina*, trupul meu întreg este încărcat cu putere energizantă pentru cauza lui Iehova; și prin harul Lui, sunt foarte hotărât și înclinat să îndeplinesc porunca lui Iehova de la Matei 24:14.

Mă întreb, după ce am citit cărțile *Lumina*, dacă va exista măcar un singur membru printre cei unși care nu se va „scula și străluci" lumina Împărăției Domnului nostru și a Cristosului Lui. O, cât de fericiți suntem noi care suntem de acord în serviciu. Sentimentul inimii mele este,

Lăudați pe Domnul.
Lăudați pe Dumnezeu în sanctuarul Lui; lăudați-L în întinderea puterii Lui.
Lăudați-L pentru lucrările Lui puternice;
lăudați-L conform măreției Lui minunate.
Orice lucru care are suflare să laude pe Domnul.
LĂUDAȚI PE DOMNUL.

Darurile de nedescris ale lui Iehova față de unși prin rubricile Turnului de Veghere sunt o adevărată hrană și băutură.

Fie ca Tatăl nostru din cer să vă binecuvânteze din belșug în lucrarea voastră de iubire, și să continue să vă folosească cu putere spre slava Sa.

Cu multă dragoste și cele mai calde urări, sunt

Al dumneavoastră în serviciul Regelui nostru Etern,
S. H. TOUTJIAN

PENTRU IEHOVA ȘI ÎMPOTRIVA LUI SATAN

Dragi frați în Cristos:

Convenția de aici din Denver, Colo, a adoptat prin vot unanim următoarea rezoluție:

Am hotărât: Că noi, adunarea din Denver, împreună cu frații din statele învecinate (Texas, Wyoming, Nebraska, și New Mexico), în convenție adunată la Denver, 6-8 Martie, dorim să ne exprimăm aprecierea față de Domnul pentru binecuvântările bogate pe care le-a revărsat peste noi în trecut, și la această convenție; de asemenea, dorim să ne exprimăm aprecierea pentru fulgerele de lumină din templul, prin Turnul de Veghere, care luminează atât de minunat cărarea noastră și măresc credința noastră și zelul să susținem necondiționat pe Iehova și neprihănirea și să stăm împotriva lui Satan și a organizației lui stricăcioase.

Dorim, de asemenea, să ne exprimăm aprecierea față de fratele nostru iubit Rutherford pentru poziția lui neînfricată și necompromițătoare împotrivă dușmanului și a hoardelor lui, și pentru conducerea curajoasă a micii armate a Domnului pe pământ, și pe această cale îi jurăm sprijinul nostru, și promisiunea, prin harul lui Dumnezeu, să continuăm în luptă, ținând sus mâinile lui până când Satan și organizația Lui va fi nimicit cu desăvârșire, și când numele Tatălui nostru ceresc va fi justificat pe deplin și pentru totdeauna pe pământ.

Cuprins

De asemenea, dorim să mulțumim fratelui Macmillan și fratelui Toutjian pentru activitatea lor și cooperarea făcută cu atâta bucurie pentru succesul acestei convenții.

DORINȚĂ SĂ MERG ÎNAINTE

Dragă frate Rutherford,

Și cei dragi folosiți pentru a-mi trimite acel dar prețios al acelor două cărți frumoase *Lumina*; am dorit în această scrisoare să-mi exprim mulțumirile și aprecierea; dar când veneam în camera mea după lucru, și nefiind puternic, nu am putut să le scriu.

Cât ne bucurăm să știm că tot adevărul aparține Dumnezeului nostru iubitor, trimis nouă prin Fiul Său binecuvântat. Și de când El a venit la templu, ce hrană bogată a pus El pe masa pe care a pregătit-o pentru noi. Îl laud pe El că v-a folosit pe dvs. să ne dați hrana potrivită.

Când în Anuarul, din 17 Aprilie 1929, în comentarii ne-ați arătat că bucuria care a fost pusă înaintea Răscumpărătorului nostru binecuvântat a fost pentru a justifica numele Tatălui, acest lucru m-a umplut de bucurie și de o dorință mai sinceră să merg înainte ca martor. De asemenea, am primit foarte multă bucurie din lecția din Turnul de Veghere despre vizitele lui Iehova, care mi-a arătat mai mult din măreția și puterea Lui, și aceleași lucruri despre Domnul nostru Isus, din lecțiile despre prezența Lui.

Dar, oh, ce bucurie când Lumina, Cartea Unu a fost primită! Și folosind sugestia de a citi Scripturile mai întâi, am primit mari binecuvântări. În timp ce citeam Capitolul 4 am putut să văd ca niciodată înainte cât de frumos a fost ilustrat marele Iehova. Apoi, în timp ce citeam explicația despre aceasta la paginile 53-55, singura expresie a ceea ce am experimentat atunci a fost o frică reverențioasă, care îmi umplea ochii cu lacrimi de bucurie și recunoștință față de El de la care curg toate binecuvântările, încât nu am mai putut citi.

Recitind ambele cărți a urmat emoție după emoție; și așa cum este menționat în Cartea Doi, exprimarea nu poate fi dată în cuvinte. Pentru mine, cărțile Lumina sunt cu adevărat minunate.

A fost o zi veselă când a venit timpul să mărturisesc pentru marele Dătător care este Izvorul vieții și al luminii. Îi dăm lauda pentru toate aceste binecuvântări.

Dacă îmi veți acorda puțin mai mult din timpul dvs. ocupat voi relata o experiență, după aproximativ patru ore de lucrare de mărturie și de distribuire a cărților, când Domnul nostru mi-a dat câteva binecuvântări bogate. În drum spre camera mea a trebuit să traversez un pod mic. Doi tinerii ședeau pe balustradă. Văzând o oportunitate m-am apropiat de ei. Când am menționat cărțile despre Revelația, unul a repetat „Revelația”, și amândoi au luat cărțile. După scurt timp unul a spus: „Să cerem de la tatăl”. În timp ce ei s-au făcut nevăzuți, eu am așteptat cu răbdare. Aș dori ca dvs. să-i fi putut vedea alergând înapoi cu banii, și cu bucuria pe fețele lor când au primit cărțile. Datorită tinereții lor mi-a dat o așa de mare bucurie să-i văd interesați de Cuvântul prețios al lui Dumnezeu. Rugăciunea mea este ca El să continue să vă binecuvânteze așa cum dvs. căutați să cinstiți numele Lui, ca de altfel și pentru toți cei credincioși.

Bucurându-mă în privilegiul meu prețios de serviciu,

D-ra. R. S. SNOOK, *Colportor*.

„UN PRIVILEGIU GLORIOS”

Dragul meu frate Rutherford:

După ce am citit *Lumina*, m-am gândit că trebuie să vă aduc la cunoștință cât de mult am apreciat această carte; și mulțumesc lui Iehova pentru explicarea minunată a Revelației pe care El a dat-o rămășiței în acest timp. Este un indiciu clar că marea bătălie a Armaghedonului se apropie cu pași repezi, după cum vedem profețiile care au fost împlinite, în special din 1914, și altele în curs de împlinire.

Este un lucru măreț să vezi că multe din acele profeții sunt împlinite de rămășița credincioasă. Socotesc că este un privilegiu glorios să am o contribuție în această lucrare minunată. Unele din capitole par să iasă foarte mult în evidență, în special capitolele 8, 9, 11, 13, 20 și 21.

Cuprins

Este minunat să aștepți cu nerăbdare întoarcerea profeților credincioși înainte ca ultimii membrii ai rămășiței să plece din viață. Cu siguranță Domnul v-a călăuzit să construiți casa în San Diego ca pregătire pentru întoarcerea lor. Fie ca El să vă binecuvânteze din belșug în timp ce împingeți bătălia până la poartă.

Pentru încurajarea dumneavoastră aș dori să vă spun că frații de aici apreciază profund *Lumina* și oportunitatea de a-o pune în mâinile oamenilor. Multe din clase au început deja s-o folosească ca pe un studiu al clasei. Cu multă dragoste,

Fratele și colaboratorul dvs. în Sion,
ALFRED G. BORLAND, *Anglia*.

SĂ VADĂ PE DOMNUL CĂLĂUZIND

Dragă frate Rutherford:

Dorim să încercăm să ne exprimăm mulțumirile și aprecierea pentru noua carte *Lumina,* pe care tocmai am terminat s-o citim. Este imposibil să găsim cuvinte pentru a descrie sentimentele noastre în timp ce privim în aceste lucruri care au fost ascunse pentru atât de mult timp, și în care au dorit atât de mulți să privească. Aceasta este desigur cea mai mare descoperire pe care a avut-o vreodată poporul Domnului; și cât de mult trebuie să se bucure cei care au avut parte în aceasta să vadă cum Domnul călăuzește adevărul.

Noi am intrat prea târziu pentru a avea vreo parte în acele șapte convenții minunate menționate ale poporului Domnului. Cu toate acestea, suntem fericiți că avem privilegiul să petrecem tot timpul nostru în serviciul Lui acum, și să ținem sus cu bucurie această lumină pentru popor.

Dorim, de asemenea, să ne exprimăm aprecierea pentru cooperarea splendidă a departamentului pentru colportori și pentru sugestiile utile din Buletine și scrisori; și noi ne străduim să respectăm toate instrucțiunile.

Desigur apreciem fulgerele minunate de lumină pe care Domnul le dă prin rubricile *Turnului de Veghere*, fiecare din ele făcând calea mai clară; și credincioșia dvs. în prezentarea cu fermitate și cu curaj a adevărului este de cea mai mare încurajare pentru noi toți.

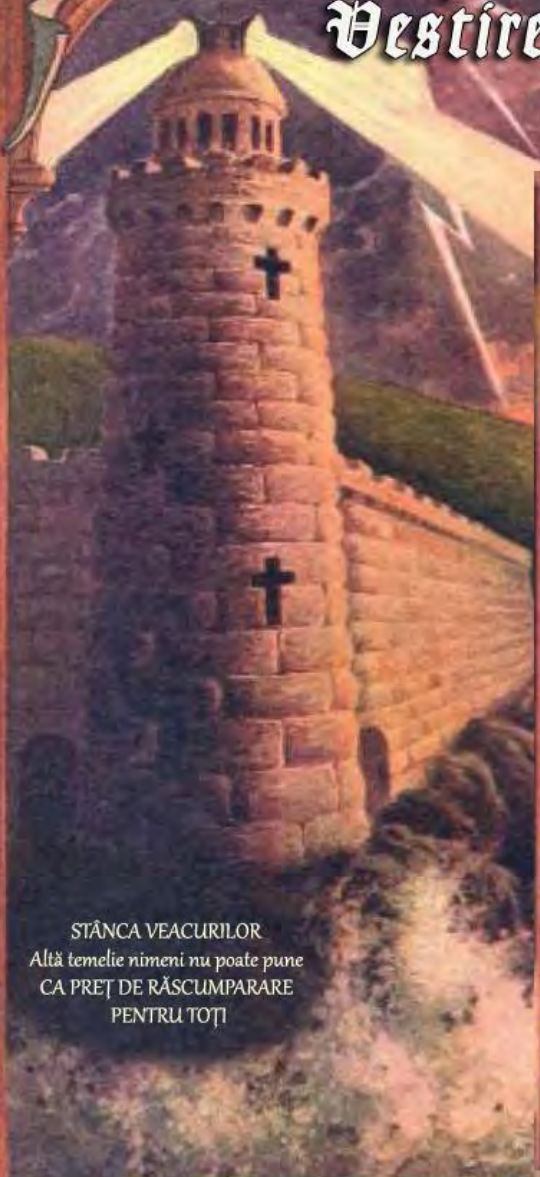
Fie ca Domnul să continue să vă folosească și să vă binecuvânteze pe dvs. și pe toți cei care lucrează cu dvs., și să continue să vă lumineze mintea în Cuvântul Său, și ca toți cei care doresc acest lucru să umble în lumina Lui.

Suntem cu bucurie cu dvs. în serviciul Lui.
BRO. și SR. ELWELL ȘI MYRTLE TENNYSON, *Colportori*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 August 1931** **Nr. 16**

Cuprins:

GROZĂVII ÎN CREŞTINĂTATE **- Pag. 333**

CREAREA LUMINII ŞI A ANIMALELOR **- Pag. 341**

SCRISORI **- Pag. 348**

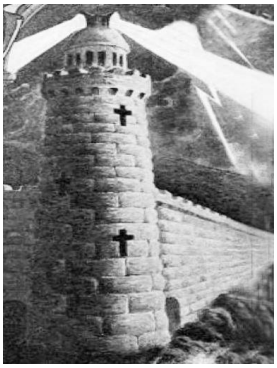
Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 August 1931** **Nr. 16**

GROZĂVII ÎN CREŞTINĂTATE

„Fiul omului, tea-m făcut păzitor peste casa lui Israel; de aceea, ascultă cuvântul din gura Mea, și dă-le înștiințare din partea Mea”. – Ezechiel 3:17

IEHOVA declară clar şi lămurit în Cuvântul Său, că celor nelegiuiţi le dă o avertizare deplină şi dreaptă înainte de a manifesta judecata asupra lor. El a trimis pe Noe, înainte de potop, să avertizeze pe popor. A trimis pe Moise să avertizeze pe domnitorul Egiptului. A trimis pe profeţii Săi, ca să comunice hotărârea Sa de a distruge orașul Ierusalim. Deoarece ştim că toate aceste evenimente prefigurează nimicirea organizaţiei blestemate, care stăpâneşte peste lume, şi se referă mai cu seamă la creştinătate, oare nu ar trebui să ne aşteptăm să găsim în Scriptură, că Iehova a poruncit să se dea Creştinătăţii un avertisment?

2. Unul dintre titlurile date Fiului scump al lui Iehova este „Fiului Omului”. „Fiul omului” este „servul ales” al lui Dumnezeu. (Isaia 42:1) Când Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus la templul Său, El l-a trimis pentru judecata şi alegerea celor aprobaţi pentru ca aceştia „să aducă Domnului o jertfă în neprihănire”. (Maleahi 3:1-3). Darurile de acest fel înseamnă un devotament complet şi necondiţionat faţă de Iehova, și prin urmare, o supunere deplină faţă de legile Sale. Dacă cei din legământ nu ar mărturisi despre planurile lui Dumnezeu, nici nu ar putea dovedi supunere cu credincioşie. Cei probaţi pe care Isus i-a ales în templu, sunt numiţi în mod colectiv ”servul credincios şi înţelept”, cărora le sunt încredinţate interesele Împărăţiei şi acesta înseamnă depunerea acelei mărturii, care mai întâi a fost încredinţată lui Isus Cristos. Această clasă a fost făcută o parte a „servului” lui Dumnezeu şi când Domnul vorbeşte către Ezechiel cu titlul „fiul Omului”, este sigur că Ezechiel a fost folosit să prefigureze acea clasă cunoscută ca „servul credincios şi înţelept”. Dacă Dumnezeu are de scop să avertizeze Creştinătatea, se poate presupune în mod rezonabil că El va folosi acest popor care alcătuiesc clasa „servului” să facă această lucrare. Presupunerea aceasta este sprijinită de Scriptură. Deoarece faptul acesta este adevărat, „clasa servului”, care se mai numeşte şi rămăşiţă, are o răspundere, pe care nicidecum nu o poate înlătura. Despre aceasta Iehova spune: „Când zic celui rău: „Vei muri negreşit!” dacă nu-l vei înştiinţa, şi nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri în nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei înştiinţa pe cel rău, şi el tot nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea cea rea, va muri în nelegiuirea lui, dat tu îţi vei mântui sufletul!” – Ezechiel 3:18,19.

3. Ar trebui să ne aşteptăm să găsim o corespondență între Ezechiel şi lucrarea pe care el a făcut-o și cea care urmează să fie făcută de clasa pe care a prefigurat-o Ezechiel, deoarece ştim, că lucrurile acestea s-au întâmplat după voia lui Dumnezeu pentru a prefigura lucruri mai mari care trebuie să se întâmple în veacurile viitoare. În 617 înainte de Cristos s-a întâmplat, că Ezechiel împreună cu alţi iudei a fost dus în captivitate în Babilon. (2 Regi 24:15,16). Faptul că Dumnezeu a folosit pe Ezechiel să înregistreze profeţiile, care au prezis planurile Sale cu privire la Ierusalim, cetatea necredincioasă, dovedeşte, că Ezechiel nu din pricina unor păcate personale a fost dus în captivitate, ci că Dumnezeu a permis ducerea lui în robie ca să-l folosească pentru îndeplinirea planurilor Sale. În timpul războiului mulți din copiii lui Dumnezeu au fost luați captivi de organizaţia lui Satan, iar mulţi au fost aruncați în temniță; și faptul că aceștia au primit permisiunea să servească pe Dumnezeu de atunci încoace dovedeşte că aceştia nu au ajuns în temniţă că ar fi săvârşit ceva păcat, ci pentru că Dumnezeu a vrut să folosească aceste circumstanțe pentru a-și împlini

Cuprins

planurile. Unii care au căutat să-şi motiveze murmurarea, au susţinut că aceşti fraţi au ajuns în temniţă în timpul războiului deoarece s-au amestecat în lucruri care nu au ţinut de ei. Părerea aceasta însă nu este sprijinită nici de fapte şi nici de Scriptură.

4. Captivitatea poporului lui Dumnezeu a început în 1914, când cu ocazia războiului mulţi consacraţi au fost privaţi de libertate. La sfârşitul anului 1918 aproape toţi membrii credincioşi ai poporului de legământ a lui Dumnezeu care au fost devotați Lui au fost practic în captivitate, deoarece reprezentanţii Babilonului au oprit lucrarea Societăţii. În timp ce unii de fapt au fost în temniţă, alţii tot în aşa măsură au fost împiedicaţi în ce priveşte lucrarea ca şi aceştia. După aceea în 1919 lucrul Domnului s-a înnoit iar prin poporul Său de legământ. Prin urmare, anul 617 înainte de Cristos, corespunde cu anul 1914, şi anul 612 înainte de Cristos corespunde cu anul 1919 după Cristos. După ce Ezechiel a petrecut cinci ani în captivitate, Domnul a început să-l folosească ca să profeţească. Ezechiel a împlinit atunci vârsta de 30 de ani şi vârsta aceasta a trebuit împlinită de oricine, care a voit să se consacre slujbei de preot. Cu toate că nu ne stă în putinţă să stabilim data precisă, împrejurările par a arăta că cei care în 1918, când Domnul a venit la templul său, au fost credincioşi, au fost unşi ca preoţi pentru serviciu în 1919, când lucrarea a fost reluată. Domnul a folosit pe Ezechiel în Babilon ca un martor între prizonieri, adică Evreii din Babilon, și în special împotriva religioniștilor corupți ai evreilor. Prin acestea Ezechiel prefigurează clasa aceea care va fi folosită să depună mărturie pentru poporul lui Dumnezeu, care suferă în captivitate şi împotriva religioniștilor stricaţi care sunt lucrătorii nelegiuirii. Ezechiel a văzut vedenia cea dintâi în al cincilea an după ce a început captivitatea sa. La o dată corespondentă, adică, în 1919, poporul lui Dumnezeu a aflat că mai trebuie să facă un lucru, şi lucrul acesta a fost prefigurat prin profetul Elisei; și ei au început să vestească mesajul lui Dumnezeu în acest sens. (*Turnul de Veghere*, August 1919). Isus Cristos la data aceasta a ţinut judecată în timpul lui Dumnezeu şi „templul din cer a fost deschis".

5. Pare rezonabil să spunem că Iehova Dumnezeu va împărtăşi poporului Său cunoaşterea într-o măsură a cuvântului profetic ca să avertizeze pe cei necredincioşi înainte de isprăvirea serviciului lor. După venirea Domnului la templul său s-a întâmplat, că Dumnezeu a descoperit înaintea poporului său organizaţiunea groaznică întemeiată de Satan, şi le-a făcut cunoscut, că organizaţia aceea rea este compusă din trei elemente, și anume, comercial, politic şi religios. Afară de aceasta s-a mai lămurit înaintea lor şi faptul că între elementele stăpânitoare din lume „creştinătatea organizată" este elementul cel mai fățarnic şi nemernic. Cei ce sunt din clasa templului înţeleg lucrurile acestea şi înţelegerea aceasta o pot şi aprecia pe deplin; însă e greu să presupunem că lucrurile acestea vor fi crezute de cei care nu cred, că în 1918 Domnul a venit la templul său, şi acum este în templul său; aceştia nici nu-şi dovedesc aprecierea lor faţă de lucrul acesta. Astăzi sunt mulţi care susţin că s-au consacrat lui Dumnezeu, se află în legământul pentru Împărăţie, s-au împărtăşit de cunoştinţa adevărului prezent, însă tăgăduiesc faptul, că Domnul ar fi venit la templul său; aceştia nu au nici o viziune despre organizaţia lui Satan, ba chiar se luptă împotriva acelora care au viziunea organizației lui Dumnezeu. Aceasta explică nu numai de ce ei refuză să aibă vreo parte în depunerea mărturiei împotriva religioniștilor corupți și a altor părți a organizației lui Satan, dar și de ce ei se opun celor care sunt implicați în vestirea acestei mărturii. Unii bătrâni şi alţii, după ceva timp după venirea Domnului la templul Său pentru judecată care susțin consacrarea, și care se opun lucrării de depunere a mărturie, au stat în aceeași adunare împreună cu martorii credincioși, și au ascultat până la capăt explicările despre templul sau biserica lui Dumnezeu, dar n-au priceput şi nu le-au apreciat.

6. Acei consacraţi care au fost favorizați cu o viziune a planurilor lui Cristos la templul lui Dumnezeu și care le apreciază, pot să-și dea bine seama de responsabilitatea lor în privinţa supunerii şi mărturiei lor cu ce sunt datori faţă de Dumnezeu. Aceia care nu vor să depună această mărturia de avertisment, se expun unei primejdii mari. Lucrurile acestea care atâta vreme au fost ascunse în proroci, Dumnezeu le comunică în ajutorul lor, ca să poată duce la îndeplinire lucrul pe care l-a încredinţat Domnul Dumnezeu. În capitolul 8 al profeţiei lui Ezechiel, Iehova descoperă unșilor Săi unele din acele urâciunile care se fac în numele Lui. Prin urmare, „servul" este dator, ca să vestească planul lui Dumnezeu cu privire la aceste urâciuni, și cu privire la judecățile care spun despre distrugerea lor. Se pare că există unii care continuă să se asocieze cu martorii credincioși, dar care nu înțeleg că sunt răspunzători şi că şi ei trebuie să facă ceva în privinţa avertizării şi a

Cuprins

mărturiei. Unii dintre ei spun că foarte puţin, ba chiar nimic, nu trebuie vorbit despre organizaţia lui Satan. Dumnezeu a făcut ca profeţiile să fie scrise în scopul încurajării şi ajutării celor ce-L iubesc, și care ar trebui să fie pe pământ la sfârşitul lumii trăiesc, și deci, putem aştepta mângâiere şi călăuzire în aceasta în prezent. Pentru aceasta Domnul a descoperit înaintea poporului Său lucrurile rele ale organizaţiei lui Satan, îndeosebi în Creştinătate, pentru ca ei să aibă o înțelegere a motivului pentru care dau avertismente celor care defaimă numele sfânt al lui Dumnezeu.

7. Dumnezeu favorizat pe poporul Său cu o cunoaştere a planurilor Sale li a pus asupra bătrânilor fiecărei adunări obligația ca să pască turma Domnului şi să-i înveţe cuvântul său. (1Petru 5:2). Domnul a folosit și folosește *Turnul de Veghere* de la fondarea ei ca un canal de comunicare către și între poporul Său; și în timpul din urmă Turnul de Veghere a atras atenția în repetate rânduri cu privire la organizaţia nelegiuită a lui Satan. Însă, cu toate acestea s-au găsit unii bătrâni, care susţin că sunt înţelepţi, care nicidecum nu au fost convinşi că Satan ar avea o organizaţie. „Cel puțin”, spun ei, „ar trebui să mergem ușor și să nu spunem nimic despre predicatori și aliații lor în organizația care controlează lumea”. Politica acestor bătrâni este să vorbească cu cruţare pentru ca și clericii să fie câștigați de partea Domnului. Unii din membri slabi ai adunării care nimic nu vor să asculte nimic ce se vorbește împotriva predicatorilor falși, vorbesc cam în felul următor: „Bătrânii noştri cei mai în vârstă, care sunt cei mai dezvoltaţi în Domnul, nu vorbesc nimic despre organizaţia Diavolului; atunci de ce ar trebui aceşti tineri, care recent au venit la cunoştinţa adevărului, să vorbească împotriva predicatorilor şi a altor elemente ale organizaţiei acestei lumi”?. Societatea a fost aspru criticată din pricina afirmațiilor ei clare făcute în Turnul de Veghere și alte publicații cu privire la organizaţia Diavolului. Aceste publicații trebuie însă să conţină adevărul, căci astfel Domnul de demult ar fi încetat să le mai folosească. Acum cei care au obiectat față de orice discurs sau publicație despre organizația lui Satan şi a diferitelor părţi ale acestei organizaţii săi ia în considerare capitolul opt al profeției lui Ezechiel. Dacă ei cred ce spune Scriptura şi dacă înţeleg însărcinarea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său de legământ, atunci să adopte atitudinea potrivită față de organizaţia lui Satan.

8. Ezechiel a început să profeţească în anul al cincilea al captivității regelui Ioachim, an care corespunde cu anul 1919. După un an şi două luni s-au întâmplat evenimentele care sunt relatate în capitolul opt al profeţiei lui Ezechiel. Aceasta marchează începutul unei vedenii noi, şi înseamnă pentru profet începutul unei noi serii de profeţii. În timpul acela, când profeţia aceasta a căzut aibă împlinirea ei finală, Domul Isus a fost deja în templul lui Iehova. El a început să examineze „creştinătatea organizată” devenită necredincioasă şi face atent pe „servul credincios” la stările ce sunt în ea şi clasa servului a fost făcută capabilă mai bine ca oricând până atunci ca să înţeleagă şi să aprecieze lucrurile acestea. Așa cum viziunea a apărut pentru Ezechiel, tot așa clasa servului credincios a văzut că în toate cazurile exista și a existat închinare mai mult la creaturi decât la Creator. Aceasta formează închinarea diavolească şi prin aceasta se arată sistemul amăgitor al Diavolului de a se închina lui Dumnezeu, al cărui scop este să întoarcă pe popor de la Dumnezeu. Un trimis al lui Dumnezeu a apărut cu puterea şi în numele lui Iehova Dumnezeu și a ridicat pe Ezechiel, şi i-a arătat în ce măsură este nesfinţită biserica. Aceasta atunci s-a împlinit, când Dumnezeu a ridicat pe clasa servului credincios prin reprezentantul său uns, şi i-a arătat în ce măsură a defăimat şi nesfinţit Satan numele sfânt al lui Dumnezeu. „El a întins ceva ca o mână, şi m-a apucat de zulufii capului; și Spiritul m-a răpit între pământ şi cer şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim, la uşa porţii de la curtea dinăuntru, care dă spre miazănoapte, unde era locul idolului geloziei, care stârnea gelozia Domnului. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel era acolo, aşa cum o văzusem în vale. El mi-a zis: „Fiul omului, ia ridică ochii spre miazănoapte!” Am ridicat ochii spre miazănoapte; iată că idolul acesta al geloziei era la miazănoapte de poarta altarului, la intrare”. (8:3-5). Domnul în felul acesta a ridicat clasa unsă a credincioşilor şi i-a adus în viziune între pământ şi cer spre Ierusalim, organizaţia cerească, la intrarea porţii dinăuntru, de unde vine puterea şi judecata dumnezeiască, și aici a apărut idolul geloziei.

9. Diavolul este chipul sau personificarea geloziei și a invidiei. Satan, când a văzut pe om că se închină înaintea lui Iehova, s-a umplut de invidie şi gelozie şi a poftit pentru el însuşi această închinare. De aceea el a zis: „Voi fi asemenea Dumnezeului celui prea Înalt”. În gelozia sa Satan a căutat să imite tot ce a făcut Dumnezeu înspre mântuirea omenirii şi prin aceasta a căutat să amăgească pe oameni şi să-i întoarcă de

la Dumnezeu. Diavolul este dumnezeu fals şi cu puteri încordate caută să întoarcă orice fiinţă de la Iehova Dumnezeu şi de la adevăr. Acest imitator sau idol întărâtă la gelozie. Dumnezeu când a dat legea sa Israelului, i-a poruncit: „ Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit…; Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos". (Exod 20:3-5). Legea aceasta nu s-a dat în interesul lui Iehova, ci s-a dat în interesul lui Israel şi a tuturor acelora, care mai târziu vor ajunge la cunoştinţa lui Dumnezeu. Orice viaţă vine de la Iehova Dumnezeu; Satan însă a devenit ucigaș pe nedrept. Deoarece a invidiat cinstea şi preamărirea cu care creaturile au preamărit în mod cuvenit pe Creatorul lor şi a poftit pentru el însuşi această cinste şi preamărire, s-a folosit de toate fărădelegile şi crimele şi astfel a voit să înstrăineze de la Dumnezeu pe creaturi. Iehova Dumnezeu îşi va justifica numele la timpul Său hotărât faţă de fiinţa aceea egoistă, în interesul creaturilor sale şi spre cinstea şi mărirea sa, ca să-l cunoască creaturile şi să trăiască. Orice idoli şi icoane care s-au făcut cândva cu scopul ca să se închine înaintea lor, au fost făcute de Satan, și prin urmare El este „chipul geloziei". Adevărul descoperă starea adevărată pentru ca omul să aibă ocazie să cunoască pe Dumnezeu şi calea ce duce la viaţă.

10. După cum idolul geloziei văzut de Ezechiel reprezintă pe Diavol, tot așa organizaţia Diavolului pe pământ este icoana Diavolului în privinţa morală şi spirituală. Astăzi clasa credincioasă a servului vede, că „urâciunea pustiirii" amintită de Domnul Isus Cristos şi de profetul Daniel „stă în locul sfânt", (Matei 24:15). Această urâciune este organizaţia adusă în existenţă de Diavolul şi „chipul fiarei", și ea este Liga Naţiunilor. Reşedinţa şi-a stabilit-o în locul sfânt între „religiile organizate" care se cheamă după numele sfânt al Dumnezeu şi declară că este favorizata lui Iehova Dumnezeu şi prin aceasta murdăreşte şi defaimă numele lui Dumnezeu. „Idolul geloziei", Liga Naţiunilor, este progenitura Diavolului şi este împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu; şi aceia, care sprijină idolul acesta în mod activ sau pasiv, se pun într-o situaţie dușmănoasă împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu. Cel ce s-a consacrat lui Dumnezeu, dar cu toate acestea susţine, că „stăpânirile înalte" din Biblie se referă la factorii stăpânitori ai lumii acesteia, se înşeală şi înşeală şi pe alţii. Mulți din bătrânii bisericilor sau al claselor Bibliei susţin că „stăpânirile înalte" despre care vorbeşte apostolul în Romani capitolul 13 se referă la stăpânitorii de pe pământ. Deoarece aceşti bătrâni sunt egoişti, sunt orbi faţă de descoperirea adevărului lui Dumnezeu. „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună". (2Tesalon. 2:11). Aceştia nu pot să vadă nici ei organizaţia lui Dumnezeu, din care motiv nici nu pot aprecia faptul că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Ei nu văd Împărăţia lui Dumnezeu, pentru aceasta nu se luptă pentru ea. Şi pe mai departe sunt îngăduitori faţă de Diavol şi organizaţia sa, din care motiv ajung apoi în întunericul de afară. După cum spune Scriptura şi aceştia vor suferi soarta aceea, pe carte Dumnezeu a hotărât-o pentru Diavol. Aceştia sunt dușmanii Împărăţiei lui Dumnezeu.

11. Bătrânii, conducătorii, sau clericii creştinătăţii susţin Liga Naţiunilor şi susţin în mod greşit că această urâciunea înseamnă expresia politică a împărăției lui Dumnezeu de pe pământ. Ei susţin că „stăpânirile înalte" sunt împărăţiile lumii acesteia, cu toate că Domnul a spus lămurit despre ele că formează organizaţia văzută a Diavolului. Cel ce este devotat Domnului şi care se bucură de aprobarea Lui trebuie să ocupe un loc hotărât lângă Dumnezeu şi trebuie să vestească adevărul despre organizaţia lui Satan şi organizaţia lui Dumnezeu, pentru ca să poată avea o parte în justificarea numelui lui Iehova.

12. Apoi funcționarul lui Iehova care a fost însărcinat să lumineze pe Ezechiel, a continuat cercetarea şi Ezechiel vede astfel mai multe urâciuni: „Atunci m-a dus la poarta curţii (templului); și când m-am uitat, iată, că era o gaură în zid! Şi mi-a zis: „Fiul omului, ia sapă în zid!" Am săpat în zid, şi iată că era o uşă. Şi mi-a zis: „Intră, şi vezi urâciunile cele rele pe care le săvârşesc ei aici!" Am intrat şi m-am uitat; şi iată că erau tot felul de chipuri de târâtoare şi de dobitoace urâcioase, şi toţi idolii casei lui Israel, zugrăviţi pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau şaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iaazania, fiul lui Şafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână şi se înălța un nor gros de tămâie". (8:7-11). Târâtoarele acelea urâte care au fost pictate pe pereţii casei sau a templului Israeliților au prefigurat urâciunile care au fost aduse în "Creștinismul" declarat care susține că este templul Domnului.

13. Preoţii moderniști cu toate că susţin că sunt servii lui Dumnezeu, sunt de fapt însă conducătorii și învățătorii evoluției și sunt vinovați de închinarea la strămoși, prin faptul că susțin că „orice forme de târâtoare" sau „animale urâcioase" au precedat omul pe pământ și că aceasta sunt fraţii de sânge a oamenilor.

Cuprins

Aceşti preoţi ţin la slujbele lor și trag plată de la popor pe motiv că sunt interpreții cuvântului lui Dumnezeu, şi ocupă așa-numitele „amvoane creștine”. Ca bază a vorbirii lor aleg un text oarecare din Scriptură ca pretext pentru a învăța evoluția. Ei citesc versetul din Biblie şi după aceea nici nu mai ţin seama de el. Aceşti bătrâni sau conducători ai creştinătăţii organizate, care se numesc şi preoţi, ard tămâie în casa pe care o numesc casa lui Dumnezeu, însă în acelaşi timp se silesc ca să înstrăineze pe popor de la Dumnezeu şi de la Scriptură. De aceea în ilustrație fiecare este arătat cu tămâitoarea în mână și îmbrăcat în fum de tămâie. Ei neagă existenţa ca fiinţă a Celui prea Înalt, Dumnezeul cel prea Înţelept, Creatorul cerului şi pământului. În mândria lor se ţin atât de înțelepți, încât cred, că pot să predice despre orice ce le place, pentru că poporul nu observă şi nu va lua în seamă înşelăciunea lor. De aceea Domnul spune lui Ezechiel: „Şi El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: „Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul pământul.” – 8:12.

14. Aceşti predicatori înfumuraţi, înțelepți în ochii lor, sunt numiţi nebuni de cuvântul lui Dumnezeu. Ei declară: „Nimic nu arată că Dumnezeu ar fi făcut pământul şi animalele de pe el”, și spun poporului, că „raportul Biblic despre creație este o prostie şi s-a putut naşte numai în mintea unor oameni neînvățați”. Ei râd de afirmaţia: „Tatăl tău în cer vede în ascuns”. Ei sunt nişte făţarnici infami, deoarece mărturisesc că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu și totuși tăgăduiesc existenţa lui Dumnezeu şi, de fapt, reprezintă pe Diavol şi astfel defaimă şi nesfinţesc numele sfânt al lui Dumnezeu. Toţi cei ce sunt copiii lui Dumnezeu şi sunt în legământul pentru Împărăţie, vor lăsa-o încet cu acești oameni, și nu vor arăta că unii ca aceştia servesc Diavolului, vor fi necredincioşi faţă de Dumnezeu şi legământul Lui. Fiecare membru al „clasei servului credincios” își face datoria şi va vesti adevărul, că Dumnezeu va inunda locul de scăpare al minciunii pentru ca gloria Domnului să poată fi văzută de cei ce iubesc neprihănirea.

15. Examinarea a continuat, şi profetul Ezechiel a văzut mai multe urâciuni, şi ceea ce a văzut el a prefigurat lucrurile pe care „servul credincios” sau rămăşiţa le va vedea cu puţin timp înaintea izbucnirii Armaghedonului, sau nimicirii Creştinătăţii false. „Şi mi-a zis: „Vei mai vedea şi alt alte urâciuni mari pe care le săvârşesc ei”. Şi m-a dus la intrarea porţii Casei Domnului din spre miazănoapte. Şi iată că acolo stăteau nişte femei, care plângeau pe Tamuz”. (8:13,14). Numele Tamuz a fost numele unui zeu fenician, pe care Diavolul l-a înființat, desigur, cu scopul ca să amăgească popoarele. Orice a reprezentat Tamuz, este sigur că a fost cinstit şi adorat de femei, care au cinstit pe creatură, şi au nesocotit pe Creator şi când obiectul închinării lor s-a nimicit, au plâns cu amar. Aceasta se poate spune şi despre fundamentalişti, care se închină în faţa sistemelor religioase, iar pe Împărăţia lui Dumnezeu, care se va întemeia sub Cristos o nesocotesc cu totul. Ei mărturisesc a fi păzitorii cuvântului lui Dumnezeu, mărturisesc că sunt urmaşii lui Isus Cristos, însă devotamentul lor este cu totul pentru organizație, pe care Tamuz o reprezintă foarte bine. Confesiunile acestea sunt sprijinite în cea mai mare parte de femei. Bărbaţii lor privesc la religie așa cum este predată în bisericile ortodoxe ca fiind potrivită numai pentru femei, copii şi proşti. Femeile în mod potrivit au prefigurat asociaţiile de tineri, femei şi bărbaţi, pe conducătorii confesiunilor şi sectelor, care sunt idolatrizaţi de astfel de oameni care aparţin instituţiunilor religioase. Aceia reprezentați de femei au observat deja de la un timp încoace că organizaţiile lor confesionale au început să se nimicească, și aceştia plâng la vederea pieirii confesiunii, care este biserica pe care o susţin ei și ştiu că organizaţia lor trebuie să piară în curând. Ei cred că cu nimicirea bisericilor vor înceta prohibiţia, moralitatea şi reforma umană și că toată lumea va pieri. Ei susțin că fac mai mult decât Isus care a murit, pe vremuri, dar nu au timp, ca să se intereseze de Împărăţia lui Isus Cristos şi ca s-o privească ca pe o unealtă pentru justificarea și preamărirea numelui lui Dumnezeu, precum şi pentru ridicarea şi binecuvântarea omenirii. Pe ei nu-i interesează venirea a doua a lui Cristos şi întemeierea Împărăţiei sale. Interesele lor se concentrează asupra lucrului propriilor lor organizaţii. Deoarece unii oameni care se cred înţelepţi au afirmat în îngâmfarea lor, că biserica ca îmbrăca pământul cu realizările omului, astfel încât Cristos să poată veni”, lucrarea bisericii este, așadar, să împlinească acest slogan anunțat și să curețe lumea. Și acum, văzând că biserica este pe moarte, ba chiar se poate spune că a murit, plâng şi se tânguiesc. Aceştia privesc la preoţii confesiunilor lor să curețe și să salveze lumea, însă preoţii lor se adresează factorilor politici în privinţa aceasta și cer sfaturi cu privire la ce trebuie să facă pentru a împlini acest plan. Din pricina aceasta, membrii confesiunilor văd că organizaţiile lor sunt pe patul de moarte. Cu

Cuprins

toate că fundamentaliștii afirmă că sprijină Biblia, totuşi nesocotesc toate lucrurile din Biblie care amintesc de Împărăţia lui Dumnezeu şi fac legământ cu lumea aceasta şi ajung sub conducerea zeului lumii acesteia, a Diavolului. Aceştia sunt amăgiţi, fără îndoială; și această afirmație se face aici deoarece este o realitate, și pentru cei ai bunăvoinței să-și deschidă ochii ca să vadă faptele acestea. Preoţii au devenit asemenea femeilor. Simţind sfârşitul organizaţiei lor, ei se tânguiesc. Chiar şi au motive să plângă, deoarece numai cu buzele lor s-au apropiat de Domnul, însă inima lor a fost departe de El; iar acum binecuvântarea Domnului s-a întors de la ei. Ei s-au aliat cu organizaţia lui Satan, şi au privit la Liga Naţiunilor, Liga Epworth, și cu alte ligi și pacte de pace, pentru a realiza sfârșitul dorit al reformei și al ridicării rasei umane. Prin urmare ei sunt o urâciune în ochii Domnului.

16. Examinarea continuă şi mai multe urâciuni se arată lui Ezechiel; și prin urmare, mai multe urâciuni sunt revelate clasei templului. „Şi El mi-a zis: „Ai văzut fiul omului? Vei mai vedea şi alte urâciuni mai mari decât acestea!”(8:15). În timpurile moderne, după cum ştie oricine, se preţuieşte mai mult inteligenţa omenească ”înţelepciunea lumii acesteia” decât închinarea lui Iehova Dumnezeu. Preoţii, acționând ca instrumente a lui Satan şi care în mod făţarnic afirmă că sunt reprezentanţii lui Dumnezeu sunt răspunzători în cea mai mare măsură pentru această stare în națiunile numite ”Creştinătate” sau „Creștinism organizat”. De la amvoane sunt ținute regulat discursuri, nu în explicare a Bibliei, ci asupra a aceea ce se numesc „chestiuni științifice”, iar Cuvântul lui Dumnezeu este ignorat. „Şi m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului [templului]. Şi iată că la uşa Templului Domnului, între pridvor şi altar [locul de jertfă, şi lângă locaţia ligheanului, care simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu prin care omul este curăţit şi care este ignorat de aceştia], erau aproape douăzeci şi cinci de oameni, cu spatele întors spre Templul Domnului şi cu faţa spre răsărit; şi se închinau înaintea soarelui spre răsărit”. – 8:16.

17. În veacul modern**,** care este numit de cei auto-înțelepți „veacul minţii”, se cere ca tinerii care vor să se facă teologi, trebuie să urmeze mai întâi un curs în școala superioară lumească, unde credinţa lor în Dumnezeu şi cuvântul Său se sfărâmă cu totul şi numai după aceea pot să păşească în seminarul teologic. Când educaţia lor în seminar se sfârşeşte şi sunt eliberaţi cu titlul de preoţi, serviciul lor dumnezeiesc constă în cinstirea creaturii şi Creatorul rămâne în afară, cu toate că slujba lor o fac într-o casă care o numesc casa lui Dumnezeu. Deci, şcolile moderne şi seminariile teologice de azi formează cuibarele necredinţei. Aceşti închinători ai așa-numitei „puteri intelectuale” şi „oameni mari” şi instituțiile lor sunt aceia care sunt puși în față ca răscumpărători şi mântuitori ai lumii. Bărbaţii moderni ai „veacului minţii”, împreună cu organizaţiile lor sunt arătaţi înaintea poporului ca „lumina lumii”. După cum starea aceasta au fost arătată lui Ezechiel în templu, tot așa clasa ilustrată de Ezechiel, adică unșii credincioși ai lui Dumnezeu, au avut o viziune a acesteia în realitate şi a şi dat dovadă despre aceasta. În conferinţa mare ţinută în Indianapolis la 29 August 1925 unșii lui Dumnezeu au aprobat o rezoluţie cu titlul „Mesajul speranţei”, care a fost trimisă la toate popoarele binevoitoare ale Creştinătăţii. Această rezoluţie între altele spune:

„ Puterile lumii, ştiinţa, filozofia, comerţul şi religia au oferit pe rând remediile lor pentru ușurarea omului. În numele și sub masca democraţiei false, acestea se unesc pentru a da puterile lor împreunate pentru îndeplinirea datoriilor omenirii. Împreună ei susţin că formează lumina lumii, ținând sus lumina care strălucește ca să lumineze și să călăuzească rasa umană.

Puterile politice şi ale comerţului mare recurg în mare măsură la viclenie, făţărnicie şi înșelătorie; ştiinţa şi filozofia poartă sigiliul înfumurării şi al îngâmfării, iar cei mai mulţi conducători religioşi, atât catolici, cât şi protestanţi, se disting prin fărădelege, înţelepciune proprie şi îngâmfare. Este deci clar, că ajutorul oferit de aceşti factori menționați mai sus este fără putere şi zadarnic și nu poate să mulţumească dorinţele omului”. (Vezi „*Lumina*”, volumul I, pagina 130).

18. Acei 25 de bărbaţi pe care Ezechiel i-a văzut la intrarea templului Domnului reprezintă pe preoţii moderni şi pe mai marii turmelor lor, care sunt principalii în organizaţia religiei Creștinătății și prin urmare afirmă că servesc în casa Domnului. Cu toate că afirmă că sunt reprezentanţii Domnului, ei sunt de fapt reprezentanţii lui Satan Diavolul, și prin urmare practică constant ipocrizia înaintea oamenilor. Aceşti „adoratori ai soarelui” îngâmfaţi, adică credincioşii clasei intelectuale, a ştiinţei şi puterii, defaimă şi batjocoresc numele lui Iehova Dumnezeu. Ei formează o parte a organizaţiei lui Satan. Este datoria sfântă a

Cuprins

fiecărui membru al clasei „servului”, ca să răspândească adevărul despre aceşti făţarnici, pentru ca prin harul lui Dumnezeu adevărul să mături minciunile și să expună ascunzătoarea acestora, pentru ca poporul să cunoască că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, şi că toată speranţa omenirii este numai în Dumnezeu. Dacă careva dintre unşi va fi neglijent în răspândirea adevărului despre organizaţia lui Satan şi despre agenţii lui, prin aceasta se face vinovat de necredincioşie faţă de Dumnezeu şi de legământul Său.

19. Este un fapt binecunoscut tuturor că de la sfârșitul Războiului Mondial un mare puhoi de fărădelegi şi crime a inundat „Creştinătatea”. Cine este răspunzător pentru aceasta între oameni? Profeţia lui Ezechiel aruncă răspunderea asupra „creştinătăţii organizate”, deoarece aceasta a pervertit închinarea adevărată a lui Dumnezeu a părăsit Cuvântul Lui. Aceasta este ilustrat prin acele ceremonii religioase pe care Ezechiel le-a văzut în templul sfânt a lui Dumnezeu. Mulţi preoţi şi mai mari ai „creştinătăţii” afirmă că reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos și că conduc prin drept divin, și totuși ei urmăresc un curs al fărădelegii şi au adus mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu şi a lui Cristos. Ei au încercat să convingă pe oameni să creadă că se află în favoarea lui Dumnezeu. Oamenii însă ştiu bine că ei sunt făţarnici, deoarece afirmă că se luptă pentru dreptate şi pentru Dumnezeu, dar în același timp practică fărădelegea. Ei afirmă că sunt ocrotitorii legii, dar în același timp chiar ei calcă legea. Majoritatea poporului a pierdut respectul faţă de legi şi orânduială din cauza aceasta, și nu mai respectă Biblia şi pe Dumnezeu. Sfinţenia vieţii omeneşti nu mai este susținută de cea mai mare parte a omenirii, și prin urmare „legământul etern” este căcat. Lui Ezechiel i-a fost arătat aceasta şi aceasta a prefigurat starea care există astăzi în Creştinătate. „Și El mi-a zis: „Ai văzut aceasta, fiul omului? Este prea puţin oare pentru casa lui Iuda că săvârşesc ei urâciunile pe care le săvârşesc aici? Trebuia să mai umple şi ţara cu violență şi să nu înceteze să Mă provoace la mânie? Iată că ei îşi apropie ramura de nas!”.(8:17). „Țara este plină de omoruri, şi orașul [„creştinătatea”, organizaţia lui Satan pe pământ] este plină de violență”. (7:23). „Țara a fost spurcată de locuitorii ei; deoarece ei călcau legile, nu ţineau poruncile, şi rupeau legământul cel veşnic!”. – Isaia 24:5.

20. Iehova a pus răspunderea pentru acest puhoi al fărădelegilor la ușa religioniştilor făţarnici; şi dacă clasa servului nu ar răspândi adevărul despre ramura religioasă a organizaţiei Diavolului, aceasta ar dovedi necredincioșia lor față de Dumnezeu. Cel ce mărturiseşte că este în adevăr şi un urmaş a lui Isus, dar nu răspândeşte răzbunarea lui Dumnezeu împotriva lui Satan şi a organizaţiei sale, prin aceasta dă dovadă că nu este uns de spiritul lui Dumnezeu ci, de fapt, este dușmanul lui Dumnezeu. Toți cei care sunt unșii Domnului sunt împuterniciți într-un mod special să vestească ziua răzbunării lui Iehova. (Isaia 61:2). Aceştia trebuie să facă cunoscută răzbunarea lui Dumnezeu împotriva organizaţiei lui Satan; şi deoarece partea vizibilă a organizaţiei lui Satan este alcătuită din conducători religioși falşi, şi mai marii turmelor lor, unșii lui Dumnezeu numai atunci se pot dovedi credincioși, dacă depun mărturie despre adevărul cu privire la ei. Faptul că unii din ei se vor scandaliza şi nu vor lua în seamă adevărul, nu trebuie luat în socoteală. Singura întrebare ce se pune înaintea „servului” este următoarea: Ce mi-a poruncit Domnul meu? și Sunt supus poruncilor Lui? „Servul” trebuie să vestească adevărul indiferent dacă cineva se scandalizează sau refuză să asculte, sau dacă mulţi stau de partea adevărului şi se întorc la Domnul. Pentru aceasta clasa unsă a servului, sau rămăşiţa trebuie să-și aducă aminte întotdeauna că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este ceea ce se cere din partea ei. Saul nu şi-a pierdut ungerea din cauza neascultării, încă a fost lepădat de Domnul și s-a alăturat agenţilor lui Satan. Cei care sunt unși nu-și vor pierde ungerea și nu vor cădea din nou în clasa „necazului”; dar dacă devin necredincioşi ungerii lor, aceștia vor fi respinşi de Dumnezeu şi vor fi nimiciţi împreună cu Diavolul şi agenţii săi.

21. „Creștinătatea organizată”, sub influența Diavolului și care practică religia Diavolului, este responsabilă pentru puhoiul mare de fărădelegi care curge îndeosebi în America, unde crimele au luat o proporţie uriaşă în ultimii ani. Nu de mult în ţara aceasta au fost împuşcați o mie cinci sute de oameni, din care mulţi au fost complet nevinovați, pe motivul că au ţinut băuturi spirtoase, sau au folosit băuturi alcoolice. Practica aceasta trebuie să fie un miros greu chiar şi pentru mulți susținători ai „creştinătăţii organizate”. Persanii antici au ţinut tămâie sub nări în timp ce se închinau Diavolului sau practicau religia Diavolului; profetul acum vorbeşte despre faptul că şi astăzi cei ce se implică în această practică diavolească în numele lui Dumnezeu și aprobă crime sângeroase şi practică alte fărădelegi ţin înaintea nărilor lor

„ramura sfântă”, și această practică rea ei o fac în numele lui Iehova şi astfel au atras asupra lor mânia lui Dumnezeu şi El zice că în mânia Sa îi va cerceta. „De aceea şi Eu, voi lucra cu urgie; ochiul Meu nu va cruța, și va fi fără milă; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta.”(8:18). Este destul de rău că ei calcă legământul etern prin vărsare de sânge nevinovat la porunca şi aprobarea conducătorilor „creştinătăţii”, dar cu toate acestea lucrul cel mai rău este acela că ei declară că Dumnezeu aprobă fărădelegile acestea şi toate acestea se întâmplă în numele lui Dumnezeu. Dumnezeu, după cum spune cuvântul Său, nu va lăsa nepedepsită această batjocorire a numelui Său.

22. Lucrurile descoperite în profeţia capitolului opt al lui Ezechiel par să pregătească clasa „servului credincios” pentru lucrarea şi obligația pusă asupra acestei clase, așa cum relatează capitolul nouă al profeţiei.

Întrebări pentru studiul berean

1. De ce putem spera că în Scriptură putem găsi porunca lui Iehova cu privire la avertizarea creştinătăţii?

2. Arată cum descriu Scripturile pe servul pe care îl foloseşte Iehova pentru vestirea acestui avertisment? Citează textele care exprimă răspunderea servului în privinţa aceasta!

3,4. Explică împrejurarea captivității babilonice a lui Ezechiel! Descrie starea care a fost prefigurată acolo.

5-7. Explică faptul că din aceia care aveau aceleaşi ocazii în privinţa lucrării şi cunoştinţei, există acum o clasă care înțelege planurile lui Dumnezeu şi preţuieşte privilegiul şi răspunderea în legătură cu aceasta, pe când o altă clasă nu înţelege nici însemnătatea profeţiilor şi nici împlinirea lor. Ce cunoştinţă şi ce curs de acțiune sunt necesare acum din partea celor care doresc să intre în serviciul de care cu atâta îndurare s-a îngrijit Dumnezeu pentru poporul Său? Ce mijloc a oferit Dumnezeu pentru ca poporul Său să câştige această cunoştinţă importantă? De ce au neglijat unii înţelegerea şi aprecierea însărcinării pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său de legământ?

8,9. Ce închipuie faptul, că Ezechiel a fost „ridicat de păr şi a fost dus la Ierusalim, la poarta din spre miază noapte a cetăţii”? Dovedește identitatea „idolului geloziei”?

10,11. Dovedeşte că „idolul geloziei” şi azi este reprezentat în lume, şi că încă mulţi care mărturisesc că sunt consacraţi lui Dumnezeu au fost înșelați în privinţa „idolului” şi a scopului şi influenţei lui!

12-14. Ce a fost prefigurat prin animalele urâcioase și prin idolii pictați pe pereţii templului? Aplică Ezechiel 8:12!

15. Descrie ce a fost ilustrat prin „femeile care plângeau după Tamuz”, care au fost văzute la „intrarea porţii din spre miază noapte a casei Domnului”.

16-18. Explică „urâciunea şi mai mare”, despre care vorbeşte versetul 16! Arată datoria şi răspunderea fiecărui membru al clasei servului în privinţa aceasta!

19-21. Dovedeşte, cu ilustraţie, cine este răspunzător pentru urâciunile şi silniciile ce se fac pe pământ! Pentru ce sunt de mustrați aceştia în special şi de ce va cădea asupra lor o pedeapsă mai grea? Care este testul credincioșiei unșilor Domnului în această chestiune? Care este rezultatul sigur pentru cei care nu-și îndeplinesc datoria?

22. Care pare să fie scopul profeției relatate în capitolul opt din Ezechiel?

CREAREA LUMINII ŞI A ANIMALELOR

FĂRĂ lumina şi căldura soarelui nu ar putea trăi pe pământ nici oamenii şi nici animalele. Aceasta este prin planul propriu al lui Dumnezeu. Prin urmare, cu frumusețe și precizie științifică uimitoare, raportul biblic al creației arată că soarele care scaldă cu razele sale pământul nostru a fost creat înainte de crearea pământului. Mulţi oameni ce par a fi învăţaţi au căzut victime părerii (și apropo, este una nescripturală) că cele şase zile menționate ale creării pământului au ţinut fiecare câte 24 de ore. O examinare precisă şi atentă a Bibliei și o comparație a scripturilor în această privință arată fiecare din aceste zile sau perioade ale creație au fost de fapt au fost nişte veacuri care fiecare a durat timp de şapte mii de ani. O astfel de zi lungă a dat destul timp puterii creatoare, ca să se realizeze scopul dumnezeiesc, în mod treptat.

Raportul scriptural despre a patra epocă sau zi creatoare spune: „Și Dumnezeu a zis: „Să fie nişte lumini în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii; şi să servească de lumini în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut cele două mari lumini, şi anume: lumina cea mai mare ca să stăpânească ziua şi lumina cea mai mică ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele. Dumnezeu i-a aşezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua şi noaptea, şi să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun." – Geneza 1:14-18.

După cum ştim Dumnezeu a zis în ziua întâia a creaţiunii: „Să fie lumină". Aceasta arată în sine că soarele a fost creat înaintea pământului nostru (așa cum vor admite toți oamenii de știință), deoarece lumina aceasta trebuie să fi venit de la soare. Dacă acest lucru este adevărat, și anume că lumina care a apărut în ziua întâi a creaţiunii la porunca lui Dumnezeu a venit de la razele soarelui, cum se poate atunci armoniza părerea aceasta cu altă afirmație a scripturii conform căreia soarele şi luna au putut fi văzute numai în ziua a patra a creaţiunii? Nici în Scriptură şi nici în alt loc nu există vreo dovadă că soarele a luminat asupra pământului în a patra zi a creațiunii, sau că dacă era posibil ca omul să fi fost pe pământ, să poată vedea soarele, luna și stelele. Cu toate acestea soarele, luna şi stele trebuie să fi fost create cu mult înainte de timpul despre care vorbim, deoarece după cum am spus, pământul face parte din sistemul solar.

În ziua a patra a creaţiunii soarele nu a luminat direct pe pământ în a patra zi creatoare. Dimpotrivă, există dovezi convingătoare că soarele nu a luminat pe pământ nici în ziua a şasea a creaţiunii, atunci când Adam era deja creat, și că nici un om nu a putut vedea soarele înainte de timpul lui Noe. Aceasta însă nu contrazice deloc faptul că lumina ce a venit de la soare a luminat ceea ce Biblia numește „marele adânc", adică, marea masă de apă suspendată deasupra și în jurul pământului de forța centrifugă a pământului datorită rotirii rapide a pământului pe axa sa. Acest fapt nu contrazice nici afirmaţia Bibliei, că soarele a apărut pe cer în ziua a patra a creaţiunii.

Trebuie remarcat că afirmația este că în timpul primei zile creatoare „Spiritul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor… şi a fost lumină". Această lumină a venit fără îndoială de la razele soarelui şi a luminat marele corp de apă sau „adânc" de deasupra și în jurul pământului; și în a doua zi sau perioadă creatoare Dumnezeu a creat întinderea; în ziua sau perioada a patra a creaţiunii, lumina de la razele soarelui a luminat în sfârşit asupra acestei bolţi cereşti. Aceasta o vedem din raportul din Geneza care spune: „Dumnezeu a zis: „Să fie nişte lumini în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte". În nici un alt loc al Scripturii nu este amintită vreo lumină pe întindere, și trebuie să avem ca o dovadă concludentă că timpul menționat aici este primul timp în care lumina a apărut pe cer; și aceasta a fost în a patra zi creatoare. Lumina de la soare, lună și stele, care a strălucit peste ape deasupra şi pe bolta cerească, a luminat întinderea și a despărțit ziua de noapte.

După aceea urmează afirmația că Dumnezeu a creat doi mari luminători, ca să stăpânească ziua şi noaptea. Totuşi aceasta nu înseamnă că el i-a creat în acel timp (adică, în a patra zi), ci ei au fost creați anterior de El, și acum a sosit timpul ca unul să guverneze peste noapte, iar celălalt peste zi. Soarele nu se putea atunci vedea de pe pământ. Lumina soarelui care a luminat întinderea urma să arunce lumină asupra pământului prin inelele de vapori și umezeală care rămâneau încă în suspensie deasupra și în jurul

pământului, și aceste inele au fost fără îndoială, în acel timp vizibile; însă soarele nu putea să strălucească direct pe pământ.

Una din cele mai convingătoare dovezi că Adam nu a văzut soarele, și că până la potopul din zilele lui Noe nimeni nu a văzut soarele, este faptul că curcubeul a apărut pentru prima dată după ce Noe a părăsit corabia. Aceasta este relatat în Geneza, capitolul nouă, versetele de la nouă la treisprezece. Atunci a fost prima dată când razele soarelui au luminat ploaia şi aceasta a produs curcubeul. În vremea lui Adam nu erau ploi pe pământ, ci pământul a fost udat de un abur care ieşea din pământ. Aşa citim în Geneza 2:5,6. Până când pământul nu a fost încins cu inele de ape, nu putea să existe nici o ploaie; și nici nu putea să fie nici un potop (despre care Scripturile spun că a avut loc) fără existența unui astfel de inel sau pătură de apă. Nu putea să existe nici un curcubeu decât după ce s-a rupt ultima pătură de apă.

Prin urmare, concluzia irezistibilă este că razele soarelui au început să lumineze în întinderea sau suprafața aeriană în a patra zi creatore. Începând de la ziua sau perioada aceasta a început să crească din belşug vegetaţia, deoarece soarele care a lucit asupra bolţii cereşti a produs căldură şi a produs o astfel de stare pe pământ, care a ajutat mult la creşterea plantelor. Până la timpul acesta, după cum spune Scriptura, nu erau încă pe pământ fiinţe vii.

Acum a urmat ziua sau perioada a cincea a creaţiunii. Păturile sau inelele de apă care înconjurau pământul și formau pătura de ape, primind lumină de la soare, urmau să producă o stare pe pământ care a favorizat viaţa animală. Spiritul sau puterea nevăzută a Dumnezeului Atotputernic care a lucrat asupra apelor conform legilor Sale fixate, a făcut ca aceste ape să producă mişcarea a o mulţime de vieţuitoare, peşti şi alte animale, păsări care zboară sub cer. În Geneza 1:20-23 citim: „Dumnezeu a zis: „Să mişune apele de vieţuitoare şi să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului. Și Dumnezeu a făcut balenele cele mari şi toate vieţuitoarele care se mişcă şi de care mişună apele, după soiurile lor; a făcut şi orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat şi a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi apele mărilor; să se înmulţească şi păsările pe pământ”. Astfel a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a cincea”.

În perioada aceasta a cincea a creaţiunii Dumnezeu a adus în existenţă marile mulţimi ale fiinţelor mării:balene, târâtoare, și creaturi care pot să trăiască şi pe pământ şi în apă, precum şi soiurile de animale asociate. Geologii au descoperit că există nişte zăcăminte extinse de var în diverse părți ale pământului care adăpostesc o mulţime de scoici, și acestea sunt numite „cimitirele scoicilor”. Aceasta ar sprijini concluzia că după începerea zilei sau perioadei a cincea a existat o cădere a unui sau mai multor inele de apă lângă polii pământului nostru, și o prăbușire de zăpadă și gheață care a măturat ecuatorul și a distrus un număr mare din aceste creaturi vii; și după aceea s-a deschis calea pentru crearea altor fiinţe vii.

Odată cu deschiderea perioadei sau a celei de-a şasea zile creatoare, pământul era deja separat de apă pentru mai bine de douăzeci de mii de ani. În timpul acesta, suprafaţa pământului era rece. Pământul a produs iarbă, plante şi fructe; și acestea, împreună cu condițiile climaterice au fost potrivite pentru viața animalelor. Raportul biblic despre această perioadă creatoare, și așa cum este relatat în Geneza 1:24, 25, spune: „Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, vite, târâtoare şi fiare pământeşti, după soiul lor.” Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune”.

Fiarele pământului nu au fost întotdeauna aceleași. Cândva au trăit pe pământ, nenumărate specii de mamut, din care unii ajungeau şi la 25 de metri lungime. Aceasta o dovedesc scheletele găsite şi scoase din pământ. O mulţime de animale de acest fel au umblat pe pământ în lung şi în lat. Unele din ele au fost găsite îngheţate în zăpadă şi gheaţă, în timp ce scheletele altora au fost săpate de sub nişte pături groase de pietriş de prin părţile tropicale. Concluzia rezonabilă este că fiecare din aceste epoci sau perioade creatoare s-a sfârşit cu mari catastrofe, cauzate de prăbușirea și căderea din când în când la poli a inelelor din jurul pământului ce conţineau apă şi minerale, și în urma cărora mari cantităţi de ape, gheaţă şi zăpadă au măturat pământul şi au nimicit şi pustiit cu desăvârşire orice viaţă de plante sau animale de pe pământ. În decursul timpului tot alte şi alte soiuri de plante şi animale s-au făcut pe pământ. În decursul timpului alte animale și plante și-au luat locul pe pământ. Astfel s-au dezvoltat soiuri diferite de animale în stagii diferite ale

Cuprins

perioadei de creare a animalelor. În timpul acestor perioade pe pământ era o stare climaterică ca şi într-o seră, stare care a fost distrusă de gheaţă şi zăpadă; și aceasta o adeveresc faptele fizice. Una din aceste fapte fizice a fost descoperirea făcută nu demult de dr. Herz în Siberia de Est, când a găsit un mamut îngheţat. Se pare că mamutul dr.-lui Herz, ca mulți alții găsiți îngropați în gheață, cu hrana nedigerată în stomacul lor, dovedește animalul a fost omorât de gheaţa şi zăpada multă ce a căzut asupra lui dintr-odată. În gura mamutului găsit de dr-ul Herz s-a găsit încă iarbă verde, neamestecată, ceea ce adevereşte că a fost omorât de o furtună de gheaţă ce s-a abătut asupra lui pe neaşteptate. Dacă recunoaştem aceasta atunci avem ceea a putut fi o sursă competentă de zăpezi glaciare și pare clar că în loc ca pământul să se răcească cu totul pentru ca astfel să se poată forma gheaţă pe el, pe neaşteptate s-au prăbuşit asupra pământului mari cantităţi de zăpadă şi gheaţă şi acestea au cauzat răcirea pământului.

Dacă ne gândim la faptul că fiecare din aceste zile sau perioade ale creaţiunii a fost de câte şapte mii de ani, vom putea înţelege cum a apărut un soi de animale și a pierit, pentru a fi urmat de un alt soi în aceeaşi zi creatoare. Însă la timpul hotărât Dumnezeu a creat vite de toate soiurile , și târâtoare, inclusiv animalele domestice, din care unele încă sunt pe pământ. Fiecare animal a fost creat la timpul său conform voinţei lui Dumnezeu, fiecare soi a trebuit să-şi îndeplinească misiunea şi fiecare din ele a executat o lucrare importantă în lucrarea creatoare a lui Iehova Dumnezeu referitoare la pământul nostru.

CE ESTE OMUL?

ADAM a fost creat după chipul şi asemănarea lui Iehova și a fost creat perfect. Copiii lui s-au născut după păcatul şi expulzarea lui din grădina Edenului. Aceşti copii s-au născut după asemănarea lui Adam, omul imperfect. Sămânţa păcatului era în ei. Această stare a existat tot timpul și toți copiii au venit pe lume păcătoşi. În afară de Isus, nimeni nu s-a născut fără slăbiciune trupească, sau fără păcat.

Cu toate că nimic nu arată că Adam ar fi sperat că va primi cândva dreptul să se întoarcă în Eden, totuşi raportul arată că Adam ar fi încercat să se întoarcă, dacă nu ar fi fost împiedicat în aceasta. În partea de miază noapte a Edenului, unde probabil era singura intrare, Dumnezeu a pus heruvimi de pază cu săbii de văpaie în mâinile lor, ca să împiedice pe Adam să se întoarcă şi să mănânce din pomul vieţii.

Printre motivele pentru care Adam nu s-a putut reîntoarce în Eden au fost: (1). Din pricina judecăţii neschimbate a lui Dumnezeu, care a fost adusă asupra lui şi împotriva căreia nu putea apela şi care s-a executat îndată cu expulzarea lui din Eden; (2). din pricina nemulţumirii inimii sale faţă de Dumnezeu şi a lipsei de căinţă pentru păcatul său, şi (3). Din pricina dorinţei pentru lucruri păcătoase, care a fost mai puternică decât dorința lui pentru lucrurile care erau bune. Chiar dacă ar fi fost posibilă înlăturarea judecății, nerecunoștința și dorința pentru păcat ar fi stat totuși în cale. Aceasta este o dovadă convingătoare căci, calea pentru împăcarea cu Dumnezeu când este deschisă poate fi urmărită cu succes doar de cei care au o dorință pentru neprihănire și care au recunoștință și iubire față de Dumnezeu.

Dar care urma să fie sfârșitul final al omului? El era în afara Edenului cu sentința morții executată în mod treptat împotriva lui. Înainte de executarea definitivă a lui Adam şi a Evei, Dumnezeu dorit ca ei să nască copii. Care urma să fie efectul asupra acestor urmași? și care urma să fie destinul final al acestor copii? Urmau copiii lor să umble pe calea ce duce în jos până când vor pieri cu desăvârşire? Ce efect urma să aibă păcatul asupra îngerilor cerului?

Păcatul săvârşit pe pământ a trebuit să aibă un efect asupra creaturilor vii din tărâmul lui Dumnezeu dincolo de limitele pământului. Unii preoţi fiind sub gândire falsă și sub influența dușmanului Satan, au ajuns la concluzia greşită și au învăţat greşit pe popor. Timp îndelungat ei au învăţat că viaţa nu încetează în moarte, ci omul continuă să trăiască și după moarte şi că toți aceia care nu vor să se reformeze vor ajunge în locul suferinţelor şi chinurilor teribile, unde îi vor chinui nişte creaturi din alte părţi ale stăpânirii lui Dumnezeu, și chinul lor nu va înceta niciodată şi din această stare nu vor putea aştepta mântuire şi eliberare.

Este evident din judecata lui Dumnezeu că soarta finală a omenirii nu este alta decât nimicirea, dacă Dumnezeu în îndurarea sa iubitoare, nu ar interveni în interesul omenirii. Din aceasta se vede clar, că în

cazul, că va avea loc cândva o împăcare între Dumnezeu şi om, inițiativa trebuie să fie luată de Dumnezeu, și El trebuie să dea ocazie omului să se întoarcă la El.

Va face ceva Dumnezeu în interesul rasei ajunsă în necaz şi apăsare? Dumnezeu nu ne-a lăsat în întuneric în această privință. A permis, ca omul să guste îndeajuns din păcat şi acum după şase mii de ani atât de clar îşi descopere scopul, pe care îl poate înţelege oricine, și anume, că Dumnezeu în îndurarea sa s-a îngrijit de o cale, pe care omul poate să se întoarcă la El. E drept, că în cei nouăsprezece secole cei ce s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu şi legământul aceasta l-au împlinit cu credincioşie şi încredere prin Fiul său iubit, au înțeles într-o măsură oare calea de împăcare a lui Dumnezeu. Însă majoritatea oamenilor a rămas în întuneric.

Dumnezeu chiar de la început şi-a conceput planul cu privire la împăcarea omului şi a cunoscut înainte toate amănuntele, deoarece este scris: „ Cunoscute lui Dumnezeu sunt toate lucrările de la începutul lumii."(Fapte 15:18). Însă numai cei ce au fost devotați lui Iehova au înțeles această prevedere milostivă.

Evanghelia împăcării a fost vestită de câţiva în secolele trecute, însă evanghelia aceasta a rămas ascunsă de cea mai mare parte a omenirii. Despre aceasta citim: „Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pierduți; a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu". – 2 Corinteni 4:3,4.

Omul mai întâi trebuie să aibă cunoştinţă despre prevederea iubitoare a lui Dumnezeu şi numai după aceea poate să împlinească condiţiile legate de ea. Satan însă totdeauna s-a silit să ţină pe oameni în orbire faţă de îngrijirile îndurate ale lui Dumnezeu, și aceasta este metoda nelegiuită a lui Satan. În acest scop, Satan s-a folosit întotdeauna de nişte preoţi egoişti, și prin aceştia a învăţat rătăciri şi prin astfel de învăţături rătăcite a căutat să ducă în eroare omenirea în privinţa originii misiunii şi fiinţei omului. Printre altele ei au învățat că omul nu este numai o ființă omenească, ci este în parte om și în parte dumnezeu. Aceasta este una din pietrele de poticnire care trebuie curăţite din drum şi curăţirea lor este în curs acum, ca poporul să poată vedea, cum Dumnezeu poate fi drept și poate fi îndreptățitorul omenirii și cum poate să facă împăcarea omului cu Dumnezeu şi poate să restabilească în înțelegere cu sine pe toți aceia care ţin legile Sale drepte. Doar prin Cuvântul Lui se poate stabili ce este omul și care este relația omului cu Creatorul Său.

Să examinăm, deci, ce este omul?

Se recunoaşte în general, că mintea este o capacitate a omului; că prin folosirea minții omul caută fapte, le examinează şi ajunge la concluzii în privinţa întrebărilor de discutat. Omul judecă de la efect la cauză în efortul său de ce unele lucruri sunt așa. Adeseori s-a ivit întrebarea: Ce este Omul? Mulţi au examinat serios şi cu sârguinţă dovada adusă în favoarea întrebării. Oamenii sănătoşi la minte la orice întrebare la care trebuie să dea o concluzie cer dovezi palpabile. Cel mai înalt tip de dovadă, și care provine de la o sursă de încredere, este cerut la întrebarea în discuție: Ce este omul?

Să spunem de exemplu, că cineva avansează o teorie că luna s-a născut din caş. El se prezintă în faţa unui public inteligent, pe care îl roagă să-i asculte argumentele. Bărbaţii şi femeile inteligente se uită unul la altul şi zâmbind îşi spun: „ Se poate că bietul om vorbeşte serios şi sincer în credința sa că luna s-a născut din caş, dar este clar pentru orice persoană înțeleaptă din dovezile existente că luna nu s-a format din caş. Prin urmare, nu ne vom face nebuni ca să ascultăm de acest om. Omul acesta este nebun, dar de ce să-i permitem să ne facă şi pe noi nebuni".

Un alt om se prezintă în faţa unui public inteligent. El este cunoscut ca un om înţelept. El pare înțelept și chiar este înțelept după părerea sa și vorbește cu o vorbire solemnă. El este un profesor de teologie, un preot vestit, și se numește un om de știință și savant. El roagă pe ascultătorii lui să-i asculte ideea nouă, şi argumentele cu privire la originea omului. Vorbind pe scurt, expune următoarea idee, și anume, că „omul s-a format ca un rezultat al dezvoltării evoluționiste; că cu mai multe milioane de ani în urmă, particule sau atomi s-au constituit în protoplasmă; că prin lucrarea puterii naturii viața a început să se manifeste în cea mai mică formă; că după milioane de ani acest proces de evoluție a dezvoltat o maimuță; că procesul acesta a continuat până când a rezultat un animal pe care noi îl numim om."

Profesorul îşi expune după aceea argumentele în sprijinul teoriei evoluției sale. Ascultătorii inteligenţi ascultă cum își expune pe scurt teoria și apoi spun:

„Omul aceasta probabil că este sincer în credința lui, și prin metoda lui de raționament poate să se convingă pe sine că omul s-a născut în urma evoluţiei; însă el nu poate avea nici o dovadă convingătoare în sprijinul teoriei lui uimitoare. Dacă el dorește poate să creadă că strămoșii lui au fost maimuțe, dar noi nu ne vom face de râs, preamărind prostia lui prin faptul de a-l asculta mai departe. Noi credem Biblia şi teoria lui este diametral opusă Bibliei".

Cel ce crede în Dumnezeu şi este convins, că Biblia este cuvântul Său adevărat, își va irosi oare timpul ca să asculte şi să discute teoria evoluției omului? A intra într-o discuție cu privire la faptul dacă luna s-a format din ca sau nu este o nebunie.

A te implica într-o discuție cu privire la dacă omul este o creatură a lui Dumnezeu, sau că s-a dezvoltat de la sine prin evoluție sau din protoplasmă, aceasta ar fi mai rău decât nebunie. Aceasta este o insultă la adresa lui Iehova Dumnezeu. Care creştin ar voi să se facă de râs prin aceea, că ar începe să discute cu cineva,că de la Satan sau de la Dumnezeu se pogoară toate darurile bune şi desăvârşite?. Nimeni nu poate să fie creștin, dacă nu crede că Iehova este Dumnezeu, şi că Isus Cristos este fiul iubit al lui Dumnezeu, Mântuitorul omenirii. Viaţa unui creştin înseamnă credinţă în Dumnezeu şi în Biblie, Cuvântul Său. Pentru ce ar trebui atunci ca creştinul să se amestece într-o discuţie, care caută să facă pe Dumnezeu mincinos?

Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte lămurit despre originea omului. El nu este deloc ambiguu. Cuvântul lui Dumnezeu pune capăt oricărei controverse.

Acest vorbitor crede că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului şi al pământului, și crede că Cuvântul Său este adevărul; el crede că Isus Cristos este marele reprezentant executiv în crearea tuturor lucrurilor, și că El este Răscumpărătorul omului; prin urmare el refuză să examineze așa-numita dovadă care este adusă în sprijinul teoriei că omului este o creatură a evoluției.

Teoria despre evoluția omului vine de la Diavolul, indiferent de cine susține sau promovează această teorie. Diavolul este fiinţa cea rea, care a voit să fure tezaurul ce i-a fost dat spre îngrijire, s-a răsculat împotriva Creatorului său, a sedus pe îngerii cereşti, și a adus degradare asupra rasei umane. Dacă ne-am afunda serios în discuţia unei astfel de întrebări, cu privire la dacă Dumnezeu a creat oare pe om, sau dacă omul este rezultatul procesului evoluției, aceasta ar însemna cinstirea Diavolului şi desigur nu ar plăcea lui Dumnezeu. Unii care sunt consacraţi lui Dumnezeu au crezut că este înțelept dacă se implică în discuţie şi vorbire serioasă cu susținătorii teoriei evoluţiei despre originea omului. Aceştia au crezut că e potrivit, ca să intre în dovezile despre dezvoltarea animalelor inferioare şi să compare dovezile acestea cu alte dovezi pe care le aduc evoluţioniştii, și după aceea să discute serios chestiunea, așa-numita dovadă științifică sau Biblia. În aceasta ei au greșit, conform Scripturilor.

EVREII ŞI PĂMÂNTUL SFÂNT

Evreii numiţi şi Izraeliţi, iubesc foarte mult Palestina. Timp de mai multe secole aceasta a fost țara strămoșilor lor. Dorința lor este ca să ia în stăpânire pe deplin

Sunt cu adevărat evreii proprietarii de drept și îndreptăţiţi să ia în stăpânire Palestina cu desăvârşire şi neconturbaţi?

Vor fi restabiliți evreii la posesiunea Palestinei, să-și zidească acolo casa permanentă și apoi să locuiască în pace?

Dacă dovezile disponibile acum furnizează dovada care răspunde satisfăcător la aceste întrebări, acest răspuns ar trebui să aducă mângâiere inimii fiecărui evreu adevărat. Nu numai atât, ci dovada aceasta ar trebui să stimuleze pe evrei la un zel și activitate sporită în privinţa recâştigării şi rezidirii Palestinei.

Nu numai Evreii, ci şi Neamurile, ar trebui să urmărească cu interes chestiunea rezidirii Palestinei. Pentru că dacă timpul pentru lucru acesta a sosit într-adevăr, aceasta trebuie să însemne aceea, că a sosit

Cuprins

timpul pentru o schimbare radicală pe terenul afacerilor lumii. Este deci recomandabil, ca să luăm în seamă cu sinceritate şi fără prejudecată dovezile descoperite în cele ce urmează.

Palestina înseamnă teritoriul de pe pământ cunoscut sub numele de Țara Sfântă. Se numeşte Țara Sfântă, deoarece Dumnezeu a ales-o ca teatrul celor mai importante evenimente din istoria omenirii. Când Dumnezeu a dat legile lui Israel, prin Moise, a spus despre acest teritoriu: „Pământurile să nu se vândă de veci; căci ţara este a Mea"(Lev. 25:23). Tot ceea ce este pus deoparte pentru planurile lui Dumnezeu este sfânt; prin urmare, ea se numește în mod corect Țara Sfântă. – Zaharia 2:12.

Canaan este numele inițial dat acestei țări. Ea este țara pe care Dumnezeu a promis c o va da lui Avraam. Dr. Isaac Leeser, în traducerea celor cinci cărţi ale lui Moise (Pentateuhul), face prima mențiune despre țara Palestina, folosind acel cuvânt din Exod 15:14. Această referire este la acea parte a țării locuită atunci de filisteni.

În câteva locui în Sfânta Scriptură este folosit cuvântul Palestina cu referire la această țară, dar în fiecare caz el este din cuvântul ebraic redat corect Filistia.

La început, Filistia a însemnat acea fâșie lungă de pământ de-a lungul ţărmului Mării Mediterane. De-a lungul acestui pământ a trecut drumul de ţară, care a legat Egiptul cu Fenicia şi alte ţări nordice. Numele Palestina a fost treptat extins la țărmul din depărtare până când a devenit numele aplicat întregii țări a evreilor, atât la vest cât și la est de râul Iordan.

În uzanță comună, cuvântul Palestina se aplică la toată acea parte a pământului cunoscută ca Țara Sfântă. Sub domnia lui David şi a lui Solomon, Palestina, sau Țara Sfântă, a cuprins acel teritoriu dintre râul Egiptului și deşertul de la sud, la nord şi răsărit era mărginită de râul Eufrat, iar dinspre apus de Marea Mediterană. Pământul acesta avea cam 250.000 km. pătraţi. Înainte de distrugerea sa, acest pământ trebuie să fi fost foarte bogat și productiv, deoarece a putut să asigure hrană îndestulătoare pentru mai multe milioane de oameni. Acel pământ, chiar dacă este în stare pustiită, poate să fie adus din nou la o stare atât de înaltă de productivitate încât poate să dea hrană mai multor milioane de oameni.

Evreii pretind pentru ei Palestina și doresc să-și reconstruiască casele acolo. Se naște, așadar, întrebarea: cine este evreu?

Iacov a fost nepotul lui Avraam, şi Avraam mai este numit „părintele credincioşilor". Iacov a devenit posesorul dreptului de întâi născut care a provenit de la Avraam conform promisiunii făcute lui Avraam. Cu o anumită ocazie, Dumnezeu a schimbat numele lui Iacov în Israel. (Gen. 32:28). Când Iacov (acum Israel) a îmbătrânit şi era pe moarte, a chemat la sine pe fiii săi şi a voit să le comunice evenimentele care vor avea loc în viitor. În acel moment a început naţiunea Israelului.

În Geneza 49:28 este scris: „Aceştia sunt toţi cei ce alcătuiesc cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Şi acestea sunt lucrurile pe care li le-a spus tatăl lor, când i-a binecuvântat; pe fiecare cu o binecuvântare deosebită". Tot capitolul 49 din Geneza merită citit cu atenție în această privință.

Un fiu al lui Iacov se chema Iuda, și acesta devenit capul seminţiei lui Iuda. Începând de la data aceasta, toți descendenții lui Iacov (acum Israel) au fost numiți în mod corect israeliţi; dar cu toate acestea nu pe toţi urmaşii lui Israel îi putem numi pe drept Iudei.

De la moartea lui Iacob, toată speranţa religioasă a lui Israel s-a concentrat în jurul seminţiei lui Iuda, datorită profeţiei deosebite rostită de Iacov pe patul de moarte cu privire la seminţia lui Iuda. Profeţia aceasta o găsim în Geneza 49:8-10.

„Iuda, tu vei primi laudele fraţilor tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmaşii tăi; fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta. Iuda este un pui de leu, tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda îşi pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici legiuitorul dintre picioarele lui, până va veni Şilo; şi la El va fi adunarea popoarelor".

Aici este arătat lămurit şi hotărât, că persoana aceea la care se vor aduna popoarele, şi care le va fi legiuitor, trebuie să fie un descendent din seminţia lui Iuda.

Iacob a fost un om sfânt al lui Dumnezeu, deoarece a crezut în Dumnezeu şi L-a ascultat. Profeţia aceasta Iacov a rostit-o sub influenţa puterii lui Dumnezeu; deci declaraţia lui se poate privi ca şi cum ar fi

Cuprins

declaraţia lui Dumnezeu. Nimeni nu poate fi pe placul lui Dumnezeu dacă nu crede în existența lui Iehova, și că El, Iehova Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat şi răsplăteşte pe aceia care-L caută cu sârguinţă.

Prin urmare, iudeu este unul care este urmaşul natural al lui Iacov (Israel), și care are credință în toate promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut israeliților prin profeții Săi, care erau oameni sfinți în vechime.

Cineva poate să fie un urmaș natural al lui Israel, ba chiar poate să se tragă din seminţia lui Iuda şi totuşi să nu fie iudeu. Dacă nu crede cu toată inima promisiunea lui Dumnezeu, că popoarele se vor aduna la descendentul din Iuda, el este ca unul care a renunțat la supunerea lui față de țară și a încetat să fie cetățean al acesteia.

Când de pildă un cetăţean englez pleacă în Statele Unite și renunță la cetăţenia engleză şi devine un cetățean la Statelor Unite, un astfel de om nu mai este englez.

Din același motiv, dacă urmaşul după sânge al lui Iacov, sau chiar un descendent direct al lui Iuda renunță la credința în promisiunile lui Dumnezeu, el încetează să mai fie iudeu. Există mulți descendenți naturali ai lui Israel care nu cred în Dumnezeu şi Cuvântul Său. Aceştia nu sunt iudei în sensul Sfintei Scripturi.

Precum între naţiunile păgâne, la fel şi între Evrei există o preoţie. Însă dintre preoţii evrei numai puţini cred într-adevăr în Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece în înfumurarea lor aceştia se privesc pe ei înşişi ca fiind înţelepţi, și nu hrănesc pe popor, şi nu pun nici un preţ pe Cuvântul lui Dumnezeu, precum a prorocit aceasta profetul Ezechiel. Citiți această profeţie interesantă, dacă doriți, în capitolul 34 din Ezechiel, versetele de la 1 la 10.

Însă sunt între urmaşii de sânge ai lui Iacov sau Israel şi unii ca aceia care cred că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și viu, şi că Moise şi ceilalţi profeţi sfinţi au scris Sfintele Scripturi sub conducerea Dumnezeului Atotputernic. Aceştia sunt numiți în mod corect evrei ortodocși.

Crezul acestora sună după cum urmează:

„ Cred cu credinţă adevărată şi deplină:

1. că Dumnezeu este Creatorul, susţinătorul şi guvernatorul tuturor făpturilor, și că El a făcut toate lucrurile;
2. că există numai un Creator, și că numai El a fost Dumnezeul nostru şi va fi în veci;
3. că Creatorul nu este o fiinţă materială, cu simţurile noastre nu-l putem vedea şi nici un fel de lucru nu se poate asemăna cu El;
4. că n-a existat nimic înaintea Lui şi că el va rămânea pentru totdeauna;
5. că numai El trebuie cinstit, şi nimeni altul în afară de El;
6. că toate declaraţiile profeţilor sunt adevărate;
7. că profețiile lui Moise sunt adevărate; că El a fost cel mai înţelept dintre toţi înţelepţii care au trăit înainte sau după El;
8. că legea întreagă în forma în care o avem s-a dat de la Dumnezeu prin Moise, învăţătorul nostru;
9. că legea aceasta nu va fi schimbată niciodată, şi Dumnezeu nu va da alta în locul ei;
10. că Dumnezeu cunoaşte toate gândurile şi lucrurile omului după cum au scris aceasta profeţii: „ El care a făcut inimile, urmăreşte cu ochii săi calea fiecăruia”;
11. că Dumnezeu va răsplăti cu bine pe aceia care ţin legile Sale şi va pedepsi pe cei care le calcă;
12. că Messia va veni, și chiar dacă întârzie, totuși „Îl voi aştepta până va veni”;
13. că la timpul stabilit de Dumnezeu, Creatorul, morţii se vor întoarce în viaţă, al cărui nume va fi binecuvântat şi amintirea Lui va fi celebrată fără sfârșit. Amin”.

Clasa descendenților naturali ai lui Iacov care au această credință în Dumnezeu și în Cuvântul Său, așa după cum am spus, sunt iudei în înţelesul adevărat al cuvântului. Aceştia vor primi mângâiere, dacă se pun cu sârguinţă să studieze profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu.

SCRISORI

IEHOVA TRIMITE PROSPERITATE

Dragă frate Rutherford:

Dorim să ne exprimăm mulțumirile și aprecierea față de Iehova pentru lumina pe care ne-o trimite în acest timp. Dorim să spunem că suntem în armonie cu toată lucrarea pe care Societatea dorește s-o facă în acest timp. Dorim să extindem către dvs., frate Rutherford, mulțumirile și rugăciunile noastre în numele dvs. pentru lucrarea dragostei dvs. pentru noi. Cu siguranță Domnul a deschis ferestrele cerului și revarsă binecuvântările Lui; și cât de îmbucurător este să îndeplinești lucrarea Domnului în modul stabilit de El. Aceasta dă energie omului să dorească să pună tot timpul în serviciul Lui, un serviciu care va aduce numai bucurie, pace, și fericire în aceste timpuri de necaz prin care trecem.

Cu siguranță putem să ne ridicăm capetele și să ne bucurăm; și cât de mult ne dau articolele Turnului de Veghere încurajarea necesară, încât vom putea să rezistăm săgeților arzătoare ale celui rău. Aceste articole sunt atât de clare încât nu am putut avea în mod conștient vreo scuză în a eșua să ne întărim chemarea și alegerea noastră. Lumina strălucește atât de strălucitor și este atât de clară încât nu reușim să găsim o scuză pentru a nu ne face partea în proclamarea acestui mesaj minunat al Împărăției.

Frații voștri în singura nădejde a chemării noastre,
ADUNAREA EVERETT (Wash.).

O BUCURIE POZITIVĂ

Dragul meu frate Rutherford:

Dragoste și salutări în numele Regelui nostru. Am fost foarte ocupat de câteva săptămâni studiind cu atenție cele două cărți *Lumina* și recentele *Turnuri de Veghere*.

În asamblarea unei mari mașini mecanicul se bucură de potrivirea perfectă a părților. Potrivirea „faptelor cu profeția” în *Lumina* este o bucurie pozitivă. „Ioan către cele șapte biserici” este o așa repetare vie a propriilor mei treizeci și cinci de ani de experiență cu clasa încât a fost dureros în mod pozitiv la prima citire. Totul a fost atât de adevărat încât mi-a luat ceva timp să-mi revin din chinul meu mental. În cele din urmă, în timp ce am privit înapoi spre acea experiență lungă de când am venit pentru prima dată în adevăr, m-am întrebat cum a fost posibil că am rezistat prin toate ce am trecut. Acum înțeleg. A fost prin „mângâierea” și „călăuzirea” Spiritului Sfânt.

Fiecare pagină din cartea *Lumina* dovedește că „îngerul Lui” a călăuzit mâna care a scris-o.

Se pare că Dumnezeu a luat amprentele „omului păcatului” și nu va exista nici o greșeală în identificarea lui. Acești oameni care au ideea unui „singur om” atât de profund fixată în mințile lor pot încă fi bucuroși să renunțe la noțiune. Vă amintiți, în trecut, „în zilele bune de odinioară când dezvoltam un caracter”, pelerinii obișnuiau să ne spună că eram ca înregistrările de fonograf în alcătuire. Și acum, dacă ei insistă, rularea înregistrărilor ar trebui să fie destul de convingătoare. Cât de fericiți suntem că Domnul Isus direcționează partea noastră în lucrare

Al dumneavoastră în bucuria Domnului,
GEO. M. REA, *Oklahoma*.

Cuprins

ASCULTARE

Dragă frate Rutherford:

Vreau să scriu doar câteva rânduri pentru a vă aduce la cunoștință că vă iubim și că toți suntem co-lucrători împreună cu dumneavoastră. Eforturile dvs. neobosite de a încuraja au fost o mare încurajare pentru noi.

Aflăm că discursurile dvs. la radio întrec toate audiențele. Am vizitat pe cei a căror nume ne-au fost trimise, și le-am lăsat cărțile. Unul din aceștia ascultat discursurile dumneavoastră pentru mai mult de un an; el este un absolvent al multor școli și arte, și auzise și citise cei mai mari autori ai lumii, dar niciunul nu se putea compara cu discursurile care au venit la el de la Turnul de Veghere.

El ne-a spus despre una din experiențele sale cu un avocat pe care-l vizita. El a spus că acest avocat putea să citeze mai mult din Biblie decât orice om pe care el l-a întâlnit vreodată, și că atunci când a terminat de citat a spus că nu credea nici măcar un cuvânt. "Ei bine", a spus el, „vreau să te întreb dacă ai auzit vreodată pe Judecătorul Rutherford vorbind la radio". Avocatul a spus: „Nu". "Ei bine, este un om pe care vreau să-l asculți". Apoi i-a spus când să aprindă radioul; și avocatul a spus că va face.

În două săptămâni acest om a spus că s-a întors să vadă pe avocat și a spus, „Ai făcut ce ți-am spus?" Avocatul a spus, „Da; l-am ascultat de două ori, și vreau să-ți mulțumesc că mi-ai spus, căci el știe sigur despre ceea ce vorbește".

Profeția se împlinește. „Cine aude să vină și să bea din apa vieții".

Frate drag, suntem fericiți să fim cu dvs. în această luptă mare pentru Împărăție prin harul Domnului; și fie ca marele Iehova să continue să vă folosească și să vă binecuvânteze pentru totdeauna.

Frații voștri în serviciu,
PARTIDA LEHMAN A COLPOTORILOR, *Iowa*.

BUCURIE, RUGĂCIUNE, ACȚIONARE

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Salvatorului nostru drag.

Cu spiritul bucuriei și al recunoștinței față de Domnul ne exprimăm aprecierea pentru „hrana la vremea potrivită" care este servită cu atâta belșug de la masa Domnului prin rubricile Turnului de Veghere și ale altor publicații ale Societății. Cărțile Lumina au fost o mare sursă de putere și încurajare, arătând într-un mod foarte remarcabil împlinirea Revelației în evenimentele zilelor noastre, și având în vedere că sfârșitul domniei rele a lui Satan este aproape.

Cât de bucuroși suntem să avem o parte în lucrarea de mărturie ca membrii ai oştirii Domnului, împingând bătălia până la poartă, în onoarea lui Iehova Dumnezeu, marele nostru Rege și Cristos Isus, Căpitanul salvării noastre, Liderul și Răscumpărătorul nostru.

Pare foarte potrivit să vă asigurăm de loialitatea noastră și de sprijinul din inimă ca conducător al oştirii Domnul de partea aceasta a vălului în această mare bătălie care este dusă împotriva lui Satan și a organizației lui rele. Fără îndoială că Satan depune toate eforturile să distrugă membrii rămășiței care țin sus steagul Domnului, și în special pe cei care sunt în fruntea luptei ca reprezentanți ai lui Iehova. Însă Domnul nu-i va permite să facă aceasta, desigur, atâta timp cât este serviciu de făcut spre gloria Lui. Ne bucurăm că avem o parte în această lucrare în cooperare cu Societatea, și suntem hotărâți să dublăm rugăciunile noastre pentru binecuvântarea și protecția Domnului asupra dvs. în eforturile dvs. de a-L servi și a-I face pe plac, și să întărim zelul nostru ca martori pentru Împărăție. Desigur nu este timp pentru lenevie ca copii ai Domnului, ci pentru activitate intensă ca servi ai lui Iehova, și victoria este aproape prin puterea și binecuvântarea Regelui nostru.

Cuprins

Așteptăm cu nerăbdare și cu bucurie convenția din Columbus și celelalte convenții ca oportunități suplimentare de a glorifica numele lui Iehova și de a promova interesele Împărăţiei. Suntem bucuroși că orașul Washington a fost ales pentru una din aceste convenții, și vom depune toate eforturile pentru a-o face un succes, prin harul Domnului.

Transmiteți cu amabilitate dragostea noastră creștină și salutări familiei Domnului care este cu dumneavoastră.

Ai dumneavoastră în serviciul Regelui nostru,
ADUNAREA DIN WASHINGTON. (D.C.)

APE VII

Dragă frate Rutherford:

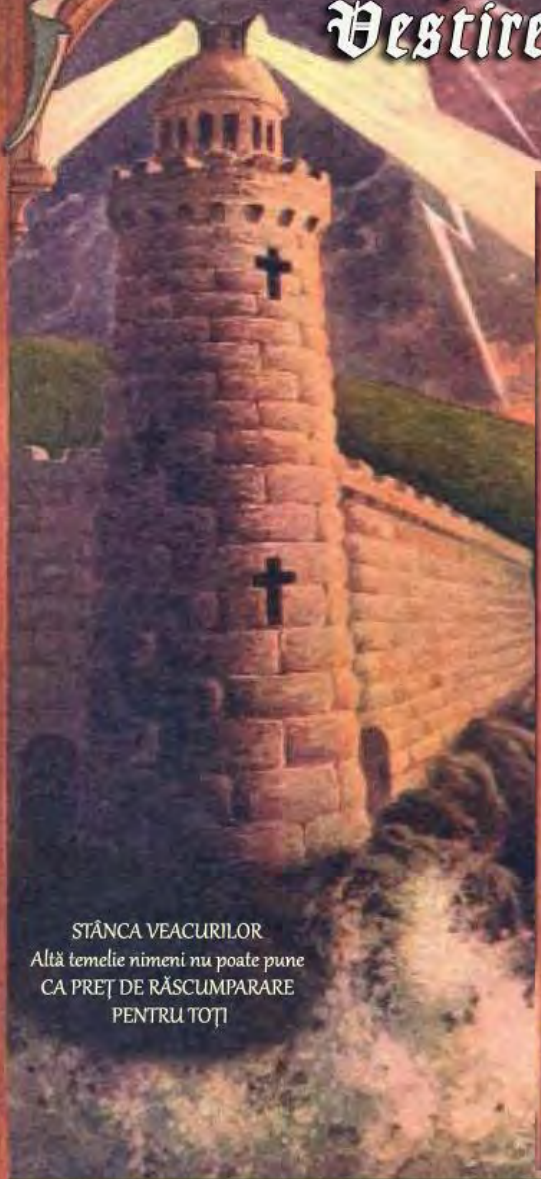
Articolele oportune din *Turnul de Veghere* sunt într-adevăr mari în desfășurarea adevărului prezent. Cele despre „Spiritul Sfânt” și despre „Omul păcatului” sunt într-adevăr o inspirație pentru mine. Cuvintele omenești nu pot exprima gândurile și aprecierea mea față de revărsarea „apelor vii”. De aceea, frate drag, mă rog întotdeauna pentru dvs. pentru ca Tatăl nostru ceresc să vă socotească vrednic de această chemare și să împlinească toată plăcerea Lui bună despre bunătatea Lui și lucrarea credinței cu putere, dreptate, înțelepciune și dragoste, pentru ca numele Domnului nostru Isus Cristos să poată fi glorificat în dvs., și ca să puteți, prin favoarea Domnului, să aduceți din magazia Domnului hrană la timpul potrivit pentru sfinți, pentru ca cel Rău să fie descoperit, pe care Domnul îl va nimici cu spiritul gurii Sale și-l va distruge cu strălucirea venirii Lui.

Fratele dvs. prin harul Domnului,
JAMES A. DOUGHTON, *Alabama*.

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 Septembrie 1931** **Nr. 17**

Cuprins:

BĂRBATUL CU CĂLIMARA - Pag. 353

REGII LUI ISRAEL - Pag. 360

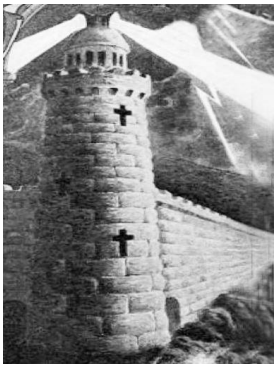
RESTATORNICIREA PREZISĂ - Pag. 367

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Septembrie 1931** **Nr. 17**

BĂRBATUL CU CĂLIMARA

„Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul orașului, prin mijlocul Ierusalimului, şi pune un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârşesc acolo”. – Ezechiel 9:4.

IEHOVA a pus pe Ezechiel să profeţească împotriva oraşului Ierusalim cu privire la distrugerea lui. Profeţia aceea a fost o prevestire şi o avertizare dată oraşului Ierusalim care s-a dat cu puțin timp înaintea nimicirii depline a acestui oraş. Oraşul Ierusalim a prefigurat în special Creştinătatea, care este partea cea mai infamă a organizaţiei lui Satan de pe pământ. „ Bărbatul cu călimara” ocupă un rol important în capitolul al nouălea al profeţiei lui Ezechiel. Timp îndelungat s-a susţinut în mod sincer şi cu convingere, că „bărbatul cu călimara” a prefigurat o singură persoană. Însă poporul Domnului vede acuma că părerea aceasta nu poate să fie adevărată. Dacă poporul uns al lui Dumnezeu vede că Dumnezeu l-a folosit ca să ducă la îndeplinire unele din planurile Sale şi mai târziu apoi îi arată, că lucrul acesta este prefigurat în cuvântul Său profetic, astfel de fapte trebuie să servească ca o mare încurajare pentru aceia care sunt consacraţi pe deplin Domnului şi de fapt așa se și întâmplă. Capitolul al nouălea al profeţiei lui Ezechiel ar trebui să fie foarte încurajator pentru unşi şi se vede clar că formează o parte din hrana pe care Domnul o pune acuma pe masa poporului Său credincios de pe pământ.

2. Iehova își împlinește poruncile prin Isus Cristos, cel mai înalt demnitar al Său. Deoarece profeţia lui Ezechiel analizată aici are de-a face cu distrugerea oraşului Ierusalim, care a prefigurat distrugerea organizaţiei lui Satan, îndeosebi a Creştinătăţii, este sigur, că Domnul Isus Cristos este la conducere acționând sub îndrumarea lui Iehova. Această părere este sprijinită din belşug de psalmul 110 şi prin alte mărturii ale Scripturii. Iehova a promis Domnului că va pune pe duşman sub picioarele sale şi că Isus Cristos trebuie să aştepte până când va sosi timpul hotărât pentru aceasta. Timpul de aşteptare s-a sfârşit, și Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus Christos din organizaţia Lui şi i-a poruncit să domnească între toţi duşmanii Săi. În mod sigur, aceasta înseamnă că Cristos trebuie să nimicească pe duşman, organizaţia satanică. Aceasta este sprijinit de cuvintele profetului: „ Domnul [Iehova], de la dreapta Ta [Isus Cristos], va zdrobi pe împăraţi în ziua mâniei Lui. El va judeca printre [naţiuni], va umple locurile cu trupuri moarte; El va zdrobi capete [din organizaţia lui Satan] din multe ţări”. (Ps. 110:5, 6). Alte traduceri sună: „El va judeca între naţiuni; acolo va fi belşug de cadavre, El zdrobeşte capete pe un ţinut întins”. (*Leeser*). Un alt traducător redă textul: „El judecă între naţiuni, pline de cadavre [şi] el a pisat capul peste, o ţară întinsă”. (*Roth*.). Fie că aici este vorba de un singur „cap”, adică despre Diavol, fie că sunt incluse mai multe capete, ambele traduceri corespund cu Scriptura. Organizaţia Diavolului se compune din diviziuni şi fiecare din aceste diviziuni are câte un cap; şi aceasta se potriveşte atât organizaţiei vizibile cât şi celei nevăzute. Deoarece distrugerea oraşului se referă cu deosebire la Creştinătate, atunci referirea la conducătorii sau capii acesteia este corectă şi în armonie cu alte scripturi. Isus Cristos păşeşte înainte ca să facă acest lucru de judecată şi este însoţit de o ceată de îngeri. „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe tronul slavei Sale”(Matei 25:31) „Domnul vine cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor”(Iuda 14,15). Îndată ce se isprăvi cercetarea descrisă în capitolul opt al profeţiei lui Ezechiel, Ezechiel a auzit o voce tare care a strigat: „Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: Apropiaţi-vă voi care trebuie să pedepsiţi oraşul, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” (9:1). Vorbirea folosită aici arată că strigătul a fost o poruncă puternică şi ameninţătoare, o chemare ascuţită şi puternică, şi că a avut un mare efect în urechile lui Ezechiel. Porunca aceea tunătoare n-a fost îndreptată către Ezechiel, ci către, „păzitorii oraşului

Cuprins

[ai Creştinătăţii] ca să-l distrugă", „cei care au menirea să pedepsească orașul". (*Leeser*). Această lucrare de distrugere nu va fi făcută de clasa „servului" de pe pământ prefigurată de Ezechiel, ci după cum arată Sfânta Scriptură, ea va fi făcută prin Domnul Isus Cristos şi îngerii Lui sfinţi care acționează sub comanda Lui. Această oaste de îngeri a fost aceea care s-a luptat împotriva lui Satan şi l-a aruncat jos din cer. (Apocalipsa 9:16 ; 12:7). Fără îndoială, în această armată sunt incluși și acei biruitori credincioşi pe care Domnul după venirea Sa la templu, i-a înviat la viaţă (Vezi „*Lumina"*, volumul 2, pagina 168). Aşadar, porunca sau strigătul auzit de Ezechiel a venit de la Cristos, reprezentantul executiv al lui Iehova. Chemarea sau strigătul poruncește organizaţiei Domnului să se pregătească pentru atacul final asupra organizaţiei duşmane. Ei sunt invitaţi să se apropie, nu cu armele în teacă, ci cu armele lor de distrugere scoase şi pregătite de atac. Acele arme ce vor fi folosite pentru distrugere prin violență sunt ţinute de Domnul Isus Cristos şi de membrii nevăzuţi ai organizaţiei supuse Lui. Partea vizibilă a organizaţiei Sale pe pământ nu va lua parte la această operă de distrugere. Lucrarea încredinţată părţii de pe pământ, adică clasei „servului credincios" al lui Dumnezeu, constă în cântarea laudei numelui lui Iehova înainte și în cursul luptei, care a fost prefigurat cu o altă ocazie, când israeliţii au ieşit la război. – 2 Cronici 20:22.

3. Aceia, către care a fost îndreptată porunca, au ascultat şi Ezechiel i-a văzut apropiindu-se: „Şi, iată, au venit şase oameni de pe drumul porţii de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu arma lui de nimicire în mână; şi în mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, şi cu o călimară la brâu; au venit şi s-au aşezat lângă altarul din aramă". – 9:2.

4. Aceşti şase bărbaţi care s-au apropiat au fost pe deplin înarmaţi pentru lupta care trebuie să urmeze. Numărul şase este un simbol al imperfecţiunii, în timp ce numărul şapte simbolizează sau denotă desăvârşirea. Organizaţia lui Iehova este una, şi deci, este desăvârşită, și este ilustrată prin numărul şapte. Acolo erau şase bărbaţi şi încă unul îmbrăcat în in. Numărul total al celor şapte bărbaţi a prefigurat fără îndoială organizaţia completă a lui Iehova, atât partea invizibilă omului, precum şi cea care este vizibilă pe pământ. Cei şase bărbaţi reprezintă întreaga organizaţie invizibilă, cu Isus Cristos, împreună cu membrii înviaţi ai trupului Său, heruvimi, serafimi şi îngeri. Singurul bărbat reprezintă pe clasa „servului" uns de pe pământ şi această clasă este singura parte vizibilă a organizației pentru ochii umani. Faptul că divizia este șase la unu, trebuie să însemne că partea mai mare şi mai importantă a lucrului încredinţat organizaţiei trebuie îndeplinită de partea nevăzută, în timp ce partea mai mică a lucrului este încredinţată părţii pământene ilustrată prin acel bărbat şi trebuie executată de ea. Cei şase bărbaţi avură „armele de distrugere în mâini" (*R.V.*); „fiecare om cu arma sa de distrugere" (*Roth.).* Redarea marginală a acestui text este: „armă de zdrobire" [care face bucăţi]. Profetul Naum, profeţind cu privire la pregătirea organizaţiei lui Dumnezeu pentru atacul împotriva duşmanului, spune: „Cel care sfărâmă în bucăţi se suie împotriva ta" (Naum 2:1). Aceasta arată din nou şi cu totul hotărât că Isus Cristos are comanda supremă şi că El este acela, pe care Ezechiel l-a auzit şi l-a strigat cu glas tare. Şase bărbaţi veniră dinspre miază noapte, adică din direcţia de unde trebuie să iasă pe drept judecata şi de unde şi iese. Cei şase bărbaţi din viziune sunt fără îndoială o ilustraţie a „oştilor cereşti" care stau sub comanda Domnului Isus Cristos, şi prin urmare acea parte a organizaţiei lui Dumnezeu care este invizibilă omului. Acest lucru mai este susţinut şi de faptul că ei vin dinspre miază noapte, scaunul de autoritate şi al judecăţii, şi au puterea asupra Creştinătăţii ca s-o nimicească şi sunt înarmaţi cu arme de distrugere şi sunt sub comanda Domnului Isus Cristos, care este însărcinat să zdrobească în bucăţi organizaţia lui Satan. – Psalm 110:5 ; Naum 2:1 ; Apocalipsa 9:14-16.

5. Cine este bărbatul îmbrăcat în in, care a avut călimară la brâu? Pe cine reprezintă el în organizaţia lui Dumnezeu? Evident, el nu putea să reprezinte pe vreo persoană în trup. Afară de Domnul Isus Cristos, Dumnezeu nu a încredinţat niciodată de atunci încoace vreunei persoane de pe pământ o lucrare exclusivă care să se facă de acea persoană. Chiar de la începutul serviciului Sale, Isus Cristos a avut o organizaţie vizibilă, iar partea vizibilă a acestei organizaţii a fost formată din apostolii care conlucrau sub conducerea Lui. Apostolii credincioşi au lucrat în unitate; însă după ce au murit această unitate a încetat şi nu a mai existat din nou în biserică până la venirea Domnului la templul lui Iehova, deoarece până la timpul acela ea nici nu putea să fie desăvârşită. La venirea Domnului la templul Său, a găsit o clasă credincioasă şi aceşti credincioşi au fost făcuţi păzitori şi administratori ai bunurilor Sale, adică, a intereselor Împărăţiei. (Matei

Cuprins

24:47). Acei credincioşi aduşi în templu au fost încorporaţi în organizaţia lui Dumnezeu şi făcuţi o parte a „servului ales", deoarece ei sunt în Cristos şi formează o parte a Cristosului. (Isaia 52:7). În toată profeţia Domnul se adresează lui Ezechiel ca „ fiul omului", evident, deoarece Ezechiel reprezintă o clasă care este socotită ca o parte a Cristosului, care este „Fiul omului". Prin urmare, bărbatul cu călimara la brâu reprezintă fără îndoială pe clasa „servului" uns al Domnului de pe pământ, clasă care formează o parte esenţială a organizaţiei lui Dumnezeu.

6. Prin urmare, profeţia lui Ezechiel ilustrează partea mai mare a organizaţiei lui Dumnezeu, în cer, și care este invizibilă oamenilor și care este însărcinată cu partea mai mare a lucrării, şi pe partea mai mică a organizaţiei de pe pământ, partea mai mare a organizaţiei fiind arătată prin numărul şase, iar partea mai mică prin numărul unu; şi împreună cele două părți, alcătuind cei şapte bărbaţi, reprezintă organizaţia întreagă a lui Dumnezeu de sub Isus Cristos, Capul. Persoanele individuale nu apar deloc în ilustraţie, deoarece Dumnezeu se ocupă cu membrii organizaţiei Sale de pe pământ ca colectiv. Nu există nici o scriptură care să susțină concluzia că bărbatul cu călimara la brâu și îmbrăcat în in ar închipui o singură persoană. Sunt însă nenumărate scripturi, care dovedesc că acest singur bărbat ilustrează pe toţi unşii de pe pământ, care formează clasa „servului", rămăşiţa Domnului. Acest bărbat singur este descris ca unul care este „îmbrăcat în in". Despre cei credincioşi şi încercaţi, socotiţi ca membrii ai „miresei" lui Cristos este scris: „ Şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor, şi curat; căci inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor." (Apocalipsa 19:8 *R.V.).* Prin aceasta se arată aprobarea pe care o primește rămăşiţa sau clasa „servului" de la Iehova, deoarece aceasta se găseşte în Cristos, și ei i s-a încredinţat mărturia lui Isus Cristos şi ea păzește poruncile lui Dumnezeu și depune cu credincioșie această mărturie. Această îmbrăcăminte frumoasă înseamnă aprobarea „servului" și serviciul Său credincios. (Vezi „*Lumina*", volumul 2, pagina 155,156). Aceasta identifică, de asemenea, pe bărbatul cu călimara la brâu ca pe clasa „servului credincios".

7. Ar fi cu totul nepotrivit și, prin urmare, imposibil, ca cei şase bărbaţi din viziune să ilustreze vreo parte a organizaţiei lumești. Organizaţia lumii este organizaţia Diavolului. Organizaţia Diavolului nu stă sub comanda Domnului. Satan nu va căuta să nimicească pe organizaţia sa proprie. Fiecare din cei şapte credincioşi trebuie în mod neapărat să aparţină organizaţiei Domnului şi să fie consacraţi pe deplin lui Iehova Dumnezeu.

8. Când a fost dată porunca, fiecare membru al organizaţiei a răspuns și s-a prezentat înaintea Domnului pentru serviciu; şi aceasta se arată prin declaraţia că ei „au intrat şi s-au aşezat lângă altarul de aramă". Nici unul dintre ei nu s-a pus jos şi nici nu a căutat să privească cu smerenie şi să mângâie pe alţii, ci fiecare dintre ei stătea într-o poziţie de aşteptare, gata să asculte şi să execute noi porunci. Fiecare membru al părţii pământeşti a organizaţiei „îşi aduce trupul ca un sacrificiu viu, cu totul consacrat lui Dumnezeu şi plăcut Lui, și acesta este serviciul înţelept", pe care trebuie să-l facă cu bucurie. (Romani 12:1). Cine nu este gata de bunăvoie și cu bucurie pentru serviciu desigur nu poate să facă parte din organizaţia aceasta, şi de aceea nu poate fi reprezentat printre cei care s-au prezentat lângă altar pentru serviciu. Faptul că partea pământească este descrisă ca „ un bărbat cu materialul de scris la brâu" (*Leeser*) arată că lucrarea încredinţată servului acestuia este de a scrie voia lui Domnului, după cum se descoperă ea, să publice adevărul şi să-l transmită oamenilor, care vor să-l audă. Aceasta înseamnă că cei din clasa „servului" nu se pun jos, nu rămân acasă şi nu se limitează la un loc de închinare și discuție între ei, ci că cei care formează „servul" sau partea pământească, ies afară printre oameni ca reprezentanţii organizaţiei lui Dumnezeu ca să îndeplinească datoria încredinţată lor. Cum arată porunca dată în versetul patru al profeţiei, lucrarea lor urmează să fie o lucrare de mărturie. Această concluzie este întărită, de asemenea, de însărcinarea dată unşilor Domnului. - Isaia 61:2.

9. Întreaga organizaţie stă sub porunca lui Iehova, care este prezent, şi conduce mişcările ei. Slava prezenţei Sale era în pragul casei (a punctului de începere); aceasta arată cum întreaga organizaţie a Domnului este trează şi gata să înceapă cu activitatea imediat ce se dă porunca pentru aceasta. La aceasta comandantul dă îndrumare bărbatului îmbrăcat în in şi cu călimara la brâu. El este chemat înainte şi i se dau porunci cu privire la ce trebuie să facă. „Și Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, şi s-a îndreptat spre pragul casei; şi el a chemat pe omul îmbrăcat cu haina din in, care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: Treci prin…mijlocul Ierusalimului, şi pune un semn pe fruntea oamenilor, care suspină

şi gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârşesc acolo”.(9:3,4). Viziunea dezvăluie planul hotărât al lui Dumnezeu de a distruge „Creştinătate” cu oastea Sa, care este gata să înceapă lucrarea de nimicire, însă înainte să înceapă atacul, El vrea să înștiințeze pe domnitorii şi popoarele Creştinătăţii despre planul Său. În timp ce se face și acest lucru, se oferă o ocazie pentru acei oameni cu bună voinţă și cu inimă curată, ca să scape de și să fie ascunși de ceea urmează să se abată asupra Creştinătăţii.

10. Clasa „servului” ilustrată prin ”bărbatul cu material de scris şi îmbrăcat în haină de in” trebuie să treacă prin mijlocul Creștinătății, care este un simbol al orașului, şi să facă semn pe frunţile (locul inteligenței) unei anumite clase de oameni, pentru ca aceștia să poată fi cruțați de armele de nimicire ale celor care urmează. Această însemnare poate să însemne bine că cei însemnaţi astfel trebuie să stea de partea Domnului înainte de a începe distrugerea, printr-o mărturisire publică sau prin purtarea lor deschisă. Această lucrare trebuie să fie făcută de clasa „servului” organizaţiei lui Dumnezeu de pe pământ; şi după ce ea se va face, trebuie să urmeze lucrarea de nimicire de cei reprezentați de cei șase bărbați cu armele de distrugere. Aceasta este în absolută armonie cu următoarele cuvinte adresate cu o altă ocazie clasei „servului”: „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să servească de mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârşitul”(Matei 24:14). Isus a spus, de asemenea, că la încheierea lucrării de mărturie, „va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi” – Matei 24:21.

11. Aceste cuvinte ale lui Isus servesc în plus pentru o recunoaştere a bărbatului îmbrăcat în in cu călimara la brâu şi arată categoric că El a reprezentat clasa „servului”, şi că cei care execută lucrarea de nimicire sunt cei nevăzuţi din oastea Domnului. Aceasta arată pe întreaga organizaţie a Domnului în acțiune împotriva dușmanului în declararea și aplicarea judecăților lui Dumnezeu care au fost scrise mai dinainte. În armonie cu aceasta psalmistul spune: „ Să salte de bucurie sfinții; să scoată strigăte de bucurie în aşternutul lor! Laudele lui Dumnezeul să fie în gura lor, şi sabia cu două tăişuri în mâna lor; ca să facă răzbunare asupra neamurilor [naţiunilor], şi să pedepsească popoarele; să lege pe împăraţii lor cu lanţuri, şi pe mai marii lor cu obezi din fier; să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă; această onoare o au toţi sfinţii Lui. Lăudaţi pe Domnul!” (Psalm 149:5-9). Această arată cum întreaga organizaţie lucrează în deplină armonie, cum nici nu se poate aştepta altfel de la organizaţia lui Dumnezeu. Nici unul din cei ce azi sunt în adevărul prezent nu poate avea nici cea mai mică îndoială despre lucrarea pe care unşii trebuie s-o facă în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Acela care azi spune, că activitatea de pe câmpul de lucru nu este serviciul adevărat, prin aceasta arată lămurit, că nu este în adevăr şi nici nu face parte din organizaţia lui Dumnezeu.

12. Porunca este dată ca să se „pună un semn pe fruntea oamenilor, care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârşesc în mijlocul” Creștinății. Cine sunt aceia care primesc semnul pe frunţile lor? Oricine sunt ei, ei suspină din pricina urâciunilor care se practică în Creştinătate. Aceasta nu se poate referi la aceia care vin la cunoştinţa adevărului şi care sunt unşii Domnului, deoarece aceştia au intrat în „bucuria Domnului”, bucurându-se de faptul că a sosit timpul pentru stârpirea autorului urâciunilor, pentru nimicirea organizaţiei lui Satan şi pentru justificarea deplină a numelui lui Iehova. Ei sunt descrişi ca cântând laudele lui Iehova şi declarând lucrările Lui minunate. – Isaia 12:4-6.

13. Cei însemnaţi nu ar putea să se refere la „mulțimea mare” sau clasa „necazului” deoarece, cu toate că se poate spune pe drept că aceşti „prizonieri” jelesc şi suspină, totuşi ei nu vor fi cruţaţi în strâmtorarea cea mare; și când se va face atacul final asupra orașului, ei vor cădea. (Zaharia 14:2). Ei nu vor fi trecuţi prin timpul de strâmtorare. Ei vor fi împinşi în strâmtorare, ca astfel să se poată aşeza de partea Domnului, însă trebuie să moară pentru ca să trăiască ca fiinţe spirituale.

14. Numai o singură altă clasă există pe pământ, la care se poate aplica profeţia aceasta. În ţările Creştinătăţii există o clasă de oameni, care cu toate că stau sub organizaţia lui Satan, nu sunt parte din ea şi nici nu simpatizează cu ea. Ei sunt nişte oameni cu bună voinţă, care doresc neprihănirea, însă în urma necredincioşiei preoţilor din Creştinătate nu au avut nici o ocazie să cunoască adevărul. Aceşti oameni cu bună voinţă vor recunoaşte decăderea în Creştinătate şi vor descoperi făţărnicia practicată de conducătorii acesteia, însă sunt neputincioşi să aducă o stare mai bună. Ei se tânguiesc şi suspină din pricina faptelor

Cuprins

infame ale puternicilor stăpânitori, care se numesc cu numele Domnului Dumnezeu, însă hulesc numele Său sfânt. Aceşti oameni cu bună voinţă, văzând că conducătorii Creştinătăţii sunt făţarnici şi practică făţărnicia, în timp ce afirmă că reprezintă pe Dumnezeu, refuză să se alăture vreunei organizaţii bisericeşti, deoarece ei nu doresc să servească pe un astfel de Dumnezeu, cum îl reprezintă preoţimea, şi pe care-l serveşte. Aceşti oameni cu bună voinţă sunt în necunoştinţă în ce priveşte cuvântul şi planul lui Dumnezeu, de a scăpa şi mântui omenirea prin serviciul Împărăţiei Sale. Ei dovedesc multă atenţie faţă de săraci şi apăsaţi şi doresc tare să fie eliberaţi. Domnul vorbeşte despre o clasă de oameni, pe care o va „izbăvi în timpul strâmtorării, o va păstra în viaţă şi o ba binecuvânta pe pământ (Psalm 41:1,2). Aceasta trebuie să fie clasa de oameni, care adeseori este descrisă ca „milioanele ce trăiesc acuma nu vor muri niciodată". Ea este clasa de bărbaţi şi femei care primeşte semnul pe frunţile lor; aceasta înseamnă că lor li s-a dat o măsură de cunoştinţă despre planul lui Dumnezeu de a distruge organizaţia nelegiuită şi de a ridica guvernul Său de dreptate sub Cristos şi conform promisiunii Lui de a binecuvânta toate naţiunile pământului. Cei ce se numără în clasa aceasta s-au străduit să facă binele după măsura cunoştinţei lor, însă acum, cu puţin înainte de ziua mâniei lui Dumnezeu asupra Creştinătăţii, trebuie să li se dea ocazie pentru câştigarea mai multor cunoştinţe, ca din aceasta să poată trage folos. Ei nu sunt plăcuţi înaintea mai marilor şi stăpânitorilor din Creştinătate, deoarece nu vor să sprijine de bunăvoie Creştinătatea. Prin urmare Domnul vorbește către ei: „Adunați-vă, da, adunaţi-vă, națiune nedorită; până nu se împlinește hotărârea, înainte ca să treacă pleava, până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutaţi pe Domnul, toţi cei smeriţi din ţară, care ați lucrat judecata Lui; căutaţi neprihănirea, căutaţi smerenia! Poate că veţi fi ascunși în ziua mâniei Domnului". (Ţefania 2:1- 3). Aceasta nu ar putea-o face fără să aibă o oarecare cunoştinţă; şi clasa servului este aceea, care trebuie să ducă adevărurile preţioase ale Împărăţiei, ca ei să poată vedea drumul pe care trebuie să umble şi ce trebuie să facă. Deci, lucrarea clasei „servului", ilustrată prin bărbatul îmbrăcat în in cu călimara la brâu, este arătată clar şi hotărât.

FAPTELE

15. Faptele care sunt binecunoscute, când sunt comparate cu profeţia, ne dau posibilitatea să stabilim dacă avem sau nu înţelegerea corectă a profeţiei. Evenimentele binecunoscute ce au avut loc întăresc concluzia de mai sus cu privire la profeţie. În anul 1918 Domnul Isus Cristos a venit deodată la templul lui Iehova. El a venit pentru judecată şi să execute judecata, ca împuternicitul mare al lui Iehova. În calitate de astfel de reprezentant El dă porunca spunând: „Iehova însă este în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!" (Habacuc 2:20 *A.R.V.).* Iehova, reprezentat de Isus Cristos, este în templul Său. Aceasta înseamnă că trebuie vestit omenirii planul lui Dumnezeu de a judeca și distruge Creştinătatea. Altfel n-ar fi nici un motiv ca să se poruncească tuturor popoarelor de pe pământ să asculte. Aceasta arată că trebuie să se facă o lucrare de mărturie la nivel mondial de servii credincioşi ai Domnului. Steagul Domnului pentru popor trebuie ridicat sus. Această evanghelie a Împărăţiei trebuie să se predice spre mărturie, pentru ca cel ce vrea să asculte, să audă şi să se poată alătura de partea Domnului şi a Împărăţiei neprihănirii Sale. Aceasta nu este o lucrare de seceriș, ci este lucrarea Domnului de separarea a oilor de capre; şi clasa „servului" Său are privilegiul ca să depună mărturia care face pe oameni ca să se decidă fie pentru, fie împotriva Domnului şi a Împărăţiei sale. (Matei 25: 31- 46). În primăvara anului 1918 a răsunat mai întâi expresiunea: „Milioane care trăiesc acuma nu vor muri niciodată". La scurt timp după ce a fost ținută o prelegere publică pe tema aceasta, clasa „caprelor" au început la acţiune, a pus pe mulţi din clasa servului Domnului în temniţă şi de fapt a făcut să înceteze lucrul Domnului pentru câtva timp. Însă în anul 1919 Domnul a însufleţit din nou lucrul Său şi a adus înainte pe cei consacraţi Lui, ca să ducă lucrul înainte. Nu peste mult timp, adică, în anul 1920, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a publicat o carte intitulată: „ Milioane care trăiesc acuma nu vor muri niciodată". Cartea aceasta a fost tipărită într-o mulţime de limbi şi mai multe milioane de exemplare au fost distribuite în creştinătatea întreagă şi puse în mâinile oamenilor iubitori de ordine. Odată cu sosirea anului 1922, lucrarea de mărturie a Domnului era deja în deplin progres şi imediat după aceea a

fost depusă o mărturie extinsă prin conferinţe publice pe tema „ Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”; şi această mărturie a fost dată în multe ţări ale Creştinătăţii.

16. Mai mult, Domnul a furnizat radioul pentru emiterea adevărului, şi astăzi, în ciuda întregii împotriviri, mesajul Împărăţiei este transmis prin radio într-o măsură mai mare decât orice alte informaţii date prin radio. În timp de zece ani mesajul despre Împărăţia lui Dumnezeu, pus în formă de cărţi, a ajuns o răspândire şi o publicare mai mare decât oricare alt mesaj emis vreodată de către o altă organizaţie de pe pământ. Mulţi oameni cu bună voinţă care sunt sub puterea organizaţiei lui Satan au primit adevărul şi l-au recunoscut ca adevărat şi astfel sunt însemnaţi pe frunţile lor, adică, au primit o înţelegere inteligentă despre planurile lui Dumnezeu de a ridica Împărăţia Sa pentru justificarea numelui Său şi pentru binecuvântarea poporului. Câţi dintre ei vor lua în seamă mesajul şi se vor alătura de partea Domnului, nimeni nu poate să spună. Aceasta nu este o chestiune care preocupă în principal pe clasa servului. Datoria „servului” este de a asculta porunca și de a trece prin Creştinătate şi de a face însemnarea. Trebuie să luăm bine seama că lucrarea aceasta de mărturie nu are ca scop să convertească omenirea, şi să-i facă membrii ai unei organizaţii, ci de a face cunoscut faptul că cei care doresc să fugă din organizaţia nelegiuită a Creştinătăţii să se poată alătura deschis de partea Domnului şi să poată spera să fie trecuți dincolo prin timpul strâmtorării când va începe măcelul.

17. Lucrarea Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere nu este amintită aici într-o manieră lăudăroasă din punctul de vedere al oamenilor, ci cei care au privilegiul să aibă parte în ea „se laudă în Domnul” și dau cinste și onoare numelui Său. Ei se bucură de faptul că a sosit timpul pentru întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu şi, prin urmare, oameni şi femei credincioase au parte în a spune altora despre vestea bună. Faptul că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere este împiedicată cu multă amărăciune de „omul păcatului” şi de preoţi şi de mai marii turmelor lor, care sunt membrii organizaţiei lui Satan, este o dovadă suplimentară că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere face lucrarea pe care Domnul a poruncit să se facă și care a fost prefigurară în viziunea dată profetului Ezechiel. Indivizii care au o contribuție în lucrarea aceasta sunt foarte binecuvântați, însă nici un individ nu este însemnat și înălţat mai presus decât altul. „Servul” Domnului este unul. „Servul” vede, așadar, planul lui Dumnezeu, și fiecare membru al clasei servului priveşte ochi în ochi pe celălalt, şi păşesc înainte cu îndeplinirea lucrării mărturiei, conform poruncii Domnului. Cel ce recunoaşte că lucrarea aceasta de mărturie sau de sigilare înseamnă lucrarea Domnului, şi se face sub porunca Lui, acela ştie că nici o putere şi nici o împotrivire nu este în stare s-o oprească. Lucrul de însemnare trebuie să meargă înainte până ce va fi terminată, şi imediat ce se termină, va fi executată porunca cealaltă a comandantului suprem, așa cum a fost auzită de Ezechiel.

MĂCELUL

18. Ezechiel a auzit cum Domnul a dat poruncă celor „şase bărbaţi”, care sunt o ilustraţie a părţii nevăzute a organizaţiei Domnului, în afara rămăşiţei de pe pământ. Imediat ce lucrarea de mărturie va fi terminată, atunci va sosi timpul pentru a se executa porunca următoare: „Iar celorlalţi (șase) le-a zis, în auzul meu: „Treceţi după el în oraș, şi loviţi; ochiul vostru să fie fără milă, şi să nu vă înduraţi; ucideţi cu desăvârşire, şi nimiciţi pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii şi pe femei; dar să nu vă atingeţi de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeţi însă cu Locaşul Meu cel Sfânt!” Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea casei. Şi El le-a zis: „Spurcaţi casa, şi umpleţi curţile cu morţi; ieşiţi”. Ei au ieşit, şi au ucis în oraș”. – 9:5-7.

19. Vă rugăm să luați în considerare că ordinul de la Domnul este să ucidă şi să nu cruţe pe nimeni „dar să nu vă atingeţi de nici unul din cei ce au semnul pe frunte”, adică, cei ce sunt de partea Domnului sunt însemnați și nu vor fi uciși. Măcelul începe cu „bătrânii”, adică cu bătrânii şi conducătorii, preoţimea şi fruntașii turmelor lor. Acest măcel este fără să ţină seamă de etate sau sex. Religia organizată şi întreaga organizaţie a lui Satan trebuie să fie distruse. Văzând că masacrarea de către cei şase începe cu preoții, și nici unul nu este cruțat, atunci desigur nici „bărbatul cu călimara”, adică, clasa „servului credincios” nu trebuie să cruțe pe preoți din pricina milei sau a politicii, când declară ziua de răzbunare a Dumnezeului

Cuprins

nostru. Aceasta trebuie să însemne că clasei servului i s-a încredinţat datoria şi răspunderea să vestească cu curaj adevărul despre judecăţii lui Dumnezeu împotriva organizaţiei făţarnice numită „Creştinătate organizată”. Clasa „servului” nu poate să-şi îndeplinească datoria cu credincioşie dacă nu vestește adevărul deslușit şi fără frică. Aceia care se vor opune vestirii cu curaj a adevărului, prin aceasta dau o dovadă pozitivă că nu aparţin organizaţiei Domnului.

20. Versetul al optulea al capitolului nouă din Ezechiel arată clar că rămăşiţa, după terminarea lucrării de mărturie, va rămânea acolo şi va vedea cum Domnul va pune capăt organizaţiei nelegiuite. Ezechiel s-a aruncat la pământ înaintea Domnului şi a pus o întrebare. Atitudinea de a cădea înaintea Domnului şi a zăcea umilit şi rugător înaintea Atotputernicului Creator, este o acțiune potrivită pentru o creatură. Întrebarea lui Ezechiel în timp ce era în această stare de umilinţă, nu arată deloc, că cu ocazia măcelului, clasa „servului” îngrozită va striga şi va cere milă, ci mai degrabă înseamnă că „servul” vorbeşte către Domnul, așa cum arată profețiile, ca să primească o explicaţie de la Iehova care să arate că măcelul este cu totul justificat. Prin urmare este scris: „Pe când ucideau ei astfel, şi eu eram încă singur acolo, am căzut cu faţa la pământ, şi am strigat: Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimiceşti oare tot ce a mai rămas din Israel, vărsându-Ti urgia asupra Ierusalimului?”(9:8). Lupta Armaghedonului va fi martora prăbuşirii întregi a Creştinătăţii şi aceasta fără nici un pic de milă din partea Domnului. Răspunsul pe care l-a primit Ezechiel de la Domnul dovedeşte faptul aceasta: „El mi-a răspuns: Nelegiuirea casei lui Israel şi Iuda este mare, peste măsură de mare, și țara este plină de sânge, şi orașul este plin de nedreptate; căci ei zic: Domnul a părăsit ţara şi Domnul nu vede nimic!” De aceea şi ochiul Meu nu va cruța, și nici nu avea milă, ci voi face să cadă asupra capului lor faptele lor.” – 9:9,10.

21. Oamenii iubitori de ordine ai prezentului văd lămurit şi ştiu bine, că naţiunile așa-numitei Creştinătăţi sunt pline de nedreptate şi nelegiuire. Mulţi dintre preoţi spun poporului că Dumnezeu i-a părăsit din pricina nepăsării lor față de organizaţiile bisericești şi din cauza neglijenței lor se a sprijini aceste organizații, în timp ce alţi preoţi spun poporului că nu există nici un Dumnezeu Atotputernic, nici un Creator al cerului şi pământului, şi că Biblia nu este vrednică de crezare. Dumnezeu nu-i va cruța, ci le va da plata întreagă pentru nelegiuirile lor. El va mătura cu totul întreaga clică pentru ca toţi cei ce vor supraviețui să știe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat.

22. În sprijinul concluziei că măcelul va fi foarte extins profetul Ieremia adaugă această mărturie: „Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinşi de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi de pământ. Gemeţi, păstori, şi strigaţi! Tăvăliţi-vă în cenușă, povăţuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi, şi veţi cădea la pământ ca un vas de preţ. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povăţuitorii turmelor! Se vor auzi strigătele păstorilor, şi gemetele povăţuitorilor turmelor; căci Domnul le-a pustiit locul de păşune. Și locuințele pașnice sunt nimicite din pricina mâniei aprinse a Domnului.”. – Ieremia 25:33-37.

23. Fiecărei diviziuni a organizaţiei lui Dumnezeu îi este încredințată o anumită parte a lucrării de curățire a pământului de organizaţia lui Satan; şi din partea fiecărei diviziuni se va cere să fie credincioasă în îndeplinirea datoriilor ei. În Ezechiel 9:11 este scris: „Şi, iată, că omul cel îmbrăcat în haina de in, şi care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: Am făcut cum mi-ai poruncit!”. Evident, în acest text al profeţiei chestiunea este relatată în felul acesta pentru a se arăta că clasa „servului” îndeplinește cu credincioşie lucrul încredinţat ei şi după isprăvirea aceluia i se permite să facă un raport despre el. Aceasta înseamnă că lucrarea de mărturie trebuie să se facă şi va şi fi făcută, şi că fiecare care speră să primească aprobarea finală a Domnului, ca unul din rămășița Lui, va participa cu bucurie în lucrarea de mărturie sau sigilare. Rămăşiţa credincioasă va asculta pe deplin poruncile Domnului şi va primi aprobarea Domnului. Acest text al Scripturii mai arată că unii din rămăşiţă vor fi pe pământ după ce lucrarea va fi făcută, şi că stând în locul lor favorizat, sub scutul Domnului, vor fi martorii oculari ai Armaghedonului. Ei îşi vor păstra neprihănirea lor față de Dumnezeu şi prin credincioşia lor vor fi o mărturie pentru puterea supremă a Celui Preaînalt şi pentru cinstea numelui Său.

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce a fost prefigurat prin anunțul şi avertizarea ce s-a dar Ierusalimului despre distrugerea lui?

2. Cum se împlinesc poruncile lui Iehova? Cum intră în discuție aici elementul timp? Din ce se compune organizaţia dușmană? Identifică pe aceia la care se referă Ezechiel 9:1. Ce poruncă s-a dat acolo?

3,4. Cum putem noi identifica pe cei „șase bărbaţi" şi pe acel „ un bărbat" care este amintit în versetul al doilea?

5,6. Dovedește identitatea „bărbatului cu călimara". De ce este descris ca îmbrăcat „în in"?

7,8. Cine au fost aceia, care "au intrat şi s-au aşezat lângă altarul de aramă"? Explică ce se ilustrează prin aceasta? Ce se ilustrează prin faptul că bărbatul purta călimara la brâu?

9-11. Ce s-a arătat prin faptul că slava lui Iehova s-a oprit pe pragul casei? Ce lucru s-a încredinţat bărbatului cu călimară și îmbrăcat în in? Cum sprijină alte texte scripturale această concluzie finală cu privire la identitatea și lucrarea bărbatului cu călimară?

12-14. Dovedește identitatea clasei care urmează să fie însemnată. Cum se va realiza însemnarea? Cu ce scop se va face aceasta?

15. Arată faptele fizice care sprijină concluzia de mai sus cu privire la profeţie.

16,17. Care este dovada că această lucrare de însemnare este acuma în curs? Care sunt faptele care arată clar identitatea servului care este folosit ca să facă lucrarea aceasta?

18,19. Cui i s-a dat porunca ca să ucidă fără milă? Însă cine nu trebuie ucis şi de ce? Unde trebuia să înceapă măcelul în profeţie şi în împlinirea profeţiei? Ce este demonstrat aici clar cu privire la datoria și obligația pusă asupra „servului"?

20-22. Ce se arată prin întrebarea pusă în versetul 8 şi prin răspunsul primit în versetele 9 şi 10?

23. Ce înseamnă cuvintele rostite în versetul 11? Ce mare privilegiu se atribuie rămăşiţei credincioase în acest text al Scripturii?

REGII LUI ISRAEL

FAPTUL că Dumnezeu a dat poporului Său ales un rege este o promisiune clară din partea lui Dumnezeu că la timpul Său hotărât va aşeza un domnitor și conducător care va guverna în dreptate pentru omenire. Dar, desigur, că un astfel de rege urma să fie ales mai întâi la timpul hotărât al lui Dumnezeu şi aşezat peste Israel și orice încercare de a-o lua înaintea Domnului urma să-I displacă (Deut.17:14-18). „Taci înaintea Domnului, şi așteaptă-L cu răbdare... Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi; dar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni ţara. Nădăjduiește în Domnul, păzește calea Lui, şi El te va înălţa ca să moștenești ţara: vei vedea când cei răi vor fi nimiciţi". – Psalm 37:7,9,34.

Aceste scripturi declară că, conform regulii lui Dumnezeu, El vrea ca creaturile Sale să ştie că singurul mod de a dobândi aprobarea şi binecuvântările Sale este de a asculta de El în fiecare pas pe care-l fac. Iudeii au dovedit o lipsă de credinţă în Dumnezeu şi o indisponibilitate de a-L aștepta. El a fost Dumnezeu puternic, care i-a eliberat şi i-a păzit mulţi ani. El a fost Conducătorul lor invizibil.

Dumnezeu a făcut pe Samuel judecător între israeliţi. Bătrânii lui Israel au venit la Samuel şi au zis: „Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate națiunile." Cererea lor a displăcut lui Samuel, deoarece el a ştiut că acest lucru era contrar voinței lui Dumnezeu şi el a adus problema înaintea Domnului: „Și Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te-au respins, ci pe Mine m-au respins, ca să nu mai domnesc peste ei". – 1 Samuel 8:7.

Toate naţiunile dimprejur au avut regi sau domnitori vizibili, iar conducătorul invizibil al tuturor acestor națiuni a fost Satan Diavolul. Conducătorii lui Israel nu au fost dispuşi ca să aştepte pe Domnul, ci au dorit ca să aibă un rege vizibil la fel ca şi celelalte naţiuni. Dumnezeu a lăsat pe Iudei ca să meargă pe drumul lor propriu, ca să-i învețe o lecție şi prin experienţele lor să dea o lecţie altora.

Saul, din seminţia lui Beniamin a fost ales prin sorţi de către israeliţi ca rege (1 Samuel 10:18-23). Samuel, profetul, a adunat poporul şi i-a zis: „ Iată, deci, împăratul pe care l-aţi ales, şi pe care l-aţi dorit” (1 Samuel 12:13). Cu toate că Iudeii au luat-o înaintea Domnului, totuşi Domnul le-a spus că dacă vor asculta de legea Lui, atât poporul cât şi regele vor avea favoarea Lui. (1 Samuel 12:14,15). Atât poporul ,cât şi Saul, pe ei îl aleseseră ca rege, au fost rebeli faţă de Dumnezeu şi prin aceasta au dovedit o lipsă de credinţă în El. De aceea Dumnezeu şi-a retras favoarea şi a lepădat pe Saul.

„Samuel a zis: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Iată, a asculta este mai bine decât jertfele, şi a păzi face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, şi încăpățânarea este ca nelegiuirea și închinarea la idoli. Fiindcă ai respins cuvântul Domnului, și El te-a lepădat ca împărat” (1 Samuel 15;22,23). Saul a devenit un închinător al Diavolului şi poporul, de asemenea, a căzut în idolatrie.—1 Samuel 16:14; 28:1-16; 1 Regi 21:26 ; 2 Regi 17:12.

Israeliţii, care erau poporul ales și declarat al lui Dumnezeu, au prefigurat pe poporul declarat al lui Dumnezeu în decursul erei creştine. În decursul acestei perioade de timp Dumnezeu a învăţat pe poporul Său declarat că va ridica un guvern al neprihănirii pentru oameni şi acest lucru El îl va face la timpul hotărât cu și prin Unsul Său la a doua Sa venire. Bătrânii şi conducătorii între poporul pretins al lui Dumnezeu, numiţi şi preoţi, asemănător conducătorilor lui Israel, n-au aşteptat pe Domnul, ci au încercat să ridice o împărăţie înainte de timpul lui Dumnezeu. Ei au lucrat împreună cu domnitorii financiari şi politici ai pământului la constituirea anumitor guverne pământeşti, în special a Ligii Naţiunilor, pe care o laudă ca pe expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pentru oameni pe pământ.

La fel ca Saul şi Izraeliţii, ei s-au întors spre închinarea la diavol și au devenit o parte a organizaţiei Diavolului, care se numește Babilon; şi organizaţia lor a „devenit un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte” (Apocalipsa 18:2). Asemănător lui Saul , clerul s-a îndreptat spre spiritism şi a condus turmele pe drumul închinării lui Satan. Aceasta s-a întâmplat deoarece ei n-au vrut să aştepte pe Domnul şi n-au vrut să asculte poruncile Sale şi prin aceasta şi-au dovedit lipsa lor de credinţă.

La timpul său hotărât, Iehova Dumnezeu a ales şi a uns pe tânărul David din seminţia lui Iuda, ca rege al poporului Său ales. (1 Samuel 16:6,-13). Prin aceasta Dumnezeu a dat o promisiune implicită că la timpul Său hotărât, va întemeia un guvern neprihănit pe pământ, cu și prin Acela pe care l-a prefigurat David.

Această promisiune implicită este în exactă armonie cu promisiunea exprimată în cuvinte pe care Dumnezeu a dat-o prin profeţia lui Iacov. (Geneza 49:10). Negreşit, David a fost un om imperfect, pentru că a fost un fiu al lui Adam. (Psalm 51:5). Însă David a fost credincios şi ascultător faţă de Dumnezeu şi de aceea a fost plăcut lui Dumnezeu.

Datorită devotamentului şi credincioşiei lui David faţă de Dumnezeu, Dumnezeu a mărturisit despre el: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toată voia Mea.”(Faptele Apostolilor 13:22). Iehova Dumnezeu a apreciat atât de mult credincioşia şi ascultarea lui David, încât l-a făcut un tip al lui Mesia, pe care urma să-l facă conducător peste toate naţiunile pământului.

Numele David înseamnă „iubit” şi el a prefigurat pe iubitul lui Dumnezeu, care este atât Răscumpărătorul cât şi Domnitorul oamenilor. Dumnezeu a rânduit aşa ca Puternicul care trebuie să vină, să fie din linia lui David şi a luat măsuri ca acest puternic să şadă veşnic pe tronul Său şi să fie Capul Sionului, organizaţia lui Dumnezeu.

„ Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu, şi învăţăturile Mele pe care li le voi da, vor şedea şi fiii lor în veci pe tronul tău de domnie. Căci Domnul a ales Sionul; l-a dorit ca locuinţă a Lui” (Psalm 132:12,13). După ce David a servit câtva timp ca rege, Dumnezeu i-a vorbit prin profetul Său şi i-a zis: „ Eu îţi voi ridica un urmaş după tine, care va ieşi din trupul tău, şi-i voi întări împărăţia” – 2 Samuel 7:12.

Solomon, fiul lui David, a fost ales de către Domnul ca rege peste întreg Israelul. Dumnezeu a dat lui Solomon o cinste neobişnuită. Prin aceasta Dumnezeu a dat o promisiune implicită că la timpul Său hotărât va întemeia un guvern neprihănit pentru oameni pe pământ cu și prin acela pe care l-a prefigurat Solomon și că acest Domnitor va fi primitorul favorii Sale excepţionale şi a onoarei celei mai mari: „Domnul a înălţat tot

mai mult pe Solomon, sub ochii întregului Israel, şi i-a făcut domnia mai strălucită decât a fost a oricărui împărat al lui Israel înaintea lui" – 1 Cronici 29:25.

Numele Solomon înseamnă „cel paşnic". Guvernarea sa a fost marcată de pace, înţelepciune, bogăţie şi măreţie. „Mai mult, împăratul a făcut un mare scaun de domnie de fildeş, şi l-a acoperit cu aur curat" (1 Regi 10:18). Tronul său a fost din fildeş şi acoperit cu aur curat; şi vasele, chiar şi vasele pentru băut au fost din aur. „Astfel împăratul Solomon a întrecut pe toţi împăraţii pământului în bogăţii şi înţelepciune. Toată lumea căuta să vadă pe Solomon, ca să audă înţelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui" (1 Regi 10:23,24). „ Solomon mai stăpânea peste toate împărăţiile de la Râu până în ţara Filistenilor şi până la hotarul Egiptului; ei îi aduceau daruri, şi au fost supuşi lui Solomon tot timpul vieţii lui" – 1 Regi 4:21.

Prin faptul că Dumnezeu a dăruit regelui Solomon mari bogăţii şi i-a dat multă înţelepciune şi i-a binecuvântat împărăţia cu pace şi prosperitate, i-a dat o promisiune implicită că la timpul Său hotărât va întemeia între oameni pe pământ un guvern şi pe domnitorul aceluia, pe unsul Său îl va îmbrăca, cu putere, înţelepciune, bogăţie şi măreţie, care vor întrece tot ce a posedat vreodată un domnitor.

Deoarece Scriptura declară lămurit că lucrurile care s-au întâmplat lui Israel au prefigurat lucrurile mai bune viitoare, știm că domnia lui Solomon a prefigurat guvernul dreptăţii, al prosperităţii şi al binecuvântărilor viitoare.

Când Isus era pe pământ şi a fost duşmănit de farisei, care formau clerul din acel timp, El le-a zis: „ Împărăteasa de la sud se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecăţii, şi-l va osândi; pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înţelepciunea lui Solomon; şi iată că aici este Unul mai mare decât Solomon" – Matei 12:42.

Fără îndoială că aici Isus s-a referit la Sine însuşi ca „mai marele decât Solomon" şi prin aceasta El însuşi s-a identificat ca acela pe care la prefigurat Solomon. Cu altă ocazie, Isus a declarat că va veni un timp când Satan, domnitorul acestei lumi rele, va fi aruncat afară şi că atunci când El (Isus) va fi ridicat la poziţia de putere şi glorie, pe care a prefigurat-o Solomon, atunci va atrage la Sine pe toţi oamenii (Ioan 12:31,32). În felul acesta El s-a identificat ca Şilo cel promis de demult prin gura profetului lui Dumnezeu. – Geneza 49:10.

Cei doi regi remarcabili ai lui Israel au fost David şi Solomon, deoarece ei au fost aleşi şi unşi de Domnul Iehova. De către și prin servul Său ales ei au fost desemnaţi ca „unşii lui Iehova". Deoarece aceşti regi au domnit prin autoritatea lui Iehova, a fost spus despre ei că ei au şezut pe tronul Domnului.

„Domnul, Dumnezeul lui Israel, m-a ales din toată casa tatălui meu, ca să fiu împărat al lui Israel pentru totdeauna; căci pe Iuda l-a ales căpetenie, casa tatălui meu a ales-o din casa lui Iuda, şi dintre fiii tatălui meu pe mine m-a pus să domnesc peste tot Israelul; și dintre toţi fiii mei (căci Domnul mi-a dat mulţi fii) a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe tronul împărăţiei Domnului, peste Israel. Apoi Solomon a şezut pe tronul Domnului, ca împărat în locul tatălui său David, și a propăşit; şi tot Israelul l-a ascultat" – 1 Cronici 28:4,5; 29: 23.

Dumnezeu a lăsat pe guvernul lui Israel ca să-şi ia cursul său şi să îndeplinească planul pe care l-a hotărât. Desigur, nici unul dintre domnitorii lui Israel nu a fost perfect. Ei toţi au fost oameni imperfecţi pe care Domnul i-a folosit ca să facă chipuri ale lucrurilor mai bune viitoare. Prin purtarea sa cu israeliţii Dumnezeu a arătat clar acelui popor şi tuturor oamenilor, că atât domnitorii cât şi poporul trebuie să fie ascultători şi credincioşi lui Dumnezeu, ca să poată fi plăcuţi Lui. O astfel de ascultare şi credincioşie El o cere nu pentru că ar avea ceva folos din ele, ci ca să înveţe pe oameni despre faptul că a merge contrar lui Dumnezeu și a urma calea lui Satan conduce la moarte şi că credincioşia şi ascultarea faţă de Dumnezeu conduc la viață şi fericire.

În loc ca să omoare pe Satan și să stârpească imediat tot răul, Dumnezeu în înţelepciunea Sa s-a înfrânat ca să intervină până la timpul Său hotărât.

Dumnezeu nu a intenţionat ca pe guvernul lui Israel să-l lase să fie o instituţie permanentă; ci el a fost organizat ca să înveţe pe popor şi să prefigureze lucruri mai mari și mai bune viitoare. Numai din acest punct de vedere este posibil de a înţelege legile pe care Dumnezeu le-a dat lui Israel şi de a aprecia purtarea Lui cu ei și înfrângerea finală a acelei națiuni.

PREGĂTIREA CĂII ÎNAINTEA DOMNULUI

O REGULĂ generală, sigură, pe care cercetătorul profeţiilor trebuie să o urmeze, este următoarea: O profeție este de obicei în curs de împlinire înainte ca urmaşii lui Cristos s-o poată înțelege, și adeseori acești urmaşii sunt folosiți de Domnul pentru a realiza o anumită parte în împlinirea profeţiei fără ca ei să fie conștienți că sunt folosiți în felul acesta. Apoi, după un stadiu înaintat în împlinirea profeției, Domnul le face de cunoscut. Prin credinţă creştinul adevărat merge înainte şi face ceea ce poate în armonie cu voia lui Dumnezeu , şi după aceea Domnul îi arată cum a fost folosit de către El. Aceasta evident că Domnul o face cu scopul încurajării creştinului şi pentru sporirea credinţei sale.

Oamenii au scris din nou şi din nou interpretări de profeţii şi mulţi au crezut astfel de interpretări ca fiind adevărate. După aceea, când au aflat că interpretarea nu a fost adevărată, mulți s-au descurajat și s-au îndepărtat de studiul cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este o greşeală mare. Dacă noi ţinem în minte în continuu, că adevărul aparţine lui Dumnezeu, nu omului, şi că nici un om nu este capabil să interpreteze profeţia, ci că adevăratul urmaş al Domnului o poate înțelege după ce ea este împlinită, atunci cercetătorul se va expune pe sine la mai puţine experienţe descurajatoare. Prin aceasta el va da toată cinstea şi preamărirea lui Iehova şi nicidecum vreunui om. Iehova nu face niciodată nici cea mai mică mişcare greşită. Dacă un cercetător îşi pune încrederea în oameni, aceasta desigur îl va conduce în greutăţi; dacă însă se bizuiască pe Domnul, va fi păzit în pace desăvârşită. Promisiunea din profeţia lui Isaia, capitolul 26 versetul 3, sună astfel: „ Tu vei păzi în pace perfectă pe cel a cărui minte este la Tine; pentru că se încrede în Tine”

Isus Cristos, marele Profet al lui Dumnezeu, a profeţit că se va întoarce. Împlinirea acestei profeţii este una din părțile remarcabile ale planurilor divine. Deoarece Domnul a rânduit, că şi alţii trebuie să fie luaţi în „legământul cu Iehova Dumnezeu prin sacrificiu” şi în sfârşit în Împărăţie, atunci este de aşteptat ca la a doua Sa venire să facă o anumită lucrare specială în numele acelora. Ei trebuie să primească adevărurile restatornicite şi să fie capabili să observe prezenţa nevăzută a Domnului şi să facă voia lui Dumnezeu. Ei trebuie să posede o cunoştinţă a Sfintei Scripturi, ca să fie temeinic echipaţi şi capabili pentru lucrarea pe care Domnul voieşte ca ei s-o facă. (2 Timotei 3:16,17). Când Domnul a organizat biserica a luat măsuri ca cei care sunt capabili să învețe să comunice şi altora doritori după cunoştinţa adevărului ceea ce au învățat, și astfel membrii bisericii lui Dumnezeu să se ajute reciproc. O astfel de servească Dumnezeu a încredințat-o urmaşilor credincioşi ai lui Isus Cristos. Desigur, duşmanul va încerca să împiedica aceasta şi să abată mintea tuturor de la Dumnezeu.

În decursul „epocilor întunecate” Satan a întrebuinţat în modul cu totul deosebit clerul pentru orbirea tuturor celorlalţi, iar rezultatul a fost că majoritatea cea mai covârşitoare a arătat necredincioșiei față de ceea ce a știut și a devenit oarbă față de întreg adevărul. Unii au fost şi în acel timp credincioşi şi adevăraţi. Satan a întrebuinţat pe cei nesinceri ca să orbească pe mulţi. Preoţii nesinceri sau învăţătorii bisericeşti s-au preamărit pe ei înşişi şi pe alţi oameni, și au ascuns dinaintea ochilor poporului cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu şi despre Domnul Isus Cristos. În acest fel Satan i-a folosit ca pe uneltele sale. Totuşi a venit timpul lui Dumnezeu, ca să trimită din nou pe Isus Cristos, ca astfel să înceapă timpuri de împrospătare pentru poporul Său credincios. În măsura în care cei onești urmau să fie împrospătați prin adevăr, ei urmau să fie întrebuinţaţi de către Domnul ca ajutor, ca să înveţe pe alţii adevărul şi prin aceasta să-i pregătească să discearnă observe prezenţa a doua a Domnului şi Împărăţia Sa. Un astfel de serviciu al adevărului a fost încredinţat apostolilor şi toți urmaşii onești al lui Isus Cristos au avut de atunci anumite ocazii ca să facă ceva pentru luminarea altora. Ca să continue să fie plăcuți Domnului, ei trebuie să persiste în onestitate şi să vestească adevărul lui Dumnezeu, în special mijlocul Său de salvare prin Isus Cristos.

Observaţi în această privinţă argumentul apostolului scris în 2 Corinteni capitolul 4 vers. 1-7, unde se spune: „De aceea, fiindcă avem serviciul aceasta, așa cum am primit îndurare, noi nu cădem de oboseală, ci am renunțat la lucrurile ascunse ale nesincerității, și nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă Evanghelia noastră [mesajul adevărului] este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt

Cuprins

pierduţi [cei care pier], în care dumnezeul acestei lumi [duşmanul Satan] a orbit minţile celor care nu cred, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Cristos Isus; şi noi înşine suntem robii voştri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a poruncit ca lumina să lumineze din întuneric, ne-a luminat inimile, ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Cristos. Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi". Din aceasta rezultă că primul lucru fundamental pentru înţelegerea adevărului care a fost dat iarăşi adunării lui Dumnezeu este onestitatea. Însă pentru a putea rămânea în adevăr, şi pentru a înainta cu lumina prezenţei Domnului, este necesar, ca cinste şi slavă să fie aduse numai lui Dumnezeu, şi nu oamenilor. Aceasta ar fi o lucrare de pregătire.

Tocmai o astfel de lucrare de pregătire a drumului a prezis Iehova prin profetul său Maleahi (3:1), spunând: „Iată, voi trimite pe mesagerul Meu, şi el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi, mesagerul legământului, pe care-L doriţi; iată, că El va veni, zice Domnul oştirilor". Isus Cristos, marele profet, purtătorul de cuvânt împuternicit al lui Dumnezeu, este marele „mesager" care este trimis să îndeplinească acest ordin al lui Iehova. Acest ordin este desemnat în Scripturi ca „pregătirea drumului înaintea lui Iehova". Această lucrare de pregătire a drumului înaintea lui Iehova Dumnezeu trebuie să se refere la faptul că adevărurile fundamentale vor fi restatornicite şi cercetătorii oneşti ai adevărului vor fi strânşi laolaltă pentru studierea cuvântului lui Dumnezeu, precum şi pentru instruirea şi îndrumarea în zidirea reciprocă în credinţa lor preasfântă. Fără îndoială aceasta este lucrarea despre care a profeţit Isus când a zis: „Ilie trebuie să vină mai întâi, şi să aşeze din nou toate lucrurile". Profetul Ilie a împlinit o lucrare profetică de restabilire a Israelului la cunoştinţa lui Dumnezeu, prezicând astfel o lucrare pe care o va face Isus Cristos, în care membrii credincioşi ai trupului Său, care este adevărata biserică, trebuie să aibă o parte.

Acea lucrare de restabilire, prefigurată de lucrarea lui Ilie, a început aproximativ în anul 1878 şi a continuat până în anul 1918. În decursul acestei perioade de timp au fost învăţate între căutătorii sinceri ai adevărului de pe pământ vestea bună a venirii a doua a Domnului, filozofia marelui sacrificiu de răscumpărare, taina lui Cristos, şi destinul final al omenirii. În decursul acestei perioade s-a ajuns la o aşa de bună înţelegere a acestor mari adevăruri, cum niciodată înainte n-a fost posedată. Desigur, viziunea adevărului a continuat să crească de la începutul acestui timp înainte. Cu toate acestea, multe trăsături ale adevărului nu au fost descoperite în decursul acestei perioade, deoarece timpul lui Dumnezeu pentru aceasta nu a sosit.

Ceea ce a fost descoperit a fost o înţelegere a celor zece mari adevăruri fundamentale ale planului de salvare a lui Dumnezeu. Adunarea lui Dumnezeu a primit o înţelegere a tuturor acelor profeţii care fuseseră împlinite deja; însă, desigur, acele profeții care nu fuseseră încă împlinite sau care nu erau în curs de împlinire nu puteau fi înțelese, pentru că timpul lui Dumnezeu nu a sosit încă. În felul acesta a avut loc lucrarea de pregătire a căii înaintea Domnului în timpul parusiei lui Isus Cristos. Cuvântul parusia este cuvântul grecesc întrebuinţat în textul de bază, de care s-a folosit scriitorul Testamentului Nou şi înseamnă „prezenţă", adică prezenţa a doua a Domnului. De asemenea, această lucrare de pregătire a căii înaintea Domnului a avut loc înaintea *epifaniei* Domnului, acest cuvânt *epifanie* fiind cuvântul grecesc din Testamentul Nou, însemnând „ a străluci înainte" sau „ a lumina pe ceva" adică, prezenţa a doua invizibilă a Domnului strălucind cu mult mai multă lumină şi luminând mintea şi intelectul urmaşilor credincioşi ai lui Cristos pe pământ, care aşteptau dovezile întoarcerii Lui.

Referindu-ne încă o dată la profeţia lui Maleahi, se poate vedea uşor că încă o întâmplare trebuie să fie împlinită, după ce mesagerul lui Iehova va termina lucrarea de pregătire a drumului înaintea lui Iehova şi anume ceva ce va fi exprimat în cuvintele următoare: „Şi atunci Domnul [Isus Cristos] pe care-L căutaţi, va veni deodată în templul Său, mesagerul legământului, pe care-L doriţi; iată că El va veni, zice Domnul oştirilor". Până în anul 1918 creştinii credincioşi de pe pământ aşteptau cu nerăbdare ca Domnul să sfârşească lucrarea bisericii adevărate pe pământ şi să-i ducă pe toţi în gloria cerească. După acel an ei au

Cuprins

început să aibă o înţelegere mai bună a planurilor lui Dumnezeu; şi motivul pentru aceasta a fost că în acel timp Domnul a venit „deodată" sau direct la templul Său, în împlinirea profeţiei lui Maleahi.

Şi pentru a aprecia fapta reală şi însemnătatea acesteia, este necesar să înţelegem la ce se referă Scripturile prin expresia „templul lui Dumnezeu" şi prin expresia „venirea Domnului la templul Său".

LINIA ADEVĂRATĂ A NEAMULUI MARELUI REGE

IEHOVA DUMNEZEU este marele „Rege al Veşniciei" (Ier. 10:10, *margin*), cel mai înalt domnitor şi cea mai înaltă autoritate în univers. Fiul Său născut, Cristos Isus, este acela, pe care El l-a uns pentru ca să fie rege în Împărăţia pentru care de secole s-a urcat rugăciunea către Dumnezeu: „Vie Împărăţia Ta". Paginile Sfintei Scripturi strălucesc pline de promisiuni pentru viitor şi de activităţile şi faptele regelui uns a lui Iehova. Prin decret divin, Iehova Dumnezeu a limitat naşterea acestui rege, în ceea ce priveşte legăturile sale pământeşti, din patriarhul Avraam şi prin casa strănepotului lui Avraam, Iuda şi prin casa regală a domnitorului credincios David. Domnul Dumnezeu i-a zis lui David: „Îţi voi întări sămânţa pe vecie, şi voi aşeza tronul tău în toate generaţiile." – Psalmul 89:4.

Domnul Dumnezeu nu a permis ca David să zidească templul, pentru că el a fost un om de război şi a vărsat sânge. David însă a fost credincios întotdeauna lui Dumnezeu şi datorită acestei credincioşii Dumnezeu a favorizat mai târziu pe unul din urmaşii lui David, după cum este scris în cartea întâi a Regilor, capitolul 15,versetul 5: „Căci David făcuse ce este plăcut înaintea Domnului, şi nu se abătuse de la nici una din poruncile Lui în tot timpul vieţii lui, în afară de întâmplarea cu Urie, Hetitul".

David, spre sfârşitul domniei sale, a adunat pe poporul împărăţiei sale, ca să le vorbească despre casa sau templul Domnului, pe care a intenţionat să-l zidească. Raportul sacru (1 Cronici 28:2-7) spune: „Împăratul David s-a sculat în picioare şi a zis: „Ascultaţi-mă, fraţilor şi poporul meu! Aveam de gând să zidesc o casă de odihnă pentru chivotul legământului Domnului şi pentru aşternutul picioarelor Dumnezeului nostru, şi mă pregăteam s-o zidesc. Dar Dumnezeu mi-a zis: Să nu zideşti o casă pentru Numele Meu, căci eşti un om de războ şi ai vărsat sânge." Domnul, Dumnezeul lui Israel, m-a ales din toată casa tatălui meu, ca să fiu împărat al lui Israel pentru totdeauna; căci pe Iuda l-a ales căpetenie, casa tatălui meu a ales-o din casa lui Iuda, şi dintre fiii tatălui meu pe mine m-a pus să domnesc peste tot Israelul. Dintre toţi fiii mei (căci Domnul mi-a dat mulţi fii) a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe tronul Împărăţiei Domnului, peste Israel. El mi-a zis: Fiul tău Solomon Îmi va zidi casa şi curţile; căci l-am ales ca fiu al Meu; şi-i voi fi Tată. Mai mult, îi voi întări Împărăţia pentru totdeauna, dacă se va ţinea, ca astăzi, de împlinirea poruncilor şi rânduielilor Mele."

Apoi David ca unsul Domnului, şi prin urmare, ca purtătorul de cuvânt al Domnului a vorbit lui Solomon, fiul său, care a fost ales ca să domnească peste Israel: „Şi tu, fiule Solomoane, cunoaşte pe Dumnezeul tatălui tău, şi slujeşte-I cu toată inima şi cu un suflet binevoitor; căci Domnul cercetează toate inimile şi pătrunde toate închipuirile gândurilor. Dacă-L vei căuta, Se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda şi El pentru totdeauna". – 1 Cronici 28:9.

Domnia lui Solomon a fost marcată de pace. Înţelepciunea şi bogăţiile sale au depăşit cu mult pe ale oricărui om din timpul lui. Alte naţiuni au venit şi i-au dat omagiu şi respect. Dar vicleanul duşman Satan nu a stat inactiv. El a găsit un mijloc ca să înşele pe înţeleptul domnitor. Este evident că femeia este un instrument uşor în mâna Diavolului. El a folosit pe Eva, ca să tulbure pacea în grădina Edenului. Evaluând slăbiciunile deosebite ale lui Solomon, duşmanul Satan l-a înconjurat cu o societate de femei atrăgătoare. Fiica Faraonului Egiptului, unul din reprezentanţii Diavolului, a deveni nevasta lui Solomon. Pe lângă această femeie, el a mai avut şi alte femei păgâne, în număr de şapte sute. Aceste femei care se închinau Diavolului, au fost folosite să întoarcă mintea lui Solomon de la marele Dumnezeu Iehova. Solomon a devenit un închinător la idoli şi s-a închinat Diavolului şi a pierdut oportunitatea minunată care a fost pusă înaintea lui.

Despre căderea regelui Solomon şi despre retragerea de la el a dreptului la promisiunea lui Dumnezeu, este scris : „Împăratul Solomon a iubit multe femei străine (împreună cu fata lui Faraon); Moabite, Amonite, Edomite, Sidoniene, Hetite, care făceau parte din naţiunile despre care Domnul zisese copiilor lui Israel: „Să nu intraţi la ele, şi nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce negreşit inimile înspre dumnezeii lor." Solomon s-a alipit de aceste naţiuni în iubire. A avut şapte sute de neveste, prinţese, şi trei sute de concubine; şi nevestele i-au abătut inima. Când a îmbătrânit Solomon, nevestele i-au plecat inima spre alţi dumnezei; şi inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David. Căci Solomon s-a dus după Astarteea, zeiţa Sidonienilor, şi după Milcom, urâciunea Amoniţilor.

„Şi Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, şi n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David. Atunci Solomon a zidit pe muntele din faţa Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoş, urâciunea Moabului, și pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon. Aşa a făcut pentru toate nevestele lui străine, care aduceau tămâie şi jertfe dumnezeilor lor. Domnul S-a mâniat pe Solomon, pentru că îşi abătuse inima de la Domnul, Dumnezeul lui Israel, care i Se arătase de două ori și îi poruncise cu în privinţa aceasta, ca să nu meargă după alţi dumnezei; dar Solomon n-a păzit ceea ce a poruncit Domnul. Şi Domnul i-a zis lui Solomon: Fiindcă ai făcut aşa, şi n-ai păzit legământul Meu şi legile Mele pe care ţi le-am dat, voi rupe împărăţia de la tine şi o voi da slujitorului tău. Numai, nu voi face lucrul acesta în timpul vieţii tale, pentru tatăl tău David; ci din mâna fiului tău o voi rupe. Nu voi rupe însă toată împărăţia; voi lăsa o seminţie fiului tău, din pricina robului Meu David, şi din pricina Ierusalimului, pe care l-am ales". – 1 Regi 11:1-13.

Probabil că Satan s-a gândit că a câştigat biruinţa, pentru că a înşelat pe acest domnitor înţelept a lui Israel căruia i-a fost făcută promisiunea lui Dumnezeu. Însă n-a fost aşa. Iehova nu poate fi biruit. El a ţinut semința lui Iuda în mâna sa ca să o întrebuinţeze după planul Său. Referitor la David şi la fiii săi este scris: „Iată numele celor ce i s-au născut la Ierusalim: Şamua, Şobab, Natan, Solomon"(2 Samuel 5:14). Aşadar, fiul său Natan a devenit linia prin care a venit sămânţa promisă.

Printre evrei o femeie stearpă era o ruşine,deoarece Iudeii au aşteptat naşterea unui copil care urma să fie regele naţiunii lor și care va alunga pe dușmanii lor şi le va da libertate deplină. Isaia a scris profetic despre un astfel de rege şi puterea lui în aceste cuvinte: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi guvernarea va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Sfetnic Minunat, Dumnezeul Puternic, Părintele Veșnic, Prințul Păcii". – Isaia 9:6.

În oraşul Nazaret, în ținutul Galileei, a locuit o fecioară cu numele Maria. Ea a fost o urmaşă directă a lui Natan, unul dintre fiii lui David şi, prin urmare, ea a fost din casa lui David şi din semința lui Iuda. În acel timp a fost logodită cu Iosif, care, de asemenea, a fost din semința lui Iuda, din casa lui David, şi un urmaş al lui Solomon. La această neînsemnată femeie evreică Domnul Dumnezeu a trimis pe îngerul Gavril. Raportul din evanghelia lui Luca,capitolul 1 versetul 28 până la 35, este următorul: „Îngerul a intrat la ea şi a zis: „Plecăciune, ţie, căreia ţi s-a făcut mare har; Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei!" Și când l-a văzut, ea a fost turburată foarte mult de cuvintele acestea, și se întreba singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Și îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai găsit îndurare înaintea lui Dumnezeu. Şi, iată, că vei rămânea însărcinată, şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, şi va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui Său David. El va împărăţi peste casa lui Iacov pentru totdeauna; și Împărăţia Lui nu va avea sfârşit." Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?" Îngerul i-a răspuns: „Spiritul Sfânt Se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri; de aceea Sfântul care Se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu".

Satan, care a avut acces în cer şi a observat mişcările trimişilor drepţi ai lui Dumnezeu, a fost desigur cu băgare de seamă şi la post, ca să afle ceva despre „sămânţa promisiunii". El trebuie să fi avut cunoştinţă despre venirea acestui înger puternic din curțile cereşti ca să viziteze pe fecioara din Galileea. El trebuie să fi auzit anunțul făcut ei că va concepe și va da naștere unui fiu şi că acesta va fi „sămânţa promisiunii", care la timpul stabilit va nimici pe Diavol şi lucrările lui. În răutatea lui Satan a început să-și facă planuri, ca să nimicească pe copilaş. Observaţi felul şi subtil și perfid prin care a încercat să atingă acest scop.

Sub legea evreiască, o femeie vinovată de adulter era supusă pedepsei de a fi omorâtă cu pietre.(Lev. 20:10). Deoarece era logodită cu Iosif, Maria era, conform legii evreiești, supusă acestei legi. Intenţia lui

Cuprins

Satan a fost ca Maria prin Iosif să fie expusă spre vedere publică, ceea ce ar fi adus moartea ei prin lovire publică cu pietre; și dacă s-ar fi făcut lucrul acesta copilul nenăscut ar fi fost omorât. Domnul Dumnezeu însă a zădărnicit planurile lui Satan. Iosif, care a fost un om drept, nu a avut dorinţa, ca să o expună priveliştii publice şi să pricinuiască moartea ei prin lovire cu pietre, ci a hotărât în mintea sa s-o lase pe ascuns.

Apostolul Matei raportează chestiunea în felul următor în capitolul 1 versetul 18 până la 21 inclusiv: „Iar naşterea lui Isus Cristos a fost aşa: Când Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Spiritul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, fiind un om neprihănit, şi nedorind s-o facă de ruşine înaintea lumii, şi-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, iată, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, şi i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta; căci ce s-a zămislit în ea, este de la Spiritul Sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-i vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale."

La timpul hotărât copilul sfânt s-a născut şi astfel Iehova Dumnezeu și-a justificat cuvântul Său că Mântuitorul şi Eliberatorul a trebuit să se nască în lumea aceasta spre slava Dumnezeului celui Preaînalt.

RESTATORNICIREA PREZISĂ

PROFEŢIE înseamnă precizarea evenimentelor viitoare, înainte ca ele să aibă loc. Profeţia poate fi înţeleasă şi interpretată corect numai după împlinire, sau în timp ce se împlineşte.

Profeţiile pe care le conţine Cuvântul lui Dumnezeu, au fost însemnate de bărbaţi sfinţi ai timpului trecut, care au fost mânaţi de puterea nevăzută a lui Iehova. Moise, Samuel, David, Isaia, Ezechiel, Daniel şi alţii au fost folosiţi de Atotputernicul Dumnezeu ca să profeţească şi să scrie prezicerile, spre binele acelora, care vor trăi în timpul împlinirii acestor cuvinte profetice. Dacă o profeţie s-a împlinit, descriem faptele împlinirii ei le numim ca fapte fizice.

Daniel, de pildă, a profeţit, că în zilele din urmă va fi o mare alergare încoace şi încolo şi o mare sporire a cunoştinţei.

Dovezile date aici, în sprijinul concluziilor care vor fi afirmate, se bazează pe profeţiile scrise de bărbaţii sfinţi ai vremurilor trecute, așa cum sunt înregistrate în Sfânta Scriptură, precum şi pe faptele fizice în împlinire.

După moartea lui Solomon, zece seminţii ale lui Israel s-au răsculat şi cu Ieroboam ca rege al lor, au format împărăţia lui Israel în partea de nord a Palestinei. Aceștia au fost numiți israeliţi, în timp ce cei au rămas loiali fiului lui Solomon, Roboam, au fost numiți casa lui Iuda. Mai întâi a căzut împărăţia din nord în mâinile Asirienilor. Mai târziu casa lui Iuda a fost dusă în captivitatea babilonică.

La sfârșitul perioadei de șaptezeci de ani, Cir, regele Persiei, mânat de Iehova a dat următoarea proclamaţie: „Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărăţiile pământului, şi mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, şi să se suie la Ierusalim în Iuda şi să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel (El este Dumnezeu), care locuieşte la Ierusalim. Capii de familie din Iuda şi Beniamin, preoţii şi Leviţii, şi anume toţi aceia al căror spirit l-a trezit Dumnezeu, s-au sculat să meargă să zidească la Ierusalim Casa Domnului". – Ezra 1:2,3,5.

Astfel este arătat că toţi urmaşii naturali al lui Iacov care au avut credinţă în Dumnezeu şi în promisiunile Sale au exercitat acea credință prin reîntoarcerea lor în Ierusalim. Mai târziu ei au fost cunoscuţi sub numele general de israeliţi. Mulţi dintre cei ce se întorceau erau din diferite seminţii, însă cea mai mare parte erau din seminţia lui Iuda. Prin urmare toți au fost numiți pe drept Iudei, din pricina credinţei lor în promisiunile profetice ale lui Dumnezeu cu privire la seminţia lui Iuda.

Unii susţin părerea greşită că locuitorii Anglo-Saxoni, cei care alcătuiesc populația Marii Britanii și a Statelor Unite, sunt urmații celor zece seminţii ale lui Israel, care nu s-au întors şi din acest motiv ei sunt favoriţii lui Dumnezeu. O astfel de afirmație nu este sprijinită nici de sfânta Scriptură şi nici de faptele

rezonabile. Aceia care nu s-au reîntors sub decretul lui Cir s-au despărţit automat de poporul lui Dumnezeu din cauza lipsei lor de credință.

Anglo-Saxonii nu au nici o credinţă în promisiunile lui Dumnezeu, în special în acea promisiune făcută cu privire la readunarea popoarelor sub Şilo. Chiar dacă s-ar dovedi, că cea mai mare parte a celor zece seminţii urmează să formeze populația ţărilor Anglo-Saxone, totuşi ele nu ar putea fi poporul ales a lui Dumnezeu, deoarece ei sunt despărţiţi de poporul Său şi din cauza lipsei lor de credință în Cuvântul său. Toţi cei din cele zece seminţii, care au nesocotit promisiunea lui Dumnezeu, prin aceasta s-au făcut automat Neamuri.

„Casa lui Israel" a devenit numele naţional al celor zece seminţii a lui Israel. Mai târziu numele aceasta s-a aplicat la toţi aceia care s-au întors din captivitate. „Casa lui Iuda" se aplică tuturor celor care sunt urmaşii naturali al lui Iuda şi care au credinţă în promisiunile lui Dumnezeu date seminţiei lui Iuda. Deoarece binecuvântările urmează să vină pentru întreaga casă a lui Israel prin sămânţa din seminţia lui Iuda, toţi Israeliţii care au credinţă în promisiunea lui Dumnezeu făcută cu privire la Mântuitorul, sunt numiți într-un mod corect „iudei".Se va vedea că Scriptura învaţă foarte clar şi lămurit că mântuirea vine de la Iudei, deoarece Şilo, Mesia, care este Mântuitorul şi eliberatorul omenirii, mai întâi al iudeilor, şi după aceea al Neamurilor, se coboară din semința lui Iuda. Fără credinţă este imposibil să placă cineva lui Dumnezeu. Fără credinţă în Iehova şi în Cuvântul Său, nimeni nu va primi vreodată binecuvântări din mâna Sa.

Dumnezeu este Creatorul pământului „Pământul este al Domnului, cu tot ce este pe el." (Psalm 24:1). Dumnezeu a promis că va da înapoi Palestina, Evreilor. Rezidirea Palestinei a început şi progresează frumos. Aceasta se întâmplă negreşit în împlinirea profeției rostită ca promisiuni de la Iehova. Aceste fapte trebuie să trezească atenţia vie şi cel mai profund interes al tuturor acelora care cred că Iehova este Dumnezeu.

Marele Dumnezeu Iehova, vorbind prin oameni care au avut credință în El, a fost acela care a prezis ceea ce noi vedem acum întâmplându-se în Palestina. Privilegiul de a trăi în timpul împlinirii acestor profeţii pe pământ nu se poate aprecia îndeajuns. Dintr-odată iudeul apare în relief, şi istoria Iudeilor devine mai pătrunzătoare decât orice povestire scrisă.

Unii îşi pierd credinţa, deoarece promisiunile lui Dumnezeu nu se împlinesc întotdeauna la timpul când oamenii cred să ele ar trebui să se împlinească. Însă fiecare să-şi întipărească bine în minte că atunci când Atotputernicul Dumnezeu face o promisiune, acea promisiune se va împlini cu siguranţă la timpul hotărât de Dumnezeu. Vorbind prin profetul Său Domnul Dumnezeu spune:

„Eu Sunt Domnul, Eu nu Mă schimb... Întoarceţi-vă la Mine, şi Mă voi întoarce şi Eu la voi, zice Domnul oştirilor" (Maleahi 3:6,7) „Căci Eu Sunt Dumnezeu, …şi nu este nici unul ca Mine.... Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, şi Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.... Eu am spus, şi Eu voi împlini" (Isaia 46:9-11) „Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele, şi va prospera în lucrul în care l-am trimis". – Isaia 55:11.

Dintre toate popoarele de pe pământ Iudeii au cele mai multe motive ca să creadă în Iehova şi în Cuvântul Său. Nici un alt popor nu a fost favorizat vreodată ca poporul iudeu. Dumnezeu a dat ocazie Iudeilor ca să preamărească numele Său. Toţi cei ce preamăresc şi cinstesc numele lui Iehova, sunt şi ei cinstiţi de Iehova. Dumnezeu va face acum un nume pentru Sine pe pământ. Să ia aminte, deci, toate popoarele, îndeosebi Iudeii.

În ţara Ur, în Haldeea, a trăit odată un om numit Terah, împreună cu fiul său Avram. Terah a luat pe fiul său şi pe nora sa şi a călătorit spre Haran. Când Avram era de 75 de ani şi locuia în Mesopotania, Dumnezeu i-a spus: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine o națiune mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare; și voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.". – Geneza 12:1-3.

Nu trecuseră multe generații de la crearea omului. Mai târziu, Moise, a făcut cunoscut că Dumnezeu a creat pe Adam, primul om, perfect, şi i-a dat împuternicirea ca să se înmulţească şi să umple pământul. Avram trebuie să fi aflat de la strămunii săi, că Adam a fost creat un om perfect și că din pricina neascultării sale faţă de legea lui Dumnezeu, a fost osândit pe drept la moarte. El trebuie să fi înțeles că copiii lui Adam

au fost zămisliţi după această condamnare, şi prin urmare, în armonie cu afirmația lui David, s-au născut în păcat și au fost zămisliți în nelegiuire.

Avram a ştiut că oamenii sunt o rasă muritoare şi că moartea strămoșilor săi a fost din pricina păcatului lui Adam. El trebuie să fi înțeles promisiunea lui Dumnezeu faţă de el trebuie să însemne că cândva și într-un anume fel Dumnezeu va furniza un mijloc pentru răscumpărarea omenirii din moarte și pentru restatornicirea la perfecțiune a tuturor celor care vor asculta legile drepte ale lui Dumnezeu.

Avram trebuie să fi înțeles că într-un oarecare fel el va avea o legătură cu această binecuvântare pentru popoare, deoarece Dumnezeu a promis aceasta. Avram a crezut în promisiunea lui Dumnezeu şi aceasta a plăcut lui Dumnezeu. Ulterior, Dumnezeu a promis lui Avraam că îi va da ţara, şi că îl va face tatăl multor naţiuni.

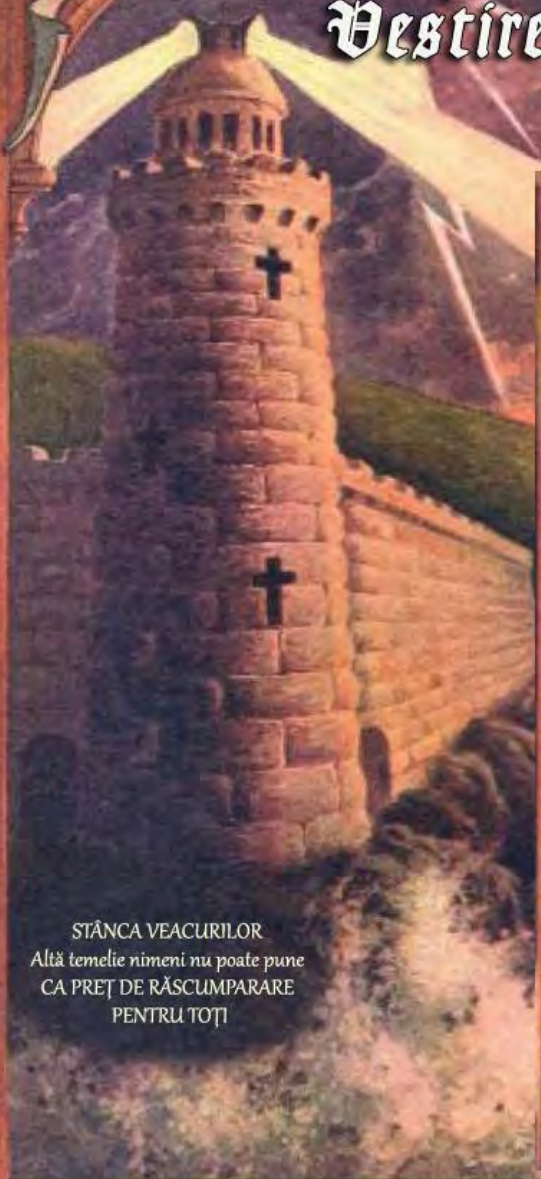
Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"*
- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **15 Septembrie 1931** **Nr. 18**

Cuprins:

CONGRESUL INTERNAŢIONAL **- Pag. 373**

ÎNŢELEGEREA PROFEŢIEI **- Pag. 383**

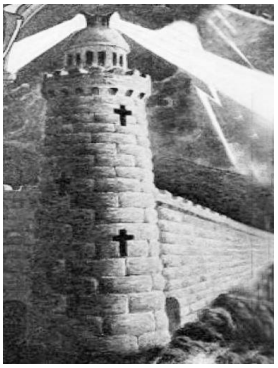
REZOLUŢIE **- Pag. 388**

Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Septembrie 1931** **Nr. 18**

CONGRESUL INTERNAŢIONAL

" Îi voi binecuvânta din belşug hrana; voi sătura cu pâine pe săracii lui" – Psalm 132:15.

IEHOVA împlineşte cu credincioşie toate promisiunile pe care le face. Promisiunea textului mai sus citat se referă la Sion, organizaţia lui Iehova; şi deoarece Scriptura s-a scris spre folosul membrilor Sionului pe pământ la sfârşitul lumii, putem fi siguri că promisiunea este în special pentru rămăşiţă. Fiecare membru al rămăşiţei poate să mărturisească despre faptul că Iehova în decursul anului trecut, şi mai înainte, a binecuvântat din belşug hrana poporului Său, care sunt martorii Lui. El a pregătit o masă pentru aceştia în prezenţa duşmanilor lor şi a încărcat această masă cu un belşug de mâncăruri spre mângâierea acelora care Îl iubesc.

Au trecut trei ani de când poporul lui Iehova s-a adunat în America la un congres general. Unii dintre unşi au devenit între timp istoviţi şi obosiţi în facerea binelui. Domnul a ştiut nevoia unşilor Săi, şi încurajarea care a fost necesară pentru bunăstarea lor. Credincioşii au văzut în decursul acestor trei ani că mulţi au căzut sub influenţa înşelătoare a "omului fărădelegii", pentru că aceştia nu au primit iubirea adevărului. Unii care au stat în ranguri înalte, au început să se îndoiască cu privire la dacă sunt sau nu în favoarea lui Dumnezeu. "Lui Iehova îi aparţine bunătatea iubitoare" şi El îşi aminteşte de cei care Îl iubesc. El face posibil ca fiecare din unşii Săi să se cerceteze pe sine însuşi şi să decidă din Cuvântul lui Dumnezeu şi din circumstanţele însoţitoare, dacă este sau nu în credinţă şi, prin urmare, în favoarea Celui Preaînalt. În exercitarea bunătăţii Sale iubitoare şi la timpul şi modul hotărât de El, Iehova pregătește poporului Său un ospăţ şi îl adună într-un congres ca prin aceasta cei nutriţi din belşugul de hrană, să se bucure și să fie tari. Această ocazie a fost congresul internaţional general al unşilor Domnului, care a fost ţinut în Fair Grounds din Columbus, Ohio, din 24 până în 30 iulie 1931. Sunt câteva motive pentru care acest congres nu prea poate fi comparat cu alte congrese şi este un adevăr real dacă spunem că a fost şi cea mai bună adunare generală care s-a ţinut vreodată pe pământ.

La începutul anului s-a hotărât, că în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, să se țină o convenție generală. Prin urmare, au fost începute imediat pregătirile. La început a fost greu a se cunoaşte ceea ce voieşte Domnul să se facă; însă fiecare înainte a clarificat problema, și Domnul a lăsat să se înţeleagă ce trebuie făcut şi a adăugat binecuvântarea Sa la acestea. De la început s-a hotărât că trebuie să fie o convenție de serviciu și că timpul și eforturile nu ar trebui să se piardă cu lucruri netrebuincioase sau frivole. Cu acest scop s-au făcut pregătirile. Fiecare membru al familiei Betel, al celor angajaţi în birou şi în fabrica din Brooklyn precum şi din Toronto, a primit o însărcinare specifică, și toţi și-au făcut partea lor. Cu trei zile înainte de deschiderea convenției un tren special a adus o sută de persoane din familia Betel din Brooklyn la Columbus, ca să finalizeze pregătirile pentru primirea mulțimilor. Două zile mai târziu au venit restul puterilor de lucru din Brooklyn şi toţi din familia Betel din Toronto s-au îndreptat spre locul unde a trebuit ţinut congresul şi atunci totul a fost gata, ca să primească mulțimile cum au sosit. Unii colportori au făcut deja de săptămâni lungi şi grele călătorii în vehicule cu motor transformate în case şi cu alte mijloace de locomoţie, ca să poată fi prezenţi la timp la începutul adunării generale. Congresul a fost deschis exact la timpul stabilit şi a continuat zi de zi mai departe cu precizia și unitatea unei mașinării bine organizate şi unsă cu ulei.

Cuprins

PIONIERI

Pionierii sunt aceia care merg în părţi de ţară izolate, unde nu se află adunarea locală şi care duc roadele Împărăţiei la oamenii care locuiesc în astfel de ţinuturi. Nu există nici cea mai mică îndoială, că Domnul iubeşte foarte mult pe unii ca aceştia. Nimeni nu este silit să devină un pionier. Cauza împingătoare este iubirea pentru Iehova şi Împărăţia sa care va justifica numele Său. Oricine intră în lucrare și continuă cu acest motiv neegoist nu are niciodată motiv să regrete pasul făcut. Promisiunea Domnului nostru către urmaşii Săi este că „ ori şi cine a lăsat case sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, şi va moşteni viaţa veşnică” (Matei 19:29). Promisiunea aceasta Domnul a făcut-o acelora care au intrat în lucrarea de pionierat. Un număr considerabil al unşilor, care au recunoscut marele privilegiu de a fi cu totul activi în serviciul de misiune, au părăsit locuinţele comod aranjate în ultimele luni și au intrat în serviciul de campanie şi s-au dedicat cu totul lucrării de ducere a mesajului Împărăţiei la oameni. Unii au considerat necesar să părăsească tată, mamă, frate, sora sau soţie şi uneori întreaga familie a ieşit pe câmpul de luptă. Unele din aceste familii şi-au clădit ele singure locuinţe pe roți care să cazeze pe câțiva, și după aceea şi-au luat copiii cu ei, au lăsat totul în spate, și acum merg în altă parte a ţării care le este încredințată pentru lucru, și se bucură să participe în lucrare. Alţi au lăsat toate lucrurile amintite de Domnul în textul de mai sus şi au intrat în acțiune în serviciul plin de bucurie, și Domnul a binecuvântat din belșug eforturile lor. Mulţi pionieri îşi duc cu sine şi corturi pentru dormit şi când timpul le permite, mulţi din ei dorm afară sub cerul liber. Fiecare creatură are de următoarele lucruri și anume: hrană, îmbrăcăminte, adăpost și sănătate. Felul de trai cumpătat şi simplu a făcut pe mulţi dintre aceşti colportori mult mai puternici în trup decât cum erau înainte. Copiii lor sunt pe deplin sănătoşi, trăiesc în aer liber, în vecinătatea naturii şi sunt foarte binecuvântaţi în ce priveşte trupul. Aceşti pionieri, prin harul Domnului, au fost în stare ca să câştige hrană şi îmbrăcăminte pentru ei înşişi şi pentru cei ce depind de ei, dar mai presus de toate, ei se bucură de pacea binecuvântată şi de liniştea inimii care vine numai la aceia care se străduiesc să facă voia lui Dumnezeu.

În Fair Grounds s-au luat măsuri ample pentru aceia care au dorit să-şi ridice corturile lor. Pionierii şi-au făcut tabăra lor de corturi şi şi-au aşezat automobilele lor pe locul destinat pentru ele. Pe acest teren de campare pionierii și-au instalat corturile şi și-au parcat mașinile. Aproximativ 1 500 de pionieri au tăbărât în felul acesta, și corturile lor și automobilele lor transformate în case de locuit au fost aranjate în formă pătrată de “bloc” cu străzi bine construite între ele, aşa că întregul a oferit o privelişte a unei oştiri tăbărâte şi a trezit cugetul că poate că israeliţii, pe când au călătorit spre ţara Canaan, tot astfel de corturi au avut, când au tăbărât să se odihnească şi să se împrospăteze. Aceşti pionieri au făcut o călătorie lungă şi fiecare şi-a îndreptat inima ca să ajungă locul de adunare; și acum călătoria lor obositoare luase sfârşit și ei erau tăbărâți ca să se odihnească şi erau pregătiţi şi doritori, ca să primească hrană bogată, pe care Iehova a pregătit-o pentru ei. Ei erau o societate fericită. Aceştia sunt “săraci în spirit”, adică, nu se preţuiesc prea mult pe sine, au o părere potrivită despre ei înşişi şi nu posedă multe bunuri pământeşti; se poate deci aştepta că Domnul îşi împlineşte promisiunea scumpă față de ei: “Voi sătura cu pâine pe săracii ei”. Aceasta înseamnă că El va avea grijă din belşug pentru întreţinerea lor ca reprezentanţii Săi, pentru întărirea şi încurajarea lor. Într-adevăr Domnul a împlinit această promisiune faţă de ei şi faţă de toţi ceilalţi participanţi ai adunării generale de aceeaşi credinţă scumpă. Mica oaste de pionieri şi-a ridicat micul lor oraş de vineri dimineaţa pe partea locului pus lor la dispoziţie, în apropiere de Coliseum.

Alţi credincioşi au început să curgă cu sutele prin toate porţile şi intrările pe terenul de sport. Sute de automobile pline au adus fraţi devotaţi Domnului, în timp ce trenurile speciale şi tramvaiele au adus pe mulţi alţii. La timpul deschiderii congresului, numărul celor adunaţi s-a urcat aproape la şapte mii şi până duminică la amiază a crescut până la cincisprezece mii sau mai mult. Sala adunării generale n-a putut caza pe toţi cei prezenţi. În sala principală a fost aşezat un sistem de amplificare a sunetului pentru discursurile publice, aşa că toţi cei prezenţi acolo au putut auzi discursurile. Acest sistem a fost instalat şi în uriaşa sală de mâncare şi în marea arenă, unde au fost cazate şase mii de persoane. Alţii au ascultat discursurile prin amplificatoarele instalate în timp ce au şezut la umbra arborilor. Toţi cei prezenţi au format în adevăr oastea Domnului

Cuprins

tăbărâtă pentru odihnă și împrospătare ca să înveţe să afle mai deplin planurile lui Dumnezeu cu privire la ei şi lucrarea pe care trebuie s-o facă membrii acesteia.

ÎNȘTIINȚARE CĂTRE CREȘTINĂTATE

De ce a adus Domnul Dumnezeu laolaltă chiar în acest timp o aşa mare societate a unşilor Săi? A avut oare numai scopul împrospătării şi salutării şi discutarea anumitor scripturi? Având în vedere lucrarea care trebuie împlinită acuma pe pământ, acesta se pare că nu a fost motivul principal. Noi ştim că chestiunea cea mare înaintea întregii creații este justificarea numelui lui Iehova şi că El şi-a adunat deja oştile pe muntele Sionului (Mica 5:1 ; Apocalipsa 14:1). Armaghedonul este aproape, când Creştinătatea şi întreaga organizaţie a lui Satan trebuie negreșit să cadă. Însă înainte ca Domnul să lovească pe dușman, El vrea ca să dea o înştiinţare despre aceasta pentru organizația dușmanului. După cum Iehova a lăsat prin profetul şi servul său Ezechiel ca să înștiințeze Ierusalimul înainte de distrugerea lui, tot aşa acum El face ca clasa servului Său uns de pe pământ să facă o înştiinţare creştinătăţii, prefigurată de Ierusalim; şi această înştiinţare trebuie dată înainte de nimicirea Creştinătăţii. Este sigur din Scripturi că Domnul a încredinţat rămăşiţei datoria şi marele privilegiu de a face această înştiinţare. Se poate aştepta că Domnul va arăta rămăşiţei de pe pământ prin îngerii Săi, ce fel de înştiinţare trebuie dată Creştinătăţii. Poporul lui Dumnezeu se poate bizui întotdeauna pe toate pregătirile necesare făcute de El.

La începutul anului înştiinţarea a fost pregătită în forma unei rezoluţii sau decizii şi a unei dezbateri. Acestea, împreună cu un mesaj despre Împărăţia lui Dumnezeu ca singurul mijloc de vindecare pentru lume, au fost puse în formă tipărită. Înainte de a se deschide congresul au fost tipărite 750.000 exemplare ale acestei broşuri şi aceste au fost răspândite între popor în cele mai favorabile puncte, în Columbus şi în alte oraşe, peste care s-a extins congresul Când a sosit timpul, totul a fost pregătit pentru începutul distribuirii mesajului.

Felul şi modul, cum poate fi dusă repede vestea poporului, a fost o altă problemă. Domnul Dumnezeu a adus a furnizat radioul, însă organizaţia lui Satan face încercări disperate ca să controleze radioul şi să împiedice transmiterea prin radio a mesajului Împărăţiei. Monopolul pe radio al organizaţiei lui Satan, care deține şi controlează Compania de Transmisiune Națională, după multe negocieri a refuzat ca să lase ca staţiile lor să fie folosite de poporul lui Dumnezeu pentru transmiterea mesajului. Braţul Domnului însă nu este prea scurt. Consacraţii Lui s-au apucat imediat ca să ridice o reţea de posturi de radio, ca să trimită mesajul de la Columbus. Multe ceasuri de lucru obositor au fost întrebuinţate cu credincioşie pentru aceasta şi, prin harul Domnului, aceasta a dus la cel mai mare lanț de radiouri pentru transmiterea unui program. Ca dovadă citǎm cuvintele societăţii „American Telephone and Telegraph Company". Ea a zis: „ Această reţea este cea mai mare reţea individuală care a transmis vreodată o conferinţă radiofonică". „ National Broadcasting Company" și asociații ei s-au gândit că aceasta nu s-ar putea face, însă pentru Domnul nimic nu este imposibil. Prin folosirea de sârmă de telefon au fost conectate laolaltă o sută şaizeci şi trei de posturi de radio din Statele Unite, Canada, Cuba şi vechiul Mexico şi acestea la timpul stabilit au transmis toate simultan „Avertismentul" şi mesajul de la Coliseum din Columbus. Afară de acestea canale cu unde scurte de radio au transmis mesajul peste ocean. Cele o sută şaizeci şi trei de staţii conectate au acoperit 24.700 mile engleze sârmă pentru conferinţe radiofonice şi 50.000 mile sârmă adăugată la telegraf. Au fost întrebuinţate două sute şi cincizeci de întăritori pentru diferite puncte ale liniei principale, şi aceste aparate speciale pentru întărirea sunetului au menținut o transmisie excelentă şi au făcut posibil în felul acesta să se obţină în reţeaua întreagă o transmisie unitară. De la societatea de telefon au fost folosiți între 900 şi 1000 de oameni ca să asigure în bune condiții transmiterea cu succes a conferinţei radiofonice şi să supravegheze legăturile firului. Firele private de telefon, care s-au extins în fiecare punct al reţelei, au fost, de asemenea, întrebuinţate pentru a transmite prin ele comunicări despre maniera de transmitere. Înainte de emiterea programului, întreg sistemul a fost testat şi din toate zonele a sosit ştirea, că uriaşa maşinărie lucrează excelent şi că chiar și vremea este deosebit de favorabilă. Suntem convinşi că Domnul a lăsat pe îngerii săi să se îngrijească de această chestiune. Duşmanul a fost fără putere ca să împiedice ca programul să fie transmis poporului.

Exact la ora douăsprezece la prânz a început programul. În întreg auditoriu au fost instalate microfoane în punctele strategice, ca să prindă cântarea mulțimii. Condus de o orchestră şi un cor de 400 de voci programul a început cu o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu „Sfânt, sfânt, sfânt". Cuvintele cântării au fost tipărite pe mai mult de şase milioane de exemplare și înainte de program au fost distribuite în întreaga Canadă şi Statele Unite, şi desigur mulțimile de ascultători nevăzuţi au cântat împreună cu noi cântarea de laudă. Oare nu putem presupune pe bună dreptate că cetele îngereşti în acelaşi timp au cântat spre slava Celui Preaînalt?

După ce cântarea însufleţitoare de inimi s-a terminat, s-a făcut imediat tăcere. Atunci s-a făcut înştiinţarea prin marea reţea şi după aceea a fost transmis mesajul „Împărăţia: speranţa lumii" prin rețea. Vestea a fost ascultată de oameni în acelaşi timp de la colţul de nord-estic al Canadei, peste continent de-a lungul coastei Pacificului, de la Columbia Britanică până la vechiul Mexico, în Statele Unite, în vechiul Mexico şi în Cuba. Îndată după cuvântare şi ca o parte a conferinţei radiofonice, vorbitorul a citit o „rezoluţie" a avertismentului către creştinătate şi după aceea a invitat pe ascultătorii văzuţi şi nevăzuţi, să voteze aprobarea ei. Tot auditoriul văzut s-a sculat împreună şi a strigat cu un strigăt pătrunzător „Da". Telegramele sosite din toate părţile tării au dovedit că mulţi din ascultătorii nevăzuţi în acelaşi timp s-au sculat şi şi-au dat votul lor pentru adoptarea rezoluţiei. Discursul public sau argumentele în favoarea rezoluţiei au fost tipărite în broşura „ Împărăţia – speranţa lumii"; cu scopul de a păstra un raport despre aceasta, publicăm mai jos rezoluţia:

AVERTISMENT DE LA IEHOVA

Către domnitori şi către popor!

Să fie cunoscut: că există numai un singur Dumnezeu adevărat şi Atotputernic, al cărui nume este Iehova, Cel prea Înalt; că există numai un singur Mântuitor al oamenilor, al cărui nume este Cristos şi pe care Dumnezeu l-a uns şi l-a pus rege peste lume; că Împărăţia Lui a sosit şi este singura speranţă a popoarelor din lume.

Că Satan, Diavolul, este cel mai mare duşman al lui Dumnezeu şi al omului. De mai multe secole el este domnitorul nevăzut al lumii, a adus mare ruşine asupra numelui lui Dumnezeu şi pe oameni i-a împins în decădere; că suferinţele şi necazurile din prezent de pe pământ se datorează fărădelegii lui Satan şi a agenţilor săi; că a sosit timpul, aşa cum declară Dumnezeu, când se va pune sfârşit cu desăvârşire domniei lui Satan; că în anul 1914 Satan a fost aruncat jos din cer pe pământ şi că în scurt timp Iehova va nimici prin Cristos toată puterea şi organizaţia lui Satan de pe pământ; că înainte de a face aceasta, este voinţa şi porunca lui Iehova Dumnezeu, ca acest avertisment să fie dus de martorii lui, stăpânitorilor şi poporului, ca fiecare care îl aude, să aibă o ocazie să stea de partea lui Iehova şi a Împărăţiei sale şi astfel să găsească un loc de scăpare în timpul strâmtorării celei mari; că mărturia avertismentului care trebuie dată acum este, pe scurt, următoarea:

Naţiunile conducătoare de pe pământ, care susţin că sunt creştine şi din acest motiv se numesc „creştinătate", au necinstit şi defăimat numele lui Iehova și sunt o parte esenţială a organizaţiei lui Satan şi vor suferi distrugere.

Celelalte naţiuni numite" păgâne" au necinstit, de asemenea, numele lui Dumnezeu, sunt o parte a organizaţiei satanice şi vor cădea și ele. Dumnezeu a dat mai multă lumină „creştinătăţii" şi mai mare ocazie decât păgânilor; însă „creştinătatea" s-a dovedit necredincioasă faţă de privilegiile sale şi prin urmare va primi o mai mare pedeapsă din mâna lui Iehova. Într-un interval de timp foarte scurt, va veni asupra „creştinătăţii" care se numeşte după numele Domnului, cea mai mare nenorocire ce s-a abătut vreodată asupra unui popor. Ieremia 25:29,35.

Ca să ajute pe oameni să înţeleagă mai bine motivul lui Dumnezeu pentru aducerea acestei mari nenorociri asupra naţiunilor, El a lăsat să se însemne în Biblie istoria Evreilor şi ea este menționată aici. Domnul a declarat că ceea ce s-a întâmplat cu Iudeii, a fost o icoană şi umbră a ceea ce are să vină asupra „creştinătăţii" sau asupra naţiunilor presupuse „creştine", ale lumii. Iudeii au fost poporul de legământ al lui

Cuprins

Dumnezeu, însă au devenit necredincioşi legământului lor şi s-au întors spre idolatrie. Dumnezeu a trimis pe profeţii săi, care au avertizat pe Iudei despre planul Lui de a distruge naţiunea lor din pricina necredincioşiei lor. Conducătorii Iudeilor au nesocotit avertismentul, au batjocorit mărturia profeţilor lui Dumnezeu şi apoi au profeţit poporului într-un mod fals poporului că nu va veni nici un rău. Însă nu peste mult timp naţiunea evreiască a fost desfiinţată din existenţă. Istoria aceea se repetă acum.

Iehova a înființat un creştinism adevărat, ca un lucru curat şi nobil; dar curând după moartea apostolilor credincioşi ai lui Isus Cristos, stăpânitorii comerciali şi politici ai lumii, îndemnaţi şi sprijiniţi de preoţime, au adoptat „creştinismul" ca religie a lor și după aceasta au schimbat ordinele lui Dumnezeu, ca să se potrivească mai bine cu planurile lor egoiste, au călcat legile lui Dumnezeu şi îndeosebi „legământul veşnic" şi „au adus multă ocară asupra numelui Celui Preaînalt". Naţiunile conducătoare ale lumii în ziua de azi sunt numite „creştine" însă ele practică un formalism de religie care este numit „religia creştină", în timp ce conducătorii lor neagă inspiraţia şi adevărul cuvântului lui Dumnezeu, tăgăduiesc sângele lui Isus Cristos ca preţul de răscumpărare pentru omenire şi neagă Împărăţia lui Dumnezeu, ca mijloc pentru restabilirea şi binecuvântarea popoarelor de pe pământ. Prin urmare „creştinismul organizat" este o parte integrantă a organizaţiei lui Satan şi este îndreptată împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, din care motiv trebuie să fie distrusă pentru ca Împărăţia neprihănirii să poată guverna peste lume.

În anul 1914 a izbucnit Războiul Mondial, cu condițiile de nenorocire care l-au însoțit; aceasta se întâmplă ca o exactă împlinire a profeţiei lui Isus Cristos şi a servit întregii „creştinătăţi" dovada desăvârşită că lumea a ajuns la sfârşit şi că Împărăţia lui Cristos a sosit. (Matei 24:3-14). Aceste fapte au fost aduse în special în atenția conducătorilor „creştinătăţii". Dacă „creştinătatea" ar fi luat în seamă atunci sfatul lui Dumnezeu şi s-ar fi alăturat de partea cuvântului lui Dumnezeu, atunci ar fi fost cruţată de nimicire. „Creştinătatea organizată" nu numai că a tratat cu dispreţ sfatul lui Dumnezeu, ci a și aprobat în public invenția lui Satan şi a declarat că ea este expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Conducătorii „creştinătăţii" şi profeţii comerciali, politici şi religioşi prezic în public, că suferinţele şi necazurile din prezent sunt numai doar temporare și vor trece în curând şi că naţiunile conduse de oameni nedrepţi vor instaura pacea și prosperitatea durabilă. În curând vor fi în stare să introducă pace şi prosperitate durabilă. Asemenea profeţilor falşi ai Iudeilor, acești „prezicătorii" din prezent profețesc în mod fals. (Ieremia 28:17). Să ia cunoştinţă toată lumea, că „creştinătatea" niciodată nu se va vindeca, ci în curând va fi nimicită într-un timp de o aşa mare strâmtorare, pe care n-a văzut nici o naţiune. Nimicirea ei nu va fi cauzată de un război în care cei săraci vor lupta împotriva celor bogaţi, ci va fi rezultatul pedepsei care va fi executată asupra ei de Iehova Dumnezeu şi de Regele său uns. – Apocalipsa 19: 11-21.

Iehova declară că în acest timp de nenorocire, va fi ucis un mare număr de oameni, încât cei ce vor rămânea în viaţă nu-i vor îngropa; dar declară mai departe, că o anumită parte a poporului va fi cruţată şi trecută prin acest timp de mare nenorocire şi vor fi scăpaţi şi că aceşti cruţaţi vor fi aceia care caută acuma să cunoască şi să facă voia lui Dumnezeu.

Speranţa lumii este împărăţia lui Dumnezeu şi nu există o altă speranţă. Imediat după strâmtorarea cea mare, Împărăţia lui Iehova va aduce pace şi fericire pe pământ. Deci, toţi oamenii care iubesc ordinea ar trebui să se silească să câştige cunoştinţe despre Împărăţia lui Dumnezeu, să stea pe partea Împărăţiei Sale şi să fie supuşi lui Dumnezeu şi Regelui său şi să fie pregătiţi astfel pentru binecuvântările veşnice care vor veni la cei care ascultă de Iehova Dumnezeu şi Regele său şi-I sunt devotaţi cu credincioşie.

Această mărturie de avertizare nu se va da printr-un „orice cult religios care face propagandă sau caută să câştige prozeliţi". Aceasta se va da prin martorii lui Iehova. Cei ce duc mărturia aceasta nu caută să câştige membrii şi nici nu fac colectă de bani. Iehova a însărcinat pe toţi aceia, care sunt devotaţi cu credincioşie Împărăţiei Sale, cu datoria ca să ducă această mărturie de avertizare şi cei ce o aud sunt răspunzători înaintea lui Dumnezeu de calea pe care o apucă.

Noi declarăm că suntem pe deplin devotaţi lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale şi ne bucurăm să fim martorii Lui și să răspândim mărturia spre onoarea numelui Său. Credinţa noastră ne interzice şi face imposibil pentru noi, ca să luăm parte la război sau la oricare altă acţiune, care ar aduce oamenilor durere sau pagubă. Noi suntem pentru împărăţia lui Iehova de pace veşnică.

Este timpul potrivit pentru justificarea numelui mare a lui Iehova, şi în calitate de martori împuterniciţi ai Lui, și în ascultare de poruncă, noi declarăm acuma în mod solemn acest avertisment şi transmitem această mărturie.

În timp foarte scurt, Dumnezeu va distruge organizaţia lui Satan, care cuprinde în sine „creştinătatea" şi toate naţiunile care asupresc pe popor şi defaimă numele Său. Imediat după această lucrare de nimicire, Dumnezeu va întemeia prin Cristos pe întreg pământul guvernul neprihănirii Sale. Fie ca oamenii să înceteze a mai lua aminte la planurile de reformare ale oamenilor. Împărăţia lui Iehova Dumnezeu este speranţa lumii. Toţi cei ce iubesc dreptatea, să fie supuşi fără rezerve lui Iehova şi Împărăţiei sale şi să primească binecuvântările Sale.

Cu vreo câteva săptămâni înainte de zilele congresului a fost făcută o placă de gramofon cu discursul public pentru emisiune electrică şi a fost transmisă la staţiile de radio din America și din străinătate; pe lângă cele 163 de staţii radio deja amintite, legate laolaltă prin sârma de telefon, încă alte 300 de staţii radio au transmis vestea prin transmisiune electrică. În Australia au fost cincisprezece posturi de radio legate împreună prin 5000 mile sârmă de telefon şi aceste cincisprezece posturi au emis în acelaşi timp mesajul prin transmisiune electrică. O telegramă cablată din Australia a anunţat că conferinţa radiofonică a acestor cincisprezece staţii a fost excelentă şi a fost auzită în toată ţara. Alte staţii de radio din Paris, Franţa, şi Tallin pe Marea Baltică, au transmis vestea la timp. Preoţii Angliei eclesiastice au împiedicat transmiterea prin radio a veştii şi au răpit ocazia oamenilor buni din acea ţară, ca să asculte vestea; însă ea totuşi trebuie să le fie dusă, chiar şi într-un alt mod. Duşmanul este neputincios să împiedice poporul ca să nu primească înştiinţarea avertismentului şi vestea Împărăţiei. Prin harul Domnului oastea Sa va duce vestea în toate ţinuturile Creştinătăţii.

NUME NOU

În 26 Iulie, duminică după masă la ora 4 a fost prezentată şi citită înaintea congresului următoarea rezoluţie:

UN NUME NOU

Întrucât aproximativ în anul 1874, în împlinirea profeției divine, Domnul Isus Cristos a început lucrarea „de pregătire a căii înaintea lui Iehova" precum şi restatornicirea înţelegerii mai clare a adevărurilor fundamentale învăţate de Isus şi de apostoli pentru urmaşii credincioşi ai Săi de pe pământ, adevăruri care în decursul veacurilor au fost întunecate de învăţăturile false; şi

Întrucât de la și după acea dată și pentru o perioadă de mai bine de patruzeci de ani Charles T. Russell, un urmaş credincios al lui Isus Cristos și un serv al lui Iehova, a condus o grupă de fraţi ai lui în Cristos în predicarea şi interpretarea cuvântului lui Dumnezeu, în special cu referire la întoarcerea lui Cristos, întemeierea Împărăţiei Sale şi restabilirea omului la perfecțiune pe pământ, şi pentru împlinirea lucrului amintit această grupă de creştini a organizat corporaţia cunoscută ca Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere și , Asociația Internațională a Studenților Bibliei, și Asociația Catedra Poporului şi pe aceste corporaţii le-a folosit şi încă le foloseşte pentru publicarea de cărţi, reviste şi altă literatură biblică; și în decursul timpului, grupa amintită de creştini a devenit cunoscută sub denumirile de „Russellişti", „Poporul Zorilor Mileniului", „Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie" şi alte denumiri: şi

Întrucât în scurt timp după moartea lui Charles T. Russell s-a produs o ruptură între cei ce erau în legătură cu el în această lucrare, în urma căreia un număr oarecare s-a despărţit de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere şi de atunci încoace au refuzat ca să coopereze cu Societatea și cu lucrarea ei și care conţine adevărul, așa cum este editat de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere și celelalte publicaţii recente ale corporaţiunii amintite, ba chiar s-au luptat împotriva lucrării Societăţii, care constă în vestirea adevărului prezent despre Împărăţia lui Dumnezeu şi despre ziua mâniei Dumnezeului nostru împotriva tuturor părţilor organizaţiei lui Satan, și cei împotrivitori s-au constituit în diferite şi nenumărate

Cuprins

grupe şi şi-au însuşit şi poartă numiri ca: „Studenţii Bibliei”, „ Studenţii Bibliei Asociaţi”, „Russellişti, care învață adevărul așa cum a fost descoperit de Pastorul Russell”, „Statornicii” şi alte numiri, care toate au ca scop să producă încurcătură şi înţelegere greşită:

DE ACEEA, pentru a face cunoscută atitudinea noastră adevărată, și crezând că aceasta este în armonie cu voinţa lui Dumnezeu depusă, așa cum este exprimată în Cuvântul Său, LUĂM HOTĂRÂREA, după cum urmează, și anume:

CĂ noi avem mare iubire faţă de fratele Charles T.Russell pentru activitatea lui şi că noi recunoaştem cu bucurie că Domnul l-a folosit şi a binecuvântat din belșug lucrarea lui, totuși, în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu nu putem să aprobăm, ca să ne numim „Russellişti”; că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie şi Asociaţia Catedra Poporului sunt pur și simplu nume de corporații pe care noi ca o grupă de creştini le posedăm, le controlăm şi le folosim în pentru a duce mai departe lucrarea noastră în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, totuși nici una din aceste numiri nu se poate atașa sau aplica nouă ca un trup de creștini care călcăm pe urmele Domnului şi Maestrului nostru Isus Cristos; că noi suntem studenți ai Bibliei, însă, ca o corporaţiune de creştini ce formează o asociaţie, refuzăm să ne asumăm sau să ne numim cu numele „Studenţii Bibliei” sau alte nume similare ca un mijloc de identificare a poziției noastre corecte înaintea Domnului; noi refuzăm să purtăm numele sau să fim numiţi după vreun om:

CĂ noi, fiind răscumpăraţi prin sângele preţios al Domnului şi Mântuitorului nostru, Isus Cristos, îndreptăţiţi şi concepuţi de Iehova Dumnezeu şi chemaţi la Împărăţia Lui, declarăm fără şovăire, că suntem supuși şi devotaţi lui Iehova Dumnezeu şi Împărăţiei Sale; că noi suntem servii lui Iehova Dumnezeu însărcinaţi să facem în numele Lui o lucrare, și în ascultare de porunca Lui, să transmitem mărturia lui Isus Cristos şi să facem cunoscut oamenilor, că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic; de acea noi primim și luăm cu bucurie numele pe care gura Domnului Dumnezeu l-a rostit, și dorim să fim cunoscuţi sub următorul nume, şi anume, Martorii lui Iehova. Isaia 43:10,12 ; 62:2 ; Apocalipsa 12:17.

În calitate de martori ai lui Iehova, scopul nostru unic este acela ca să fim pe deplin ascultători poruncilor Sale; să facem cunoscut că El este singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic; că cuvântul Său este adevărat şi că numele Său merită toată onoarea şi mărirea; că Cristos este Regele lui Dumnezeu pe care El l-a aşezat pe tronul Său de autoritate; că Împărăţia Lui a sosit deja şi că noi în ascultare de poruncile Domnului, trebuie să facem cunoscut această veste bună ca o mărturie naţiunilor şi să informăm pe conducători și pe oameni cu privire la organizaţia crudă şi apăsătoare a lui Satan, îndeosebi cu privire la „creştinătate”, ca cea mai infamă parte a organizaţiei Sale văzute şi trebuie să le dăm în ştire scopul lui Dumnezeu, că organizaţia lui Satan în scurt timp va fi distrusă, după care lucrare mare de nimicire, regele Cristos va aduce imediat pe pământ la oamenii ascultători pace, prosperitate, libertate, şi sănătate, fericire şi viaţă veşnică; că Împărăţia lui Dumnezeu este speranţa lumii afară de care nu există altă speranţă ; şi că acest mesaj trebuie să fie transmis prin aceia care sunt identificați ca Martorii lui Iehova.

Noi invităm cu toată umilinţa pe toţi aceia, care sunt devotaţi cu totul lui Iehova şi Împărăţiei Sale, ca să ia parte la transmiterea aceste veşti către alţii, pentru ca steagul drept al Domnului să fie înălţat şi popoarele de pe pământ să știe unde pot să găsească adevărul şi speranţă de ajutor; şi mai presus de toate, pentru ca numele mare şi sfânt al lui Iehova să fie justificat și preamărit.

După aceasta a urmat un argument, care, ca sprijin pentru noul nume, a introdus o scriptură după alta, dovedind prin Scriptură, că poporul Său trebuie numit cu un nume, pentru ca să stea separat şi deosebit de celelalte popoare de pe pământ. Argumentul complet pentru sprijinirea rezoluţiei va fi publicat într-un alt număr al Turnului de Veghere. Rezoluția apare în acest raport pentru a păstra înregistrarea ei. Adoptarea rezoluţiei a avut loc fără nici un vot împotrivă, și a fost adoptată cu mare însufleţire şi bucurie. A fost într-adevăr începutul unei zile noi pentru poporul uns al lui Dumnezeu.

A fi martorii lui Iehova înseamnă, că unșii au primit „piatra albă, pe care stă scris noul nume”, și dezvăluie o legătură binecuvântată de care se bucură rămășița cu Iehova și Domnul Isus Cristos (Apocalipsa 2:17 ; 3:12). Prin faptul că Iehova dă un nume nou poporului Său, a pus un sigil pe ei, ca astfel să nu poată fi nici o greșeală cu privire la identitatea lor. De acum înainte ei vor sta separat şi deosebit de toţi aceia care

pretind a fi urmaşii lui Isus Cristos. Fiecare, care iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să fie martorul Lui; și a fi martorul lui Iehova înseamnă a duce Creştinătăţii înştiinţarea lui Iehova despre planul Său de a-o nimici cu desăvârşire, precum și mesajul despre Împărăţia lui Iehova şi despre justificarea numelui Său sfânt. Nu e de mirare, că cei prezenţi la congres au fost umpluţi cu însufleţire fără margini. Din toate părţile se putea auzi poporul lui Dumnezeu, zicând: „ Ne-am aşteptat la ceva de felul acesta, aşa că noi să putem fi deosebiţi clar şi lămurit de către aceia care pretind că sunt servi ai lui Dumnezeu. Acum suntem fericiţi, deoarece ştim, cine suntem şi unde stăm şi putem merge înainte cu zel și energie reînnoită". În mod neapărat, adoptarea rezoluţiei fost punctul cel mai important al convenție, deoarece unşii au simţit căldura iubirii lui Iehova revărsate asupra lor. Acum, prin harul Domnului, unșii au un nume, pe care alţi nu-l doresc. Cei care se opun Societăţii şi lucrării ei nu pot lua acest nume, pentru că dacă vor face aceasta, atunci se declară ca martorii lui Iehova şi dovedesc că lupta lor împotriva lucrării de mărturie a fost o eroare. Aceşti opozanți au zis de repetate ori că Societatea este un plan de vindere de cărţi, şi dacă iau acum numele „Martorii lui Iehova", atunci s-ar ştampila prin semnul de cunoaştere, pe care Isus, după cum a spus, li-l va da lor: „Iată, că îţi dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei şi nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, şi să ştie că te-am iubit". – Apocalipsa 3:9.

Acum martorii unşi ai lui Iehova trebuie să meargă înainte cu toată puterea în lucrarea pentru onoarea şi glorificarea Sa. Nu luaţi în seamă cuvintele defăimătoare sau hulitoare ale duşmanilor. Noi nu ne luptăm cu un individ. Noi nu avem timp pentru discuţii cu aceia care se luptă împotriva lucrării Domnului. Ei nu pot împiedica lucrarea şi a ne certa cu ei înseamnă numai pierderea timpului scump consacrat. Unşii sunt acum hotărâţi să asculte îndemnul care este dat prin cuvântul Domnului în Romani 16:17,18: „Vă îndemn, fraţilor, să însemnați pe cei ce fac dezbinări şi tulburare, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o. EVITAȚI-I. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători".

I.B.S.A., care este persecutarea pentru„ International Bible Students Association", este numele corporaţiei şi Societatea poartă acest titlu şi nimeni nu are dreptul asupra acestui nume, afară de Societatea care aparţine corporaţiei. Acest nume de corporaţie va fi şi pe mai departe întrebuinţat pentru scopul pentru care a fost organizată corporația. Unşii Domnului însă de acum înainte în toate anunţurile lor pentru întruniri, adunări şi alte lucruri vor fi cunoscuţi şi numiţi „Martorii lui Iehova". În felul acesta oamenii vor afla că Iehova are un popor pe pământ, care îşi găseşte plăcerea în a-L reprezenta și onora numele Lui, și a ține sus steagul dreptăţii Lui. Nu numai numele „Martorii lui Iehova" a fost primit cu bucurie de către cei adunaţi, ci imediat după primirea rezoluţiei, unşii Domnului au început să îndepărteze literele I.B.S.A. de pe automobilele lor şi în locul lor au scris literele J.W. (Martorii lui Iehova), şi când nu au mai avut vopsea, au scris J.W. pe praful de pe automobile. Când au mers să lucreze în lucrarea de teren, au vorbit despre ei înșiși ca despre Martorii lui Iehova. Ei se bucură să poarte acest nume, deoarece gura lui Iehova i-a numit în felul acesta. – Isaia 62:2.

Focul duşmanului va fi concentrat acum asupra martorilor lui Iehova, pentru că ei sunt cei care au mărturia lui Cristos Isus şi care păzesc poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17). Opozanții, acționând sub conducerea lui Satan, se vor deda la tot felul de vorbiri calomniatoare şi răuvoitoare împotriva celor unși; dar cu cât mai mult se întâmplă aceasta, cu atât va mai puternică va fi dovada, că unşii Domnului sunt cu adevărat reprezentanţii lui Iehova. Aceasta va atrage atenţia oamenilor asupra lor; şi oamenii cu bunăvoinţă şi aceia care iubesc dreptatea, vor recunoaşte că Iehova are un popor pe pământ, tot aşa după cum Israeliţii au recunoscut erau profeţi în mijlocul lor. Ce privilegiu binecuvântat este să fi martor pentru Iehova! Fiecare din martorii lui Iehova trebuie să fie în toate privinţele curat şi trebuie să fie pe deplin şi cu totul separat de toţi ceilalţi. Aceşti martori sunt în lume, însă nu sunt o parte din ea. Aşa după cum s-a întâmplat odată, că Estera şi Mardoheu au fost făcuţi cunoscuţi la timpul hotărât înaintea poporului ca iudei, aşa trebuie şi vor fi făcuţi acum cunoscuți şi cei din rămăşiţa Domnului, care laudă numele lui Iehova şi arată oamenilor despre Împărăţia Sa. În timpul prezent trebuie să existe și chiar există unitate absolută între cei unși, și de acum înainte aceștia să voiască să meargă repede înainte şi să vestească Împărăţia spre onoarea numelui lui Iehova. Ei sunt cu totul siguri de biruinţă, deoarece cel mai înalt reprezentant al lui Iehova îi conduce.

SERVICIU

După cum oamenii descrişi de către profetul Ezechiel în capitolul nouă s-au aşezat lângă altar şi s-au anunţat pentru serviciu, aşa s-a întâmplat cu unşii Domnului când au intrat la congres şi s-au anunţat pentru serviciu. Toate mașinile cu motor au fost înregistrate, prevăzute cu un număr şi puse în serviciu. Începând cu ziua de luni, toate zilele următoare ale adunării generale au fost zile de serviciu pe teren. Departamentul de serviciu a fost bine organizat şi aproape fiecare care a fost prezent la congres s-a implicat în lucrarea pe teren sub conducerea conducătorilor de grupe. Nu prea a fost teritoriu îndeajuns de mare, ca să se poată da fiecăruia tot timpul de lucru. Columbus şi împrejurimile până la cincizeci de mile depărtare au fost acoperite și servite de lucrători. Ca şi în alte părţi ale ţării, în acel ţinut, condițiile economice sunt rele şi oamenii sunt în mare lipsă, în timp ce clerul încearcă să împiedice poporul ca să asculte adevărul. Însă aceste împrejurări nefavorabile nu au împiedicat ca vestea să fie răspândită între popor. În unele localităţi clerul a ieşit împreună pe străzi și au avertizat pe popor ca să nu asculte la martorii lui Iehova; însă în loc să urmeze pe cler, oamenii au fost și mai curioşi să cunoască, și mulți din ei au luat cărți. În unele orăşele preoţii au aranjat adunări protestatare, au ţinut vorbiri amenințătoare împotriva congresului şi au declarat că „lucrarea acestor oameni trebuie nimicită”. Clerul a început prea târziu. Aci urmează un mic rezumat al lucrării făcute pe teren:

Lucrători:……. ……..7231;
Mărturii ……..391.000;
Cărţi şi broşuri distribuite….. 890 426.

Broşura *„ Împărăţia – speranţa lumii*”, care conţine avertismentul către creştinătate, trebuie să fie distribuită în întreaga creştinătate. Scopul este de a pune toate mașinile la lucru până când mesajul în diferite va ajunge la Creştinătate. Martorii lui Iehova vor face cu bucurie acest lucru.

La congresul martorilor lui Iehova s-a ţinut un discurs, care a tratat capitolul treizeci și cinci din profeţia lui Isaia, discurs care a fost intitulat „ Rămăşiţă la front”. Întregul discurs va fi publicat în revistă sub acest titlu. Este îndeajuns să spunem aici că a fost dovedit ca şi o faptă indiscutabilă, că rămăşiţa trebuie să ia acum conducerea pe drumul înalt sau pe marele drum croit şi trebuie să ridice steagul Domnului pentru popor, ca prin acesta toţi oamenii cu bună voință să se poată aşeza de partea lui Iehova. Aceste gânduri au însufleţit pe lucrători în mare măsură, pentru că le arată exact, care lucrare trebuie făcută.

JUSTIFICARE

La sfârşitul unui discurs care a dezbătut capitolul al nouălea al profeţiei lui Ezechiel, referitor la omul cu călimara la brâu, a fost comunicat participanților la convenție că o nouă carte cu titlul „Justificare” este tocmai gata şi că ediţia prevăzută cu autograful autorului este gata pentru distribuire. Acest anunț a fost primit cu mare entuziasm, deoarece unşii au privit demult la Domnul ca să le dea o explicaţie a profeţiei lui Ezechiel. Această carte „Justificare” tratează primele douăzeci şi patru de capitole ale profeţiei lui Ezechiel. Ea dezvăluie judecăţile lui Iehova scrise împotriva Creştinătăţii şi arată că martorii Săi trebuie să vestească Creştinătăţii că ziua cercetării şi nimicirii ei a sosit. „Fiul omului [incluzând rămăşiţa], te-am făcut păzitor peste casa lui Israel; de aceea ascultă cuvântul din gura mea, şi înştiinţează-i din partea Mea! Când zic celui rău: „Vei muri negreşit!” dacă nu-l vei înştiinţa, şi nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viaţa, acel om rău va muri în nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă-l avertizezi, și el nu se întoarce de la răutatea sa, și nici de la calea sa rea, va muri în nelegiuirea lui; dar tu îți vei scăpa sufletul. (Ezechiel 3:17-19). Acest îndemn al lui Iehova a fost adresat lui Ezechiel, care a fost numit Fiul Omului. Cu aceeaşi, dacă nu cu o putere mai mare, el este acum adresat rămăşiţei Sale de pe pământ, care ca o parte a servului ales i-a numele „Fiul omului”. Unul dintre titlurile lui Cristos este „Fiul Omului” şi toţi unşii devin parte a trupului Său. Participanţii la convenție, care au luat cu ei volumul *Justificare*, se vor

familiariza rapid cu conținutul lui şi prin harul Domnului vor fi gata, să facă ceea ce Domnul le cere ca să facă.

Convenția nu s-a amânat așa cum s-au amânat alte convenții de mai înainte. Martorii lui Iehova și-au dat seama să că trebuie făcut încă mult lucru şi că acest lucru trebuie făcut repede; din pricina aceasta convenția şi-a extins lucrarea peste alte oraşe şi participanţii la congres s-au implicat în lucrare. Aceste adunări generale adăugate la congres s-au ţinut din 31 Iulie până la 1 şi 2 August şi s-au ţinut în oraşele următoare: Cleveland, Chicago, Detriot, Buffalo, Cincinnati, Indianapolis, Pittsburg, St. Louis şi Washington.

În acelaşi timp au fost ţinute numeroase adunări generale în multele ţări ale pământului unde apoi unşii depun mărturia. Spaţiul care ne stă la dispoziţie nu ne permite să dăm un raport detaliat despre aceste adunări generale adăugate la convenție; dar este de ajuns să spunem că entuziasmul care a început în Columbus a fost dus către alte locuri şi că mii de cărţi au fost răspândite între popor. A fost o privelişte înălţătoare, să vezi mii de consacraţi cântând laudă lui Iehova și ieșind din marele auditoriu și mergând în diferite locuri pentru a continua lucrarea. În inima fiecăruia a fost bucurie şi fiecare a mulţumit lui Dumnezeu, că i-a fost permis, ca să ia parte la congres. Cei prezenţi acolo vor împrospăta şi încuraja iarăşi pe alţii, care au trebuit să rămână acasă. Efectul bun al congresului din Columbus şi lucrarea de mărturie începută acolo vor fi duse pe mai departe ca valurile născute prin căderea unei pietre mari în apă liniştită şi vor merge necontenit mai departe, până vor acoperi toată ţara.

MÂNCARE

A fost necesar ca cei care au participat la convenție să fie hrăniți cu hrană materială pentru nevoile lor fizice. Mulţi din poporul Domnului au foarte puţine bunuri pământeşti, ca să-şi cumpere hrana necesară. Societatea a făcut pregătiri, ca să se servească la faţa locului mâncare bună la preţul cel mai mic. Organizaţia Betel a preluat acest lucru şi mii au fost hrăniţi zilnic. Aceasta a dat posibilitate multora ca să rămână pe terenurile expoziţiei şi în apropierea corturilor şi locuinţelor lor.

„The Messenger”(„Mesagerul”) a făcut un serviciu splendid. Nu este scopul Mesagerului să publice discursurile sau discuțiile despre punctele doctrinale. Aceasta este însărcinarea Turnului de Veghere. „The Messenger” a dat o privire generală despre întâmplările din decursul congresului şi despre lucrarea Societăţii în birourile sucursalelor din diferite părţi ale pământului. Mii de exemplare au fost trimise către diferite părţi de pe pământ, și fără îndoială subiectele puține rămase vor fi abordate rapid. Tratamentul celor care au participat la convenție de către oamenii buni din Ohio este cel mai bine exprimat prin rezoluţia adoptată cu unanimitate de voturi din 30 Iulie pe care o introducem aici după cum urmează:

Martorii lui Iehova adunaţi la congresul internaţional din Columbus, Ohio, în Iulie 1931, i-au următoarea rezoluţie:

„Urmărind instruirea Scripturii, mulţumim cu bucurie pentru toate lucrurile, prin faptul că ştim că ceea ce ne dă întotdeauna Părintele nostru ceresc, trebuie să conlucreze spre binele nostru, pentru că noi Îl iubim şi ţinem poruncile Lui.

Ne exprimăm mulţumirea noastră sinceră faţă de guvernatorul şi de ceilalţi funcţionari ai societăţii State Fair Association din Ohio pentru bunătatea dovedită faţă de noi, prin faptul că ne-au pus la dispoziţie fără plată teritoriul expoziţiei pentru congresul nostru.

Mulţumim Camerei de Comerţ pentru cooperarea ei şi pentru multele favoruri dovedite faţă de noi.

Mulţumim posturilor de radio WCAH şi WAIU pentru cooperarea lor prin faptul că au transmis gratuit mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu la oameni.

Mulţumim corespondenţilor credincioși și presei publice pentru cooperarea lor şi pentru lucrul bine executat, prin faptul că au publicat ştirile despre congresul nostru şi le-au transmis publicului cititor.

Ne exprimăm mulţumirea noastră faţă de tot poporul bun din Columbus şi împrejurimi pentru tratamentul prietenos şi bun pe care l-au dovedit faţă de noi, prin care au făcut șederea noastră în acest ţinut una foarte plăcută.

Cuprins

Domnul nu va uita niciodată nici cea mai mică prietenie arătată față de martorii Săi credincioşi. De aceea spunem dinainte foarte sigur că Domnul va dovedi o favoare deosebită față de oamenii buni din acest ţinut care ne-au oferit chiar și un pahar de apă rece în numele Lui.

Sugerăm prietenește dorinţa ca toţi oamenii buni să-şi întoarcă inima lor cu totul spre Dumnezeu şi noi le dorim multe binecuvântări durabile".

Congresul din Columbus a fost altfel decât orice congres ţinut mai înainte. O comparație se pare că nici nu se poate face. El a fost un monument pe drumul către Împărăţie. El a împrospătat şi a întărit pe cei unşi. Domnul a pus la cale acest congres şi şi-a hrănit acolo poporul Său. Acolo şi-a împlinit în adevăr promisiunea Sa: „Îi voi binecuvânta din belşug hrana, voi sătura cu pâine pe săracii lui" (Psalm 132:15). Lui Iehova i se cuvine toată onoarea şi preamărirea. Deci, unşii să continue să onoreze numele Său prin vestirea lucrărilor Lui la oameni și prin cântarea laudelor Lui.

ÎNŢELEGEREA PROFEŢIEI

IEHOVA se descopere pe Sine şi descoperă planurile Sale poporului Său la timpul hotărât. Prin urmare, profeția lui nu poate fi înțeleasă până nu sosește timpul hotărât al lui Dumnezeu pentru înțelegerea ei. Înainte de timpul hotărât orice interpretare este numai o bănuială. Fără îndoială că a fost plăcut Domnului ca consacraţii Lui să caute o înțelegere chiar și înainte de timpul stabilit pentru înțelegere. Această atitudine de căutare a adevărului i-a ținut în armonie cu Domnul. Îngerii sfinţi ai cerului au căutat, de asemenea, ca să înţeleagă; şi deşi Domnul nu le-a descoperit planul Său, și nici nu i-a mustrat, şi prin aceasta arată că nu priveşte cu displăcere pe cei care caută adevărul. Se va constata că înţelegerea profeţiilor lui Dumnezeu creşte pe măsură se dezvăluie împlinirea lor. Prin urmare omul poate vedea o anumită parte a profeției acum, și mai târziu s-o vadă mai clar. În Proverbe 4:18 este scris: „Dar cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până în ziua perfectă". Este, de asemenea, adevărat că profeția are mai mult decât o împlinire. Se va vedea că la o anumită perioadă de timp profeția are o împlinire mică sau în miniatură, iar ulterior o împlinire mult mai mare și mai completă.

Mulţi studenți au căzut în eroarea să creadă că Dumnezeu a inspirat pe oameni ca să interpreteze profeţiile. Profeţii vechi ai Vechiului Testament au fost inspiraţi de către Iehova ca să scrie așa cum au fost mânaţi de puterea Lui. Scriitorii Noului Testament au fost înzestraţi cu o anumită putere şi autoritate ca să scrie conform îndrumării Domnului. Însă, din vremea apostolilor încoace nici un om de pe pământ n-a fost inspirat să scrie profeţii şi, de asemenea, nici un om nu a fost inspirat să interpreteze profeția. Apostolul Petru spune cu totul lămurit: „ Fiindcă mai întâi de toate, să ştiţi că nici o proorocie din Scriptură nu se interpretează singură" (2 Petru 1:20). Interpretarea vine de la Dumnezeu la timpul stabilit de El. Când sosește timpul stabilit ca să aducă faptele fizice prin care consacraţii le pot privi ca împlinirea profeţiei, atunci profeția poate fi înțeleasă. Adevărul nu aparţine vreunui om sau altor creaturi. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. La timpul Său hotărât El îl face clar celor devotaţi Lui, și nu înainte.

Isus a zis ucenicilor Săi credincioşi: „Când va veni Spiritul adevărului, el are să vă călăuzească în tot adevărul.... şi vă va descoperi lucrurile viitoare" (Ioan 16:13). Spiritul lui Dumnezeu a fost dat acestor discipoli la Cincizecime, şi după aceea ei au scris şi au vorbit sub călăuzirea spiritului lui Dumnezeu (Fapte 2:4). Domnul le-a arătat lucruri viitoare şi unii din ei au rostit cuvinte profetice. Cu toate acestea, nu există nici o dovadă scripturală, că apostolii ar fi avut urmaşi, și prin urmare trebuie să concluzionăm că ei au avut o misiune specială de la Domnul ca să înțeleagă și să vorbească conform voii Lui. Fără îndoială unii din ei, cel puțin, au înţeles chiar mai mult decât ce le-a fost îngăduit să descopere şi altora. De pildă apostolul Pavel spune despre sine că a primit o vedenie şi a auzit cuvinte de la Domnul pe care nu are voie să le spună. Această este scris la 2 Corinteni 12:4. Atât de mult cât descoperă Biblia, de la timpul apostolilor n-a trăit nici un om care să fi avut o vedenie, pe care nu i-ar fi fost îngăduit s-o spună. Din cuvintele lui Isus trebuie să

Cuprins

înțelegem că chiar și discipolii Lui au avut permisiunea să înțeleagă planul lui Dumnezeu doar la timpul stabilit de El.

Isus a mai zis discipolilor Săi: „Şi v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, voi să credeţi" (Ioan 14:29). Aceasta este o afirmație clară a regulii referitoare la înțelegerea profeţiilor, și anume, că: „atunci când se vor împlini voi să credeţi și să înțelegeți". Expresia „voi" în acest text se referă la discipoli, și trebuie să se limiteze la cei care sunt devotați lui Iehova Dumnezeu. Din aceasta se poate vedea lămurit motivul pentru care Cuvântul Domnului nu poate fi înțeles de cei care nu sunt în armonie cu Dumnezeu. Dacă cineva vrea să înţeleagă Cuvântul Domnului, trebuie să se consacre sincer şi cinstit Domnului. Psalmul 25 versetul 14 spune clar: „Secretul Domnului este pentru cei ce se tem de El; și El le va arăta legământul Său".

Apostolii au organizat în zilele lor adunarea lui Dumnezeu sub conducerea Domnului. Scrisorile apostolilor au fost îndreptate către membrii adunărilor acelui timp, însă ele au fost menite în special pentru luminarea, întărirea şi mângâierea membrilor adunării sau a bisericii adevărate de la sfârşitul lumii, unde ne găsim noi acum. Aceasta o spun însuşi vorbele proprii ale apostolului în Romani 15:4 şi 1 Corinteni 10:11. După moartea apostolilor a venit imediat o perioadă de întuneric peste biserică. Aceea a fost o perioadă lungă de întuneric și este cunoscută în general ca „epoca întunecată". În decursul acelui veac îndelungat faţa lui Dumnezeu a fost întoarsă de la organizaţia numită „biserică", în ceea ce privește descoperirea planurilor Sale. Acea perioadă de timp a ţinut aproximativ de la secolul al treilea până la al nouăsprezecelea şi probabil că în decursul ei numai foarte puţini urmaşi adevăraţi ai lui Cristos au trăi pe pământ. E adevărat că un număr foarte mare s-au declarat ca urmaşii lui Cristos, dar cei care au fost credincioşi şi adevăraţi au fost foarte puțini la număr. Acea a fost o perioadă de timp când cei adevăraţi şi cei falşi au crescut împreună, stare pe care Isus a descris-o în pilda sa despre „grâul şi neghina" care cresc în acelaşi pământ. El a zis că ambele vor creşte împreună până la sfârşitul lumii. (Matei 13:21,30,39). Cele două clase crescând astfel împreună, urmaşii adevăraţi ai lui Cristos au fost în mare măsură împiedicaţi de către cei falşi. Învăţătorii din biserici au fost oameni egoişti interesaţi de influenţa politică şi de aroganța personală. Sub influenţa şi controlul lui Satan, a dușmanului, ei au făcut ca adevărul să devină întunecat şi să fie văzut foarte neclar.

Atenția este atrasă din nou la cuvintele pe care Isus, marele profet, le-a zis ucenicilor Săi cu autoritate de la Iehova: „Mă duc să vă pregătesc un loc..... şi după ce Mă voi duce... mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine". Trebuie deci aşteptat ca întoarcerea Domnului să marcheze începutul unei înţelegeri mai bune a cuvântului lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta se raportează în Faptele Apostolilor, capitolul 3 versetul 19 până la 21, că apostolul Petru a exprimat următoarea profeţie imediat după Cincizecime: „Vremuri de înviorare vor veni din prezența [sau literal, de la faţa] Domnului [Iehova]; şi el va trimite pe Isus Cristos, care a fost rânduit mai dinainte pentru voi; pe care cerul trebuie să-L primească [reţină] până la vremurile aşezării din nou a tuturor lucrurilor, vremuri despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi profeţi din vechime". În aceasta apostolul prezice clar un timp de înviorare pentru poporul Domnului, şi că aceasta va fi venirea a doua a Domnului Isus.

Aceasta nu înseamnă, că Isus trebuie să fie prezent iarăşi trupeşte pe pământ, deoarece pentru El distanţa de pământ nu reprezintă o barieră. El este o fiinţă spirituală de natură dumnezeiască şi puterea Lui este fără margini, oriunde s-ar afla vremelnic cu trupul. Fiind înzestrat cu toată puterea în cer şi pe pământ, El poate să administreze la fel de bine treburile adunării lui Dumnezeu dintr-un loc ca şi din altul. Cuvintele apostolului tocmai citate înseamnă că, Isus Cristos, la timpul Său hotărât şi conform ordinului lui Iehova, va începe să servească celor consacraţi lui Dumnezeu şi să le ofere înviorare. Care va fi natura acestei înviorări?

Petru menţionează cuvântul „restatornicire", ceea ce înseamnă o aducere înapoi a celor luate sau ascunse şi în mod neapărat include adevărul care a fost ascuns în timpul „veacului întunecat". Cu o altă ocazie, aşa cum se raportează în Matei capitolul 17 versetul 11, Isus a zis: „Ilie trebuie să vină mai întâi şi să aşeze din nou toate lucrurile". Ilie a fost un profet a lui Dumnezeu care la timpul Său a făcut o lucrare de restatornicire, prin faptul că a adus înapoi pe israeliți la o înţelegere a adevărului despre Dumnezeu şi la cunoştinţa relaţiei lor de legământ cu Dumnezeu. (1Regi 18:39). Lucrarea Sa a fost profetică şi a prezis că Domnul va aduce adevărul înapoi poporului Său propriu. După ce Ilie a murit, Maleahi a profeţit că

Dumnezeu va trimite pe Ilie, înainte de ziua cea mare şi înfricoşată a Domnului. Citiți această profeție în Maleahi, capitolul 4 versetul 5 şi 6. Această profeție este o dovadă că un altul trebuie să facă o lucrare similară celei făcute de Ilie, dar la o scară mult mai mare și de o importanță mult mai mare.

Restatornicirea sau restabilirea din nou a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Isus, precum şi restabilirea despre care vorbeşte apostolul Petru, trebuie să înceapă cu restatornicirea pentru poporul lui Dumnezeu a adevărurilor care au fost ascunse în timpul „veacului întunecat ". Această lucrare de restatornicire trebuie să meargă mai departe în decursul descoperirii prezenţei a doua a lui Isus Cristos. Este aşteptat că zilele înţelegerii profeţiilor vor începe la un anumit timp după descoperirea prezenţei a doua a Domnului, înţelegerea va continua să crească după aceea.

Dovada Scripturală este că prezenţa a doua a lui Isus Cristos este invizibilă şi a început aproximativ în anul 1874 d. Cr. În Testamentul Nou, scris în original în limba grecească, au fost folosite trei cuvinte diferite greceşti în legătură cu prezenţa a doua a Domnului Isus Cristos şi anume: *parusie* (Matei 24:3) care literal înseamnă „prezenţă"; *epifanie* (2Timotei 4:1) ceea ce înseamnă prezenţă şi o strălucire în lumină mai mare; şi *apocalipsă* (Apocalipsa 1:1), ceea ce înseamnă prezenţa Domnului strălucind în mai mare lumină şi spre o descoperire sau revelație completă. În astfel de mod este arătată desfăşurarea treptată a profeţiilor în decursul prezenţei Domnului. Acestea sunt timpurile de înviorare amintite de către apostolul Petru şi această înviorare este dată cercetătorilor plini de credinţă ai cuvântului lui Dumnezeu și este spre folosul lor, deoarece Dumnezeu şi-a întors faţa sa spre ei şi Domnul Isus își manifestă prezența și le slujește.

În timpul prezenţei Sale se întâmplă o restabilire sau o restatornicire treptată şi progresivă a adevărurilor fundamentale ale cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, lucrarea lui Ilie a prezis un timp de restatornicire a tuturor adevărurilor fundamentale ale planului divin. Această profeţie s-a împlinit. În special trei mari adevăruri fundamentale au fost foarte puţin înţelese până după venirea a doua a Domnului, şi anume, filozofia sacrificiului de răscumpărare, taina referitoare la Cristos şi membrii trupului Său, și restabilirea rasei umane în timpul domniei lui Cristos.

Acea restatornicire a adevărurilor fundamentale nu poate să însemne o desfăşurare sau o înțelegere a tuturor profețiilor, deoarece acestea (profețiile) nu fuseseră înţelese niciodată înainte; şi este imposibil a restabili ceva care nu a existat înainte, sau care nu a fost înțeles înainte. Fără îndoială, apostolii au înţeles adevărurile fundamentale, amintite mai sus ca fiind restatornicite. Este la fel de sigur să există multe din profeţii pe care ei nu le-au putut înțelege clar, deoarece nu a sosit timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru a le dezvălui. Unul din aceste adevăruri, în special, a fost cu referire la venirea a doua a Domnului, unul pe care Isus l-a afirmat și nici un om nu l-a înțeles. După cum este scris în Matei, capitolul 24 versetul 36, Isus a zis: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". Prin urmare concluzia este că „restatornicirea tuturor lucrurilor", amintită de apostolul Petru, nu se referă la interpretarea profețiilor.

DIN LUCRARE

„IEHOVA A BINECUVÂNTAT NEGREȘIT"

Dragă frate Rutherford:

Ca martori ai lui Iehova adunați în convenție la Indianapolis, dorim să exprimăm aprecierea noastră recunoscătoare față de Iehova pentru ospățul de „cărnuri grase, bine curățite", furnizate la convenția din Columbus.

Ne bucurăm de noul nostru nume, și declarăm acceptarea noastră a lui, nu numai prin cuvinte, ci și prin activitate zeloasă în proclamarea judecăților scrise. Viziunea importantă a Împărăţiei și partea noastră în ea ne atinge la inimă și aprinde entuziasmul și zelul nostru necunoscut până acum. Iehova a binecuvântat negreșit martorii Săi cu o revărsare suplimentară a spiritului Său.

Bucuria noastră nu cunoaște margini; ca parte a rămășiței, „paharul nostru e plin de dă peste el".

Acum, deja în față, ne declarăm planul de a rămâne acolo și de a cânta; cântarea cântecului vesel al eliberării și al justificării numelui Dumnezeului nostru Iehova.

Declarăm intenția noastră de a sta uniți în rândurile oştirii Domnului, și ținând sus steagul Împărăţiei, să arătăm oamenilor calea spre viață.

Fiți sigur de dragostea noastră, dragă frate Rutherford. Devotamentul dvs. față de Iehova și curajul dvs. este o inspirație pentru noi.

Frații dumneavoastră în Sion la,
Convenția din Indianapolis.

„SĂ CÂNTĂM LAUDELE DUMNEZEULUI NOSTRU"

Am hotărât că noi, o societate a martorilor lui Iehova, adunați în convenție la Cleveland, Ohio, înțelegem semnificația profundă a evenimentelor pline de sens din ultimele zile după cum urmează, și anume: Mesajul neînfricat dat și avertismentul oportun dat la convenția din Columbus pentru organizația lui Satan și pentru toți cei ce o susțin; definirea clară a numelui nou care urmează să fie de martori ai lui Iehova, și acceptarea cu bucurie a numelui nou de toți cei adunați cu deplina înțelegere a responsabilităților care însoțesc această denumire; prezentarea clară a capitolului 9 din Ezechiel, care arată lucrarea organizației vizibile și invizibile a lui Iehova.

Mai hotărâm: că noi, ca martori ai lui Iehova, adunați aici în Cleveland, dorim să transmitem fratelui nostru drag Rutherford pe care Domnul îl onorează atât de evident, și tuturor celor care iau numele nou, exprimarea noastră de apreciere față de marele Iehova pentru aceasta, o altă dovadă a bunătății Lui iubitoare în desfășurarea suplimentară a planurilor Lui și că suntem hotărâți să ridicăm steagul adevărului și să cântăm laudele Dumnezeului nostru până când „bătălia zilei celei mari" este luptată și câștigată și numele Lui este justificat.

APRINȘI DE ZEL

Dragă frate Rutherford:

Frații de culoare ai martorilor lui Iehova adunați în convenția la Washington, D.C., în „prelungirea" Convenției Internaționale a Turnului de Veghere la Columbus (Iulie 24-30, 1931), cred că este potrivit și corect să exprimăm prin rezoluție recunoștința și aprecierea noastră, mai întâi, față de Domnului, și apoi, față de dvs. pentru luminile aduse nouă prin acest mijloc al convenției. Față de Iehova, deoarece El este sursa lumini, adevărului și binecuvântărilor; și față de dumneavoastră ca un serv benevol folosit de El pentru încurajarea, ajutorul și mângâierea față de un popor pe care El l-a numit.

Unii din noi aici în convenție am fost martori oculari la acea acceptare de către mulțime a numelui „martorii lui Iehova" și din câte se știe acest nume a câștigat aprobarea unanimă a tuturor celor consacrați deoarece el va elimina fără îndoială pretendenți. Spiritul convenției este aici și toți sunt aprinși cu un zel care va mistui. Acest lucru a adăugat solemnitate însărcinării noastre, bucurie în executarea ei, și curaj în pericolul amenințător și iminent, deoarece victoria va fi în onoarea numelui Său, și El nu poate eșua.

Odată cu publicarea literaturii noi (*Împărăţia* și *Justificare*), fiecare palmă de pe suprafața pământului devine un teritoriu nou și există de lucru pentru toți. Ca martori ai lui Iehova lucrarea este sigură pentru cei credincioși până când se va termina lucrarea și dușmanii Lui vor fi distruși – numele Lui justificat.

Ca martori ai lui Iehova, ne angajăm să-I fim credincioși și, desigur, organizației Lui vizibile și invizibile.

DECLARAȚIE

Noi, ca societate a martorilor lui Iehova, declarăm că prin harul Lui, am ajuns să cunoaștem că El, Iehova, este Dumnezeu, Cel Preaînalt, și că recunoaștem faptul că El este prezent pe pământ cu scopul de a

Cuprins

întemeia Împărăția Sa; că Cristos Isus este Martorul Adevărat și credincios trimis de Iehova Dumnezeu ca reprezentant executiv; că El conduce oștirea lui Iehova, invizibilă și vizibilă, în care noi avem o contribuție; că scopul acestei campanii a Împărăției este de a justifica numele lui Iehova, și de a oferi o oportunitate de a ne dovedi integritatea, înveselind astfel inima lui Iehova, și în felul acesta El poate da „un răspuns celui care ocărește".

Mai mult, suntem recunoscători pentru hrana de pe masa Domnului, pe care El o furnizează atât de minunat. Suntem cu totul de acord și adoptăm cu bucurie rezoluțiile prezentate la convenția din Columbus, și luăm cu cea mai mare apreciere numele nou, MARTORII LUI IEHOVA. Suntem hotărâți în inimile noastre să urmăm pe Regele în lucrarea Lui spre o încheiere triumfătoare, și dorim să fim cunoscuți ca printre cei înscriși cu torul de partea lui Iehova.

Exprimăm în mod deosebit aprecierea noastră pentru broșura *Împărăţia*, față de care Domnul și-a manifestat binecuvântarea în cele trei zile pe care le-am avut aici la această convenție. De asemenea, exprimăm aprecierea noastră față de Domnului pentru cartea *Justificare*, pe care așteptăm s-o citim cu bucurie și s-o distribuim oamenilor. A fost într-adevăr o surpriză plăcută, și recunoaștem importanța titlului ei și a mesajului cuprins în ea. De asemenea, suntem recunoscători pentru *Mesagerul*. Toate aceste măsuri pline de iubire ne-au înviorat nespus de tare în acest timp pentru lucrarea care urmează să se facă. Dorim să vă asigurăm, frate Rutherford, de dragostea noastră și cooperarea noastră din inimă și de susținerea noastră totală în poziția pe care ați luat-o, și în care suntem privilegiați să fim co-lucrători ca martori ai lui Iehova.

CONVENȚIE ÎN EXTENSIE
Adunată la Washington, D.C.,
2 August 1931.

VICTORIE SIGURĂ

Dragă frate Rutherford:

Înainte de a pleca spre adunarea generală din Columbus, Ohio, noi, doi sau trei profităm de această oportunitate în Newport News să exprimăm față de dvs. dragostea și recunoștința noastră pentru lucrurile mari pe care Iehova ni le dă în prezent. Dorim, în special, să ne exprimăm recunoștința noastră iubitoare față de Tatăl ceresc pentru înțelegerea cărții Estera. Aceasta este „cel mai bun care încă va urma"; și fiți sigur, frate dragă, că suntem cu dvs. și cu restul credincioșilor până la sfârșit, prin harul lui Dumnezeu. Cuvintele sunt total nepotrivite pentru a exprima bucuria și încurajarea pe care am primit-o din articolele Turnului de Veghere despre „Estera și Mardoheu". Fie ca toți membrii rămășiței să fie curajoși, să îndrăznească, să fie puternici, și victoria este sigură și certă. Victoria este a Domnului.

Marele Rege al Eternității, Iehova, Dumnezeul nostru, să vă binecuvânteze și să vă întărească pentru lucrarea mare pe care o aveți înaintea dvs. la convenție. Domnul din Sion să vă binecuvânteze.

Servii și co-lucrătorii dvs.,

FRED E. HUNSECKER, *Sharpshooter*
MABEL G. HUNSECKER, *Co-lucrător*
MARGARET BAILEY, *Pionier*.

CONTINUAȚI BĂTĂLIA

Dragă frate Rutherford:

Participanții la convenție adunați la Pittsburg, Duminică 2 August 1931, au aprobat în unanimitate o moțiune care exprimă dragostea și recunoștința față de dvs. și familia Betel pentru lucrarea dragostei dvs. manifestată la convențiile din Columbus și Pittsburg.

Nu putem să trecem cu vederea îndatoririle fără număr care reprezintă săptămâni de pregătire, zi și noapte.

Suntem recunoscători pentru belșugul de binecuvântări spirituale care a venit într-un mod iubitor. Dorim să prețuim „numele nostru nou”, și ca atare, vom continua să împingem bătălia până la poartă, pentru ca numele Celui pe care-l iubim, adorăm și servim să fie glorificat.

Frații dumneavoastră prin harul Lui,
ADUNAREA DIN PITTSBURG (Pa.)

REZOLUȚIE

Aprobată la convenția din Detroit 2 August 1931

De când Domnul a venit la templul Său pentru judecată fulgerele de lumină au luminat și continuă să lumineze cărarea noastră. A fost plăcerea Domnului să folosească rubricile Turnului de Veghere și celelalte publicații ale Societății de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere pentru a reîmprospăta, mângâia și întări pe martorii Săi credincioși.

Noi credem că Societatea, alcătuită din toți credincioșii unși de pe pământ, este partea vizibilă a organizației lui Iehova, și că scopul organizației este proclamarea „acestei evanghelii a Împărăţiei”, așa cum a fost prezis de Domnul nostru în Matei 24:14. Mai credem că fără participare în lucrarea de mărturie nimeni nu poate fi chemat un martor al lui Iehova.

Având în vedere cele de mai sus, hotărâm că noi, cunoscuți până acum ca Studenți Internaționali ai Bibliei, adunați în convenție la Detroit, Michigan, în această a doua zi de August 1931, adoptăm în unanimitate și confirmăm rezoluția aprobată la convenția din Columbus, adică: Că de acum înainte vom fi cunoscuți ca martorii lui Iehova, un nume pe care-l recunoaștem ca venind de la Iehova Dumnezeu, așa cum a fost arătat în Scripturi, prin marele Său reprezentant executiv, Cristos Isus, Domnul nostru. – Isa. 43:10.

Ne bucurăm în aceasta foarte mult, așa cum confirmă mai departe credința și încrederea noastră că Iehova Dumnezeu supraveghează treburile Societății de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, și călăuzește pe fratele Rutherford, președintele ei, în conducerea lucrării Domnului pe tot pământul.

Trebuie să fie cunoscut, așadar, de toți oamenii că noi, ca urmași ai Domnului nostru Isus Cristos, adunați în convenție la Detroit, declarăm supunerea noastră totală față de Iehova Dumnezeu ca martori ai Lui, și că, prin harul Lui, vom sta umăr la umăr cu fratele Rutherford și cu lucrătorii credincioși de la sediul din Brooklyn, New York, în trimiterea mesajului adevărului către toate popoarele pământului.

Mai hotărâm ca o copie a acestei rezoluții să fie trimisă fratelui Rutherford ca o expresie a stimei noastre personale față de El și încrederea noastră deplină în conducerea Lui.

'AM SPERAT CĂ UNUL VA VENI LA UȘA MEA'

Dragă frate Rutherford:

Aproape în fiecare duminică dimineața vă ascult la radio. Ieri v-am ascultat din Columbus, Ohio. Discursul dvs. a fost minunat. A fost ca și cum cineva mi-ar fi dat apă rece când eram însetat.

În urmă cu trei sau patru ani am cumpărat *Harfa lui Dumnezeu, Creația, Misterul Terminat, Milioanele care trăiesc acum nu vor muri niciodată, şi Iadul: Cine sunt acolo? Pot să iasă afară ei?* Mă gândeam că făceam doar un act bun prin cumpărarea lor, și le-am pus deoparte. Într-o duminică dimineața am pornit radioul și am tot mutat de la un post la altul, încercând să prind un program de biserică, și v-am auzit vorbind. Eu și soțul meu am ascultat. Duminica următoare v-am ascultat din nou. Soțul meu mi-a spus că ați fost minunat, până când ați vorbit despre cler. Doi din frații lui mai mari sunt slujitori metodiști; și desigur el nu a crezut că dumneavoastră vorbiți adevărul. Eu am crezut; și aceasta a înrăutățit lucrurile. Am citit toate cărțile pe care le cumpărasem, și am cerut soțului meu să facă la fel. Până acum nu am reușit să-l conving să facă aceasta.

Cuprins

Ieri el v-a ascultat împreună cu mine (din Columbus, Ohio), și a spus că crede că trebuie să fiți trimis de Dumnezeu să faceți această lucrare minunată. Soțul meu este un om bun, duce o viață curată; a trecut prin Primul Război Mondial, s-a întors fără nici o zgârietură, dar nu vrea să aibă nimic de a face cu biserica de când s-a întors din Franța. De ce, nu știu; și el nu vrea să spună, deși vrea ca cele trei fetițe ale noastre să fie crescute în biserică.

Ieri mi-a cerut să vă scriu să ne trimiteți o copie a discursului dvs. despre Împărăţie. Am uitat titlul. Voi anexa ștampile pentru copie. Dacă doriți, faceți bine și trimiteți-mi. *În fiecare zi am sperat ca unul din reprezentanții Turnului de Veghere să vină la ușa mea*. Vreau mai mult din cărțile lor. Vreau să cunosc adevărul și adevărul să mă elibereze, așa cum ne-a spus Cristos.

Mulțumindu-vă cu amabilitate, sunt

A dumneavoastră,
D-na HELEN M. MCCANN, *Pa*.

RESPECTÂND CU BUCURIE PORUNCA DOMNULUI

Dragă frate Rutherford:

La convenția auxiliară ținută în Buffalo, N. Y., din 31 Iulie până în 2 August 1931, care a cuprins trei secțiuni ale oştirii Domnului în această localitate, și anume, engleză, poloneză și italiană, mărită de câțiva colportori pionieri și alți lucrători, pe o rază de 60 de mile (96 km) sau mai mult, a fost prezentată următoarea rezoluție și adoptată în unanimitate de toți frații englezi, italieni și polonezi prezenți.

Hotărâm că noi în convenție adunați în Buffalo, N. Y., îmbrățișăm din toată inima rezoluția de la convenția din Columbus declarând supunerea și devotamentul nostru față de Iehova Dumnezeu și dovedind această supunere prin respectare de bunăvoie și cu bucurie a poruncii lui Dumnezeu de a face cunoscut pe tot pământul că Împărăția este singura speranță a lumii. De asemenea înțelegem că a sosit timpul să dăm un avertisment de la Iehova pentru conducători și pentru oameni.

De asemenea, dorim să îmbrățișăm a doua rezoluție, și anume să refuzăm să fim chemați „Studenții Bibliei" sau cu nume similare ca un mijloc de identificare a poziției noastre corecte înaintea Domnului. Refuzăm să ne chemăm după numele vreunui om, și luăm cu bucurie numele pe care gura Domnului l-a rostit și dorim de acum încolo să fim cunoscuți ca MARTORII LUI IEHOVA, cu totul separați de toți cei care sunt indiferenți sau care se opun mesajului din prezent al lui Iehova.

Cu cea mai sinceră bucurie primim înțelegerea clară a lucrării relative a celor șase oameni cu arme de ucidere și a „omului cu călimara" care merge înaintea lor. Cu o claritate uimitoare discernem lucrarea noastră prezentă de a pune semnul pe frunțile tuturor celor din „Creștinătate" care suspină și strigă din cauza tuturor urâciunilor care se fac.

Prin urmare, ne angajăm, cu ajutorul Domnului nostru, să stăm loial și să sprijinim Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere și pe fratele Rutherford, pe care Domnul l-a ales și pus în poziția responsabilă ca președinte al Societății și pe care noi am învățat să-l apreciem și iubim pentru zelul și curajul în serviciul Domnului, și în proclamarea mesajului lui Dumnezeu cu privire la Împărăţie și întemeierea lui completă pentru ușurarea și binecuvântarea tuturor celor care ascultă și servesc pe Iehova și Regele Lui Cristos Isus.

De asemenea, apreciem responsabilitatea pusă asupra Sionului, rămășița lui Dumnezeu de astăzi.

LUPTA ESTE ÎN CURS DE DESFĂȘURARE

Dragă frate Rutherford:

Martorii lui Iehova în convenție adunați la Cincinnati, Ohio, doresc să exprime înaintea lui Iehova și a credinciosului Său Isus, Cel ce este Amin, și față de dvs., recunoștința de nedescris și bucuria pe care o simțim în privilegiile și favorurile din care ne-am împărtășit la convenția din Columbus și continuăm să ne împărtășim la această convenție.

Cu adevărat „ochiul nu a văzut, nici n-a auzit, nici nu a intrat în inima omului, lucrurile [binecuvântate] pe care le-a rezervat Iehova” pentru rămășița Lui în aceste zile. Ferice de urechile noastre că aud, și de ochii noștri că văd, și de inimile noastre că primesc aceste lucruri.

Cu uimire solemnă și totuși cu recunoștință veselă noi primim numele nou pe care l-a rostit gura lui Iehova. Rezoluția despre numele nou a fost recitită aici, și întreaga convenție, atât a celor care au afirmat-o la Columbus și a celor care nu au avut această posibilitate, a adoptat în unanimitate aceeași rezoluție cu entuziasm. Dorința noastră sinceră este de a nu „lua numele în deșert” prin neglijență sau slăbire a mâinii sau eșecul de a ne ridica sau acționa asupra privilegiilor noastre; ci de a umbla vrednici de această „slavă pe care Iehova nu o dă altuia ci doar clasei servului Său ales de pe pământ”.

Darurile surpriză, adică, broșura *Împărăţia* și *Justificare,* sunt o desfătare pentru inimile noastre. În aceste ultime trei zile noi am folosit broșura *Împărăţia* pentru a ține sus mărturia lui Isus Cristos și Domnul Dumnezeu a binecuvântat foarte mult eforturile depuse. JUSTIFICARE! Ce nume emoționant pentru cea mai recentă carte! Cât de bine rezumă ea dorința inimilor martorilor lui Iehova; și doar să ne gândim la ceea ce a promis Dumnezeu: „Desfată-te în Domnul, și El îți va împlini dorințele inimii tale”, și aceasta în timp ce rămășița servului Său este încă pe pământ.

Suntem hotărâți să citim într-un mod studios și într-un duh de rugăciune cartea Justificare, și apoi, ca reprezentanți adevărați și credincioși ai lui Iehova, să mergem înainte umăr la umăr cu toată armata Lui mică de pe pământ și să folosim această carte în vestirea avertismentului pentru Creștinătate și în punerea unui semn pe frunțile celor care suspină și plâng în Creștinătate și să le arătăm drumul pe care membrii rămășiței răscumpărate au privilegiul să umble sub conducerea Regelui Uns al lui Dumnezeu, Cristos Isus.

Așteptăm cu nerăbdare apariția în Turnul de Veghere a argumentelor referitoare la numele nou și la drum, și apreciem partea dvs. în arătarea martorilor lui Iehova spre aceste adevăruri care satisfac foamea pe care El l-a folosit pe Servul Său iubit Isus ca să le servească la masa Domnului.

Activitatea dumneavoastră neobosită și deschiderea neînfricată a gurii de a depune mărturie publică pentru Iehova, pentru numele și Împărăţia Lui, sunt un stimulent constant pentru noi și sunt, o respingere fără echivoc a acuzațiilor calomnioase a clasei „omului păcatului”.

Lupta este în curs de desfășurare. Prin harul lui Iehova suntem în ea cu dumneavoastră până la îndreptățirea numelui și cuvântului Lui.

Cu apreciere și dragoste profundă și cu rugăciunile noastre,

CONVENȚIA EXTINSĂ DE LA CINCINNATI

ÎN ACORD TOTAL

Dragă Rutherford:

Convenția auxiliară de la St. Louis a fost un mare succes; entuziasmul și bucuria celor care au participat au fost remarcabile.

Cei care nu au fost prezenți la convenția din Columbus au dorit să aducă la cunoștință că sunt în acord total cu acțiunea luată cu privire la numele nou, și au adoptat în unanimitate următoarea rezoluție:

”Martorii lui Iehova în convenție adunați la St. Louis, Mo. doresc să-și exprime aprecierea profundă a întregii bunătăți revărsată asupra lor de Iehova în prezent, și în special în darea unui nume nou rămășiței, martorii lui Iehova. De asemenea și pentru cartea *Justificare* și broșura *Speranța Lumii*.

Ei doresc să se știe de ei că sunt hotărâți să continue să coopereze cu toți ceilalți din clasa „servului” sub noul nume, martorii lui Iehova, până când cuvântul și numele sunt justificate”.

Îmi dă o bucurie mare să transmit această acțiune către dvs. și să-mi exprim hotărârea să împing bătălia până la poară cu mai multă vigoare.

Rugând binecuvântarea continuă a Domnului asupra dvs. și cu mulțumiri către Iehova pentru modul în care v-a călăuzit, sunt, cu salutări creștine,

Fratele dumneavoastră prin favoarea Domnului,
J.C. WATT, *Președinte al Convenției*

„AM ALERGAT CU BUCURIE”

Dragă frate Rutherford:

Am auzit discursul dvs. în această dimineață la radioul KNX, Hollywood. Camera a fost plină și fiecare cap s-a plecat cu reverență și s-a străduit să prindă fiecare cuvânt. A fost o casă metodistă; și după discurs proprietarul cu soția lui au venit la mine și au cumpărat cărțile *Lumina*, și *Profeția*. Doamna a spus cu lacrimi în ochi, „Dacă aceasta este adevărat, de ce să ne străduim să plătim această ipotecă?” Cred că ei au înțeles importanța deplină a mesajului dvs.

Și eu am stat ascultând cu lacrimi care curgeau pe fața mea pentru bucuria, și gândul scripturii, „Oamenii vor arde în foc”, de o căldură arzătoare. Cu siguranță aceasta s-a împlinit astăzi; și eu m-am simțit ca și cum îngerii cântau din nou să știe că numele lui Dumnezeu este justificat pe pământ.

Cât de mult trebuie să vă iubească Dumnezeu pentru credincioșia dvs. față de El și poporul Lui. Opoziția trebuie să se simtă rușinată după ce a auzit acest discurs. Mi-a părut rău că nu am putut să particip la convenție, dar sunt bucuros să am o parte în lucrare aici acasă. Termometrul arată 112… la umbră timp de câteva zile în cea mai mare parte a zilei. Totuși noi am alergat cu bucurie din ușă în ușă, punând emisiunile radio pentru marea conexiune, și ne-am bucurat de privilegiu. Mai multă putere pentru dvs., și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

MYRTLE WINKLE, *Colportor Pionier*.

MANIFESTĂRI ALE DRAGOSTEI LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

La ultima întâlnire generală de afaceri a adunării din Petersburg, a fost adoptată o rezoluție în unanimitate astfel încât vă transmitem dragostea și aprecierea noastră pentru multele lucruri bune pe care Domnul le oferă pentru folosul poporului Său prin dvs. Atât de multe lucruri bune vin pentru folosul nostru încât suntem uimiți de multe manifestări ale dragostei și înțelepciunii lui Iehova și ale puterii Lui nelimitate în protejarea poporului Său.

Apreciem în mod deosebit articolele din Turnurile de Veghere, în special cele referitoare la cartea Esterei, care sunt o revelație pentru noi toți. Pe măsură ce lumina devine tot mai puternică, zelul nostru crește din ce în ce mai mult, astfel încât vrem că spunem tuturor despre Diavolul și organizația lui rea, în special despre înșelăciunile și ipocriții lui, preoții. Va fi un timp glorios când tot sistemul va dispărea de pe pământ.

Asigurându-vă de dragostea și rugăciunile noastre ca să primiți putere și călăuzire în timp ce conduceți organizația vizibilă a lui Iehova în bătălie, suntem,

Frații dumneavoastră prin har divin,
Adunarea din PETERSBURG (*Ont.*).

CU SIGURANȚĂ DOMNUL ESTE BUN

Dragă frate Rutherford:

Am citit și am studiat cărțile Lumina; și mulțumesc Tatălui meu ceresc că sunt în armonie cu fiecare cuvânt din ele, și doresc să știți că Îi mulțumesc zilnic că v-a făcut să scrieți aceste cuvinte pentru învățătura

Cuprins

noastră în acest timp, ca să ni se întărească credința și să mergem înainte pentru premiu. Sunt ferm convins că acest lucru este de la Domnul, și nu de la om. Nici un om dacă nu ar fi inspirat de Domnul nu ar putea să-și adune gândurile și să facă această carte atât de clară încât cel care citește să poate să alerge.

Cu siguranță, dragă frate, Domnul este bun. El dă hrană celor flămânzi și le dă hrană la vreme potrivită, pentru ca ei să fie împrospătați cu bucuria Domnului, care este tăria lor în acest timp pentru a merge înainte și a lupta lupta cea bună a credinței în înălțarea numelui Său. Sora Pittenger mi se alătură în aceste gânduri; și credeți-mă, frate drag, vă amintim zilnic la tronul harului.

LEWIS PITTENGER, Pa.

MULȚUMIM DOMNULUI

Dragă frate Rutherford:

Cu toate că știm că sunteți foarte ocupat în privința celei mai importante lucrări din lume, totuși am face o greșeală dacă am păstra tăcerea întotdeauna. De multe ori am simțit nevoia să vă scriem pentru a exprima aprecierea noastră pentru lucrarea pe care o faceți prin harul Domnului. Ne dăm seama pe deplin că această lucrare este a Domnului. Ne bucurăm că Domnul vă folosește pe dumneavoastră. Dragostea și devotamentul dvs. față de Iehova Dumnezeu este arătat în justificarea de către dvs. a numelui și cuvântului Lui. Aceasta ar trebui să pună în uimire pe orice creștin adevărat. După ce mă gândesc la toate ce ați scris și vorbit sunt din ce în ce mai uimit. Ați dovedit dincolo de orice îndoială că aveți cel mai mare curaj în această epocă în justificarea Creatorului nostru. Viața și lucrarea dvs. este de o mare încurajare pentru creștinul care gândește. De asemenea, am simțit în citirea Turnului de Veghere că trebuie să aveți o dragoste profundă pentru copiii lui Dumnezeu. Nu putem nega că ați fost credincios față de ei în exprimarea adevărului Lui.

Profeția este o carte pe care nu ne permitem s-o neglijăm. Ea vorbește pentru sine. Fie ca cei micuți ai Domnului s-o studieze. Avem nevoie de ea.

Cărțile *Lumina* sunt mărețe. Ele sunt pline de minuni. Interpretarea Revelației nu lasă nici o îndoială în mințile noastre. În sfârșit avem lumina despre Revelație. „Ferice de cel ce citește, și de cei care aud cuvintele profetului, și împlinesc lucrurile care au fost scrise în ea; căci timpul este aproape.”- Rev. 1:3 (*Diaglott*).

Mulțumim Domnului pentru bunătatea Lui, și vă transmitem, de asemenea, dragostea noastră creștină și cele mai bune urări.

Ai dumneavoastră în serviciul Regelui regilor,
W.H. FARKER, *Calif*.

PUTERNICI ÎN DOMNUL

Dragă frate Rutherford:

Nu ne cerem scuze că vă răpim timpul. Dorim ca să știți că inimile noastre sunt pline de recunoștință față de Iehova pentru că a pus pe unul în fruntea Societății care are curajul să stea înaintea „marelui balaur roșu” și să administreze atac după atac asupra lui, „în numele Domnului și al unșilor Lui”. Și dorim să știți că suntem cu dvs. în această bătălie, până la sfârșit.

De asemenea, apreciem cu adevărat interesul profund pe care-l aveți față de lucrătorii în lucrare. După ce am primit cărțile și scrisoarea cu instrucțiuni, am mulțumit Domnului în rugăciune pentru îngrijirea Lui iubitoare manifestată astfel asupra unșilor Săi. Bucuria noastră nu cunoaște nici o limită în citirea Luminii. Din vremea apostolilor nu a fost scris așa ceva. Dacă aceasta nu „aprinde” inimile prietenilor pentru activitatea lor intensă, atunci nimic nu va aprinde. Ne bucurăm să știm că am avut măcar o mică parte în împlinirea Revelației până acum, și nu avem alt gând decât acela „de a sta fermi de partea lui Iehova”, până când totul se va împlini. Ne simțim slabi în noi înșine, dar puternici în Domnul. Și noi iubim lucrarea noastră,

Cuprins

și această Revelație minunată ne dă impuls să mergem înainte. Suntem hotărâți să depășim toate obstacolele pe care dușmanul le aruncă în calea noastră, și în ciuda tuturor oamenilor și îngerilor răi, noi ducem mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu, sau această evanghelie a Împărăţiei, la cei care sunt în întuneric și în umbra morții.

Rugând favoarea continuă și binecuvântarea Domnului în timp ce vegheați asupra intereselor Împărăţia Lui, suntem,

Lăcustele dvs. tovarășe,
BRO. și SR. J. G TOPE

LAUDĂ ȘI MULȚUMIRI LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Vă rog să mă iertați că vă răpesc timpul, dar simt că aș dori să-mi exprim aprecierea pentru cartea Lumina. Cu adevărat Domnul vă folosește, frate drag; și dorința mea este să cooperez întotdeauna cu dvs. în serviciul lui Iehova, Tatăl nostru Regesc. Cuvintele nu pot exprima grandoarea și măreția adevărurilor care sunt revelate în prezent; și îmi umple inima de bucurie să mă gândesc că Iehova vrea să ne încredințeze acest secret. Cu adevărat gloria și lauda se cuvine numelui Său sfânt.

Anexat veți găsi câteva versuri care încearcă să exprime ceea ce nu pot exprima cuvintele.

Fiți sigur, frate drag, de dragostea și rugăciunile mele continue.

Sora dumneavoastră în Sion,
(D-ra) R. JACKSON, Anglia.

Iehova, Creatorule, Rege Atotputernic,
Tie îți aducem mulțumirile și laudele noastre;
Tată! Tânjim să vedem numele Tău sfânt
Curățat și spălat de orice pată diavolească.

Vie în curând Împărăţia Ta, când toți vor vedea
Că numai Tu ești marele Conducător al pământului.
Tu ești suprem, Tată, atunci toți vor ști.
Laude Ție vor curge atunci de pe toate buzele.

HOTĂRÂȚI SĂ DEPUNEM MĂRTURIE

Dragă frate Rutherford:

Cât de mult ne bucurăm de cartea *Lumina*! Sărim de bucurie. Niciodată nu am citit așa ceva de minunat. Ne aduce, desigur, bucurie în inimile noastre să știm că am avut, și încă mai avem, o contribuție în ducerea mesajului Împărăției la cei flămânzi de pe pământ.

Am avut un timp glorios vestind *Lumina* și *Prohibiția* în această săptămână; și mulți care ascultă emisiunile Turnului de Veghere din KROW se bucură pentru că mesajul le este adus lor.

Simțim că articolele Turnului de Veghere despre „Omul Păcatului" sunt hrană la vreme potrivită, care avertizează rămășița ca să fim pregătiți pentru testul crucial. Cuvintele nu pot exprima mulțumirile și recunoștința noastră față de Iehova pentru binecuvântările Lui.

Și, dragă frate, ne rugăm pentru binecuvântările Lui continue asupra dvs. și asupra celor dragi din Betel pentru poziția voastră credincioasă în acest timp.

Suntem hotărâți să continuăm să vestim mesajul Împărăţiei până când se va sfârși.

Ai dumneavoastră în serviciul Regelui,
ADUNAREA DIN ROCKLIN (California).

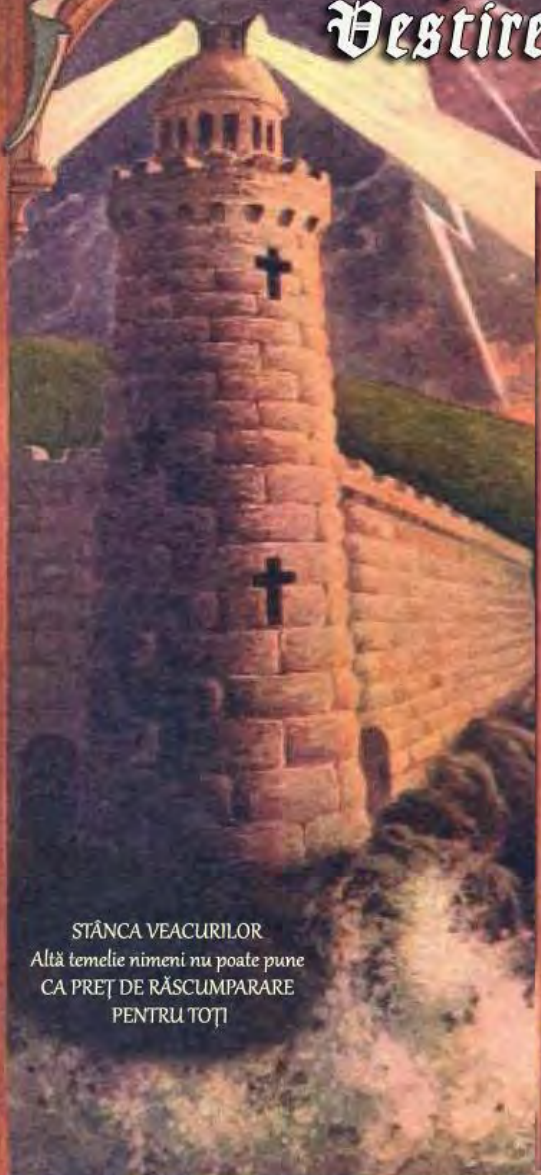
Cuprins

Cuprins

de TURNUL VEGHERE

Şi Vestirea Prezenţei Lui Cristos

"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineaţa, şi este tot noapte!"
- Isaia 21:11 -

BILUNAR

VOL. LII **1 Octombrie 1931** **Nr. 19**

Cuprins:

UN NUME NOU **- Pag. 397**

PRIN NEASCULTAREA UNUI OM **- Pag. 405**

UN ÎMPĂRAT VA DOMNI ÎN NEPRIHĂNIRE **- Pag. 410**

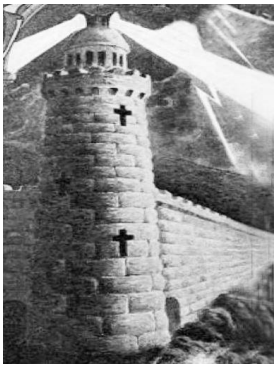
Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare.

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot aşa, când veţi vedea întâmplându-se aceste lucruri, să ştiţi că Împărăţia lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

APRIL 15, 1912

Cuprins

Misiunea ei sacră

Această revistă este publicată cu scopul de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă scopurile lui Iehova. Ea furnizează un studiu sistematic din Biblie în care se pot angaja, cu regularitate, toţi cei care o primesc. Ea oferă anunţuri despre vizitele făcute la clasele de Biblie de către vorbitorii de călătorii, face anunţuri despre congrese şi rapoarte despre acestea. Ea face anunţuri despre programe radio şi înştiinţează despre instruire potrivită din Biblie pentru transmisii radio.

Aderă strict la Biblie ca şi Cuvânt descoperit al lui Dumnezeu al adevărului. Se bazează cu tărie pe marea jertfă de răscumpărare, ca doctrină fundamentală prin care sunt măsurate toate celelalte doctrine. Este liberă de partide, secte şi crezuri ale oamenilor. Nu-şi asumă o atitudine dogmatică, ci invită la o cercetare atentă a declaraţiilor ei, în lumina Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu. Nu se dedă la controverse şi coloanele ei nu sunt deschise individualităţii.

PUBLICATĂ BILUNAR DE
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 ADAMS STREET . . BROOKLYN, N. Y., U.S. A.

FUNCŢIONARI:
PREŞEDINTE: J.F.RUTHERFORD
SECRETAR: W.E. VAN AMBURGH

COMITETUL EDITORIAL: J. F. RUTHERFORD
W. E. VAN AMBURGH, J. HEMERY,
R. H. BARBER, E. J. COWARD

Pentru noi scripturile învaţă clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, Făcătorul cerului şi al pământului şi că există din veşnicie în veşnicie; că Logosul a fost începutul creaţiei Sale; că Logosul a devenit om; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe pământ.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, l-a creat pe omul perfect pentru pământ şi l-a pus pe el; că omul n-a dat ascultare legii lui Dumnezeu în mod intenţionat şi a fost condamnat la moarte; că din cauza actului greşit al lui Adam toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

CĂ ISUS a fost făcut fiinţă umană pentru a deveni Răscumpărătorul omului; că el şi-a dat viaţa ca jertfă pentru om şi astfel a produs preţul de răscumpărare; că Isus cel divin a fost înviat, s-a înălţat la cer şi a prezentat valoarea jertfei sale umane ca preţ de răscumpărare pentru om.

CĂ TIMP DE MULTE SECOLE, Dumnezeu, prin Cristos, a ales dintre oameni pe membrii bisericii sale, care constituie corpul lui Cristos; că misiunea bisericii este să calce pe urmele Domnului Isus Cristos, să devină matură asemenea lui, să pună mărturie despre numele şi scopul lui Iehova Dumnezeu şi în cele din urmă să fie glorificaţi împreună cu Isus Cristos în împărăţia Sa cerească; că acest Cristos, Capul şi corpul, constituie „sămânţa lui Avraam” în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului.

CĂ LUMEA S-A SFÂRŞIT; că Domnul Isus s-a întors şi este acum prezent; că Iehova l-a pus pe Isus Cristos pe tronul Său şi acum porunceşte tuturor naţiunilor şi popoarelor să asculte de El.

CĂ SPERANŢA OAMENILOR de pe pământ este restatornicirea perfecţiunii umane în timpul domniei lui Cristos; că domnia lui Cristos va da şansa fiecărui om să treacă printr-o încercare cinstită pentru viaţă şi cei care vor asculta vor trăi pe pământ, pentru totdeauna, într-o stare de fericire.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Octombrie 1931** **Nr. 19**

UN NUME NOU

"Atunci națiunile vor vedea neprihănirea ta, şi toţi împăraţii slava ta; şi-ţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura lui Iehova". - Isaia 62:2, *Roth.*

Iehova a accentuat faptul că are „să-şi aleagă….un popor pentru numele Său", şi că acest popor va trebui să vestească "laudele Lui" şi nu a vreunei creaturi sau organizaţii făcută de oameni. Evident că este hotărârea lui Iehova de a întemeia adevărul pe pământ, în timp ce rămăşiţa Sa sau servul Său credincios este încă pe pământ, şi că adevărul trebuie vestit de rămăşiţa unsă spre mărirea şi lauda numelui Său mare. Nu pare nicidecum potrivit să credem că Iehova ar permite ca şi cei din urmă membrii ai adunării Sale alese să moară sau să fie duse de pe pământ în cer în timp ce oamenii răi vorbesc în numele lui Dumnezeu şi vestesc eroarea spre necinstirea numelui Său. Pare mult mai rezonabilă părerea că Dumnezeu va avea o anumită clasă marcată ca martorii Săi, şi aceasta chiar la sfârşitul organizaţiei lui Satan. Dumnezeu va nimici pe cei fărădelege şi pe cei ce vorbesc cu făţărnicie în numele Său, pentru ca astfel oamenii cu bun simţ să poată cunoaşte ce este adevărul, şi cum să stea de partea dreaptă.

2. În primele zile ale bisericii lui Dumnezeu, unele grupe din sânul bisericii au dorit să se numească după un învăţător iubit sau apostol al lui Cristos. Pavel a accentuat în mod deosebit greşeala unei astfel de atitudini, şi i-a avertizat să se păzească de aceasta. (1 Corinteni 3:4,5) După ce apostolii şi-au sfârşit călătoria de pe pământ, oamenii din adunări au căzut în aceeaşi greşeală, în timp ce s-au făcut cunoscuţi sub numele unui om, sau cu un nume care a fost ales pentru un anumit scop sau cu o anumită ocazie. Multe naţiuni s-au făcut cunoscute sub numele lui Cristos, cu toate că nimeni nu este creştin, dacă nu este uns de Iehova Dumnezeu; şi prin urmare naţiunile în mod greşit se numesc „creştine". În naţiunile acestea sunt mai multe clase şi numiri. Sunt romano şi greco-catolici, calvinişti, luterani, baptişti şi metodişti, urmaşii lui Campbell şi Miller şi mulţi alţii, care toţi se numesc creştini, şi toţi afirmă că învaţă adevărul; şi totuşi nici una din ele nu cinsteşte numele lui Iehova. În ultimii ani un bărbat credincios al lui Dumnezeu a intrat în acțiune care a proclamat adevărul lui Dumnezeu așa cum a fost descoperit pe vremea aceea, şi aceia care au fost tovarăşi cu el în lucrare, au fost numiţi „Russellişti", „Oamenii zorilor Mileniului", „Studenţii Bibliei Internaţionali", şi alte nume asemănătoare. De la moartea lui Charles T. Russell s-au format multe grupări din aceia care odinioară au umblat cu el, şi fiecare dintre aceste grupări susține că învaţă adevărul, şi fiecare dintre ele se numeşte cu una din denumirile ca „Urmaşii Pastorului Russell", „Prietenii adevărului", „Paznicii adevărului descoperit prin Pastorul Russell", „Studenţii Uniţi ai Bibliei" şi altele după numele conducătorului lor local. Toate acestea produc încurcătură şi împiedică pe cei ai bunăvoinței să ajungă la cunoştinţa adevărului.

3. Dacă trebuie să se dea pe pământ o mărturie aspră, clară şi hotărâtă a adevărului pentru numele şi preamărirea lui Iehova, atunci pare rezonabil că Iehova va da de înţeles clar cine sunt aceia care vestesc adevărul. Oare nu este rezonabil ca și cei care depun mărturie despre adevăr să cinstească şi să justifice numele lui Iehova Dumnezeu şi nu numele unei făpturi sau organizaţii formate de oameni?

4. Până în prezent, preoţii şi învăţătorii diferitelor confesiuni ale aşa-numitului „Creştinism organizat" au provocat multă încurcătură, şi prin învăţăturile lor contradictorii au întors pe mulți oameni de la Dumnezeu şi de la cuvântul Său. Acum, însă, un număr mare de oameni încep să vadă că „Creştinismul organizat" este făţarnic, dar totuşi sunt încă mulţimi care se află în confuzie. Cei care într-adevăr fac lucrarea de depunere a mărturiei pentru numele şi onoarea lui Iehova, sunt cunoscuţi de mulţi oameni din lume ca „Russellişti",

„Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie” sau „Oamenii Turnului de Veghere”. Sunt însă o mulțime de grupări care poartă astfel de denumiri, și care sunt cunoscuți ca „Studenţii Uniți ai Bibliei”, și care se opun în public lucrării de mărturie care se face împotriva organizaţiei lui Satan pentru justificarea numelui mare a lui Iehova. Aceşti opozanți afirmă că „stau în templul lui Dumnezeu” și se înalță pe ei înșiși și pe conducătorii lor, şi în acelaşi timp se luptă împotriva unei Societăți care publică vestea adevărului, întocmai cum a prezis aceasta apostolul, că se va întâmpla. (2Tesalon. 2:1-5). Aceşti dușmani sfătuiesc pe oameni ca nu cumva să aibă de a face cu literatura care se editează de Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, şi de Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie, şi prin aceasta să producă încurcătură. Acești opozanți nu numai că neglijează ca să vestească oamenilor ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru împotriva organizaţiei Diavolului şi să răspândească vestea Împărăţiei lui Dumnezeu ca mijlocul pentru nimicirea organizaţiei nelegiuite, ci, dimpotrivă, duc o luptă deschisă împotriva tuturor acelora care proclamă în acest mod adevărul. Toate acestea aduc ocară şi necinste asupra numelui lui Iehova Dumnezeu. Dacă acei opozanți au dreptate, atunci noi nu avem dreptate; și dacă noi avem dreptate, atunci ei sunt cei care greșesc; și nu pare oare atunci rezonabil că Dumnezeu va lămuri, cine sunt martorii Lui dintre grupările acestea şi cine vestesc adevărul, şi că aceasta o va face încă înainte de a nimici „Creştinătatea” sau organizaţia lui Satan?

5. În Israel existau martori adevăraţi şi falşi; însă ceea ce a fost scris de profeţii lui Dumnezeu despre Israel, s-a scris spre folosul deosebit al clasei credincioase a servului de pe pământ la sfârşitul lumii. Despre aceasta suntem convinşi pe deplin. (Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11). De la venirea Domnului la templul lui Dumnezeu cei din clasa templului au primit o viziune mai clară despre planurile lui Iehova ca până atunci, însă nici unul dintre aceia care sunt în afară templului nu a avut o asemenea viziune. Cei ce se luptă împotriva lucrării de mărturie ce s-a făcut şi ce se face nu cred nici măcar că Isus Cristos a venit în 1918 în templul lui Dumnezeu, şi prin urmare nu li s-a dat nici o viziune a ceea ce este revelația Lui pentru clasa templului. Ei nu înţeleg adevărul prezent. Pe de altă parte, cei care au luat parte cu bucurie în lucrarea de servire a Domnului au o masă bogată a Domnului înaintea lor şi se hrănesc din ea. Ei beau din izvoarele adevărului, se veselesc în timp ce alţii se mânie. Despre starea pe care noi o vedem înaintea ochilor noştri Iehova a făcut pe profetul Său să scrie: „De aceea aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată servii Mei vor mânca; dar voi veţi fi flămânzi; iată, servii Mei vor bea, dar voi veţi înseta; iată, servii Mei se vor bucura, dar voi vă veţi ruşina; iată, servii Mei vor cânta în bucuria inimii, dar voi veţi striga în durerea inimii, şi veţi urla de zdrobirea spiritului.”- Isaia 65:13,14.

6. Noi, desigur, nu luptăm cu nimeni; și singurul motiv pentru care am putea da atenţie acelora care se luptă împotriva adevărului prezent, sau am putea aminti numele lor, este acela, ca să descriem precis starea noastră, şi aceasta se pare că este voia lui Dumnezeu. Noi ştim că faptele fizice pe rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu le experimentează în prezent corespund întocmai cuvintelor arătate mai sus de profetul Isaia. Noi ştim că, în calitate de servi ai lui Dumnezeu, suntem aprovizionați din belșug de Domnul, în timp ce împotrivitorilor nu li se întâmplă acest lucru. După aceea Domnul dă de înţeles că se va debarasa de învăţătorii falşi sau clasa „servului rău”, şi de toţi aceia care au produs încurcătură, când spune: „Şi veţi lăsa numele vostru la aleşii Mei drept blestem; căci Domnul Dumnezeu vă va omorî, și va pune un alt nume servilor Săi.” –Isaia 65:15.

7. Pare clar că Domnul va da de gol pe învăţătorii falşi şi pe martorii falşi, pentru ca oamenii să nu aibă nici o scuză ca să refuze să asculte adevărul Său. În textul amintit mai sus cuvântul tradus „blestem” este, de fapt, „jurământ”, şi aşa este tradus de *Rotherham*. Cuvântul „blestem” sau „jurământ” înseamnă o declaraţie sau afirmație solemnă făcută cu o cerere adresată către Iehova ca să stabilească ca dreaptă afirmaţia sau declaraţia aceasta. Pentru aceasta Domnul a spus despre urmaşii declarați ai lui Cristos care se numesc creştini, servii Domnului, dar care cinstesc numele creaturilor şi nu al Creatorului, că vor fi înlăturaţi, şi „veţi lăsa numele vostru ca [blestem]”; şi aceasta înseamnă că trebuie să se facă o afirmaţie sau declaraţie solemnă, cu aprobarea lui Iehova că acesta este adevărul, *că aceşti credincioşi falşi nu sunt martorii aleşi ai Domnului, şi că Iehova va da alt nume servului Său credincios şi adevărat*.

8. Afirmaţia sigură a profetului este că Domnul „te va omorî”, și aceste cuvinte ale profetului se potrivesc exact cu cuvintele apostolului cu privire la „omul fărădelegii”, și anume: „Şi atunci se va arăta cel Nelegiuit,

pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va distruge cu strălucirea venirii Sale".- 2 Tesaloniceni 2:8.

9. După aceea Dumnezeu ne descopere motivul acestei acţiuni drastice împotriva credincioşilor falşi: „Aşa că cine se va binecuvânta în ţară se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului; şi cine va jura în ţară, va jura pe Dumnezeul adevărului; căci vechile suferinţe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei". (Isaia 65:16) Prin uciderea servilor falși sau nelegiuiți, Iehova își justifică numele şi cuvântul Său, şi lasă să fie cunoscuţi cine sunt aceia care sunt credincioşii devotaţi Lui, și acestora le dă un alt nume. Motivul pentru aceasta este că mulţi au afirmat că sunt servii lui Dumnezeu, cu toate că au fost necredincioşi, și privilegiile lor le-au folosit spre rău, şi au cauzat confuzie între aceia care au dorit să asculte. Iehova spune, că pentru a face o deosebire clară între servul fals şi cel adevărat, doreşte să facă cunoscută naţiunea Sa aleasă sub un nume cu totul deosebit. Deoarece aceasta este adevărat, atunci este sigur că numele nou se referă și are de a face cu lucrarea servului credincios al lui Dumnezeu în timp ce este pe pământ. Acesta va fi un nume care nu ar putea fi folosit de alții, și unul pe care alţii nu vor dori să-l poarte.

10. Ca o confirmare Iehova Dumnezeu, prin profetul Său, vorbește către clasa servului credincios, care sunt membrii Sionului, și spune: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta neprihănirea lui ca strălucirea, şi izbăvirea lui ca o făclie care se aprinde. Atunci națiunile vor vedea neprihănirea ta, și toţi împăraţii slava ta: şi îţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului.". (Isaia 62:1,2, *Roth.)* Acest text trebuie să se refere în mod neapărat la timpul după ce Iehova rezidește Sionul şi astfel apare în măreţia Sa şi în mijlocul organizaţiei Sale. (Psalm 102:16). Nu ar fi rezonabil ca să aplicăm cuvintele acestea ale profetului lui Dumnezeu la membrii adunării după ce aceștia au fost transferați în ceruri, deoarece naţiunile nu ar putea să vadă atunci că Dumnezeu are un popor aprobat, care păşeşte cu fermitate înainte pentru numele Său. Iehova declară (Isaia 62:1), că de dragostea Sionului ia această acțiune pozitivă, adică, că va face cunoscut că Sionul este organizaţia Sa, şi că naţiunile trebuie să vină la cunoştinţa aceasta. Prin urmare, aceasta trebuie să se întâmple înainte de nimicirea naţiunilor. Membrii organizației lui Dumnezeu și care, desigur, sunt aprobați de El, sunt asemănați în textul acesta cu o făclie în flăcări, care este ridicată sus și care arată oamenilor calea spre mântuire. Tot în acelaşi capitol, în versetul zece al profeţiei lui Isaia, Iehova porunceşte poporului Său, în timp ce este încă pe pământ ca să ridice un steag pentru popor cu scopul evident de întoarce pe cei ce sunt cu bună voință pe calea Domnului Dumnezeu. Prin urmare, legătura arată că Iehova Dumnezeu va da poporului Său un nume nou, şi îi spune: „Tu vei fi chemat după un nume nou, pe care gura lui Iehova îl va hotărî (după un anumit timp)". Contextul arată că El va face aceasta după ce Domnul Isus a venit la templul Său şi după ce a rezidit Sionul. Numai după aceea El va porunci acelora care fac parte din clasa templului ca să ridice sus steagul, ca pe o făclie în flăcări, pentru folosul şi conducerea poporului. Există numai o singură clasă de oameni pe pământ pe care Domnul o foloseşte în modul acesta. Naţiunile, în special cele ale „Creştinătăţii" încep acuma să vadă că acesta este un popor „pentru numele Său" şi că aceştia cântă şi laudă numele lui Iehova fără ezitare.

11. "Religia organizată", numită „Creştinism", a făcut multă pagubă vestirii adevărului Împărăţiei lui Dumnezeu şi a lucrării ei; însă clasa ce constituie „servul rău", „omul fărădelegii", este în stare să producă pagube mult mai mari şi nelegiuite. Nimeni altul afară de clasa lui Iuda, care poartă acelaşi nume ca „servul credincios" al lui Dumnezeu, nu ar fi în stare să facă aşa mare pagubă adevărului şi să producă atâta confuzie în popor ca aceştia. În prezent acele grupări care se numesc „Studenţii Bibliei", „Studenții Uniți ai Bibliei" și „Urmaşii Pastorului Russell" şi care afirmă că „sunt bazaţi pe adevărurile fundamentale care au fost descoperite de Pastorul Russell", vorbesc împotriva acelei clase care vesteşte mesajul Împărăţiei. Aceşti opozanți ridică învinuire în public că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere şi organizaţia ei ar fi numai o „organizare vicleană pentru vânzarea cărţilor", şi că face o „lucrare mare falsă în numele Domnului". Pentru sprijinirea părerii lor ei citează cuvintele lui Isus Cristos, care a zis: „Mulţi îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! Oare nu am făcut… noi multe minuni în numele Tău? (Matei 7:22) Aceste cuvinte sunt citate împotriva clasei „servului credincios", ca şi cum facerea unei lucrări ar fi un semn sigur al fărădelegii şi al dezaprobării de la Domnul. Aceia care se luptă împotriva acestui lucru, nesocotesc cu totul porunca Domnului Isus îndreptată către cei credincioşi. Isus spune: „Această evanghelie a Împărăţiei trebuie

să fie propovăduită în toată lumea spre mărturie". (Matei 24:14). Vine timpul când Dumnezeu declară că „toiagul de cârmuire al răutăţii… nu se va odihni pe moştenirea celor neprihăniţi". (Psalm 125:3). Prin urmare, El va înlătura pe „servul rău" sau pe „omul fărădelegii", pentru ca adevărul să aibă o cale liberă, şi pentru ca să nu existe nici o scuză pentru confuzie în mințile oamenilor cu privire la cine sunt cei vestesc adevărul lui Dumnezeu.

12. Mulţi sunt pe pământ care au auzit ceva despre adevărul prezent, şi care din pricina neînţelegerii dintre aceia care se numesc „Studenţii Bibliei" sunt nesiguri cu privire la ce trebuie să facă. Pentru ca unii dintre aceştia să nu mai poată avea motiv pentru a rămânea în necunoştinţă, se pare că Dumnezeu va însemna ca pe ai Săi pe aceia care sunt servii Lui adevărați şi care vor dovedi aceasta prin faptul că vor aduce lui Iehova adevărată credincioşie şi devotament. Apoi cei care fac parte din clasa „prizonierilor" şi cei cu bună voință și cu inimi sincere vor ști exact unde pot să găsească adevărul şi atunci, cum spune profetul, „se vor binecuvânta în Dumnezeul adevărului", care înseamnă Dumnezeul Aminului (de la Amin). Cuvintele folosite în Isaia 65:16, „Aşa că cine se va binecuvânta pe pământ se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului", înseamnă, potrivit traducerii literale, „Dumnezeul Aminului", adică Dumnezeul Domnului Isus Cristos, prin care vor veni binecuvântările. Oamenii trebuie să aibă ocazie să înţeleagă că acesta este adevărul, despre care s-a dat mărturia de către Isus Cristos, și pe care El l-a încredinţat rămăşiţei Sale credincioase, dând acesteia însărcinarea de a-l depune.

13. Mardoheu şi Estera fost pentru un timp în serviciul regelui înainte să fie identificați ca evrei sau iudei. La timpul hotărât, Dumnezeu a potrivit treburile în așa fel, încât au trebuit să fie în mod definitiv făcuţi cunoscuţi ca iudei. Cuvântul „evreu" sau „iudeu" înseamnă cei care cinstesc şi laudă pe Iehova Dumnezeu. Şi poporul adevărat al lui Dumnezeu a stat un oarecare timp în serviciul Său, însă nu a fost identificat atât de precis de alţii care nu erau în serviciu. Se pare că acum a sosit timpul când membrii clasei „servului credincios" trebuie să fie recunoscuţi sau identificaţi cu totul lămurit ca iudei, sau ca un popor care cinsteşte şi laudă pe Iehova Dumnezeu, şi care este devotat cu credincioşie Lui şi lucrării Sale. Prin urmare, Iehova declară: „Servul Meu trebuie să se numească cu un alt nume". Din textul sus amintit este clar că numele trebuie să fie acela pe care-l va numi sau l-a numit gura Dumnezeului Iehova.

NUMELE NOU

14."Celălalt nume" trebuie să fie în strânsă legătură cu Iehova, deoarece Iehova îl dă; şi trebuie să fie în strânsă legătură cu Isus Cristos, deoarece Iehova este declarat clar a fi Dumnezeul Aminului, prin care „cei care se binecuvântă pe pământ, trebuie să fie binecuvântaţi" (Isaia 65:16) Unul din titlurile Domnului Isus Cristos este „Amin". El se identifică astfel când se adresează către biserica Laodiceea: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios şi adevărat". (Apocalipsa 3:14) Iehova a dat Domnului Isus Cristos numele acesta, şi Iehova este „Dumnezeul lui Amin". Iehova a trimis pe Isus pe pământ ca să fie Martorul Său, şi Isus s-a dovedit credincios pe deplin în executarea lucrului Său, iar Iehova i-a dat numele și titlul „Amin, Martorul credincios şi adevărat".

15. Adresându-se bisericii din Filadelfia, Domnul aminteşte două clase, mai întâi o clasă credincioasă, şi după aceea o clasă necredincioasă, şi totuşi amândouă se numesc după numele Domnului. Despre clasa necredincioasă amintită acolo Isus a zis: „Care spun că sunt evrei [iudei, dând laudă lui Dumnezeu], dar nu sunt, ci mint"; şi apoi spune către clasa celor credincioşi: „Iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, şi să ştie că te-am iubit". (Apoc. 3:9). După aceia Isus adaugă, adresându-se către credincioşi: „Iată, Eu vin curând; păstrează ce ai, ca nimenea să nu-ţi ia coroana". (Apocalipsa 3:11). Evident el vrea să spună acolo: „Eu vin curând la templu". Când Isus a venit la templul lui Dumnezeu, a găsit o clasă credincioasă, pe care a numit-o „servul credincios și înțelept". Isus a dat următoarea promisiune acestei clase: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu… voi scrie pe el numele Meu cel nou". (Apocalipsa 3:12) Desigur, aceasta trebuie să se întâmple la timpul când El aduce pe credincioșii Săi în templu, și înainte ca aceştia să fie transferați în slava cerească. Rezultă, așadar, cei aprobați în templu, ca clasă, au un nume asupra lor ca martori credincioşi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu, deoarece acesta este numele

Cuprins

şi titlul Domnului Isus pe care l-a promis că îl va scrie pe ei. Unora ca acestora El le încredinţează mărturia Sa, şi aceasta trebuie să se depună. (Apocalipsa 12:17) Când Isus intră în acțiune împotriva organizaţiei lui Satan, El poartă titlul : „Cel credincios şi adevărat”. Cei care sunt identificați în strânsă legătură cu El, trebuie să fie asemenea Lui şi să poarte numele Său. Aceasta clarifică declarația profetului lui Dumnezeu din Isaia 65:15, ,că El dă servului Său un alt nume, și anume, numele „Amin”, pentru ca oamenii să se binecuvânteze în Dumnezeul lui „Amin”.

O PIATRĂ ALBĂ

16. Pe lângă pietrele scumpe care erau sculptate și puse pe tăbliţa de pe piept a marelui preot care slujea în cortul întrunirii, au fost adăugate lângă tăbliţa de pe piept Urim şi Tumim. Cu ajutorul acestora, marele preot comunica cu Iehova, şi primea de la Iehova porunci şi îndrumări, pe care trebuia să le transmită poporului. Cuvântul Urim înseamnă „lumini” şi îl identifica pe marele preot, nu numai ca servul lui Dumnezeu, ci ca pe cel luminat, şi îl lumina cu privire la ceea ce trebuie să facă. Se poate presupune că înţelege că marele preot a putut să jertfească fără Urim, dar fără Urim nu a putut să vină în legătură cu Dumnezeu, şi nici să fie folosit de Domnul ca un mijloc de comunicare pentru popor. (Numeri 27 : 21 ; Neemia 7 :65) Se pare că există o legătură strânsă între Urim şi piatra albă amintită de Isus în legătură cu biruitorii. - Apocalipsa 2 :17.

17. Adresându-se adunării din Pergam, Domnul aminteşte două clase, una necredincioasă și compromițătoare, şi o altă clasă credincioasă şi adevărată; şi El separă pe una de cealaltă. Clasa credincioasă ia o poziție fermă împotriva fiecărei părţi a organizaţiei lui Satan şi în mod pronunţat se declară de partea Domnului. (A se vedea *Lumina*, Volumul I, paginile 25-27). După aceea Domnul, adresându-şi cuvintele către clasa credincioşilor, spune : „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni, decât acela, care-l primeşte”. – Apocalipsa 2 :17.

18. Singurul alt loc în care se foloseşte cuvântul grecesc tradus „piatră albă”, este Fapte 26:10, unde Pavel spune de fapt: „Mi-am dat cuvântul (votul) împotriva lor”; și el și-a dat votul cu ajutorul unei pietre albe de cremene, care era un simbol al împuternicirii sau al privilegiului de a vota. Când Domnul Isus a venit la templul lui Dumnezeu, şi a găsit o clasă credincioasă, El vorbește despre aceasta în mod colectiv ca „servul credincios şi înţelept”. Acelora care fac parte din această clasă, nu li se vorbeşte fiecărui în parte, ci ca unei clase. „Piatra albă” nu se dă numai unei persoane, ci clasei servului credincios. Piatra este dovada aprobării lui Dumnezeu sau denumirea oficială a acelora care sunt servii sau reprezentanţii lui Iehova; și Iehova îşi dă votul spre binele acelora, prin Isus Cristos, şi arată acest har clasei credincioase prin faptul că le dă piatra albă. Această desemnare oficială și autoritară nu este cunoscută sau înțeleasă de nimeni decât de cei care au primit piatra, adică, votul că Iehova îi aprobă. Cuvintele textului sunt, „un nume, pe care nimeni nu-l cunoaşte, afară de acela care-l primeşte”, arătând astfel clasa care a primit piatra. Numele nou este scris pe piatră, şi aceasta înseamnă că aceasta este clasa care primeşte votul sau aprobarea lui Iehova, şi cărora El le dă privilegiul mare de a purta numele acesta şi de a avea o înţelegere clară a lui Iehova şi a planurilor Sale. Prin aceasta se întemeiază o relație de încredere între clasa credincioasă şi Iehova, şi acestei clase i s-a dat privilegiul ca să înţeleagă planurile lui Iehova, şi să le comunice oamenilor. Aşadar, există o corespondență sau relație apropiată între piatra albă şi Urim folosit de marele preot. Numai clasa preoţească, aleasă din fiii lui Levi și aprobată, se bucură acum de privilegiul binecuvântat de a avea o apreciere a semnificației numelui lui Iehova.

19. Printre lucrurile preţioase, împărtăşite clasei servului este înţelegerea numelui lui Iehova. Până la venirea Domnului la templul Său, numele Iehova nu a însemnat pentru creştin nimic mai mult decât un apelativ al Tatălui ceresc. Avraam a cunoscut numele Iehova, însă acest nume nu a avut pentru el şi nici pentru oricare alt om o însemnătate deosebită, până când Dumnezeu nu a explicat lui Moise numele Său. Exact același lucru se aplică şi asupra Israelului spiritual. Domnul a descoperit poporului Său însemnătatea numelui Iehova numai după venirea Domnului la templul lui Dumnezeu. Astăzi credincioşii văd că numele

Iehova se referă la planurile Sale, în special cu privire la poporul Său, şi în general cu privire la creaţia Sa întreagă. Aceia însă care se luptă împotriva vestirii adevărului prezent, nu acceptă această explicare a numelui lui Iehova, şi nici nu înţeleg însemnătatea adevărată a numelui Iehova. Ei nu au primit „piatra albă”, și prin urmare, nu au o denumire oficială din partea lui Iehova, şi nu există nici o legătură de încredere între ei şi Iehova; de asemenea, ei nu au nici un mijloc de comunicare cu El prin cuvântul Său aşa cum a prevăzut El aceasta pentru cei ce-L iubesc şi Îl slujesc cu credincioşie.

20. Dăruirea „pietrei albe” pare să fie făcută a se aplica în special asupra rămăşiţei credincioase, şi aceasta este dovada lui Dumnezeu dată rămăşiţei, pentru serviciul Lui, şi că clasa rămăşiţei credincioase în prezent este reprezentanta Lui pe pământ. Darea pietrei este o numire într-un serviciu, dat și primit cu înţelegere de rămăşiţă. Aceia care sunt cu adevărat poporul lui Iehova şi, prin urmare, urmaşii credincioşi ai lui Cristos Isus, cunosc şi înţeleg privilegiile lor şi serviciul lor, însă alţii nu înțeleg aceasta. Numai aceia care au primit „piatra albă” cu numele nou pot să înţeleagă. De aceea spune Scriptura: „Pe care nimenea nu-l cunoaşte, numai acela care-l primeşte”, adică, piatra, numirea oficială din partea lui Dumnezeu.

21. Aceia care se luptă împotriva vestirii adevărului prezent, nu înţeleg însemnătatea titlului „acel serv credincios”; altfel, dacă ar înțelege şi ar fi cinstiţi ar executa datoriile „servului credincios”. Ei spun despre ei înşişi: „Noi suntem iudei”. Însă Domnul le spune că ei aparţin sinagogei lui Satan, adică, ei au ajuns o unealtă în mâna lui Satan. Dacă li se vorbeşte despre rămăşiţă, ei cunosc însemnătatea cuvântului „rămăşiţa”, însă nu înţeleg şi nu apreciază relaţia strânsă dintre Domnul şi rămăşiţa Sa. Ei înțeleg că unul din numele Atotputernicului este Iehova, însă nu cred și nu acceptă însemnătatea adevărată şi profundă a numelui Iehova. Ei nu sunt sub mantia neprihănirii şi din acest motiv nici nu pot pricepe. (Psalm 92:6). Din zilele apostolilor și până după venirea Domnului la templul Său, numele „serv” nu a fost înţeles sau aprecia de nici un om de pe pământ. Este evident, aşadar, că numai aceia care au avut privilegiul să fie aduşi în templu au înțeles și au acum o înțelegere și apreciere adevărată a acestui nume.

22. Rezultă clar din promisiunea din Apocalipsa 2:17 că urmaşii credincioşi de pe pământ ai lui Isus Cristos de la sfârşitul lumii, şi în timp ce se află încă pe pământ, vor fi binecuvântați cu ceva care le dă un acces mai uşor la Iehova, şi prin va fi evaluată voinţa Sa cu privire la ei și care le va aduce o înţelegere a unui nume, care până acuma nu a fost înţeles pe deplin. Aşadar, acesta este pentru ei un nume nou.

23. Se pare că nu este nici un motiv bun ca să limităm împlinirea textelor din Isaia 62:1,2, Apocalipsa 2:17 şi Isaia 65:15, și Apocalipsa 3:12, la biserică după ce ea atinge gloria cerească. Mai degrabă pare sigur că va avea loc cel puţin o împlinire parțială a profeţiilor pentru rămăşiţă conţinute în aceste texte în timp ce este încă pe pământ. Domnul spune prin profetul Său: „Atunci naţiunile vor vedea neprihănirea ta şi toţi împăraţii slava ta; şi-ţi vor pune un nume nou, pe care îl va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna lui Iehova, o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău”. – Isaia 62:2,3, *Roth.*

24. Naţiunile de pe pământ nu au putut să vadă onoarea conferită de Iehova asupra rămășiței credincioase după ce aceasta este în gloria cerească. Scopul evident al lui Dumnezeu prin faptul că a permis domnitorilor şi popoarelor să vadă aceasta este ca ei, adică oamenii naţiunilor, să știe că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, şi că El are un popor pe pământ care îşi păstrează neprihănirea înaintea Lui. Aceasta nu este în folosul rămăşiţei, ci ca o mărturie pentru numele lui Iehova, şi în justificarea numelui Său mare, pe care El îl aduce prin Sion, organizaţia Sa. Din acest motiv Iehova refuză „să tacă după rezidirea Sionului (1918)”, ci, dimpotrivă, foloseşte pe martorii Săi şi lucrarea lor spre onoarea şi gloria Sa.

25. Promisiunile preţioase din Apocalipsa 2:17 şi 3:12 sunt pentru „biruitori”. În înţeles general, cuvântul „biruitor” l-am aplicat asupra acelora care sunt credincioşi până la moarte. Când cineva devine un copil al lui Dumnezeu, atunci trebuie să rămână credincios neîncetat, şi lupta trebuie să meargă până la sfârşit, şi acest sfârşit este la moarte. Oare aceasta este singura însemnătate a acestor texte cu privire la biruitori?

26. În Apocalips 15:2 sunt amintiţi „biruitorii asupra fiarei şi a chipului ei”, şi acuma se înțelege bine că aceasta s-a întâmplat, aşa cum s-a arătat până acum, după 1918, când Domnul a venit la templul Său. Dumnezeu le dădu biruinţa asupra fiarei şi a chipului fiarei; aşadar, cei ce stau pe mare ilustrează pe cei o sută patruzeci şi patru mii care formează clasa servului ales. Aceştia sunt învingători sau biruitori. (A se vedea Lumina, Cartea Doi, paginile 14, 15). Acelaşi cuvânt grecesc redat „biruitori” în textul de mai sus,

Cuprins

Apocalipsa 15:2, este redat în Apocalipsa 2:17 şi 3:12 cu „învingători”. Este sigur, că învăţătura dată în Apocalipsa s-a dat în folosul adunării lui Dumnezeu acum de pe pământ, adică rămăşiţei; rezultă aşadar, că biruința amintită în Apocalipsa capitolele doi şi trei, se aplică cel puţin în parte asupra rămăşiţei, în timp ce este pe pământ, la fel ca și asupra celor care au obținut victoria afirmată în Apocalipsa 15:2. Fiindcă fiind ideea adevărată, ea ajută la clarificarea chestiunii cu privire la numele nou.

27. Iehova arătat clar că vrea să aibă în timpul prezent un popor pentru numele Său, care Îl va lăuda şi preamări, şi care va refuza să se compromită cu vreo parte a organizației lui Satan, și care va refuza să dea cinste şi mărire vreunei creaturi. Oamenii de acest fel trebuie să fie martorii şi reprezentanţii Săi pe pământ. Aceştia sunt aleşi, nu pentru că sunt prin natură mai buni decât alţii, ci pentru că ei sunt împotriva în continuu a tot ce este împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Ei nu numai că se opun, ci iau şi o poziție hotărâtă şi fermă de partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Ei împing într-un mod agresiv bătălia împotriva lui Satan, împotriva învăţătorilor săi falşi, şi a învăţăturilor sale false, şi refuză să facă orice învoială cu Satan şi organizaţia sa, şi refuză să se roage pentru îndurare sau să fie îndurători faţă de ea. Ei nu sunt numai aceia care primesc atacurile duşmanului, ci ei împing lupta până la porţi. (Isaia 28:5, 6) Isus a declarat ucenicilor Săi credincioşi: „Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33) Desigur, membrii rămăşiţei trebuie să fie biruitori asupra lumii, şi ei trebuie să facă aceasta prin a arăta credincioșie și devotament complet pentru Dumnezeu și Împărăţia Sa. Prin urmare, biruinţa nu ar trebui să se limiteze numai la biruinţa asupra morţii şi înălţarea creaturii la măreţia nemuririi. Cel puțin o parte a biruinţei trebuie să aibă loc pe pământ. Pe aceşti învingători ai organizaţiei lui Satan, Dumnezeu îi face reprezentanţii Săi de pe pământ, dând acestei clase votul Său, ilustrat de piatra albă, şi prin urmare dându-le dreptul de a purta numele nou și făcându-i o parte a organizaţiei Sale oficiale şi reprezentanţii Săi de pe pământ.

MARTORII SĂI

28. Prin rezumarea acestei chestiuni trebuie să ţinem seamă de următoarele texte, și anume, Ioan 18:37, unde se arată că scop principal pentru care Isus a venit pe pământ a fost acela ca să mărturisească despre adevăr. De asemenea, Isus Cristos este numit în Apocalipsa 3:14 „Aminul (al lui Dumnezeu), martorul credincios şi adevărat”. Promisiunea Sa pentru biruitori sună astfel: „Voi scrie pe ei (voi) numele Meu cel nou”. (Apocalipsa 3:12). Mai mult, Iehova declară scopul Său, de a „lua dintre naţiuni un popor pentru numele Său”, şi că poporul care va fi luat în acest fel va trebui să vestească laudele lui Iehova. (Fapte 15:14; 1 Petru 2:9,10). În textele următoare Iehova Dumnezeu vorbeşte către „servul Său ales, în care îşi găseşte plăcere sufletul Său” (şi aceasta după cum ştim este Isus Cristos) şi acestui serv i se vor alătura aceia, care la venirea Domnului la templul Său, vor forma clasa servului credincios şi înţelept. Servului i s-a încredinţat răspândirea mărturiei lui Isus Cristos, şi acest lucru trebuie să se facă. (Isaia 42:1,6,7; Matei 24:14; Apocalipsa 12:17). Mai mult, Iehova porunceşte clasei Sale de servi să fie o lumină pentru naţiunile de pe pământ. (Isaia 42:6). De asemenea, clasa servului credincios formează „picioarele” lui Isus Cristos sau ultimii membri ai lui Cristos de pe pământ, care vestesc pacea, care vorbesc despre ziua eliberării, vestesc ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru şi mângâie pe cei întristaţi. (Isaia 52:7; 61:1,2) Tot către clasa rămăşiţei Dumnezeu vorbeşte: „În ziua aceea, Domnul Oştirilor, va fi o cunună de slavă, şi o diademă de frumusețe pentru rămăşiţa poporului Său şi spirit de judecată pentru cel ce şade la judecată, şi tărie pentru cei ce împing războiul până la porţi”. (Isaia 28:5,6) Clasa rămăşiţei este făcută o parte a Sionului, care este organizaţia lui Dumnezeu. Domnul, Dumnezeu vorbeşte către această clasă: „Şi te vei numi cu nume nou, pe care-l va numi gura lui Iehova”. (Isaia 62:2) Aceste texte dovedesc că Isus Cristos pe vremea venirii Sale la templul lui Iehova şi găsind astfel de credincioşi, îi face o parte a organizaţiei Sale şi îi invită ca să intre în bucuria Domnului şi să ia parte la justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova; aceste mai dovedesc că unii ca aceştia sunt singurii, pe care Iehova i-a însărcinat să-L reprezinte şi să transmită mesajul Său, şi că aceştia sunt martorii lui Iehova şi că Iehova le dă un nume.

Cuprins

29. Dar dacă ar mai fi nevoie de mai multe texte doveditoare, atunci aducem un text care dă o declaraţie hotărâtă şi convingătoare şi sprijină pe toate celelalte texte amintite mai înainte și acest text se găsește în Isaia 43:8-12. Mulţi oameni susțin că sunt servii lui Iehova Dumnezeu; însă există un serv ales şi numit de însuşi Iehova, şi identitatea acestuia este dovedită prin ceea ce fac cei care alcătuiesc Servul. Această clasă păşeşte înainte atunci când Iehova are de scop să pună pe pământ o mărturie hotărâtă, pătrunzătoare şi accentuată, şi aceasta se face în timpul prezent. Iehova porunceşte, spunând: „Scoate pe poporul cel orb, ce are ochi, şi pe cel surd, care are urechi”. (Isaia 43:8) A sosit timpul ca să se aducă avertizări conducătorilor şi celor conduși. Prin urmare Iehova spune: „Să se adune toate naţiunile, şi să se strângă toate popoarele! Care dintre ele poate să ne spună aceasta, și să ne dea în ştire cele de mai înainte? Să aducă pe martorii lor, ca să se îndreptățească; să se audă şi să se zică: Este adevărat!” – Isaia 43:9.

30. Cu alte cuvinte, fiecare clasă să-şi dovedească afirmaţia că reprezintă pe Domnul şi să se justifice; pe de altă parte aceia care neglijează să facă aceasta, să mărturisească că nu dreptate și că mărturia martorilor lui Dumnezeu este adevărată. Iehova dă apoi rămăşiţei sau clasei servului credincios un nume lămurit şi pozitiv, şi acesta este numele nou, şi este acelaşi nume, pe care L-a dat şi lui Isus Cristos: „Amin, Martorul credincios şi adevărat”. Iehova spune rămăşiţei, căreia i s-a dat mărturia lui Isus Cristos şi care trebuie să facă cunoscut că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Cel prea Înalt, : „Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, şi servul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, şi afară de Mine nu este nici un salvator! Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, când nu era nici un străin între voi; de aceea voi Îmi sunteţi martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu”.

31. În calitate de servi credincioşi ai lui Dumnezeu şi urmaşi ai lui Isus Cristos, vom continua să folosim uneltele pe care Domnul ni le-a pus în mână. Printre aceste unelte fac parte „*Turnul de Veghere*” , corporaţiile „Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere”, „Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie” şi „Asociaţia Catedra Poporului”; şi acestea sunt folosite numai ca unelte, ca să pregătim şi să publicăm o proclamație sau mesaj. Cu toate acestea, noi refuzăm să purtăm numele unei corporaţii, sau a vreunui om. Prin îndurarea Domnului nostru Isus Cristos şi a Tatălui nostru ceresc, primim cu bucurie şi purtăm numele pe care Iehova l-a hotărât și ni L-a dat, și anume, „Martorii lui Iehova”. De acum încolo să fie cunoscut, că noi suntem martorii lui Iehova; și prin harul Lui dorim să fim martorii credincioşi şi adevăraţi ai Lui, şi să ducem la naţiunile de pe pământ vestea numelui Său mare. Satan a adus ocară asupra numelui lui Iehova, şi toate uneltele lui Satan aduc de asemenea ocară asupra numelui lui Iehova. Ocările acestea care defaimă pe Iehova Dumnezeu au căzut asupra lui Isus Cristos şi asupra membrilor credincioși ai trupului Său, şi fericiţi sunt aceia, dintre rămăşiţă, care au acuma o parte în a purta ocările şi a fi în mijlocul luptei împotriva lui Satan. Fericiţi sunt aceia, care pot să primească un nume, pe care nu-l doreşte nici un om de pe suprafaţa pământului, afară de aceia care sunt devotaţi pe deplin şi fără rezerve lui Iehova. Numai martorii credincioşi şi zeloşi, care sunt devotaţi pe deplin lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, se bucură că pot purta numele martorii lui Iehova. Alţii pot să poarte orice alt nume care le place; însă în ceea ce priveşte rămăşiţa, noi purtăm cu bucurie numele martorii lui Iehova, pentru ca astfel să putem avea parte în justificarea numelui Său mare.

Întrebări pentru studiu berean

1. Explică de ce accentuează Iehova faptul că El va „lua un popor pentru numele Său”.

2.Arată dacă avertizarea apostolului din capitolul trei al scrisorii întâia către Corinteni, s-a luat în seamă de către aceia care au afirmat că sunt urmaşii lui Cristos?

3,4. Descrie situația care are nevoie acum de o identificare pozitivă a martorilor adevăraţi ai lui Iehova.

5,6. Cum clarifică împlinirea din Isaia 65:13,14 cu privire la cine sunt cu adevărat servii credincioşi ai Domnului Dumnezeu?

Cuprins

7-9. Către cine sunt îndreptate cuvintele din versetul 15? Cum vor lăsa ei aleşilor Domnului „numele lor ca blestem”? Cum servește 2 Tesal. 2:8 la coroborarea expresiei de aici că „Domnul Iehova te va omorî”? De ce va lua Domnul această acțiune drastică împotriva clasei „servului rău”?

10. Aplică Isaia 62:1,2.

11,12. Care este efectul purtării şi a activităţii „servului rău” sau a „omului fărădelegii” ce pricinuieşte pagube deosebite? De ce va descoperii pe deplin Domnul clasa aceea înainte de a o nimici?

13. Compară circumstanțele care au necesitat identificarea lui Mardoheu şi a Esterei ca iudei cu situația poporului adevărat al lui Dumnezeu din timpul prezent.

14,15. Arată, prin compararea textelor scripturale, că numele nou dăruit clasei templului îi va identifica clar ca pe martorii credincioşi şi adevăraţi ai lui Dumnezeu.

16-18. Arată corespondența între Urim folosit de marele preot şi „piatra albă”, pe care Domnul o dă „celui care învinge”.

19-21. Compară poziția celor care înţeleg însemnătatea numelui lui Iehova, şi au primit „piatra albă”, cu starea acelora care nu au această luminare și aprobare. Care este dovada că clasa amintită pe urmă nu poate să înţeleagă şi să preţuiască titlul „servul credincios”, cuvântul „rămăşiţă” sau numele „serv”?

22. De ce se numeşte numele acesta promis, un nume „nou”?

23,24. Adu argumente pentru care trebuie să concluzionăm că promisiunile cuprinse în textele amintite sau citate în paragraful 23 au cel puţin o împlinire parțială asupra rămăşiţei în timp ce este pe pământ.

25-27. Ce se cere de la unul care doreşte să primească aprobarea ca „biruitor”?

28. Arată în ce mod este prezis în Scriptură, că la apariţia lui Isus Cristos în templul lui Iehova, aceia găsiți credincioşi vor fi aprobați și însărcinați și numiți ca martorii lui Iehova.

29,30. Aplică Isaia 43:9. Citează cuvintele lui Iehova în care El aprobă pe clasa „servului credincios” ca pe „servul Său ales”, şi îi dă numele nou.

31. Cum va deosebi în mod lămurit numele nou, prin însemnătatea sa specifică, pe servii credincioşi ai lui Dumnezeu de aceia care afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu? Care sunt uneltele, pe care Iehova le-a pregătit pentru martorii Săi ca să le dea posibilitatea să transmită mesajul Său? Cum vor dovedi aprecierea martorii lui Iehova faţă de acest nou nume care li s-a dat?

PRIN NEASCULTAREA UNUI OM

Adam, ca prinţ al pământului, locuia în Eden. El era desăvârşit, şi locuinţa sa, de asemenea, a fost desăvârşită. Nu se poate spune nicidecum, că era numai în parte desăvârşit, şi că în timpul acela încă nu a avut ocazie ca să-şi dezvolte un caracter, şi din pricina aceasta caracterul său a fost imperfect.

Este scris că „toate lucrările lui Iehova sunt desăvârşite”. (Deut. 32:4) Lui Adam îi era cu neputinţă să-şi dezvolte un caracter, deoarece Dumnezeu l-a creat ca pe un caracter. Fiecare creatură inteligentă este un caracter; este greşit să se spună, așadar, că cineva posedă un caracter.

Învăţătorii religioşi ortodocşi au căzut în greşeala mare de a învăța că omul are un suflet, în timp ce Scriptura învaţă clar că omul este un suflet. Ei au mai căzut în greşeală învăţând că omul ar avea un caracter, în timp ce Scriptura învaţă că omul este un caracter. Dacă Adam ar fi avut de dezvoltat un caracter, atunci nu a fost desăvârşit, când a fost pus la probă, în timp ce Scriptura învaţă că el a fost perfect. El a fost înzestrat cu abilitățile de dreptate, înţelepciune, iubire şi putere. Aceasta nu înseamnă însă că el poseda toată înţelepciunea. Scriptura arată, că chiar şi cea mai mare dintre toate creaturile lui Dumnezeu va continua să dobândească cunoştinţă în toate epocile care vor urma.

Despre aceasta citim în Psalmul 27 versetul 4: „Un lucru am dorit de la Iehova, şi-l voi căuta; aş vrea să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele , ca să privesc frumuseţea Domnului și să mă minunez de templul Lui”.

Cu toate acestea, Adam a avut destulă cunoştinţă ca să ştie ce trebuie să facă şi ce nu trebuie să facă. El a ştiut ce a fost drept şi ce a fost nedrept, deoarece Dumnezeu l-a învăţat în privinţa aceasta. El a avut

capacitatea să-şi folosească cunoştinţa conform îndrumărilor lui Dumnezeu, şi dacă ar fi făcut aceasta, prin aceasta şi-ar fi dovedit înţelepciunea. El a fost îmbrăcat cu putere și a folosit-o peste domeniul creaţiunii animalice şi ar fi trebuit s-o folosească şi faţă de Eva într-un mod corect. El a avut abilitatea de a fie neegoist, ceea ce înseamnă iubire exprimată, şi dacă ar fi folosit-o cu dreptate, prin aceasta şi-ar fi dovedit iubirea.

Adam a fost perfect în organismul său. El a fost înzestrat cu toate însuşirile. Prin urmare, a fost un om perfect. Este adevărat că Adam nu poseda încă multă experienţă atunci, însă experienţa nu este singura cale de ajungere la cunoştinţă. Dumnezeu l-a învăţat ce trebuie să facă şi ce trebuie să ocolească, şi aceasta trebuia să fie destul pentru el. Experienţa prin care a trebuit să tracă după aceea a confirmat doar ceea ce i-a spus Dumnezeu mai înainte. Deci, lipsa de experienţă nu poate să servească ca scuză pentru Adam.

Adam, a privit peste pământ, cu o înţelegere clară şi fiind desăvârşit, şi a zis: „Toate acestea sunt ale mele, deoarece Iehova mi-a dat stăpânire peste ele". El a chemat înaintea sa animalele şi păsările, le-a dat nume şi a zis: „Ele îmi aparţin mie, deoarece Iehova mi-a dat stăpânirea peste ele". La strigătul Lui, ele au ascultat de glasul lui. El a privit pe soţia sa frumoasă, şi a zis: „Această creatură măreaţă este a mea, pentru că Dumnezeu a creat-o ca să-mi fie tovarăşă şi ajutor". El se plimba sub nişte arbori minunaţi, respira mirosul plăcut al florilor lor, se hrănea din fructele lor şi zicea: „Toate acestea îmi aparţin, deoarece Dumnezeu le-a pregătit pentru mine; dar El mi-a cerut să nu mănânc fructul unui anumit pom și mi-a zis că moartea mă aşteaptă, dacă mănânc din el". Probabil că aşa a vorbit el către sine însuşi: „Toate aceste lucruri sunt ale mele, cu condiţia să ascult de Creatorul meu, și dacă nu noi asculta voi pierde totul". Aceasta trebuie să fi fost concluzia lui, deoarece este scris: „Adam nu a fost înşelat". (1 Timotei 2 : 14) Aici avem dovada că Adam era în posesia tuturor capacităţilor primite de la Dumnezeu, şi că aceste capacităţi erau desăvârşite.

Prinţul Adam era bogat, deoarece tot aurul şi toate pietrele scumpe îi aparţineau, şi toate animalele şi turmele de dobitoace mici erau posesiunea lui pentru că el era omul şi reprezentantul onorat al lui Dumnezeu, şi lui i s-au încredinţat toate aceste lucruri. El era tare şi plin de putere, şi nu a ştiut nimic despre durere. El era fericit, deoarece mediul lui era plin de fericire, şi deoarece din toate lucrurile ce-l înconjurau izvora prosperitate şi pace.

Cineva ar putea să dispună de toate mijloacele şi posibilităţile că să procedeze după dreptate, însă dacă nu foloseşte acele mijloace în acel scop, nu va putea face binele. Adam era înzestrat cu însuşirile înţelepciunii, dreptăţii, iubirii şi puterii, şi pe acestea trebuia să le pună în aplicare după alegerea sa liberă. Voinţa lui Dumnezeu a fost ca Adam să facă ce e drept, însă i-a dat libertatea ca să aleagă după voia sa proprie binele sau răul. Ceea ce se face contrar iubirii, este egoism. Mândria este fructul egoismului. „Mândria merge înaintea distrugerii, şi trufia merge înaintea căderii".

Dumnezeu nu a nici o lege care să oblige pe Adam ca să-şi folosească însuşirea iubirii faţă de El, însă a înzestrat pe Adam cu acea însuşire, şi i-a spus care va fi rezultatul dacă va urma un curs egoist. Iehova a declarat ca regulă de acțiune că toţi aceia, care iubesc pe Dumnezeu, vor păzi poruncile Lui. (Ioan 14:15) Astfel, iubirea este împlinirea legii lui Dumnezeu. Dumnezeu îşi arată iubirea Sa faţă de creaturile Sale, prin faptul că în tot ceea ce face pentru creaturile Sale, face din altruism. El a dat creaturii Sale desăvârşite oportunitatea să fie asemenea Lui. Omul trebuie să cunoască pe Dumnezeu şi să umble pe calea lui Dumnezeu pentru ca să se poată rămâne în armonie cu El. Adam a cunoscut pe Dumnezeu, deoarece Dumnezeu comunica cu el; şi Adam a avut ocazia ca să rămână în armonie cu Dumnezeu. O altă lege de bază a lui Iehova ce nu se schimbă şi care este anunțată în cuvântul Său, este aceea că a cunoaşte pe Dumnezeu şi a fi ca El înseamnă a te bucura de o viaţă veşnică, fericită.

Prinţul plin de putere care a început atunci să păşească pe calea păcii, perfecţiunii, a frumuseţii şi a fericirii, şi care era înconjurat cu atâtea binecuvântări, şi avea atâtea motive ca să umble în armonie cu Dumnezeu, s-ar fi putut bucura întotdeauna de aceste binecuvântări.

Un cerşetor este un om care trăieşte din milă. El nu are nimic asupra căruia să pretindă un drept absolut. Câteodată chiar şi un cerşetor poate să aibă un ceas fericit, numai ca să se întoarcă din nou pe cărarea tristeții. Cei şase mii de ani ale istoriei omeneşti arată că întreg neamul omenesc a mers pe calea aceasta a cerșetoriei, şi apoi în decursul vremii au fost îngropaţi într-o groapă potrivită pentru cei lipsiţi.

Cuprins

Dintre multele miliarde de oameni, care au trăit pe pământ, numai puţini s-au putut bucura de stăpânirea unei bucăţi de pământ. Masele oamenilor au lucrat din greu pământul ca nişte robi, au fost apăsaţi, şi li s-au jefuit drepturile ce le aveau între oameni. Ei trebuiau să se lupte împotriva spinilor şi pălămidelor şi să-şi apere viaţa de fiarele sălbatice şi şerpi. Ei au dus o luptă disperată împotriva lăcustelor, insectelor şi altor plăgi. Au suferit de căldura arzătoare şi de frigul aspru, erau îmbrăcaţi slab şi erau nutriţi pe jumătate şi rău, doar ca să constate la sfârşitul călătoriei lor că toate lucrurile lor au fost zadarnice. O mare parte a producţiei lor micuţe câştigată cu atâta osteneală, se ia de la ei de perceptorii impozitului, şi ceea ce le mai rămâne pentru menţinerea existenţei lor, se poate compara cu mila pe care o primeşte un cerşetor. Ei au suferit din mâinile stăpânitorilor nemiloşi şi asupritori, au fost siliţi ca să ia parte la războaie nedrepte, au amestecat lacrimile lor amare cu sângele lor cald, au fost răpuși în urma bolilor, chinurilor şi a mizeriei, au suportat dureri corporale şi sufleteşti de nedescris, şi în urma apăsării nemiloase au trebuit să cadă în ghearele disperării şi cu inima zdrobită au căzut în țărână.

Profetul lui Dumnezeu a văzut această stare și a scris sub inspiraţie: „M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; şi, iată, că cei apăsaţi varsă lacrimi, şi nu este nimeni să-i mângâie. Ei sunt pradă silniciei asupritorilor lor, şi n-are cine să-i mângâie!” – Eclesiastul 4 : 1.

O parte mică de oameni, în urma călcării legilor dumnezeieşti şi omeneşti, sau prin împrejurări prielnice de care s-au folosit, a ajuns în posesia unor moşii mari, din care apoi au încasat venituri grase. Ei posed case, pământuri petrolifere, mine, nenumărate turme de vite şi altele. Prin silnicie şi apăsare stăpânesc asupra semenilor lor, şi primesc pentru aceasta aprobarea fățarnică a măgulitorilor, însă la timpul potrivit toate avuţiile lor sunt măturate și se coboară în groapă neplânși şi neboci ți. Aceşti puternici s-au bucurat numai un scurt timp de avuţiile lor pământeşti, şi aceste lucruri îi fac mai răi decât cerşetori.

În Eclesiastul 5:13 este scris: „Este un rău pe care l-am văzut sub soare, și anume bogății păstrate spre nefericirea stăpânilor lor”.

De la vremea Edenului şi până azi, cu o singură excepţie, nici un om nu a trăit pe pământ cu drepturi depline. Această singură excepţie a fost Isus din Nazaret; și chiar și El a fost „un om care a cunoscut durerile şi a fost obișnuit cu suferinţele”, deoarece a venit jos pe pământ și a purtat păcatele oamenilor pentru ca ei să aibă ocazie să fie eliberaţi de apăsătorii lor şi să fie împăcaţi cu Dumnezeu, ca să se bucure în urmă de viaţa veşnică.

Multe s-au vorbit şi scris despre OAMENII MARI, însă în afară de Isus, nu a mai trăit pe pământ nici un om mare. Toţi au fost cerşetori.

Chiar dacă un om a posedat un timp multe bunuri pământeşti, un nume vestit, faimă, cinste şi altele, acestea au pierit rapid. Fie că este bogat sau sărac, mic sau mare în ochii oamenilor, toate pier în curând, şi la urmă fiecare vede că totul este deşertăciune. Toţi au stat în şirul cerşetorilor până când le-a venit rândul. Aici iarăşi este interesant un text din Eclesiast; citim în capitolul 5 versetul 15: „Cum a ieşit de gol din pântecele mamei sale, din care a venit, aşa se întoarce, şi nu poate să ia în mână nimic din toată osteneala lui”.

În 1 Timotei 6 : 7 este, de asemenea, scris: „Noi n-am adus nimic în lumea aceasta, şi fără îndoială că nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea”.

Unul din martorii inspiraţi ai lui Iehova, observând că toți oamenii sunt cerșetori și că toate eforturile lor sunt deșertăciune, și cunoscând motivul pentru care este așa, a văzut şi a scris că singura speranţă a oamenilor stă în împăcarea cu Iehova Dumnezeu şi în reîntoarcerea ș a o stare armonioasă cu Creatorul. Prin urmare el a zis: „Să ascultăm concluzia întregii chestiuni: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui; căci aceasta este datoria oricărui om”. – Eclesiastul 12 : 13.

Este evident că omul nu poate să ţină poruncile lui Dumnezeu până nu le cunoaşte. Satan, dușmanul tuturor oamenilor, timp de mai multe secole a ţinut pe oameni în orbire faţă de poruncile lui Dumnezeu. Acuma începe o lumină mare să răsară asupra poporului, şi timpul hotărât de Dumnezeu a sosit, ca oamenii să vadă mai clar decât oricând până acuma. Astăzi e posibil să aflăm de ce prinţul Adam a devenit un cerşetor, de ce omenirea întreagă a suferit ca cerșetoare, precum și să aflăm despre grațioasă a lui Dumnezeu de a împăca și aduce înapoi rasa decăzută în armonie deplină cu Creatorul.

Cuprins

LEGĂMÂNTUL DE BINECUVÂNTARE AL LUI DUMNEZEU

Cuvântul „legământ” înseamnă contract. El este o formă solemnă de exprimare a unei învoieli, a unui acord sau contract între mai multe părți, sau în mod particular din partea unuia în care el promite să facă un anumit lucru. Pentru Iehova un contract sau legământ este sfinţit şi inviolabil, deoarece Iehova nu se schimbă. (Maleahi 3:6) Dacă a promis ceva, atunci va şi împlini. (Evrei 6:18) Pentru încheierea unui contract este întotdeauna necesar ca să existe două părți. Pot să fie chiar şi mai multe. Dacă numai o parte este îndatorată să facă anumite lucruri, contractul acela se numește unilateral; iar dacă ambele partide sunt obligate la împlinirea unor lucruri, atunci se cheamă un contract bilateral. Cu două mii de ani înainte de Isus, Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, unul din strămoșii națiunii evreiești.

Se va observa că acest legământ întărit prin jurământ pe care Iehova l-a încheiat cu Avraam nu a cuprins nici o condiţie sau mărginire. Despre condiţiile acestui legământ citim următoarele: „Ieşi afară din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine o națiune mare, şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare, şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Geneza 12:1-3) În momentul în care Avraam şi-a dovedit supunerea deplină, ca să aducă ca jertfă lui Dumnezeu pe Isac, fiul său, Domnul a întărit legământul cu jurământul Său, spunând: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţii foarte mult sămânţa ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării… și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate”.

Această declaraţie divină de a binecuvânta toate naţiunile şi familiile de pe pământ prin sau în urmașii lui Avraam, era numai una din promisiunile lui Iehova, pe care a întărit-o prin jurământul Său, şi prin urmare se poate numi un legământ unilateral, pentru că voia lui Dumnezeu a fost şi este totdeauna aceea ca să ducă la îndeplinire scopul Său de a binecuvânta neamul omenesc, fără să ţină seamă de ceea ce face sau nu face cineva. El nu a văzut necesar să facă ca legământul să depindă de o oarecare condiţie. El pur și simplu a anunțat hotărârea Sa binevoitoare cu privire la omenire.

Acest legământ nici măcar nu amintește că binecuvântarea tuturor neamurilor va depinde de condiția ca Avraam să facă un anumit lucru, sau ca poporul să-L caute. Legământul nici nu spune că fiecare om va fi binecuvântat cu viaţă veşnică; dimpotrivă spune, că toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate, ceea ce înseamnă, că la timpul stabilit de Dumnezeu fiecare va trebui să aibă, o ocazie deplină şi corectă pentru viaţa veşnică. Aceasta mai înseamnă că la timpul hotărât de Dumnezeu va trebui să se dea cunoştinţă şi învăţătură tuturor oamenilor, ca astfel fiecare să se poată folosi de ocazia ce i se dă pentru câştigarea vieţii veşnice. Legământul mai înseamnă, că fiecăruia i se va da ajutor şi sprijin la ca să profite de această oportunitate binecuvântată; și toți cei care-și dovedesc credincioşia în proba care va veni prin această ocazie vor primi viaţă veşnică.

Dumnezeu a avut plăcerea să folosească bărbaţi şi femei ca să ilustreze sau să prefigureze anumite părţi ale hotărârilor Sale. De exemplu, Avraam uneori ilustrează sau reprezintă pe Dumnezeu; pe când Sara, soţia sa, a fost folosită ca să prefigureze și să ilustreze legământul lui Dumnezeu cu Avraam, prin care Dumnezeu a promis că va aduce în existenţă sămânţa pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Sara era mama lui Isac, singurul ei fiu. Isac a fost folosit ca să ilustreze pe Isus, fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Avraam a avut o roabă egipteancă pe nume Agar. Agar a avut un fiu prin Avraam, şi prin urmare Agar a fost folosită să ilustreze legământul legii pe care Iehova l-a făcut cu Moise, ca mijlocitor pentru copiii lui Israel , evreii, în Egipt. După cum Agar a fost o roabă, slujitoarea Sarei, tot aşa a fost legământul legii, un legământ al robiei, care nu a adus iudeilor binecuvântări adevărate şi dăinuitoare. Legământul acesta însă a fost făcut cu scopul ca să arate clar Evreilor, că ei de la sine sunt cu totul neputincioşi, ca să se ridice la viaţă, şi să le arate necesitatea absolută a unui răscumpărător. După moartea soţiei sale Sara, Avraam a luat de soţie pe Chetura, şi prin ea a avut mai mulţi copii. Chetura este folosită ca o ilustraţie prefigurând legământul cel nou,

pe care Iehova l-a făcut cu Cristos, ca mijlocitorul pentru omenire, şi prin acest legământ toți vor avea posibilitate să primească viaţă veşnică.

În epistola sa către Galateni în capitolul 4 versetele de la 22 până la 28, apostolul Pavel vorbește despre aceste tipuri sau ilustraţii referitoare la legăminte, după cum urmează: „Căci este scris, că Avraam a avut doi fii, unul din roabă şi unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut după trup, dar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduinţă. Lucrurile acestea sunt umbre; căci acestea [două femei] sunt [sau reprezintă] două legăminte: unul de pe muntele Sinai naşte pentru robie şi este Agar. Căci această Agar este [sau ilustrează] muntele Sinai din Arabia, şi răspunde [sau corespunde] Ierusalimului de acuma, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul care este sus este liber, şi el este mama noastră a tuturor. Fiindcă este scris: Bucură-te stearpo, care nu naşti deloc [aşa cum şi Sara a fost stearpă şi nu a născut nici un copil lui Avraam până la o vârstă înaintată, şi aceasta printr-o minune]; izbucneşte de bucurie şi strigă, tu care nu eşti în dureri de naştere! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare, decât copii celei cu bărbat. Şi voi fraţilor ca şi Isaac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei". Isaac ilustrează pe Cristosul întreg, cap şi trup; Isus este Capul, iar adunarea membrele trupului Său.

Aţi observat deja că legământul lui Dumnezeu cu Avraam a promis că va avea o sămânţă sau urmaş, care va binecuvânta toate neamurile de pe pământ. Această sămânţă este Mântuitorul Isus Cristos, Răscumpărătorul lumii; şi prin adopţie în familia lui Dumnezeu creştinii adevăraţi, membrele trupului lui Cristos, devin o parte a acestei seminţe. Despre aceasta citim în Galateni 3 versetele 8 şi 16 : „Scriptura de asemenea, fiindcă prevedea, că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, prin credinţă a vestit mai dinainte lui Avraam această evanghelie: Toate naţiunile vor fi binecuvântate în tine. Acum făgăduinţele au fost făcute lui Avraam şi seminţei lui. Nu zice: şi seminţelor, ci ca şi cum ar fi vorba de mai multe [seminţe], ci ca şi cum ar fi vorba numai de una: şi seminţei tale, care este Cristos".

Înainte ca binecuvântările promise să poată veni la oamenii de pe pământ, a trebuit să vină mai întâi sămânţa aceea promisă. Israeliţii, numiţi şi Iudei, au aşteptat că unul din urmaşii direcţi ai lui Avraam va deveni rege, şi că prin acest rege şi Împărăţia sa vor fi binecuvântate toate naţiunile de pe pământ prin primirea beneficiilor date lor mai întâi. Din această pricină Evreii credincioşi au aşteptat cu nerăbdare naşterea aceluia care urma să fie regele lor. Speranţele lor le-au bazat pe promisiunea dată în repetate rânduri de Iehova. Fără îndoială unii au crezut că Isaac, fiul lui Avraam, ar fi acela, prin care trebuie să vină binecuvântarea. Însă în Geneza 25 versetul 11, ni se spune: „După moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe fiul său Isaac; el locuia lângă fântâna Lahai-roi". Raportul ne mai spune că pe când Isaac era de şaizeci de ani, el şi soţia sa au avut doi fii, gemeni, care au primit numele de Iacov şi Esau.

Isaac a ieşit atunci ca să locuiască în ţara filistenilor, şi în timp ce era acolo, Iehova a vorbit către el: „Locuieşte în ţara aceasta şi eu voi fi cu tine, şi te voi binecuvânta; căci toate ţinuturile acestea ţi le voi da ţie şi seminţei tale, şi voi ţinea jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Îţi voi înmulţi sămânţa ca stelele cerului; voi da seminţei tale toate ţinuturile acestea; şi toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta". Acesta este raportul din Geneza 26:3, 4. În acest mod promisiunea avraamică a fost reînnoită lui Isaac. Înainte de moartea sa, Isaac a binecuvântat pe fiul său Iacov, şi astfel Iacov a devenit moştenitorul tatălui său cu privire la promisiunea avraamică.

După regula descendenţei**,** fiul întâi născut sau cel mai bătrân era moştenitorul averii părintelui său, precum şi a tuturor drepturilor sau privilegiilor legate de această avere, numai dacă nu cumva s-a făcut vreo excepţie de la regulă. Esau, fratele geamăn al lui Iacov, care cu vreo câteva clipe mai repede a văzut lumina, după această regulă de moştenire trebuia să fie moştenitorul promisiunii avraamice şi al tatălui său. Prin urmare, dreptul său de întâi născut urma să includă şi promisiunea avraamică. Domnul însă a făcut să fie înţeles clar, că aici trebuie să aibă loc o abatere de la regula obişnuită, şi că Iacov, nu Esau trebuia să fie moştenitorul. Când s-a aflat că mama va da naştere la doi gemeni, tocmai înainte de timpul naşterii lor, Rebeca a întrebat pe Domnul cu privire la copiii aşteptaţi, şi Domnul i-a spus, că va da viaţă la doi fii, şi că cel mai mare va trebui să servească celui mai mic. Raportul despre aceasta îl găsim în Geneza 25: 21-23, după cum urmează: „Isaac s-a rugat Domnului pentru nevasta sa, căci era stearpă, şi Domnul l-a ascultat: Nevasta sa Rebeca a rămas însărcinată. Copiii se băteau în pântecele ei şi ea a zis: Dacă-i aşa, pentru ce mai

sunt însărcinată? S-a dus să întrebe pe Domnul. Şi Domnul i-a zis: Două naţiuni sunt în pântecele tău, şi două noroade se vor despărţi la ieşirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai mare decât celălalt, şi cel mai mare va sluji celui mai mic". Această afirmaţie arată categoric că a fost planul lui Iehova ca Iacov, care s-a născut ultimul, să fie urmaşul şi moştenitorul promisiunii avraamice.

UN ÎMPĂRAT VA DOMNI ÎN NEPRIHĂNIRE

În decursul domniei regelui Solomon asupra naţiunii Israel, s-au întâmplat nişte evenimente interesante. După domnia lui Solomon, împărăţia Israelului a început să decadă repede. Din când în când câte un om sincer din slujba regelui a încercat să îndrepte pe popor la credincioşie faţă de Dumnezeu, însă încercările au avut doar un succes parţial. Cel dintâi rege al lui Israel a fost cerut de popor contrar voinţei lui Dumnezeu. Ultimul rege al Israelului a atins culmea idolatriei şi a depravării. Prin urmare Dumnezeu a spus despre regi: „Ţi-am dat un împărat (pe Saul) în mânia mea, şi ţi-l-am luat [pe regele tău, Zedechia] în urgia mea". – Osea 13:11.

Chipurile şi umbrele, prin care Dumnezeu a promis în vorbe simbolice, că va întemeia o Împărăţie pe pământ spre binele omenirii, erau deja pregătite. Experienţele israeliţilor dovedesc neputinţa completă a omului de a întemeia o Împărăţie dreaptă, atâta timp cât Satan, domnitorul invizibil, îşi exercită puterea şi influenţa asupra oamenilor.

După ce domnia lui Israel şi-a dovedit dispoziţia să urmeze influenţa nelegiuită a lui Satan, şi după ce domnitorii lui au atins culmea răutăţii, Dumnezeu a anunţat decretul pentru nimicirea ei: „De aceea aşa vorbeşte Iehova, Dumnezeu: Pentru că aţi făcut ca nelegiuirea voastră să fie ţinută minte, prin faptul că păcatele voastre sunt descoperite, în toate faptele voastre; pentru că vă făliţi cu ele, veţi fi prinşi de mâna lui! Şi tu prinţ nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: La o parte cu diadema, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Înălţaţi pe ce cel plecat, şi plecaţi pe cel înălţat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc numai la venirea aceluia, care are drept la ea, şi în mâna căruia o voi încredinţa". – Ezechiel 21 : 24-27.

Prin acest decret Dumnezeu a dat promisiunea Sa hotărâtă că la timpul Său hotărât va întemeia o Împărăţie pe pământ pentru oameni, şi domnia o va da „Aceluia, care are dreptul" să domnească. După detronarea lui Zedechia, Iudeii nu au mai avut niciodată de atunci un împărat propriu. Deoarece împărăţia lor a fost una tipică, şi misiunea ei şi-a împlinit-o, naţiunea Israelită, ca naţiune niciodată nu a fost restabilită şi nici nu va fi niciodată. Iudeii, cu toate acestea, vor ajunge în posesiunea patriei lor şi vor fi restatorniciţi, şi vor trăi sub domnia Aceluia, pe care l-au prefigurat David şi Solomon.

În decursul guvernării iudaice, Dumnezeu a ridicat mai mulţi oameni credincioşi şi adevăraţi, care în calitate de vorbitorii lui Dumnezeu au profeţit în numele Său. Guvernul viitor al lui Dumnezeu pentru om a fost cea mai mare temă a tuturor acestor profeţi sfinţi. Ei aşteptau cu nerăbdare timpul când trebuia să se nască un fecior din seminţia lui Iuda, prin linia lui David, şi al cărui tip a fost Moise. Isaia a profeţit despre timpul naşterii acestui domnitor, şi a zis în viziunea sa profetică despre măreţia, domnia şi puterea Acestuia: „Căci un Copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat, şi guvernarea va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Sfetnic Minunat, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Prinţul Păcii. El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui; o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci. Zelul Domnului oştirilor va face aceasta". – Isaia 9 : 6,7.

Profetul Ieremia a mărturisit că Iehova Dumnezeu este Regele Veşniciei, şi că mânia Sa o va revărsa asupra naţiunilor de sub stăpânirea lui Satan, şi că ele nu vor fi în stare să suporte mânia Sa. – Ieremia 10 : 10-12 *margin.*

Profetul Ezechiel a profeţit despre reîntoarcerea Evreilor în patria lor, despre învierea morţilor, despre întemeierea unui guvern dumnezeiesc, şi cum oamenii vor veni sub stăpânirea Acelui puternic Mesia, care a fost prefigurat de David. – Ezechiel 37 : 24.

Profetul Obadia a prezis timpul când organizaţia lui Satan, îndeosebi guvernele Sodomei, şi tot ce a fost prefigurat prin Edom, va trebui să se prăbuşească; şi cum organizaţia lui Dumnezeu ilustrată prin muntele Sion, va fi calea hotărâtă de Dumnezeu, ca să aducă popoarelor mântuire, eliberare, stăpânire dumnezeiască şi binecuvântări. – Obadia 1:21.

Profetul Hagai a prezis timpul când Dumnezeu va întemeia pe pământ o guvernare, care va nimici partea vizibilă şi invizibilă a organizaţiei lui Satan, şi că atunci El va aduce oamenilor binecuvântările pe care le-au dorit atât de mult. – Hagai 2 : 6,7,21,22.

Neemia şi Ezra erau oamenii lui Dumnezeu în Israel, şi devotamentul lor faţă de Dumnezeu precum şi faptele lor în numele Lui sunt înregistrate în cărţile Bibliei care le poartă numele. Activitatea pe care au desfăşurat-o sub conducerea lui Iehova, a prefigurat lucrarea de restatornicire pe care Dumnezeu o va face prin Împărăţia Sa dreaptă de sub comanda supremă a lui Mesia.

Habacuc a profeţit despre marele război al Armaghedonului împotriva lui Satan şi a puterilor sale rele, în care organizaţia lui Satan va cădea, şi niciodată nu se va mai scula; şi cum unşii lui Dumnezeu vor primi şi binecuvânta popoarele. – Habacuc 3:1-13.

Zaharia a profeţit despre atacul din urmă al organizaţiei Diavolului împotriva poporului lui Dumnezeu, şi cum Domnul va câştiga lupta pentru poporul Său, şi va întemeia Împărăţia Sa dreaptă peste întreg pământul, guvern prin care poporul va fi binecuvântat. – Zaharia 14 :1-10.

Profetul lui Dumnezeu Maleahi a încheiat profeţiile Testamentului Vechi. El a profeţit despre pregătirea pentru întemeierea Împărăţiei neprihănirii; cum Dumnezeu va trimite la poporul Său pe Unsul Său, ca să-l adune laolaltă; şi cum va zdrobi domnia lui Satan şi toate puterile care stau împotriva Împărăţiei neprihănirii. El descrie această împărăţie şi pe domnitorul ei sub simbolul Soarelui dreptăţii, care se ridică cu vindecare în razele lui, ca să ajute şi să binecuvânteze pe toţi care vor da ascultare poruncilor acestei Împărăţii.

Mânat de puterea Spiritului Sfânt, apostolul Petru a vorbi că toţi profeţii au prorocit despre viitoarea Împărăţie a lui Dumnezeu, şi că sub domnia acesteia toţi cei ascultători de pe pământ vor fi binecuvântaţi şi vor fi restatorniciți la o stare de perfecţiune şi fericire, iar cei nelegiuiţi dimpotrivă vor fi nimiciţi. „Fapte 3:19-24.

Faţă de acest nor al mărturiilor profetice ce obiecţie s-ar mai putea face? Familiarizaţi cu cuvintele profeţilor, desigur, toţi cei credincioşi din Israel aşteaptă cu nerăbdare venirea lui Mesia, care trebuie să domnească peste ei. (Luca 3:15) Aşadar, mărturia este uimitoare că Dumnezeu a promis prin gura profeţilor Săi că vrea să întemeieze pe pământ o Împărăţie de dreptate, şi că prin purtarea Sa cu israeliţii a făcut indirect o promisiune despre acelaşi lucru şi despre binecuvântările care vor urma.

Având în vedere promisiunile neschimbătoare ale lui Dumnezeu şi siguranţa împlinirii lor, unde mai este omul, care se mai poate îndoi de faptul, că la timpul hotărât de Dumnezeu se va întemeia o astfel de Împărăţie pe pământ?

Pentru dovedirea absolută a credinţei, s-au dat o mulţime de dovezi puternice. Omul care crede astfel, va merge înainte cu cel mai adânc interes, şi va examina dovezile, care arată pregătirile lui Dumnezeu pentru întemeierea unei Împărăţii pe pământ spre binele oamenilor.

Iehova a dăruit fiului Său Lucifer stăpânire asupra oamenilor. Prin urmare Lucifer a fost un prinţ. De la şi după răscoala lui Lucifer, domnia sa asupra oamenilor a devenit nedreaptă, şi din acest motiv şi ilegală. Singura cale pentru a domni legal, ar fi fost calea în armonie cu Iehova Dumnezeu, şi credincioşie statornică faţă de El. Zedechia, ultimul rege al lui Israel, a şezut „pe tronul lui Iehova”, deoarece a fost un urmaş al lui David. Când a cedat influenţei rele a lui Satan, domnia lui a devenit nedreaptă şi prin urmare ilegală.

Cu detronarea lui Zedechia, Dumnezeu a exprimat că va lăsa să fie răsturnată domnia legală a oamenilor, până va veni Acela, „Căruia îi aparţine dreptul”. Prin urmare, toată stăpânirea popoarelor şi naţiunilor de atunci încoace a fost cu permisiunea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu nu s-a amestecat; însă aceste stăpâniri

Cuprins

nu au existat în urma unui drept acordat de Iehova. El a îngăduit omului, ca să înainteze pe calea pe care şi-a ales-o, şi nu a împiedicat pe Diavol, ca să-şi manifeste influenţa rea asupra oamenilor.

Cu toate că Babilonul a fost începutul guvernelor pământeşti, al cărui domnitor invizibil era Satan, totuşi înălţarea lui la poziţia de putere mondială a fost întârziată până când apuse steaua Asiriei.

La momentul când Babilonul s-a ridicat la poziţia de putere mondială, Satan a devenit „dumnezeul lumii acesteia", în sensul că de atunci stăpânirea sa invizibilă s-a întins peste toate naţiunile şi popoarele de pe pământ. Înainte de timpul acela, erau popoare, care au fost organizate pe baza împuternicirii lui Iehova; însă de la timpul acela încoace, nu a mai existat altă organizaţie pe pământ, al cărei domnitor nevăzut să fi fost Iehova.

Împărăţia lui Melhisedec şi-a împlinit misiunea ca un tip. Împărăţia lui Israel n-a mai existat; şi de atunci nu a fost nici un guvern în funcţiune reală şi în opoziţie cu Satan, iar Babilonul fiind imperiul cel mai puternic de pe pământ, a devenit şi cel mai important de pe pământ. Către cel dintâi domnitor al Babilonului Daniel a zis: „Tu împărate, eşti împăratul împăraţilor, căci Dumnezeul cerurilor (prin permiterea stăpânirii Babilonului) ţi-a dat împărăţie, putere, bogăţie şi slavă". (Daniel 2:37) Până la timpul acela, Iehova a pus destul de clar înaintea ochilor popoarelor de pe pământ, dovezile atotputerniciei Sale. Puterea Sa neîntrecută şi-a arătat-o îndeosebi cu ocazia prăbuşirii imperiilor mondiale Egiptul şi Asiria. Cu prăbuşirea împăratului lui Israel, Dumnezeu a dorit să permită popoarelor păgâne sau Neamurilor, ca să preia conducerea, şi să încerce să facă tot ce pot mai bine, ca să pună la cale o stăpânire, şi să dovedească, că fără de ajutorul lui Iehova nu pot să întemeieze un guvern dezirabil.

Imperiul mondial păgân, Babilonul, începând cu Nabucodonosor, împăratul şi regele său, a avut un prilej preţios. Dumnezeu s-a îngrijit ca destule dovezi să i se dea domnitorului Babilonului pentru ca el să poată alege să dea ascultare lui Iehova, în loc să fie supus lui Satan. Însă Babilonul a urmat calea greşită şi a căzut.

Babilonul, ca un imperiu mondial covârşitor şi cel mai privilegiat, şi având cea mai mare favoare revărsată asupra sa, şi ocazia cea mai prielnică de a întemeia un guvern, a ilustrat sau prefigurat "Creştinătatea", care se compune din naţiunile pământului care afirmă că sunt creştine, dar care în realitate formează o parte a organizaţiei lui Satan.

Naţiunile numite „Creştinătate" s-au bucurat de ocazia cea mai bună dintre toate celelalte naţiuni de pe pământ. Aceste naţiuni au progresat în plan material şi al ştiinţei lumeşti, dar au uitat pe Dumnezeu şi au slujit pe Diavol. Cum arată dovezile aduse la început, aceste naţiuni nu au fost în stare ca să întemeieze un guvern de dorit pentru oameni.

Căderea Babilonului a prefigurat căderea „Creştinătăţii", împreună cu toate părţile organizaţiei Diavolului. Începând cu imperiul mondial babilonic, Dumnezeu a dat mână liberă naţiunilor dintre Neamuri, prin faptul că nu le-a pus piedică. El a numărat zilele Babilonului (Daniel 5 : 26) şi a numărat şi zilele stăpânirii naţiunilor Neamurilor pe pământ, perioadă de timp care în Sfânta Scriptură este descrisă ca „timpurile Neamurilor". (Luca 21 : 24) Astfel, naţiunile sau împărăţiile Neamurilor de pe pământ nu au fost niciodată guverne care au reprezentat pe Iehova Dumnezeu, şi nici nu au domnit cândva prin drept divin. Ele au stat în picioare şi au domnit numai prin suportare, ceea ce înseamnă că Dumnezeu le-a tolerat și printr-un consimțământ negativ a permis existenţa acestor împărăţii.

Însă în tot timpul acesta, Dumnezeu a avut câţiva martori în lume, care au depus mărturie despre bunătăţile Sale; şi oamenii care au dorit să înveţe de la El şi să umble pe calea neprihănirii Lui au avut prilejul să facă aceasta.

Dumnezeu a aşteptat timpul Său hotărât, când va trimite pe Fiul Său devotat, care are dreptul de domnie, şi domnia acestuia va fi executată prin drept divin. El este Regele și primul care va domni peste lumea întreagă cu împuternicire dumnezeiască.

NUMELE NOSTRU NOU

Cum vom face publicitate întâlnirilor noastre? Această întrebare este propusă de mulți din poporul uns al lui Iehova. Mesajul timpului Iehova l-a pus în gura martorilor Săi. Este timpul Lui de război. El este

Cuprins

Dumnezeului oștirilor. Este scris: „Domnul a dat cuvântul; mare a fost societatea [*margin*, ebraică, oștire] celor care l-au vestit”. (Ps. 68:11). Cuvântul redat aici societate, este cuvântul evreiesc *tsaba,* cuvânt care apare în expresia „Domnul Savaot” sau „Domnul oștirilor”. (Iac. 5:4). Este scriptural și, prin urmare, corect, ca martorii Lui să fie vestiți ca „o societate a oștirii lui Iehova”. Prin urmare, haideți să adoptăm următoare metodă de publicitate:

Societatea din Brooklyn a martorilor lui Iehova

Dacă societatea este în Boston, Londra, sau în orice alt loc, locul acela să fie pus în loc de Brooklyn. De exemplu:

Societatea din Londra a martorilor lui Iehova

Fiecare societate a unșilor lui Dumnezeu de pe pământ ar trebui să adopte această metodă de publicitate. Acum există unitate în biserică și trebuie să existe și unitate în acțiune. Se așteaptă că o dezbatere suplimentară a Psalmului de mai sus va apărea într-un număr ulterior al Turnului de Veghere.

TOT CE ARE SUFLARE SĂ LAUDE PE IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Aș fi nerecunoscător dacă aș eșua să recunosc darul dvs., Lumina. Vă mulțumesc pentru cărțile; dar sunt profund recunoscător față de dvs. și față de Domnul pentru adevărurile minunate pe care le conțin.

Fulgerele vii de lumină vin în succesiune rapidă, și tunet după tunet cutremură lumea veche până în temeliile ei. Norii furtunii sunt groși, și un văl atârnă deasupra pământului. Însă fulgerele de lumină luminează cărarea „servului” sau „picioarele lui”, și îi împiedică să se poticnească de „Piatra” care a fost pusă în Sion.

După ce fulgerele luminează și tunetele urlă, atunci vine o ploaie torențială. Cărțile noi conțin un potop de adevăr, „ape în care să înoți”.

M-am bucurat de adevărurile minunate cuprinse în Lumina și în recentele Turnuri de Veghere. Am fost uimit să văd partea umilă pe care Dumnezeu ne-a permis s-o avem în împlinirea revelației Lui față de Fiul Său.

Dar…. *Justificare*! O, cât de mult ne bucură inimile să știm că Cuceritorul puternic a venit, și că în curând toți dușmanii Lui vor linge țărâna. Atunci tot ce are suflare va cânta laudele Lui pentru totdeauna.

Frate Rutherford, vă mulțumesc pentru exemplul de devotament iubitor și credincioșie neclintită față de Rege; și cu umilință mă angajez să fiu loial și să vă sprijin. Comandantul nostru nu va avea nici o înfrângere; știm că suntem de partea câștigătoare.

Ușa este deschisă; și „nimeni n-o poate închide”; și mă bucur în privilegiul binecuvântat de a intra pe ușa deschisă, cărțile mele în cazul meu, și de a spune oamenilor despre planurile binevoitoare ale lui Dumnezeu cu privire la ei, și de a-i invita să se împace cu Dumnezeu, pentru că Împărăția Lui este aici. Sunt recunoscător într-adevăr pentru privilegiul de a sparge vasul și de a lăsa ca lumina să strălucească, strigând, „Sabia Domnului”.

Al dumneavoastră cu umilință și recunoștință,
M. CADY GILMAN, Texas.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

VOL. LII 15 OCTOMBRIE 1931 Nr. 20

Cuprins:

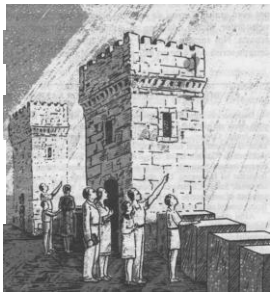
RĂMĂŞIŢĂ LA FRONT! - Pag. 417

MARTORII LUI IEHOVA - Pag. 425

SCRISORI - Pag. 431

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia .. ..34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... . 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia .....7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Octombrie 1931** **Nr. 20**

Rămăşiţă la front!

„Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea sfinţeniei; nici un necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinţi; cei ce vor merge pe ca, chiar şi cei fără minte, nu vor rătăci." — Isaia 35 : 8.

IEHOVA a cercetat naţiunile, ca să-şi aleagă din ele un popor pentru numele Său. (Fapte 15 : 14). Din aceasta trebuie să deducem, că cei aleşi vor fi folosiţi de Iehova „în ziua aceea", când Iehova îşi justifică numele. Ei sunt un popor ales, care a fost luat de Iehova dintre oameni pentru un scop special, adică, să vestească laudele Sale. (1Petru 2:9) Aceste texte nu spun că Dumnezeu a ales un popor doar pentru ca să-l ducă în cer, ci pentru aceea ca să-l folosească pentru scopurile Sale şi spre mărirea Sa. Iehova conduce acuma spre Armaghedon oştile puternice ale organizaţiei Sale, unde numele Său sfânt va fi justificat. Partea mai mare a oastei de război este nevăzută pentru ochii omeneşti, însă pe pământ există o grupă care se numără ca o parte a organizaţiei Sale, şi pe poporul acesta El îl numeşte „rămăşiţă". La timpul potrivit fiecare creatură omenească, care va primi viaţa vecinică, trebuie să vină în organizaţia lui Dumnezeu şi să se unească cu ea. Toţi aceştia trebuie să umble pe calea dreptăţii. Deoarece Iehova conduce la Armaghedon puterile Sale de luptă, şi rămăşiţa este singura parte a organizaţiei de pe pământ care este devotată cu totul Lui, rezultă că rămăşiţa trebuie să stea în front şi să ridice sus steagul Domnului, ca astfel alţi oameni cu bună voinţă să poată găsi calea mântuirii.

2. Până acuma „calea" amintită în Isaia 35:8 a fost limitată numai la popoarele lumii, de la și după începerea restatornicirii oamenilor sub domnia lui Cristos. O astfel de aplicare mărginită a textului nu este îndreptăţită, dacă examinăm și alte texte scripturale cari se referă la lucrul acesta. Scopul nostru aici este să dovedim din Scriptură că „calea" nu se poate compara cu calea îngustă şi nici nu se poate privi ca contrarul acesteia; că „calea" este drumul care duce afară din Babilon, organizaţia Diavolului, şi conduce la Sion, organizaţia lui Dumnezeu; că de la timpul de când Iehova a dus înapoi pe poporul Său din Babilon aceia cari doresc să călătorească pe calea îngustă către viaţă şi nemurire, trebuie să călătorească pe „cale"; şi că rămăşiţa de pe pământ, trebuie să fie acum la cârma altor făpturi cari vor trece pe ea și rămăşiţa trebuie să arate altora calea de a veni la Dumnezeu şi Isus Cristos şi la Împărăţia Sa.

3. Noi nu putem nesocoti regula stabilită atât de lămurit că întreagă Scriptura inspirată de Dumnezeu este folositoare pentru învăţătură, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie cu totul destoinic, și că ceea ce s-a scris mai demult s-a scris spre mângâierea si încurajarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârşitului lumii. (2Timotei 3 : 16, 17; Romani 15 : 4) Desigur, că se poate aştepta ca poporul lui Dumnezeu să găsească în aceste profeţii referitoare la „cale" ceva spre mare ajutor pentru adunarea din timpul prezent, când ajutorul şi mângâierea şi învăţătura sunt atât de necesare. Apostolul a citat un verset din Isaia capitolul 35, şi l-a aplicat asupra urmaşilor lui Cristos Isus, şi nu asupra popoarelor din perioada restatornicirii. În timp ce vorbea către creştini, cari erau aplecaţi spre descurajare, le-a scris: „Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi; croiţi cărări drepte pentru picioarele voastre,

Cuprins

pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat." — Evrei 12:12, 13.

4. Cuvintele profetului Isaia, din cari au fost luate cuvintele citate mai sus sunt aproape identice şi par să se aplice celor care se încred Domnul pentru izbăvire, dar care nu s-au descurajat. Isaia. a zis: „Întăriţi mâinile slăbănogite, şi întăriţi genunchii cari se clatină. Spuneţi celor slabi de inimă: Fiţi tari, şi nu vă temeţi; iată, Dumnezeul vostru va veni, cu răzbunarea, cu răsplătirea; el însuşi va veni, şi vă va mântui." (35 :3,4) Fără îndoială, Iehova vorbeşte prin profetul Său la aceeaşi clasă de persoane când spune: „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea sfinţeniei."

5. O comparaţie a diferitelor traduceri ale textului nostru va face lumină şi ajută mult să dovedească că cuvintele „cel necurat" şi „pentru ei" nu se referă la aceeaşi clasă. Deoarece nici un necurat nu poate să treacă pe „cale" nu ar apărea consecvent dacă s-ar spune că „calea" este cu scopul de a îndepărta necurăţenia, ci mai degrabă că necurăţenia trebuie înlăturată înainte ca omul să păşească pe „cale". „Nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinţi (nu pentru cel necurat). Cei ce vor merge pe ea, chiar şi cei fără minte nu vor rătăci."

6. *Versiunea Revizuită Englezească*, sau marginală, redă acest text în modul următor: „Nici un necurat să nu păşească pe ea; căci El [anume Cel Sfânt, Domnul] va fi cu ei." O altă traducere spune: „Acolo va fi o cale şi un drum, şi va fi numită calea cea sfântă; nici un necurat [singular] nu va trece pe ea, ci ea [calea] va fi [numai] a lor [la plural]; călătorul [singular] şi cei [la plural] necunoscuţi [cu ea] nu se vor rătăci." — *traducere Leeser*.

7. Următoarea traducere a lui Rotherham, face mai clar înţelesul textului: „Şi va fi acolo o cale ridicată, un drum înalt, şi va fi numită Calea Sfinţeniei; nimenea nu va trece pe ea, care este necurat; însă chiar El va fi unul dintre aceia, care umblă pe ea, şi cei fără minte nu vor rătăci. Nici un leu nu va fi acolo, şi nici o fiară prădătoare nu se va găsi pe ea; în acest fel vor călători cei răscumpărați." (Isaia 35:8, 9; *Rotherham*) In traducerea aceasta, acela, „care este necurat", este la singular, şi textul spune apoi mai departe: „Însă El însuşi [adică, însuşi Domnul Isus Cristos] va fi unul dintre aceia, cari călătoresc pe cale" şi nici o persoană stricată [nebună] nu va intra pe ea. Aceasta arată că Isus Cristos, ca reprezentantul lui Iehova , este acela, care preia conducerea pe calea aceasta, în timp ce conduce pe toţi aceia care Îl urmează. Evident că nici un necurat nu putea să urmeze pe Domnul Isus Cristos în lăuntrul organizaţiei lui Dumnezeu, adică în Sion , ci unul ca acesta trebuie să se cureţe înainte ca să păşească pe „cale".

8. Pentru sprijinirea suplimentară a acestei concluzii acelaşi profet a scris: „Plecaţi, plecaţi, ieşiţi din Babilon! Nu vă atingeţi de nimic necurat ! Ieşiţi din mijlocul lui ! Curăţiţi-vă, cei ce purtaţi vasele Domnului! Căci nu veți ieși cu grabă, nu veți pleca în fugă; căci Domnul vă va ieşi înainte şi Dumnezeul lui Israel va fi răsplata voastră." (Isaia 52:11, 12) Aceasta dovedeşte că urmaşii lui Isus Cristos trebuie să se despartă de elementele organizaţiei lui Satan şi să fie curaţi înainte de a purta vasele Domnului, și în timp ce înaintează pe drum, Iehova dinapoia lor îi va ocroti din spate de duşmani. Negreşit, că acest text l-a avut Pavel în minte, când a scris adunării : „Ce înţelegere poate fi între Cristos şi Belial ? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios ? De aceea ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de lucrul necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul, Cel Atotputernic." — 2 Corinteni 6:15, 17, 18.

9. Adresându-se celor care sunt în legământ cu Iehova, El îi îndeamnă mai întâi pe ce cale trebuie să meargă pentru ca să fie plăcuţi lui Iehova, şi să fie credincioşi legământului lor, și apoi spune celor care fac așa: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, şi vindecarea ta va încolţi repede; neprihănirea ta îţi va merge înainte, şi slava Domnului te va însoţi. Domnul te va călăuzi neîncetat, îţi va sătura sufletul chiar in locuri fără apă şi va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.""— Isaia 58:8, 11.

Cuprins

10. Înainte de durerile naşterii Sionului în anii 1917 până în 1919, urmaşii lui Isus Cristos au fost siliţi să se amestece cu babilonienii. De atunci Domnul a descoperit poporului Său deosebirea clară dintre organizaţia lui Dumnezeu şi a lui Satan şi a descoperit credincioşilor că trebuie să se despartă de Babilon şi să păşească pe „cale" ca să ajungă în Sion. După ce Domnul a rezidit Sionul, de atunci a apărut înaintea poporului Său în măreţia Sa. Atunci s-a întâmplat, că s-a deschis pentru cei credincioşi calea spre Sion, şi de la acel timp încoace Isaia capitolul 35 are o aplicare spirituală şi serveşte ca o încurajare şi mângâiere deosebită pentru rămăşiţă.

11. Aşadar, rămăşiţei i s-a dat porunca ca să spună fraţilor ei care sunt fricoşi şi prin urmare, imperfecţi în iubire: „Fiţi tari şi nu vă temeţi ! Iată, Dumnezeul vostru va veni cu răzbunare, Dumnezeu cu răsplătire; El însuşi va veni şi vă va mântui." (35:4) Aceasta înseamnă, ca El va ocroti pe toţi aceia care Îl iubesc.

12. Înainte de venirea Domnului Isus la templul lui Dumnezeu, şi înainte de strângerea la Sine a urmaşilor Săi credincioşi, aceştia erau amestecaţi între cei necuraţi, şi erau siliţi ca să amestece cu ei. Printre aceştia erau cei egoişti şi îngâmfaţi care doreau să strălucească şi cari din pricina stării nepotrivite a inimii lor, nu erau curaţi înaintea Domnului. Însă după ce Domnul a adunat pe poporul Său în templu i-a spus că de acum încolo să nu se mai amestece cu cei necuraţi. „Trezeşte-te, trezeşte-te, îmbracă-te în podoaba ta Sioane! Puneţi hainele de sărbătoare Ierusalime, cetate sfântă! Căci de acum încolo nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur, sau necurat." - Isaia. 52 : 1.

13. Atunci rămăşiţa lui Dumnezeu a recunoscut că Sionul este organizaţia lui Dumnezeu, şi imediat au păşit pe „cale" purtând vasele Domnului. Au fost însă unii ca aceia care au preferat să rămână acolo unde erau şi să ţină la lucrurile necurate. Aceştia au afirmat, de pildă, că „stăpânirile înalte" sunt domnitorii organizaţiei lui Satan, şi în timp ce au ţinut astfel la organizaţia Diavolului, au rămas necuraţi, şi nu li se dă voie să păşească pe „cale", să se întoarcă şi să între în organizaţia lui Dumnezeu. Din cauza stării lor necurate Dumnezeu nu va permite să intre în organizaţia sa. „Nimeni întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună; ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului." .„Căci afară sunt câniii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli, si oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună:" (Apocalipsa 21:27; 22:15). Cei ce doresc să poarte vasele Domnului trebuie să se despartă de organizaţia lui Satan şi să fie curaţi în privinţa aceasta, înainte ca să păşească pe „cale".

14. Din nou, Iehova arată prin profetul Său cum poporul Său se află într-o stare necurată, deoarece neglijează îndeplinirea termenilor legământului său, şi aceasta apare înaintea lor după venirea Domnului Cristos la templu. (Isaia 6:5) Cuvântul „necurat" folosit în textul citat pe urmă este acelaşi cuvânt, ca şi cel folosit in Isaia 35:8; şi această necurăţenie trebuie sa fie înlăturată, înainte ca aceştia să poată intra în templu; rezultă aşadar că această curăţire trebuie să aibă loc înainte ca cineva să poată păşi pe „cale". După ce rămăşiţa Domnului a fost curăţită, păşeşte înainte pe „cale" înaintea acelora care vor veni mai târziu la Domnul şi vor intra în organizaţia Sa. Curăţirea rămăşiţei este ilustrată simbolic, ca şi cum s-ar întâmpla cu ajutorul focului. „Atunci unul din serafimi a zburat către mine cu un cărbune aprins in mâna, pe care-1 luase cu cleştele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, şi a zis: iată atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată şi păcatul tău este ispăşit ! De asemenea, am auzit glasul Domnului întrebând: Pe cine să trimit şi cine va merge pentru noi? Eu am răspuns: Iată-mă, trimite-mă!" — Isaia 6:6-8.

15. Până a nu se întâmpla această curăţire, rămăşiţa nu putea să folosească „calea" spre Sion, si nici nu putea să fie inclusă în organizaţia lui Dumnezeu ca poporul Său. De la acel timp încoace a intrat în decretul Domnului: „Cel ce este necurat, să fie necurat şi pe mai departe", şi aceasta arată că cel necurat şi spurcat nu au voie să intre pe „cale". Faptul că „calea" se numeşte „calea sfinţeniei", dovedeşte că numai aceia care sunt pe deplin devotaţi Domnului vor fi îngăduiţi să păşească pe această „cale". Membrii rămăşiţei sunt astăzi singurii de pe pământ, cari sunt pe deplin devotaţi Domnului, şi ei înaintează pe „cale" sub conducerea Regelui, Isus Cristos. „El însuşi", adică Domnul Isus Cristos este

Cuprins

cel dintâi care călătoreşte pe „cale", şi el umblă pe această cale în calitate de conducător al poporului lui Dumnezeu. Cei ce fac parte din rămăşiţă sunt o parte constitutivă a lui, deoarece ei fac parte din servul ales al lui Iehova, și prin urmare pășesc alături de El și sunt pe front.

NEBUNI

16. În *Versiunea Autorizată* se spune: „Călătorii, chiar şi nebunii, nu vor rătăci pe ea.". Aceste cuvinte par să spună că nebunii ar avea intrare liberă pe cale, ceea ce pare total nepotrivit. După traducerea *Rotherham*, textul spune: „Şi cei stricaţi nu vor rătăci pe ea "; într-o notă de subsol Rotherham spune cu privire la cuvântul „stricat", că semnificația lui este „întotdeauna rău [stricat] moral". Alte Scripturi, cari vorbesc despre nebuni, arată, că cuvântul tradus aici „nebuni", nu se referă niciodată la un idiot, sau la vreun nebun nevinovat, ci se referă la cei stricaţi.

17. Următoarele texte, care au aceeaşi rădăcină de bază, ce aici este tradusă cu „nebun", acoperă punctul acesta. „Dar nebunii disprețuiesc înţelepciunea şi învăţătura." (Proverbe 1 : 7) „Cine are o gură nesocotită va cădea." (Proverbe 10:8) „Gura nebunului este o distrugere apropiată." (Prov. 10 : 14) „Nebunii mor din lipsă de înțelepciune." (Proverbe 10:21) Dacă un om este înțelept în închipuirea sa, și prin urmare se vede drept în ochii săi, el nu ar putea să păşească pe „cale", deoarece ar trebui să devină neegoist şi pe deplin devotat Domnului înainte de a i se îngădui să păşească pe „cale". „Calea nebunului este dreaptă în ochii lui. ' (Proverbe 12 : 15) „Nebunul dispreţuieşte învăţătura tatălui său." (Proverbe 15:15) „Cei nesocotiţi [nebuni] glumesc cu păcatul." (Proverbe 14:9) „Înţelepciunea este prea înaltă pentru cel nebun." (Proverbe 24 :7) Strivirea grăunţelor de grâu în piuă este un proces aspru de a-l transforma în făină. Această icoană se foloseşte în Scriptură pentru a arăta că chiar o astfel de lecţie aspră nu ar putea reforma pe cei nebuni. „Pe nebun chiar dacă l-ai pisa cu pisălogul în piuă, în mijlocul grăunţelor, nebunia tot nu s-ar îndepărta de el." (Proverbe 27 : 22) Aceasta este o dovadă că cei nebuni niciodată nu vor putea păşi pe „cale". Un nebun este acela care se amestecă fără să fie chemat în treburile altor oameni, şi acesta este vrednic de dispreţ în ochii Domnului. „Tot nebunul se amestecă." — Proverbe 20 :2.

18. Cu privire la nebuni sau „stricaţi", Iehova a zis prin profetul său: „Căci poporul meu este nebun, nu mă cunoaşte; sunt nişte copii fără minte şi lipsiţi de pricepere; sunt înțelepți să facă răul, dar nu ştiu să facă binele." (Ieremia 4:22) În toate textele amintite mai sus traducerea evreiască a cuvântului nebun înseamnă o persoană stricată, prin urmare una rea din punct de vedere moral și opusul celei bune. Dacă celui „necurat" nu-i este îngăduit să păşească pe „cale", atunci nebunii, stricaţii sau persoanele rele desigur nu vor putea păşi pe ea. În lumina acestor texte scripturale înţelese clar, evident, că traducerea textului de *Rotherham* este cea adevărată, și anume, că „cei stricaţi, [adică nebunii] nu vor rătăci pe „cale". Pentru ei nu este posibilitate să intre pe calea aceasta. Traducerea autorizată engleză a Bibliei spune: „Nebuni nu vor rătăci pe ea"; însă trebuie observat că cuvântul „pe ea" este adăugat şi nu este autorizat de textul original. Mai mult, conform lui *Rotherham* cuvintele „cel ce umblă pe cale", se referă la acela care umblă pe „cale" şi se aplică în primul rând la însuşi Cristos, care este reprezentantul principal al lui Iehova şi este un călător pe „cale", conducând pe aceia pentru care este pregătită „calea".

19. „Calea" duce la Sion, care este organizaţia lui Dumnezeu. „Domnul iubeşte porţile Sionului." (Psalm 87:2) Cu privire la rămăşiţă care întră pe porţile acestea este scris: „Deschideţi-mi porţile neprihănirii, ca să intru şi să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului; pe ea intră cei neprihăniţi. Te voi lăuda pentru că m-ai ascultat, și ai devenit salvarea mea." Psalm 118 : 19-21.

20. Îngerii lui Iehova sunt păzitorii porţilor sau uşilor, si aceşti funcţionari credincioşi au grijă ca nimenea sa nu apuce pe „cale" decât în modul corect, și în mod clar calea aceasta înseamnă că omul trebuie să fie mai întâi devotat pe deplin lui Dumnezeu. Întrucât acest lucru este adevărat, atunci nebunilor nelegiuiţi nu li se va îngădui să păşească pe cale, şi nici nu va fi posibil ca ei să „rătăcească"

Cuprins

pe „cale". Păzitorii îi vor împiedeca în aceasta. Atâta timp cât cineva este un nebun, nu se va învoi să „umble pe calea sfințeniei", care este cerința cu privire la cei care sunt admiși să pășească pe „cale".

21. Protejând bunăstarea tuturor acelora care sunt pe „cale", Domnul spune: „Pe calea aceasta nu va fi nici un leu [Diavolul sau reprezentanţii lui], şi nici o fiară sălbatică [organizaţie demonică] nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpăraţi vor umbla pe ea.(Isaia 35:9) Când Cristos a venit la templu şi a adunat la Sine pe cei ce aparţineau poporului Domnului, atunci ei au fost duşi in locurile secrete ale Celui prea înalt, şi unora ca aceştia Domnul le-a promis că vor „păşi peste lei şi peste năpârci, şi vor călca peste pui de lei şi peste şerpi." (Psalm 91 : 13) Rămăşiţa se bucură de ocrotirea lui Iehova.

ÎNTOARCERE LA SION

22. Referitor la aceia care umblă pe „cale" profetul lui Dumnezeu spune: „Cei răscumpăraţi de Domnul se vor întoarce, şi vor intra în Sion cu strigăte de biruinţă." (*Roth*.) Nici o altă creatură de pe pământ nu constituie o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, adică a Sionului, în afară de aceia cari sunt devotaţi pe deplin Lui Dumnezeu. Este sigur că profeţia aceasta mai întâi de toate se aplică asupra consacraţilor care în prezent trăiesc pe pământ. In anul 1918 s-a întâmplat că aceşti credincioşi au fost duşi în Babilon ca prizonieri ai duşmanului, şi în anul 1919 au fost eliberaţi şi au început să se întoarcă şi să vină la Sion. (Mica 4 : 10). Curăţirea si întoarcerea lor a fost prefigurată de profeţia lui Isaia în capitolul şase, şi în capitolul 12, versetele 1-4. Aceşti credincioşi s-au consacrat cu totul şi pe deplin lui Iehova şi prin urmare au refuzat „să atingă lucrul necurat", adică, orice parte a organizaţiei lui Satan, şi astfel au ajuns pe „calea sfințeniei" prin porţile oraşului şi au fost adunaţi în Sion. Atunci s-a întâmplat că unii ca aceştia au intrat în bucuria Domnului, şi aceasta va fi o „bucurie veșnică", și prin urmare aceştia „vin cu cântece, şi bucurie vecinică pe capetele lor". De la acel timp încoace a continuat cu bucurie şi plăcere în organizaţia lui Dumnezeu, și durerea şi gemetele au fugit de la ei; şi ei ies afară cântând şi vestind lucrurile mari ale lui Iehova şi vestind laudele Lui. Ei călătoresc pe calea vieţii veșnice cu bucurie. (Isaia 12:3-5; Psalm 16:11) Această aplicare a textului asupra rămăşiţei lui Dumnezeu este întărită în continuare şi prin cuvintele profetului: „De aceea răscumpăraţii Domnului se vor întoarce, şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă, și o bucurie vecinică va fi pe capul lor; ei vor obține veselie şi bucurie, iar durerea şi gemetele vor fugi." - Isaia 51 : 11

23. Iehova a fixat clar timpul când rămăşiţa a început sa înainteze pe „cale" ca „în ziua aceea", însemnând ziua care a început cu întemeierea Împărăţiei şi cu venirea Domnului la templul Său. El zice: „Și se va întâmpla ÎN ZIUA ACEEA că Domnul îşi va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său ... Şi va fi *un drum pentru rămăşiţa poporului Său*, care va mai rămânea în Asiria, cum a fost pentru Israel, în ziua când a ieşit din ţara Egiptului." — Isaia 11:11,16.

ORDINEA

24. Înainte de venirea Domnului la templul Său în 1918, cei consacraţi au crezut că scopul lui Dumnezeu ar fi acela de a mântui ducând în cer pe unii, și de a restatornicii pe alţi umiliţi din neamul omenesc pe pământ. Ei au fost orbi față de cele două organizaţii dușmane ce stau față-n față, și în special, față de faptul că cea mai importantă învățătură dintre toate este justificarea cuvântului şi numelui lui Dumnezeu cu și prin Împărăţia Sa. Când templul din cer s-a deschis şi fulgerele strălucitoare ale lui Dumnezei au luminat pe credincioşi, atunci „ochii orbilor s au deschis, şi urechile surde s-au desfăcut", şi aceasta a fost o împlinire exactă a profeţiei din Isaia 35 :5. Aceasta este arătat în continuare de profetul Isaia: „În ziua aceea surzii vor auzi cuvintele cărţii, şi ochii orbilor vor vedea din de negură şi din întuneric." — Isaia 29 : 18.

25. Aflând adevărul cel mare despre Împărăţie, cei care au fost şchiopi în sens spiritual, au început să „sară" în serviciu cu cântări de laudă la adresa Domnului, şi ceea ce li s-a părut un pustiu, o ţarină părăginită şi o stepă, a devenit un izvor de apă proaspătă, care a ilustrat clarificarea adevărului. (Isaia 35:6,7) Rămăşiţa a văzut, că Isus Cristos, Regele uns al lui Dumnezeu, cum fost prezis de profeţi, a fost pus ca piatră principală din capul unghiului în organizaţia lui Iehova, şi că pentru credincioşi a sosit timpul să intre în bucuria Domnului. Aceşti credincioşi sunt reprezentaţi ca spunând: „Domnul este tăria și cântarea mea, și a devenit salvarea mea. Deschideţi-mi porţile neprihănirii; voi intra pe ele, și voi lăuda pe Domnul; iată poarta Domnului pe care vor intra cei neprihăniţi. Te voi lăuda pentru că m-ai ascultat, și ai devenit salvarea mea. Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns piatra din capul unghiului. Domnul a făcut lucrul acesta; şi este minunat în ochii noştri." — Psalm 118 : 14, 19-23.

26. Rămăşiţa credincioasă a intrat cu bucurie pe „calea" cea mare şi s-a întors spre Sion, organizaţia lui Dumnezeu, şi de atunci a tot cântat laude în cinstea numelui Celui Preaînalt. Aceasta este în armonie strânsă cu promisiunea lui Dumnezeu făcută prin profetul său: „Căci Domnul va mângâia Sionul; va mângâia toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un Eden, şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă. Ia aminte spre mine, dar poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, națiunea mea; căci o lege va ieşi din Mine, şi voi pune judecata mea ca o lumină pentru popoare." - Isaia 51:3, 4.

27. „Servul ales" al lui Dumnezeu trebuie să fie cel dintâi pe „calea" Regelui veşnic, deoarece Dumnezeu a ales pe „serv" şi l-a făcut legământ pentru popoare, ca să le conducă. (Isaia 42 : 1-6) Pe această „cale" Dumnezeu a făcut pe „servul" Său ales ca „conducător și comandant" ca să ajute şi să conducă pe oameni. „Iată l-am dat ca o mărturie pentru popoare, conducător și stăpânitor al popoarelor." (Isaia 55:4) Rămăşiţa, care este o parte a „servului", trebuie să fie o mărturie pentru Împărăţia lui Dumnezeu, şi ca să facă aceasta, trebuie să meargă pe „cale".

28. Despre Isus Cristos profetul spune: „El însuşi va fi unul dintre cei ce călătoresc pe „cale" sau drumul mare. Priviţi acuma la Isus Cristos, care călăuzeşte mai departe pe rămăşiţa credincioasă pe „cale", cântând laudele numelui lui Iehova, în timp ce continuă să depună mărturie despre Împărăţie. Prin urmare, Isus Cristos este la conducere, şi rămăşiţa îl urmează, păşind înainte cu bucurie la front, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Ei umblă pe „calea sfântă", deoarece sunt pe deplin devotaţi lui Dumnezeu. Iehova hrăneşte acuma pe poporul rămăşiţei Sale cu mâncări potrivite pentru el. Membrii rămăşiţei, „beau vinul în curţile sfinţeniei", care îmbucură inima; şi Dumnezeu le dă o poruncă, zicând: „Treceţi, treceţi prin porţi! Pregătiţi o cale poporului! Croiţi, croiţi drum, daţi pietrele la o parte! Ridicaţi un steag pentru popoare!" — Isaia 62:9, 10.

29. Această profeţie ilustrează pe rămăşiţă ca conducător al poporului, deoarece această grupă este cea dintâi, care urmând Domnului Isus Cristos, păşeşte pe „calea", care conduce din organizaţia lui Satan spre organizaţia lui Dumnezeu. Dumnezeu pune acuma pe umerii rămăşiţei marele privilegiu şi obligația ca să preia conducerea în vestirea lucrărilor Sale mari şi minunate şi în pregătirea drumului înaintea poporului, prin ridicarea pentru oamenii iubitori de ordine a steagului lui Iehova și arătându-le „calea", care duce la Dumnezeu şi viaţă veşnică. „Calea oamenilor fără prihană este să se ferească de rău [și anume, prin părăsirea organizaţiei lui Satan]; acela îşi păzeşte calea, își păzește sufletul" (Prov. 16 : 17) Este privilegiul şi datoria rămăşiţei ca să arate oamenilor organizaţia nelegiuită a lui Satan, şi să-i invite să se depărteze de aceasta, şi să devină o parte a organizaţiei de neprihănire a lui Dumnezeu. Adunarea pietrelor are loc în primul rând în folosul membrilor rămăşiţei, pentru ca ei să aibă o viziune clară despre planurile lui Dumnezeu, şi apoi să arate poporului adevărul. Fiecare membru al rămăşiţei îşi va împlini datoria cu credincioşie; prin urmare, el va stărui ca să aducă roadele Împărăţiei înaintea popoarelor lumii pentru a ele să vadă „calea", și să beneficieze și să intre pe ea la timpul hotărât, și „să ştie că Iehova este Dumnezeu".

30. Faptul că rămăşiţa este cea mai favorizată clasă pe „cale", este arătat prin următoarele cuvinte ale profetului Isaia: „Iată, Domnul a vestit până la marginile pământului: Spuneţi fiicei

Cuprins

Sionului: Iată, salvarea ta vine; iată, plata este cu El, şi lucrarea Lui înaintea Sa. Şi ei vor fi numiţi, Poporul sfânt, Răscumpăraţii Domnului'; iar pe tine, te voi numi, Cetate căutată şi nepărăsită'." (Isaia 62:11,12) Cei ce păşesc mai întâi pe cale sunt aceia cari „poartă vasele Domnului", şi aceştia trebuie să fie curaţi.

MULȚIMEA MARE

31. Următorii care vor intra pe „cale" după rămășiță vor fi membrii „mulțimii mari". Ei au fost nebuni, şi în Scriptură sunt numiţi aşa, pentru că au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei trebuie să fie curăţiţi înainte ca să poată intra pe „cale". Ei strigă la Domnul în nenorocirea lor şi Domnul îi scapă din strâmtorarea lor şi îi vindecă şi îi curăţă cu Cuvântul adevărului Său şi îi păzeşte de nimicire. (Psalm 107:17-19) Ei îşi spală hainele şi le curăţă dedicându-se cu credincioşie lui Dumnezeu şi lui Isus Cristos în timpul marelui necaz, şi aceasta trebuie s-o facă înainte ca să păşească pe „cale" (Apocalipsa 7 : 14-16). Ei afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu, şi sunt convinşi că într-adevăr sunt ai lui Dumnezeu; însă sunt nebuni acum, și precum Domnul a prezis prin profetul Său: „Poporul Meu este nebun, nu mă cunoaște; sunt nişte copii fără minte şi lipsiţi de pricepere; ei sunt înțelepți să facă răul, dar nu știu să facă binele". (Ieremia 4 : 22). Faptul că „mulțimea mare" la timpul hotărât va păşi pe „cale", este dovedit în continuare de următoarele cuvinte ale profetului lui Dumnezeu: „Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele; căci Cel care are milă de ei îi va călăuzi şi-i va duce la izvoare de ape. Și voi preface toţi munţii mei în drumuri, şi drumurile mele vor fi înălțate." — Isaia 49 : 10,11.

MILIOANE

32. Cei din rămăşiţă trebuie să fie cu adevărat conducătorii poporului, prin faptul că ei sunt cei dintâi cari apucă pe „calea" care iese afară din organizaţia lui Satan şi conduce la organizaţia lui Dumnezeu. În ziua de azi rămăşiţa vesteşte adevărul la multe milioane de oameni cu bună voință de pe pământ, şi mulţi dintre ei părăsesc organizaţia lui Satan şi caută calea care duce la Dumnezeu. Milioanele care sunt trecuți în timpul strâmtorării celei mari a Armaghedonului, vor fi primii care vor avea ocazia să se consacre pe deplin lui Dumnezeu şi să păşească pe „cale"; după aceea, cei ce azi sunt morţi vor fi readuşi din morţi si vor fi învăţaţi, cum să păşească pe „cale". Toţi aceştia trebuie să se dedice mai întâi cu totul lui Dumnezeu. Întrucât membrii rămăşiţei sunt cei dintâi de pe „cale" şi servesc ca pildă oamenilor, Scripturile susțin concluzia că ei vor ajuta pe oameni ca după Armaghedon să se întoarcă spre „cale". Despre aceasta este scris: „În ziua aceea va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria. Asirienii se vor duce in Egipt şi Egiptenii în Asiria, şi Egiptenii împreună cu Asirienii vor sluji Domnului. În ziua aceea Israelul va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul Oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: Binecuvântat să fie Egiptul, poporul meu, şi Asiria lucrarea manilor mele; si Israel moştenirea mea." (Isaia 19:23-25) Israel amintit în acest text din urmă se referă fără îndoială la Israelul spiritual, rămăşita lui Dumnezeu.

33. Profetul lui Iehova spune: „Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi omul nebun nu înţelege aceasta." (Psalm 92:6) Preoţimea şi „omul fărădelegii, fiul pierzării" nu vor primi niciodată o înţelegere a adevărului din prezent, şi niciodată nu vor păşi pe „cale" şi prin urmare nu vor intra in organizaţia lui Dumnezeu. (Apocalipsa 21:27; 22:15). Ei vor rămâne cu „ceilalţi morţi", ca să fie judecaţi la sfârşitul domniei lui Cristos. (Apocalipsa 20:5) Nimeni nu va păşi vreodată pe „cale" fără ca mai întâi să fi fost curăţit. Egiptul şi Asiria ilustrează elementele popoarelor de pe pământ, care au alcătuit o parte a organizaţiei lui Satan, în timp ce Babilonul ilustrează organizaţia Diavolului, îndeosebi partea religioasă. Cei ce se țin tare lângă religia Diavolului nu vor putea fi curățați niciodată, şi nu vor putea niciodată să intre pe „calea" care conduce la viaţă. Din acest motiv Scripturile arată că „calea"

niciodată nu va fi hotărâtă pentru Babilon; însă Asiria şi Egiptul ne dau de înţeles că atunci când cei ce fac parte din elementele politice, financiare şi militare ale lumii vor auzi despre adevăr, vor avea ocazia ca să păşească pe „cale".

34. Imediat după Armaghedon, oamenii vor căuta ajutor la rămăşiţa rămasă pe pământ, care este arătată acuma a fi prima și în frunte pe „calea" Regelui. Dumnezeu va folosi pe aceşti credincioşi, ca să binecuvânteze pe popor, după cum este scris: „Rămăşiţa lui Iacov va fi in mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă, care nu întârzie pentru om, și nu așteaptă pe fii oamenilor. Rămăşiţa lui Iacob va fi între națiuni, în mijlocul multor popoare ca un leu între fiarele pădurii, ca un pui de leu între turmele de oi, care când trece, calcă în picioare şi sfâşie, şi nimeni nu poate scăpa pe altul." - Mica 5 : 7, 8, *R.V.*

35. Toţi aceia care vor intra în organizaţia lui Dumnezeu trebuie să vină pe „drumul înalt" al Regelui, şi mai întâi trebuie să se cureţe de orice atingere cu Diavolul şi cu organizaţia sa, să-și întoarcă feţele şi inimile spre Dumnezeu şi orașul Său sfânt. „În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, copiii lui Israel, şi copiii lui Iuda se vor întoarce împreună; vor merge plângând şi vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor. Ei vor întreba de drumul Sionului, cu privirile întoarse spre El și vor zice: Veniţi să ne alipim de Domnul printr-un legământ vecinie, care să nu fie uitat niciodată." (Ieremia 50:4, 5) După aceea, se va întâmpla, că oamenii ascultători de pe pământ, care s-au curăţit, vor păşi pe „cale" şi vor merge spre organizaţia lui Dumnezeu; și atunci vor obține „veselie şi bucurie, iar durerea şi gemetele vor fugi."

36. Lumina templului lui Dumnezeu descoperă acuma că „calea" profeţiei lui Isaia este „calea sau drumul regelui; că el a fost deschis de la și după venirea Domnului la templul lui Dumnezeu şi după adunarea la un loc a poporului Său şi după rezidirea Sionului; și că rămăşiţa acuma trebuie să călătorească pe amândouă căile, pe calea îngustă și pe „calea" Regelui, deoarece ambele conduc pe rămăşiţă la viaţă şi nemurire. Prin urmare nu există nici un conflict sau deosebire între cele două căi. Răspunderea rămăşiţei din pricina legii lui Dumnezeu cu privire la „cale" a devenit foarte accentuată şi evidentă. Cristos, Regele, este marele comandant, şi rămăşiţa, care este cea mai aproape de El trebuie să fie în față și să rămână acolo, și în ascultare de poruncile lui Dumnezeu trebuie să spună tuturor celor care iubesc dreptatea: „Veniţi, părăsiți organizaţia lui Satan şi întoarceți-vă la Domnul Iehova; curăţiți-vă şi părăsiți și fugiți pentru totdeauna de organizaţia lui Satan; fiecare care însetează, să vină şi să ia apa vieții fără plată. În ascultare de poruncile lui Dumnezeu aceasta este exact ceea ce face rămășița astăzi. Nebunii sau cei fără minte, cari se luptă împotriva organizaţiei şi lucrării lui Dumnezeu nu vor rătăci niciodată pe această „cale". Rămăşiţa nu are nimic cu aceștia, decât numai aceea ca să se îndemne reciproc să evite pe opozanți. Aceia din rămăşiţă, cari sunt martorii lui Iehova şi cu credincioşie îşi împlinesc datorinţele, trebuie să ridice sus steagul lui Iehova asupra popoarelor, pentru ca ele să vadă calea ce duce la organizaţia lui Dumnezeu şi calea ce duce la viaţă. Din această pricină este evident, că „calea" nu se limitează la cei care vor fi restatorniciți, ci este pentru fiecare care vine în organizaţia lui Dumnezeu; mai întâi pentru cei unși, și după aceea pentru aceia care îi urmează.

37. Fiecare din rămăşiţa să zică către fratele său care se teme: Fii tare în Domnul şi în tăria puterii sale; fii desăvârşit in iubire, în timp ce pe deplin şi cu desăvârşire te consacri serviciului lui Dumnezeu, şi continuă cu îndrăzneală să vestești lauda Lui. Când poporul ales al lui Dumnezeu a ieşit să se lupte cu duşmanul, regele, la porunca lui Dumnezeu, a pus cântăreţi în fruntea oastei, si datoria acestora a fost să cânte. (2 Cronici 20 : 16, 17). Aşa și în timpul prezent, rămăşiţa credincioasă este în față, şi continuând să meargă înainte, cântă laudele lui Iehova, şi va continua să facă aceasta până când numele lui Dumnezeu va fi justificat cu desăvârşire. „Şi veţi zice în ziua aceea: Lăudaţi pe Domnul, chemaţi numele Lui, vestiţi lucrările lui printre popoare, faceți cunoscut că numele Lui este înălțat. Cântaţi Domnului; căci El a făcut lucruri strălucite; aceasta este cunoscut în tot pământul!" - Isaia 12:4-6.

Cuprins

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce spune Scriptura despre faptul, că este scopul lui Iehova, ca sa aleagă dintre naţiuni un popor pentru numele Sau? Identifică pe poporul acesta. Cum se va îndeplini scopul acesta?

2. Ce este „calea" amintită aici? Cum este legată ea de „calea îngustă”?

3, 4. Aminteşte cuvintele apostolului Pavel, pe cari le exprima cu privire la scopul Scripturii şi la timpul aplicării. Arată cum cuvintele lui Isaia sunt in armonie cu aceasta.

5-7. Arată cum aruncă lumină alte texte asupra identității celor „necuraţi" şi a „celor” amintiți aici cu privire la „cale".

8, 9, Compară cuvintele lui Isaia şi ale apostolului Pavel cari descriu pe toţi aceia cari sunt recunoscuţi de Iehova ca membrii ai organizaţiei Sale. Cum va face Iehova cunoscut aprobarea Sa faţă de aceia cari sunt credincioşi faţă de legământul lor?

10. Când şi în ce scop s-a deschis „calea înaltă"?

11,12. Compară înţelesul cuvintelor din Isaia 35 : 4, cu cuvintele din Isaia 52:1, şi explică deosebirea.

13-15. Arată dacă toţi cari au avut ocazie, au păşit pe „cale" și care a fost rezultatul poziției luate.

16-18. Prin luarea în considerare a anumitor texte scripturale cu privire la aceasta, arată care sunt însuşirile „nebunilor" amintiţi aici, şi explică cuvintele „nebunii nu vor rătăci pe calea aceasta".

19-21. Ce legătură există „calea" aceasta și „porţile Sionului"? Cine va intra pe aceste porţi, şi în ce chip? Ce se înţelege prin cuvintele: ‚Pe calea aceasta nu va fi nici un leu, si nici o fiară sălbatică nu va fi întâlnită pe ea”.

22,23. Arată împlinirea din Isaia 35 : 10. Cum sprijină alte texte aplicarea textului şi cum stabilesc precis timpul împlinirii lor?

24-26. Compară Isaia 29:18 cu 35:5 cu privire la modul şi timpul împlinirii. Aplică Isaia 51:3, 4 în această privință.

27-30. Cum definesc Proverbele 10 : 7 „calea"? Care este poziția rămăşiţei cu privire la „cale"? Cum explică Isaia 62:11,12 punctul acesta?

31. Descrie clasa a doua care se va folosi de „calea" aceasta, şi procedura ei pentru pregătirea în a păși pe ea.

32.33. Cine va urma mai târziu pe „cale"? Ce arată Scriptura cu privire la privilegiul rămăşiţei în privinţa aceasta? Ce statut are preoţimea şi „omul fărădelegii" faţă de „cale”? Ce este cu Egiptul, „Asiria" şi „Babilonul" în privința aceasta?

34,35. Aplică Mica 5: 7,8. Când şi cum se va împlini Ieremia 50 : 4, 5? Ce legătură are aceasta cu Isaia 35 : 10?

36, 37. Explică de ce se bucură acuma rămăşiţa de o mai clară înţelegere a acestor lucruri. Care este răspunderea ce vine cu lumina aceasta crescândă? Care este datoria şi privilegiul rămăşiţei in timpul prezent? Cum ilustrează 2 Cronici 2:16, 17 procedura din prezent a rămăşiţei? Care este natura mesajului și cântării ei?

MARTORII LUI IEHOVA

IEHOVA cu mulţi ani înainte a avut ca motiv să facă o ilustraţie profetică, care să prefigureze evenimentele viitoare şi o lucrare care va fi făcută de adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos. Profetul Ilie a început să împlinească această lucrare profetică; Elisei a fost uns la timpul potrivit în locul lui Ilie, pentru continuarea şi terminarea lucrării începute de Ilie. Lucrarea lui Ilie a prezis restatornicirea adevărurilor fundamentale ale Bibliei pentru adevăraţii creştini. Dumnezeu a dat următoarele îndrumări

Cuprins

profetului Ilie: „Să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi şi pe Iehu, fiul Iui Nimşi, ca împăratul lui Israel; şi să ungi pe Elisei, fiul lui Şafat din Abel — Mehola, ca proroc în locul tău." (1 Regi 19 : 15, 16). A sosit timpul când Dumnezeu a voit să ia pe Ilie. Ilie şi urmaşul său merseseră împreună şi au ajuns la Iordan. „Atunci Ilie şi-a luat mantaua, a făcut-o sul, şi a lovit cu ea apele, cari s-au despărţit într-o parte şi într-alta, şi au trecut amândoi pe uscat. După ce au trecut, Ilie a zis lui Elisei: Cere ce vrei să-ţi fac, înainte ca să fiu răpit de la tine. Elisei a răspuns: Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din spiritul tău! Ilie a zis: Ai cerut un lucru greu; totuși, dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, aşa ţi se va întâmpla; dacă nu, nu ţi se va întâmpla aşa." (2 Regi 2 :8-10) Elisei a văzut pe profetul Ilie când a fost luat de lângă el şi a primit măsura îndoită a spiritului.

Atât Ilie, cânt şi Elisei au prezis în mod profetic pe poporul uns al lui Dumnezeu, care după prezenţa a doua a Domnului va duce la îndeplinire lucrarea Lui. Ilie a fost mişcat de spiritul lui Dumnezeu, ca să facă lucrarea aceea. A fost dorința exprimată a lui Elisei ca să primească o măsură îndoită a spiritului Domnului. Fără îndoială aceasta a fost o profeţie care a prezis ce va fi dat celor reprezentați ca făcând lucrarea Elisei a adunării adevărate. Condiția pentru primirea măsurii îndoite a spiritului a fost că Elisei a trebuit să vadă răpirea lui Ilie. Aceasta a prezis profetic, că aceia, care vor recunoaște sau vedea despărţirea cu privire la timpul și lucrarea adunării, reprezentați de Ilie şi Elisei, vor primi o măsură îndoită a spiritului Domnului.

Experienţele lui Ilie au prezis o lucrare de restatornicire a adevărurilor fundamentale, precum şi o lucrare de mărturie despre numele şi planurile lui Iehova. Ilie a îndeplinit lucrul încredinţat lui, prefigurând că o anumită perioadă a lucrării adunării va fi finalizată, însă nu lucrarea completă de depunere a mărturiei. Experienţele lui Elisei au prezis o lucrare de mărturie specifică care trebuie făcută de poporul uns al lui Dumnezeu, şi că aceşti unşi vor primi ,,măsura îndoită" a spiritului Domnului, si vor fi plini de devotament şi entuziasm ca să dea mărturia în numele lui Iehova. Aceasta este in armonie precisă cu profeţia lui Ioel, că în zilele din urmă, Domnul Dumnezeu va revărsa spiritul său asupra tuturor acelora, cari stau în legământ cu El, şi ca rezultat toţi servii credincioşi ai Domnului vor profeţi și vor depune o mărturie pentru Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa.

Ilie şi Elisei au umblat în armonie împreuna, până când a avut loc o întâmplare, care i-a despărţit, şi aceasta a ilustrat sfârşitul lucrării Ilie a unşilor lui Dumnezeu de pe pământ. Raportul scriptural despre aceasta, în 2 Regi 2 : 11-13, sună astfel: ,,Pe când mergeau ei vorbind, iată, că un car de foc şi nişte cai de foc i-au despărţit pe unul de altul, şi Ilie s-a înălţat la cer într-un vârtej de vânt. Elisei se uita și striga: Părinte! Părinte! Carul lui Israel şi călărimea lui!" Şi nu 1-a mai văzut. Apucându-şi hainele, le-a sfâşiat în două bucăţi, şi a ridicat mantaua, căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors şi s-a oprit pe malul Iordanului." Aşadar, cei doi profeţi trebuie să reprezinte pe una şi aceeaşi clasă de unşi, iar despărţirea lor a reprezentat sfârşitul unei lucrări deosebite şi începerea unui alte lucrări ce este de făcută în numele Domnului.

Care sunt faptele în împlinirea acestei profeții? Din anul 1878 până în 1918 poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ, sub îndrumarea și supravegherea lui Cristos Isus, Domnul prezent, s-a implicat într-o lucrare de proclamare a mesajului adevărului divin și de punere a lui înaintea celor care caută adevărul. Efectul acestei lucrări a fost de a aduna laolaltă pe cei consacrați cu adevărat cu scopul de a studia și învăța, și de a se ajuta și mângâia unii pe alții în zidirea lor pe credința lor preasfântă.

Carul de foc şi caii de foc, amintiţi în profeţie, ilustrează corect organizaţia războinică și distrugătoare ce s-a descoperit cam pe la 1918, în timp ce vârtejul a ilustrat strâmtorarea cea mare care a venit asupra poporului din pricina acelui război. În anul 1918 martorii unşi ai lui Dumnezeu au fost urâți şi persecutaţi în întreaga Creştinătate de organizația militară şi de cler. Atunci a venit asupra poporului uns al lui Dumnezeu o mare strâmtorare și persecuție datorită activității lor în depunerea mărturiei despre numele lui Iehova. În primăvara anului 1918 practic întreaga lucrare a unşilor lui Dumnezeu de pe pământ a fost oprită. Răpirea lui Ilie prin vârtej a prezis că lucrarea ilustrată de el s-a

sfârşit; prin urmare, strâmtorarea mare care a venit în anul 1918 asupra poporului uns al lui Dumnezeu a marcat lucrării deosebite a adunării lui Dumnezeu prefigurată de Ilie.

Noi ştim că Ilie nu a fost dus în cerul literal sau în prezenţa lui Iehova Dumnezeu, deoarece Isus, cu multă vreme după răpirea lui Ilie, a declarat: „Nimeni n-a mers încă în cer." (Ioan 3:13) Mai degrabă, profeţia a însemnat că lucrarea adunării pe care a prezis-o Ilie prin cursul său de acțiune s-a sfârşit și a fost raportată în cer lui Dumnezeu.

După aceasta unşii lui Dumnezeu au fost inactivi pentru mai bine de un an, şi atunci poporul acesta credincios a devenit conștient de faptul că mai are de făcut o lucrare importantă, şi a început s-o facă. După anul 1919 Dumnezeu a înzestrat pe poporul Său cu o „îndoită măsură" a spiritului Său şi i-a trimis ca pe martorii Lui. De la timpul acela încoace ei fac o lucrare în numele Domului, depunând mărturie pe pământ în numele lui Dumnezeu, cu un zel și seriozitate care nu au mai fost manifestate până acum. Aceasta este o dovadă suplimentară că unşii lui Dumnezeu trebuie să fie martorii Săi și în timpul prezent trebuie să depună o mărturie pe pământ.

Isus Cristos este marele martor al lui Dumnezeu. El a zis: „Pentru aceasta m-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr." (Ioan 18:37) Un martor este acela pune mărturie. Rezultă că cei care sunt martorii lui Dumnezeu și depun mărturie despre numele Său, trebuie să fie în armonie deplină cu Isus Cristos şi să fie membrii ai organizaţiei lui Dumnezeu, al cărei Cap este Isus Cristos. Cei care au fost aduși în clasa templului şi ziditi în Sion sunt unșii Domnului şi autorizați de El să fie martorii Lui. Profetul Său a scris: „În templul său totul vorbește despre slava Lui" (Psalm 29:9) Faptul că ei vorbesc despre slava lui Dumnezeu, dovedeşte că ei sunt martorii lui Iehova. Această afirmație a profetului pare să arate lămurit că toţi aceia care afirmă că sunt urmaşii lui Cristos, însă care neglijează sau se codesc să mărturisească despre numele Domnului Dumnezeu a Domnului nu fac parte din clasa templului. Clasa templului este aceea care umple în Sion un loc, şi Dumnezeu străluceşte din Sion. (Psalm 50 : 2) Dumnezeu a scos dintre raţiuni un popor pentru numele Său, şi 1-a uns ca să vorbească despre numele Său: „ toţi cei ce poartă numele Meu; căci i-am făcut spre slava Mea; da, i-am întocmit şi i-am alcătuit." — Isaia 43:7.

Dumnezeu a făcut pe cei care sunt creația Lui nouă să ducă la îndeplinire planurile Sale, şi o parte a lucrării acestora trebuie să fie făcută de ei în timp ce sunt pe pământ. Faptul că cineva va fi sau în clasa Împărăției cerești va depinde de credincioşia în împlinirea acelui lucru încredințat lui să-l facă în timp ce este pe pământ.

Poporul din creştinătate în urma influenţei Diavolului prin organizaţia sa şi îndeosebi prin elementul religios al acestuia, a devenit orb faţă de adevăr. Vine timpul când Dumnezeu va vrea să se dea o mărturie despre numele Său, şi prin urmare spune prin profetul Său: „Să se strângă toate națiunile şi să se adune popoarele! Cine dintre ei poate să vestească aceasta, și să ne arate lucruri dinainte? Să-şi aducă martorii şi să-şi dovedească dreptatea, că să se uite oamenii şi să zică: Este adevărat!" (Isaia 43:9) Chestiunea cea mare este: Cine este Dumnezeul Atotputernic?

Clerul constituie purtătorul de cuvânt al lui Satan cu privire la chestiunile religioase. Preoții afirmă că vorbesc cu autoritate. Ei profeţesc contrar Cuvântului lui Dumnezeu, şi spun, de fapt, că prin eforturile oamenilor şi ale organizaţiilor omeneşti pacea poate fi adusă pe pământ, şi va fi adusă; că pământul va fi curăţit și îmbrăcat în frumuseţe şi măreţie şi va fi făcut un loc potrivit pentru a trăi; şi că preoţimea şi asociaţii lor vor duce la îndeplinire lucrarea aceasta. Dumnezeu voieşte ca aceştia să fie acuma probaţi, dacă sunt profeţi adevăraţi sau falşi. Pentru aceea El spune: „ Cine dintre ei poate să vestească aceasta, și să ne arate lucruri dinainte? Să-şi [ei cari fac parte din organizaţia lui Satan] aducă martorii şi să-şi dovedească dreptatea [să-și dovedească afirmaţiile, că pot să realizeze lucrurile pe cari le prorocesc], ori să asculte oamenii [adevărul] şi să spună: Este adevărat!" — Isaia 43 :9.

Imediat după aceea Iehova se întoarce către martorii Săi, cari constituie clasa servilor Săi, şi vorbeşte către ei: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, și servul Meu pe care l-am ales; ca să ştiţi și să Mă credeţi, şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu şi după Mine

Cuprins

nu va fi. Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, când nu era nici un străin între voi; de aceea, voi îmi sunteţi martori, zice Domul, că Eu sunt Dumnezeu." (Isaia 43: 10-12) Aceasta este o dovadă concludentă că martorii lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să depună mărturie pe pământ şi să vestească că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, şi că a sosit timpul ca El să dovedească acest fapt creaţiunii întregi, şi că El va dovedi aceasta prin demonstrarea puterii Sale nemărginite.

În împlinirea datoriilor lor, unşii, în calitate de martori ai lui Dumnezeu, scot în evidență îndeosebi faptul că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic, că Satan este duşmanul cel mai mare şi imitatorul adevăratului Dumnezeu, că Satan are o organizaţie puternică, vizibilă și invizibilă, pe care o foloseşte în scopul ca să facă de râs numele lui Dumnezeu şi să aducă batjocură asupra numelui Său, şi astfel să îndepărteze pe oameni de la Dumnezeul adevărat; că Satan a atras pe domnitorii de pe pământ în religia sa diavolească, şi a înduplecat şi pe marii comercianţi ai lumii să facă parte din sistemul său religios; că planul lui Dumnezeu este să nimicească organizaţia Diavolului şi popoarelor de pe pământ să le aducă pace, prosperitate şi fericire; si că nu există pentru oameni altă cale pentru câştigarea binecuvântărilor dorite. Aceasta mărturie trebuie să se dea, dar nu ca o răzbunare, ci cu un devotament iubitor faţă de Iehova Dumnezeu, şi pentru informarea oamenilor pentru ca ei să poată vedea ce este bine și ce este spre binele lor.

Este de aşteptat că Satan va face tot ce-i stă în putere, ca să se lupte împotriva unei astfel de mărturii despre numele şi planurile lui Dumnezeu. Isus a profeţit că Satan prin organizaţia sa, va depune o mare împotrivire față de adevăr şi va persecuta pe aceia care vor sta de partea adevărului şi care vor mărturisi despre adevăr; că cei aleși din lume ca să fie martorii lui Dumnezeu vor fi urâți și persecutați, şi vor avea multe necazuri. Totuşi, Isus a încurajat pe urmaşii Săi şi le-a spus, că El a suferit multe din pricina acestei duşmănii şi persecuţii, și a biruit lumea, şi că ei, ca servii Lui, nu se pot aștepta la mai puţin. — Ioan 15:18-21 şi 16:33.

Cu privire la aceasta Domnul Isus a rostit o profeţie, care se referă îndeosebi la timpul după arătarea celor două mari semne sau minuni în cer, şi după aruncarea lui Satan din cer pe pământ. (Apocalipsa 12 : 1-13) În profeţia aceasta Isus a prezis că organizaţia lui Satan va persecuta pe membrii organizaţiei lui Dumnezeu de pe pământ, şi a exprimat următoarele cuvinte cu privire la aceasta: „Şi balaurul [Satan şi organizaţia sa] a fost mâniat pe femeie, şi s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Cristos." (Apocalipsa 12 : 17) Prin aceste cuvinte, marele Profet identifică clar pe cei care vor fi martorii lui Dumnezeu şi vor da mărturia finală pe pământ. El arată că Balaurul, organizaţia Diavolului este, plină de mânie şi porneşte să facă război cu rămăşiţa „seminţei" care sunt copiii Sionului, adică organizaţia lui Dumnezeu. Rămăşiţa este acea societate credincioasă a urmaşilor lui Cristos, care reprezintă pe membrele „picioarelor" Sale și care sunt pe deplin devotaţi lui Dumnezeu şi' sunt încântați să facă voia Lui. De ce este Satan atât de înfuriat împotriva lor? Pentru că, după cum spune marele Profet al lui Dumnezeu „ei ţin [respectă] poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Isus Cristos."

MARTORII LUI IEHOVA: MĂRTURIA LOR

MARTORII lui Iehova sunt doar o rămășiță, care dintre multele milioane de creştini declaraţi din aşa-numita Creştinătate, rămâne credincioasă faţă de Iehova Dumnezeu şi Cristosul său. Aceşti martori constituie o parte a organizaţiei universale a lui Dumnezeu, care în Scriptură este numită Sion, şi despre care se mai vorbeşte ca despre o femeie, femeia lui Dumnezeu. (Apocalips 12 : 1, 2) Martorii lui Iehova, care în timpul prezent sunt pe pământ, sunt numiţi rămăşiţa seminţei (sau urmaşii) femeii lui Dumnezeu. Desigur, Diavolul este un duşman al organizaţiei lui Dumnezeu, şi el şi organizaţia sa sunt ilustraţi în Scriptură ca „un balaur roşu, mare". Despre duşmănia organizaţiei lui Satan împotriva

Cuprins

acelora care reprezintă acuma pe Dumnezeu pe pământ, stă scris în capitolul al doisprezecelea al Apocalipsului în versetul al şaptesprezecelea: „Şi balaurul a fost mâniat pe femeie [Sion, organizaţia lui Dumnezeu], şi s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Cristos."

Ce înseamnă a ţine mărturia lui Isus Cristos? Desigur înseamnă că membrii rămăşiţei au mărturia Spiritului Sfânt că sunt fiii lui Dumnezeu, fiindcă ei sunt în Cristos ca membre ai trupului lui Cristos. Citim în Romani 8 : 16, 17 cu privire la o astfel de mărturie a înfierii: „Însuşi spiritul [lui Dumnezeu] mărturiseşte împreună cu spiritul nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu: şi dacă suntem fii, suntem şi moştenitori, moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Cristos, dacă într-adevăr suferim împreună cu El, ca să şi fim măriţi împreună cu El." Rămăşiţa are, de asemenea, mărturia din Cuvântul lui Dumnezeu, că este sub mantia neprihănirii are hainele mântuirii. (Isaia 61 : 10), ceea ce mărturiseşte pentru aprobarea lor de către Domnul şi pentru identificarea lor ca membrii ai organizaţiei Sale. Însă cuvintele citate mai sus ale lui Isus Cristos cu privire la „mărturia lui Isus" înseamnă mult mai mult decât mărturia tocmai descrisă. Cuvintele înseamnă pentru rămăşiţa Sionului că Domnul a încredinţat lucrarea de depunere a mărturiei pe care Cristos a fost însărcinat s-o dea. Iehova Dumnezeu a făcut pe Isus Cristos mare Profet, şi l-a înzestrat cu toată puterea şi autoritatea. El a fost însărcinat cu datoria de a se îngriji, ca pe pământ să se depună mărturia pentru numele lui Iehova. Când Isus a venit la templul Său, şi când a aprobat pe rămăşiţă şi a adus-o în Sion, organizaţia lui Dumnezeu, atunci a dat în îngrijirea acestei mici societăţii]toate bunurile Sale", care înseamnă toate interesele Împărăţiei Sale de pe pământ. (Matei 24:47). Aceasta înseamnă îndeosebi că Isus a încredințat în mâinile rămăşiţei marele privilegiu și datoria ca să depună mărturia pentru numele lui Iehova. Prin urmare, ei au mărturia lui Isus, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Deoarece aceştia sunt în posesia acestor „bunuri", ei trebuie să vestească mărturia aceasta. Este porunca lui Dumnezeu ca societatea aceasta, compusă din rămăşiţă, să fie martorii Lui, să depună mărturie înaintea domnitorilor şi poporului, şi să le spună că Iehova este singurul Dumnezeu Atotputernic și care sunt planurile Lui imediate, așa cum sunt arătate prin Cuvântul Său. Printr-o împlinire curajoasă a poruncilor lui Dumnezeu, membrii rămăşiţei dovedesc că iubirea lor faţă de Dumnezeu este desăvârşită. Căci este scris în 1 Ioan 4 : 17, 18: „Astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem îndrăzneală [libertate de exprimare] în ziua judecăţii [care este acum peste noi]; pentru aşa cum este El, aşa suntem şi noi în această lume. În dragoste nu este frică ; ci dragostea perfectă izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa. Cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în iubire." Rămăşiţa Domnului nu ar putea să ţină poruncile lui Dumnezeu, dacă nu ar face voia Lui cu bucurie şi dacă nu ar ţine mărturia lui Isus Cristos (1 Ioan 5:3); prin urmare, Iehova le spune: „Voi sunteţi martorii Mei… că Eu sunt Dumnezeu." — Isaia 43 : 12.

Satan îşi manifestă mânia prin balaurul său sau organizaţia sa devoratoare de pe pământ. El aţâţă pe fiii săi, pe preoţimea „Creştinătăţii organizate", care aţâţă mulţimile ca să se împotrivească martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu. O astfel de scenă a avut loc nu demult în South Amboy, New Jersey. În astfel de cazuri, Satan îndeamnă pe preoţi să-şi folosească influenţa asupra conducătorilor politici [deoarece clericii şi conducătorii politici fac parte din organizaţia Sa], ca sa aresteze pe martorii credincioşi ai lui Dumnezeu şi să-i întemnițeze, pentru că aceştia merg din casă în casă, si duc oamenilor veşti despre îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu, de a-i elibera de sub asuprire, şi de a le aduce binecuvântările dorite. Cazuri de acest fel au mai avut loc în Bergenfield şi Englewood, New Jersey, in Swoyersviile, Pa., şi în diferite localităţi ale Statelor Connecticut, Georgia, North Carolina şi în alte locuri.

Aceşti martori credincioşi ai Domnului umblă din loc în loc, predicând evanghelia prin punerea în mâinile oamenilor a explicaţiilor biblice, şi aceasta o fac atât în zile de duminică, cât şi în alte zile ale săptămânii. Ei fac aceasta deoarece Domnul le-a poruncit să facă şi ei iubesc să facă voia Lui şi iubesc pe oameni şi doresc să le vorbească despre binecuvântările lui Dumnezeu. Preoţii făţarnici însă se înfăţişează ca şi cum ar fi reprezentanţii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos, şi arestează pe aceşti martori

Cuprins

credincioşi ai lui Dumnezeu sub pretextul că activitatea acestora ar încălca legile duminicale. Aceasta o fac împotriva hotărârilor constituţiei Statelor Unite, care dă drept oricui ca să-şi practice credinţa sa în chipul pe care îl crede de bine. Aceste întâmplări sunt amintite aici ca dovezi despre împlinirea profeţiei Domnului Isus aşa cum a fost amintită în acest articol.

Fac aceşti martori ai lui Iehova, care insistă să spună poporului despre bunătăţile lui Dumnezeu, vreo pagubă vreunei persoane sau vreunei proprietăţi de pe pământ? Desigur nu! Atunci de ce sunt persecutaţi de aceşti preoţi şi de asociaţii lor? Pentru că adversarii sunt îndemnaţi de tatăl organizaţiei lor, de Satan Diavolul; şi Satan pune la cale aceste persecuţii datorită credincioşiei acestor martori. Aceşti martori ai lui Iehova sunt singurii duşmani activi ai lui Satan care sunt acum pe pământ. Pe toţi ceilalţi el fie i-a orbit, fie i-a făcut să amuţească înfricându-i. Persecutorii fac parte din sămânţa femeii Diavolului, şi anume organizaţia lui numită Babilon, şi aceştia urăsc şi persecută pe cei care sunt „sămânţa" Sionului, exact aşa cum a prezis Dumnezeu în Cuvântul Său.

Va fi fricoasă oare rămăşiţa şi va înceta să depună mărturia pentru numele lui Iehova? Dacă cineva devine fricos şi încetează să fie un martor, atunci el încetează de a mai face parte din rămăşiţa unsă a lui Dumnezeu. Membrii adevăraţi ai Sionului, care formează rămăşiţa, nu trebuie să aibă nici o frică. Cursul lor de acţiune în vestirea adevărului, desigur, că va aduce asupra lor mânia organizaţiei lui Satan; însă Dumnezeu le spune prin profetul Său, spre încurajarea lor: „Dar Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, cel ce stârnesc marea, şi fac să vuiască valurile ei: Domnul Oştirilor este numele Lui. Am pus şi cuvintele mele în gura ta, şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca sa întind cerul si să pun temeliile pământului, şi să zic către Sion: Tu eşti poporul Meu!" — Isaia 51 : 15, 16.

„Mâna" lui Iehova reprezintă puterea Lui. Membrii rămăşiţei sunt o parte a Sionului. Ei sunt martorii lui Dumnezeu. Iehova îi ocroteşte cu puterea Sa si vorbeşte către ei: „Voi sunteţi poporul Meu." Aceşti martori credincioşi şi-au îndreptat iubirea către Iehova, şi pentru aceasta vorbeşte Iehova către rămăşiţă: „Căci ai făcut pe Domnul, care este adăpostul meu, pe Cel prea înalt, locuinţa ta; de aceea nici un rău nu ţi se va întâmpla, nici o plagă nu se va apropia de locuinţa ta . . . Fiindcă ea [clasa rămăşiţei] şi a pus iubirea în Mine [Domnul], de aceea îl voi scăpa, şi-1 voi înălţa; căci cunoaşte numele Meu." — Psalm 91 :9, 10, 14.

Când Isus a venit la templul Său (profeţie dumnezeiască şi fapte fizice care arată că aceasta a avut loc cam în primăvara anului 1918) şi când a aprobat pe rămăşiţă, a spus către acea clasă: „Ai fost credincios peste puţin lucruri, te voi face conducător peste multe; intră în bucuria Domnului." (Matei 25 : 21) La ce s-a referit El prin „bucuria Domnului"? O adevărată înţelegere a acesteia aduce încredere şi bucurie urmaşului lui Isus. Când Domnul nostru s-a suit la cer, Dumnezeu i-a poruncit să se aşeze şi să stea neactiv împotriva lui Satan până ce va veni timpul hotărât ca să arunce pe duşman jos din cer şi să-1 facă aşternut picioarelor Sale. Despre aceasta este scris în Psalmul 110 versetul 1: „Domnul [Iehova] a zis Domnului meu [Isus]: Şezi la dreapta Mea, până voi face pe duşmanii tăi aşternut picioarelor tale." Această perioadă de şedere şi aşteptare a fost una lungă în timpul căreia Isus a observat cum Satan a continuat constant să aducă ocară asupra numelui lui Iehova, Tatăl Său. Însărcinarea de a justifica numele mare a lui Dumnezeu a fost dată lui Isus Cristos, şi Dumnezeu a făcut pe profetul Său să prezică timpul când Isus va începe lucrarea aceasta de justificare. Redarea din *Versiunea Revizuită Americană* a versetului 2 al psalmului 110 sună astfel: „Iehova va trimite toiagul puterii tale [adică, împuternicirea dată lui Isus Cristos] din Sion [organizaţia lui Iehova] [spunând]: Domneşte [o, Cristos Isus] în mijlocul duşmanilor tăi!" Imediat după aceasta a început războiul în cer între organizaţia lui Dumnezeu şi cea a lui Satan şi Isus a alungat pe Satan din cer şi l-a aruncat pe el şi îngerii săi jos pe pământ.

Când Isus a început să-şi împlinească însărcinarea de a justifica numele Tatălui Său, aceasta a fost o bucurie mare pentru El. Acuma El merge înainte spre lucrarea de justificare finală a numelui Tatălui Său, şi aceasta înseamnă o mare bucurie pentru El; şi în această bucurie El invită pe cei aprobaşi din clasa rămăşiţei. În versetul 3 al psalmului 110 stă scris: „Poporul Tău [urmaşii lui Isus

Cristos] va aduce daruri de bunăvoie în ziua puterii Tale, în frumuseţile sfinţeniei din sânul aurorei; tu ai roua tinereţii tale." Astfel profetul David arată că membrii rămăşiţei devin voluntari ca să asculte de Domnul şi să se alăture Lui în lucrare; că ei sunt născuţi din Sion şi au roua tinereţii lor; că sunt tari şi puternici în Domnul şi cu bucurie vor să depună mărturie. Acesta este motivul pentru care câţiva bărbaţi şi femei de pe pământ în prezent au o aşa mare bucurie în a merge din casă în casă ca să depună mărturie despre numele lui Iehova. Aceştia, rămăşiţa lui Dumnezeu, au intrat în bucuria Domnului.

SCRISORI

REMARCAŢI CU UIMIRE CĂLĂUZIREA LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova şi al Domnului nostru Isus.

Noi, subsemnaţii, dorim să spunem că ne bucurăm foarte mult de discursul dvs. oportun, şi el a venit la noi fără întreruperi cu excepţia câtorva momente. Altfel l-au auzit și l-am aprobat cu toții.

Am fost emoționați când v-am auzit spunând rezoluțiile; și când am auzit acel tunet puternic al corului dându-și acceptul, inimile noastre au tresărit de bucurie că ni s-a dat ocazia să avem o parte în această luptă pentru victoria completă a cuvântului și numelui lui Iehova. Putem vedea bine că eliberarea noastră se apropie.

Ca lucrători ai acestei societăți, dorim să știți că am recitit în timpul întâlnirilor noastre acele rezoluții și ele au fost adoptate în unanimitate de către noi. Suntem ca unul, așteptând doar să porunciți și noi vom asculta. Cu uimire și mirare ne grăbim înainte când remarcăm modul în care Iehova ne călăuzește, și singura noastră dorință este de a fi cu dumneavoastră în serviciu până la sfârșit. Fie ca Iehova să fie Dumnezeul dvs. și Domnul Isus călăuza dvs.

Tovarășii dvs. servi,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, EVERETT (Wash.)

BINECUVÂNTĂRI MULTIPLE

Dragă frate Rutherford:

La întâlnirea noastră recentă, ținută Miercuri, 19 August, suntem încântați să vă informăm că am aprobat în unanimitate rezoluția adoptată la întâlnirea publică ținută în Columbus, Duminică, 26 Iulie. Prin urmare, noi îmbrățișăm și luăm numele nou al Domnului, „martorii lui Iehova”.

Dorim, de asemenea, să vă mulțumim, ca fiind folosit de Domnul, pentru binecuvântările multiple și pentru darurile pe care Domnul le revarsă peste clasa rămășiței credincioase în acest timp. Tatăl nostru ceresc să vă binecuvânteze și să vă țină până când victoria va fi completă și până când numele Lui va fi justificat pe tot pământul.

Cu multă dragoste creștină, și rugăciune ca binecuvântările bogate ale Domnului să rămână peste eforturile dvs. continue pentru a-L servi cu credincioșie, suntem,

Frații dumneavoastră în serviciu,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA NELSON, (B.C.)

Cuprins

„ÎN ÎNTREGIME CU DUMNEAVOASTRĂ”

Dragă frate Rutherford:

Noi, ca o societate a martorilor lui Iehova, dorim să mulțumim Tatălui nostru ceresc pentru adevărul prezent. Apreciem cu adevărat contribuția dumneavoastră în faptul că ne-ați dat această lumină, și vă mulțumim pentru lucrarea dragostei voastre față de noi și pentru curajul în justificarea cinstei numelui și Cuvântului lui Dumnezeu. Poziția, zelul, și credincioșia dvs. sunt un stimulent pentru noi. Dorim să spunem că suntem total cu dvs. în această mare campanie. Sperăm, prin harul Lui, să fim martorii Lui până la sfârșit.

Dorim să afirmăm că societatea noastră din Pasadena a adoptat în unanimitate rezoluția „Un nume nou” care a fost adoptată la convenția din Columbus în 26 Iulie 1931, și a cuprins broșura nouă *Împărăția, Speranța Lumii* (paginile 29-35).

Am simțit nevoia unui astfel de nume, și putem să vedem unde va rezulta binele din adoptarea lui.

Rugându-ne ca Domnul să continue să vă folosească și să vă binecuvânteze, și pe toți cei de la Betel,

Ai dumneavoastră în bucuria Domnului,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, PASADENA (Calif.)

HOTĂRÂRE REÎNNOITĂ

Dragă frate Rutherford:

Cu profundă recunoștință și bucurie am primit mesajul de la Tatăl nostru ceresc pentru că ne-a dat un „nume nou”. Pentru noi aici, unde unitatea scopului și acțiunii a fost întotdeauna evidentă, vestea bună că suntem „martorii lui Iehova” ne-a uimit și ne-a umplut cu hotărâre reînnoită să fim vrednici de numele nou.

Cu multă dragoste către dvs. în calitate de instrument onorat al lui Iehova, noi, ca societate, și mai specific ca martori, am adoptat în unanimitate rezoluția pusă înaintea martorilor Săi la Columbus, și declarăm că în măsura în care ne stă în putință și prin harul și puterea Lui vom îmbrățișa cu bucurie privilegiul dat nouă ca martori ai Lui.

Asigurându-vă că noi prin rugăciune, vorbire și acțiune vă susținem, și împingem bătălia până la poartă, și așteptăm instrucțiuni cu privire la cum să ne facem cunoscuți după numele pe care El l-a dat, suntem, prin favoarea Lui,

MARTORII LUI IEHOVA (Saskatoon, Sask.)

„ÎNCÂNTAT”

Dragă frate preaiubit Rutherford:

Cu toate că timpul dvs. este foarte prețios, simt că trebuie să vă scriu despre experiențele mele recente. Probabil că știți că pentru câtva timp în trecut serviciul mea pentru Domnul nu a fost atât de zeloasă cum ar fi trebuit să fie, și curând după ce clasa Oak Street din Los Angeles a fost începută, m-am întâlnit cu ei, am fost ales ca bătrân, și am servit acolo.

Cu toate acestea, mintea mea nu a fost niciodată în pace, fiind întotdeauna conștient de faptul că nu exista nici o creștere spirituală nici în serviciul mea pentru ei, nici în serviciul lor pentru mine. Fără a merge în detaliu despre experiența mea într-un grup de „opoziție”, sunt bucuros să spun că prin citirea *Luminii* (Cărțile I și II) Domnul mi-a descoperit eroarea și pericolul purtării mele. După ce am citit

Cuprins

cărțile *Lumina*, care conțin un mesaj foarte interesant, le-am recitit în timpul lunilor de vară, practic toate publicațiile de carte ale Societății, precum și multe articole din *Turnul de Veghere* cu care am avut dificultăți în trecut.

Mă bucur să vă spun că Domnul mi-a deschis ochii la o înțelegere și apreciere a acestor adevăruri mai târzii, de care nu m-am bucurat niciodată în trecut și pe care nu le-am înțeles. Mă întâlnesc regulat cu societatea Pasadena, și prin harul Domnului mă voi folosi de orice oportunitate pentru a merge în lucrarea pe teren. Să fi unul din martorii lui Iehova acum este cel mai mare privilegiu și cea mai mare binecuvântare oferită vreodată unei creaturi umane. Cu toate că regret profund timpul pe care l-am pierdut, sunt încântat de privilegiul nemeritat de a avea o mică contribuție în justificarea numelui lui Iehova.

Anexez o copie a unei scrisori trimisă clasei din Oak Street. Îmi dau seama că afilierea mea cu un grup de opoziție poate să fi avut o influență adversă asupra unora din copiii Domnului. Dacă există vreo modalitate în care această scrisoare poate fi folosită de către dvs. pentru a face poziția mea prezentă clară și pentru a compensa paguba pe care am făcut-o, voi fi foarte fericit.

Experiențele surorii Siewert au fost identice cu ale mele, și suntem întru-totul de acord în poziția noastră prezentă, de când am ajuns la concluziile noastre împreună. Cu toate că în primul rând recunoaștem și lăudăm pe Domnul pentru binecuvântările Lui spirituale pentru noi în timpul ultimelor luni, dorim să vă transmitem în mod personal dragostea și aprecierea noastră pentru serviciul dvs. credincioasă și curajoasă ca un instrument în mâinile lui Dumnezeu.

Fie ca Domnul să continue să binecuvânteze din abundență eforturile dvs. în vestirea „acestei evanghelii a Împărăției" până la sfârșit.

Ai dumneavoastră în bucuria Împărăției,
WALTER R. SIEWERT
IDA E. SIEWERT, *Calif*.

COOPERARE DIN TOATĂ INIMA

Dragă frate Rutherford:

La o întâlnire a acestei societăți ținută Vineri seara, 14 August, 1931, a fost adoptată în unanimitate o rezoluție care cuprinde pe deplin rezoluția adoptată la întâlnirea publică din Columbus, și care mai cuprinde rezoluția referitoare la schimbarea numelui martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova".

Dorim să profităm de această oportunitate pentru a ne exprima dragostea și aprecierea pentru conducerea dvs. în lucrarea lui Iehova din prezent, și să vă asigurăm de cooperarea noastră din toată inima în lucrarea minunată pe care o desfășurați acum.

Rugând zilnic binecuvântarea cea mai bogată a Domnului asupra dvs. în timp ce continuați să măriți numele lui Iehova,

Frații dumneavoastră prin harul Lui,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA TRUBO (N.S)

NE BUCURĂM DE NUMELE NOU

Dragă frate Rutherford:

Noi, societatea Medicine Hat, dorim să vă spunem că acceptăm din toată inima rezoluția adoptată la convenția din Columbus, că ne bucurăm de numele nou, martorii lui Iehova, și că este dorința noastră sinceră să cooperăm cu dvs. și cu toți cei de la sediul general al lucrării Împărăției.

Cuprins

Cu toate că nu am trimis pe nimeni la convenție, am fost uimiți de *Mesagerul*, și simțim mai puternic pentru el. Cu dragoste,

Frații dumneavoastră în Sion,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, MEDICINE HAT (Alta.).

”DECLARAȚIE A RĂZBOIULUI LUI IEHOVA”

Dragă frate Rutherford:

Martorii lui Iehova care s-au adunat la Chicago în 31 Iulie și 1 și 2 August au venit cu inimi vesele și cu buze să sune spre lauda lui Iehova, printre oameni, mesajul adevărului prezent care a fost declarat în 26 Iulie în Columbus.

La sesiunea de Duminică după-amiază a convenției din Chicago, a fost citită mai întâi rezoluția „declarația războiului lui Iehova” relatată în broșura Împărăția nouă în fața celor șase sute de persoane prezente. Apoi a fost citită de o altă persoană rezoluția cu privire la „numele nou al martorilor lui Iehova”. După aceea, vorbitorul programat a analizat în detaliu rezoluțiile. Iar la urmă adunarea a votat separat fiecare rezoluție, adoptându-le pe amândouă cu entuziasm și fără nici un vot împotrivă.

De asemenea, a fost adoptată în unanimitate de către convenție următoarea rezoluție:

Că exprimăm față de Fratele Rutherford și față de frații însărcinați cu organizarea convenției din Chicago mulțumirile noastre pentru privilegiile și bucuriile pe care această convenție le-a adus; că-i asigurăm că vom coopera cu ei în promovarea intereselor Împărăției și de a merge înainte ca martori ai lui Iehova nu numai acum, ci atâta timp cât Domnul ne vrea să acționăm în această calitate.

Cifrele incomplete furnizate de directorul de serviciu din Chicago la încheierea sesiunii de Duminică arată că lucrarea pe teren în timpul perioadei de trei zile a avut ca rezultate plasarea a aproximativ 4 000 de broșuri noi de către aproape 250 de lucrători. Aceasta nu include lucrarea făcută în timpul acelei perioade în societatea din teritoriul din vecinătate de multe persoane care au venit în Chicago pentru sesiunile de Duminică ale convenției.

Per ansamblu, convenția a fost un timp de bucurie și împrospătare pentru toți cei care au participat, din care mulți nu fuseseră în Columbus și prin urmare, au apreciat în mod deosebit această măsură și au intrat cu toată inima în spiritul lucrării de mărturie care a fost inaugurată la Columbus. Și împreună cu ei apreciem cu recunoștință bunătatea lui Iehova pentru faptul că a pus în inima noastră să avem fiecare din noi o contribuție în convenția din Chicago.

A.R. Goux,
E.D. Orrell

UN OSPĂȚ DE LUCRURI BUNE

Dragi frați:

Cu toate că am fost oarecum izolat pe o mică insulă, pe partea superioară a fluviului San Joaquin, totuși am avut plăcerea să am pe Fratele Rutherford chiar în mica mea cabină în data de 26 Iulie timp de aproape o oră; și câteva zile mai târziu, când a sosit Mesagerul, am avut aceeași plăcere să mă amestec cu frații din Columbus, Ohio, și să împărtășesc cu ei surprizele din acea zi plină de evenimente. Împreună cu frații am putut să-mi înalț inima și glasul în recunoștință față de Iehova nostru iubitor pentru un astfel de ospăț de lucruri bune, precum și pentru purtarea Lui de grijă minunată prin faptul că ne-a avertizat de răul pe care clasa Haman, sau mai degrabă „gruparea” intenționează să-l facă.

Cuprins

Așa cum am înștiințat pe cât mai mulți câți am putut, prin scrisoare, despre adresa din Columbus, voi avea acum plăcerea să le prezint adresa în formă tipărită.

Așadar, această convenție a fost numai bucurie, plăcere și surprize, și sunt sigur că va rămâne în memoria noastră a tuturor un timp îndelungat.

Al dumneavoastră pentru răspândirea adevărului,
HENRY W. GERHARDT, *Calif*.

COOPERARE CONTINUĂ

Dragă frate Rutherford:

La o întâlnire generală ținută în 19 August am aprobat în unanimitate rezoluția adoptată la întâlnirea publică de la convenția din Columbus, precum și rezoluția care schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova".

Vă trimitem aceasta în mod personal ca o expresie de apreciere și cooperare continuă până la sfârșit pentru ca numele lui Iehova să poată fi glorificat pe pământ.

Bucurându-ne cu dvs. în lumina minunată pe care Domnul o varsă asupra Cuvântului Său, și de privilegiul de a coopera cu El în marea lucrare a Împărăției, cu multă dragoste creștină și cele mai calde urări, suntem,

Frații dumneavoastră în Sion,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, EDMONTON (Alta.).

„ÎNTR-O LUPTĂ ADEVĂRATĂ"

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru! La o întâlnire recentă a societății martorilor lui Iehova din Windsor (Ont.) a fost adoptată o rezoluție care aprobă numele pe care Domnul l-a dat poporului Său, martorii lui Iehova, și care a fost adus în atenția noastră atât de clar la convenția din Columbus. De asemenea, suntem recunoscători pentru bucuria pe care-l aduce acest lucru nouă. Pentru un timp lung am întrebat și sperat un nume care să ne pună deoparte de orice organizație și să ne identifice clar. Dar nici nu am visat că Domnul va face aceasta într-o așa manieră remarcabilă.

Apreciem zelul și entuziasmul dvs., și licărirea victoriei care a părut să ne aprindă oasele și să ne ajute să ne dăm seama că suntem într-o luptă adevărată; și acum trebuie să mergem înainte, dându-ne seama că avem oștirea invizibilă în spatele nostru, condusă de puterea Dumnezeului Atotputernic.

Una din cele mai mari descoperiri pentru unșii Domnului a fost serviciul îngerilor. Cu adevărat avem toate dovezile că suntem hrăniți cu „hrană potrivită" și că avem binecuvântarea și călăuzirea Domnului asupra lucrării martorilor Lui. Suntem capabili să mergem înainte în lucrare cu îndrăzneală și încredere că suntem martorii lui Iehova.

Discursul din 26 Iulie a agitat oamenii din această zonă, ca niciodată înainte, cu bune și cu rele. Cândva într-o scrisoare anterioară am afirmat că teritoriul nu a fost acoperit bine sau nu se prindea radioul în toată zona. Domnul a adus o schimbare. Este un cuvânt familiar, „discursul TURNUL DE VEGHERE"; și într-adevăr putem să lăudăm pe Iehova și să vestim faptele Lui printre oameni. Suntem bucuroși că putem să ne vedem față în față, dragă frate, și suntem recunoscători pentru timpul de părtășie cu dvs. la convenție, nealergând după saluturi, deoarece am fost acolo cu un interes, interesul Domnului, și am dorit să știm ce avea Domnul pentru noi; și cu adevărat am fost răsplătiți bine.

Rugăciunea noastră pentru dvs. este ca Domnul să continue să vă călăuzească și să vă îndrume, dragă frate, și să puteți să vă dați seama întotdeauna că Domnul va lovi pe dușmanii noștri înaintea feței noastre, și că nici o opoziție nu va fi permisă să vă împiedice în proclamarea Adevărului, care a fost un

Cuprins

așa stimulent pentru noi. Vă asigurăm de dragostea și cooperarea noastră în toate eforturile de a onora numele lui Iehova. Domnul să vă binecuvânteze, frate drag.

UN EVENIMENT REMARCABIL

Dragă frate Rutherford:

Domnul a fost foarte bun prin faptul că mi-a oferit șansa să particip la convenția din Columbus, un eveniment remarcabil în istoria bisericii, și cu multă bucurie am văzut cum Domnul vă folosește să dați avertismentul Lui solemn în mod clar și pe larg conducătorilor și locuitorilor înainte de justificarea numelui Lui și aducerea înfrângerii și distrugerii organizației Diavolului, lumea; și în același timp ați trimis vestea bună a iminenței Împărăției Lui pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

A fost cu adevărat bine să fiu la convenția din Columbus și să împărtășesc cu alții ai rămășiței binecuvântările mari și multe și surprizele pe care Iehova a avut plăcerea să le reverse peste copiii Săi care așteptau. Deosebit de încurajatoare, și pentru mine o asigurare clară că rămășița face în acest timp acele lucruri care sunt plăcute înaintea Domnului, a fost revelația pentru rămășiță a numelui nou prin care de acum încolo ei au fost chemați și pe care El a prezis-o prin profetul Său cu secole în urmă.

A fost foarte bine să mă amestec printre și să am o părtășie o săptămână întreagă cu o astfel de societate a unșilor lui Dumnezeu, și aceasta în prezența lui Iehova și a Regelui Său, și sunt obligat să vă mulțumesc și întregii familii Betel care a avut o contribuție în organizarea, sub călăuzirea îngerilor, a convenției, pentru toate lucrările dvs. de dragoste atât de liber date.

Aș fi dorit mult să mă întâlnesc cu dvs. și să vă mulțumesc personal, dar mi-am dat seama că vă folosiți timpul și energiile foarte pe larg în serviciul Domnului și m-am gândit că ar fi mai plăcut să nu întrerup această plăcere într-un asemenea timp ocupat, și astfel nu am intervenit să vă răpesc timpul sau puterea. Dar vă asigur că stima și dragostea mea pentru dvs. este foarte înaltă din pricina lucrării dvs., și a devotamentului și loialității dvs. neobosite față de Domnul și interesele Împărăției Lui, și că vă amintesc zilnic la tronul harului pentru ca Domnul să găsească plăcere să continue să vă păzească, să vă protejeze și să vă folosească în serviciul Lui, până la sfârșit.

De când m-am întors în Seattle, o soră a întrebat dacă ar trebui să refuze să se ridice într-o sală de judecată când intră judecătorul și toți sunt chemați să facă acest lucru. Deoarece noi respectă instanțele de judecată ale țării, respectând deciziile lor, nu am răspuns la întrebarea surorii într-un mod decisiv. Gândindu-mă că alte întrebări de o asemenea natură s-ar putea ivi cu care să ne confruntăm în viitorul apropiat, și prevăzând că aveți probabil în pregătire un articol referitor la acestea, aș fi recunoscător să primesc un răspuns la întrebarea surorii, prin Turnul de Veghere, sau prin modalitatea pe care o considerați cea mai bună.

Cu multă dragoste, rămân,
Martorul dvs. tovarăș prin harul Lui,
F.A. ACHESON, *Wash.*

RĂSPUNS

Din moment ce ridicarea în picioare nu este împotriva lui Iehova, ci pur și simplu respectarea unui obicei care nici o semnificație adevărată, problema nu este foarte importantă. Fiecare să facă cum crede că este mai bine.

APROBĂM CU BUCURIE

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Regelui nostru și al Împărăției Sale.

După ce am auzit, la radio, mesajul dvs. de la convenția din Columbus din 26 Iulie, am căzut cu toții de acord să vă trimitem această scrisoare ca o dovadă a dragostei noastre, și să vă înștiințăm că suntem într-adevăr bucuroși să aprobăm rezoluția adoptată la întâlnirea publică; de asemenea, aprobăm rezoluția care schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în martorii lui Iehova.

Ne bucurăm că Tatăl nostru ceresc vă folosește ca să conduceți lupta pentru Împărăție. Constatăm că discursurile dvs. la radio dărâmă în mod sigur zidurile dușmanului.

Dragă frate, suntem cu adevărat fericiți să trimitem această scrisoare, și dorim ca marele Iehova să continue să vă folosească și să vă binecuvânteze.

Ai dumneavoastră în serviciul și bucuria Împărăției,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, SYDNEY, (N.S.)

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

VOL. LII 1 NOIEMBRIE 1931 Nr. 21

Cuprins:

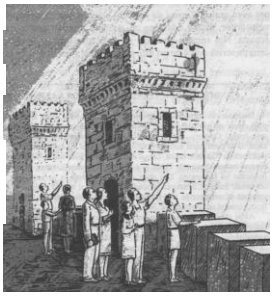
ÎNVĂŢAŢI DE DUMNEZEU - Pag. 441

MARTORII LUI IEHOVA PREFIGURAŢI - Pag. 452

SCRISORI - Pag. 456

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia .. ..34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... . 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia .....7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **1 Noiembrie 1931** **Nr. 21**

ÎNVĂŢAŢI DE DUMNEZEU

„Şi toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Domnul; şi mare va fi pacea fiilor tăi." — Isaia 54 : 13.

ORGANIZAŢIA lui Iehova este simbolizată prin femeia Lui, care se numeşte Sion. „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău, Domnul oştirilor este numele Lui; şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel; El se va numi Dumnezeul întregului pământ. Căci Domnul te-a chemat ca pe o femeie părăsită si întristată la suflet, da pe tine, femeia tinereţii, deşi ai fost lepădată, zice Dumnezeul tău." (Isaia 54:5,6) Înţelegerea şi aprecierea lui Iehova şi a organizaţiei Sale aduce mare pace rămăşiţei Sale unse. Într-adevăr aceasta este viaţa şi bucuria rămăşiţei. Chiar în zilele de astăzi există unii între poporul lui Dumnezeu, cari îşi exprimă dorinţa de a fi plăcuţi lui Dumnezeu si a-L servi, şi cari iau parte şi la lucru, şi totuşi care au greutăţi în înţelegerea şi preţuirea adevărului prezent. Greutăţile lor încep cu ceea ce noi numim de obicei „naşterea naţiunii", ceea ce înseamnă, desigur, începutul Împărăţiei. Ei nu înţeleg Sionul şi pe copiii Lui, şi prin urmare au dificultăţi în a înţelege multe din adevărurile minunate pe care Domnul Dumnezeu le dă poporului Său. Ei nu înţeleg şi nici nu preţuiesc însemnătatea numelui lui Iehova. Pentru ei Iehova este numai un nume al Celui Atotputernic, cu toate că *Turnul de Veghere* şi cărţile publicate de curând au arătat textele scripturale cu privire la acest fapt. Se pare că trebuie să se facă eforturi din nou pentru a ajuta pe aceia cărora le cade greu să înţeleagă adevărul, îndeosebi acela care se referă la Iehova şi Sion şi la copiii acestuia.

2. În momentul în care Iehova Dumnezeu a pronunţat sentinţa sa asupra lui Adam, s-a folosit între altele şi de cuvintele: „Şi duşmănie voi pune între tine şi între femeie, şi între sămânţa ta şi sămânţa ei; femeii; aceasta va zdrobi capul tău, şi tu-i vei zdrobi călcâiul." (Geneza 3 : 15) Însemnătatea adevărată a cuvântului „femeie" care se foloseşte aici, şi care timp de mai multe secole a fost o taină, este „organizaţia lui Dumnezeu." Femeia lui Dumnezeu este o expresie simbolică pentru organizaţia Sa. „Sămânţa" înseamnă progenitura femeii Sale, şi această „sămânţă" este Împărăţia sau familia regală a cerului, al cărei Cap este Isus Cristos. "Sămânţa şarpelui" este progenitura lui Satan şi a organizaţiei sale pe care el a folosit-o cu scopul ca să stăpânească peste omenire şi să necinstească numele lui lehova. (A se vedea *Profeția*, pag. 151, 152).

3. Tot ceea ce face Iehova face în ordine, şi chiar numai din acest motiv trebuie să credem că de la început El a avut o organizaţie. Organizaţia aceea este reprezentată şi simbolizată prin femeia lui Dumnezeu, pe care El o numeşte Sion. Iehova a zidit oraşul Ierusalim, şi a pus numele Său acolo, şi oraşul acesta a reprezentat sau ilustrat organizaţia Sa universală. Ambele nume „Sion" şi „Ierusalim" reprezintă organizaţia Sa. 0rganizaţia pământească a lui Iehova, și anume Ierusalimul, era organizaţia tipică a lui Dumnezeu, și prin urmare a prefigurat organizația Sa care va apare între oamenii de pe pământ, şi va reprezenta pe organizaţia Sa cerească. Este scris: „Ierusalimul care este sus [organizaţia cerească]… mama noastră" (Galateni 4 :26) Aceasta înseamnă, că toţi aceia cari sunt urmaşii femeii lui Dumnezeu, sunt o parte a organizaţiei Sale. Numele „Sion" s-a mai aplicat Ierusalimului, pentru că cel din urmă în mod simbolic a făcut parte din organizaţia universală a lui Dumnezeu: „Cetatea lui David, adică Sionul." — 1 Regi 8:1.

4. Când Dumnezeu a promis lui Avraam şi soţiei sale Sara că vor avea o sămânţă, a făcut o ilustrație, și anume: Avraam a reprezentat acolo pe Iehova Dumnezeu; Sara, soţia lui Avraam, a

Cuprins

reprezentat sau ilustrat organizaţia lui Dumnezeu; sămânţa sau progenitura lor a reprezentat în special pe Cristos, și a inclus întreaga familie regală sau Împărăţia. O vreme îndelungată Sara a fost stearpă, şi din pricina aceasta a fost expusă la ocară datorită infertilității ei. Aceasta prefigurează că organizaţia lui Dumnezeu va fi expusă într-un interval lung de secole unor ocări mari, deoarece în aparenţă a fost stearpă. La timpul hotărât Sara a dat naştere fiului său Isaac, care a reprezentat pe sămânţa femeii lui Dumnezeu, conform promisiunii. La explicarea acestui lucru, apostolul citează din Isaia, şi aceasta lămureşte clar pe cine închipuie Sara şi sămânţa. Apostolul spune: „Căci este scris: Veseleşte-te tu stearpă, care nu naşti; izbucneşte în bucurie şi strigă tu care n-ai dureri ale facerii; căci cea părăsită are mai mulți copii decât cea care are bărbat." — Galateni 4 : 27.

5. Ierusalimul în Palestina a fost organizaţia tipică a lui Dumnezeu, în timp ce Ierusalimul ceresc reprezintă pe organizaţia Sa adevărată. Traducerea *Rotherham* clarifică acest lucru: „Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, în timp ce cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduinţă. Lucrurile acestea trebuie luate în alt înţeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naşte pentru robie şi este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; şi răspunde Ierusalimului prezent, care ea este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, şi el este mama noastră." (Galateni 4:23-26, *Roth.)* Cele două femei nu au reprezentat doar organizaţia tipică şi adevărată, ci și cele două legăminte. Deci avem a face cu o însemnătate dublă.

CINE SUNT COPIII SIONULUI?

6. Iehova dă, prin profetul său Isaia, următoarea promisiune clară şi hotărâtă: „Și toţi copiii tăi vor fi învățați de Domnul; și mare va fi pacea copiilor tăi." (Isaia 54 : 13). Aceasta, fiind scris mai de mult, trebuie să fi fost scris cu scopul ca să servească spre ajutor şi mângâiere adunării care a ajuns la sfârşitul lumii pe pământ. (Romani 15:4) Această promisiune clară din profeţia lui Isaia este neînţeleasă, atât timp cât nu înţelegem ce se spune prin Sion şi cine sunt copiii lui. Înţelegerea adevărată a acesteia aduce pace şi bucurie. În psalmi este scris: „Muntele Sionului, unde aveai locuinţă!" (Psalm 74:2, *Roth*.). „Căci Domnul a ales Sionul; l-a dorit ca locuinţă a Lui" (Psalm 132 : 13) Lucifer a fost stăpânul unei părţi a organizaţiei lui Dumnezeu şi prin urmare a avut acces în cer. El era supraveghetorul omului în grădina Edenului. Lucifer a devenit duşmanul lui Dumnezeu, si purtarea lui răzvrătitoare a dus la schimbarea numelui său în „Satan", care înseamnă „adversar". În Eden Satan a pus la îndoială cuvântul şi numele lui Iehova Dumnezeu, zicând că omul nu va muri, iar după aceea a provocat pe Dumnezeu ca să facă un om pe pământ care va putea să-și păstreze neprihănirea faţă de Iehova în orice probe. Iehova a acceptat provocarea, şi a zis de fapt și în realitate, chiar dacă nu în cuvinte, următorul lucru: „Eu apăr pe soţia mea, care este organizaţia mea. Eu îmi dau cuvântul, că soţia mea, adică organizaţia mea, la timpul său va da naștere, pentru că eu o voi face roditoare; şi ea va aduce în existenţă o sămânţă, şi sămânţa aceasta va nimici pe Satan şi pe întreagă puterea sa; „Sămânţa" sau progenitura femeii mele va stăpâni lumea întreagă, şi domnia aceea va fi o domnie dreaptă, care va aduce binecuvântări tuturor naţiunilor de pe pământ. La fel de sigur cum Iehova și-a dat cuvântul, tot la fel de sigur îl va şi împlini în toate amănuntele sale şi aceasta la timpul stabilit de Dumnezeu. Satan, desigur, nu a crezut cuvintele lui Dumnezeu, deoarece a fost un răzvrătitor; şi prin urmare a continuat să defaime și să batjocorească numele lui Iehova. În loc să aducă imediat în existenţă „Sămânţa", şi s-o folosească pentru nimicirea lui Satan, Dumnezeu a aşteptat până la timpul Său stabilit. „Sămânţa" a fost adusă la iveală, şi nimicirea lui Satan şi a seminţiei lui trebuie să urmeze în curând.

7. După ce cuvântul de promisiune a fost dat, au trecut secole şi după aceea Iehova a trimis pe Isus pe pământ, ca să ducă la îndeplinire planurile Sale. Satan, desigur, a avut unele informații despre aceasta, deoarece a zis prin reprezentanţii Săi de pe pământ: „Iată moştenitorul [sămânţa promisiunii],…veniţi să-1 ucidem." (Luca 20 :14) Isus a fost omorât şi Satan s-a gândit că el şi

Cuprins

organizaţia sa au biruit, şi că Dumnezeu a fost învins. El a continuat să aducă ocară numelui lui Iehova şi să zică, că „Sămânţa", care trebuia să guverneze lumea nu a fost adusă la iveală. Aparent, organizaţia lui Dumnezeu a fost stearpă. Când Isus îmbrăcat cu toată puterea şi autoritatea de sus, s-a înălţat la cer, fără îndoială a fost gata să treacă imediat la distrugerea lui Satan şi a organizaţiei lui. Însă timpul stabilit de Dumnezeu nu a sosit încă; şi prin urmare Iehova i-a zis: „Şezi de-a dreapta Mea .şi aşteaptă, până ce va sosi timpul ca să fac pe duşman aşternut picioarelor tale". (Psalm 110 : 1) Alte secole au trecut si Diavolul a mers înainte ca să defaime pe Iehova „Bărbatul", şi pe soţia sa în aparenţă stearpă, Sionul. A trebuit însă să vină timpul hotărât, când ea a trebuit să devină roditoare pentru că Dumnezeu a promis că ea va deveni roditoare.

NAŞTEREA

8. În anul 1914, timpul de aşteptare a ajuns la capăt, şi Iehova a aşezat pe tronul Său de autoritate pe Fiul Său Isus Cristos, şi L-a trimis ca să domnească şi să răpună pe duşman. (Psalm 2:6; 110:2) Aceasta a fost naşterea sau începutul Împărăţiei, numită şi „naşterea Naţiunii". Atunci şi acolo Sionul, femeia lui Dumnezeu, organizaţia Sa, a născut „copilul de parte bărbătească", adică, naţiunea, Împărăţia care va guverna toate naţiunile de pe pământ; şi copilul ei (a Sionului) a fost răpit la Dumnezeu şi la tronul Său, ceea ce înseamnă că Dumnezeu a dat Împărăţiei putere şi autoritate, deoarece este Împărăţia Sa, copilul Său sau moştenitorul Său. Femeia lui Dumnezeu a fost stearpă de secole cu privire la Împărăţia promisă, însă acuma în anul 1914 zilele ei de nerodnicie au ajuns la capăt odată cu naşterea sau începutul Împărăţiei. Desigur, Isus a fost născut şi ridicat la starea cea mai înaltă în univers, însă acest fapt nu a fost prețuit cum se cade, şi înțeles după valoarea lui adevărată. Punerea lui Isus Cristos pe tronul său, care corespunde cu naşterea Naţiunii, a fost începutul zilei de bucurie, despre care Iehova a lăsat să se scrie prin profetul Său în modul următor: „Bucură-te, cea stearpă, tu care nu năşteai! Izbucneşte în strigăte de bucurie si strigă, tu care n-ai avut dureri ale facerii! Căci mai mulţi vor fi copiii celei părăsite, decât copiii celei căsătorite, zice Iehova." (Isaia 54 : 1). Remarcați cuvintele acestui text care spun „tu care n-ai avut dureri ale facerii". Cu alte cuvinte acest „copil de parte bărbătească" s-a născut fără dureri ale facerii. Sionul, adică femeia lui Dumnezeu, a născut pe „copilul de parte bărbătească" fără să fi avut dureri, și a fost un timp să înceapă să se bucure. Împărăţia s-a născut fără luptă, însă imediat după aceea a trebuit să vină o luptă, şi aşa s-a şi întâmplat. În armonie cu aceasta scrie mai departe profetul: „Mai înainte de a suferi dureri de facere, ea a născut; înainte de a-i veni durerile, ea a născut un copil de parte bărbătească! Cine a auzit asemenea lucruri? Cine a văzut asemenea lucruri? Poate pământul să dea naştere într-o zi? Sau poate o naţiune să se nască deodată? Căci fiica Sionului îndată ce avu durerea de facere, a şi născut pe fiii săi." (Isaia 66:7,8). Împărăţia s-a născut mai întâi, sau a început să funcționeze, și după aceea copiii Sionului au început să se nască. Acum trebuie să se pregătească calea pentru copiii Săi; prin urmare Iehova a zis profetului Său: „Lărgeşte locul cortului tău, şi întinde covoarele locaşurilor tale; nu cruţa, lungeşte funiile tale, şi întăreşte ţăruşii tăi. Căci te vei întinde la dreapta şi la stânga, şi sămânţa ta va moşteni naţiunile, şi va face să se locuiască cetăţile cele pustiite. Nu-ţi fie teamă căci nu te vei ruşina, nici nu vei roşi; căci ruşine nu ţi se va face; căci vei uita ruşinea tinereţii tale, şi nu-ţi vei mai aminti de ocara văduviei tale." — Isaia 54 : 2 -4.

9. Sionul, femeia lui Dumnezeu, niciodată nu-şi va mai apleca capul să jelească, deoarece acum i s-a născut copilul de parte bărbătească şi după cum declară profetul trebuie să-i urmează îndată ceilalţi copii; faptele arată că aceasta s-a împlinit. S-a părut că de la Eden până în anul 1914, Dumnezeu și-a părăsit femeia şi timpul acesta în care ea în aparenţă era părăsită, Dumnezeu îl numeşte „timp scurt". „Pentru puţin timp te-am părăsit; dar cu mari încurări te voi readuna. Într-o mânie mi-am ascuns faţa mea de la tine pentru o clipeală; dar cu bunătate eternă voi avea milă de tine, zice Domnul, Răscumpărătorul tău." (Isaia 54:7, 8). După aceea Dumnezeu foloseşte ca o ilustrație promisiunea Sa

Cuprins

dată lui Noe că apele nu vor mai acoperi faţa pământului, şi adaugă că aceasta va fi o dovadă că femeia Sa Sionul, organizaţia Sa, nu va mai suferi mustrare: „Căci aceasta este ca apele lui Noe pentru mine; că precum am jurat, că apele lui Noe nu vor mai trece asupra pământului; aşa am jurat, că nu mă voi mai mânia mai mult asupra ta, nici nu te voi mustra. Căci munţii se vor îndepărta, și dealurile vor fi clătinate, însă bunătatea Mea nu se va depărta de la tine, nici legământul păcii Mele nu se va clătina, zice Domnul care are milă de tine." — Isaia" 54 :9. 10.

10. Înainte de anul 1914 Iehova nu şi-a folosit puterea ca să împiedece domnia lui Satan. Satan a mers înainte ca să arunce în faţa lui Dumnezeu provocarea lui revoltătoare, şi Iehova şi-a retras mâna, ca să lase pe Satan să meargă până la extrem cu purtarea sa. Este cert, că Satan la timpul când a fost numit supraveghetor asupra unei părţi a organizaţiei lui Dumnezeu, a avut drept de intrare în locurile cereşti, şi acest privilegiu de intrare și ieșire nu i s-a luat. Totuși, după ce însă timpul de aşteptare a ajuns la capăt, Satan trebuia să dispară; şi el a fost aruncat jos din cer, si nu mai poate să se întoarcă acolo. Pentru el nu mai este loc în cer, unde să poată lucra. Aceasta este atât de clar şi lămurit descoperit în Scriptură, că nu poate să existe nici cea mai mică îndoială asupra acestui fapt. „Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satan, care înşeală întreaga lume a fost aruncat pe pământ; si împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui." — Apocalipsa 12:7-9.

11. În armonie cu profeţia lui Isaia, tuturor a fost dată porunca să se bucure, deoarece femeia lui Dumnezeu a dat naştere copilului de parte bărbătească, Împărăţiei sau naţiunii şi Satan a fost exclus cu desăvârşire şi pentru totdeauna din cer şi nu mai poate să se întoarcă acolo, ci trebuie să-și limiteze activitatea la pământ până la distrugerea sa finală . — Apocalipsa 12 : 12.

COPIII

12. La timpul când evenimentele mari tocmai amintite au avut loc, urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos, n-au ştiut nimic despre ele, şi nici nu puteau avea cunoştinţă despre ele mai de vreme, decât numai după ce templul din cer s-a deschis, şi ei au fost aduși în templu. S-a întâmplat în anul 1918, sau cu trei ani şi jumătate după naşterea Naţiunii, că Cristos a venit la templul lui Iehova pentru judecată. În mod neapărat aceasta a marcat învierea celor credincioşi, cari au murit în Cristos, pentru că apostolul a zis: „noi toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos"; şi în timpul acela Isus Cristos a venit pentru judecată; iar cei aprobaţi au primit cununa vieţii. (2 Corinteni 5:10; 2 Timotei 4:8) De la și după acel timp numele lui Iehova a început să fie lăudat cu înţelegere, şi un motiv pentru acest lucru a fost şi este că femeia Sa, Sionul, a devenit roditoare, şi că templul din cer s-a deschis. „Lăudaţi pe Domnul! Robii Domnului lăudaţi, lăudaţi numele Domnului! Fie numele Domnului binecuvântat, de acum şi până în veac! De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie numele Domnului lăudat. El face pe femeia stearpă să păzească casa, și să fie o mamă veselă a copiilor. Lăudaţi pe Domnul!" — Psalm 113:1-3,9.

13. Venirea Domnului la templul Său a marcat începutul rezidirii Sionului: „Când Domnul va zidi iarăşi Sionul, se va arăta în slava Sa!" (Psalm 102:16) Cuvintele în acest psalm redate „zidi" sunt redate și cu „a păzi o casă" și a „primi copii"- Naşterea „copilului de parte bărbătească" sau a Împărăţiei a avut loc fără dureri; însă imediat după naşterea Împărăţiei, au venit asupra Sionului durerile, „pentru că de îndată ce Sionul a intrat în durerile naşterii, a născut pe copiii lui." Cu alte cuvinte, de îndată ce războiul din cer a ajuns la capăt, a început învierea celor credincioşi, şi Dumnezeu a început să nască pe copiii femeii Sale, Sionul; organizaţia Sa a avut dureri de facere, sau a luptat împotriva duşmanului, şi după aceea a urmat naşterea copiilor ei. Venirea Domnului la templul lui Dumnezeu în anul 1918 marchează începutul naşterii copiilor Sionului ; şi pe aceia, pe care Isus, la venirea Sa, i-a găsit credincioşi, i-a luat în templul Său, şi ei au intrat in bucuria Sa; unii ca aceştia constituie copiii

Cuprins

Sionului, şi aceştia sunt aceia cărora le este făcută promisiunea: „toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Domnul."

CINE A FOST ÎNVĂȚĂTORUL

14. Sion este numele femeii lui Dumnezeu; şi după ce copiii ei s-au născut, ei primesc numele mamei, deoarece ei sunt fiii lui Dumnezeu și, devenind o parte a organizaţiei Sale, vor purta numele organizaţiei Sale. Astfel ei devin o parte a Sionului. Cuvintele textului: „învăţaţi de Dumnezeu", trebuie să se mărginească aşadar, și chiar se limitează la copiii Sionului; ele nu se pot aplica asupra tuturor acelora care sunt născuți din Spiritul Sfânt. Când a sosit timpul pentru rezidirea Sionului sau „primirea copiilor", și de a începe curățirea casei, rezultă, că aceia care nu s-au născut în Sion, nu au putut deveni o parte a casei sau a copiilor organizaţiei, și deoarece aceasta este adevărat, ei nu sunt învăţaţi de Iehova, în înţelesul acestei promisiuni scumpe a textului.

15. Cu o ocazie Isus a citat această profeție pentru evrei. El le-a spus că a fost trimis din partea lui Dumnezeu din cer**;** însă ei au refuzat să asculte şi să creadă cuvintele Sale şi au murmurat împotriva Lui şi atunci Isus le-a spus: „Nimeni nu poate veni la mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis; şi eu îl voi învia în ziua de apoi... Și toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu. (Ioan 6 :44, 45) Cuvintele lui Isus când a citat profeţia aceasta fixează timpul pentru începutul împlinirii profeţiilor din „zilele din urmă", timp care este sfârşitul nerodirii femeii lui Dumnezeu, şi este marca prin naşterea naţiunii şi a copiilor ei. Desigur, promisiunea în profeţie nu s-a putut aplica tuturor celor din Israel când Isus vorbea, pentru că numai foarte puţini israeliţi au crezut în Isus. Cuvintele Sale arată că mai întâi omul trebuie să devină un copil al Sionului, şi că aceasta are loc numai în „zilele din urmă", când Dumnezeu rezideşte Sionul, şi apare în slava Sa. În momentul în care Isus a vorbit astfel către Evrei, el, Isus, a fost uns ca Rege şi prin urmare, ca copil al organizaţiei lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a uns ca să fie Capul, sau capitala acelei organizaţii, şi Isus a fost „învăţat de Iehova; prin urmare, El a zis că a venit nu ca să vorbească cuvintele Sale proprii, ci cuvintele Tatălui Său, care L-a trimis. Isus a învăţat pe toţi aceia care au venit la El, şi i-a învăţat adevărurile sau învăţăturile pe care le-a primit de la Tatăl Său, Iehova. După înălțarea lui Isus la cer, şi înainte de venirea Lui la templul Său, urmaşii Săi, conform promisiunii Sale pe care a făcut-o înainte de crucificare, au fost învăţaţi prin slujirea Spiritului Sfânt. (Ioan 14:26). Odată cu venirea Domnului la templul lui Iehova, și odată cu rezidirea Sionului, și aducerea în templu a celor aprobaţi, şi constituirea lor într-o parte a organizaţiei Sale, ei sunt astfel copiii Sionului, și promisiunea se limitează la aceştia. Asupra acestora este mărginită, capitolului 54 din Isaia arată că aplicarea sau împlinirea lui are loc după ce Regele este aşezat pe tronul Său, și după zidirea Sionului după venirea Regelui la templul Său; după ce Sionul a născut copiii, și şi-a aranjat casa, numai după aceea copiii sunt învăţaţi de Tatăl ceresc.

16. Sunt unii ca aceia care afirmă că sunt în adevăr, dar care se luptă împotriva lucrării martorilor lui Dumnezeu cari mărturisesc împotriva organizaţiei lui Satan şi pentru numele lui Iehova şi Împărăţia Sa. Aceşti opozanți refuză să accepte ca adevăr ceea ce se spune aici despre Sion. Se va constata că opoziția lor datează aproximativ de la timpul venirii Domnului la templul Său. De aici trebuie să se tragă concluzia că aceia pe care Domnul, la venirea Sa la templu, i-a găsit necredincioşi, vor refuza să primească adevărul despre deschiderea templului în cer. Prin urmare, ei nu vor vedea sau înțelege cu privire la Sion. Atitudinea lor dușmănoasă este o dovadă concludentă că ei nu fac parte din Sion, şi nici din templu. Aceia însă cari recunosc şi înțeleg că Sionul este organizaţia lui Dumnezeu, au o mare dorinţă să fie o parte din el; evident că unii cari se opun nu au nici o viziune despre Sion, nu formează o parte a lui, şi prin urmare, *nu sunt învăţaţi de Iehova*.

17. Sunt unii între noi cărora le cade încă greu să înţeleagă multe din adevărurile pe care Dumnezeu le-a dat poporului său de la 1922; şi noi publicăm acuma aceasta, deoarece dorim ca să

Cuprins

ajutăm pe unii ca aceştia. Domnul s-a arătat îndurător şi răbdător faţă de aceia, cari se străduiesc să cunoască şi să facă voia Sa. Se pare, aşadar, că unii care mai şchiopătează, încă mai pot primit viziunea adevărată a organizaţiei lui Dumnezeu, dacă caută în mod serios adevărul, şi ascultă de lumina care vine la ei. Aceia însă cari se luptă împotriva lucrării Domnului de pe pământ, şi refuză mâncarea pe care Domnul a pregătit-o pentru poporul Său, nu pot să înţeleagă, după cum spune Domnul prin profetul Său: „Omul prost nu cunoaşte lucrul acesta, şi cel nebun nu înţelege aceasta." (Psalm 92 :6) Pot să spună ei că sunt învăţaţi de Dumnezeu, şi să afirme că au pace, dar pacea pe care li se pare că o au este o pace falsă deoarece ei nu s-au implicat în lupta împotriva organizaţiei lui Satan şi refuză să susţină cu îndrăzneală organizaţia lui Dumnezeu, Sionul. Diavolul, ştiind că aceştia i-au căzut în cursă, îi lasă în pace fără să fie persecutaţi din partea reprezentanţilor Săi.

CUM VOR FI ÎNVĂȚAȚI

18. Este evident că există o diferență în articolele publicate în *Turnul de Veghere* de la 1922 încoace față de articolele publicate mai demult; însă aceia care se luptă împotriva lucrării Societăţii au atribuit un motiv cu totul fals pentru această diferență. Nu există nici o deosebire sau schimbare în vreun adevăr fundamental, ci diferența se referă la o viziune mai clară pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său. Cei care se luptă împotriva *Turnului de Veghere*, dar care susțin că servesc pe Dumnezeu, insistă că Domnul, cam în jurul anului 1875, a început să înveţe pe poporul Său prin cuvintele fratelui Russell, şi că odată cu moartea fratelui Russell descoperirea adevărului pentru poporul Său de pe pământ a ajuns la capăt; ei mai spun că Turnul de Veghere publică acuma lucruri care nu au fost publicate din partea fratelui Russell și, prin urmare, sunt false; mai afirmă că revista urmăreşte intenţionat să discrediteze pe fratele Russell, şi că schimbarea aceasta se datorează faptului că alţi bărbaţi decât fratele Russel controlează articolele ce se publică în revistă. Cu scopul de a ilustra atitudinea opozanților, citățm mai jos câteva cuvinte dintr-un anunț al unei conferinţe mari care urmează să se ţină în Londra în Aprilie 1931, în care apar aceste cuvinte: „Un număr mare de fraţi, cari sunt cunoscuţi ca bine informați în trăsăturile de bază ale adevărului, așa cum fratele Russell le-a descoperit, au fost invitaţi."

19. Astfel de adversari ai Turnului de Veghere arată să sunt rătăciţi şi nu au dreptate. Fratele Russell nu a afirmat că adevărul este proprietatea sa. Isus Cristos a învăţat că adevărul este acela al Cuvântului lui Dumnezeu, şi că nu aparţine niciunui om. Revista nu caută şi nici nu doreşte să discrediteze pe fratele Russel. Nici un bine nu s-ar putea realiza cu o astfel de acțiune. Turnul de Veghere recunoaște adevărul ca aparținând lui Iehova şi nicidecum vreunei alte creaturi. Revista nu este unealta vreunui om, şi nici a vreunei grupe de oameni, şi nici nu se publică după capriciile unui om. Ea nu răspândeşte părerea vreunui om. Dumnezeu dă hrană poporului Său şi desigur că Dumnezeu foloseşte pe unii ca aceia care Îl iubesc şi îl servesc după dorinţa lui. Cei ce se opun Turnului de Veghere nu pot să înţeleagă adevărul pe care Dumnezeu îl dă copiilor organizaţiei Sale, şi aceasta este dovada cea mai puternică că acești împotrivitori nu fac parte din organizaţia lui Dumnezeu. Este absolut sigur că nimeni nu poate să arate un caz în care Turnul de Veghere în ultimii ani ar fi încercat să laude sau să preamărească numele vreunui om; însă întotdeauna această revistă a încercat să cinstească numele lui Iehova.

20. Cineva poate să spună că toţi creştinii au fost învăţaţi de Dumnezeu, şi că aceasta ar fi adevărat, în măsura în care, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, ei au crezut şi au urmat adevărul; însă textul explicat aici, anume Isaia 54:13, se aplică clar și specific unei clase speciale. Înainte de venirea Domnului la templul Său, Spiritul Sfânt a lucrat ca un învăţător al adevărului lui Dumnezeu. Promisiunea textului nu se referă numai la o singură persoană, ci se referă la totalitatea copiilor Sionului. Dacă cineva nu s-a născut în Sion atunci textul nu se poate aplica lui. Sionul este organizaţia lui Dumnezeu, şi rezultă că cei care nu fac parte din organizaţia Sa, nu pot fi primitorii promisiunii care s-a făcut organizaţiei aceleia. Cei cari pun la îndoială că Dumnezeu ar avea o organizaţie pe pământ, nu

Cuprins

ar putea să facă parte din organizaţia lui Dumnezeu, si să fie priviţi ca copiii acesteia, şi nici să fie învăţaţi de Iehova.

21. Sionul, oraşul sau organizaţia lui Dumnezeu, nu a fost rezidit înainte de venirea Domnului la templul lui Iehova în anul 1918. Înainte de acest timp, aceia, cari sunt în Isus Cristos şi îl urmează, erau în drum spre Sion, însă nu erau încă copiii Sionului, şi nici nu puteau fi înainte ca să sosească timpul lui Dumnezeu ca să zidească Sionul. Venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova pentru judecată, a hotărât asupra faptului cine au fost copiii Sionului; și pe aceia pe care i-a găsit credincioşi şi i-a luat în templu, şi i-a făcut o parte a organizaţiei lui Dumnezeu, formează ,,clasa servului" credincios, şi unora ca aceştia li s-a făcut promisiunea că vor fi învăţaţi de Iehova; și aceștia sunt învățați de Iehova.

22. De la 1875 până la 1918 au fost redate adunării lui Dumnezeu adevărurile fundamentale, şi lucrarea aceasta a fost prefigurată de profetul Ilie. Aceste adevăruri fundamentale nu au fost adevăruri noi, ci acele adevăruri care au fost întunecate în urma răspândirii învăţăturilor false. Ele nu erau adevăruri care aparţineau vreunui om; și faptul că Domnul a folosit pe unul sau pe mai mulţi oameni cu scopul ca să atragă atenţia asupra anumitor adevăruri nu poate fi dovadă ca acele adevăruri au fost ale oamenilor. Aceia cari au fost învăţaţi atunci au fost învăţaţi de spiritul lui Dumnezeu. Unele din punctele mai importante ale adevărurilor aduse la lumină şi învăţate atunci, au fost învăţăturile despre chemarea înaltă a lui Dumnezeu şi restatornicirea celor ascultători la perfecțiune omenească în timpul domniei lui Cristos. Nu există nici o îndoială asupra faptului că fratele Russell a fost luminat de Domnul cu privire la aceste adevăruri, şi că spiritul Lui l-a învăţat, dar de ce să dăm creaturii cinstea care se cuvine Domnului? O astfel de purtare nu ar fi dovadă de dragoste adevărată pentru fratele Russell cu privire la cei care vor să-l cinstească pe el și nu pe Domnul, deoarece este scris „Ce este înălţat între oameni, este urâciune înaintea lui Dumnezeu." (Luca 16 : 15). Evident că Isus transmitea aici gândul că este o urâciune în ochii lui Dumnezeu, dacă oamenii cinstesc şi preamăresc creaturile, cu cinstea care i se cuvine lui Dumnezeu. O iubire adevărată faţă de un frate înseamnă o dorinţă sinceră neegoistă de a face ceva bun pentru acel om; însă a înălța numele lui, prin aceasta nu i se face nici un bine. Promovarea sau înălțarea vine de la Domnul şi nu de la oameni. (Psalm 75: 6, 7) Domnul ştie că aceia cari doresc să cinstească numele unui om nu sunt sinceri şi cinstiţi, şi nu au o iubire adevărată faţă de fratele lor. Aceia care iubesc cu adevărat pe fratele Russell se bucură foarte mult să recunoască că sunt privilegiați să fie în aceeași clasă cu el în serviciul lui Dumnezeu, însă nu doresc să fie nebuni şi în locul Creatorului să cinstească pe creaturi. Dacă fratele Russell ar fi pe pământ, nicidecum nu ar fi în simpatie cu aceia care în mod nebunesc zic: „Noi stăm pe temelia trăsăturilor principale ale adevărurilor pe cari fratele Russell le-a descoperit." El a iubit pe Domnul și a dat onoare cui i se cuvenea onoarea. Lucrarea adunării lui Dumnezeu de la 1875 până la 1918 a fost lucrarea de „pregătire a căii înaintea Domnului”, şi după ce lucrarea aceasta a fost făcută, Mesagerul legământului a venit deodată la templu. (Maleahi 3 : 1-3) După aceea a avut loc o schimbare, şi acuma este o schimbare în lucrarea si învăţătura poporului lui Dumnezeu; însă nici un om nu este responsabil pentru aceasta și nu este îndreptăţit la vreun merit pentru aceasta.

23. Înainte de 1918 cine de pe pământ a ştiut că Sionul este organizaţia lui Dumnezeu, şi că ea naşte Împărăţia sau copiii ei? Faptul că nimeni de pe pământ nu a ştiut aceasta înainte-de venirea Domnului la templul Său dovedeşte că timpul hotărât de la Dumnezeu pentru ca ei să înțeleagă nu a sosit. Cine a înţeles înainte de aceasta ceva despre organizaţia lui Satan, despre războiul din cer, şi despre aruncarea lui Satan din cer? Evident, că nimeni nu a putut să înțeleagă lucrurile acestea până când nu s-a deschis templul lui Dumnezeu. (Apocalipsa 11:19) Numai aceia care prin îndurarea lui Dumnezeu au fost aduşi în templu înţeleg aceasta acum. Aceștia nu datorită cunoştinţei sau înţelepciunii care vine la ei din partea vreunui om, ci ei sunt învăţaţi de Dumnezeu, care îi învaţă adevărul prin Capul clasei templului, Isus Cristos. Atunci de ce ar trebui să ezite cei care cred cu adevărat că sunt copiii şi servii lui Dumnezeu, chiar şi o clipă în deciderea chestiunii cu privire la cine le dă

Cuprins

învăţătura adevărului? Iehova Dumnezeu este marele Învăţător al copiilor Săi. Publicarea acestor adevăruri se face desigur prin oameni imperfecţi, şi din acest motiv ele nu sunt absolut desăvârşite în expresie; ele sunt însă puse în aşa formă care reflectă adevărul lui Dumnezeu, cu care El învaţă pe copiii Săi.

24. Cei care fac parte din clasa templului au spiritul lui Dumnezeu în măsura în care a venit la Elisei, şi ei fac lucrarea pe care a prefigurat-o Elisei. Iehova dă acuma copiilor Săi o descoperire deosebită a Cuvântului Său, deoarece vremurile sunt grele, şi copiii Lui au nevoie de acest ajutor suplimentar. Iehova se descopere poporului Său, şi dă acestei clase asigurarea completă că ei sunt pe calea bună. Aceasta se întâmplă „în ziua aceea", şi aceasta este ziua sau perioada de timp după deschiderea templului, când Iehova se manifestă într-un mod special copiilor Săi. Mai întâi se va da poporului Său o înțelegere a însemnătăţii numelui Iehova şi după aceea i se clarifică că Iehova este cel ce vorbeşte cu poporul Său. El face cunoscut copiilor Sionului, adică fiilor Săi, prin femeia Sa, însemnătatea numelui Său, şi îi învaţă. El le spune: „De aceea poporul Meu va cunoaşte numele Meu, de aceea va şti în ZIUA ACEEA, că Eu sunt cel ce zic: Iată-mă." (Isaia 52 6, 7). Astăzi copiii Sionului nu au nevoie de nici o dovadă exterioară, că hrana spirituală şi înţelegerile primite asupra profeţiilor vin de la Iehova Dumnezeu. Ei ştiu că o astfel de hrană nu poate să vină din partea vreunui om. Nici un om de pe pământ nu caută să facă afirmaţia că vreunul din aceste adevăruri vine de la oameni. Dumnezeu **a** pus înaintea poporului Său o masă foarte bogată, si copii femeii Sale se ospătează de pe ea. Către aceşti copii ai Sionului El vorbeşte: „Iată, s-au împlinit lucrurile dintâi, şi declar lucruri noi; înainte ca ele să se arete, vă spun despre ele." (Isaia 42 :9) Contextul acestei ultime scripturi localizează categoric pe unşii lui Dumnezeu ca unii cărora El le vorbeşte.

25. Isus a vorbit despre un timp viitor, când va fi o unitate completă în Sion, şi că credincioşii vor şti aceasta; şi cuvintele Sale proprii fixează acel timp de la și după venirea Sa la templul lui Iehova. El a zis: „ÎN ZIUA ACEEA veţi cunoaşte, că eu sunt în Tatăl meu, şi voi în Mine şi Eu în voi." (Ioan 14 :20) Ca să aibă această asigurare deplină, omul trebuie să fie un membru al Sionului; şi prin urmare există o relaţie de încredere între Dumnezeu şi cei care fac parte din organizaţia Sa, şi aceştia în ziua aceea vor fi învăţaţi de Dumnezeu. Acuma noi suntem în ziua aceea, la care se referă cuvintele lui Isus : „Dacă cineva Mă iubeşte, va păzi cuvintele Mele, şi Tatăl meu îl va iubi, şi vom veni la el, și ne vom face locuinţa cu el." (Ioan 14:23). Astfel este arătată legătura strânsă de încredere care există între Iehova, Isus Cristos, şi toţi aceia care fac parte din templu. Domnul Iehova este în Sion, în locuinţa Sa. (Psalm 74:2; 132:13) Numai copiii Sionului, membrii templului sunt acolo; şi aceştia sunt aceia cari vor fi învăţaţi şi care au o apreciere profundă faţă de lucrurile pe care îi învaţă Dumnezeu din Cuvântul Său.

26. Biserica adevărată nu putea să ajungă la maturitate înainte de venirea Domnului Isus la templu şi înainte de rezidirea Sionului. Hrana pe care consacraţii au primit-o mai dinainte a constat din primele principii ale adevărurilor fundamentale. Cei care refuză să progreseze sunt asemănați de apostol cu nişte copii cari se hrănesc cu lapte. Ceea ce Dumnezeu a dat poporului Său de la venirea Domnului la templul Său este hrană tare. Aceia care au refuzat să primească aceste adevăruri date de Domnul de la acel timp sunt, aşadar, nepricepuți, ca să nu spunem altfel: „Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oameni mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins prin întrebuinţare să deosebească binele si răul." (Evrei 5 : 13, 14). Hrana tare nu a venit datorită înțelepciunii omului, ci a venit doar la poporul lui Dumnezeu deoarece ei sunt copiii lui Dumnezeu şi ai femeii Sale, Sionul; si aceştia sunt învăţaţi de Iehova.

27. În decursul perioadei Ilie a adunării, Dumnezeu a dat poporului Său o înţelegere a unor lucruri profunde ale Cuvântului Său, aşa cum au fost învăţate în „Umbrele *Tabernacolului*". Aceste adevăruri, desigur, au fost fundamentale; însă atât jertfa pentru păcat cât şi legămintele învățate acolo au fost mai clar înțelese de la rezidirea Sionului. În orice caz, nu toţi consacraţii au înțeles ceea ce era

Cuprins

în umbrele tabernacolului. Cunoştinţa sau priceperea nu este cel mai important lucru care este plăcut lui Dumnezeu sau aduce aprobarea Lui. Devotamentul altruist, credincioşia şi faţă de Domnul Dumnezeu sunt lucruri care aduc aprobarea Lui. Cei care posedă astfel de însuşiri şi care în timpul venirii Domnului la templul Său erau în starea aceasta, au fost aprobați și făcuţi membri ai organizaţiei lui Dumnezeu, și de la acel timp încoace clasa templului ca o unitate a fost și este învăţată de Iehova. Cei care refuză să dea atenţie la altceva afară de ceea ce a fost recunoscut şi explicat de fratele Russel, arată lipsă de credinţă în Dumnezeu şi de fapt spun că Dumnezeu nu ar putea să înveţe pe poporul Său decât numai cu ajutorul unui om. Prin urmare ei arată că nu pot pricepe ceea ce Domnul dă poporului Său. Alţii care, de asemenea, n-au putut înţelege au zis: „Eu vreau să pun chestiunea la o parte până cândva în viitor." Aceasta este o purtare foarte neînţeleaptă. Dacă cineva iubeşte cu adevărat pe Domnul Dumnezeu, atunci îşi va da toată osteneala ca să cunoască şi să înţeleagă Cuvântul Său; şi când Dumnezeu aduce la iveală adevărul Său, unii ca aceştia vor cumpăni adevărul cu rugăciune şi cu sârguinţă şi vor continua să facă aceasta, dându-şi silinţa să cunoască adevărul; şi dacă cineva este un copil al lui Dumnezeu, el va înțelege. Prin urmare, cei care au greutăţi, să se întoarcă înapoi şi să înceapă să studieze cu atenție adevărurile pe care Domnul le-a dat adunării în special de la 1922 încoace. Deoarece ei ştiu că adevărurile acestea nu au venit de la oameni, ci de la Dumnezeu, să se silească serios şi cu rugăciune, să le înţeleagă; iar o înţelegere a adevărurilor va fi o dovadă că aceștia sunt învăţaţi de Iehova Domnul, şi conform promisiunii Sale, ei se vor bucura de o mare pace. Cei ce azi sunt în templu ştiu că sunt învăţaţi de Dumnezeu şi ei au o pace deplină în Dumnezeu si în Cristos, ştiind că sunt pe calea cea dreaptă şi nu au nevoie să fie învăţaţi de vreun om.

MARȘ SPRE VICTORIE

28. Iehova a făcut ca femeia Sa stearpă odinioară să fie roditoare. Sionul s-a rezidit și Dumnezeu a dat conducerea în mâna Domnului Isus Cristos, şi l-a făcut Cap al casei regale, sau al capitalei. Organizaţia lui Dumnezeu nu va mai fi niciodată înjosită şi călcată în picioare. Satan va face încercări disperate ca s-o nimicească şi va continua să îndrepte atacurile sale împotriva ei, şi în lucrul acesta va folosi pe „omul fărădelegii" ca pe o unealtă favorită a sa. Asemenea lui Iuda, „omul fărădelegii" se va strădui ca să convingă puterile conducătoare că martorii lui Iehova sunt vinovaţi de răscoală, şi prin acest mijloc va căuta să pună la cale nimicirea lor. Aceia cari fac parte din clasa omului fărădelegii, îşi dau toate ostenelile ca să se unească în scopul acesta, exact aşa cum a prezis Domnul. „Iată, ei se vor aduna negreșit împreună, dar nu prin mine; oricine se va uni împotriva ta, va cădea sub puterea ta." — Isaia 54:15.

29. Aceşti opozanți ai adevărului, se comportă ca şi Satan, cinstesc pe oameni, ca să fie priviţi ca nişte oameni sfinţi şi buni; însă ei nu dau nici o cinste lui Iehova, şi nici nu-L înşeală. Ca şi Satan, astfel şi ei se străduiesc din răsputeri ca să câştige pentru ei înşişi cinstea şi aprobarea oamenilor, şi lucrarea lor este lucrarea fărădelegii sau nelegiuirii, ca și a lui Satan, și folosesc sfinţenie pe dinafară şi alte mijloace înşelătoare, şi afirmă că ei sunt aceia care învață adevărul, pentru că un om al lui Dumnezeu a predat cândva adevărurile care i s-au revelat. Ei înșeală pe cei mai slabi, pe cei care nu au primit iubirea adevărului, şi aceștia cred minciuna care este împotriva Împărăţiei şi, prin urmare, împotriva lui Iehova. Dumnezeu declară că toţi aceştia „vor cădea sub puterea ta". Domnul va nimici pe aceşti împotrivitori la timpul Său hotărât. (2 Tes. 2 :2-9) Iehova declară că motivul pentru care face aceasta este că El a rezidit Sionul, organizaţia Sa, şi că Sionul trebuie să biruiască asupra tuturor duşmanilor săi. Iehova iubeşte Sionul, şi acuma îl va face cunoscut; pentru aceasta El îi spune: „Nenorocită, bătută de furtună, şi nemângâiată! Iată îţi voi împodobi pietrele scumpe cu culori ușoare, şi-ţi voi pune temelii de safir. Iţi voi face crestele zidurilor de rubin, porţile de pietre scumpe, şi toate granițele de pietre plăcute". (Isa. 54:11,12). Iehova va conduce pe copiii Sionului, care împreună constituie clasa templului, clasa servului credincios, şi îi va conduce, hrăni şi îi va păzi, şi spune

Cuprins

femeii sale Sionul: „Şi toţi fiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova şi mare va fi pacea copiilor tăi." - Isaia 54 : 13.

30. Capitolul cincizeci şi patru al profeţiei lui Isaia nu se aplică niciunui individ. Aplicarea lui este la organizaţia lui Dumnezeu, femeia Lui numită Sion, şi la copiii ei, şi se aplică la toţi copiii ei ca unitate. Satan îşi îndreaptă atacurile sale desperate împotriva Sionului. Copiii Sionului, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, dau mărturia lui Isus Cristos, pe care El le-a încredinţat-o, şi din acest motiv Satan caută să-i nimicească. (Apocalipsa 12 : 17) „Şi balaurul a fost mâniat pe femeie şi s-a dus s ă facă război cu rămăşiţa seminţei ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus Cristos." Cei ce fac parte din sămânța femeii lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă. Iehova va câştiga pentru copiii Săi biruinţa deplină. „Vei fi întărită în neprihănire; vei fi departe de asuprire; căci nu te vei teme; și vei fi departe de spaimă, căci nu se va apropia de tine." (Isaia 54:14) Aceste sunt cuvinte de mângâiere și asigurare pe care Iehova le spune copiilor femeii Sale Sion.

31. Duşmanul este marele risipitor, şi toate uneltele sale sunt nimicitoare, deoarece acestea îndreaptă forțele lor împotriva copiilor Sionului. Dumnezeu va nimici pe marele stricat şi pe toţi reprezentanţii lui, îndeosebi pe „omul fărădelegii", pe „fiul pierzării", așa cum declară aici profetul: „Iată eu am făcut pe meşterul, care suflă cărbunii în foc, şi face un instrument pentru lucrul său. Dar tot eu am făcut şi pe nimicitor, ca să distrugă." — Isaia 54 : 16.

32. După aceea Domnul Dumnezeu îşi îndreaptă cuvintele Sale pline de asigurare către organizaţia Sa. Copiii femeii Sale Sion sunt copiii lui Iehova, şi ei au fost aduşi în locul secret al Celui Preaînalt. De acum încolo şi pentru totdeauna aceştia trebuie şi vor fi biruitori, pentru că mâna lui Iehova este asupra lor, şi pentru că reprezentantul Său principal este comandantul în luptă. Membrii individuali ai Sionului trebuie să se teamă doar de eșecul lor de a arăta devotament complet și deplin față de Iehova Dumnezeu. Sionul are asigurarea deplină că copiii lui vor fi ocrotiţi. Atâta timp cât cineva este un copil al lui Dumnezeu, şi prin urmare, din organizaţia lui Dumnezeu, nu are nici un motiv să se teamă de ceva ce ar putea face duşmanul. Satan a făurit tot felul de arme posibile împotriva copiilor Sionului; însă armele lui nu vor birui asupra poporului lui Dumnezeu. În vremea aceasta Iehova spune Sionului şi tuturor copiilor săi: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere ; şi pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moştenirea robilor Domnului; și neprihănirea lor vine de la mine, zice Domnul." — Isaia 54:17.

33. Este vocea lui Iehova, care vorbeşte acuma cu asigurare deplină către poporul Său, şi le spune, că trebuie să cunoască numele Său, și că El le este scutul lor, şi că va câştiga biruinţa pentru organizaţia Sa. În această zi a lui Iehova, El face să aibă loc anumite evenimente care sunt spre împlinirea cuvântului Său profetic, şi arată poporului Său că lucrurile care se întâmplă împlinesc cuvântul Său. El le dă o viziune a altor lucruri minunate ale Sale, care în curând se vor întâmpla, şi aceasta le serveşte spre ajutor, mângâiere şi încurajare. „Să se veselească fiii Sionului de împăratul lor. Căci Domnul are plăcere de poporul Său; El va înfrumuseța pe cei blânzi [cei pe care îi învaţă] cu salvare". (Psalm 149:2, 4) „Domnul va domni pentru totdeauna, Dumnezeul tău, Sioane, rămâne din veac în veac! Lăudaţi pe Domnul!" — Psalm 146 : 10.

Întrebări pentru studiul berean

1. Care puncte deosebite ale adevărului prezent se 'pot vedea clar astăzi, pentru ca să se înţeleagă şi să se preţuiască multele adevăruri mari, pe care Iehova le-a dat în ultimii ani poporului Său?

2. Către cine au fost îndreptate cuvintele din Geneza 3:15? Cine este „femeia" şi „sămânţa ei", ce sunt amintite aici? Ce se înţelege prin „sămânţa şarpelui"?

3. Aplică numele „Sion" şi „Ierusalim".

Cuprins

4. Cine și ce a fost ilustrat prin promisiunea lui Dumnezeu către Avraam şi Sara, că „vor avea un copil”? Ce a prefigurat „întârzierea" lungă şi împlinirea promisiunii la timpul hotărât?

5. Explică ce au reprezentat „roaba" şi pe „femeia slobodă", care sunt amintite în Galateni 4 : 22, 23.

6, 7. Arată cu ce ocazie au fost rostite cuvintele din Geneza 3 : 15. Ce a fost zis prin ele, în realitate? Când şi cum şi-a realizat Iehova planul de a aduce la împlinire naşterea seminței promise?

8. Care este aplicarea și timpul psalmului 110: 1? Dar a Psalmilor 110:2 şi 2:6 ? Când şi cum s-a împlinit Isaia 66 : 7 ?

9-11. Aplică Isaia 54:7 cu privire la timpul şi modul împlinirii; de asemenea, și versetul 8. Ce fel de legătură au versetele 9 şi 10 aici. Între timp, care a fost calea urmată de duşman? Care eveniment mare în cer a urmat imediat după naşterea copilului de parte bărbătească. Arată armonia între Apocalipsa 12 : 12 şi profeţia lui Isaia.

12, 13. Ce fel de evenimente asemănătoare clare au avut loc în anul 1918? Când şi cum s-a împlinit declaraţia: „De îndată ce Sionul a intrat în durerile facerii, imediat a născut pe copiii săi"?

14, 15. Asupra cui îşi găseşte aplicare expresia „copiii tăi" din Isaia 54 : 13? Când şi cum vor fi „învăţaţi de Iehova”?

16,17. Fă deosebire între cele două clase care au avut ocazie, dar care totuși nu au ajuns la o înţelegere clară a adevărurilor mari pe care Domnul le-a dat poporului Său începând de la anul 1918. Ce decide faptul dacă cineva care nu vede acuma adevărurile acestea, totuşi va ajunge la o înțelegere a lor?

18, 19. Explică dacă lucrurile cari s-au publicat în Turnul de Veghere de la 1922 încoace se deosebesc de acelea care au apărut în revistă înainte de timpul acesta. De ce au privit unii aceasta ca şi cum ar fi o îndreptăţire a atitudinii lor adversare,în timp ce alții le-au înţeles şi le-au preţuit cum se cuvine şi au fost binecuvântaţi?

20, 21. „Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova". Cum s-a împlinit aceasta?

22. În funcție de sursă, natură și manieră, compară adevărurile pe care poporul lui Dumnezeul le-a primit de la 1875 până în 1918 cu cele primite de atunci. Cui i se cuvinte toată cinstea pentru adevărul primit atunci sau se atunci. La ce concluzie şi curs de acțiune ar trebui să conducă imediat o apreciere a acestor fapte?

23, 24. Ce explicație avem noi cu privire la schimbarea lucrării și învăţăturii copiilor lui Dumnezeu de la 1918 încoace, precum şi pentru mulţimea adevărurilor importante pe cari de atunci le înţeleg şi le preţuiesc?

25. În Ioan 14 : 20 este scris: „În ziua aceea veţi cunoaşte". Cine va cunoaşte? Ce se va cunoaşte? În ce chip? Care va fi dovada unei astfel de cunoştinţe şi aprecieri?

26.. Explica Evrei 5 : 13, 14.

27. Explică faptul că unii, cu toate că au o cunoaștere clară a adevărurilor pe care Domnul le-a dat poporului Său în decursul perioadei Ilie a bisericii adevărate, totuşi au neglijat ca să înţeleagă şi să preţuiască adevărurile cele mai importante, pe care Domnul le-a dat poporului Său de la acel timp încoace. Cum ar putea să dovedească unii, prin propriile lor experienţe, adevărul exprimat în Isaia 54:13 care este analizat aici?

28, 29. Descrie starea prezentă, la care se face aluzie în Isaia 54 : 15 şi care va fi rezultatul acesteia asupra fiecărei clase amintită în text.

30. Cui şi cum se aplică Isaia 54? Ce legătură este între Apocalipsa 12 : 17 și Isaia 54 : 13, 14?

31. De ce este amintit duşmanul ca un „risipitor"? Ce înţelegem prin cuvintele: „Eu am făcut pe nimicitor ca să distrugă?

32, 33. Cine sunt, deci, copiii Sionului, ai femeii lui Dumnezeu? Unde sunt privilegiați ei să locuiască? Pentru ajutorul, mângâierea şi încurajarea lor, ce măsură a luat Iehova pentru ca ei (a) să-L

Cuprins

cunoască pe El şi planurile Sale? b) să dovedească că-L iubesc cu adevărat? c) pentru ocrotirea lor de duşman?

MARTORII LUI IEHOVA PREFIGURAȚI

IEHOVA DUMNEZEU a determinat pe profetul său Isaia să scrie despre timpul când va vrea să se depună o mărturie deosebită în lume de martorii Săi de pe pământ. Martorii Săi formează numai o mică rămăşiţă de creştini adevăraţi din milioanele de creştini cu numele, din aşa-zisa „Creştinătate". Iehova a stabilit perioada de timp pentru depunerea acestei mărturii ca „ziua aceea", perioadă care a început in anul 1914 și aceasta a devenit clară pentru rămăşiţă sau pentru martorii lui Dumnezeu după ce Domnul Isus a venit la templul Său în 1918, așa cum a fost prezis de Maleahi, profetu1 lui Dumnezeu, în capitolul, trei versetul unu. În prezent suntem în mijlocul perioadei denumite prin expresia „în ziua aceea". În capitolul nouăsprezece al profeţiei lui Isaia de la versetul 1, profetul lui Dumnezeu spune: „Povara Egiptului. Iată, Domnul [Iehova] călăreşte pe un nor uşor, şi va intra în Egipt: şi idolii Egiptului se vor clăti în prezenţa lui, şi inima Egiptului se va topi în el. Şi voi întărâta pe Egipteni împotriva Egiptenilor; se vor bate unul pe altul, şi fiecare cu aproapele său, oraş cu oraş, regat cu regat. Şi spiritul Egiptului va pieri din mijlocul lui, şi voi răsturna sfatul său. Şi atunci se vor sfătui cu idolii şi cu fermecători lor, cu necromanţi lor şi cu ghicitorii. Dar voi da pe Egipteni in mâna unui domn crud, si un rege aspru va conduce peste ei, zice Domnul [Iehova] Oştirilor."

Dacă trecem la versetele 19 şi 20, citim: „În ziua aceea va fi un altar lui Iehova în mijlocul ţării Egiptului, şi un stâlp la hotarele lui pentru Iehova: şi va fi drept semn şi mărturie pentru Iehova, Dumnezeul Oştirilor, în pământul Egiptului; căci ei vor striga către Domnul din cauza asupritorilor, şi El le va trimite un mântuitor mare, şi-i va mântui."

Pentru câtva timp cercetătorii Bibliei au aplicat această profeţie la piramida din Gizeh din Egipt, ca şi cum piramida aceea ar fi altarul şi stâlpul de amintire pentru Domnul; însă de când Domnul a venit la templul Său, şi datorită razelor fulgerelor lui Dumnezeu care luminează asupra Cuvântului Său, Biblia, cei care aparţin clasei templului văd că profeţia aceasta nu se poate referi nicidecum la o grămadă de piatră de pe pământul Egiptului. Se va vedea că profeţia începe cu următoarele cuvinte: „Profeţie apăsătoare Egiptului". (Isaia 19 : 1)

Aici este vorba despre o profeţie a lui Dumnezeu asupra lumii, sau organizaţiei lui Satan, ilustrată prin Egipt, şi despre starea unşilor lui Dumnezeu faţă de organizaţia aceasta. Ca o dovadă suplimentară că Egiptul reprezintă simbolic organizaţia lui Satan, Iehova, printr-un alt profet, a declarat: „Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, eu sunt împotriva ta, Faraoane, rege al Egiptului! Balaurul cel mare [adică, Diavolul şi organizaţia sa], ce şade culcat în mijlocul fluviilor sale [în mijlocul popoarelor pământului] care a zis: Fluviul acesta este al meu, şi eu l-am făcut pentru mine." (Ezechiel 29:3) Aşa vorbeşte Dumnezeu prin profeţii Săi împotriva organizaţiei Diavolului. În prima epistolă a apostolului Ioan, capitolul 5, versetul 19, se scrie clar oamenilor devotaţi ai lui Dumnezeu că: „noi [adică, unşii lui Dumnezeu] ştim că suntem din Dumnezeu, şi că toată lumea zace în cel rău [Satan Diavolul]".- *Diaglott.*

Egiptul (un simbol al lumii sau al organizaţiei Diavolului) a fost locul unde Isus Cristos a fost răstignit. Deoarece este scris în Apocalipsa 11 versetul 8 „Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care în înţeles spiritual se cheamă Sodoma şi Egiptul, unde a fost răstignit şi Domnu1 nostru." După ce a identificat locul, Dumnezeu, prin profetul Său, localizează şi timpul împlinirii profeţiei. Isus Cristos, marele preot al lui Dumnezeu şi servul cel mai înalt al organizaţiei Sale, începe acţiune în cer împotriva organizaţiei Diavolului în anul 1914, şi după aceea Satan este aruncat din cer. Isus Cristos îşi continuă acţiunea împotriva celui rău până la distrugerea completă a acestuia şi a organizaţiei lui. Cuvintele profetului, care arată timpul, sună: „Iată, Domnul [Iehova] călăreşte pe un

Cuprins

nor uşor, şi va intra în Egipt. Şi idolii Egiptului se vor clătina în prezenţa Lui, şi inima Egiptului se va topi în el." (Isaia 19:1) În lucrarea aceasta Isus Cristos acţionează ca reprezentantul principal al lui Dumnezeu. Profetul Isaia descrie că Iehova călăreşte în fruntea organizaţiei Sale, şi înaintează împotriva organizaţiei Diavolului.

Consiliul Federal al Bisericilor [în Statele Unite] a aprobat în 1919 Liga Naţiunilor, iar mai târziu Liga Naţiunilor s-a bucurat de sprijinul aliat al celor trei elemente văzute ale organizaţiei satanice pământeşti, adică, elementele religioase, politice si economice. De atunci sunt în curs de împlinire următoarele cuvinte profetice ale lui Isus Cristos: ,,Şi pe pământ strâmtorare între naţiuni, în nedumerire . . . pe când oamenii îşi vor da sufletul de frică de cele ce au să vină peste pământ." (Luca 21:25, 26) Este un fapt bine cunoscut tuturor că chiar acuma conducătorii creştinătăţii sunt cuprinşi de frică, care îngreunează baterea inimii, ceea ce profetul Domnului zugrăveşte prin următoarele cuvinte: ,,Şi inima Egiptenilor se va topi în ei,". Profetul localizează exact timpul, ca prezent, şi spune că ,,în ziua aceea" în Egipt, adică, în mijlocul organizaţiei lui Satan, se va face o mărturie specială în lume.

Profetul spune după aceea: ,,În ziua aceea va fi un altar pentru Domnul în mijlocul ţării Egiptului, şi un stâlp Ia hotarele lui pentru Domnul." Profeţia aceasta nu se poate referi la nu altar sau stâlp literal în Egiptul literal, deoarece este imposibil din punct de vedere fizic, ca un obiect să fie în acelaşi timp în mijlocul şi la graniţa ţării. Însă rămăşiţa poporului lui Dumnezeu, martorii Lui, constituie altarul şi stâlpul Domnului, şi ei sunt în lume (închipuită prin Egipt), dar nu sunt din lumea aceasta; şi totodată sunt la hotarul lumii nelegiuite, deoarece stau la graniţa Împărăţiei sau lumii lui Dumnezeu. Deci, în înţeles profetic, acest altar şi stâlp reprezintă rămăşiţa.

Cuvântul „altar", aşa cum este folosit în profeţie, este derivat de la rădăcina cuvântului care înseamnă „loc de jertfă" sau „loc de tăiere [înjunghiere]". Unşii Domnului împreună cu Isus Cristos, Capul Cristosului, au fost primiţi în legământul de jertfă. Despre aceşti unşi este scris: „Suntem priviţi ca oile de tăiat". (Romani 8:36) Iar in Psalmul 50 versetul 5 spune: „Adunaţi-mi pe sfinţii Mei, care au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu." Toți cei consacrați lui Dumnezeu sunt ilustraţi sub simbolul „fiilor lui Levi". Când Domnul a venit la templul Său, cum spune profetul Maleahi în 3:3, aceşti fii ai lui Levi au fost curăţiţi, „ca să aducă lui Dumnezeu jertfe în neprihănire". Această jertfă în neprihănire este o jertfă de laudă pentru Dumnezeu prin depunerea mărturiei despre numele lui Dumnezeu. Aceasta este exprimat clar în Evrei 13 :15. Aceste texte dovedesc că rămăşiţa lui Dumnezeu este cea care constituie altarul în mijlocul lumii (în Egipt) ca să depună mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu.

Cuvintele profeţiei, și anume, ,,un stâlp la hotarele Egiptului", se referă la aceeaşi clasă. Stâlpul înseamnă un stâlp de amintire care stă să depună mărturie. Vorbind despre aceia, pe cari îi va găsi credincioşi la venirea Sa la templul Său, Isus Cristos, marele Profet a zis: „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu." (Apocalipsa 3 : 12) Dacă cineva este pus ca un stâlp în templul lui Dumnezeu, aceasta se face cu scopul, ca acela să mărturisească pentru Dumnezeu, pentru că în psalmul 29:9 citim: „în templul toți vorbesc despre slava Lui". Membrii clasei rămăşiţei, care alcătuiesc ceea ce profetul Isaia ilustrează ca „picioarele" lui Cristos, şi ca o parte a „servului" ales al lui Iehova, sunt martorii lui Dumnezeu. După cum Isus a trăit in lume, dar nu a făcut parte din ea, tot astfel rămăşiţa este în lume, dar nu formează o parte a lumii. (Ioan 17 : 14) Această rămăşiţă sau stâlp este la granița între lumea Diavolului şi a Împărăţiei lui Dumnezeu, şi acolo mărturiseşte despre numele lui Dumnezeu. Credincioşii sunt aproape de timpul când vor trece hotarul şi vor ajunge în Împărăţia lui Dumnezeu. Ca o clasă a altarului ei aduc jertfe de laudă în cinstea numelui lui Iehova Dumnezeu, şi ca un stâlp ei depun mărturie despre numele Său mare.

Mai mult, profetul lui Dumnezeu spune: „Acesta va fi drept semn şi mărturie pentru Iehova, Dumnezeul Oştirilor, în țara Egiptului; căci ei vor striga către Domnul din cauza asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor mare, şi-i va mântui". (Isaia 19:20) Popoarele din lume suferă mare asuprire din partea puterilor guvernatoare, în special din partea domnitorului nevăzut al lumii, Satan Diavolul.

Strigătele poporului apăsat ajung până la Dumnezeu, și pe baza promisiunii Sale, El le va trimite în curând un Profet, un Preot, un Rege, un Salvator, care-i va elibera de sub apăsare și-i va salva. Aceasta se întâmplă tocmai înainte de timpul când rămăşiţa din lume (Egipt) trebuie să depună mărturie despre numele lui Dumnezeu. Mărturia Iui Isus Cristos a fost încredinţată acestei clase. Ei au fost aleşi ca martori ai lui Dumnezeu și le-a fost poruncit să depună mărturie, şi ei fac aceasta, prin harul lui Dumnezeu, şi ţin poruncile Sale.

Dumnezeu a poruncit să se depună mărturie despre numele Său, despre planul Său cu privire la organizaţia duşmanului, Satan și organizația lui, despre eliberarea poporului şi despre binecuvântarea lui. Prin urmare, nici un om din cei care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu pe pământ", şi care au primit chemarea înaltă, nu poate să împlinească voia lui Dumnezeu și să fie credincios Lui, dacă nu împlineşte sau refuză să păzească poruncile Sale; și păzindu-le, el trebuie să fie martorul lui Dumnezeu în timpul prezent. Din acest motiv sunt unii care răspândesc zilnic acest mesaj al adevărului în formă tipărită, pentru ca oamenii să audă despre Dumnezeu şi planurile Sale. Lucrarea lor nu este să convertească lumea la o confesiune sau alta, şi nici nu doresc să provoace neînţelegeri şi discuţii, ci ei înștiințează pe conducători și pe oameni deoarece Dumnezeu le-a poruncit aceasta. Acuma a sosit timpul lui Dumnezeu când trebuie să aibă loc depunerea mărturiei în împlinirea profeţiei vestită de îngeri cu ocazia naşterii lui Isus, că o veste bună de mare bucurie va veni la oameni. — Luca 2 : 9, 10.

FIII LUI DUMNEZEU ȘI FIICELE OAMENILOR

O FEMEIE perfectă între celelalte fiinţe pământeşti, afară de bărbatul perfect, oferă cea mai frumoasă privelişte. Desigur, că soţia lui Adam, Eva, a fost singura femeie perfectă care a trăit vreodată. Dumnezeu a creat-o perfectă. „Lucrarea Lui este perfectă", este afirmația din cartea Deuteronom 32 : 4. Când Eva a părăsit casa ei din Eden, ea și-a menținut totuși grația și frumusețea sa. Fetele și fiii ei s-au născut în cursul procesului morții. Când fetele şi nepoatele Evei au ajuns la maturitate, ele au fost expresii de frumusețe feminină pe care cuvintele umane nu le pot descrie.

Pentru descrierea frumseții femeilor din timpul de măreţie al Greciei, poeţii şi scriitorii au folosit toate adjectivele ce se puteau găsi. Dacă femeile din timpul acela au fost frumoase atunci fetele si nepoatele Evei au fost şi mai frumoase. Să nu uităm că femeile acestea au fost doar la un pas de perfecțiune, în ceea ce privește farmecul trupesc. Cu toate acestea, în timpul Grecei antice, omenirea a degenerat mult; iar astăzi degenerarea este și mai mare.

În prezent numai prin comparaţie putem să aproximăm frumseţea naturală a femeilor care au trăit în timpul lui Noe. Ca şi mama lor Eva, şi ele probabil, că au fost uşuratice. Ele au cedat cu ușurință ispitelor care urmau să satisfacă poftele lor trupeşti sau poftele ochilor, sau ceea ce urma să mărească mândria lor. Ele au tânjit să fie admirate și linguşite. Voluptoase și senzuale, având mintea întoarsă de la Dumnezeu și neprihănire, ele au cedat cu ușurință oricărei influențe care le promitea înălțate sau satisfacere a poftelor. Aceste femei nelegiuite au dorit mult linguşirea, lauda si îndeplinirea poftelor lor egoiste din partea unor bărbaţi renumiţi.

Femeia a fost întotdeauna o creatură frumoasă dar şi foarte periculoasă pe pământ. Frumseţea şi farmecul ei seduce pe bărbat, şi orbește pe bărbatul egoist faţă de lucrurile mai înalte şi nobile, și îl fac să uite de Dumnezeu. Şi Eva prin această influenţă seducătoare a dus pe Adam la pierzanie. Însă femeia consacrată lui Dumnezeu, virtuoasă și bună, este o binecuvântare pentru un bărbat bun, deoarece ea ştie unde-i este locul și stă acolo. Însă acela care cedează influenței seducătoare ale unei femei egoiste şi ambițioase, umblă pe calea care duce la decădere şi moarte. În timpul lui Noe aproape toate femeile au fost egoiste, senzuale şi au umblat pe calea vanităţii. Ele erau frumoase şi fermecătoare pentru ochi; însă, pline de mândrie, ele aveau o dorință exagerată de a fi admirate și aprobate de bărbaţi.

Cuprins

Satan Diavolul, adversarul lui Dumnezeu și dușmanul a tot ce este dreptate, a tras concluzia că aceasta este clipa cea mai potrivită pentru face o altă mişcare. Pentru executarea planului său nelegiuit s-a folosit de o femeie, Eva, şi acum va continua să folosească femei pentru îndeplinirea planurilor sale nelegiuite. Timp de 1600 de ani după expulzarea omului din grădina Edenului, numai trei bărbaţi, și anume Abel, Enoh, şi Noe, au luat o poziție fermă pentru Dumnezeu. Dintre aceştia pe unul Satan a pus să-l omoare, iar pe al doilea Dumnezeu l-a luat. Satan a putut să se servească de împrejurările acestea ca un bun argument pentru a-și promova planurile sale nelegiuite.

În cer trăiau fiinţe spirituale numite îngeri și care erau „fiii lui Dumnezeu". Aceste fiinţe vegheau șa cursul creației pe pământ. Scriptura arată lămurit că aceste fiinţe spirituale au avut puterea de a îmbrăca trupuri omeneşti şi aceasta trebuie să fi fost cu consimțământul lui Iehova Dumnezeu. (Gen. 18 : 1-10; Judecători 13 : 1-21) Când aceşti „fii ai lui Dumnezeu" au apărut în trupuri omeneşti ei erau mai atrăgători pentru femei decât fiii şi nepoţii lui Adam. Planul lui Satan a fost ca să lucreze cu ajutorul femeilor și prin ele ca să aducă o rasă pe pământ pe care s-o controleze total după voinţa şi plăcerea sa. Faptele întâmplate atunci şi însemnate în Scriptură dovedesc părerea noastră.

Satan probabil, că a chemat la sine pe mai mulţi din aceşti fii spirituali ai lui Dumnezeu, în special pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit lângă Lucifer pentru a compune organizaţia sa încredinţată cu paza omului. Acestora Satan, probabil, le-a vorbit după cum urmează: „Voi ați putut să urmăriţi de mult drama omenirii de pe pământ. De când Dumnezeu m-a însărcinat cu îngrijire asupra omului, am putere asupra morţii. Dumnezeu a ordonat că trebuie să mor, şi aceasta prin puterea seminței femeii. Aceasta însă a fost numai o ameninţare inutilă din partea lui Dumnezeu. Voi ați văzut că în cei 1600 ani trecuţi numai doi bărbaţi au stat cu totul de partea lui Dumnezeu. Pe unul din ei am pus să-l ucidă, şi pe celălalt de frică să nu-l omor, Dumnezeu l-a luat. Toți oamenii care astăzi trăiesc pe pământ privesc la mine ca la Dumnezeu. Dintre ei numai Noe face excepţie. Dar la timpul său voi avea grijă de el şi-l voi înlătura din cale."

Fără îndoială Satan a spus îngerilor ceva de genul: „Dacă voi fiii lui Dumnezeu vă veți alătura mie și vă veți supune mie, atunci vom întemeia o mare împărăţie pe pământ și-l vom popula cu o clasă care va trăi în veci și nu va muri. Voi aveţi puterea ca să vă înfățișați în trupuri omeneşti. Voi sunteţi mai tari decât oricare din fiii lui Adam. Voi aveţi o putere de viaţă nemărginită. Femeile de pe pământ sunt fetele lui Adam. Uitaţi-vă la ele cât de frumoase sunt! În împărăţia cerurilor nu există fiinţe asemenea lor, cu care v-ați putea satisface plăcerile. Voi puteţi să le luaţi în căsătorie. Puteţi să vă bucuraţi de plăceri trupeşti. Puteţi să aduceţi în existenţă o rasă mult mai puternică decât rasa omenească. Cu mine ca lider și prinț al vostru putem să avem imperiul cel mai mare care a existat vreodată, şi Dumnezeu nu poate să împiedice aceasta. Perioada care s-a scurs de la Eden până acum v-a demonstrat să nu sunt supus stăpânirii lui Dumnezeu. Veniţi dar şi alăturaţi-vă mie!

„Vom lăsa pe nebunul acesta de Noe să meargă pe calea lui, până când îmi va cădea bine să-l distrug. Mai întâi îi vom arăta că putem lua femeile şi să facem cu ele ce ne place. Toți oamenii se vor alătura rapid nouă; dar acela care nu vrea să ţină cu îl vom mătura din cale. Puterea mea va fi supremă. Doar știți că Dumnezeu a declarat că omul va muri, şi că dintre copiii omului nici unul nu va trăi mai mult decât o mie de ani; însă rasa care se va naște din împreunarea voastră cu aceste femei va trăi pentru totdeauna şi nu va muri."

Această argumentare plauzibilă și seducătoare a lui Satan a întors pe mai mulţi din fiii spirituali de la Dumnezeu, şi aceştia s-au alăturat lui. Aceştia, folosindu-se de puterea lor, au apărut ca oameni. Aceştia într-adevăr trebuie să fi fost nişte bărbaţi chipeşi, şi au cutreierat lumea, ca să se convingă de starea lucrurilor şi au făcut pregătiri pentru executarea planului lui Satan. Ei au privit bine la femei şi au văzut că într-adevăr erau frumoase, voluptoase și atrăgătoare. Desigur, ei au dorit să demonstreze înaintea femeilor puterea lor mare, ca şi ei să fie admiraţi de femei.

Mintea unei femei se poate întoarce cu ușurință de un bărbat distins, puternic şi simpatic. Aceşti bărbaţi au fost nişte uriaşi adevărați. Dintre fiii oamenilor nimeni nu s-a putut compara cu ei. Femeile

au căzut uşor victime promisiunilor lor linguşitoare şi seducătoare; raportul biblic nu dezvăluie să ele ar fi refuzat să devină nevestele lor. În Geneza 6:1, 2 citim următoarele despre aceasta: „Când au început oamenii să se înmulţească pe faţa pământului şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat neveste, pe acelea, pe cari şi le-au ales."

Scriptura dovedeşte clar faptul că aceşti fii ai lui Dumnezeu, cari au îmbrăcat trup omenesc, au apărut ca „uriaşi" şi şi-au luat soţii dintre fetele oamenilor. Aceşti flăcăi tari, chipeşi, frumoşi, au sedus femeile. Din împreunarea acestor uriaşi cu femeile s-au născut „oameni viteji". Scriptura spune următoarele despre aceasta în Geneza 6 :4 „Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea; şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut ele copii, aceştia au deveni vitejii cari au fost în vechime, oameni cu renume."

Aceşti fii ai lui Dumnezeu care au apărut în corp omenesc și s-au împreunat cu femeile în scopul să dea naştere la copii, şi-au părăsit „starea lor de dinainte", și anume, starea de fii ai lui Dumnezeu în plan spiritual; și din cauza aceasta au devenit o parte a organizaţiei Diavolului. Ei au devenit servii şi aliaţii Diavolului, și astfel au devenit şi ei diavoli sau demoni împreună cu Satan în calitate de „prinţ al demonilor". — Matei 9:34; 12:24**;** Marcu 3:22; Ioan 12:31; 14:30; 1 Petru 3: 19,20.

Aceşti demoni sau draci apărând ca nişte oameni uriaşi şi împreunându-se cu femeile, aducând în existenţă o rasă, probabil că în scurtă vreme au vrut să supună omenirea care ar fi cedat lor. Ei au pângărit rasa omenească, au întors-o de la Dumnezeu şi i-au făcut să săvârşească lucruri rele de neînchipuit. Rasa aceasta născută din unirea ilegală, împreună cu bărbaţii şi femeile cari s-au alăturat lor, a devenit din cale afară de rea.

În Geneza 6:5,6 citim: „Domnul a văzut, că răutatea oamenilor era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi s-a mâhnit în inima lui." Pe Dumnezeu l-a durut când a văzut această răutate îngrozitoare. Omul perfect pe care l-a creat, și l-a pus într-o locuinţă perfectă și pe care l-a înzestrat cu puterea să populeze pământul cu o rasă perfectă de oameni, se degenerase până când tot pământul a fost umplut de violență, și fiecare gând al lui era numai la răutate şi josnicie.

SCRISORI

MULŢUMIRI LUI IEHOVA PENTRU NUMELE NOU

Dragă frate Rutherford:

Societatea din Londra a acceptat în unanimitate rezoluția care a fost adoptată la convenția din Columbus.

De asemenea, prin vot unanim prietenii și-au exprimat aprobarea în acceptarea „numelui nou" oferit lor de către Iehova, căruia i se cuvin mulțumiri pentru acest alt favor din nenumăratele Sale favoruri.

Cu apreciere recunoscătoare pentru serviciul dvs. continuă pentru noi, suntem,

SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, LONDRA (Ont.)

Cuprins

„BUCURÂNDU-NE CU DUMNEAVOASTRĂ”

Dragă frate Rutherford:

Noi, societatea din Penticton, aprobăm în unanimitate rezoluția adoptată la întâlnirea publică din Columbus, și de asemenea, aprobăm rezoluția care schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova”.

Bucurându-ne cu dumneavoastră de lumina minunată pe care Domnul o revarsă peste Cuvântul Său astăzi, și de privilegiul de a coopera împreună cu El în marea lucrare a Împărăției, cu multă dragoste și cele mai calde urări, suntem,

Frații dumneavoastră în Sion,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, PENTICTON (B.C.).

APROBARE DIN TOATĂ INIMA

Dragul meu frate Rutherford:

Îmi face o deosebită plăcere să vă trimit o copie a rezoluției care a fost adoptată de prietenii din Toronto fără a fi pusă nici măcar o singură întrebare. Fiecare mână din sală a fost ridicată și moțiunea care adoptă rezoluția a fost împlinită în unanimitate. A fost cu adevărat o altă manifestare a unității martorilor lui Iehova în această zi a Domnului în care avem privilegiul să trăim.

Mulți din frații din Toronto au putut să participe la convenția din Columbus, însă unii din noi, inclusiv sora Sinclair și eu însumi, am fost împiedicați să facem acest lucru, cu toate că am așteptat cu nerăbdare să fim prezenți. Cu toate acestea, suntem încântați să putem spune că spiritul acelei convenții a ajuns rapid în orașul nostru și binecuvântările lui au fost cu noi de atunci.

Așteptăm cu nerăbdare campania de plasare în mâinile oamenilor a mesajul și avertismentului care trebuie date acum.

Cu multă dragoste creștină, și sperând că poate veți putea să ne faceți o scurtă vizită la toamnă, rămân,

Fratele și co-lucrătorul dvs. în Sion
W.A. SINCLAIR

REZOLUȚIE

Noi, societatea din Toronto, după ce am auzit și citit despre adunarea recentă a oamenilor creștini în Columbus, Ohio, și despre următoarele rezoluții adoptate acolo, și anume:

PRIMA: O rezoluție care cuprinde un avertisment de la Iehova pentru conducători și oameni despre apropierea imediată a distrugerii complete a organizației mondiale a lui Satan și despre întemeierea pământească a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, singura speranță a lumii, și,

A DOUA: O rezoluție care neagă toate numele folosite până acum de noi sau alții ca desemnându-ne pe pământ și care adoptă numele arătat ca fiind dat de IEHOVA poporului Său în acest timp, și anume, că dorim să fim cunoscuți și chemați după numele „Martorii lui Iehova”,

afirmăm pe această cale acceptarea și aprobarea noastră din inimă a acestor rezoluții adoptate de frații noștri în convenție.

Dorim, de asemenea, să arătăm aprecierea noastră profundă pentru serviciile credincioase date nouă prin *Turnul de Veghere* și *Epoca de Aur* din când în când, și dorim să transmitem fraților noștri de

Cuprins

la sediul general că suntem recunoscători pentru lucrarea binevoitoare și abundentă în interesele Împărăției care este proclamat acum, și ne unim cu toții în a trimite cea mai caldă dragoste creștină fratelui nostru iubit Rutherford, al cărei poziție fermă și neclintită împotriva lui Satan și a organizației lui a fost o mare încurajare și un stimulent pentru noi toți.

„APROBARE FOARTE PUTERNICĂ”

Dragă frate Rutherford:

Am deosebita plăcere să vă trimit o copie a rezoluției aprobată la o întâlnire a societății Fort William-Port Arthur (Ont.) a martorilor lui Iehova ținută în 14 August 1931. Noi am fost parte din publicul dvs. nevăzut care am avut privilegiul să ne ridicăm, împreună cu miile de persoane de la Columbus, și să spunem „Da” în 26 Iulie.

Frații de aici doresc ca eu să spun că ei sunt recunoscători cu adevărat marelui Iehova pentru că v-a dat ca să ne călăuziți și să ne încurajați, și rugăciunile noastre sunt întotdeauna pentru putere ca să putem sta împreună cu dvs. și cu restul credincioșilor Lui până la sfârșit și ca să vedem numele Lui mare justificat.

Cu cea mai caldă dragoste creștină,

Sora și co-lucrătorul dumneavoastră prin harul Lui,
(D-ra) MAY L. PILLEY, *Secretară*

REZOLUȚIE

Hotărâm că societatea din Fort William-Port Arthur în întâlnirea ei săptămânală regulată aprobă foarte puternic rezoluția adoptată la întâlnirea publică în Columbus, precum și rezoluția care schimbă numele martorii Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova”.

DECLARĂM SUPUNERE TOTALĂ

Dragă frate Rutherford:

Noi, societatea martorilor lui Iehova Brandon (Man.), în întâlnire adunată cu ocazia vizitei fratelui Roberts, în 4 August 1931, după ce am auzit rezoluția care a fost prezentată convenției internaționale a poporului lui Dumnezeu din Columbus, Ohio, din 26 Iulie 1931, și care a fost în acel timp adoptată în unanimitate, dorim să declarăm pe această cale supunerea și devotamentul nostru deplin față de Iehova, Dumnezeul nostru, și Împărăția Lui; că suntem servii lui Iehova însărcinați să facem o lucrare în numele Lui, și în ascultare de poruncile Lui să depunem mărturia lui Isus Cristos, și să facem cunoscut oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și atotputernic; prin urmare, noi aprobăm cu bucurie și luăm numele pe care l-a rostit gura Domnului, și dorim, de asemenea, să fim cunoscuți ca și numiți cu numele *martorii lui Iehova*.

Mai mult, dorim să mulțumim Dumnezeului nostru pentru adevărurile minunate care ne sunt revelate de și prin organizația Lui de pe pământ, și să vă asigurăm de loialitatea și devotamentul nostru față de lucrarea Împărăției și conducătorii vizibili care sunt numiți de Iehova ca să facă lucrarea de călăuzire a poporului Său.

Ne bucurăm împreună cu dumneavoastră că vedem că organizația Împărăției funcționează deja.

SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA, BRANDON (Man.)

JURĂM COOPERARE DEPLINĂ

Dragă frate Rutherford:

Următoarea rezoluție a fost aprobată printr-un vot din picioare al convenției în sesiune la Vancouver, B. C., 2 August 1931: „Către Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere Brooklyn,
„Dragi frați:

„Noi, oamenii lui Iehova adunați în Vancouver, Columbia Britanică, dorim în prezent să dăm laudă Lui și Fiului Său drag pentru privilegiul extins nouă în faptul că ne-a dat o parte în această mare convenție mondială cu scopul de a face cunoscut că numele Lui este înălțat pe pământ, și de a-I mulțumi pentru că a făcut posibil, prin voi, să stăm umăr la umăr în această mare proclamare.

„Rugând binecuvântarea Domnului asupra voastră și a tuturor eforturilor voastre de a aduce slavă numelui Lui sfânt, ne angajăm la o cooperare deplină în serviciul Lui, „până când orașul va fi pustiit și va rămânea fără nici un locuitor".

Frații voștri prin favoarea Lui mare,
CONVENȚIA DIN VANCOUVER (B.C.).

APROBĂM ÎN UNANIMITATE

Dragă frate Rutherford:

În timpul ultimei convenții extinse din Columbus, ținută la Victoria, B.C., Canada, rezoluția adoptată la întâlnirea publică din Columbus și rezoluția care schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova" au fost prezentate celor prezenți aici.

La o sesiune de afaceri specială a societății martorilor lui Iehova din Victoria (B.C.), s-a aprobat în unanimitate prin vot în picioare că această societate aprobă în unanimitate rezoluțiile de mai sus, și secretara a fost instruită să vă comunice în mod personal, cu exprimarea dragostei noastre creștine, salutări și cooperarea în marea lucrarea a Împărăției.

APROBATE ÎN UNANIMITATE

Dragă frate Rutherford:

Rezoluția ca cea pusă de dumneavoastră la întâlnirea publică din 26 Iulie, în Columbus, Ohio, precum și rezoluția prezentată de dumneavoastră participanților la convenție în după-amiaza aceleiași date, care schimbă numele martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova", au fost citite societății martorilor lui Iehova don Yorkton (Sask.) în seara lui 16 August și au fost aprobate în unanimitate.

Al dumneavoastră ca un martor al lui Iehova,
D. DOWNS, *Secretar*.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

VOL. LII 15 NOIEMBRIE 1931 Nr. 22

Cuprins:

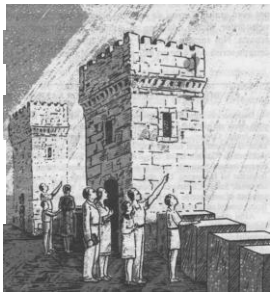
LAUDA LUI IEHOVA - Pag. 463

MOŞTENITOR AL LEGĂMÂNTULUI DE BINECUVÂNTARE AL LUI DUMNEZEU - Pag. 471

SCRISORI - Pag. 479

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia .. ..34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... . 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia .....7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Noiembrie 1931** **Nr. 22**

LAUDA LUI IEHOVA

„Mare este Iehova şi foarte vrednic de laudă, şi mărimea Lui este nepătrunsă." — Psalm 145:3, *Roth.*

Iehova a adus la lumină casa Sa regală care este alcătuită dintr-un popor consacrat preamăririi numelui Său. Aceştia au început un cântec pentru lauda numelui Său, şi vor continua să-l cânte pentru totdeauna. La timpul hotărât Iehova se va arăta tuturor cărora le va dărui viaţă veşnică, şi ei vor lua parte la cântarea laudei Sale. După ce numele şi cuvântul Său va fi justificat înaintea tuturor acelora care iubesc dreptatea, şi după ce toţi aceştia vor fi aduşi la o cunoştinţă a planurilor Sale, atunci toate făpturile vor lăuda şi cinsti numele Său sfânt. Nimeni altul nu va primi viaţă veşnică, deoarece Isus, cu autoritate, a declarat: „Şi viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos, pe care 1-ai trimis Tu." (Ioan 17:3) Toţi aceia care vor primi viaţă, vor ajunge la cunoştinţa că Iehova este mare şi că măsura mărimii Sale este dincolo de înțelegerea creaturilor Sale. Chiar şi numai acest fapt va trezi lauda nemărginită şi statornică a tuturor creaturilor vii.

2. Nu este nimic în legătură cu cântecele Bibliei, pe care noi obişnuim a le numi „Psalmi", care să marcheze exact timpul în care au fost scrise. Cu toate acestea, faptul cel mai important este acela că psalmii au fost scrişi spre folosul, încurajarea şi mângâierea rămăşiţei poporului lui Dumnezeu care va fi pe pământ în zilele din urmă, şi în beneficiul și spre bucuria tuturor celor care vor trăi și asculta de Dumnezeu. Psalmul 145 din colecţia Psalmilor este deosebit deoarece este consacrat exclusiv numai pentru laudă. El indică putere şi împrospătare şi prevesteşte mai mult decât eliberare de sub strâmtorarea duşmanului. Găsim în el bucurie şi veselie care se pot găsi numai în condiții de armonie şi unitate desăvârşită cu voinţa şi scopul Celui Prea Înalt. Laudele, așa cum sunt exprimate în acest psalm, fac parte numai din experienţele înălţătoare ale copiilor lui Dumnezeu. Ele sunt un semn de cunoaştere a lui Dumnezeu şi a planurilor Sale, și de apreciere a privilegiului de a-I servi Lui.

3. Cine este deci autorul şi cântăreţul acestui psalm? Introducerea psalmului sună: ,.Un cântec de laudă al lui David." Ca împărat, David a fost „un om după inima Lui [a lui Iehova]. (l Samuel 13:14) Psalmistul ilustrează aici îndeosebi pe poporul credincios al lui Dumnezeu adunat laolaltă împreună în unitate sub Isus Cristos, Regele iubit şi învăţat în calea neprihănirii. Psalmul se aplică la timpul în care cei din poporul Domnului au fost făcuţi membrii în casa regală. A fost plăcerea lui Iehova să folosească pe regele David ca să scrie cei mai mulţi dintre psalmi. Ei sunt psalmi profetici, care s-au dat poporului lui Iehova, ca să fie folosiţi ca exprimare a rugăciunilor şi cântecelor lor de laudă.

4. Iehova, desigur, putea să folosească pe o persoană de orice poziţie, ca să scrie psalmi, cu condiţia ca persoana aceea să fi fost consacrată pe deplin lui Dumnezeu. Amos, de exemplu, a fost un păstor de vite, însă Iehova l-a eliberat de grija animalelor, şi 1-a făcut servul Său ca să ducă o veste Israelului, poporul Său de legământ, (Amos 7:14, 15). Însă faptul că David, regele lui Israel, a fost folosit de Domnul ca să scrie psalmi este o dovadă puternică pentru concluzia că psalmii pe care i-a scris au fost scrişi spre folosul deosebit al poporului, pe care regele David, 1-a reprezentat şi prefigurat. El a fost un rege cu cunoştinţă şi cu instincte regale şi a fost într-o relaţie deosebită cu Dumnezeu; şi prin urmare, ceea ce a scris a fost scris pentru poporul lui Dumnezeu care stă într-o relaţie deosebită faţă de El. Prin urmare, aceşti psalmi, ca şi psalmul 145, par clar să fi fost daţi ca un mijloc de

Cuprins

exprimare care să fie folosit de poporul lui Dumnezeu în anumite împrejurări deosebite. Clasa regală este aceea care laudă pe marele Rege Veşnic. Începutul sună: „Te voi înălţa Dumnezeul meu, o, Împărate". Aceste cuvinte arată că au fost scrise ca să fie adresate din partea membrilor familiei regale către Regele Atotputernic. A fost plăcerea lui Dumnezeu, ca prin razele de lumină din templul Său, să descopere servului Său ales înţelesul adevărat, şi să-i arate că sunt unii pe pământ pe care El îi numeşte rămăşiţa Sa, şi care au fost făcuţi o parte a „servului". Prin urmare, concluzia finală este aceea că Psalmul 145 s-a dat în mod profetic ca să fie folosit de rămăşiţa Sa credincioasă în momentul când rămăşiţa îşi va da seama de poziţia ei în organizaţia lui Dumnezeu ca martori ai lui Dumnezeu, şi când numele Său trebuie să-l aducă înaintea popoarelor de pe pământ.

5. Un poet de rând ar putea să-şi facă o idee şi să descrie ce ar trebui să fie un rege, însă el nu ar putea să scrie cu o cunoştinţă care vine din cunoştinţa şi experienţa unuia care a servit ca rege. Cu acelaşi raţionament trebuie să concluzionăm că o persoană consacrată, chiar dacă ar fi bine informată despre însemnătatea consacrări şi despre planul lui Dumnezeu de a întemeia Împărăţia Sa şi de a restatornicii pe oamenii ascultători de pe pământ, totuşi nu ar putea să înţeleagă plinătatea expresiei acestui psalm dacă nu a trecut prin experienţele care să-i fi dat o apreciere mai profundă a Împărăţiei şi a relaţiei ei cu Iehova şi a justificării numelui Său. Ea trebuie să aprecieze faptul că învăţătura cea mai importantă a Bibliei este învăţătura despre Împărăţia lui Dumnezeu, pentru că prin această Împărăţie se va justifica pe deplin numele şi cuvântul lui Dumnezeu înaintea tuturor făpturilor. Chiar dacă creştinul este bine informat cu privire la adevăr, el intră într-o adevărată apreciere a lucrurilor scumpe doar cu fraţii săi care au aceeaşi credinţă scumpă şi care au avut experienţe similare prin harul lui Dumnezeu. Din aceasta rezultă că membrii rămăşiţei sunt aceia, care înţeleg şi se bucură împreună şi le este dat privilegiul cunoaşterii şi aprecierii Domnului, pe care alţii nu îl pot avea în timpul prezent.

6. Regele David a fost folosit ca să exprime gândul, însă Isus, pe care David l-a prefigurat într-un mod special, cu o apreciere deplină a putut să intre în experienţe şi aşa s-a şi întâmplat. Afară de Isus, numai membrii rămăşiţei pot să se bucure de bucuria exprimată de psalmist, deoarece ca aleşi ai lui Dumnezeu, aceştia sunt reprezentanţii Lui vizibili de pe pământ care vorbesc pentru Rege, şi a sosit timpul lui Dumnezeu pentru ei să intre în bucuria Domnului, şi sub conducerea lui Isus Cristos, Regele uns al lui Dumnezeu, să meargă pe „cale".

7. Acei dintre consacraţi, care cred şi afirmă că cursul potrivit în timpul prezent este o viaţă simplă de credinţă şi multă rugăciune şi meditare, şi că în acest mod pot câștiga o bună dispoziție, care-i face apţi pentru cer, arată prin aceasta că sunt încă imaturi. Ei se înşeală pe ei înșişi dacă cred că o astfel de purtare înseamnă dezvoltare spirituală. Credinţa, iubirea pentru neprihănire, și rugăciunea, sunt foarte necesare, şi nici un creştin nu poate să meargă înainte fără ele; este foarte potrivit să ne silim să fim curaţi în cugete, fapte şi purtare, şi să dorim să servim pe Dumnezeu şi să-I fim pe plac. Însă doar lucrurile acestea nu sunt suficiente. A folosi timpul pentru a câștiga o dispoziţie sufletească desăvârşită şi pentru a crea o dorinţă de a cunoaşte şi face voia lui Dumnezeu, înseamnă o neglijare a ocaziilor. Unul ca acesta este ca un serv care este atât de nerăbdător să facă voia stăpânului Său, încât își foloseşte timpul cercetându-și inima și căutând să decidă dacă are o adevărată dorinţă de a servi sau nu. El se pune jos şi aşteaptă ca să i se aşeze în poală o ocazie de serviciu, şi dacă vine, atunci declară cu o mare blândeţe prefăcută: Oare sunt eu capabil ca să fac aceasta? Probabil că ar fi mai bine dacă aș lăsa pe altcineva să facă aceasta. Înainte de a se pune în mişcare aşteaptă un oarecare semn care să-i arate că Domnul vrea ca el să lucreze, în loc să cerceteze cuvântul lui Dumnezeu şi prin aceasta să stabilească voinţa Celui Prea Înalt. El aşteaptă ordine, în loc să caute cu sârguinţă în cuvântul lui Dumnezeu să afle ceea ce Dumnezeu a ordonat cu multă vreme mai înainte ca poporul Său să facă în zilele din urmă. Unul ca acesta este un serv netrebnic care se înșeală pe sine în a crede că tot ceea ce cere Domnul este o dorinţă serioasă de a se curăţi, şi o sfinţenie exterioară. Maturitatea urmaşilor lui Cristos nu se câștigă prin cultivarea continuă a principiilor de bază, ci prin acceptarea responsabilității de om și prin împlinirea cu toată puterea a ceea ce trebuie făcut. - Evrei 5:12-14: 6:1-3.

Cuprins

8. Aceia care cred că puritatea în motive împreună cu meditaţia şi rugăciunea este o dovadă de maturitate ca urmaşi ai lui Isus Cristos, dovedesc prin aceasta că au fost seduşi de adversar, şi au fost legănaţi ca să adoarmă. Timpul a sosit când toţi cei aprobaţi de Domnul de pe pământ trebuie să fie cu un cuget ca să facă voia lui Dumnezeu, precum a descoperit-o El în cuvântul Său. Această maturitate nu putea să aibă loc decât numai după venirea Domnului la templul lui Iehova şi după adunarea credincioşilor la Sine. Înainte de aceasta adevărul descoperit nu a fost suficient ca să aducă adunarea lui Dumnezeu într-o unitate desăvârşită a cugetelor şi faptelor. Acum a sosit timpul de război, şi Dumnezeu adună laolaltă oştile Sale sub Cristos pentru ultima luptă. Este, deci, timpul să fim treji şi în alertă.

9. Rămăşiţei i s-a acordat o parte de rezolvat în lupta aceasta mare, şi partea aceasta constă în a vesti laudele lui Iehova în timp ce oştirile înaintează spre luptă. Toţi cei ce fac parte din rămăşiţă trebuie să stea laolaltă umăr la umăr şi să se lupte pentru şi împreună cu fraţii lor. (Neemia 4:14; 2 Timotei 2:3, 4). Acesta nu este un timp pentru discuţii şi murmur, ci este un timp pentru pace şi armonie deplină în oştirea Domnului; şi toţi cei care primesc aprobarea lui Dumnezeu, trebuie şi vor sta tare laolaltă, umăr la umăr, în timp ce îşi fac datoria deplină şi se dovedesc ca luptători credincioşi ai Domnului. Ceea ce fac aceşti luptători credincioşi stârneşte o mare groază în inima duşmanului şi încurajează totodată pe toţi aceia care sunt în rândurile credincioşilor Domnului. (Filipeni 1:27, 28). Aceştia nu au frică, deoarece frica este numai în mintea celor egoişti. Cel care este cu totul devotat lui Dumnezeu nu se teme de nici o creatură, ci ca un bărbat adevărat îşi face datoria cu îndrăzneală. Această stare a poporului lui Dumnezeu este ilustrată în profeţia lui Isaia prin clasa credincioşilor, care printr-un cărbune aprins luat de pe altar a fost curăţită, şi după aceea aude vocea Domnului: „Cine va merge pentru noi?", şi aceştia răspund imediat: „Iată-mă; trimite-mă".

10. S-a întâmplat că după venirea Domnului la templul Său, dar mai cu seamă pe la 1922, poporul lui Dumnezeu a început să se trezească şi să se îmbrace cu hainele frumoase de război, pe care le-a pregătit Domnul pentru ei. Atunci membrii rămăşiţei au putut să se vadă uniți cu Regele Cristos în lucrarea care trebuia făcută spre preamărirea lui Iehova. Adevărul timpului prezent, aşa cum a fost descoperit rămăşiţei credincioase în templu, o informează că rămășiței i s-a încredinţat mărturia lui Isus Cristos şi că are poruncă de la Iehova să vorbească în numele lui Isus Cristos, Regele uns al lui Iehova, pe care El l-a aşezat pe tronul Său. Fiecare din templu vorbeşte despre slava lui Dumnezeu. (Psalm 29:9). Astfel, rămăşiţa constituie poporul care cântă lauda lui Iehova, şi această rămăşiţă a fost prefigurată de regele David şi este vorbitorul sau cântăreţul cântării înregistrate în Psalmul 145. Membrii rămăşiţei cântă laudele Regelui veşnic şi continuă să înalţe numele Său mare, să-l laude şi să-l preamărească.

ÎN TEMPLU

11. Rămăşiţa, sau clasa „servului", care este acum în templu, trebuie privită ca o unitate şi ca un întreg. Cei din rămăşiţă recunosc marele privilegiu de a vesti numele şi cuvântul lui Iehova, şi prin urmare, spun că vor face din vestirea aceasta serviciul lor zilnic, şi aceasta plini de bucurie. Deoarece rămăşiţa este convinsă că Dumnezeu a primit pe „servul" în Cel iubit, şi l-a uns, și că este hotărâtă sa fie credincioasă, astfel rămăşiţa sau „servul" ca o unitate nu ezită să declare că doreşte să laude întotdeauna pe Iehova: „Te voi înălța Dumnezeul meu, o, Împărate; meu şi voi binecuvânta numele tău în veci de veci. În fiecare zi te voi binecuvânta şi voi lăuda numele Tău în veci de veci. Mare este Domnul şi foarte vrednic de laudă, şi mărimea Lui este nepătrunsă." - 145: 1-3.

12. Alte texte scripturale sprijină concluzia că bărbaţii credincioşi din vechime, pe care Domnul îi va face domnitori sau guvernatori peste pământ, se vor întoarce înainte ca rămăşiţa să fie luată de pe pământ. Creaţia nouă este un neam al Domnului Dumnezeu, iar prinții sunt o altă generație. Prin

Cuprins

urmare psalmistul spune: „O generație va lăuda lucrările Tale la alta, și va declara isprăvile Tale puternice.” - 145:4.

13. Fără îndoială când aceşti guvernatori sunt aduși din nou pe pământ ei vor lăuda numele lui Iehova şi vor prelua cântecul început de rămăşiţă şi îl vor continua in veci de veci. Dacă credem cuvântul lui Dumnezeu, atunci haideți să dovedim aceasta prin purtarea noastră. Rămăşiţa va face aceasta şi o şi face şi Scriptura pare să facă clar, că va exista o legătură directă între rămăşiţă şi guvernatorii credincioşi de pe pământ.

14. Rămăşiţa, ca un întreg, vorbeşte în numele Regelui, spunând lui Iehova: „Voi vorbi despre onoarea slăvită a măreţiei Tale şi despre lucrările Tale minunate. Oamenii vor vorbi de puterea actelor Tale înfricoşate, şi eu voi povesti mărimea Ta. Ei vor rosti din abundență despre aducerea aminte de bunătatea Ta mare, şi vor cânta despre neprihănirea Ta”. - 145:5-7.

15. Aceasta este voia exprimată clar a lui Dumnezeu cu privire la rămăşiţă. Nimeni nu poate să aparţină rămăşiţei, care neglijează sau refuză să folosească ocazia pentru a lăuda şi cinsti pe Dumnezeu. Timpul pentru laudă a sosit; el a început acum şi nu se va sfârşi niciodată. Rămăşiţa face tocmai acest lucru pe pământ, spunând oamenilor despre onoarea Maiestăţii lui Iehova, despre lucrurile Sale minunate, despre faptele Sale înfricoşătoare împotriva duşmanului, şi despre mărimea sa nepătrunsă. Iehova a furnizat mijloacele pentru rămăşiţă ca să ducă la îndeplinire lucrul acesta după venirea Domnului la templul lui Iehova; au fost furnizate radiouri, maşini de tipar şi maşini de legat cărţi pentru a continua lucrarea pe care o face rămăşiţa în prezent. Afară de mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus în proprietatea Societăţi, nu există pe pământ o altă organizaţie echipată să facă lucrarea aceasta în numele lui Iehova și spre preamărirea Lui. Aceasta nu este laudă omenească, ci este vestirea adevărului în numele şi spre preamărirea lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui Său.

16 „Servul” ştie că mesajul adevărului va fi auzit şi va avea rezultate, pentru că oamenii vor să audă acum şi chiar aud. În oamenii care au auzit despre bunătatea lui Iehova, se naşte dorinţa de a-L cunoaşte. Profetul spune: „Insulele vor aştepta legea Lui.” (Isaia 42:4) Evident, că aici se amintesc „prizonierii”, şi aceşti prizonieri aud mesajul despre bunătatea lui Dumnezeu vestit de către „serv” ceea ce se întâmplă chiar în timpul acesta, şi prizonierii au dorinţa ca să se alăture Domului şi că cunoască mai bine voia Sa. Acest psalm nu ar putea să însemne că un număr al acelora care iubesc pe Dumnezeu vor depune o astfel de mărturie în mod individual, ci înseamnă că el este o mărturie depusă de unul, adică, „picioarele aceluia", a Cristosului, pe care profetul le descrie ca „frumoase pe munţi”. Prin urmare, cuvintele sunt potrivite ca şi cum vin numai de la o singură persoană care spune: „Te voi înălţa, o, Iehova”.

17. Este cu totul imposibil ca să existe o despărţire între aceia pe care Domnul îi aprobă. Ei trebuie să fie uniți. Toţi aceia care se luptă împotriva lucrării de mărturie a rămăşiţei lui Dumnezeu, se luptă împotriva lui Dumnezeu. Către rămăşiţă se îndreaptă acum cuvintele: „Pacea să fie între zidurile tale, şi prosperitatea în palatele tale. Din pricina fraţilor şi tovarășilor mei, voi spune acum: Pacea să fie cu tine. Din pricina casei Domnului Dumnezeului nostru voi căuta binele tău.” - Psalm 122:7-9.

18. Neînțelegerile și certurile între poporul Domnului sunt cu totul nepotrivite, şi este sigur, că îngerul Domnului va scoate afară repede pe aceia care provoacă probleme. (Matei 13:41). Oștirea Domnului trebuie să înainteze ca o unitate în rânduri închise, fără să fie şovăitoare sau să se dea înapoi. Dacă duşmanul căută să pricinuiască dezbinări şi discuţii în adunare, atunci fiecare care iubeşte pe Dumnezeu să pună la o parte orice egoism, să stabilească motivul adevărat al greutăţilor şi să-l înlăture; și lăsați ca pacea să domnească dacă voiţi să păstraţi ceea ce aveţi. Cântecul unei adunări nu poate să sune armonios, dacă toți nu păstrează pasul.

19. Porunca clară, pătrunzătoare, pe care Domnul o dă în zilele de azi „servului” Său, sună astfel: „Ridicaţi un steag pentru popoare” (Isaia 62:10). Acest steag trebuie ridicat sus prin a spune oamenilor adevărul despre Dumnezeu. Reprezentanţii bisericeşti ai Diavolului au minţit poporul şi au adus multă ocară numelui lui Dumnezeu, şi au determinat pe oameni să batjocorească pe Dumnezeu.

Aceşti profeţi nesfinţi şi falşi, care afirmă că reprezintă pe Dumnezeu, de la început au tot zis, că foametea, strâmtorările şi toate necazurile care vin asupra oamenilor sunt trimise de la Dumnezeu, deoarece ei îşi neglijează datoria faţă de biserici, şi că soarta lor viitoare va fi mult mai rea decât pedepsele care vin acum asupra lor. Aceasta este o defăimare mizerabilă a numelui lui Iehova. Pentru combaterea acestei ocări cântă rămăşiţa - „servul" strigă și cântă cu voce tare oamenilor: „Domnul este milostiv şi plin de îndurare, încet la mânie şi plin de îndurare. Domnul este bun faţă de toţi, şi îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui”. - Psalm 145:8, 9.

20. Adevărul este ca vinul bun; el înveselește inima; el va face pe oameni capabili să vadă ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru ei, şi atunci se vor bucura. „Servul” lui Dumnezeu are acum privilegiul ca să explice popoarelor motivul răului şi al nelegiuirii de pe pământ, și că aceasta se datorează actelor rebele ale lui Satan și că Iehova în curând va nimici pe Satan si pe organizaţia Sa, va curăța numele Său de toate ocările murdare, si că oamenii vor cunoaşte şi preţui bunătatea lui Dumnezeu faţă de fiii oamenilor. Iehova a fost îndelung răbdător în a lăsa frâu mâniei Sale faţă de cei răi, însă acum timpul stabilit pentru aceasta a sosit, și Domnul foarte pe scurt va isprăvi treaba, şi îi va stârpi.

21. Ziua eliberării este aproape, şi toţi aceia care cred aceasta trebuie să se implice în cântare. Oamenilor trebuie să li se spună despre bunătatea şi iubirea lui Dumnezeu, pentru ca cei cu bună voință să fie mângâiaţi şi să vadă că tuturor acelora care ascultă de Dumnezeu, li se dă ocazia ca să primească viaţă şi binecuvântări. Rămăşiţa - „servul" trebuie să ia conducerea în lucrarea aceasta de vestire a laudei lui Iehova, şi aceasta se şi întâmplă. „Rămăşiţa" este în frunte, şi trebuie să conducă pe oameni spre Împărăţie.

22. „Rămăşiţa" nu are scuză pentru necunoaşterea voinţei lui Dumnezeu cu privire la ea însăşi. Prin urmare, ea nu se roagă şi nu caută să cunoască voia lui Dumnezeu, deoarece o cunoaşte deja. Dumnezeu a întipărit acest adevăr deosebit în mintea „servului”, prin faptul că pune în gura servului chiar acele cuvinte care exprimă voinţa lui Dumnezeu. „Servul” este făptura mâinilor Sale, şi prin urmare cântă: „Toate lucrările tale te vor lăuda Doamne! Si credincioşii Tăi te vor binecuvânta. Vor vorbi despre slava Împărăţiei tale şi vor vesti puterea Ta, ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta, şi strălucirea plină de slavă a Împărăţiei Tale. Împărăţia ta este o Împărăţie veşnică şi stăpânirea ta rămâne în picioare în toate generațiile” 145:10-13.

23 „Servul” vorbește despre slava Împărăţiei lui Dumnezeu şi despre puterea Sa nemărginită. Pentru ce se întâmplă aceasta? Pentru a arăta omenirii faptele minunate ale lui Dumnezeu şi strălucirea plină de slavă a Împărăţiei Sale! În acest mod „servul” ridică steagul pentru popoare pentru ca ele să cunoască calea care conduce la eliberare şi viaţă.

24. Sub sistemele nelegiuite de domnie ale lui Satan domnitorii tuturor naţiunilor au apăsat pe oameni, și multe naţiuni şi împărăţii s-au întemeiat numai ca să cadă iarăşi în uitare. Naţiunile de pe pământ se unesc în efortul de a-și menţine puterea şi conducerea şi de a înfrica pe oameni prin avioane şi alte unelte de nimicire, şi să-i facă să creadă că puterea lui Satan este nemărginită, şi că organizaţia sa este invulnerabilă; acum însă „rămăşiţa” trebuie să ducă oamenilor vestea că în curând întreaga organizaţia iui Satan se va prăbuşi. Ea trebuie să spună oamenilor că Împărăţia lui Dumnezeu va fi o Împărăţie veşnică, şi va dăinui în veci de veci. Aceasta este o veste îmbucurătoare pentru cei din clasa „servului”, şi vestea aceasta îmbucurătoare trebuie să fie dată mai departe la aceia care sunt pe pământ. Potopul adevărului a început să se ridice, şi nimic nu poate să-l împiedice.

25 „Rămăşiţa” este alcătuită din creaturi pământești, dintre care fiecare are un organism imperfect. Nici unul dintre ei nu poate face ceva de la sine într-un mod perfect. Fiecare din ei face greşeli şi şchiopătează, şi unii ca aceştia adeseori sunt înclinaţi ca să se lase descurajaţi. Este privilegiul sfinţilor care formează rămăşiţa ca să se mângâie unii pe alţii, şi să-și amintească unii altora că Iehova sprijină pe toţi cei slabi, şi pe toţi cei aplecaţi îi ridică sus. - 145:14.

26. Iehova ține pe rămăşiţa Sa de mână, şi nu o lasă să cadă cu desăvârşire. Toate aceste promisiuni preţioase, au fost scrise - spune apostolul inspirat – mai dinainte ca să servească de

Cuprins

mângâiere poporului lui Dumnezeu în zilele din prezent. Fiind împrospătaţi, întăriţi şi mângâiaţi de Domnul, toți membrii clasei „servului” îşi ridică vocea cu inima plină şi cântă împreună: „Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine şi tu le dai hrană la vreme. Îţi deschizi mâna şi împlinești dorinţa oricărui lucru care are viaţă. Domnul este drept în toate căile Lui şi sfânt în toate faptele lui.” - 145: 15, 17.

27. „Rămăşiţa” îşi arată mulţumirea şi recunoaşte îngrijirile abundente din partea lui Dumnezeu pentru mângâierea, sprijinirea şi încurajarea ei. De asemenea, este și privilegiul „servului”, ca să povestească lucrurile acestea bune tuturor oamenilor care au dorinţa să asculte, şi să le spună apoi că Dumnezeu va arăta bunătatea Sa faţă de aceia care se tem de El şi Îl servesc. Prin urmare, o parte a mesajului lor către cei ce aud, este aceasta: „El împlineşte dorinţa celor ce se tem de El; El le va auzi strigătul şi-i va scăpa.” -145:19.

28. După ce „servul” îşi face datoria sa de a depune mărturie, obţine o apreciere adâncă a răspunderii sale proprii. Domnul a pus în mâna „servului” său datoria ca să facă cunoscut oamenilor în zilele acestea adevărurile acestea, şi „servul” nu are drept să se sustragă de la această răspundere.

DESPĂRȚIRE

29. Ziua judecăţii este aici, şi judecata este în curs de desfășurare în prezent. Toţi aceia care au intrat în legământ cu Iehova de a-I face voia sunt judecaţi acum. Rezultatul este acela că are loc o separare a celor ce sunt în legământ în două clase deosebite. În diferite ocazii Isus a profeţit despre lucrarea de despărţire, şi a declarat că la timpul stabilit va trimite pe îngerii Săi ca să facă lucrarea de separare. Printre diferitele învăţături puternice, pe care Isus le-a învăţat este şi aceea a viţei şi a mlădiţelor, care pentru timpul prezent sunt foarte instruitoare. Din cele enumerate în raportul pentru anul fiscal 1930 se arată că un număr destul de mare a ieşit afară din rânduri şi alţii noi au intrat în locul lor. Un anumit număr a renunțat la abonamentul *Turnului de Veghere* și alţi abonaţi noi au intrat în locul lor. Rezultatul din aceasta este acela că cei ce lucrează cu adevărat nu sunt nicidecum mai puţini la număr și sunt mai mari în putere. Aceasta este o dovadă că judecata este în curs, şi că braţul Domnului nu s-a scurtat ca să nu poată duce la îndeplinire lucrarea Sa.

CURĂȚIRE ȘI TĂIERE

30. Isus se descrie ca fiind viţa adevărată, şi aceia care sunt în El ca mlădiţele viţei, în timp ce Iehova este marele vier. El spune așadar: „Pe orice mlădiţă care este în Mine şi n-aduce roadă, El o taie; şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţă, ca să aducă mai multa roadă.” (Ioan 15:2, *Diag*.). Evident, că cuvintele Sale arată două feluri de mlădiţe: una care va fi înlăturată cu totul, deoarece nu face nici un rod, iar cealaltă care va fi curăţită, ca să aducă mai mult rod.

31. În psalmul 80 naţiunea evreiască este descrisă ca o viţă de vie care a fost scoasă din Egipt şi plantată de Domnul şi care s-a dezvoltat într-o viţă grasă, și şi-a extins ramurile sale peste ţară şi până la mare. Aceste ramuri se numesc şi „lăstari” (Psalm 80:11). Isus spune că mlădiţa care aduce roade este curăţită, ca să poată aduce şi mai mult roade. Această procedură de curăţire nu poate să însemne înlăturarea de la indivizi a unor lucruri ca bogăţia, poziția în lume, sau membrii iubiţi ai familiei, așa cum a fost înţeleasă în general această chestiune. Ea trebuie să aibă o însemnătate mai adâncă. Dacă privim la parabolă în lumina adevărului din prezent, rezultă clar că cuvintele Maestrului se aplică mai cu seamă de la și după venirea Domnului la templu.

32. Afară de aceasta Isus a mai zis: „Acum voi sunteţi curaţi din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.” (Ioan 15:3). Cuvintele greceşti care apar în versetele doi şi trei sunt de la aceeaşi rădăcină şi înseamnă în înţeles propriu: a curăţi ca printr-o tăiere. Venirea Domnului la templul Său marchează timpul pentru curăţirea organizaţiei Sale de pe pământ, şi aceasta El o face prin faptul că prezintă adevărul urmaşilor Săi. Acest adevăr face pe unii să se întoarcă înapoi, iar alţii să fie tăiaţi. Curăţirea

Cuprins

amintită de Maestru pare să se refere la curăţirea organizaţiei Sale pentru ca roadele Împărăţiei să fie aduse în mod şi mai bogat în armonie cu voinţa marelui Vier.

33. Această concluzie pare să găsească sprijin şi în alte cuvinte ale lui Isus exprimate cu o altă ocazie. La începutul serviciului Său mulţimile L-au urmat. Când însă le-a explicat unele adevăruri clare cu privire la planul lui Dumnezeu de răscumpărare și cu privire la Împărăţie şi relaţia sa cu ea, mulţi din cei care L-au urmat s-au întors și nu L-au mai urmat. „Mulţi din ucenici Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o asculte? Din clipa aceea, mulţi din ucenicii Lui s-au întors înapoi, şi nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreţi să vă duceţi?” - Ioan 6:60, 66, 67.

34. Cuvintele exprimate de Domnul în acest mod au cauzat o curăţire sau o înlăturare a acelora care erau în grupa sau organizaţia Lui, ceea ce se poate spune că a fost o împlinire în miniatură a ceea ce se împlineşte acum în mod desăvârşit. Cuvintele adevărului rostite de Isus au curățit pe urmaşii netrebnici, numiţi lăstari. Lucrarea curăţirii pare să fie înlăturarea celor care sunt numai lăstari şi urmaşi netrebnici, şi care nu aduc nici un rod, cu toate că nu se opun Domnului.

35. Când Isus vorbeşte despre tăierea ramurilor care nu aduc rod, El se referă negreşit la aceia care odinioară au adus rod, sau au avut ocazia să facă acest lucru. Iuda trebuie să fi reprezentat acea clasă care cu toate că începe să urmeze pe Isus Cristos, şi să aducă ceva rod, însă după aceea încetează de a mai aduce roadele Împărăţiei. Lăstarii nu aduc rod niciodată, însă mlădiţele care au funcţii potrivite trebuie să aducă ceva rod. Lăstarii vor fi tăiaţi, în timp ce mlădiţele vor fi nimicite cu desăvârşire. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard.” - Ioan 15:6.

36. Ce observăm dacă privim înapoi la ultimii cincizeci de ani? În timpul acesta mulţi au auzit Evanghelia Împărăţiei cu privire la aceea că există chinul iadului, şi că toţi au ocazie să fie mântuiţi, şi ei au găsit plăcere în ea. Ei au găsit bucurie în a lua parte la adunări, şi a asculta pe vorbitorii care aduceau roade. Ei au participat la congrese şi au găsit o mare plăcere în a se amesteca cu alţii, însă nu au avut nici o iubire adevărată pentru adevărul, deoarece urmăreau nişte scopuri egoiste. Ei nu-şi dădeau silinţa să aducă roadele Împărăţiei. Despre Iudei este scris: „Israel este o vie goală; el aduce roade pentru sine însuşi”. (Osea 10:1). De la și după venirea Domnului la templu şi după descoperirea adevărurilor mai puternice pentru casa credinţei, mulţi s-au retras şi nu au mai umblat cu poporul lui Dumnezeu. Ei au fost înlăturați.

37. Judecata templului a descoperit însă şi o altă clasă, al cărei membri au încheiat un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu, şi au adus ceva roade prin faptul că au predicat cuvântul, însă s-au poticnit în Domnul şi în organizaţia Sa, şi au fost scoşi afară de îngerul Domnului, şi prin urmare tăiaţi ca mlădiţe şi n-au mai fost priviţi ca mlădiţe în viţă. Procesul de curăţire merge înainte, în timp ce lăstarele sunt curăţite şi mlădiţele nefolositoare aruncate afară, până când organizaţia Domnului este curățită „prin cuvintele pe care le-a rostit”, și rămâne numai rămăşiţa care primeşte pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu, care ascultă cu bucurie de poruncile Sale şi depune mărturia lui Isus Cristos, care este de fapt aducerea roadelor Împărăţiei lui Dumnezeu. Deci, curăţirea nu se referă la dezvoltarea de caracter a individului, ci la înlăturarea unor lucruri moarte, nepotrivite din organizaţia lui Dumnezeu, pentru ca lucrurile care rămân, adică, rămăşiţa, să aducă Domnului daruri în neprihănire. (Maleahi 3:3) Aceştia din urmă aduc roadele Împărăţiei în ascultare de porunca lui Dumnezeu, deoarece sunt în templu şi laudă pe Dumnezeu şi fac cunoscute lucrurile Sale minunate.

38. Această concluzie este în deplină armonie cu faptele cunoscute. Organizaţia Domnului de pe pământ este numită Societatea, deoarece organizaţia aceasta cuprinde pe poporul care cu sârguinţă şi zel aduce roadele Împărăţiei, pe care Domnul le cere de la toţi aceia pe care-i aprobă. Lăstarele nu au fost niciodată în adevăr, în timp ce mlădiţele care erau în adevăr, s-au poticnit şi au devenit nelegiuiţi, au fost scoşi afară, şi unii ca aceştia care sunt astfel scoşi afară şi se fac adversari ai organizaţiei lui

Cuprins

Dumnezeu, şi se înalţă, au format o clasă care a fost prefigurată de Iuda şi care în alt loc al Scripturii este denumită ca „omul fărădelegii", „fiul pierzării".

39. Ne întoarcem acum la Psalmul 145. Cei curăţiţi de Domnul, care sunt drepţi deoarece sunt în Cristos şi sub mantia dreptăţii şi în templu, se bucură să cânte laude şi să preamărească pe Iehova Dumnezeu. Unii ca aceştia aduc cu bucurie roadele Împărăţiei. Domnul Iehova ţine seamă numai de un singur motiv în împlinirea lucrului acestuia. Omul s-ar putea consacra cu sârguință în a merge din casă în casă cu cărţi care conţin vestea Împărăţiei, şi totuşi să nu fie plăcut Domnului. Dacă motivul de pornire nu este drept şi dacă el nu este împins la aceasta de o predare neegoistă faţă de Dumnezeu şi cauza Lui, atunci el nu ar putea primi aprobarea lui Dumnezeu. El trebuie să iubească pe Dumnezeu şi pe fiecare care este de partea lui Iehova. Aceia care iubesc pe Dumnezeu sunt aceia care sunt mânaţi şi mişcaţi cu totul de altruism. Unii ca aceştia nu privesc la aprobarea din partea oamenilor, ci se ocupă zelos ca să aducă roadele Împărăţiei cu o dorință altruistă de a vedea cuvântul şi numele lui Iehova justificat, şi ştiind că aceasta se face, atunci oamenii în general vor avea ocazie de a cunoaşte pe Dumnezeu şi de a I se supune. Rămăşiţa organizaţiei lui Dumnezeu, care este implicată în lucrarea Lui și o face, atrage focul duşmanului asupra ei, deoarece Satan şi reprezentanţi săi fac conspiraţie să nimicească pe „servul" lui Dumnezeu. Însă spre mângâierea şi liniştirea „servului" său, Domnul îl face să vorbească cu încredere ceea ce a fost scris cu multă vreme înainte în cuvântul Său: „Domnul păzeşte pe toţi cei ce-L iubesc; dar va nimici pe toți cei răi." - 145:20.

40. Acest verset este şi textul anului, şi este un text potrivit. Toţi care fac parte din rămăşiţă, iubesc pe Dumnezeu, deoarece dacă ar înceta de a-L mai iubi, ei nu ar mai face parte din rămăşiţă. Toţi cei ce iubesc pe Dumnezeu, şi care continuă să dovedească aceasta prin devotament neegoist faţă de El pot fi siguri că vor fi păziţi.

41. Cu curaj înnoit, cu mai mare credinţă şi speranţă, datorită promisiunilor preţioase, şi cu zel şi putere, rămăşiţa preia cântecul şi continuă să cânte: „Gura mea să vestească lauda Domnului; şi orice făptură să binecuvânteze numele Lui cel sfânt, în veci de veci!" - 145:21.

42. Rămăşiţa sau „servul" va cânta cântarea aceasta veselă, atâta timp cât este pe pământ, şi fiind credincios până la sfârşit, va continua s-o cânte pentru totdeauna. În timp ce cântă laudele lui Iehova, servul invită toate făpturile să laude şi să preamărească numele sfânt al Celui Prea Înalt.

Întrebări pentru studiul berean

l. De la cine şi când va primi Iehova lauda ce I se cuvine? Aplică Ioan 17:3.

2,3, Când, de către cine şi în ce scop au fost scrişi psalmii? Ce este de remarcat în psalmul 145?

4-6. Ce este semnificativ în faptul că David a fost folosit de Iehova ca să scrie psalmii pe care i-a scris, îndeosebi psalmul 145?

7,8. Arată ca unii consacraţi au o părere falsă despre calea dreaptă pe care trebuie să umble acum servul lui Dumnezeu. Arată motivul pentru care sunt ei de părerea aceasta.

9. Descrie punctul de vedere pe care trebuie să-1 aibă fiecare care doreşte să fie aprobat de Iehova.

10. Explică unitatea în cuget şi în acțiune de care se bucură acum rămăşiţa.

11-14. Cine vorbeşte cuvintele versetelor de la 1-7? Cine sunt „generațiile" la care se referă versetul 4? Arată cum specifică clar aceste versete cursul de acțiune și natura laudei şi a cântării acelora care vor fi aprobaţi de Iehova.

15, 16. De către cine se cântă deja această cântare de laudă? În ce mod se aduce la îndeplinire? Ce dovadă există că mesajul adevărului va fi ascultat?

17, 18. Cum explică Psalmul 122:7-9 unitatea prezentă a clasei adevărate a servului? Cum se poate menține această unitate? Care este rezultatul sigur pentru oricine care stăruie în neînțelegeri.

19-21 . Cum se aplică versetele 8 si 9, ca o parte a steagului care trebuie ridicat pentru popoare?

22-24. Arată din versetele 11 până la 13 (îndeosebi versetele 11 şi 12) și având în vedere că naţiunile sunt împotriva întemeierii Împărăţiei lui Dumnezeu, dacă vreun adevărat consacrat ar putea să neglijeze să ia parte la lucrul de mărturie care se face astăzi pe pământ, şi totuşi să se bucure de aprobarea lui Dumnezeu.

25-28. Cum se împlineşte versetul 14? Cum se exprimă acum versetele 15 până la 17? Către cine se îndreaptă ?Asupra cui îşi găseşte aplicare versetul 19? Cum se împlineşte? Cum influenţează înţelegerea şi aprecierea aceasta pe rămăşiţă?

29. Prin ce se dovedeşte: a) că a sosit timpul judecăţii? b) că puterea Domnului pentru a face lucrul Său nu este afectată de necredincioşia unora care au încheiat legământ cu El pentru facerea voii Sale?

30-31. Ce se ilustrează prin „mlădiţa în viţă”? Cine este vierul? Care este scopul curăţirii?

32-34. Explică şi arată cum se face curăţirea.

35-38. Fă deosebirea între două clase, care nu aduc rod? Cum are loc acest proces de curăţire în ultimii 50 de ani în legătură cu adevărul așa cum este prezentat și revelat? Ce rezultat a avut aceasta asupra clasei care a adus roadele? Ce s-a întâmplat cu cele două clase care nu au adus roade?

39-40. Poate cineva să aducă roadele Împărăţiei şi totuşi să nu fie aprobat de Domnul? Explică de ce. Care este scopul versetului 20 ?

41, 42. Când şi cum îşi găseşte aplicarea fiecare parte a versetului 21?

MOȘTENITOR AL LEGĂMÂNTULUI DE BINECUVÂNTARE AL LUI DUMNEZEU

IEHOVA Dumnezeu a arătat lui Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, cum îl numește Scriptura, legământul Său necondiționat pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ, atât a celor vii, cât şi a celor morţi. Cuvintele acestui legământ, cum sunt însemnate în Scriptură, sună astfel: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate naţiunile de pe pământ". (Geneza 22:18). Isaac a fost fiul pe care Dumnezeu l-a dăruit lui Avraam prin promisiune şi prin înfăptuirea unei minuni; cu toate acestea, Isaac nu s-a dovedit a fi „sămânţa lui Avraam" în care toate naţiunile de pe pământ trebuiau să fie binecuvântate, însă Dumnezeu a repetat lui Isaac termenii legământului Său ca moştenitorul natural al lui Avraam şi, prin urmare, urmaşul de drept la promisiunea Avraamică. Lui Isac i s-au născut gemeni, numiţi Esau şi Iacov. Iacov s-a născut imediat după fratele său geamăn Esau; Dumnezeu însă, înainte de naşterea gemenilor, a spus mamei gemenilor că Iacov este alesul lui Iehova pentru dreptul de întâi născut, și că dreptul cu privire la promisiunea avraamică.

Aceşti doi copii au ajuns la vârsta bărbăţiei. Esau a devenit un mare vânător, căruia îi plăcea să hoinărească pe munţi, în timp ce Iacov era un om simplu, care a rămas liniștit lângă casă. Esau a dovedit că nu a pus nici un preţ pe dreptul de întâi născut, și anume, pe promisiunea Avraamică, chiar dacă era a lui, care în realitate nu era a lui, deoarece Dumnezeu a hotărât dinainte că va aparține lui Iacov. Esau a pus mai mult preţ pe confortul său egoist, de o clipă, decât pe orice ar fi venit la el în baza acestei promisiuni. Într-o zi s-a dus la vânat, şi pe când se întorcea de pe câmp ostenit şi rupt de foame, a observat că Iacob a pregătit o farfurie de linte, și a zis către el, cum ajunse mirosul la el: „Dă-mi te rog să mănânc din ciorba aceasta roşiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală". Raportul din Geneza 25:30-34 spune: „Iacov a zis: Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut! Esau a răspuns: Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujeşte dreptul acesta de întâi născut? Şi Iacov a zis: „Jură-mi întâi". Esau i-a jurat şi astfel şi-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov. Atunci Iacov i-a dat lui Esau pâine şi ciorbă de linte. El a mâncat şi a băut; apoi s-a sculat şi a plecat. Astfel şi-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut."

Cuprins

Din două motive bune şi suficiente, dreptul şi titlul adevărat şi autentic de întâi născut a trecut asupra lui Iacov: Mai întâi, pentru că aşa s fost rânduit de Domnul înainte de naşterea lui, şi în al doilea rând, pentru că printr-o învoială serioasă pe faţă 1-a câştigat pe bază de cumpărare de la fratele său. Cei doi fraţi nu mai erau copii în acest timp. Amândoi erau trecuți de patruzeci de ani, cum ni se arată în Geneza 26:34, şi astfel ei au făcut un contract, care era obligatoriu pentru amândoi.

Cu toate că aceste două motive erau bune ce-i dădeau lui Iacov un drept cu totul justificat la dreptul de întâi născut, Esau a căutat să-1 deposedeze de acest drept. Dreptul de întâi născut a purtat cu sine privilegiul de a primi binecuvântarea deosebită a părintelui. Isaac era bătrân, ochii săi erau atât de slabi, încât nu au putut să vadă; şi a ştiut că moartea lui se apropia. (Gen. 27:1, 2). El a pus pe fiul său, Esau, să meargă afară pe câmp, să aducă ceva vânat, şi să-i pregătească un ospăţ gustos, după care apoi înainte de despărţire să-i dea binecuvântarea părintească.

Biblia nu arată lămurit dacă Isaac a ştiut că Dumnezeu a hotărât dinainte ca dreptul de întâi născut să treacă la Iacov, şi nici nu arată sigur că Isac a ştiut că Esau 1-a vândut lui Iacov; prin urmare, putem să scuzăm pe bătrânul tată pentru că a gândit că este datoria lui, ca să dea binecuvântarea sa fiului său Esau; însă Rebeca, mama, a ştiut despre ambele motive pentru care Iacov a fost îndreptățit la dreptul de întâi născut. Ea a ştiut că Esau nu a pus nici un preţ pe el, şi ştiind de intenția lui rea de a deposeda pe Iacov, fratele său, de dreptul de întâi născut şi de toate binecuvântările şi privilegiile legate de acest drept, a sfătuit pe Iacov ce să facă ca să-și apere interesele sale drepte. În lucrul acesta, mama s-a purtat după voinţa lui Dumnezeu. Ea a făcut aceea ce ar face orice om sincer, și anume, să încerce să ocrotească drepturile şi privilegiile acelora care stau aproape de ei şi le sunt dragi. Așadar, ea a îndrumat pe Iacov să înjunghie doi ţapi, şi să-i aducă la ea, ca să pregătească din ei o mâncare gustoasă; și după aceea pentru ca tatăl nevăzător să nu refuze cu încăpățânare să-i ajute în îndeplinirea scopului lui Dumnezeu, şi ca să gândească că-1 binecuvântează pe Esau, Rebeca a îmbrăcat trupul lui Iacov în pieile ţapului păros, pentru ca astfel să apară ca un om păros ca şi fratele său Esau.

Iacov a intrat apoi înaintea tatălui său şi a pus înaintea lui mâncarea gustoasă. Tatăl său 1-a sărutat, a pus mâinile sale asupra lui şi 1-a binecuvântat. Bătrânul părinte a spus după aceea fiului său Iacov, evident sub îndrumarea Domnului, următoarele cuvinte profetice: „Să-ţi fie supuse noroade, şi neamuri să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraţilor tăi, şi fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestema, şi binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta". — Geneza 27:29.

Chiar imediat după aceea s-a întors Esau de pe câmp şi a aflat că Iacov a primit binecuvântarea părintelui său, şi că el (Esau) nu avusese succes în a nimici aranjamentul de vânzare ce a şters dreptul său de întâi născut. Esau l-a urât pe fratele său, Iacov, şi s-a hotărât să-1 omoare imediat ce părintele său Isaac va muri.

Pare destul de ciudat că mulţi creştini l-au condamnat aspru pe Iacov şi pe mama sa Rebeca pentru purtarea lor cu ocazia aceasta. Aceasta a fost, evident, datorită faptului că nu cunoșteau raportul Bibliei. Nimic nu a fost de condamnat din toate ce a făcut Iacov în legătură cu dreptul de întâi născut. Toată purtarea lui Esau în afacerea aceasta dimpotrivă este foarte condamnabilă. Dumnezeu a arătat mai târziu, că Esau a fost o umbră a acelor popoare care după nume sunt creştini, dar nu şi după faptele lor şi în adevăr, care sunt oameni făţarnici, și care persecută pe creştinii adevăraţi; iar Iacov a reprezentat sau a prefigurat pe adevăraţii urmaşi ai lui Cristos care sunt puşi într-o lumină falsă și persecutați de creştinii falşi. Dumnezeu a arătat că a aprobat purtarea lui Iacov şi a Rebecăi, şi că scopul şi hotărârea Lui a fost aceea ca Iacov să primească binecuvântarea părintească legată cu dreptul de întâi născut. Iacov a arătat o mare dorinţă după dreptul de întâi născut, cu toate că a fost numai o promisiune, pe când Esau l-a nesocotit. Urmând sfatul mamei sale, Iacov a fugit de mânia lui Esau; și pe când era în pribegie, a petrecut noaptea într-un loc situat la nord de Ierusalimul de azi, şi căruia i-a dat mai târziu numele „Bethel", care înseamnă „casa lui Dumnezeu". Acolo el a avut un vis, prin care Dumnezeu a făcut cunoscut că l-a aprobat şi 1-a binecuvântat.

Cuprins

Raportul din Geneza 28:11-15 spune: „A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfinţise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi, şi s-a culcat în locul acela. Şi a visat, şi iată, o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer; şi, iată, îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe scara aceea. Şi Domnul stătea deasupra ei şi zicea: Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău Avraam şi Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care eşti culcat, ţi-1 voi da ţie şi seminţei tale. Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus şi la răsărit, la miază-noapte şi la miază-zi; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânța ta. Iată eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, şi te voi aduce înapoi în ţara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce ți-am spus".

Pe cine aprobă şi binecuvântează Dumnezeu, toţi ceilalţi trebuie să aprobe. Noi putem fi siguri, așadar, că Iacov a fost fără vină înaintea lui Iehova în această acțiune. Aceasta arată cu câtă grijă își păzea Iehova promisiunea sa şi sămânţa care trebuia să se nască din ea la sfârşit şi prin care se vor binecuvânta toate neamurile pământului.

Câţiva ani mai târziu, Dumnezeu i-a întins lui Iacov încă o binefacere, când a schimbat numele său în Israel. Numele Israel înseamnă: *El va domni ca Dumnezeu.* În Geneza 35:10-12 este scris despre aceasta: „Dumnezeu i-a zis: Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel. Şi i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Creşte şi înmulţeşte-te; o națiune și o mulţime de națiuni se vor naşte din tine, şi chiar împăraţi vor ieşi din coapsele tale. Ţie îţi voi da ţara pe care a dat-o lui Avraam şi lui Isaac, şi voi da ţara aceasta seminţei tale după tine". Conform promisiunii date aici lui Iacov, trebuia să se nască din el o națiune.

Iacov a avut doisprezece fii. Soţia sa Lea, i-a născut pe Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar şi Zabulon; şi soţia sa Rahela a născut pe Iosif şi Beniamin. Ceilalţi copii ai lui erau Dan, Neftali, Gad şi Aşer. Rahela, soţia lui Iacov, era iubită mult de el și ea a fost mama fiului său cel mai iubit, Iosif. După ce Iacov, spre durerea lui cea mare, a fost jefuit de prezența și tovărășia lui Iosif, s-a întors cu toată inima sa către Beniamin, celălalt fiu care 1-a dăruit soţia sa Rahela. Scriptura arată că amândoi fiii au simbolizat pe cei care se vor naşte în plan spiritual, Iosif fiind o icoană sau ilustrație profetică a familiei regale a cerului alcătuită din Isus și urmașii Săi credincioși; în timp ce Beniamin reprezintă în icoană pe mulțimea mare sau pe clasa strâmtorării celei mari, care se va naşte pe o treaptă spirituală mai inferioară, decât aceia care posedă natura dumnezeiască.

Iacov şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii sale cu familia sa în Egipt. Chiar înaintea morţii sale a chemat pe fiii săi la sine, ca să le dea binecuvântarea sa din urmă. De la timpul acesta înainte datează istoria poporului Israel. Cu ocazia binecuvântării diferiţilor săi fii, Iacov a zis cu privire la Iuda: „Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel fiule! Iuda îşi pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca un leu bătrân; cine-1 va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo, şi de la El va fi adunarea oamenilor" (Geneza 49:9, 10). Această promisiune profetică arată că Cel puternic care va veni, prin care vor veni binecuvântările mari peste toţi oamenii, trebuie să iasă din seminţia lui Iuda, deoarece cuvântul Silo este unul din titlurile care sunt date marelui Prinţ al Păcii, Eliberatorul, Mântuitorul omenirii.

După moartea lui Iacob, urmaşii lui au fost cunoscuţi sub numele de copiii lui Israel sau Israeliţi. Iosif care era încă foarte tânăr când a fost vândut în Egipt ca sclav, ajunsese la vârsta bărbăţiei. El a fost ridicat acolo de însuşi regele, ca cel mai mare reprezentant sau domnitor din ţară şi a locuit acolo în putere şi cinste, când tatăl său Iacov şi ceilalţi membri ai familiei sale au venit în Egipt ca să locuiască. În timpul vieţii lui Iosif, Israeliţii au fost trataţi bine. După moartea lui însă, a venit pe tronul Egiptului un rege nou, care a început să apese şi să persecute pe Israeliţi. Dumnezeu 1-a ridicat pe Moise şi 1-a folosit ca unealtă ca să scape pe Israeliţi din țara Egiptului și de sub mâna apăsătoare a regelui Egiptului. După aceea an urmat alte evenimente, care au condus la venirea seminţei promise în legământul lui Dumnezeu făcut lui Avraam.

UN POPOR ALES DE DUMNEZEU

ORIGINEA şi dezvoltarea naţiunii Israel, numiţi de obicei Evrei, sunt subiecte de un interes neobișnuit în prezent atât pentru Neamuri, cât şi pentru evrei.

După moartea lui Iacob cei doisprezece fii şi familiile lor au rămas în Egipt. Aceasta a fost cu aproximativ treizeci şi cinci de secole în urmă.

Până când Iosif a trăit şi a domnit, iudeii s-au bucurat de o trecere bună şi s-au înmulţit. După aceea însă, a urmat un timp, care a adus schimbări.

„Iosif a zis fraţilor săi: Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta, şi vă va face să vă suiţi din ţara aceasta, în ţara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. Iosif i-a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: Dumnezeu vă va cerceta negreșit și să luaţi şi oasele mele de aici. Iosif a murit la vârsta de o sută zece ani. L-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu în Egipt. — Geneza 50:24-26.

„Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu-1 cunoscuse pe Iosif". (Exod 1:8). Acest nou faraon, regele Egiptului s-a purtat rău cu israeliţii, şi a poruncit să li se omoare copiii nou născuţi. Atunci s-a născut şi Moise; Domnul 1-a păzit în mod minunat, şi a făcut să fie crescut şi îngrijit în casa lui faraon. Când Moise a auzit despre promisiunile făcute strămoșilor săi, și când a văzut cum fraţii săi au fost persecutaţi şi apăsaţi, a dorit mai degrabă să sufere împreună cu poporul Său, decât să fie numit fiul fetei lui Faraon, şi să se bucure de plăcerile împărăţiei mari. El a părăsit Egiptul şi a căutat să cunoască şi să facă voia lui Dumnezeu.

Suferinţele israeliţilor sub domnia nelegiuită a regelui egiptean au devenit tot mai mari. Atunci 1-a chemat Dumnezeu pe Moise şi i-a zis:

„Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov... Iehova a zis: Am văzut asuprirea poporului meu, care este în Egipt, şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci le cunosc durerile; și m-am pogorât ca să-1 izbăvesc din mâna egiptenilor, şi să-1 scot din ţara aceasta şi să-1 duc într-o ţară bună şi întinsă, într-o ţară unde curge lapte şi miere, şi anume în locurile pe care le locuiesc Cananiţii, Hetiţii, Amoriţii, Fereziţii, Heviţii şi Iebusiţii. Iată că strigătul copiilor lui Israel a ajuns până la Mine, şi am văzut cât de mult îi chinuiesc egiptenii. Acum du-te, și Eu te voi trimite la Faraon, ca să scoți din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel". – Exod 3:6-10.

După aceea Domnul a vorbit către Moise şi i-a spus să meargă la regele Egiptului şi să ceară eliberarea israeliţilor. Domnul s-a arătat lui Avraam, Isaac şi Iacov sub numele Dumnezeu cel Atotputernic; acuma însă, întâia dată a apărut sub numele Iehova şi a zis lui Moise:

„De asemenea, mi-am încheiat legământul meu cu ei, ca să le dau ţara lui Canaan, ţara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă, am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i ţin egiptenii în robie, şi mi-am adus aminte de legământul Meu" — Exod 6:4, 5.

Faraon a pus tot mai mari greutăţi asupra israeliţilor. Dumnezeu a adus asupra egiptenilor diferite plăgi. Regele însă a refuzat să lase pe israeliţi să plece. Apoi a venit asupra lor plaga cu uciderea întâilor născuţi. Acesta a fost timpul instituirii Paştelui. El a marcat începutul timpului pentru israeliţi. Domnul a poruncit ca în ziua aceea a lunii întâi fiecare familie să ia un miel de parte bărbătească de un an, fără cusur, şi să-1 păstreze până în ziua a patrusprezecea a lunii aceleia, zi în care să-1 înjunghie şi cu sângele lui să stropească stâlpii şi pragul de sus ale uşii din fiecare casă.

După aceea, mielul trebuia fript la foc, şi mâncat cu pâine nedospită şi cu ierburi amare; și fiecare familie care a mâncat a trebuit să aibă coapsele încinse, picioarele încălţate şi toiagul în mână; și la miezul nopţii a zilei aceleia, când îngerul Domnului urma să treacă prin Egipt, ca să-i ucidă pe întâii născuţi atât a oamenilor cât şi a dobitoacelor, întâii născuţi ai israeliţilor urmau să fie cruțați cu condiţia ca stâlpii şi pragul uşilor să fi fost stropiţi cu sânge.

Cuprins

Familiile Israelului au ascultat de porunca aceasta, și astfel şi-au dovedit credinţa lor în promisiunile lui Dumnezeu, şi întâii născuţi ai lor au fost scăpaţi de moarte. În noaptea aceea fatală, Iehova i-a ucis pe întâi născuţii egiptenilor, de la fiul regelui până la cel mai din urmă slujitor. A fost un mare strigăt de durere în Egipt, şi regele şi poporul au îndemnat pe israeliţi ca să iasă cât mai repede. Atunci israeliţii au împrumutat de la egipteni argintul, aurul şi hainele lor. Urmaşii lui Iacov sau ai lui Israel erau acuma un popor mai mare de şase sute de mii de bărbaţi; şi aceştia au călătorit pe jos spre Marea Roşie. După ce regele s-a tânguit un oarecare timp asupra pierderii întâilor născuţi, şi-a adunat oastea şi a urmărit pe israeliți ca să-i omoare.

Când Aaron şi Moise au apărut înaintea regelui cu cererea să sloboadă pe israeliţi, ca să-1 servească pe Dumnezeul lor, atunci Faraon a răspuns: „ Cine este Domnul ca să ascult de glasul lui, şi să-1 las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul, și nici nu voi lăsa pe Israel să plece" (Exod 5:2). După ce Israel a fost şi mai rău apăsat de mâna egiptenilor, Domnul a vorbit către Moise: „Şi vor şti egiptenii, că Eu sunt Domnul, Iehova, când faraon, carele şi călăreţii lui vor face să se arate slava mea". (Exod 14:18). Atunci Domnul s-a aşezat în spatele taberei Israelului şi a păzit pe Israel printr-un nor şi stâlp de foc. Domnul i-a poruncit lui Moise să-şi întindă mâna asupra mării, şi Iehova a făcut marea să se despartă prin ajutorul unui vânt tare de răsărit, aşa că israeliţii au putut să păşească prin Marea Roşie ca pe uscat. Când egiptenii au început să-i urmărească, au fost înghițiți în mare şi s-au înecat. Astfel Iehova a demonstrat israeliţilor, că El a fost Dumnezeul lor, scutul și protectorul lor.

Când erau deja în toată siguranţa şi ocrotirea pe celălalt ţărm al mării, atunci Moise şi copiii lui Israel au cântat un cântec de laudă la adresa lui Iehova: „Domnul este tăria mea şi cântarea mea; și El a devenit salvarea mea; El este Dumnezeul meu; îi voi pregăti o locuință; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El îl voi preamări. Iehova este un războinic viteaz; numele lui este Iehova". — Exod 15;2, 3.

Iehova Domnul a început acum să predea israeliţilor lecții de credință. Eliberarea lor minunată din mâna duşmanului la Marea Roşie trebuia să fie îndeajuns pentru întărirea credinţei lor în Dumnezeu. Însă credinţa şi credincioşia fac parte din cele mai grele lecții pe care omul trebuie să le înveţe. Binecuvântarea și răsplata Lui sunt în funcție de credința omului.

În luna a treia după eliberarea din mâna egiptenilor israeliţii au ajuns în pustiul Sinai, şi îşi ridicară corturile la poalele muntelui Sinai. La invitația lui Iehova, Moise s-a suit pe munte, ca să comunice cu El și să ia măsuri pentru ratificarea legământului încheiat în Egipt.

Un legământ este un acord solemn făcut între două sau mai multe părți, după o analiză suficientă, în care ambele părți convin ca să facă sau să nu facă anumite lucruri. În legământul legii ratificat la muntele Sinai, Dumnezeu a promis să facă anumite lucruri, şi israeliţii s-au învoit ca să împlinească tot ce le poruncise Dumnezeu. Domnul a vorbit către ei prin Moise, mijlocitorul pentru Israel. Acolo Dumnezeu a promis israeliţilor că Îi vor fi o naţiune sfântă, dacă îşi vor împlini cu credincioşie legământul. — Exod 19:3-8.

„Moise s-a suit la Dumnezeu, și Domnul 1-a chemat de pe munte zicând: Aşa să vorbeşti casei lui Iacov şi să spui copiilor lui Israel: Aţi văzut ce am făcut Egiptenilor, şi cum v-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veţi asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi o comoară specială pentru Mine mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; îmi veţi fi o Împărăţie de preoţi şi o națiune sfântă. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel".

După aceea Domnul a poruncit lui Moise să pregătească poporul, pentru că în a treia zi se va pogorî la ei ca să le dea legea. Poporul s-a adunat la muntele Sinai; şi în dimineaţa zilei a treia, s-a lăsat o ceaţă groasă pe munte, şi în mijlocul tunetelor şi fulgerelor a răsunat un glas puternic de trâmbiță și muntele întreg s-a cutremurat, aşa că poporul tremura de frică; şi atunci Domnul a vorbit către ei. În mijlocul unor demonstraţii naturale puternice, Dumnezeu a dat legea israeliţilor prin Moise, ale cărei principii fundamentale sunt expuse în Scriptură după cum urmează:

Cuprins

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte şi a zis: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei.

„Să nu ai alţi Dumnezei în afară de Mine.

„Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini până la pământ înaintea lor şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii până la al treia şi a patra generație a celor ce mă urăsc, şi mă îndur până la a mia generație cei ce mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.

„Să nu iei în deşert numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert numele Lui.

„Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o ții sfântă. Să lucrezi şase zile, şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este sabatul Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare tu, nici fiul tău**,** nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o.

„Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie lungi în ţara pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău.

„Să nu ucizi.

„Să nu comiți adulter**.**

„Să nu furi.

„Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău.

„Să nu pofteşti casa aproapelui tău, să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.

„Tot poporul vedea tunetele şi fulgerele și sunetul trâmbiţei și muntele fumegând. La priveliştea aceasta poporul tremura şi stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: Vorbeşte-ne tu însuţi, şi te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.

„Moise a zis poporului: Nu vă înspăimântaţi; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, şi ca să aveţi frica Lui înaintea ochilor voştri, pentru ca să nu păcătuiţi. Poporul stătea în depărtare iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu" – Exod 20:1-21.

Cu adevărat acesta a fost un eveniment minunat şi înfricoşător, când copiii lui Israel s-au adunat ca să asculte poruncile Dumnezeului Celui Preaînalt

O PROMISIUNE ADEVĂRATĂ A VIEȚII

IEHOVA Dumnezeul veşniciei, care a făcut pământul şi toate cele de pe el a promis prietenului său Avram, cu mult timp înainte, că îi va da țara cunoscută azi sub numele de Palestina. Promisiunea aceasta este descrisă de Moise în următoarele cuvinte: „Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărţit Lot de el: Ridică-ţi ochii, şi din locul în care eşti, priveşte spre miazănoapte şi spre miazăzi, spre răsărit şi spre apus; căci toată ţara pe care o vezi ţi-o voi da ţie şi seminţei tale în veac. Îţi voi face sămânţa ca pulberea pământului; aşa că dacă poate cineva să numere pulberea pământului şi sămânţa ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate ţara în lung şi în lat; căci ţie ţi-o voi da.” Geneza 13:14,17.

În momentul în care Dumnezeu a făcut promisiunea aceasta, Avram n-avea încă moştenitor. Atunci, cum este relatat de Moise, Dumnezeu s-a arătat în vedenie lui Avram şi i-a spus că va primi un moştenitor:

”Şi după ce l-a dus afară, i-a zis: Uită-te spre cer, numără stelele, dacă poţi să le numeri. Şi i-a zis: Aşa va fi sămânţa ta. Avram a crezut pe Domnul; și El i-a socotit lucrul acesta ca o neprihănire.” Gen. 15:5, 6.

Cuprins

Prin aceasta se dovedește că credinţa lui Avram a fost plăcută lui Dumnezeu; şi din aceasta rezultă, că fiecare iudeu, care dorește să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, trebuie să aibă credinţă în Dumnezeu. Cei care au speranţă să fie binecuvântați de Domnul Dumnezeu, trebuie să creadă că Cuvântul Său este adevărat. După aceea, pentru a furniza o bază pentru credința lui, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam. Este scris:

„Iehova i-a mai zis: Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Caldea, ca să-ţi dau ţara aceasta ca s-o moștenești. Și el a zis: Doamne, Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi moșteni? Și Iehova i-a zis: Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea şi un pui de porumbel. Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două, şi a pus fiecare bucată una în faţa alteia; dar păsările nu le-a despicat. Și când păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri, Avram le-a izgonit. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram: şi iată că l-a apucat o groază şi un mare întuneric. Și Domnul a zis lui Avram: să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe națiunea căreia îi va fi roabă, o voi judeca Eu; şi pe urmă va ieşi de acolo cu mare bogăţie. Tu vei merge în pace la părinţii tăi; vei fi îngropat după o bătrâneţe fericită. Dar în a patra generație ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriţilor nu şi-a atins încă vârful. Și s-a întâmplat că după ce a asfinţit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; şi iată, că a ieşit un fum ca dintr-un cuptor, şi nişte flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram si i-a zis: Seminţei tale am dat ţara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat.” – Geneza 15:7-18.

Dovezile de mai târziu arată că Iehova aici a prezis că urmaşii lui Avram vor petrece multă vreme în Egipt şi acolo vor fi apăsaţi, și după aceea vor ieși din ţara Egiptului cu bogăţii mari, şi se vor întoarce în Canaan.

Exact aşa s-a şi întâmplat. Avram trebuie să fi înțeles din această afirmație a lui Dumnezeu, că el (Avram) trebuie să moară, şi că mai târziu Dumnezeu îl va învia din morţi și va împlini promisiunea ce a făcut-o lui. Aici găsim o afirmație clară și precisă a hotarelor ţării, pe care Dumnezeu a promis-o lui Avram.

Cincisprezece ani mai târziu Dumnezeu a schimbat numele lui Avram în Avraam, care înseamnă: „tatăl naţiunilor”. Cu ocazia aceea Domnul Dumnezeu i-a spus:

„În ceea ce mă privește, iată, legământul Meu este cu tine, și vei fi tatăl multor națiuni. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri. Te voi înmulţi nespus de mult, voi face din tine națiuni întregi; şi din tine vor ieşi împăraţi. Voi pune legământul meu între mine şi tine şi sămânţa ta după tine, din neam în neam ca un legământ veşnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi a seminţiei tale după tine. Ţie şi seminţiei tale după tine, îţi voi da ţara în care locuieşti acum ca străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpânire veşnică; şi Eu voi fi Dumnezeul lor. Dumnezeu a zis lui Avraam: Să păzeşti legământul Meu, tu şi sămânţa ta după tine din neam în neam. Acesta este legământul pe care să-l păziţi între Mine şi voi şi sămânţa ta după tine; tot ce este de parte bărbătească între voi să fie circumcis.” – Geneza 17:4-10.

Când a primit promisiunea aceasta de la Iehova, Avraam nu avea încă copii, însă a crezut că Domnul îi va da un moştenitor. După ce Iehova timp de douăzeci şi cinci de ani a încercat credinţa lui Avraam, şi Avraam a ajuns la vârsta de o sută de ani, s-a născut Isaac. Din când în când Dumnezeu a răsplătit credinţa lui Avraam.

Aceasta ar trebui să fie o lecție pentru fiecare iudeu, și anume, că credinţa şi credincioşia faţă de Domnul aduc răsplată şi binecuvântare.

Credinţă înseamnă a avea o cunoştinţă a Cuvântului şi planului lui Dumnezeu, și după aceea a avea o încredere statornică în promisiunile Sale, și a trăi în conformitate cu aceasta. Din aceasta rezultă că este necesar ca fiecare să-şi însuşească cunoştinţa cuvântului lui Dumnezeu înainte de a putea să aibă credinţă. Este necesar ca fiecare iudeu care vrea să fie binecuvântat și care trăiește acum pe

pământ să aibă o cunoştinţă a planurilor lui Dumnezeu, şi știind aceasta, să aibă încredere în ele. Aceasta înseamnă credinţă.

Alţi douăzeci şi cinci de ani au trecut, şi atunci Dumnezeu l-a pus pe Avraam la o probă foarte grea. Desigur, Avraam a iubit pe fiul său Isaac foarte mult şi a avut motive să aştepte că binecuvântările promise pentru oameni vor veni prin Isaac. Ca să pună la probă credinţa lui Avraam, Dumnezeu i-a poruncit să ducă pe fiul său Isaac pe muntele Moria, şi acolo să-l aducă ca o ardere de tot. Avraam s-a supus fără ezitare, datorită credinţei și încrederii lui totale în Dumnezeu. El a călătorit la locul arătat, a zidit un altar, a legat pe Isaac, l-a aşezat pe altar, şi a ridicat cuţitul ca să junghie pe singurul său fiu.

Ce mare probă a fost aceasta pentru credinţa lui Avraam! El a rezistat cu inimă eroică în probă. Dumnezeu a răsplătit credinţa lui imediat, după cum este scris:

„Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, şi i-a zis: Avraame! Avraame! Iată-mă, a răspuns el. Îngerul a zis: să nu pui mâna pe băiat, şi să nu-i faci nimic; căci ştiu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru mine. Și Avraam a ridicat ochii, şi a văzut înapoia lui un berbece, încurcat cu coarnele într-un tufiş; şi Avraam s-a dus de a luat berbecele, şi l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Avraam a pus locului aceluia numele: Iehova va purta de grijă. De aceea se zice şi azi: La muntele unde Iehova va purta de grijă. Îngerul lui Iehova a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam, şi a zis: Pe mine însumi jur, zice Domnul, întrucât ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni porţile vrăjmaşilor ei. Toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de glasul Meu.” – Geneza 22:11-18.

Aici Domnul nu numai că a zis lui Avraam ce va face, dar a şi întărit promisiunea Sa cu un jurământ, că va înmulţi sămânţa lui Avraam ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării şi că în sămânţa aceasta vor fi binecuvântate toate națiunile de pe pământ; și a spus că a făcut aceasta datorită ascultării lui Avraam.

La vârsta de 175 de ani Avraam a murit. Dumnezeu i-a promis ţara şi promisiunea Sa a întărit-o cu jurământul Său; cu toate acestea Avram nu a posedat în viaţa lui nici măcar o palmă de pământ din ea. Înseamnă oare aceasta că promisiunile lui Dumnezeu nu sunt adevărate? Nicidecum. Timpul pentru primirea moştenirii nu sosise încă pentru Avraam. Promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure; prin urmare, trebuie să înțelegem că Dumnezeu are de gând în viitor să învie pe Avraam din morţi şi să-i dea lui şi urmaşilor săi care au credinţă ca cea a lui Avraam, întreaga ţară promisă. Timpul acesta a sosit, așa cum vor arăta faptele următoare. Prin urmare, fiecare iudeu trebuie să fie încurajat şi mângâiat prin aceasta.

Isaac a născut pe Iacov, care, printr-o îngrijire dumnezeiască şi pe baza dreptului de întâi născut, a fost moștenitorul promisiunii făcute lui Avraam. (Geneza 25:23, 31-33). Iacov a fost tatăl celor doisprezece patriarhi, sau a căpeteniilor celor douăsprezece seminţii. Domnul, Dumnezeu a reînnoit lui Iacob promisiunea avraamică, după cum citim: „Și, iată, Domnul, stătea deasupra ei şi zicea: Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău Avraam, şi Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale. Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului, te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta. Iată Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, şi te voi aduce înapoi în ţara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ţi am spus.” – Geneza 28:13-15.

Iosif, fiul iubit al lui Iacov, a fost vândut în Egipt şi acolo a devenit un domnitor puternic. Mai târziu Iacov şi fiii lui s-au mutat în Egipt şi s-au aşezat acolo. Iacov se apropia de clipa morții. Acest timp a marcat începutul națiunii Israel, deoarece acuma numele lui Iacov era Israel, cum a hotărât Domnul. În acel timp, sub conducerea Domnului, Iacov a chemat la sine pe fiii săi ca să le profeţească. Aici promisiunea avraamică a luat o formă mai clară. Aici Dumnezeu a arătat că scopul Său este ca binecuvântarea să vină îndeosebi prin seminţia lui Iuda; prin urmare, este adevărată afirmația că

„mântuirea vine din Iudei”. Aceasta înseamnă că aceia care au credinţă deplină în promisiunile lui Dumnezeu vor fi binecuvântaţi şi vor fi făcuţi unelte pentru binecuvântarea altora. În momentul acela Domnul a zis cu privire la Iuda: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo; şi la El va fi adunarea popoarelor.” – Geneza 49:10.

„Șilo" înseamnă liniştit, adică, sigur, fericit şi înfloritor. Șilo este un nume care-l denotă pe Mesia, acela care este îmbrăcat ca reprezentantul lui Dumnezeu cu putere şi autoritate ca să ducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu cu privire la oameni.

Profeţia aceasta dovedeşte clar că binecuvântările pe care Dumnezeu le-a promis că vor veni prin sămânţa lui Avraam se vor realiza numai când va veni Mesia, că Mesia este sămânţa lui Avraam conform promisiunii, şi că această sămânță se naşte în special din seminţia lui Iuda. Însă înainte ca să poate veni binecuvântările promise, Iudeii au trebuit să treacă printr-un şir lung de experiențe aspre, și experienţele acestea vor servi în cele din urmă spre binele Iudeilor şi a altor popoare de pe pământ care ţin seamă de ele şi trag învăţătură din ele.

Este remarcabil că, cu toate probele înfocate în decursul secolelor trecute, Iudeii s-au ţinut separaţi şi deosebiţi de celelalte popoare. Fiecare iudeu să fie curajos acum și să știe că promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat prin profeţii Săi lui Avraam, Isaac, Iacov şi poporului Israel, se vor împlini cu siguranţă. Timpul se apropie când Iudeii vor aprecia faptul că încercările grele prin care au trecut vor lucra spre binele lor, și nu numai spre binele lor, ci şi spre binele altor popoare de pe pământ care vor dovedi că au credinţa lui Avraam.

SCRISORI

Poate fi încurajator pentru unii din cei care depun mărturia pentru numele lui Iehova să citească următoarea scrisoare care arată cum umblă oamenii și culeg roadele faptelor făcute cu ani în urmă.

Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere
Allegheny, Pa.

Domnilor:

Am citit *Planul Veacurilor, Timpul este aproape*, și *Vie Împărăţia Ta*, cu rezultatul că o întreagă nouă înțelegere a planului lui Dumnezeu mi-a fost revelată, care a fost deja o mare binecuvântare și va continua într-una să crească cu o cercetare activă. Aceste cărți au fost pe raftul meu mulți ani, și nu până în urmă cu un an nu am putut să le citesc cu inteligență; dar am trecut din nou peste ele, când lumina adevărului a fost aprinsă cu adevărat, și am recitit multe părți din ele din nou și din nou, dobândind o binecuvântare mai mare la fiecare citire.

Vă rog să-mi trimiteți prin colet *Ziua răzbunării* și *La un pas între Dumnezeu şi om*. Dacă emiteți o serie săptămânală sau lunară regulată a studiilor Bibliei, vă rog să treceți și numele meu și să trimiteți nota de plată. Voi întoarce cecul imediat.

Al dumneavoastră pentru cunoașterea mare a binecuvântărilor lui Dumnezeu,
FRED M. ANSCHUTZ, *Minnesota*.

Cuprins

APROBATE ÎN UNANIMITATE

Dragă frate Rutherford:

La o întâlnire recentă a societății din Ottawa (Ont.) ambele rezoluții adoptate la convenția din Columbus au fost aprobate în unanimitate; și dorim să profităm de această oportunitate de a vă transmite dragostea noastră sinceră și cooperarea noastră loială cu dumneavoastră în acest timp în lucrarea rămășiței care este sub conducerea dvs.

HOTĂRÂȚI SĂ-L PROCLAMĂM

Dragi frați:

A fost adoptată următoarea rezoluție:

Că acceptăm numele nou, „martorii lui Iehova" și că folosim toate eforturile ca să-l proclamăm în lume.

Rezoluția a fost adoptată în unanimitate de societatea din San Francisco, și secretarul a fost însărcinat să înștiințeze Societatea despre această acțiune.

Fratele vostru în serviciul lui Iehova,
A.R. CRAWFORD, *Secretar*.

LUĂM CU BUCURIE NUMELE

Dragi frați:

Rezoluția următoare a fost adoptată la ultima sesiune a convenției din Winnipeg în ultima duminică, la care a ținut un discurs Clifford Roberts, director regional de serviciu:

„Noi, participanții la convenție adunați în Winnipeg 2 August 1931, după ce am audiat rezoluția adoptată în unanimitate de frații noștri adunați recent în convenție generală în Columbus, hotărâm să aprobăm cu un total acord această rezoluție, declarându-ne supunerea noastră totală și devotamentul față de Iehova și Împărăția Lui; și deoarece ne dăm seama că, în calitate de servi ai Lui, suntem însărcinați să facem o lucrare în numele Lui, în ascultare de porunca Lui, decidem să depunem mărturia lui Isus Cristos, și să facem cunoscut oamenilor că Iehova este Dumnezeul adevărat și Atotputernic și să adoptăm și să luăm numele pe care l-a rostit gura Domnului Dumnezeu, și dorim să fim cunoscuți și chemați cu numele „martorii lui Iehova".

Cu cea mai caldă dragoste creștină, și rugând binecuvântarea cea mai bogată a Domnului peste eforturile voastre de a-L servi, cauza Lui, și poporul Lui,

Fratele și colaboratorul vostru prin harul Lui,
H. F. DILLABOUGH, *Președinte de Convenție*.

Cuprins

„ACCEPTĂM ȘI RESPONSABILITATEA”

Duminică seara, 30 August 1931, la o întâlnire comună a prietenilor străini cu societatea engleză din Filadelfia, a fost abordată chestiunea numelui nostru nou. Au fost prezenți frați din următoarele societăți din Filadelfia: engleză, cei de culoare, germană, greacă, italiană și poloneză.

A fost citită rezoluția prezentată de fratele Rutherford la convenția din Columbus. Printr-un vot prin ridicare în picioare a întregii audiențe prezente rezoluția a fost adoptată, luând astfel pentru noi înșine numele nou pe care Iehova l-a dat servilor Săi în acest timp, și anume, martorii lui Iehova. Este cu adevărat un foarte mare privilegiu să fi chemat cu un nume pe care Dumnezeul nostru ni l-a dat. Prietenii din Filadelfia acceptă privilegiul și acceptă cu bucurie și responsabilitatea care-l însoțește, și anume aceea de a fi ambasadori credincioși ai Dumnezeului Preaînalt. Ne bucurăm împreună cu dvs. să avem această oportunitate de a adopta o poziție fermă, îndrăzneață și curajoasă pentru ca în final numele Tatălui nostru ceresc să fie preamărit înaintea popoarelor pământului.

Secretarul a fost însărcinat să înștiințeze sediul general despre această acțiune.

Unul din martorii lui Iehova,
ROBERT J. DILLING, *Secretar*

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

VOL. LII 1 DECEMBRIE 1931 Nr. 23

Cuprins:

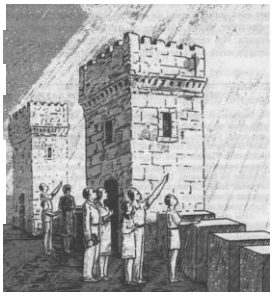
PUNEREA MĂRTURIEI - Pag. 485

PUBLICITATE UNITĂ - Pag. 495

SCRISORI - Pag. 501

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia .. ..34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... . 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia .....7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENTEI LUI CRISTOS

Vol. LII 1 Decembrie 1931 Nr. 23

PUNEREA MĂRTURIEI

„Astfel se face, că iubirea este desăvârşită între noi, pentru ca să avem îndrăzneală în ziua judecăţii; pentru că așa cum este El, așa suntem și noi în această lume. În iubire nu este frică; ci iubirea perfectă izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa. Cine se teme, acela n-a ajuns perfect în iubire" -1 Ioan 4:17,18.

Ziua de judecată a lui Iehova a sosit, şi servul Lui cel mare ca judecător, Isus Cristos, judecă pe aceia, care fac parte din casa lui Dumnezeu, şi pe aceia care afirmă că sunt membrii ai casei lui Dumnezeu, și anume pe cei care sunt numiţi „creştinătate organizată". Semnificația cuvintelor textului amintit mai sus arată clar că în ziua aceasta a judecăţii Iehova va avea pe pământ o societare care va acționa în calitate de martori pentru El; şi că unii ca aceștia în lucrul lor vor fi mânaţi cu totul de altruism; că aceştia în depunerea mărturiei trebuie să fie cinstiţi, clari, deschişi, şi curajoşi; şi că aceasta trebuie să se întâmple fără frică de oameni, Satan sau vreo parte a organizaţiei lui Satan, temându-se numai de singurul Dumnezeu, şi că ei trebuie să dovedească o purtare calmă cu demnitate, care se potrivește poziţiei lor înalte şi privilegiate. A fi un martor al lui Iehova în timpul prezent este cea mai mare onoare ce s-ar putea da vreodată unei creaturi de pe pământ. Iehova nu este un Dumnezeu al neorânduieli, ci este un Dumnezeu al ordinei, şi lucrarea Lui trebuie făcută în ordine. Se pare să fie de folos în prezent să aruncăm o privire desfăşurării bine organizate a organizaţiei Sale regale, cum ne arată Sfânta Scriptură. Împărăţia Sa sub marele Mesia, este cea mai importantă parte a creaţiunii Sale. Membrii acestei creații noi, fac bine să țină minte poziţia pe care o ocupă, şi cum şi de ce au fost aduşi în poziţia aceasta. Este cert că mărturia pe care Dumnezeu a încredințat-o lui Isus Cristos, şi pe care Isus Cristos la rândul Lui a încredințat-o membrelor trupului Său de pe pământ, trebuie să se dea acum şi trebuie să se termine înainte de căderea organizaţiei duşmane. Este potrivit, ca noi, în calitate de unşi ai lui Iehova, să avem în minte relaţia noastră faţă de Iehova şi Împărăţia Sa. Împărăţia, care este evenimentul cel mare, pe care oamenii l-au așteptat timp de mai multe secole, a sosit acum. Împărăţia nu vine, ci este deja aici, şi noi avem o dorinţă mare ca să înţelegem exact relaţia noastră faţă de ea.

[2] Sfânta Scriptură descoperă că Iehova are o organizaţie mare, universală, şi din ea scoate și pune în funcțiune Împărăţia lui Mesia, care devine o parte principală sau capitala organizaţiei Sale. Aceia de pe pământ, care sunt devotaţi pe deplin şi fără rezerve lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, şi care au primit ungerea Lui, formează o parte a organizaţiei Sale şi sunt reprezentanţii pământești ai Domnului. Dumnezeu a pus membrele în trupul lui Cristos, așa cum I-a plăcut Lui, şi putem fi siguri, că şi pe membrii organizaţiei Sale pământești i-a aşezat după plăcerea Sa. Dumnezeu a dat poporului Său de pe pământ îndrumarea ca să formeze o organizaţie cu conducători sau învăţători, şi aceştia pe care îi învață trebuie să fie aleşi cu voturile acelora care formează poporul Său consacrat. În anul 1917 s-a făcut votare generală din partea acelora care au susţinut că sunt consacraţi lui Iehova Dumnezeu, şi au fost aleşi anumiţi funcţionari, cărora li s-a dat obligația şi împuternicirea să îndeplinească un anumit serviciu în legătură cu organizația Domnului. Prin harul lui Dumnezeu, aceşti funcţionari continuă să ducă la îndeplinire lucrul încredinţat lor.

Cuprins

[3] Iehova, singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic, întemeiază acum Împărăţia Sa care va stăpâni peste lumea întreagă. Pentru mai multe secole oamenii devotați lui Dumnezeu au așteptat cu nerăbdare timpul acesta. Lucrarea cea mare este acum în curs. Ioan Botezătorul a fost ultimul din oastea profeţilor scoşi din rândul oamenilor. Înainte de zilele lui, profeții sfinți au profeţit, mânaţi de spiritul lui Iehova, despre venirea Împărăţiei lui Dumnezeu, prin care toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate. Lui Ioan Botezătorul i s-a dat marele privilegiu de a anunța prezenţa lui Isus Cristos, Regele mult aşteptat. Isus a fost un om când a venit la Iordan, ca să recunoască legământul făcut de El pentru a face voia lui Dumnezeu, Tatăl Său. El a fost născut acolo de Iehova, şi L-a recunoscut în public, ca pe fiul Său, în care îşi găseşte plăcerea. Nu peste mult după aceea, Isus a fost uns de Iehova, pentru a fi Regele lumii. De la timpul acela este El a fost și este Mesia, Regele uns. Însă înainte de a începe Împărăţia Sa ca rege, El a trebuit, potrivit voinţei lui Dumnezeu, să ofere preţul de răscumpărare pentru oameni. Prin urmare, când Isus şi-a început activitatea publică, Ioan a făcut următoarea declaraţie: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". Mântuitorul omenirii era atunci pe pământ, şi tot El a fost şi Regele uns, pe care Iehova L-a numit şi uns, ca să stăpânească lumea în dreptate și să aducă justificare deplină a numelui Celui Preaînalt.

[4] Înainte de venirea profetului Ioan Botezătorul, legile şi profeţiile lui Dumnezeu au fost predicate acelora care au dorit să le asculte, şi atât legea, cât şi profeţii, au mărturisit despre venirea Împărăţiei lui Dumnezeu. După venirea lui Ioan Botezătorul, Împărăţia a fost vestită și predicată, deoarece Regele era atunci prezent. În Luca 16:16 este scris: „Legea şi prorocii au ţinut până la Ioan; de atunci încoace, Împărăţia lui Dumnezeu se propovăduieşte". În Matei 11:13 citim: „Căci până la Ioan au profeţit toţi profeții și legea". Legea şi mărturia profeţilor au fost adevărate, şi acum Isus a venit, ca să împlinească legea întreagă şi toate profeţiile despre Împărăţie. Privilegiul acordat lui Ioan Botezătorul de a vesti pe Rege, l-a făcut, evident, cel mai mare dintre toţi profeţii. (Matei 11:11) Privilegiul acela totuşi nu a fost atât de mare ca privilegiul care este dat acum rămăşiţei, care în zilele acestea din urmă, alcătuiesc pe „Martorii lui Iehova".

[5] Începând de la Cincizecime, Împărăţia lui Dumnezeu a fost predicată de cei care au iubit pe Iehova. Isus adeseori a învăţat pe ucenicii Lui despre Împărăţie, însă ei nu au înţeles şi apreciat însemnătatea ei, până când nu au primit Spiritul Sfânt la Cincizecime. Atunci s-a întâmplat, că Petru căruia Isus i-a predat cheile, sau privilegiul ca să deschidă adevărul despre Împărăţie mai întâi pentru Iudei şi după aceea pentru Neamuri, s-a ridicat şi a mărturisit celor care erau în cercul ascultării sale, vorbindu-le despre planul lui Dumnezeu de a întemeia Împărăţia Sa sub Cristos prin care toate naţiunile de pe pământ vor avea ocazie să fie binecuvântate. Când Petru a stat în faţa acestei mulţimi de popor, a spus printre altele, sub inspiraţia Spiritului Sfânt: „Bărbați și frați, cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit să vă spun fără sfială, că a murit şi a fost îngropat; şi mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Fiindcă David era proroc, şi ştia că Dumnezeu îi promise cu jurământ, că va ridica pe unul din urmaşii săi pe scaunul de domnie, despre învierea lui Cristos a prorocit şi a vorbit el, când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în locuinţa morţilor, şi trupul lui nu va vedea putrezirea. Dumnezeu a înviat pe acest Isus şi noi toţi suntem martori. Şi acum, odată ce S-a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit de la Tatăl făgăduinţa Spiritului Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi face pe dușmanii Tăi așternut al picioarelor Tale. Să ştie bine dar toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Cristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi." (Fapte 2:29-36). După aceea urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos au predicat pe Cristos şi pe El răstignit ca pe Mântuitorul lumii, şi pe Cristos, marele Rege şi Împărăţia Sa ca și Conducătorul și cel ce binecuvântează lumea. Ei au continuat să predice venirea Împărăţiei celei mari. (Fapte 28:31) Aceasta a fost şi este în armonie perfectă cu rugăciunea, pe care Isus a predat-o ucenicilor Săi ca să se roage, și anume: „Vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ."

[6] Isus nu a accentuat numai faptul întemeieri Împărăţiei lui Dumnezeu, ci promisiunea Lui hotărâtă a fost că la timpul hotărât Se va întoarce din cer şi, în calitate de Reprezentant Principal și Cap al organizaţiei lui Iehova, va întemeia Împărăţia şi va lua la Sine pe aceia care au fost devotaţi cu credincioşie lui Dumnezeu şi lui Cristos. Sprijinindu-se pe aceasta şi pe alte promisiuni scumpe, apostolii au predicat cu credincioşie venirea a doua a Domnului şi Împărăţia Sa, şi aceasta au făcut-o până la sfârşitul călătoriei lor de pe pământ. Venirea Lui şi Împărăţia Sa au constituit pentru ei cea mai fierbinte dorinţă a inimii. Aceasta se observă din mai multe declaraţii ale lor însemnate în Sfânta Scriptură. Pavel a scris către Timotei: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Cristos Isus, care are să judece vii şi morţii la arătarea şi Împărăţia Sa: propovăduieşte cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura." (2 Tim. 4:1,2). Pavel a ştiut, că călătoria lui de pe pământ a ajuns aproape la sfârşit şi prin urmare a scris mai departe lui Timotei: „Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba. Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură şi clipa plecării mele este aproape. M-am luptat, lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da „în ziua aceea" Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce iubesc venirea Lui". (2 Timotei 4:5-8) Spre încurajarea altora de aceeaşi credinţă scumpă apostolul Iacov a scris următoarele cuvinte: „Fiţi dar îndelung răbdători fraţilor, până la venirea Domnului." (Iacov 5:7) Aceia care au iubit venirea lui Cristos şi a Împărăţiei Sale, au continuat să predice adevărul în ciuda împotrivirilor, conștienți întotdeauna că aveau dreptate, și bucurându-se de privilegiul de a fi lăsați să suporte ocările pe care Satan le aruncă peste toţi aceia care calcă cu adevărat pe urmele paşilor lui Isus Cristos.

[7] Când Isus a fost ridicat la cer, era Rege atunci, însă Iehova I-a zis: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe duşmanii Tăi sub picioarele Tale." (Psalm 110:1) Dumnezeu a făcut pe profeţi să scrie profeţiile însemnate în Biblie, şi din izvorul acesta apostolii au știut că Isus a trebuit să aştepte timpul hotărât de Tatăl Său, ca să se întoarcă şi să-şi întemeieze Împărăţia; aceasta se dovedeşte prin cuvintele din Evrei 10 versetele 12, 13: „El dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate pentru totdeauna, S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca duşmanii Lui să-I fie făcuţi aşternut ai picioarelor Lui." Isus a înțeles bine că fusese însărcinat de Iehova ca să nimicească pe duşmanul Satan şi organizaţia lui, însă aceasta nu a putut-o face înainte de sosirea timpului stabilit. Prin urmare El a trebuit să aştepte. Timpul acesta de aşteptare însă a trebuit să aibă un sfârşit. Timpul de aşteptare a venirii Domnului, ca să-şi ia puterea şi să-şi înceapă guvernarea, a fost pentru cei devotaţi cu credincioşie lui Iehova, un timp de aşteptare încordată. Ei şi-au atras atenţia unii altora deseori asupra profeţiei mari, pe care Isus a făcut-o singur despre dovezile exterioare sau vizibile pentru ochii omeneşti, ale veniri Sale şi a Împărăţiei Sale. Credincioşii, care au studiat cu băgare de seamă profeţiile şi cronologia Bibliei, au văzut că anul 1914 a fost unul special, întrucât a arătat că în timpul acela va avea loc un mare eveniment în legătură cu Împărăţia. Când, în toamna acelui an, naţiunile şi împărăţiile acelei părţi ale lumii numită „creştinătate" s-au încăierat într-un război mare, credincioşii au văzut imediat dovada exterioară sau vizibilă, că Cristos, potrivit promisiunii şi profeţiei Sale, a preluat serviciul cel mare şi puterea Sa ca Rege. (Matei 24:7,8). În anul 1914 s-a întâmplat, căci cuvintele profetice ale lui Iehova scrise în Psalmul 2:6: „Totuşi Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt", s-au împlinit. Profetul lui Dumnezeu dă după aceea un raport al cuvintelor marelui Mesia, care a spus: „Eu voi vesti hotărârea Lui (ce i s-a făcut cunoscut lui Isus de mai înainte); Iehova Mi-a zis: Tu eşti fiul Meu! Astăzi te-am născut, Cere-mi şi-ţi voi da naţiunile ca moştenire, şi marginile pământului în stăpânire!" - Ps. 2:7.8, *A.R.V.*

[8] Până la timpul acela Iehova nu a împiedicat pe Satan ca să apară în cer, însă acum sosise timpul când Satan trebuia să părăsească cerul. Regele drept a fost în autoritate, și Iehova a zis funcţionarului Său cel mare: „Stăpâneşte în mijlocul duşmanilor Tăi." (Psalmul 110:2) Domnia lui Isus Cristos a început, şi imediat s-a făcut un război în cer, în care Isus Cristos, Regele drept, şi îngerii Lui

Cuprins

s-au luptat pe o parte împotriva lui Satan, cel rău, cu îngerii lui s-au luptat de cealaltă parte; în războiul acela Satan a fost învins si aruncat din cer pentru totdeauna pe pământ, exact aşa cum a prezis Isus. (Apocalipsa 12:7-10). Războiul era în curs pe pământ şi în cer, şi acela a fost timpul de început al strâmtorărilor ce trebuiau să vină pe pământ, şi totodată şi timpul de bucurie pentru aceia care au iubit venirea a doua a Domnului şi Împărăţia Sa. Acesta a însemnat şi un timp multă durere asupra locuitorilor de pe pământ, pentru că de atunci încoace Satan a făcut eforturi disperate ca să înstrăineze pe toţi oamenii de Iehova Dumnezeu, şi să-i adune sub comanda lui ca pregătire pentru războiul Atotputernicului Dumnezeu, sau Armaghedon. Despre aceasta este scris: „De aceea bucuraţi-vă ceruri, şi voi care locuiţi în ceruri! Vai de voi locuitori ai pământului şi mare! Căci Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme". - Apocalipsa 12:12.

[9] Conform Scripturii, timpul de judecată al lui Cristos, marele Judecător, trebuie să înceapă la trei ani şi jumătate după timpul când îşi ia puterea împărătească. Isus a profeţit că va veni însoţit de îngeri sfinţi şi va apare la judecată în templul lui Iehova. Alte Scripturi arată, că judecata aceasta trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu, sau de la aceia care au făcut un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17). Prin mărturia lui Isus aceşti consacraţi trebuiau să se împartă în două grupe, şi au şi fost împărţiţi. Una din cele două grupe, sau o parte a acelora care erau în legământ, nu au corespuns cerinţelor dumnezeieşti şi au fost respinşi de Domnul şi făcuţi cunoscuți ca „servul rău", în timp ce grupa cealaltă, sau societatea consacraţilor a fost găsită credincioasă, și prin judecata Domnului au fost recunoscuţi ca aprobaţi, şi au fost făcuţi de El o parte a „servului credincios şi înţelept". Isus a promis că acestei grupe de credincioşi îi va încredinţa toate interesele de pe pământ ale Împărăţiei, şi că ei trebuie să ţină porunca lui Dumnezeu şi să depună mărturia încredinţată lor. - Matei 24:45-47; Apocalipsa 12:17.

PORUNCA

[10] Care veste ar putea fi atât de bună şi ar putea aduce atâta bucurie pentru urmaşii credincioşi al lui Isus Cristos, decât aceea că regele a sosit şi că guvernarea Lui a început deja? Șase mii de ani oamenii credincioşi au așteptat timpul acesta, şi acum iată că a sosit. „Evanghelia" înseamnă veste bună. Prin urmare, porunca dată exclusiv credincioşilor Domnului îşi găseşte aplicarea mai cu seamă de la 1918 încoace, de când Domnul a venit la templul Său; şi de la acel timp până în prezent credincioşii au auzit și respectat porunca, și anume: „Şi această evanghelie a Împărăţiei va fi predicată în toată lumea, spre mărturie la toate națiunile; şi atunci va veni sfârşitul." (Matei 24:14). Toţi aceia care iubesc cu adevărat pe Domnul îşi dovedesc iubirea aceasta prin păzirea poruncilor Lui. Și fiindcă porunca aceasta s-a dat de Reprezentantul principal al lui Iehova, ea este porunca lui Dumnezeu. Aşadar, fiecare din cei devotaţi cu credincioşie, trebuie să ia parte la predicarea veştii bune sau a evangheliei că Împăratul a venit şi Împărăţia Lui a început. Este un motiv bine întemeiat pentru care acest mesaj trebuie predicat oamenilor. Potrivit cuvintelor lui Isus aceasta se întâmplă ca o mărturie pentru națiune, însă nu cu scopul sau cu speranța convertirii tuturor națiunilor. Isus adaugă după aceea, că imediat după ce lucrarea depunerii mărturiei pentru neamuri se va termina, va izbucni necazul cel mai mare care s-a abătut vreodată asupra lumii. Necazul cel mare este Armaghedonul, în care Satan şi organizaţia lui vor fi cu totul distruși. - Matei 24:21, 22.

MARTORII LUI IEHOVA

[11] Împărăţia care de acum încolo va guverna lumea este Împărăţia care aparţine lui Iehova, deoarece Dumnezeu este autorul ei; și ea va justifica numele lui Dumnezeu şi va dovedi că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi Atotputernic. Această Împărăţie se mai numeşte şi „Împărăţia cerurilor", deoarece scaunul de domnie este în cer. Ea se mai numeşte şi „Împărăţia lui Cristos"

Cuprins

deoarece Cristos Isus este marele şi puternicul Domnitor sau Rege care demonstrează aduce la cunoştinţă judecata şi hotărârile lui Iehova şi care duce la îndeplinire planul lui Iehova.

[12] Întrebarea cea mare ce aşteaptă rezolvare, din zilele Edenului şi până acum a fost și este: Cine este Cel prea înalt, şi a cui voie trebuie să se facă între oameni? Nelegiuitul şi infamul Satan a dorit să fie asemenea lui Iehova Dumnezeu. El a provocat pe Iehova Dumnezeu şi a declarat, că Dumnezeu nu poate să aibă pe pământ nici un om, care în cele mai grele încercări, să poată să rămână credincios şi devotat faţă de El. Pentru ca numele Lui Iehova să fie justificat pentru totdeauna, Iehova a dat lui Satan ocazie deplină, ca să-şi dovedească afirmaţia şi după aceea a declarat, că scopul Lui este să nimicească pe Satan şi organizaţia lui, şi astfel să convingă creaţia întreagă că Iehova este Cel Atotputernic, Suprem. În timpul perioadei erei creștine, Satan a câştigat controlul asupra organizaţiei numită „creştinătate organizată", şi a îndemnat pe învăţătorii şi conducătorii aceleia ca să nege mărturia biblică despre crearea omului ca perfect, despre căderea omului prin păcat, despre mântuirea omenirii prin sângele lui Isus Cristos şi despre Împărăţia lui Dumnezeu, ca singura speranţă pentru ridicarea şi binecuvântarea naţiunilor şi popoarelor din lume. Iehova declară că scopul Lui este acela ca să aducă toată chestiunea la un sfârşit final și concludent. Prin urmare, El spune prin profetul Său: „Să se adune toate naţiunile, şi să se strângă toate popoarele! Care dintre ele poate să ne spună aceasta? Să ne dea în ştire cele de mai înainte? Să aducă pe martorii lor ca să se îndreptățească; să se audă, şi să se zică: Este adevărat!" (Isaia 43:9) Satan şi reprezentanţii lui între naţiuni sunt provocaţi acum, ca să-şi aducă martorii şi să-şi dovedească afirmaţiile, sau în caz contrat să recunoască că Satan este marele mincinos şi că numai Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat.

[13] Cine va vorbi în numele lui Iehova Dumnezeu şi cine va depune mărturie cu credincioşie în numele Lui? Faptul că Iehova va avea martori, care vor vorbi în numele Lui, nu poate să existe nici cea mai mică îndoială, deoarece El spune: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, şi Servul Meu pe care L-am ales; ca să cunoaşteţi şi să credeţi în Mine; şi să înţelegeţi că Eu sunt; înainte de Mine nu a fost nici un Dumnezeu, nici nu va fi după Mine. Eu sunt Iehova, şi afară de Mine nu este nici un mântuitor. Eu am prezis şi am mântuit, şi v-am arătat când nu era nici un dumnezeu străin între voi; De aceea voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu". Acest text al Scripturii este sprijinit pe deplin de profeţia lui Isus despre mărturia care trebuie dată naţiunilor, mărturie care trebuie să fie dată de urmaşii Lui credincioşi, care au fost făcuţi o parte a clasei templului; și prin urmare Isus identifică pe aceşti urmaşi credincioşi ai Lui și pe acela pe care-l numește „servul înţelept şi credincios" ca pe clasa va depune mărturia aceasta pentru numele lui Iehova. După cum Isus declară că după ce depunerea mărturiei va fi sfârşită, va urma marele timp de strâmtorare cunoscut ca Armaghedon, tot aşa spune şi profetul lui Iehova amintit mai sus: „Aşa zice Iehova, răscumpărătorul vostru, Sfântul lui Israel [al poporului ales al lui Dumnezeu]. Pentru voi am trimis la Babilon [organizaţia lui Satan] şi am dat jos toţi nobilii lui, şi pe haldei [reprezentanţii lui Satan], al căror strigăt este în corăbii. Eu sunt Iehova, Sfântul vostru, făcătorul lui Israel [poporul ales al lui Dumnezeu], regele vostru. Aşa zice Iehova, care a făcut drum prin mare, şi cărare în apele cele puternice; cel ce a scos care şi cai, armată şi putere; toţi la un loc stau întinşi jos, [cei ce formează organizaţia Diavolului], nu se vor mai scula; au trecut, s-au stins ca mucul." (Isaia 43:14-17). Astfel Domnul arată că va stârpi cu desăvârşire mulţimea Diavolului, după ce mărturia martorilor lui Iehova va fi sfârşită.

[14] Cristos Isus este marele Serv al lui Iehova, şi urmaşii credincioşi ai lui Cristos care sunt pe pământ la venirea Sa şi la întemeierea Împărăţiei Sale, formează ceea ce spune Sfânta Scriptură „picioarele aceluia, care aduce veşti bune şi care vesteşte pacea". (Isaia 52:7) Aceşti credincioşi sunt pe muntele lui Dumnezeu, pe muntele Sion, deoarece au fost adunaţi în organizaţia lui Dumnezeu, şi făcuţi o parte a acesteia; şi ei urmează conducerea lui Isus Cristos, Regele. (Apocalipsa 14:1, 2) Iehova Dumnezeu a făcut pe Isus Cristos şi membrele corpului Său ca uneltele Sale pentru deschiderea ochilor orbiţi ai oamenilor, pentru ca aceia care se află în organizaţia lui Satan ca prizonieri să fie eliberaţi şi

Cuprins

pentru ca ochii altor oameni cu bună voinţă să fie deschişi. (Isaia 42:6,7) „Iată, l-am dat de martor popoarelor, conducător şi căpetenie popoarelor." - Isaia 55:4.

[15] Iehova Dumnezeu, care lucrează prin Fiul Său iubit, Reprezentantul Său Executiv Principal, s-a sculat ca să pună capăt fărădelegii; însă înainte de nimicirea celui rău şi a organizaţiei sale, El trimite pe martorii Săi ca să avertizeze pe reprezentanţii lui Satan în creştinătate. (Ezechiel 3:5-11). Spre mângâierea şi încurajarea acelora care au acum îndrăzneala de a servi pe Dumnezeu şi de a vesti numele Său în ziua aceasta a judecăţii, Iehova spune: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta neprihănirea lui ca lumina soarelui şi izbăvirea lui ca o lampă care arde. Atunci naţiunile vor vedea neprihănirea ta, şi toţi împăraţii slava ta; şi-ţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului." Isaia 62:1,2. *R.V.*

[16] Până acum poporul credincios al lui Dumnezeu a fost cunoscut sub diferite nume, însă timpul a sosit când gura lui Iehova dă un nume nou poporului Său, ca să nu fie nici o neînţelegere, cu privire la faptul pe cine reprezintă ei. Martorilor Săi credincioşi, care ţin poruncile Sale şi au mărturia lui Isus Cristos, Iehova le spune: „Voi sunteţi martorii Mei… că Eu sunt Dumnezeu." Prin urmare, numele dat credincioşilor Săi este „Martorii lui Iehova". Iehova adeseori a folosit pe poporul Său devotat Lui cu credincioşie, ca să împlinească anumite părţi ale profeţiilor Sale, şi mai târziu le-a descoperit că ei au fost folosiţi în acest mod. În 1918 s-a întâmplat, că Isus Cristos a început judecata, la templul lui Dumnezeu. Din acel moment înainte cei aprobaţi au fost aduşi în templu şi făcuţi martorii lui Iehova. În timpul acela Iehova a dat numele nou unşilor Săi, şi toţi aceia care au fost aduşi în templu si sub mantia neprihănirii, au primit numele „Martorii lui Iehova". Cu toate acestea, Iehova nu a făcut cunoscut poporului Său până în 1931 că i-a numit în felul acesta.

RESPONSABILITATE

[17] Aceia, care de bunăvoie şi cu bucurie au primit numele nou dat de Iehova, şi-au asumat prin aceasta o responsabilitate solemnă. Când Israeliţii au stat înaintea muntelui Sinai, şi Iehova a vorbit cuvintele legii prin Moise, atunci poporul a răspuns cu un suflet: „Tot ceea ce a spus Dumnezeu vom face.". (Exod 19:8) Poporul şi-a asumat atunci o răspundere mare. Ei au avut atunci ocazie să fie credincioşi legământului lor. Tot astfel când poporul lui Dumnezeu a stat în faţa Lui şi a zis: „Ne dăm votul cu bucurie și în cunoștință de cauză ca să primim numele nou, pe care Iehova Dumnezeu ni l-a dat.” Prin aceasta toți aceștia şi-au asumat înaintea lui Dumnezeu o răspundere serioasă, şi acum fiecare are ocazie ca să-şi dovedească credincioşia faţă de numele acesta. Tot astfel fiecare grupă a unşilor, care mai târziu au primit rezoluţia aceasta și-au asumat o asemenea răspundere. Răspunderea înseamnă că toţi aceştia, pentru a fi credincioşi lui Dumnezeu, trebuie să depună o mărturie naţiunilor conform poruncii lui Dumnezeu. O astfel de răspundere nu se poate împlini doar prin dezvoltarea a ceea ce se numeşte „caracter", şi printr-o viaţă liniştită, curată şi sfântă. Această răspundere cere mai mult decât lucrurile acestea. Ea cere de la toţi care primesc numele ca ei să depună toate eforturile pentru a duce mărturia de avertizare şi de mângâiere la oameni, conform poruncii lui Dumnezeu.

[18] Credincioşia martorilor lui Iehova în depunerea mărturiei așa cum a fost poruncit, face ca duşmanul Satan ca să-şi îndrepte focul săgeţilor sale spre martorii lui Dumnezeu. Aceşti martori sunt singurii de pe pământ care demască pe Satan şi organizaţia lui infamă, şi pe oameni îi luminează cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu şi Împărăţia Sa; şi din acest motiv Satan se ridică ca să se războiască împotriva lor. (Apocalipsa 12:17). Instrumentul cel mai subtil de care se foloseşte în războiul acesta, este „omul fărădelegi" şi clerul așa-zisului „creştinism organizat". Acei preoţi care sunt sfinți în aparență și care se prezintă ca reprezentanţii lui Dumnezeu în mod înşelător duc în rătăcire pe funcționarii legii, ca să creadă ei sunt reprezentanţii lui Dumnezeu de pe pământ. Ei le spun, că bărbaţii şi femeile, care umblă din loc în loc cu vestea Împărăţiei lui Dumnezeu ar fi nişte duşmani ai guvernului, şi rebeli, care acționează sub haina religiei, şi că sunt separatiști și trebuie deţinuţi şi

Cuprins

pedepsiţi. Prin acest mijloc fals şi înşelător ei fac pe funcționarii legii, ca să cauzeze deţinerea, cercetarea şi întemniţarea martorilor credincioşi ai lui Iehova.

[19] Aceasta este în deplină armonie cu profeţia lui Isus şi alte profeţii, şi prin urmare trebuie să servească ca o încurajare mare pentru martorii lui Iehova. Dumnezeu le-a porunci ca să intre în Împărăţie prin porţi sau intrări, ca să înlăture pietrele de poticnire, şi să ridice sus steagul lui Dumnezeu pentru popoare. (Isaia 62:10). În înţelesul acesta ei sunt făcuţi conducători ai poporului. Ei intră astfel în Împărăție prin multe necazuri, exact aşa cum a fost prezis cu mult timp în urmă. - Fapte 14:22.

SOCIETATEA

[20] Primirea numelui nou înseamnă oare că am abandonat numele și titlul „Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere ?" Care este relația noastră adevărată faţă de Societate? Așa cum Domnul şi Maestrul nostru Isus Cristos când a fost în lume, dar nu din ea, și așa cum a poruncit urmașilor Săi să se supună legilor oamenilor, care nu sunt în contradicție cu legile lui Dumnezeu, tot așa este şi cu membrele corpului lui Cristos, care formează acum „Martorii lui Iehova". (Matei 22:21) Dacă un număr de oameni doresc să câştige dreptul de proprietate ca persoană juridică, pot să procedeze la aceasta pe două căi: (a) ori deţin dreptul juridic una sau mai multe persoane împuternicite în numele grupei întregi, ori (b) un număr de oameni formează o persoană juridică sau o corporaţie. Cea din urmă este mai convenabilă, deoarece o corporaţie este privită ca ceva având o existenţă veşnică, şi nu este nevoie să se schimbe împuterniciţi. Unii care afirmă că servesc Domnului au exprimat părerea nebună că Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere ar fi o organizaţie făcută de oameni, care lucrează sub controlul organizaţiei Diavolului. O astfel de părere este cu totul greşită şi este mai rea decât nebunia. Oamenii nu au organizat guvernări, ca să servească pe Diavol. Ei nici măcar nu au ştiut că Diavolul are vreo putere asupra guvernelor. Scopul primilor locuitori ai Americii a fost ca să întemeieze un guvern, în care să locuiască în pace, şi pot să se închine lui Dumnezeu, potrivit conştiinţei lor. Statul și guvernele naționale au fost organizate ca să asigure o îmbunătăţire în traiul şi viaţa omenească. Cu ajutorul preoţilor necredincioşi Diavolul a câştigat imediat controlul asupra domnitorilor, însă aceasta a făcut-o fără ca ei să ştie, deoarece ei nu s-au supus pe deplin lui Iehova Dumnezeu. Dacă un popor doreşte să trăiască în mod decent trebuie să aibă legi şi ordine, şi legile ţării au fost introduse în scop bun. Sunt milioane de oameni în ţara aceasta, care nu sunt o parte a organizaţiei lui Satan, însă trăiesc sub organizaţia aceasta, deoarece nu pot să schimbe lucrul acesta. Adevăraţii urmaşi ai lui Cristos Isus, care locuiesc în ţara aceasta, sunt în lumea lui Satan, dar nu sunt o parte a organizației lui. Este cu totul în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, ca urmaşii lui Cristos să se supună tuturor orânduielilor ţării, dacă aceste dispoziţii sau legi nu intră în contradicție cu legile lui Dumnezeu.

[21] Oastea consacraţilor lui Dumnezeu din Statele Unite s-a format într-o organizaţie sau Societate cu ceva timp înainte de 1884. În anul acela s-a ajuns la hotărârea că în interesul lucrului predicării evangheliei ar fi cel mai nimerit ca să întemeieze o corporaţie. Rezultatul a fost că s-a format și organizat Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere sub prevederile legilor statului Pennsylvania, cu scopul predicării evangheliei, așa cum este explicat în carta Societăţii după cum urmează: „Scopul întemeierii Societăţii este răspândirea adevărurilor biblice în diferite limbi, prin publicarea de tractate, foi volante, reviste şi alte documente religioase, și prin folosirea altor mijloace legale de tot felul pe care conducerea stabilită (Consiliul Director) le va găsi convenabile pentru promovarea scopului urmărit."

[22] Numele „Societate" a fost foarte potrivit aplicat atunci și acum corporaţiei întregi de urmași consacrați ai lui Isus Cristos care sunt interesaţi de Împărăţia Lui. Persoana juridică, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, este unealta societății lui Dumnezeu pentru executarea lucrării. Deoarece Societatea este organizată sub legile ţării, aceasta nu înseamnă nicidecum că ea lucrează prin

Cuprins

împuternicirea organizaţiei lui Satan. Daca Satan ar fi putut împiedica formarea „Societății” și incorporarea ei, atunci am fi putut fi siguri că el ar fi făcut aceasta. Este deci o răutate să se zică, că „Societatea” lucrează prin autoritatea organizaţiei lui Satan. Atitudinea potrivită a „Societății”, alcătuită din unșii lui Dumnezeu de pe pământ, față de corporație, Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, este că gruparea de oameni care urmează să alcătuiască „servul” sau martorii lui Iehova este numită pe drept „Societatea", iar corporaţia este servitoarea sau unealta acestei grupări de oameni unși, prin care ei îndeplinesc o parte a lucrării lor. Societatea a fost organizată sub legile statului Pensylvania, însă desfăşoară activitate în lumea întreagă. În anul 1909 „Societatea", adică, poporul consacrat al lui Dumnezeu, a hotărât să mute conducerea principală din Pensylvania în Statul New York; și pentru ca să poată face cerinţelor impuse de împrejurări şi să se dea posibilitate acestei societății să-și desfășoare lucrarea într-un mod ordonat, a fost format şi organizat „Peoples Pulpit Association" sub legile stabilite pentru corporaţie a Statului New York; și Peoples Pulpit Associetion lucrează în armonie cu Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. Ce se spune despre Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere este adevărat și despre Peoples Pulpit Association, și anume, că este servitoarea sau unealta „Societăţii", adică a poporului consacrat şi uns al lui Dumnezeu, ca să desfășoare lucrarea Împărăţiei într-un mod ordonat.

[23] Mai târziu s-a organizat o corporaţie similară sub legile Angliei, şi sub numele de corporaţie Asociația Internaţională a Studenților Bibliei. Și corporaţia aceasta este unealta sau instrumentul „Societăţii", sau a grupării poporului uns al lui Dumnezeu, ca să desfășoare lucrarea Împărăţiei într-un mod ordonat. Nici una dintre aceste corporaţii nu primește autoritate de la Satan, ci ele toate sunt duşmane de moarte a lui Satan, şi sunt singurele împotriva cărora Satan face război acum.

[24] Dorind să stea cu totul departe de organizaţiile bisericeşti confesionale, şi de a nu fi nici un fel de sectă sau cult, „Societatea" sau poporul consacrat al lui Dumnezeu, nu a adoptat nici un nume deosebit, ci a folosit în general numele Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie, deoarece erau și sunt cercetători ai Bibliei şi servi ai Domnului. Alţii i-au numit „Milenişti", „Russellişti", „Poporul Turnului de Veghere" şi alte denumiri.

[`25] În anul 1918 când Domnul a venit la templul lui Iehova, şi a început cu judecata, atunci servii care erau plăcuţi lui Dumnezeu, au fost adunaţi în templu şi sub mantia dreptăţii şi au devenit o parte a „servului" ales, care este unsul, Cristosul lui Iehova. Atunci Iehova a dat acestei societăți un nume nou, pe care numai acum l-a înţeles, şi pe care cu bucurie îl primeşte; numele acesta este: „Martorii lui Iehova". Gura Domnului i-a numit astfel. Aceasta nu înseamnă nicidecum că ei au desființat persoana juridică, care formează unealta sau instrumentul pe care-l folosesc pentru lucrul lor. Ei continuă ca să folosească aceste corporaţii ca şi până acum şi pentru scopul pentru care au fost organizate.

TURNUL DE VEGHERE

[26] Iehova Dumnezeu învaţă pe poporul Său prin Isus Cristos şi servii Lui numiți pentru aceasta. Lumina şi adevărul aparţin lui Dumnezeu. Revista *Turnul de Veghere* una din uneltele de care se foloseşte Domnul între oameni ca să înveţe pe poporul Său. Revista este controlată de Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. Conducerea (Consiliul Director), văzând că nu există nici în Scriptura, nici în alt loc vreo bază pentru menţinerea unui comitet editorial, a dizolvat comitetul editorial. Veţi observa că în locul acestui comitet editorial apare textul următor: „Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi." (Isaia 54:13 *A.R.V.)* „Revista" a primit o copertă nouă, care găsește bază deplină în Scriptură. Scopul este de a folosi totul în legătură cu Societatea pentru a depune o mărturie spre lauda şi preamărirea lui Iehova Dumnezeu.

Cuprins

CONDIȚII

[27] Condiţiile stabilite de Sfânta Scriptură şi care sunt cerute martorilor lui Iehova, sunt următoarele: consacrare totală şi deplină pentru a face voia lui Dumnezeu și a o și face într-adevăr; a fi născut din Dumnezeu şi a fi chemat pentru Împărăţie şi a urma chemarea; a fi ales și recunoscut ca aprobat pentru credincioşia lui, a fi adus în templu şi sub mantia dreptăţi. Unii ca aceştia devin apoi copiii lui Dumnezeu, prin Sion. De la aceștia se cere ascultare deplină faţă de poruncile lui Dumnezeu, în măsura în care ne stă în putere ca să ne supunem. Ei trebuie să fie devotaţi cu desăvârşire lui Dumnezeu, şi să facă din toată puterea ceea ce le stă la îndemână, şi anume, în armonie cu voinţa exprimată a lui Iehova. Nu este datoria oricărui om sau a mai multor oameni, ca să judece arbitrar cine sunt martorii lui Iehova, ci fiecare trebuie să decidă pentru el însuşi dacă este sau nu un martor al lui Iehova, bazându-și concluzia pe mărturia Spiritului Sfânt şi pe purtarea lui în armonie cu aceasta. Mulți pot să spună că ei sunt martorii lui Iehova, însă cuvintele nu au nici o valoare dacă purtarea arătată din partea acestora nu dovedește devotament deplin faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa. Aceasta se dovedeşte prin aceea, că creatura ia sau urmează un curs de acțiune fără compromisuri și cu totul de partea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Precum este scris: ”Fiţi sfinţi, pentru că Dumnezeu este sfânt”. Toţi care au fost aprobaţi de Dumnezeu trebuie să fie pe de-a întregul consacraţi cauzei Sale, şi să refuze să aibă vreun interes, sau parte sau simpatie cu organizaţia lui Satan.

[28] Faptul că Iehova a desemnat o anumită clasă ca pe martorii Lui, este o dovadă concludentă că aceştia trebuie să depună mărturie pentru numele şi planul lui Iehova. Cât timp martorii vor face lucrul acesta, se vor folosi şi mereu vor tot folosi mijloacele pe care Domnul le va pune la dispoziţie. Din aceste îngrijiri fac parte cele trei corporaţii amintite mai sus, maşinile de tipărit, maşinile pentru confecţionarea cărţilor, radioul şi alte mijloace înrudite de a face cunoscut popoarelor de pe pământ, că Iehova este Dumnezeu, şi că Împărăţia Sa a sosit. Cu toate că este necesar să se cumpere maşini şi alte materiale de la cei care fac parte din organizaţia lui Satan, aceasta nu face ca acele mașini sau materiale să fie o parte a organizaţiei Diavolului; şi ar fi o nebunie de cel mai înalt grad să se spună că „Societatea" foloseşte instrumentele acestea prin autoritatea sau aprobarea organizaţiei lui Satan. Iehova Dumnezeu este autorul şi creatorul tuturor materialelor.

[29] Martorii lui Iehova trebuie să continue cu răbdare şi stăruinţă să lupte lupta bună, depunând cu curaj mărturia până la sfârşit. „Aici este răbdarea sfinţilor; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus". (Apocalipsa 14:12) Aceasta arată o probă a poporului lui Dumnezeu; şi proba este în curs şi va continua până la sfârşit. Linia de despărţire este trasă clar şi lămurit. Martorii lui Iehova sunt aceia care urmează să preia conducerea pe partea Lui, şi care refuză să cinstească organizaţia Diavolului, sau chiar să aibă ceva de a face cu ea. Este un timp de mare primejdie, deoarece ziua judecăţii a sosit, când sfinţii trebuie să păşească cu curaj înainte pentru Domnul, în vestirea mesajului sau adevărului Lui. Nimeni nu trebuie să se poarte fără minte sau neînţelept sau să caute să ajungă într-o situaţie de martir. Țineți minte că voi reprezentaţi pe Dumnezeul Veşniciei şi pe Împărăţia Sa, şi că toată puterea universului vă stă în ajutor; despre aceasta putem fi siguri, dacă suntem înţelepţi şi credincioşi legământului nostru. În legătura aceasta cei care vor fi credincioşi până la moarte vor primi răsplata cea mare. Aceştia trebuie să-şi păstreze neprihănirea şi devotamentul faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa.

Cuprins

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce trăsătură proeminentă a planurilor lui Dumnezeu este acum în curs? Cu cine se ocupă şi în ce chip? Cum trebuie să primească aceştia invitația pentru a fi folosiţi pentru scopul deosebit pentru care El oferă privilegiul de a-L reprezenta? De ce trebuie să se facă lucrul acesta de mărturie?

2. Ce descoperă Sfânta Scriptură despre mijloacele pe care Iehova le foloseşte pentru executarea scopului Său? Ce aplicare îşi găseşte aceasta asupra lucrului Său, care se face acum pe pământ?

3-5. Cu privire la întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu, ce anume s-a împlinit (a) înainte de venirea lui Isus la Iordan? (b) prin Isus de la Iordan până la Golgota? (c) la Rusalii şi după aceea?

6. Arată din Scriptură că Isus a accentuat faptul Împărăţiei lui Dumnezeu şi că apostolii au crezut promisiunile Sale despre Împărăţie.

7. Explică şi aplică Evrei 10:12, 13. Arată cum cei credincioşi cu devotament faţă de Iehova Dumnezeu au fost conduși să vadă importanța anului 1914, şi cum s-a dat în anul acela dovada vizibilă a împlinirii cuvintelor din Psalmul 2:6-8.

8. Ce evenimente mari din cer şi de pe pământ au marcat începutul împlinirii Psalmului 110:2? La ce s-a referit Isus cu privire la împlinirea cuvintelor Sale din Matei 24:8?

9. Ce dovadă avem că judecata lui Isus, a judecătorului celui mare, a început în acel timp şi în felul cum a fost prezis în Sfânta Scriptură?

10. Descrie efectul veştii că Regele a sosit şi Împărăţia Sa a început.

11. Explică însemnătatea numelui cu care numită Împărăţia.

12. Ce mare întrebare a fost în discuţie de la zilele Edenului? Explică cum s-a ivit o astfel de întrebare? Pentru ce a întârziat Iehova atât de mult timp ca să aducă chestiunea la un final decisiv? Care este starea prezentă în privinţa aceasta?

13. Pentru ce ocazie au fost scrise cuvintele din Isaia 43:10-12? Cum sunt întărite cuvintele acestea prin cuvintele lui Isus din Matei 24:14,45-47? Ce este arătat prin Isaia 43:14-17?

14. Explică cuvintele „picioarele aceluia care aduce vestea bună şi vesteşte pacea". Aplică Isaia 55:4. Prin ce mijloace va fi executat planul descris acolo?

15. La ce se referă cuvintele din Ezechiel 3:5-11 şi Isaia 62:1,2? Cu ce scop au fost scrise?

16. Când şi cu ce scop a numit Iehova pe poporul Său cu un nume nou?

17. Arată răspunderea şi obligația care însoțesc cuvintele din Exod 19:18: ‚Vom face tot ce a vorbit Domnul". Cum îşi găseşte evenimentul acela o paralelă în timpul prezent. Cum se poate realiza pe deplin răspunderea aceasta?

18,19. Explică activitatea crescândă a lui Satan faţă de martorii lui Dumnezeu în timpul de faţă. Prin cine se războieşte împotriva lor? Care este legătura acestui lucru cu Isaia 62:10 şi Fapte 14:22?

20-25. Explică aplicarea termenului „Societatea". Arată clar şi lămurit adevărata relaţie referitoare la ea a celor trei corporaţii: Societatea de Biblii și Tratate Turnul de Veghere, Asociația Internațională a Studenților în Biblie și Peoples Pulpit Association.

26. Explică natura şi scopul *Turnului de Veghere*.

27. Explică clar cerinţele descrise în Sfânta Scriptură pe care trebuie să le întrunească aceia care doresc să fie martorii lui Iehova.

28. Ce obligație au aceia pe care Iehova i-a denumit ca martorii Săi? Prin ce mijloace îşi îndeplinesc această datorie? Influenţează aceasta atitudinea lor faţă de lume sau organizaţia lui Satan? De ce?

29. Explică Apocalipsa 14:12. Arată necesitatea de/pentru curaj şi discreție în timpul prezent. În privința aceasta, care este importanța unei cunoaşteri clare a relaţiei noastre faţă de Iehova?

Cuprins

PUBLICITATE UNITĂ

Martorii lui Iehova constituie reprezentanții de publicitate ai Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Acestora Domnul le-a încredințat mărturia lui Isus Cristos, și ei respectă cu bucurie poruncile lui Iehova. Cuvântul sau mesajul este al lui Iehova, și bunătatea Lui iubitoare față de micul grup de martori i-a făcut importanți. Prin urmare, este scris că Iehova dă cuvântul și mare este societatea care-l vestește. Această societate nu este mare la număr, și nici în putere, ci este mare în favoarea și în puterea lui Iehova Dumnezeu. În mod sigur, membrii Societății trebuie să fie uniți, deoarece toți sunt născuți dintr-un singur spirit, toți sunt chemați într-o singură speranță a chemării lor la Împărăție, toți sunt aleși și unși, și sunt făcuți membrii ai societăți martorilor lui Iehova. Nu poate să existe nici o despărțire în această Societate. Trebuie în mod sigur să existe unitate în acțiunea lor, și acțiunea lor este și trebuie să fie vestirea numelui lui Iehova, a Regelui, și a Împărăției Sale.

Societatea vestește acum mesajul Împărăției în mai mult de treizeci și cinci de limbi, și acest mesaj este dat națiunilor lumii ca o mărturie, lucrare care se face în ascultare de porunca Domnului. Această poruncă, așa cum a afirmat-o El clar, trebuie să fie respectată imediat după Războiul Mondial. (Mat. 24:14). Chiar dacă acești martori vorbesc limbi diferite, ei toți cântă unul și același cântec. În unitate și armonie completă ei își înalță glasul și cântă. Noi ne aflăm acum în acea zi în care Iehova Dumnezeu a făcut cunoscut poporului Său semnificația numelui Său și a planurilor Sale, și cei care formează rămășița credincioasă se bucură că Iehova i-a selectat și le-a spus să meargă înainte și să facă cunoscut altora că El este Cel Suprem și că timpul hotărât de El este aproape când El își va justifica numele înaintea întregii creații. Conform cuvintelor profetului toți cei unși văd acum față în față, adică, înțeleg frumusețea și armonia planurilor lui Dumnezeu așa cum sunt exprimate în Cuvântul Său. Văzând aceasta ei izbucnesc în cântare. O „cântare" înseamnă sunete armonioase proclamate spre lauda Creatorului. Un sunet discordant Scripturile îl denumesc ca „zgomot". Toți cei care nu lucrează împreună în armonie spre slava lui Dumnezeu și în unitate în declararea mesajului Împărăției fac pur și simplu zgomot. Toți cei din clasa templului care sunt acum pe pământ își înalță mesajul de laudă la adresa numelui lui Iehova, într-o cântare armonioasă, măreață. Acesta este unul din mijloacele prin care sunt identificați toți membrii.

Adunarea a ajuns la acea unitate binecuvântată menționată de apostol. Cristos Isus este la templul Său și a adunat pe ai Săi la Sine. Membrii rămășiței, dându-și seama de acest lucru, sunt implicați în ducerea mesajului conform voii Lui. Pentru ca să fie obținute cele mai bune rezultate, și spre slava Domnului, s-au luat măsuri pentru o lucrare de mărturie unită. Mărturia fiecărui martor și a tuturor martorilor va fi una și aceeași, chiar dacă ei vor vorbi limbi diferite. Ei nu vor vorbi propriile lor cuvinte, ci mesajul Împărăției atrăgând atenția asupra lucrurilor pe care Dumnezeu vrea ca oamenii să le știe acum. În acest sens Societatea a organizat mai multe convenții în timpul anului, o listă a cărora apare mai jos. Fiecare din aceste convenții va fi sub supravegherea Societății. Președintele va fi numit de Societate, și programele vor fi elaborate de ea. Directorul de teritoriu numit de Societate va conduce lucrarea pe teren. Fiecare din aceste convenții de serviciu se va deschide vineri seara. În acel moment președintele sau cineva sub îndrumarea sa va da instrucțiuni cu privire la lucrarea de teren pentru zilele care vor urma. Perioada înainte de prânz și până la ora 2:30 după-amiaza în zilele de sâmbătă va fi dedicată lucrării de serviciu pe teren. La ora 3:30 Sâmbătă după-amiază va fi o adunare a martorilor lui Iehova și un vorbitor va fi însărcinat să vorbească, care va folosi un articol recent din Turnul de Veghere. Duminica, lucrarea de serviciu se va face înainte de prânz și după amiază în același fel, și va fi urmată de o întâlnire după-amiaza și seara.

Vorbitorii vor fi bucuroși să dezbată adevărurile recente care apar în Turnul de Veghere și în cărți, deoarece aceasta va da posibilitate fraților care formează martorii lui Iehova să fie în pas cu adevărul pe care Domnul îl dă poporului Său și să cunoască voia Lui cu privire la ei. Toți își dau seama că este un privilegiu foarte mare să fi un martor pentru Iehova, și toți cei care iubesc cu adevărat pe

Cuprins

Domnul vor dori să ia parte în lucrare și chiar vor face aceasta. Toți vor fi nerăbdători să lucreze împreună în armonie perfectă. Dacă unii sunt înclinați să se opună lucrării de serviciu, aceasta este de la sine o dovadă că nu sunt în armonie cu mesajul Împărăției și nu sunt martorii lui Iehova. Cei loiali să nu se implice în nici o controversă, ci să meargă înainte în lucrare; și dacă sunteți împiedicați de cei care se opun, retrageți-vă și organizați-vă într-un organism pentru acțiune armonioasă. Acum trebuie să existe activitate unită în vestirea adevărului, și doar cei care sunt în unitate deplină vor sta împreună și vor sta de partea Domnului.

Desigur, societățile martorilor lui Iehova vor dori să lucreze în armonie exactă cu sediul general pentru ca să nu existe nici un dezacord, și vor lua măsuri, așadar, să participe la convențiile numite și să nu organizeze alte convenții care ar intra în conflict.

În timpul anului perioade specifice de timp au fost puse deoparte pentru lucrare unită, și această lucrare va fi desfășurată de frații și denumite ca Perioade de Mărturie Unită. Această denumire sună mai frumos decât „perioade de campanie". Denumirea „Perioade de Mărturie Unită" este Scripturală și în armonie cu lucrarea Domnului, și înseamnă un timp specific pus deoparte în care toți martorii lui Iehova care au posibilitatea se vor implica în lucrarea de teren. Aceste perioade de mărturie unită sunt desemnate după cum urmează:

Perioada de Mărturie a cărților legate – din 30 Ianuarie până în 7 Februarie. În timpul acestei perioade se va face un efort special de a plasa cărțile legate în mâinile oamenilor.

Perioada de Mărturie Internațională – din 30 Aprilie până în 8 Mai, inclusiv. Aceasta pare să fie cea mai bună perioadă pentru frații de pe tot pământul ca să se implice într-o mișcare uniformă și unită în proclamarea mesajului Împărăției. Este primăvară în nord și toamnă în sud, și un timp potrivit pentru toți să se implice în lucrare.

Perioada de Mărturie de 200, 000 de ore – din 2 Iulie până în 10 Iulie, inclusiv. Ea este denumită astfel pentru a acorda mai multe ore lucrării de serviciu pe teren, pentru ca să fie dat un număr mai mare de mărturii.

Perioada de Mărturie a Secerişului – din 3 Septembrie până în 11, inclusiv. Acesta este anotimpul se secerare a grâului, în special în Emisfera Nordică, și când oamenii sunt într-o atitudine mai bună de a învăța de la Domnul. Perioada include, de asemenea, Ziua Muncii în America.

Perioada de Mărturie a Laudei – din 12 Noiembrie până în 20, inclusiv. Aceasta va urma încheierea anului fiscal și va fi începutul unui alt an. Ea va găsii poporul lui Dumnezeu de pe întreg pământul uniți în cauza fericită și dând laudă lui Dumnezeu în timp ce cântă minunile lucrărilor Lui și binecuvântările pe care El le revarsă asupra celor care-L iubesc.

În toate aceste perioade de mărturie, martorii lui Iehova sunt implicați în vestire unită, prin faptul că fac cunoscut pe Iehova Dumnezeu, Regele Lui și Împărăția Lui. În fiecare parte a pământului frații își vor da seama că lucrează împreună în armonie deplină cu frații lor de pretutindeni, și că Cristos Isus conduce în marea campanie împotriva dușmanului și în scurt timp eforturile Lui, prin harul lui Dumnezeu, vor fi încununate cu victorie completă spre slava Celui Preaînalt.

CAUZA DEGENERĂRII

LUCIFER, heruvimul sfânt, a fost cea dintâi dintre fiinţele spirituale ale lui Dumnezeu care a păcătuit. Adam, primul om de pe pământ, a fost primul din lumea noastră, și cel dintâi dintre creaturile pământești ale lui Dumnezeu, care a păcătuit. Prin fapta lui nelegiuită, a intrat păcatul în lume. Pedeapsa cu moartea oare urmează să fie adusă și asupra lui Lucifer pentru călcarea legii lui Dumnezeu? Judecata lui Dumnezeu este aceea că el trebuie să moară şi să fie mort pentru vecie. Aceasta este în acord cu profeţia lui Ezechiel în cap. 28:15-18: „Ai fost perfect în căile tale, din ziua în care ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoţului tău te-ai umplut de violență, şi ai păcătuit; de aceea te voi arunca de pe muntele lui Dumnezeu, şi te voi nimici,

Cuprins

heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor de foc. Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale; ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te voi arunca la pământ, te voi pune înaintea împăraţilor, ca să te privească. Prin mulţimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoţului tău, ţi-ai spurcat locaşurile sfinte; de aceea voi scoate din mijlocul tău un foc, care te va mistui; și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea tuturor celor ce te privesc." Cu privire la Acela pe care Dumnezeu îl va folosi ca să execute pedeapsa cu moartea asupra necredinciosului Lucifer, stă scris în Evrei 2:14: "Altfel dar, deoarece copiii (lui Dumnezeu de pe pământ) sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi el însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică, pe Diavolul." Pedeapsa pentru călcarea de lege a lui Lucifer, va fi executată la timpul stabilit de Dumnezeu. Dumnezeu are un timp fixat pentru tot ceea ce face.

Numele Lucifer înseamnă „purtător de lumină", stea a dimineții. După păcatul său el a fost cunoscut sub numele Balaur, Satan, Şarpe şi Diavol. (Apocalipsa 20:1-3). Când Iehova dă un nume unei creaturi, acel nume are o însemnătate adâncă. Balaur înseamnă „devorator"; Satan înseamnă „adversar" sau „opozant"; Şarpe înseamnă „înşelător"; iar Diavol înseamnă „calomniator". Aceste nume indică calea nelegiuită şi pe deplin rătăcită pe care a urmat-o Diavolul de la nelegiuirea sa din Eden. De atunci şi până astăzi el a fost adversarul şi duşmanul lui Dumnezeu, şi tot astfel şi duşmanul şi adversarul tuturor acelora care au căutat să asculte de legile lui Dumnezeu. Astfel, oricine, care a fost atacat de Satan, în măsura aceea a fost pus pe probă. Din cuvântul lui Dumnezeu reiese clar că scopul lui Dumnezeu este acela ca să dea ocazie fiecărei creaturi ca să aleagă, ori să urmeze pe Satan, ori să asculte pe Dumnezeu; şi aceasta explică de ce s-a amânat atâta vreme executarea judecății asupra lui Satan.

Potrivit Geneza 3:15 o altă parte a judecăţii rostite asupra lui Adam a intrat când a fost găsit vinovat, și anume: „Duşmănie voi pune între tine [Şarpele, Diavolul] şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei răni călcâiul." Această declaraţie a Scripturii cuprinde o însemnătate dublă. Şarpele literal, un animal care umbla pe picioare pe vremea aceea a fost osândit, ca să se târască în ţărâna pământului pe pântece, şi să fie urât şi ucis de om. Deoarece şarpele a fost folosit de Diavol, a devenit un simbol al înşelăciunii, reprezentând prin aceasta pe Diavol. „Sămânţa" şarpelui amintită aici se referă la acele creaturi care vor deveni unelte sau reprezentanţi de bună voie ai Diavolului. De exemplu, în Ioan 8:40-44 Isus a zis către aceia, care au căutat să-1 omoare: „Voi aveţi de tată pe Diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este un mincinos şi tatăl minciunii."

„Femeia" din profeţia amintită mai sus, este un simbol al organizaţiei lui Dumnezeu, numită Sion, care dă naştere „seminței" care a fost promisă în baza legământului încheiat cu patriarhul Avraam. „Sămânţa" aceea este „Cristosul", Unsul lui Dumnezeu, în care, la timpul hotărât de Dumnezeu, toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate. Judecata lui Iehova spune că după aceea va fi duşmănie între sămânţa „şarpelui" şi între „sămânţa femeii". Diavolul și îngerii lui şi reprezentanţii lui văzuţi au atacat pe faţă şi cu putere pe aceia care au căutat să servească Domnului şi să calce pe urmele lui Isus Cristos. Lupta a fost şi este şi acum în curs între unşii Domnului pe de o parte şi între Diavol şi îngerii lui pe de altă parte. Cuvintele apostolului către creștinii din Efes sună astfel: „Căci noi nu luptăm împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor întunericului acestei lumi, împotriva răutăţii spirituale în locurile înalte", sau, conform citirii marginale, „împotriva spiritelor rele în locurile cerești". - Efeseni 6:12.

În această parte a judecăţii există o promisiune vagă făcută despre victoria prin „sămânţa femeii" în faptul că „sămânța femeii" va zdrobi capul şarpelui. Din aceasta rezultă că „sămânţa" trebuie să fie adusă la existenţă, şi că până la vremea aceea Dumnezeu va îngădui ca Satan să meargă înainte în lucrul său neruşinat, şi să meargă în el până la culme; şi aceasta a şi făcut. Dumnezeu însă a promis că Satan va suferi o înfrângere definitivă şi la timpul hotărât va fi zdrobit sub picioarele Unsului. (Romani

Cuprins

16:20) Faptul că capul duşmanului trebuie să fie zdrobit, şi că aceasta se va face prin „sământa femeii”, lasă să cadă o rază de lumină pe calea omului şi arată că va veni în viitor un timp mai bun.

Deoarece această stare mai bune trebuie să fie adusă prin „sământa femeii” ca unealta lui Dumnezeu, o astfel de „sământă” trebuie făcută desăvârşită şi în deplină armonie cu Dumnezeu. Ca aceasta să se poată întâmpla, este înţelept să deducem că Iehova trebuie să aducă în existenţă o „creaţie nouă”, înainte de a se putea realiza starea mai bună a omului. Puţini dintre urmaşii lui Adam au ţinut cu stăruinţă la raza aceasta de speranţă. Unii dintre ei au făcut aceasta cu toate că nu au putut cuprinde înţelesul ei. Însă astăzi cercetătorul planului lui Dumnezeu, care cu inimă plină de mulţumire, urmăreşte hotărârile lui Dumnezeu, se bucură de această rază slabă de speranţă a judecăţii rostite înainte cu atâtea secole în Eden.

Dumnezeu a cunoscut fiecare amănunt al planului Său pentru oameni, din ziua în care a adus sentinţa Sa. Iubirea sa, care este expresia desăvârşită a altruismului Său, a oferit toate amănuntele acelui plan care se vor împlini la timpul hotărât. Planul acesta asigură restatornicirea omenirii prin mijlocul unei „creaţii noi”. Înţelepciunea lui Dumnezeu a condus desfăşurarea şi executarea continuă a hotărârilor Sale. După ce întreg scopul Său va fi împlinit, acesta va reflecta măreţia lui Dumnezeu, înţelepciunea, dreptatea, iubirea şi puterea Sa nemărginită. Haideți să înaintăm cu credinţă deplină ca să cunoaştem mai mult despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu, deoarece unul care învață în felul acesta găseşte calea care duce la viaţă şi fericire. Căci Isus a spus: „Şi aceasta este viaţa veşnică, ca să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos, pe care 1-ai trimis.” - Ioan 17:3.

Degenerare înseamnă un proces de deteriorare, adică, o cădere treptată tot mai jos şi mai jos, care dacă continuă, conduce la înjosire şi o demoralizare totală. Decăderea omenirii a început în afara Edenului, şi a mers înainte până când a atins apogeul.

Un om desăvârşit este desăvârşit în spirit şi corp, şi posedă dreptul la viaţă. Judecata lui Iehova împotriva lui Adam i-a luat dreptul la viaţă. Când a fost izgonit din grădina Edenului, el poseda încă sănătatea minţii şi a corpului, însă deoarece a fost judecat la moarte, a trebuit să se execute hotărârea judecătorească, și a început procesul morţii. Cu toate că omul a fost neascultător de Creatorul său, şi prin aceasta a pierdut orice pretenţie la prietenia acestuia, totuşi Dumnezeu a avut grijă de el. Adam şi soţia sa erau goi. Raportul din Geneza 3:21 spune: „Iehova Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele.” Presupunerea este că pieile au fost luate de la animale, dar aceasta nu este neapărat adevărat, și nici atât de important. Faptul că Dumnezeu i-a îmbrăcat, a fost cel mai important.

Nu era deloc necesar să poarte astfel de piei pentru a-i proteja de furtuni şi vreme aspră, pentru că pe vremea aceea nu erau pe pământ nici viscole şi nici friguri exagerate. Temperatura de pe pământ a fost practic aceeași, aceasta fiind produsă în urma acoperemântului de apă din jurul pământului. Hainele probabil că le-au fost date ca o acoperire ca să-şi ascundă goliciunea unul de altul, și de ochii copiilor care urmau să se nască. Oricare ar fi fost motivul, aceasta a fost o faptă a bunătăţii iubitoare a marelui Creator.

Raportul despre naşterea copiilor lui Adam şi a soţiei sale este scurt. Nu se spune numele tuturor copiilor lor. Cain este fiul cel dintâi care este numit, şi Abel este al doilea. În tot cazul este sigur că s-au născut şi alţi copii, atât de parte bărbătească, cât şi femeiască, şi au trăit în acelaşi timp cu Cain şi Abel. Fără îndoială ambii bărbaţi era capi de familie. Scriptura afirmă clar că Cain a avut soţie; şi soţia lui trebuie să fi fost o fată de a lui Adam, şi prin urmare, ea trebuie să fi fost sora lui. (Geneza 4: 17). Numele Cain înseamnă „câştigat”. Eva avea în minte sământa pe care Dumnezeu a promis-o şi care trebuia să zdrobească capul şarpelui; şi ea a trebuit să tragă concluzia că a primit sământa, care în sfârşit îi va aduce biruinţa.

Însă, în decursul timpului, Eva a fost deziluzionată, deoarece purtarea rea a lui Cain a servit numai ca să dovedească că degenerarea neamului omenesc în urma păcatului a prins rădăcină, şi că omul nu a putut opri sau înlătura decăderea înjositoare.

STĂPÂNIREA OMULUI

A AVEA stăpânire, înseamnă a domni sau a guverna. De la întemeierea pământului Dumnezeu și-a propus ca omul desăvârşit să aibă stăpânire peste pământ şi peste creaturile pământului.

Un prinţ este un domnitor sau conducător care poartă toiagul de domnie cu autoritate. Omul desăvârşit Adam a fost făcut prinţul sau domnitorul pământului. Unul care este îmbrăcat cu autoritate şi împuternicire este supus întotdeauna aceluia care i-a dat împuternicirea, şi el trebuie să se conformeze cerinţelor şi condiţiilor, pe baza cărora i s-a dat împuternicirea. Dacă omul cercetează în profunzime, va afla că toată puterea şi autoritatea derivă de la Iehova. Orice putere şi autoritate exercitată pe drept trebuie să fie exercitată în armonie cu voinţa Lui.

Iehova şi-a exprimat planul de a crea pe om. Adresându-se, fără îndoială Logosului, agentul Lui credincios și activ în crearea tuturor lucrurilor, El a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să aibă stăpânire peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ.” - Geneza 1:26.

Puterea lui Iehova este nemărginită. Dacă El vrea să creeze ceva aceasta înseamnă că sigur se va întâmpla conform voinţei Sale. După ce a hotărât să creeze pe om după chipul Lui şi după asemănarea Lui, El a trecut la fapte. A fost voinţa Lui, ca omul să fie un prinţ, şi să domnească asupra lucrurilor de pe pământ, şi aşa s-a şi întâmplat. Nu poate să fie nici cea mai mică îndoială asupra faptului, că omul a fost creat pentru pământ, şi pământul pentru om. Voinţa lui Dumnezeu asupra acestui punct este exprimată: „Căci aşa vorbeşte Domnul care a făcut cerurile, însuşii Dumnezeu care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit. Eu sunt Domnul, și nu este nimeni altul. Eu am făcut pământul şi am făcut pe om pe el; Eu, cu mâinile Mele, am întins cerurile, şi am aşezat toată oştirea lor” - Isaia 45:18,12.

Întrucât domnia peste toate lucrurile îi aparţine lui Iehova, El poate să împartă teritorii de domnie oricui voieşte. Este scris: „Pământul este al Domnului, cu tot ce este pe el; lumea, şi cei ce îl locuiesc.” (Psalm 24:1). Din nou, în Psalmul 115:16 stau scrise următoarele cuvinte: „Cerurile sunt ale lui Iehova, dar pământul 1-a dat fiilor oamenilor”.

Atât omul, cât şi pământul aparţin lui Iehova, deoarece El le-a creat pe amândouă. Deoarece autoritatea omului de a stăpâni peste pământ i-a fost dată de Dumnezeu, omul trebuie să exercite această autoritate și stăpânire în armonie cu voinţa lui Dumnezeu.

Când Adam a primit domnia aceasta, şi a fost pus ca domnitor peste pământ, în acelaşi timp i-a fost dată datoria şi răspunderea s-o folosească în armonie cu Creatorul său. Adam a fost pus în grădina Edenului ca îngrijitorul acesteia. Nu i s-a cerut să depună eforturi ostenitoare ca să-şi câştige hrana. Edenul a adus a produs din belşug hrană care era esențială pentru susţinerea şi plăcerea lui. I s-a dat stăpânire asupra animalelor, păsărilor şi peştilor, şi toate acestea trebuiau să asculte de el şi chiar au ascultat de el. I s-a dat putere şi autoritate ca să producă rasa sa proprie. Dacă autoritatea aceasta primită de la Dumnezeu ar fi folosit-o în armonie cu voința Creatorului său, atunci ar fi zămislit o familie desăvârşită şi fericită de copii. Dumnezeu i-a dat privilegiul ca să se folosească de capacităţile sale. El a putut de bunăvoie să se supună, sau nu. Cu toate acestea, această liberă voinţă nu l-a scutit nicidecum de răspunderea de a fi în armonie cu Iehova şi de a-și exercita autoritatea în armonie cu voinţa sfântă a lui Dumnezeu.

Edenul a fost un teritoriu mare, mult mai întins decât se crede în general. Această grădină de plăceri trebuie să fi cuprins teritorii considerabile. Patru râuri au ieşit din grădina Edenului, şi au udat pământul de jur-împrejur. În Eden nu numai plantele măreţe au îmbucurat ochiul, şi au produs fructe preţioase, ci se mai găseau în el şi pietre scumpe de tot felul, şi mult aur curat. Partea de grădină a Edenului era în partea de răsărit, şi acolo a fost şi intrarea. Partea aceasta a fost mai minunată decât părţile celelalte ale ţinutului. Aici a fost aşezat omul ca s-o păzească, şi aici şi-a găsit activitatea şi bucuria. Pământul a fost făcut pentru om, şi prinţul perfect a fost pus într-o locuinţă perfectă.

Cuprins

Învăţătorii bisericești au reprezentat în mod fals pe Dumnezeu şi cuvântul Său, și au făcut pe oameni să creadă, că Dumnezeu ar fi ridicat pe Adam în cer, dacă el ar fi rămas un funcţionar bun şi credincios lui Iehova. Însă nu există nici cea mai mică dovadă pe care s-ar putea sprijini o astfel de concluzie. Adam nu a primit nici o promisiune cerească. Pentru el nu era nici un fel de posibilitate, ca în anumite împrejurări şi condiţii, să ajungă în cer. El a fost strict și cu totul din pământ şi pentru pământ. Numai pământul a fost hotărât ca să fie domiciliul lui veșnic.

Despre aceasta stă scris în 1 Corinteni 15 versetul 47: „Omul dintâi este din pământ, pământesc."

Fiindcă pământul a fost creat pentru locuinţa omului, nu trebuie să ne aşteptăm să găsim vreo promisiune a cerul pentru el, şi în Sfânta Scriptură nici nu se găseşte vreun cuvânt că omului Adam i s-ar fi promis cerul ca locuinţă. O înțelegere potrivită a acestui lucru, va face posibil pentru cercetătorul Scripturii să obţină o înţelegere clară despre care va fi destinul final al familiei omeneşti.

Lui Adam nu i sa dat deloc stăpânire asupra pământului fără condiţii şi irevocabil. Dacă ar fi fost așa, atunci Dumnezeu nu i-ar fi putut lua-o înapoi chiar dacă nu ascultase. Şi nici viaţa nu i s-a dat lui Adam fără anumite constrângeri. Cu privire la aceasta, învăţătorii bisericești au prezentat în mod fals pe Dumnezeu şi cuvântul Său, şi prin aceasta au condus pe popor pe calea rătăcirii.

Dovada scripturală este convingătoare că viața şi domnia, s-au dat lui Adam numai cu condiţia ascultării faţă de marele Dătător. Ar fi ilogic ca Dumnezeu să dea viaţă şi stăpânire creaturii sale fără să stabilească condiţii sau constrângeri. Pentru că în cazul în care creatura aceasta care este în posesiunea vieţii şi stăpânirii ar fi un rebel, atunci rebeliunea acesteia ar continua pentru totdeauna dacă viața lui ar fi veşnică.

Preoţimea, cedând influenţei seducătoare a lui Satan, a căzut în greşeala aceasta mare. Ei au avansat teoria că Dumnezeu a dat lui Adam viață veșnică; și că Adam, devenind rebel, trebuia să-și petreacă veșnicia în chin, înstrăinat de Dumnezeu. Scriptura însă nu sprijină deloc concluzia aceasta.

Dimpotrivă, Sfânta Scriptură arată că Dumnezeu a dat omului viaţă și l-a făcut prinț pe pământ cu condiţia expresă ca el să fie ascultător de Dumnezeu. Dacă omul nu ar fi devenit niciodată nesupus şi ar fi rămas întotdeauna în armonie cu Creatorul său, atunci s-ar fi putut bucura pentru totdeauna de viaţa veşnică şi de stăpânire peste pământ. Însă în cazul, în care ar fi devenit o creatură rebelă, condiția adusă a sunat: „Murind vei muri". Cu intrarea morţii în lume, trebuia să se piardă totul. Moartea omului este dovada concludentă că stăpânirea omului şi viaţa lui au fost legate de anumite condiţii.

Nu există nici un gând exprimat în crearea omului, și stăpânirea acordată lui, că trebuie să meargă cândva în chinul veşnic.

Nicăieri în Biblie nu este exprimată ideea că Dumnezeu are de gând să ducă pe oricare din creaturile Sale în locul chinului veşnic.

Dimpotrivă, declarația legii Sale este clară și simplă, înseamnă că viaţa şi stăpânirea lui Adam au fost acordate cu condiţia supunerii, şi că nesupunerea va însemna pierderea puterii sale de stăpânire şi viaţa sa.

De asemenea, nu există nici o mărturie scripturală, care să sprijine teoria că Dumnezeu va nimici cândva pământul prin foc. Lui Adam nu i s-a făcut niciodată o astfel de prevestire, nici în caz de credincioşie, şi nici în caz de necredincioşie. Preoţimea iarăşi a căzut într-o mare greşeală. Condusă de Satan în rătăcire, ea s-a mărginit la declaraţia apostolului Petru, ca să-şi sprijine teoria că Dumnezeu are de gând să nimicească pământul prin foc. În 2 Petru 3:7 sunt înregistrate următoarele cuvinte ale apostolului Petru: „Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate prin acelaşi cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi". Preoţimea a raționat că după nimicirea pământului cei buni vor ajunge în sfârşit în cer, iar cei răi în locul chinului veşnic. Dacă aceasta ar fi adevărat, atunci, desigur, nu ar mai exista nici o necesitate pentru existența pământului. Dar este clar că concluziile preoţimii sunt rătăciri evidente.

Cuvintele „cer” şi „pământ”, pe care apostolul le aminteşte în textul sus amintit, sunt folosite în mod simbolic. Cuvântul „pământ”, cum este folosit în textul acesta, înseamnă partea văzută a lumii, lume care este organizaţia lui Satan. „Cerul” reprezintă simbolic partea nevăzută a aceleiaşi lumi. Cer şi pământ, cum sunt citate în textul acesta scriptural, formează împreună lumea. „Lume” înseamnă omenirea organizată în anumite forme de guvernământ, sub controlul unui domn suprem nevăzut. Pentru mai multe veacuri Satan a fost domnul suprem sau dumnezeul lumii acesteia, așa cum citim în 2 Corinteni 4:3,4. Satan a fost şi este nevăzut oamenilor. Organizarea oamenilor în guverne este vizibilă și este reprezentată de cuvântul „pământ”. Cerul şi pământul constituie lumea rea care la timpul hotărât se va nimici. Această Scriptură nu se aplică nicidecum la stăpânirea originală pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam.

Iehova declară prin profetul Său: „Pământul rămâne în veci.” (Eclesiastul 1:4) Dumnezeu nu se schimbă niciodată, așa cum citim în Maleahi 3:6. Deoarece Dumnezeu a declarat că niciodată nu va nimici pământul, putem să fim convinşi acum că el va rămâne în veci. Sfânta Scriptură descopere că este planul lui Dumnezeu, ca la timpul hotărât, să facă ca pământul să fie locuit. Toate expresiile scripturale sunt în deplină armonie una cu alta. Înţelese corect, atât afirmaţiile apostolului Petru, cât şi ale profetului, sunt în armonie deplină.

Lumea rea, compusă din puterile nevăzute ale întunericului şi ale organizaţiei văzute, se va nimici. Acest gând 1-a avut în minte apostolul Petru, deoarece în aceeaşi privință el a spus: „Totuși noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea.” (2 Petru 3:13). Pământul va rămânea în existenţă în toate veacurile şi va rămâne întotdeauna ca o mărturie spre slava lui Iehova Dumnezeu.

SCRISORI

TOT MERITUL LUI IEHOVA

Aș dori ca numele meu să fie înscris pe lista de abonamente pentru Turnul de Veghere, și să fie desemnat ca un auxiliar. Am fost adus în această lumină de o broșură a Împărăției, sau mai degrabă aceea a fost cea care m-a făcut să caut cărarea dreaptă. (Am fost un nebun protestant-episcopal care cântam psalmi). În data de 4 a acestei luni, fratele F….a pus un set complet de cărți în mâinile mele, și pe toate le-am citit. În data de 11 a acestei luni am fost botezat, și am intrat în lucrarea de mărturie și am frecventat adunarea, pentru care sunt profund recunoscător.

Îmi dau seama că în această lucrare de mărturie sunt un serv pentru Domnul, și ca atare trebuie să rezist tuturor ispitelor. Lucrez noaptea, șapte zile pe săptămână. Voi fi în teritoriul meu la ora trei fix după amiaza, și nu mă voi opri, chiar dacă va fi ploaie sau soare. Tot meritul i se cuvine lui Iehova. Dacă El consideră că este bine, voi renunța cu bucurie la serviciul meu (un lucru pe care demult am sperat să-l fac) și voi deveni lucrătorul Lui cu normă întreagă.

20 Octombrie 1931 G.M.M – *Ohio*

ACUM POT SĂ VĂD ADEVĂRUL

Dragi prieteni:

Am fost un predicator al evangheliei în una din sistemele denominaționale bisericești timp de șaptesprezece ani, însă recent am obținut un set întreg al cărților judecătorului J.F. Rutherford, și ele au

Cuprins

tras vălul de pe ochii mei, așa că acum pot să văd lumina adevărului așa cum curge din magazia lui Dumnezeu, Biblia.

Doresc informații despre cum pot să devin un colportor sau pionier, și doresc întreaga listă de prețuri, și autoritatea necesară pentru a acționa ca un martor pentru Domnul.

Vă mulțumesc anticipat pentru informații și favoare.

Al dumneavoastră,
C.S.M., - *Flo*.

„ÎN FAVOARE”

Dragi prieteni:

Societatea martorilor lui Iehova din Hartford (Conn.), la întâlnirea din 19 August, a votat în favoarea rezoluției adoptată la convenția din Columbus, inclusiv numele nou, martorii lui Iehova.

DISPONIBILITATE DE A COOPERA

Dragă frate Rutherford:

Societatea din Moose Jaw este bucuroasă să profite de această oportunitate de a-și exprima disponibilitatea de a coopera cu Turnul de Veghere în distribuirea cu rapiditate a rezoluției adresată conducătorilor și popoarelor de pe pământ. Noi o aprobăm din toată inima și prețuim privilegiul nostru de a-o duce din ușă-n ușă.

Suntem bucuroși că Iehova ne-a dat noul Său nume, și dorim să fim cunoscuți ca „martorii lui Iehova” de acum înainte.

Suntem impresionați de devotamentul dumneavoastră față de Iehova și de încrederea dvs. din toată inima în planurile Lui. Cu salutări creștine, suntem,

Prin favoare divină, lucrători ai Împărăției,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN MOOSE JAW *(Sask.)*

LUCRÂND UMĂR LA UMĂR

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele lui Iehova. Tocmai am terminat de citit cartea *Justificare*. Este minunată, o altă verigă în lanțul care va lega pe Satan și va distruge toate organizațiile lui rele, asupritoare.

Societatea de aici este sută la sută (100%) loială, lucrând umăr la umăr, și bucuroasă să fie numărată cu martorii lui Iehova. Toți trimit dragoste.

W. S. SCOTT, *Pennsylvania*.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

VOL. LII 15 DECEMBRIE 1931 Nr. 24

Cuprins:

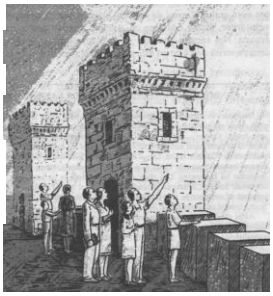
PROBA HOTĂRÂTOARE - Pag. 505

DOMNUL VINE LA TEMPLUL SĂU - Pag. 515

SCRISORI - Pag. 520

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia .. ..34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... . 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia .....7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. LII **15 Decembrie 1931** **Nr. 24**

PROBA HOTĂRÂTOARE

„Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu tot cugetul tău.”- Matei 22:37.

Iehova informează pe creaturile Sale inteligente, că ele trebuie să-L iubească, dacă doresc să trăiască. El este legiuitorul şi dătătorul de viaţă. El dă viaţă acelora, care de bunăvoie ascultă de poruncile Sale. Când Dumnezeu a ales pe Israel ca pe popor şi naţiune a Sa, porunca cea mai mare pentru acel popor a fost după cum urmează: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, şi cu toată puterea ta. Şi cuvintele acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi, şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei, culca şi când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, şi să-ţi fie ca nişte fruntare între ochi. Să le scrii pe ușiorii casei tale şi pe porţile tale.” – Deut. 6:5-9.

[2] Iehova accentuează importanţa supremă a poruncii acesteia. Şi Isus a pus un accent deosebit pe această poruncă când a zis: „Aceasta este prima și cea mai mare poruncă”. „Fă aşa şi vei trăi.” - Luca 10:28.

[3] Legea lui Dumnezeu nu se schimbă după cum nici Domnul însuşi nu se schimbă, şi se aplică la toate creaturile Sale inteligente, care vor primi viaţă. (Maleahi 3:6) Legea, dată mai întâi Evreilor, se aplică cu aceeaşi putere la aceia care sunt în legământ cu Iehova ca să facă voia Lui. Stă scris cu putere autoritară în Scriptură, că ea a fost scrisă în folosul creştinilor care vor fi pe pământ la sfârşitul lumii; aşadar, aceasta înseamnă că în timpul acela trebuie să se dea creştinilor o pricepere mai bună a însemnătăţii legii lui Dumnezeu. - Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11.

[4] Acelora, care sunt în legământul pentru Împărăţie, li se clarifică motivul pentru care s-a dat porunca aceea supremă. Lucifer căruia odinioară i s-a dat o poziţie înaltă şi importantă, a dovedit lipsă de iubire faţă de Iehova Dumnezeu. Egoismul lui Lucifer a condus la răscoala lui. Apoi a provocat pe Iehova Dumnezeu ca să aducă oameni pe pământ, care în încercări să nu cedeze influenţei Diavolului, şi să nu blesteme pe Iehova Dumnezeu. Această sfidare a ridicat chestiunea cea mare. Numai iubirea desăvârşită a oamenilor faţă de Dumnezeu Creatorul lor, ar fi putut servi dovada potrivită, ori să decidă întrebarea aceasta de discuţie în favoarea lui Iehova. Dacă un om iubeşte mai mult ceva sau pe vreo creatură decât pe Dumnezeu, atunci aceasta ar însemna că Diavolul a învins în ceea ce-l priveşte pe acel om. Aceasta dovedeşte că Iehova n-a dat porunca Sa pentru binele Său propriu, ci pentru binele creaturilor Sale. Dumnezeu este desăvârșit, şi nu ar avea nevoie să ia această acțiune spre binele Său. Dumnezeu va justifica cuvântul şi numele Său, şi fiecare om care rămâne devotat cu credincioşie faţă de Dumnezeu, şi în modul acesta îşi păstrează neprihănirea faţă de Dumnezeu, în măsura aceea, va avea parte în justificarea numelui lui Iehova. Un om, care apucă calea aceasta, va trăi și nu va muri. Prin urmare, ţinerea poruncii este de cea mai mare însemnătate pentru oameni. Un eșec de a ţine porunca înseamnă că omul pierde totul. După ce chestiunea aceasta a fost adusă înainte clar şi lămurit, Dumnezeu pune puteri în mişcare, care la timpul hotărât vor rezolva chestiunea categoric şi pentru totdeauna în modul cel mai drept.

[5] Deoarece chestiunea ridicată priveşte pe oameni, trebuie ca proba să se aplice asupra oamenilor ca să rezolve chestiunea aceasta. Cu alte cuvinte, chestiunea a fost şi este: Va fi omul dus în

Cuprins

rătăcire prin influenţa lui Satan, sau va rămâne credincios lui Dumnezeu? Prin urmare, proba hotărâtoare este iubirea faţă de Dumnezeu, şi numai aceia care se vor dovedi credincioşi faţă de Iehova Dumnezeu vor trăi.

[6] Este, deci sigur, că proba se aplică doar pentru a dovedi dacă un om iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu sau nu. „Căci Domnul Dumnezeul vostru vă pune la încercare, ca să ştie dacă iubiţi pe Iehova, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru." (Deut. 13:3) Timp de patruzeci de ani Dumnezeu a condus pe Evrei în pustiu, așa cum le-a zis „ca să te încerce, ca să cunoască ce este în inima ta, și să vadă dacă ai să păzeşti sau nu poruncile Lui." (Deut. 8:2) Aproape întreg poporul a căzut în proba la care a fost supus. Dumnezeu a aşezat după aceea în Ierusalim pe poporul Său, şi numai o rămăşiţă mică a acestui popor a rămas credincioasă faţă de El. Ceea ce a cauzat căderea lor a fost lipsa lor de iubire faţă de Dumnezeu (Evrei 4:3) O rămăşiţă a acelui popor a rămas credincioasă şi devotată faţă de Dumnezeu şi a primit aprobarea Lui. (Evrei 11:27-39) Astfel este stabilită regula divină a iubirii pentru Dumnezeu.

CASA REGALĂ

[7] Iehova a făcut cunoscut că va aduce în existenţă o sămânţă regală, şi că la timpul hotărât sămânţa aceasta va nimici pe Satan şi organizaţia sa, şi că prin aceasta Iehova își va justifica pe deplin numele şi Cuvântul Său. Toţi cei care vor face parte din sămânţa aceasta promisă, trebuie să ţină porunca cea mare şi supremă, și prin urmare trebuie să fie supuși probei hotărâtoare. Sub proba aceea hotărâtoare, fiecare care face parte din sămânţa promisiunii trebuie să-şi dovedească iubirea faţă de Dumnezeu. Iubirea faţă de Dumnezeu înseamnă un devotament neegoist faţă de Cel Prea Înalt. Este imposibil să se facă vreun compromis cu duşmanii lui Dumnezeu. Cei aprobaţi trebuie să fie întotdeauna şi în toate timpurile pentru Iehova Dumnezeu. Motivul pentru un astfel de curs de devotament necompromițător faţă de Dumnezeu, nu trebuie să fie dorinţa sau speranţa unui câştig personal sau câştigarea de putere şi autoritate, ci trebuie să fie cu totul dorinţa neegoistă de a asculta de Iehova, a-I fi plăcut şi a-L servi. Prin aceasta creatura arată ce este în inima ei, care este locul motivațiilor. (Deut. 8:2) Mintea ei trebuie s-o îndrepte către Iehova şi cauza Lui dreaptă. Cugetul său trebuie să fie curat, şi motivația, reprezentată prin inimă, trebuie, de asemenea, fie curată. Astfel omul trebuie să dovedească că iubirea lui faţă de Dumnezeu este supremă, că el iubeşte pe Iehova cu toată inima sa, cu tot sufletul său şi cu toată mintea sa.

[8] Legământul omului perfect Isus, pentru a face voia lui Iehova marchează începutul alegerii casei regale sau a seminţei promisiunii. Satan trebuie să fi cunoscut lucrul acesta, şi prin urmare a pus pe Isus la probă în modul cel mai perfid şi mai aspru. Iehova nu a împiedicat proba, şi astfel întrebarea cea mare a fost rezolvată în favoarea Sa. Satan a încercat pe Isus prin linguşire, amăgire, înşelăciune şi promisiunea unei răsplăți mari. În fiecare probă Isus a rămas credincios şi devotat lui Dumnezeu, deoarece a iubit pe Iehova. Legea lui Dumnezeu a fost scrisă în inima Sa, şi s-a bucurat că poate să facă voia Tatălui Său. (Matei 4:3-10; Psalm 40:8). Isus a arătat clar că Satan era acela care l-a persecutat până la moarte, şi că Dumnezeu a permis aceasta pentru ca chestiunea să se decidă după dreptate. Pentru aceasta a zis: „Prinţul lumii acesteia [Satan] n-are nimic în Mine; dar vine, ca lumea să cunoască că Eu iubesc pe Tatăl, şi că fac aşa cum Mi-a poruncit Tatăl." (Ioan 14:30, 31) Din pricina iubirii Sale faţă de Iehova, Isus a zis în repetate rânduri că a venit să facă nu voia Sa, ci voia Tatălui Său, care L-a trimis. Isus nu a îngăduit ca nimic să-L facă să slăbească măcar o clipă în devotamentul Său faţă de Iehova Dumnezeu; şi datorită devotamentului Său plin de iubire, Dumnezeu a dăruit lui Isus poziţia cea mai înaltă în organizaţia Sa. Aceia care vor fi membrii casei Sale regale cu Isus Cristos, trebuie să fie supuşi sigur unei asemenea probe. Iubirea lui Cristos, adică, acel fel de iubire pe care o are Cristos faţă de Iehova, este cea care atrage şi strânge laolaltă pe membrii casei regale în unitate desăvârşită. (2 Corinteni 5:14) Membrii acesteia sunt învăţaţi să aibă „o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând. Să

aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Cristos Isus." (Filipeni 2:2,5) Fiecare membru al familiei regale trebuie să fie făcut asemenea lui Isus Cristos. (Romani 8:29) „În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui în dragoste." (Efeseni 1:4). Aceasta nu înseamnă nici mai mult, nici mai puţin decât o predare desăvârşită, necondiţionată şi neegoistă a creaturii lui Iehova, marele Creator. În nici un alt mod nu şi-ar fi putut păstra urmaşii lui Cristos neprihănirea lor faţă de Dumnezeu. Despre aceia, care în sfârşit vor deveni membrii ai casei regale, apostolul spune că „nici un lucru nu va fi în stare, ca să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru." (Romani 8:39) Acest text, precum şi alte texte asemănătoare, arată că proba hotărâtoare la care este supusă creatura, constă în aceea dacă iubeşte într-adevăr pe Iehova Dumnezeu sau nu.

APLICAREA PROBEI

9 Începând de la timpul când cineva este adus ca un fiu al lui Dumnezeu şi este invitat în legământul pentru Împărăţie, el primeşte ocazia ca să-şi dovedească iubirea faţă de Dumnezeu. „De aceea încingeţi-vă coapsele minţii voastre, fiţi treji, şi puneţi-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Cristos. Ca nişte copii ascultători, nu vă conformaţi poftelor din trecut în ignoranţa voastră; si după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră; căci a fost scris: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt".- 1 Petru 1:13-16, *Diag*.

10 Aceasta exclude cu totul o Împărţire a iubirii şi a devotamentului între Dumnezeu şi vreo făptură oarecare. A fi sfânt înseamnă a fi devotat lui Dumnezeu şi neprihănirii Sale cu totul şi fără rezervă. Nimic ci doar devotamentul absolut şi deplin faţă de Dumnezeu va împlini condiţiile regulilor stabilite, şi regulile acestea vor fi urmate întocmai de cei care în cele din urmă primesc aprobarea Lui. Din textele amintite reiese clar că proba hotărâtoare va avea loc când Domnul Isus va apare în templul lui Iehova pentru a face judecata. Această concluzie este sprijinită şi de textul scriptural care spune: „Căci noi toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-şi primească lucrurile făcute în trupul său, conform cu ceea ce a făcut, fie bine, fie rău. " (2 Corinteni 5:10) Timpul judecăţii acesteia este atunci când Isus apare în templul Său ca să facă judecata. Înainte de vremea aceasta mulţi au neglijat să ţină porunca aceasta mare, şi au căzut; însă când Cristos a început cu judecata, atunci fiecare care a urmat chemarea pentru Împărăţie a trebuit să fie pus la proba hotărâtoare. - Maleahi 3:1-3.

11 Judecata lui Cristos trebuie să înceapă la casa lui Dumnezeu, adică cu aceia care au fost chemaţi şi au primit chemarea pentru Împărăţie. (1 Petru 4:17) Această judecată aduce la iveală, cum arată Scriptura, două clase, şi anume, una care nu este aprobată şi alta care este aprobată de Domnul. Scriptura arată că aceia care nu sunt aprobaţi încearcă să stea în neprihănirea lor proprie, adică, încearcă prin propriile lor eforturi să se facă „perfecţi în caracter". Unii ca aceştia susţin că ar fi mai sfinţi decât alţii, adică, că ei sunt făcuți dintr-un „material mai bun" decât frații lor. În timpul judecăţii aceştia sunt arătaţi ca şi cum ar zice către alţii: „Retrage-te, nu te apropia de mine, că sunt mai sfânt decât tine." (Isaia 65:5) Clasa cealaltă care este aprobată de Domnul, este ilustrată prin David, ca şi cum ar exprima următoarele cuvinte: „Fă-mi dreptate, Doamne**;** **c**ăci am umblat în integritatea mea; şi m-am încrezut în Domnul; de aceea nu voi aluneca. Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii şi inima! Căci bunătatea Ta iubitoare este înaintea ochilor mei, şi am umblat în adevărul Tău. Nu am şezut împreună cu oamenii mincinoşi şi nu voi merge împreună cu oamenii vicleni. Am urât adunarea celor ce fac răul, şi nu stau împreună cu cei răi, îmi voi spăla mâinile în nevinovăţie, şi aşa voi înconjura altarul Tău, Doamne, ca să izbucnesc în mulţumiri, şi să istorisesc toate minunile Tale. Doamne eu am iubit locaşul casei Tale, şi locul în care locuieşte slava Ta." - Psalm 26:1-8.

[12] Textul acesta este o dovadă suplimentară că iubirea pentru Dumnezeu înseamnă că omul trebuie să se încreadă în Domnul şi în neprihănirea Lui şi nu în sine însuşi, şi aceasta o şi face; că inima sa este desăvârşită faţă de Dumnezeu; că este condus de adevăr şi nu de influenţe exterioare; că refuză ca să aibă vreo parte cu făţarnicii şi se fereşte de societatea celor răi; şi că se bucură că poate să fie activ în serviciul lui Dumnezeu, în timp ce vestește adevărul spre mărirea numelui lui Iehova. În modul acesta el își păstrează neprihănirea faţă de Iehova. Aceia care formează clasa aceasta nu se gândesc la ei înşişi, ci în mod neegoist îşi îndreaptă privirile asupra intereselor Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta o fac pentru că iubesc pe Dumnezeu şi ţin cu bucurie poruncile Sale.

[13] Ambele clase amintite mai sus, erau cândva în aşteptarea Împărăţiei, deoarece ambele au fost invitate şi au urmat chemarea pentru Împărăţie. Cu ocazia probei definitive, iese la iveală prin judecata Domnului, o clasă care este egoistă, pe când clasa cealaltă este devotată pe deplin lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Despre clasa neegoistă Isus zice că unii ca aceştia la venirea Sa vor fi ocupaţi cu a-și îndrepta privirile spre Împărăţie, şi că din pricina credincioşiei lor, acestei clase îi va încredinţa toate interesele Împărăţiei de pe pământ, reprezentate prin cuvintele „bunurile Sale”. (Matei 24:44-47) Din aceasta rezultă că în timpul perioadei judecăţii aceste două clase trebuie să fie identificate. Care sunt unele mijloace scripturale de identificare?

„PLÂNSUL ŞI SCRÂŞNIREA DINŢILOR”

[14] În mai multe texte scripturale se folosesc cuvintele: „Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” Aplicarea potrivită a acestor cuvinte pare să fie în timpul când Domnul vine la templul Său să judece, şi că plânsul şi scrâşnirea dinţilor se face de către aceia care erau odată în aşteptarea Împărăţiei și care au căzut la proba decisivă. Nu se pare că vaietul, plânsul şi scrâşnirea dinţilor se datorează faptului că aceia care fac aceasta sunt foarte dezamăgiţi, deoarece și-au dat seama că au pierdut ocazia să intre în Împărăţie. Mult timp s-a crezut că o astfel de dezamăgire ar fi motivul pentru un astfel de plânset şi scrâşnire a dinţilor, însă părerea aceasta este greşită. Plânsul şi scrâşnirea dinţilor arată o stare rea a inimii, şi caracterizează pe aceia care au căzut în proba hotărâtoare.

[15] Diferitele texte în care apar cuvintele „vaiet, plâns, scrâşnire a dinţilor”, trebuie să fie analizate în cadrul lor specific. Venirea Domnului în măreţia Sa trebuie să se refere la timpul venirii Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova şi a rezidirii Sionului, care urmează imediat după timpul când Dumnezeu aşează pe fiul Său ca Împărat. Este scris: „Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toţi îngerii sfinţi, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. (Matei 25:31) Acest text, desigur, nu se referă la domnia de o mie de ani a lui Cristos, ci se referă la timpul când Isus apare în templu pentru judecată, şi când începe judecata între poporul ales al lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură nu s-a scris în folosul acelora care sunt în lume şi care în decursul domniei de o mie de ani a lui Cristos vor avea o probă, ci în folosul adunării lui Dumnezeu. Textul acesta arată, că Domnul Isus vine la judecată însoţit de îngeri sfinţi, care-L slujesc în planurile Sale. Concluzia aceasta găseşte un sprijin deplin în cuvintele descrise în Iuda versetele 14 şi 15. Cadrul în care se potrivesc versetele acestea este următorul: Isus apare în templu pentru judecată şi începe judecata, făcând socoteală cu aceia care au fost invitaţi pentru Împărăţie; El găseşte că unii sunt credincioşi, iar alţii necredincioşi. - Matei 25:14-30.

[16] Isus clarifică mai departe că unii se ofensează şi se poartă nedrept sau în mod nelegiuit, şi că aceştia vor fi scoşi din Împărăţie şi aruncaţi în întunericul de afară, şi acolo vor plânge şi vor scrâşni dinţii. Cu o anumită ocazie, Isus a dat ucenicilor Săi o învăţătură despre Împărăţie. El s-a folosit de un copil mic, ca prin acesta să ilustreze pe unii care vor fi în aşteptarea Împărăţiei. Apoi a zis ucenicilor Săi: „Trebuie să vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vin.” (Mat. 18:7). Cuvintele prilejuri de păcătuire şi a ofensa cum se folosesc în textul acesta şi alte texte asemănătoare, înseamnă a defăima, a întinde cursă, a amăgi, a face pe cineva să cadă, a conduce pe cineva la păcat, a duce la cădere, sau a-l întoarce de la Dumnezeu. Din pricina chestiunii celei mari dinaintea noastră este sigur

Cuprins

că Satan va depune toate eforturile ca să ducă în rătăcire, să facă să cadă şi să înstrăineze de la Dumnezeu, pe aceia care sunt în legământ cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea în care se implică Satan în încercarea sa de a avea succes în provocarea pe care a pus-o înaintea lui Iehova. Satan foloseşte oamenii chiar în acest scop, şi Isus zice: „Vai de omul acela, prin care vine prilejul de păcătuire”, şi apoi adaugă că unul care aduce prilejul de păcătuire, ar fi mai bine să-şi lege o piatră de moară de gât şi să se arunce în mare. Dacă aplicăm textele acestea la timpul judecăţii, unde se potrivesc pe drept, este clar, că „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”, care lucrează în modul lui Satan, este „omul prin care vine prilejul de păcătuire”. Despre un astfel de om se vorbeşte ca şi despre un reprezentant al unei clase întregi. Ea este clasa „servului rău”. Un astfel de nelegiuit este folosit de Satan, ca să întindă cursă altora care sunt în aşteptarea Împărăţiei, să-i amăgească şi să-i prindă în cursă. Dar de ce trebuie să devină un om prin care vin prilejuri de păcătuire? Sau de ce să fie alții amăgiţi din partea unor răufăcători ca aceştia? Apostolul răspunde la aceasta prin cuvintele: „Pentru că nu au primit iubirea adevărului”. (2 Tesaloniceni 2:3-10) Oricine care cu toată inima urmează porunca cea mare, iubind pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul şi cu toată mintea lui, nu se va ofensa, şi nici nu va face pe alții să se poticnească, şi nu se va lăsa amăgit. Prin urmare, iubirea pentru Dumnezeu este proba hotărâtoare. Însă deoarece unii au primit din motive egoiste chemarea pentru Împărăţie, şi au avut o inimă necurată, au căzut sub influenţa lui Satan, şi au devenit o parte constitutivă a clasei „servului rău”,care aduce prilejuri de păcătuire și un „om” care prinde în cursă pe alţii.

[17] Cuvintele lui Isus cu privire la aceia care „aduc prilejuri de păcătuire” au fost aplicate cu totul greşit. De exemplu: cineva care afirmă că stă în legământ cu Dumnezeu îşi închipuie că are motiv să se scandalizeze din pricina purtării sau atitudinii nepotrivite a fratelui său, şi împrejurarea aceasta o foloseşte ca o scuză sau justificare pentru a se retrage din organizaţia lui Dumnezeu, şi învinovățește pe fratele său pentru pasul acesta. Aceasta este o aplicare cu totul falsă şi greşită a cuvintelor lui Isus. Unul care iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, așa cum Cristos iubește pe Dumnezeu, nu poate fi îndepărtat sau despărţit de Dumnezeu și organizația Lui nici de „îngeri, nici stăpâniri, nici lucruri prezente sau din viitor, sau vreun om sau altă creatură. (Romani 8:38,39). Dacă o făptură, care afirmă că este frate în Cristos, se poartă cu tine bine sau rău, îţi face pe plac sau nu, toate acestea nu te îndreptăţesc sau te scuză ca să încetezi de a mai fi deplin devotat Domnului şi să-L serveşti cu toată puterea. Egoismul sau lipsa de iubire faţă de Dumnezeu este acela care poate să înduplece pe cineva, ca să se scandalizeze şi să aducă prilejuri de păcătuire. Isus nu a zis că va scoate din Împărăţia Sa pe aceia, care se scandalizează pe fraţii lor şi s-au supărat pe fraţii lor, ci că va scoate din Împărăţia Sa „toate lucrurile care ofensează, și pe cei ce fac fărădelegi”. Deci, egoiştii sunt aceia care, mânaţi de egoism, caută să pună cursă sau să ducă în rătăcire pe alţii ca să-i urmeze, şi prin aceasta devin răufăcători şi provoacă prilejuri de păcătuire. La probă ei sunt respinşi şi cad în mâinile lui Satan, şi se pun în serviciul lui; adică, ei lucrează în mod nelegiuit şi contrar felului lui Dumnezeu, şi din această pricină sunt lucrători ai nelegiuirii.

[18] La venirea Domnului la templu ca să judece, El observă pe aceşti egoişti, care lucrează în mod nelegiuit, şi spune despre ei: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea, şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” (Matei 13:41,42) Oamenii nu au nimic de a face cu scoaterea din Împărăţie a răufăcătorilor şi lucrătorilor fărădelegii. Îngerii execută lucrul acesta la comanda Domnului Isus. Imediat după această scoatere cei care au fost scoşi în felul acesta, încep să se vaiete sau să se plângă, şi încep să scrâşnească cu dinţii şi continuă să facă aceasta. Aceasta ei nu o fac, că ar fi amăgiţi sau întristaţi de descoperirea asupra pierderii Împărăţiei, ci pentru că starea inimii lor este rea.

[19] Isus a descris pe aceşti nelegiuiţi, ca pe „servul rău”. Mulţi consacraţi care au fost chemaţi pentru Împărăţie au aşteptat că Domnul îi va duce în cer în anul 1914, ca să-i dea o mână de ajutor la cârmuirea lumii. Anul 1914 a venit şi a trecut, şi ei nu au fost ridicaţi la cer. Atunci mulţi dintre ei au

Cuprins

început să zică prin cursul lor de acțiune că Domnul şi-a amânat venirea. Despre unii ca aceştia Isus spune că „acel serv rău va zice în inima sa: Domnul meu şi-a amânat venirea". Inima este reşedinţa motivațiilor; prin urmare, clasa „servului rău" prin purtarea sau cursul ei de acțiune spune că Domnul și-a amânat venirea. Faptele se potrivesc întocmai cu aceste cuvinte profetice ale Domnului Isus. Începând cu anul 1918 mai mulți consacrați şi chemaţi au început să-şi exprime pornirile lor egoiste. Prin purtarea lor au arătat că nu au crezut că Domnul ar fi venit. Mai târziu, când Domnul a descoperit că a venit la templul Său, aceştia au refuzat să primească adevărul acesta. Astăzi, aceştia care se luptă împotriva lucrării vestirii mesajului despre Împărăţie, despre prezenţa Domnului, despre prăbuşirea organizaţiei lui Satan şi întemeierea dreptății pe pământ, şi care se opun acelora, care răspândesc această veste a adevărului, spun în continuu: „Unde există vreo dovadă că Domnul a venit la templul Său în 1918?" Cu toate că în *Turnul de Veghere* s-au publicat multe care le atrag atenția asupra dovezilor covârşitoare că Domnul a venit la templul Său în 1918, aceşti împotrivitori refuză să audă sau să creadă aceasta. Ei refuză să aibă vreo legătură cu vestea Împărăţiei, şi prin purtarea lor spun în inima lor: „Domnul întârzie să vină"; şi încep să bată pe fraţii lor, întocmai cum a prezis Domnul. Isus a zis despre „servul acesta rău": „Domnul... îl va tăia în două şi îi va face partea cu fățarnicii: acolo va fi plângere şi scrâşnirea dinţilor." Acest text scriptural nu se referă la domnia de o mie de ani a lui Cristos, ci se aplică la timpul prezent; şi faptele fizice arată că aceasta este în curs de împlinire.

[20] Parabola despre haina de nuntă se referă la acelaşi lucru, (Matei 22:11-14). Haina de nuntă este un simbol ce identifică pe aceia care o poartă ca aceia care execută lucrarea Împărăţiei, prin faptul că datorită iubirii lor pentru Dumnezeu, aduc roadele Împărăţiei. Răufăcătorii sau lucrătorii nelegiuiți fac tocmai contrarul. Ei refuză să aducă vreun rod al Împărăţiei, şi astfel ei dezbracă haina de nuntă şi, făcând aceasta, se identifică ca făcătorii fărădelegii. Fiindcă nu iubesc pe Dumnezeu, Domnul, cum a spus, le leagă mâinile şi picioarele şi-i aruncă în întunericul de afară, şi după aceea ei nu mai înțeleg și nici nu mai pot înțelege adevărul pe care Domnul îl descopere acelora care Îl iubesc. (Ps. 92:6). Cuvintele lui Isus sunt: „Legaţi-i mâinile şi picioarele, şi luaţi-1 şi aruncaţi-1 în întunericul de afară; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Căci mulţi sunt chemaţi, dar puțini sunt aleşi." (Matei 22: 13, 14) Aceasta identifică categoric pe clasa aceasta ca pe aceia care sunt chemați la Împărăţie și care sunt respinși și care formează pe „omul păcatului", „fiul pierzării" sau pe „servul rău".

[21] Cu o altă ocazie Isus a zis: „Dar vă spun, că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus, şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov, în Împărăţia cerurilor. Iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor." (Mat. 8:11, 12). Un raport asemănător găsim în Luca 13:28, 29. Aceste texte nu se referă la un plâns și scrâşnire de dinți în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când Cristos va restatornicii pe cei ascultători. Avraam, Isaac şi Iacov vor fi reprezentanţii pământești ai Împărăţiei, şi alţii vor veni și vor şedea împreună cu ei; aceştia însă nu vor constitui nici o parte a Împărăţiei. Şi nici nu spun textele acestea că unii ca aceştia vor plânge şi scrâşni din dinți, pentru că vor vedea pe alţii stând în Împărăţie împreună cu aceşti bărbaţi credincioşi. În Matei 8 versetul 12, Isus vorbeşte despre un cu tot alt lucru, decât cel amintit în versetul 11. Cei ce sunt în aşteptarea Împărăţiei, sunt „copiii potențiali ai Împărăţiei" ; însă fiindcă nu iubesc pe Dumnezeu, vor fi scoşi şi aruncaţi în întuneric, şi vor plânge şi vor scrâşni cu dinţii. Toate textele care vorbesc despre aceasta arată că plânsul, vaietul şi scrâşnirea dinţilor au loc în timpul când Isus este în templu, judecă pe ai Săi şi îi adună la Sine. Contextul din Matei 8:11,12 şi Luca 13: 28, 29 arată categoric și convingător că plânsul şi scrâşnirea dinţilor se aplică unora care odinioară au avut aspiraţii la Împărăţie, însă care au fost scoşi afară. Isus acum este în templu ca să facă judecata, şi judecata continuă. Chiar şi clasa „servului rău" poate să vadă sau să recunoască azi, că Avraam, Isaac şi Iacov și profeții sunt reprezentanţii Împărăţiei; şi în timpul acesta clasa „servului rău" plânge şi scrâşneşte din dinți împotriva fraţilor lor, nu pentru că s-ar simți cumva dezamăgiți, ci din cauza stării rele a inimii. Cuvintele din Luca 13:28 stabilesc pur și simplu timpul când are loc plânsul şi scrâşnirea dinţilor, timp care este atunci când se înțelege sau s-a înțeles, că Avraam, Isaac şi Iacov şi profeţii sunt reprezentanţii

Cuprins

Împărăţiei. Versetul anterior arată clar că acesta este timpul când Domnul spune următoarele servului respins sau rău: „Depărtaţi-vă de la mine, voi toţi făcătorii fărădelegii”. Pare mai probabil, că plânsul despre care este vorba în Luca 13:28, va avea loc chiar înainte de nimicirea completă a „omului fărădelegii”. Evident, că Iuda a fost o umbră a „omului fărădelegii”. Tocmai înainte de moarte Iuda a fost atât de cuprins de remuşcare, încât a ieşit afară şi s-a spânzurat. Aceasta poate să însemne, că „omul fărădelegii” chiar înainte de nimicirea lui completă își va da seama nu numai vă Avraam, Isaac şi Iacov sunt în Împărăţie, ci şi că cei ce formează clasa „omului fărădelegii” nu au nici o şansă să fie În împărăţie, şi atunci ca şi Iuda, vor fi cuprinși de remuşcare.

[22] Textele de mai sus folosesc pe rând cuvintele „vaiet” şi „plâns”. Ambele cuvinte sunt derivate de la aceeaşi rădăcină. Ambele înseamnă o manifestare exterioară de mâhnire sau supărare. Nu toţi care plâng sau se vaietă, se şi umilesc şi se căiesc cu sinceritate. Faptul că Isus foloseşte cuvântul „scrâşnirea dinţilor” în aceeaşi propoziţie cu „plânsul” şi „vaietul”, este o dovadă concludentă că plânsul şi vaietul nu vine în urma unei căinţe adevărate şi sincere, ci că aceasta este o manifestare a mâniei şi a supărării, ce s-a născut în urma egoismului. „Scrâşnirea dinţilor” cum se foloseşte în acest text, înseamnă: A scrâșnii dinții în aprinderea mâniei şi supărării, a manifesta întristare, ură, rea-voinţă şi răutate. Cuvintele textului şi ale contextului descoperă că această manifestare a mâniei, a urii, a răutăţii şi a relei voințe este îndreptată împotriva acelora care rămân credincioşi şi devotaţi lui Dumnezeu, şi că aceia care năpădiţi de răutate şi mânie sau ură se poartă astfel, sunt aceia pe care Domnul i-a respins, şi i-a scos din Împărăţie. Aceia care iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, nu se mânie şi nu plâng din pricina răului pe care îl fac alţii. Cei ce iubesc pe Dumnezeu nu-şi bat capul ca să primească aprobarea oamenilor. Dacă cineva este devotat pe deplin lui Dumnezeu, nu va căuta aprobarea oamenilor şi nici nu o va dori. Prin urmare, el nu va avea motiv să scrâşnească din dinţii împotriva altora sau să se plângă împotriva lor.

ÎMPLINIREA

[23]A marca indivizi și a-i face ridicoli, n-ar aduce nici un bine. Cele zise aici nu urmăresc acest scop. Toate pildele rostite de Isus amintite aici, sunt profeţii, care se referă la Împărăţie. Singurul mijloc şi mod de a putea obţine o înţelegere adevărată a acestor profeţii, este acela de a aplica faptele care sunt binecunoscute cuvintelor rostite de Domnul. Este evident, că Domnul a dorit, ca unşii să înţeleagă acest lucru și să tragă folos din el. Deci, să aplicăm faptele bine cunoscute la profeţie, pentru ca astfel să putem înţelege planul Domnului cu privire la poporul Său.

[24] Faptele care sunt bine cunoscute şi care se aplică cuvintelor profetice ale lui Isus sunt următoarele: În 1914 Iehova a aşezat pe regele Său pe tron. Cei trei ani şi jumătate care au urmat imediat au oferit ocazie acelora ca să se testeze cei care au urmat chemarea pentru Împărăţie, cu privire la faptul dacă au fost egoişti sau neegoişti. În anul 1916 a murit preşedintele Societăţii de Biblii și Tratate Turnul de Veghere. A fost găsită o foaie scrisă pe care a semnat-o şi care a fost numit „testamentul său şi voinţa lui de pe urmă”, dar care de fapt nu a fost o „voinţă”. După aceea s-a arătat că fratele Russell, cu vreo câţiva ani înainte de moartea sa, ajunsese la concluzia că nu putea să facă o astfel de voinţă. Lucrarea organizaţiei lui Dumnezeu nu este supusă unui control al oamenilor şi nu se poate conduce după voia unui om. Prin urmare, nu a fost cu putinţă ca lucrarea Societăţii, spre preamărirea şi onoarea Domnului, să fie executată în modul în care a fost descrisă pe hârtia aceea, numită „voinţa din urmă”.

[25] Tocmai înaintea morţii fratelui Russell s-au ridicat în organizaţie anumiţi bărbaţi, care s-au luptat şi au conspirat ca să ia controlul Societății și s-o conducă după bunul lor plac. Aceasta nu le-a reuşit. Ei nu au reuşit nici după moartea fratelui Russell să preia conducerea. Deoarece au eșuat în aceasta, și-au propus să facă un lucru în modul lor propriu şi împotriva căii stabilite de Dumnezeu, şi prin aceasta au devenit răufăcători sau lucrători ai fărădelegii. Tot aceşti oameni au întins curse ca să,

Cuprins

prindă pe alţii în ele şi să-i înduplece ca să se despartă de organizaţia lui Dumnezeu şi de lucrarea Lui. Ei au continuat în aceasta chiar până acum, şi au reuşit ca să prindă pe mai mulţi în cursa lor şi să-i înstrăineze de la calea hotărâtă a lui Dumnezeu; astfel, aceşti făcători de rele au fost folosiţi de Satan, ca să pricinuiască prilejuri de păcătuire, întocmai cum a prezis Isus Cristos. (Matei 18: 6, 7) Proba hotărâtoare a venit, şi proba aceasta a arătat că aceşti oameni nu au iubit pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul și sufletul lor, ci au fost mânaţi de pofte egoiste. Regula stabilită de Dumnezeu este aceea, că aceştia necesarmente trebuie să cadă sub probă; și prin urmare, ei se dovedesc ca netrebnici pentru Împărăţie. Așadar, așa cum a prezis Isus că va face, El a trimis pe îngerii Săi şi au scos din Împărăție pe aceia care au adus prilejuri de păcătuire şi au fost făptuitorii fărădelegii, şi de la acel timp încoace ei au ajuns într-un cuptor al strâmtorării şi al certei. Ei au fost aruncaţi de Domnul în întunericul de afară; aceasta înseamnă, că adevărul pe care Domnul a început să-l descopere clasei templului, şi l-a descoperit de atunci, este ascuns cu totul dinaintea acelora pe care i-a scos afară. Ei sunt în întuneric şi sub influenţa prinţului întunericului. Ei nu plâng şi urlă din cauza dezamăgirii pentru pierderea Împărăţiei. Ei chiar se ridică ca şi cum ar fi privilegiaţi speciali ai lui Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:4). În aceasta ei se înşeală pe ei înşişi şi înşeală şi pe alţii. Dacă părerea lor referitoare la aceasta ar fi adevărată, atunci nu ar plânge şi nu ar urla, ci s-ar bucura. Aceia care sunt favorizați de Dumnezeu ca să fie în templu, se bucură nespus de tare. Clasa scoasă afară sau respinsă însă plânge şi urlă şi scrâşneşte cu dinţii împotriva fraţilor lor, pentru că ei spun: „Voinţa fratelui Russell n-a fost luată în seamă şi Turnul de Veghere nu se publică în felul după cum el a stabilit”; ei îşi ridică mâinile în semn de groază sfântă şi varsă lacrimi de crocodil, deoarece organizaţia lui Dumnezeu de pe pământ nu este folosită în armonie cu voinţa unui om. Cu alte cuvinte, ei folosesc acest pretext ca motiv pentru plânsul şi urletul şi murmurarea lor. Ei plâng, se vaietă şi se zbat, pentru că nu au în mână conducerea Societăţii. Ei scrâşnesc cu dinţii împotriva acelora care sunt activi în lucrarea Domnului, şi se folosesc de orice dușmănie, răutate şi minciuni împotriva acelora despre care au zis cândva că sunt fraţii lor. Iuda aminteşte în epistola sa aceeași clasă, şi cuvintele sale stabilesc precis timpul când începe urletul şi plânsul, și anume, în momentul când Domnul Isus Cristos vine la templul lui Iehova să judece. El spune: „Ei sunt nişte cârtitori, nemulţumiţi, umblând după poftele lor [pofte egoiste]; gura lor este plină de vorbe trufaşe [susţinând că sunt favoriţii lui Dumnezeu], admirând pe oameni pentru câştig [cu alte cuvinte obiectul admiraţiei lor este persoana omului şi doresc să fie admiraţi şi ei înşişi; şi purtarea şi atitudinea lor se potrivesc de minune cu cuvintele apostolului]”. Ei pretind că au iubit pe un om şi s-au devotat lui, şi anume pe fratele Russell, însă este evident că ei fac aceasta cu scopul ca să câştige oarecare avantaje egoiste. Amintirea acestor lucruri şi scopul evident al Domnului ca poporul Său să le înţeleagă, este ca poporul Domnului să evite pe aceşti făcători ai fărădelegii.

[26] Iarăşi spune Isus clar că „plânsul, vaietul şi scrâşnirea dinţilor” se va face din partea acelora care au fost cândva în aşteptarea Împărăţiei şi care din pricina egoismului lor sau a lipsei de iubire faţă de Dumnezeu, au fost respinşi de Domnul, scoşi din rândul acelora care erau în aşteptarea Împărăţiei, şi au fost puşi la un loc cu făţarnicii. „Și va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă, şi în ceasul pe care nu-l ştie, îl va tăia în două şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” - Matei 24:49-51.

[27] În parabola cu talanţii Isus arată din nou clar că textele acestea se referă la unii ca aceia care au urmat chemarea pentru Împărăţie şi interesele Împărăţiei le-au luat sub grija şi paza lor, şi care din pricina egoismului sau a lipsei de iubire faţă de Dumnezeu, lucrează împotriva Împărăţiei. Domnul Isus pe unii ca aceştia îi numeşte „servul rău şi leneş” şi porunceşte următoarele: „Luaţi-i dar talantul, şi daţi-l celui ce are zece talanţi. Pentru că celui ce are, i se va da, şi va avea de prisos: dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” (Matei 25:28-30).

Cuprins

[28] Trebuie să ținem minte că toate textele în care se menționează plânsul şi scrâşnirea dinţilor se referă la Împărăţie, şi aplicarea lor se mărgineşte la aceia care primesc chemarea pentru Împărăţie, și care nu sunt aleşi pentru motivul că eşuează în proba hotărâtoare. Ei nu iubesc pe Iehova. Prin atitudinea lor se pun împotriva lui Dumnezeu şi stau de partea lui Satan; şi în ceea ce-i priveşte chestiunea cea mare, ea este decisă în favoarea lui Satan. Deoarece acest lucru este adevărat, există doar un singur rezultat posibil. Dumnezeu a scris cu multă vreme înainte judecata, cum se arată din textul anual pentru 1931, și anume: „Iehova păzeşte pe toţi aceia care Îl iubesc, şi pe toţi cei fărădelege îi va nimici.”- Psalm 145:20.

[29] În ceea ce-i priveşte pe cei chemaţi pentru Împărăţie, Isus Cristos rosteşte judecata şi o execută în momentul în care este la templul lui Iehova pentru judecată. (1 Petru 4:17,18). În textul mai sus citat, Petru, după ce spune despre judecată, încurajează pe aceia care sunt în legământul pentru Împărăţie în felul următor: „Aşa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu, să-şi încredinţeze sufletele Lui în facerea binelui, ca unui Creator credincios.” (1 Petru 4:19) Indiferent de toate persecuţiile, minciunile şi defăimările răutăcioase, care sunt aduse asupra poporului lui Dumnezeu, Iehova dă promisiunea că va păzi pe aceia care sunt credincioşi şi Îl iubesc, şi prin urmare, ei nu trebuie să se mânie pe ceea ce le fac alţii. „Nu te mânia pe cei răi, şi nu fi invidios pe lucrătorii fărădelegii; căci vor fi cosiţi iute ca iarba, şi se vor veşteji ca verdeaţa. Încrede-te în Iehova, şi fă binele; astfel vei locui în ţară şi vei fi hrănit cu adevărat. Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra. El va face să strălucească neprihănirea ta ca lumina, şi judecata ta ca soarele la amiază.” - Psalm 37: 1-6.

CEI NEPRIHĂNIȚI

[30] Iehova declară cu tărie prin profetul Său, că atunci când Isus Cristos va apare în templul Său, va aplica proba hotărâtoare, şi va alege pe cei aprobaţi sau neprihăniţi, „pentru ca aceştia să aducă Domnului daruri în neprihănire.” (Maleahi 3:1-3) Nimeni nu este neprihănit în sine. Judecata Domnului decide cine este drept. Cei ce sub proba hotărâtoare dovedesc că iubesc pe Iehova Dumnezeu așa cum a poruncit El, vor fi aduşi de Domnul sub mantia dreptăţii, ceea ce înseamnă că ei sunt aprobaţi. Aceştia sunt aduşi în templu şi rezidiţi în Sion. (Isaia 61:10) Unii ca aceştia sunt drepţi, deoarece sunt în Cristos şi sunt o parte a „Servului”. Din Sion străluceşte Iehova. (Psalm 50:2; 102:16) Rămăşiţa Sionului, care este azi pe pământ, trebuie să laude şi să preamărească pe Iehova, şi prin urmare, trebuie să strălucească ca un martor al Său. Isus spune clar şi evident, că făcătorii de rele şi nelegiuiţii, după ce îi va scoate din Împărăţie, vor plânge şi vor scrâşni cu dinţii împotriva unşilor Domnului. După aceea Isus adaugă cu privire la unşii credincioşi: „Atunci cei neprihăniţi vor străluci ca soarele în Împărăţia Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” Matei 13:43.

[31] Textul amintit mai sus trebuie să se împlinească acum. Iehova a declarat rămăşiţei Sale: „Voi sunteţi martorii Mei… că Eu sunt Iehova.” Acesteia i-a dat un nume nou, pe care gura lui Iehova l-a stabilit. Pe unii ca aceştia i-a făcut cunoscuţi pe pământ sau i-a etichetat cu un semn de recunoaştere. El a pus mesajul adevărului Său în gura clasei martorilor Săi credincioși; El i-a acoperit cu mâna Sa ocrotitoare și i-a însărcinat şi-i trimite afară, ca să vestească lauda Lui şi astfel să strălucească înaintea oamenilor, în timp ce lucrarea pentru justificarea numelui Său sfânt merge înainte. Credincioşii îşi vor dovedi iubirea desăvârşită faţă de Iehova. „Iehova păzeşte pe toţi aceia care Îl iubesc.”

Cuprins

Întrebări pentru studiul berean

1-3. Citează „prima și cea mai mare poruncă”. Cui i s-a dat? În ce scop s-a scris? Arată însemnătatea acestei porunci.

4. Explică de ce a dat Iehova porunca aceasta. Arată că porunca aceasta Iehova a dat-o în folosul creaturilor Sale.

5, 6. Care este proba hotărâtoare care se aplică asupra oamenilor? Dovedește aceasta cu Scriptura. Care era proba la care a fost supus Israelul? Care a fost rezultatul pentru Israel, şi de ce?

7. Explică clar planul lui Dumnezeu cu sămânţa regală, pe care a declarat că o va aduce în existenţă. Care este testul suprem care trebuie să fie trecut de cei ce vor fi din sămânța promisă? Cum îşi dovedeşte cineva iubirea supremă faţă de Dumnezeu?

8. Arată cum şi-a dovedit Isus iubirea Sa supremă faţă de Dumnezeu. Arată cu texte scripturale lecţia care a fost predată cu atâta putere din pildele lui Isus.

9, 10. Cum prezintă chestiunea Petru în prima sa epistolă (1:13-16)? Explică sfatul lui şi arată aplicarea lui prezentă.

11-13. Aplică afirmația că „judecata trebuie să înceapă la casa lui Dumnezeu”? Descrie ambele clase care au fost descoperite de o astfel de judecată. Explică rezultatul acesta. Ce puncte importante arată versetele 1-8 ale Psalmului 26?

14, 15. Când şi cum se aplică cuvintele: „Acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor?” Arată timpul aplicării Matei 25:31.

16. Explică cuvintele „prilejuri de păcătuire” şi a „a ofensa”, așa cum se folosesc aici. Dovedește identitatea „omului prin care vin prilejurile de păcătuire”. Explică cum devine cineva (a) un „om prin care vin prilejuri de păcătuire” și (b) cum sunt alţii înşelaţi de cei care provoacă prilejuri de păcătuire.

17, 18. Explică dacă trebuie să influenţeze purtarea altora poziția noastră sau atitudinea noastră faţă de Dumnezeu şi organizaţia lui Dumnezeu. De ce natură sunt poticnirile şi nelegiuirile amintite în Matei 13:41? Prin cine şi în ce fel se realizează scoaterea lor afară?

19. Cu fapte, arată cum se aplică Matei 24:48-51.

20. Explică simbolul hainei de nuntă, care se foloseşte în Matei 22:11, 12. Relatează faptele, care arată că pilda profetică este în curs de împlinire.

21, 22. Care puncte se clarifică sau sunt confirmate (a) prin cuvintele lui Isus din Matei 8:11. 12 şi Luca 13:28, 29; (b) prin derivarea cuvintelor „plâns” şi „vaiet” şi a cuvântului „scrâşnirea dinţilor” folosit de Isus în aceeaşi propoziţie?

23-26. Cum pot fi înțelese clar parabolele lui Isus despre Împărăţie? Aminteşte faptele care arată împlinirea profeției Lui care prezice „descoperirea unei clase a „servului rău”, care aduce prilejuri de păcătuire. Care este adevăratul motiv pentru plânsul, vaietul şi scrâşnirea dinţilor? Cum descrie Iuda clasa aceasta? Compară descrierea lui cu faptele arătate în Matei 24:49-51.

27. Descrie împlinirea parabolei talanţilor.

28. Cu privire la cadrul şi aplicarea lor, ce este de observat în textele care vorbesc despre „plâns, urlet şi scrâşnirea dinţilor”? Citează judecata așa cum este exprimată în Psalmul 145:20?

29. Citează îndemnul lui Petru dat acelora care sunt în legământul pentru Împărăţie, şi împotriva cărora lucrătorii fărădelegii îşi îndreaptă atacurile lor.

30,31. Identifică pe „cei neprihăniți”. Ce mare privilegiu va fi dat acelora care vor fi aprobaţi la judecată? Care va fi răspunsul acelora care iubesc pe Iehova mai presus decât orice? Ce asigurare dă Iehova tuturor acelora care îşi dovedesc iubirea faţă de El?

Cuprins

DOMNUL VINE LA TEMPLUL SĂU

Anul 1918 după Cristos este un an foarte însemnat în istoria omenească. El nu numai că marchează sfârșitul Războiului Mondial sângeros, ci și un eveniment cu mult mai însemnat, pe care Scriptura îl numeşte venirea Domnului la templul Său, venirea aceluia care „este dorința tuturor naţiunilor."

Astfel, este de mare importanţă să înţelegem ce este templul lui Dumnezeu, şi ce se înţelege prin venirea Domnului la templul Său. În epistola către Evrei în capitolul 3 versetul 5 apostolul Pavel priveşte înapoi cu multe secole şi spune: „Și Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slujitor." În versetul următor apostolul spune că Isus Cristos este Capul casei fiilor lui Dumnezeu. În scrierile Noului Testament, templul lui Dumnezeu este un alt nume pentru casa fiilor lui Dumnezeu. Templul este alcătuit din unşii lui Dumnezeu, în care însuşi Isus Cristos este „piatra de temelie", iar membrele credincioase ale trupului Său sunt celelalte „pietre vii". (Efeseni 2:18-22). Apostolul Pavel oferă o altă dovadă despre acest fapt, când în Epistola a doua către Corinteni 6:16, spune către Corintenii credincioşi: „Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu." În epistola întâi către Corinteni 3:16, el spune către aceiași creştini: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu, şi că spiritul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" Aşadar, venirea Domnului la templul Său urma să marcheze începutul unui timp de înţelegere deosebită a profețiilor divine că către aceia care fac parte din templul lui Dumnezeu; şi faptele arată că aceasta este adevărat.

Membrii miresei ai adunării lui Dumnezeu se bucură în Domnul Isus, Mirele lor, la a cărui venire mireasa a aşteptat cu credincioşie. Aceasta se dovedeşte prin profeţia Domnului Isus despre cele zece fecioare, din care cinci erau nechibzuite, iar cinci înțelepte, prin faptul că cele înțelepte au luat ulei în vasele lor când au mers să întâmpine pe mirele lor. (Matei 25: l – 8) În tot timpul, în care Isus Cristos „a pregătit calea înaintea lui Iehova", urmaşii Lui credincioşi şi plini de credinţă au vegheat şi L-au aşteptat ca să vină şi să-i strângă la Sine, așa cum a profețit că va face. Ei au fost deja plini de bucurie înainte de venirea Lui, deoarece El le-a fost pricina de bucurie. Prin aceasta s-au dovedit a fi clasa amintită de profetul Maleahi, ca unii „care se bucură de Mesagerul lui Iehova". Ei se numesc „fecioare", deoarece sunt curaţi şi nepătaţi, şi se încred cu totul în Domnul. Adunarea adevărată este asemănată cu o fecioară curată, logodită cu Cristos. În 2 Corinteni 11:2, apostolul spune: „Căci v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată." Acestea sunt fecioare „înțelepte", deoarece se străduiesc cu sârguinţă să cunoască adevărul cuvântului lui Dumnezeu, şi după aceea să i se supună. În Proverbe 13:1 se spune: „Un fiu înţelept ascultă învăţătura tatălui său." Aceştia sunt chemați ca fiii lui Dumnezeu deoarece își primesc viaţa de la Dumnezeu. Ei sunt numiți în mod colectiv ca fecioare înțelepte, deoarece adunarea lui Dumnezeu, mireasa lui Cristos, este ilustrată ca o femeie curată.

O lampă sau candelă este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, al adevărului; în Psalmul 119 versetul 105 este scris: „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea." „Căci Tu eşti lampa mea Doamne; și Domnul va lumina întunericul meu." (2 Samuel 22:29; Psalm 18:28) „Am pregătit o lampă pentru unsul meu, zice Domnul". (Psalm 132:17) Dacă ne referim acum la profeţia lui Isus, pe care a spus-o despre venirea Sa la templul Său, şi despre fecioarele înțelepte cuminte şi despre ceea ce trebuie să se întâmple pe vremea aceea, el a spus: „Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele." (Matei 25:7) Omul își pregătește lampa pentru a-o face să lumineze mai tare, şi astfel să se poată vedea mai bine. Deci, afirmația lui Isus înseamnă, căci credincioşii vor începe imediat o cercetare şi mai sârguincioasă a Sfintei Scripturi, ca să primească o mai mare lumină despre Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, odată cu venirea Domnului la templul Său,

Cuprins

fecioarele înțelepte aduse în starea templului, urmau să fie luminate cu o înţelegere mai bună a cuvântului lui Dumnezeu.

Peste trei ani şi jumătate după ungerea Lui şi începerea predicării despre Împărăţia lui Dumnezeu de pe pământ, Isus a intrat în Ierusalim şi s-a prezentat ca Rege şi imediat a intrat în casa sau templul lui Iehova din Ierusalim și l-a curățit. În anul 1914 Iehova a aşezat pe tron pe Unsul Său, şi prin urmare, în vremea aceea Isus Cristos și-a luat autoritatea ca Rege. Trei ani şi jumătate mai târziu, și anume, în anul 1918, Domnul a venit la templul Său, care este templul lui Dumnezeu. Unul din scopurile venirii Domnului la templul Său – cum se arată prin cuvintele profetului Maleahi – a fost și este de a da celor din clasa templului o înţelegere mai clară a planurilor lui Dumnezeu. Astfel aceasta marchează începutul unei înţelegeri mai clare a profeţiilor, deoarece a sosit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta.

Întorcându-ne din nou la capitolul al treilea al profeţiei lui Maleahi care are legătură cu aceasta, veți observa că în versetul al treilea este scris: „Și El [Domnul la templul Său] va şedea, va topi şi va curăţi argintul; şi va curaţi pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire.” „Argintul” se foloseşte în Sfânta Scriptură ca simbolul adevărului: şi cum arată aici textul, Domnul după venirea Sa la templul Său, va curăţa și purifica adevărul, adică, va da o viziune mai clară despre adevăr celor din clasa templului. Aceasta ne îndreptăţeşte să aşteptăm, că după 1918 se va putea constata o continuă creştere de lumină în înţelegerea adevărului, pentru urmaşii credincioşi ai lui Cristos, şi se va putea observa la ei o înţelegere mai bună a adevărului, decât pe care au avut-o mai înainte, îndeosebi cu privire la profeţii.

Faptele arată că exact aceasta s-a întâmplat, şi aceasta în împlinirea profeţiei. Clasa templului a învăţat că scopul venirii Domnului la templul Său nu este ca să ducă pe toţi în cer; însă mai târziu le-a dat o înţelegere mai lămurită a scopului lui Dumnezeu, şi au înţeles că Domnul mai are ceva lucru pentru clasa templului de pe pământ, înainte de ridicarea ei la slava cerească. Venirea Domnului la templul Său marchează, aşadar, începutul zilelor pentru înţelegerea profeţiilor.

Preoţii Israelului au fost aleşi din mijlocul fiilor lui Levi, fapt care a prezis în mod profetic că „preoţia regală” va fi aleasă din ceata celor consacraţi lui Dumnezeu, (1 Petru 2:9, 10) Profeţia lui Maleahi, că Isus după ce va veni la templul Său „va curaţi pe fiii lui Levi şi îi va lămuri ca aurul şi argintul” a prezis că Domnul la venirea Sa la templul Său va face socoteală cu cei care au fost primiţi în legământul de sacrificiu şi îi va curaţi, pentru ca cei aprobaţi să fie cunoscuți, și ca aceştia să primească o viziune mai clară despre scopurile lui Dumnezeu, şi să poată face cu bucurie voia lui Dumnezeu.

Se poate observa, că urmaşii adevăraţi şi aprobaţi au o înţelegere mai clară a cuvântului lui Dumnezeu după 1918, după ce a început această lucrare de curăţire, și că cei care n-au fost aprobaţi nu se vor bucura de o înţelegere mai clară a Cuvântului Său. Faptele fizice arată că exact aceasta s-a întâmplat după anul 1918. Unii s-au poticnit şi au părăsit pe Domnul şi lucrarea Lui. Alţii, după nişte experienţe pline de încercări, au primit o viziune mai clară a profeţiilor şi a scopului lui Dumnezeu, şi s-au bucurat foarte mult de acest fapt. Numai după 1918 poporul uns al lui Dumnezeu a început să înţeleagă şi să preţuiască înţelesul „mantiei dreptăţii” şi a „hainelor mântuirii”.

Dumnezeu a făcut pe profetul Isaia să scrie în capitolul 61, versetul 10: „Mă voi bucura în Domnul şi sufletul meu va fi plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat în hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua salvării, m-a împodobit ca pe un mire cu cunună împărătească, şi ca o mireasă împodobită cu bijuteriile ei.” După 1918 clasa fecioarelor înțelepte a început să recunoască, că mantia dreptăţii înseamnă aprobarea lui Iehova, şi că hainele mântuirii sunt un semn de recunoaştere al aprobaţilor, care sunt plăcuţi înaintea lui Dumnezeu şi care caută cu sârguinţă să facă voia Lui. Având cunoştinţă despre toate aceste lucruri, ei au început să se veselească, după ce au rămas sub mantia dreptăţii, ei au continuat și să se bucure şi să se veselească. După acest timp au început multe alte profeţii să se descopere unşilor, şi pe măsură ce viziunea lor s-a limpezit, bucuria lor în Domnul a continuat.

O altă mărturie doveditoare găsim în profeţia lui Isus Cristos, Profetul cel mare, cu privire la sfârşitul lumii şi la ceea ce a urmat după aceea. El a zis: „Împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Cristosului Său.” (Apocalipsa 11:15) Aceasta corespunde întocmai cu declaraţia profetului lui Dumnezeu din Psalmul 2:6, care vorbeşte despre aceea că Domnul Iehova a aşezat pe Fiul Său pe tronul Său. În legătura aceasta a profeţit Isus mai departe: „Naţiunile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta.” (Apocalipsa 11:17, 18.) În anul 1914 naţiunile s-au mâniat, şi a început Războiul Mondial şi a ţinut patru ani, sfârşindu-se în 1918. Acest Război Mondial cu evenimentele lui însoţitoare a fost o împlinire exactă a cuvintelor profetice ale lui Isus din Matei 24:7-10. După aceea, în anul 1918, Domnul a venit la templul Său. Atunci s-a împlinit profeţia din Apocalipsa 11:19, care spune: „Şi templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, şi s-a văzut chivotul legământului Său; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur mare şi o grindină mare.”

Astfel templul lui Dumnezeu a fost deschis pentru cei aprobaţi din clasa templului, și prin urmare aceștia au început să aibă o înţelegere mai bună a lucrurilor cereşti. Începând cu acest timp, membrii clasei templului au primit o aşa pricepere bună a profeţiilor ca niciodată până atunci, pentru că acest timp a marcat începutul timpului stabilit de Dumnezeu pentru această înțelegere. Așa cum a explicat Domnul însuşi, strălucirea „fulgerelor” reprezintă adevărul lui Dumnezeu: şi pe măsură ce clasa templului a primit lumina, membrii aceleia au primit o privire tot mai clară despre planul lui Dumnezeu, ceea ce se potrivește îndeosebi asupra profeţiilor. Aceasta reprezintă ceea ce Noul Testament numește „Epifania” Domnului, adică, prezenţa şi strălucirea Lui într-o lumină tot mai mare. Această stare de strălucire în lumina crescândă trebuie să dureze până la „Apocalipsă”, (a-po-ka-lyp-sis) care înseamnă o descoperire deplină a planului lui Dumnezeu cu privire la Împărăţia sau guvernarea Lui dreaptă.

PLANUL DIVIN PENTRU OMENIRE

Haideți să explicăm pe scurt planul lui Dumnezeu așa cum reiese din Biblie. Omul se află într-o stare nenorocită: este bolnav, suferind, muritor. Care este cauza acestei stări? Dumnezeu răspunde la aceasta: Adam, primul om, a păcătuit şi în mod drept a fost condamnat la moarte. Aceasta a avut loc înainte de naşterea vreunui copil al său. Toţi urmaşii lui au fost născuţi nedesăvârşiţi, şi imperfecţiunea au moştenit-o de la Adam şi astfel toţi au căzut sub condamnare. Condamnare înseamnă dezaprobare, lepădare. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit.” (Romani 5:12). Și Psalmistul David spune: „Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea.” – Psalm 51:5.

Pentru ce a îngăduit Dumnezeu ca toţi să se nască în păcat? La aceasta răspunde apostolul în Galateni 3:22 cu următoarele cuvinte: „Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduinţa prin credința lui Isus Cristos să fie dată credincioșilor.”(*Diagl*.) Dintr-un un părinte nedesăvârşit, desigur, că numai un copil nedesăvârşit poate să se nască. În înţelepciunea şi iubirea Sa, Dumnezeu a găsit un mijloc pentru răscumpărarea oamenilor, şi preţul de răscumpărare este de o valoare suficientă pentru întreaga rasă omenească. Apostolul Pavel prin următoarele cuvinte exprimă lucrul acesta în Romani 5 versetele 18, 19: „Astfel dar după cum printr-o singură greşeală, a venit o osândă, care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa prin neprihănirea unuia, a venit un dar pentru toţi oamenii spre îndreptățirea vieții.”

Îndreptățirea pentru viaţă este un dar al lui Dumnezeu. Primul lucru esențial pentru un dar este cunoștința. Nici un om au ar putea primi un dar, dacă nu ştie ce i se oferă. Dumnezeu a hotărât, că creaturile Sale inteligente trebuie să aibă cunoştinţă. Dumnezeu prezintă această cunoștință omului în două moduri: (1) prin legi; sub legi se înţeleg poruncile, regulile de conduită bazate pe autoritate, sau voinţa lui Dumnezeu, care este depusă în Biblie, Cuvântul Său; (2) prin pilde, care mai târziu

Cuprins

corespund sau sunt asemenea evenimentelor ce se petrec; cu alte cuvinte: prin icoanele sau „umbrele”, pentru a căror formare au fost întrebuinţaţi şi oameni, ca pe calea aceasta să întipărească lecţii altor oameni.

Domnul a extins acest curs de învățătură peste o perioadă lungă de timp: şi acum, la sfârşitul veacului, unde ne aflăm acum, Dumnezeu a făcut să strălucească mai multă lumină asupra cuvântului Său şi asupra evenimentelor din prezent, pentru ca cei care doresc să primească o cunoştinţă a desfăşurării planului Său. (1Corinteni 10:11). Din acest motiv este posibil azi să înţelegem multe în legătură cu Scriptura, ce nu s-au putut înţelege mai înainte de către oameni. Cu interesul cel mai profund cercetătorul urmărește paşii maiestoşi ai Atotputernicului Dumnezeu, așa cum îşi desfăşoară hotărârea Sa cea mare care duce la alegerea Aceluia care va mântui neamul omenesc. Este asemenea interesant a observa cum Satan încearcă să zădărnicească scopul lui Dumnezeu.

Prima dovadă clară că Dumnezeu a început executarea planului Său pentru eliberarea şi mântuirea omenirii, o găsim în promisiunea dată lui Avraam: „În sămânţa ta se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.” Această promisiune trebuie să însemne că Dumnezeu a hotărât să pună capăt imperfecţiunii omeneşti, şi pe om dacă va fi supus, să-l aşeze în starea de fericire în care a fost Adam înainte de tragedia din Eden. Această binecuvântare promisă trebuie să vină prin sămânţa, şi sămânţa trebuie să fie dezvoltată şi descoperită, înainte de a putea începe binecuvântarea. Cine este sămânţa? Apostolul răspunde la întrebare: „Făgăduinţele au fost făcute lui Avraam şi seminţei lui. Nu zice: „seminţelor” (ca şi cum ar fi vorba de mai multe) ci ca şi cum ar fi vorba numai de una: „şi seminţei tale”, adică Cristos. – Galateni 3:16.

„Cristos” înseamnă „uns”. Un uns este acela care este îmbrăcat cu autoritate ca să ducă la îndeplinire anumite însărcinări. Din aceasta trebuie să deducem că Dumnezeu va da autoritate sau împuternicire cuiva, care va aduce oamenilor binecuvântările promise de Dumnezeu. Cuvântul evreiesc „Mesia” înseamnă acelaşi ca şi „Cristos”. Iudeii au aşteptat mult timp pe Mesia şi binecuvântările care vor veni de la Dumnezeu prin El. Evreii, poporul tipic al lui Dumnezeu când era în robia Egiptului, a reprezentat familia întreagă omenească care era în robia Diavolului şi a organizaţiei sale. Moise a eliberat pe popor din mâinile Faraonului nedrept, şi prin aceasta a prefigurat pe Cristos sau pe Mesia care va elibera omenirea întreagă de sub stăpânirea lui Satan si a sistemelor lui nelegiuite. Moise a declarat că este o icoană a marelui Mesia sau a Mântuitorului. El a spus că unul ca acesta, când va veni, va fi îmbrăcat cu autoritate ca să vorbească în numele lui Dumnezeu, şi că poporul trebuie să asculte de El ca să poată primi binecuvântările promise. Moise a spus poporului că Dumnezeu a rostit următoarele cuvinte către el:

„Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un Profet ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui. Şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune El în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.” – Deut. 18:18,19.

Chiar în pragul morţii sale, pe patul său de moarte, Iacov a rostit o profeţie, care a făcut aluzie la faptul că Mântuitorul va ieşi din sămânţa lui Iuda. (Gen. 49:10) David a fost un descendent al casei lui Iuda. El a fost uns ca să fie rege peste Israel. Numele său înseamnă „iubit”. El a fost o ilustrație al acelui puternic care trebuia să fie Mântuitorul neamului omenesc. Despre David citim, că a fost un om după inima lui Dumnezeu. (Fapte 13:22; 1 Samuel 13:14). Cum a putut David să fie un om după inima lui Dumnezeu, când s-a făcut vinovat de crimă împotriva lui Urie, unul din ofițerii armatei sale? Pentru crima aceasta a fost pedepsit de Dumnezeu. Motivul pentru care el a fost un om după inima lui Dumnezeu, a fost că niciodată nu s-a abătut de la Dumnezeul adevărat, ca să servească altor zei. Diavolul nu a fost în stare să amăgească pe David să se închine idolilor. David a fost credincios şi devotat întotdeauna lui Iehova. El nu a compromis niciodată cauza dreaptă a Domnului cu cea a nelegiuirii organizaţiei nedrepte a lui Satan. Să luăm seama că David aici în ilustrație reprezintă pe clasa aceea care va fi aprobată de Domnul. Nimeni care fie direct, fie indirect se întoarce de la închinarea înaintea adevăratului Dumnezeu, sau sprijină oricare parte a organizaţiei Diavolului cu

Cuprins

sfatul, aprobarea sau sprijinul său, nu poate obţine niciodată aprobarea Domnului, şi nu poate fi acceptat ca un membru al Împărăţiei Sale. Numai acela care este absolut credincios faţă de Dumnezeu, poate să primească aprobarea Domnului Dumnezeu.

Satan s-a folosit de toate uneltele, care-i stăteau la îndemână, ca să nimicească pe David; totuşi Dumnezeu l-a împiedicat în aceasta. Găsim scris, de pildă, în 2 Samuel 5 versetele 17-20: „Dar când Filistenii au aflat, că David a fost uns împărat peste Israel, s-au suit toţi să-l caute. David, căruia i s-a dat de ştire, s-a pogorât în cetăţuie. Filisteni au venit şi s-au răspândit în valea Refaim, David a întrebat pe Iehova: „Să mă sui împotriva Filistenilor? Îi vei da în mâinile mele?" Şi Iehova a zis lui David: Suie-te căci voi da pe Filisteni în mâinile tale. David a venit la Baal-Perazim, unde i-a bătut. Apoi a zis: Iehova a risipit pe duşmanii mei dinaintea mea, ca nişte ape care se rup. De aceea s-a dat locului acelui numele Baal Perazim."

Dumnezeu a dat biruinţă lui David peste naţiunile care erau duşmane lui Israel, şi peste duşmanii personali ai lui David. Despre aceasta se scrie în 2 Sam. 22 versetele 1 -37: „Şi David vorbi către Iehova, cuvintele acestei cântări în ziua când Iehova l-a salvat din mâna tuturor dușmanilor săi: …În strâmtorarea mea am chemat pe Iehova şi am strigat către Dumnezeul meu, şi El a auzit glasul meu în templul, şi strigătul meu a ajuns la urechile Sale… El m-a izbăvit de potrivnicul meu cel puternic, de cei ce mă urau, căci erau prea puternici pentru mine. Ei mă prinseseră în ziua strâmtorări mele, dar Iehova a fost sprijinitorul meu. El m-a scos la loc larg. El m-a mântuit pentru că și-a găsit plăcerea în mine. Iehova mi-a răsplătit după neprihănirea mea, mi-a făcut după curăţia mâinii mele. Căci am păzit căile lui Iehova, nu m-am făcut vinovat faţă de Dumnezeul meu. Căci toate judecăţile Lui au fost înaintea mea, şi nu m-am depărtat de la legile Lui. Am fost fără vină înaintea Lui, m-am ferit de fărădelegea mea. De aceea Iehova mi-a răsplătit după neprihănirea mea, după curăţia mea înaintea Lui".

„Cu cel bun Tu eşti bun, cu omul drept Te porţi după dreptate, cu cel curat eşti curat, cu cel îndărătnic Te porţi după îndărătnicia lui. Tu mântuieşti pe poporul care se smereşte, şi cu privirea Ta scobori pe cei mândrii. Căci Tu eşti lampa mea Doamne, și Domnul meu va lumina întunericul meu. Cu Tine m-am năpustit asupra unei oşti înarmate, cu Dumnezeul meu am sărit peste zid. Căile lui Dumnezeu sunt desăvârşite, cuvântul lui Dumnezeu este curăţit; el este un scut pentru toţi cei ce caută adăpost în el. Căci cine este Dumnezeu afară de Iehova? Şi cine este o stâncă afară de Dumnezeul nostru? Dumnezeu este tăria și puterea mea. Şi El mă călăuzeşte pe calea cea dreaptă. El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor, şi El mă paşte pe locurile cele mai înalte, îmi deprinde mâinile la luptă, şi braţele mele întind arcul de aramă. Tu mi-ai dat scutul mântuirii Tale şi bunătatea Ta m-a făcut mare. Tu ai lărgit drumul sub paşii mei, şi picioarele mele nu se clatină."

Iehova a limitat promisiunea despre venirea Mântuitorului la casa regală a lui David, şi astfel trebuie să aşteptăm ca să găsim în Sfânta Scriptură că Cel care trebuie să fie Mântuitorul, va fi din casa lui David. În deplină armonie cu aşteptarea aceasta găsim scris în Psalmul 132, versetele 11,12: „Iehova a jurat lui David adevărul, şi nu se va întoarce de la ce a jurat: Voi pune pe scaunul tău, de domnie un fiu din trupul tău. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu, şi învăţăturile Mele, pe care Li le voi da, vor şedea şi fiii lor pe veci în scaunul tău de domnie."

Astfel, este clar din cele mai vechi rapoarte ale Sfintei Scripturi, că de la descoperirea celui dintâi păcat şi fărădelege de pe pământ, planul măreț al lui Dumnezeu a fost acela ca să întemeieze pe pământ o Împărăţie măreaţă, adică, o guvernare desăvârşită şi atotputernică, cu unicul Său Fiu născut ca Împăratul ei; că Împărăţia aceasta va apăra numele sfânt al lui Iehova de toate murdăriile şi ocările cu care a fost încărcat din partea marelui adversar, şi că aceasta va scăpa omenirea de toţi duşmanii ei, şi o va aduce în armonie cu Dumnezeu, şi la libertatea măreaţă a fiilor lui Dumnezeu de pe pământ.

SCRISORI

IEHOVA OFERĂ ÎNȚELEGERE

Dragă frate Rutherford:

Ne dăm seama cum timpul dvs. este ocupat în lucrarea lui Iehova și a Regelui Său, însă dorim să vă înștiințăm despre dragostea și aprecierea noastră. Nu putem găsi cuvinte ca să ne exprimăm recunoștința pentru toate cărțile care în ultimii ani au luminat atât de mult Cuvântul lui Iehova. Ele sunt clare, concise, și de netăgăduit. Celor care L-au așteptat El a oferit acum semnificația acestor scrieri care au fost atât de mult timp ținute în mister. La timpul hotărât și în modul stabilit El oferă pricepere celor „înțelepți", și rămășița știe bine că această înțelegere se datorează doar „luminii de la Iehova care strălucește peste Capul clasei templului în beneficiul celor care-L iubesc pe El și venirea Lui…"

Doar de la El ar putea să vină această lumină, deoarece, așa cum spune fraza introductivă din *Lumina*, „Iehova Dumnezeu este lumină". Cu siguranță „El pregătește o masă înaintea noastră în prezența dușmanilor noștri"; și ce „ospăț de lucruri grase" este aceasta! Dar rămășița să-și aducă aminte că „prin ele [judecăţile lui Iehova] servul Tău este avertizat; și în păzirea lor este o mare răsplată". – Ps. 19:11.

Noi nu dăm onoare și laudă niciunui om, ci apreciem nespus de mult lucrarea iubirii pe care dvs. și frații dragi o faceți în permanență pentru Iehova, Regele Lui, și pentru tovarășii dvs. servi. Suntem întotdeauna bucuroși datorită mesajelor minunate care sunt cuprinse întotdeauna în *Turn*, și dorim să vă aducem la cunoștință că suntem cu totul de acord cu activitățile Societății.

Vă amintim zilnic în rugăciunile noastre ca să „vă desăvârșiți dragostea cu îndrăzneală în ziua judecății". – 1 Ioan 4:17.

„O adâncul bogățiilor înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de adânci sunt căile Lui!"

Prin harul Lui,
BRO. și SR.R.R. MOORE, *Okla*.

"ADOPTAT CU ZEL ȘI ENTUZIASM"

Dragă frate Rutherford:

Martorii lui Iehova în adunare la Akron, Ohio, (pentru reorganizare pentru 1932) doresc să exprime înaintea lui Iehova și a credincioșilor Lui, vizibili și invizibili, aprecierea noastră profundă pentru toate bunătățile revărsate asupra lor de Iehova în prezent, și în special pentru că a dat un *nume nou* rămășiței, *martorii lui Iehova*.

Profităm de această oportunitate ca să vă informăm, dragă frate Rutherford și pe ceilalți credincioși de pe tot pământul, că societatea din Akron adunată aici în 23 Septembrie 1931, a adoptat în unanimitate aceste nume nou (Societatea din Akron a martorilor lui Iehova) cu un zel și entuziasm specific clasei servului, și dorința noastră sinceră este de a nu lua numele în deșert, prin neglijență sau slăbire a mâinii sau eșec de a ne ridica la și a acționa asupra privilegiilor noastre, ci de a umbla vrednici de această slavă pe care Iehova o dă acum la nimeni altul decât clasei servului Său ales de pe pământ.

Cu toate că știm că sunteți foarte ocupat cu privire la cea mai importantă lucrare de pe pământ, totuși nu ne cerem scuze pentru răpirea timpului dvs., deoarece dorim ca dvs. să știți despre această acțiune și că inimile noastre sunt pline de recunoștință la adresa lui Iehova pentru că a pus pe unul în

Cuprins

fruntea și la conducerea martorilor lui Iehova (sau a Societății) care are curajul să stea ferm înaintea lui Satan și a tuturor cohortelor lui, și să-i administreze lovitură după lovitură în numele Domnului și a unsului Său.

Dorim ca să știți că suntem cu dumneavoastră în această luptă până la sfârșit, prin harul Domnului; uitați-vă la raportul nostru de serviciu pentru anul următor (1932). De asemenea, apreciem cu adevărat interesul profund pe care-l aveți față de lucrătorii de pe teren. Și drag frate noi ne rugăm ca binecuvântările lui Iehova să fie neîncetat asupra dvs. și a celor dragi din societatea martorilor lui Iehova din Brooklyn, pentru poziția voastră credincioasă în acest timp. Suntem hotărâți să continuăm să mărturisim mesajul Împărăției până la sfârșit.

LUCRÂND ÎN PACE

Dragă frate Rutherford:

Ca mulți alții, avem motive multe să fim recunoscători atunci când privim la ultimul an de serviciu în numele lui Iehova. Considerăm un mare privilegiu faptul de a ne fi dat un nume nou, martorii lui Iehova, și ne-am decis să ne menținem integritatea ca atare.

Suntem recunoscători pentru cele două ospețe de care ne-am bucurat în ultimul an, *Lumina* și *Justificare*, împreună cu Regina Estera și alte articole din *Turnuri*. Suntem cu adevărat recunoscători pentru fulgerele de la templu.

De asemenea, suntem recunoscători pentru unitatea absolută a societății din Norfolk. Nu este niciunul care să se opună lucrării; lucrăm ca o unitate în pace și armonie deplină. Fără îndoială că a fost în avantajul nostru că am refuzat să primim „tractatele" numeroase de la Ruseliști, și alții care pretind că sunt „alesul".

Nu suntem în necunoștință despre serviciul dvs. de iubire pentru Iehova și cauza Lui, și Îi mulțumim pentru că a folosit talentul dvs. atât de mult și disponibilitatea voastră de a fi folosit în felul acesta. Vă amintim zilnic la tronul harului.

Lucrarea radioului în care societatea din Norfolk a avut privilegiul să se implice în ultimul an a fost și este foarte larg utilizată în această zonă spre slava numelui lui Iehova, și pentru înlăturarea oricăror prejudecăți. Ea ne-a ajutat foarte mult în plasarea literaturii. Despre aceasta avem multe semnale în lucrarea noastră din casă în casă.

Acum ne-am implicat cu inimi recunoscătoare în vizitarea clericilor, a politicienilor și a oamenilor de afaceri, aducându-le la cunoștință planul Domnului de a aduce în scurt timp Speranța Lumii, Împărăția Lui. Acești „băieți ai clerului" își scrâșnesc dinții și își mușcă limba de durere, însă mulți dintre ei au primit mesajul întocmai la fel. În unele cazuri vizitele noastre au fost destul de amuzante. Cu toate acestea, oamenii de rând ascultă cu bucurie mesajul.

La încheierea lucrării de serviciu din an privim înapoi la multe experiențe fericite și cu bucurie că am avut o mică contribuție în această lucrare mare; și ne-am hotărât ca în cursul anului următor să fim și mai activi.

Cu multă dragoste creștină, și cerând binecuvântarea din belșug a Domnului asupra dvs. și asupra lucrării, și asupra tuturor celor dragi de la Betel care pregătesc munițiile pentru noi, suntem

Frații dumneavoastră prin harul Lui,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN NORFOLK, (*Va.*).

Cuprins

„ACCEPTĂM DIN INIMĂ”

Dragă frate Rutherford:

Salutări în numele Lui. La o întâlnire a societății în Niagara Falls (Cascada Niagara), Ont., unde s-a ținut o convenție prelungită în legătură cu multele convenții prelungite pe tot continentul nord-american, dorim să știți că noi, ca o societate, acceptăm din inimă rezoluția care a fost aprobată la convenția din Columbus, de a schimba numele martorilor Domnului de pe pământ în „martorii lui Iehova”.

De asemenea, dorim să știți că cooperăm din inimă cu dumneavoastră în marea lucrare a lui Iehova, fiind martorii Lui în Sion. Ne rugăm ca Domnul să vă binecuvânteze din belșug și să vă întărească să finalizați lucrarea mare pe care v-a dat s-o faceți. Suntem,

Frații dumneavoastră în Sion,
SOCIETATEA MARTORILOR LUI IEHOVA DIN NIAGARA FALLS, (*Ont*.)

Cuprins